

Brigham Young
University Library
Heber C. Jex Collection

From

Call No. **883.11** Acc. No. **62512**

W830

————— **Practical Introduction to Latin Composition**, for
Schools and Colleges. Part I. Elementary Exercises, intended
as a Companion to the Reader. Part II. Latin Syntax. Part
III. Elements of Latin Style, with special Reference to Idioms
and Synonymes. (Just published.)

————— **Cæsar's Commentaries on the Gallic War**, with
Notes, Dictionary, Life of Cæsar, Map of Gaul, Plans of Bat-
tles, etc.

————— **Cicero's Select Orations**, with Notes, etc.

62512

Date Due

~~DEC 1 1951~~

~~JAN 24 1952~~

~~JAN 20 1954~~

NOV 23 1956

~~MAY 19 1959~~

MAY 20 1961

SEE END OF THIS VOLUME.

1845

1845

1845

John R Price

Salt Lake City Utah.

For the year

of the year 1850

W830

‘ΟΜΗΡΟΥ ‘ΙΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

ACCORDING TO THE TEXT OF WOLF;

WITH

NOTES

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES

Asplce MÆONIDEM, a quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora regantur aquis.—OVID.

BY

JOHN J. OWEN, D. D., LL. D.

PROFESSOR OF THE LATIN AND GREEK LANGUAGES AND LITERATURE IN THE
FREE ACADEMY OF THE CITY OF NEW-YORK.

NEW YORK:

D. APPLETON AND COMPANY,

549 & 551 BROADWAY.

1871.

ENTERED, according to Act of Congress, in the year 1851, by

JOHN J. OWEN,

In the Clerk's Office of the District Court of the United States for the Southern
District of New York.

THIS WORK

IS

Respectfully Dedicated

TO

PROFESSOR WILLIAM S. TYLER,

AS AN

Offering of Personal Friendship,

AND A

TESTIMONIAL OF RESPECT

FOR

HIS WELL-DIRECTED AND SUCCESSFUL LABORS IN THE FIELD OF
CLASSICAL LITERATURE.

P R E F A C E.

THIS edition of the *Iliad* is a reprint of Wolf's, published at Leipzig, 1839. In selecting that edition as the basis of the text, the editor was actuated not only by a high sense of its intrinsic merit, but also by a desire to make the present volume uniform with his edition of the *Odyssey*, published in 1844. In a few instances, however, the editor has slightly departed from the reading of Wolf, when that of some other scholar seemed more conformable to the wants of a given passage, and supported by stronger manuscript authority.

In correcting the text and preparing the notes, the editor has availed himself of the best editions extant, among which he will name as of special use to him, 1, Heyne's, London, 1834. 2, Heyne's with the *Scholia Minora*, Oxford, 1834. 3, Spitzner's, Gothæ, 1832. 4, Clarke's, London, 1824. 5, Ernesti's Clarke, Leipzig, 1824. 6, Bothe's, Leipzig, 1832-3. 7, G. C. Crusius', Hanover, 1845. 8, Brandreth's, London, 1841. 9, Oxford Edition, 1849. 10, Felton's, Boston, 1847. 11, Stadlemann's *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, Leipzig, 1840-4. 12, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Hanover, 1820. 13, Thiersch über das Zeitalter und Vaterland des Homer, Halberstadt, 1824. 14, Lachmann's *Betrachtungen über Homers Ilias*, Berlin, 1847. 15, Völcker's, *Homerische Geographie*, Hanover, 1830. 16, Wood's *Essay on the Genius and Writings of Homer*, London, 1824. 17, Krüger's *Homerische Formlehre*, Berlin, 1849.

The editor takes pleasure in referring more particularly to one of the above-mentioned editions, Prof. Felton's, which for elegant and accurate scholarship, and a just conception of the beauty and spirit of the Homeric verse, is worthy of all praise. The present work is not intended as a rival to that, or any other edition now used in our institutions of learning, but rather as an auxiliary in the field of classical literature, helping to furnish our youth with a complete apparatus to the study of the first and greatest of epic poets.

The Notes are mainly based on the exegetical wants of the reader of Homer. Mythological works are now so abundant and accessible to the student, that it seemed undesirable to enlarge and encumber the notes by quotations of this sort; yet wherever it was deemed essential to the explanation of any passage, points of mythological interest have been duly adverted to. It will be seen, that copious illustrations have been given to all that pertains to the archæology of the poem. In this portion of his labor, the editor acknowledges his obligations to Smith's Dictionary of Greek and Roman Antiquities, a work which has now been republished in this country, and should be in the hands of every student as a book of reference. As it respects the places spoken of in the poem, much pains has been taken to give them the geographical position assigned them by the most approved authorities, such as Leake, Mure, Kiepert, and others.

Those who have been conversant with the editor's former publications, it is believed, will find evidence in this volume of the same desire to maintain the golden mean between extreme fulness and meagreness of annotation, which has marked his previous labors. Whether he has achieved this object is left to an indulgent public, from whom, in the light of past experience, he has every reason to expect as favorable a decision as the work will justify.

The same system of punctuation and accentuation has been fol

lowed, which was adopted in the editor's earlier works, viz., to give to every oxytone standing before a punctuation-mark, whether in a Greek or English sentence, the acute accent. The uniformity resulting from this practice seems, in the editor's judgment, far to outweigh any objection which may be advanced against it.

Reference has been freely made to Sophocles', Kühner's, Crosby's, and Buttmann's Greek Grammars. The latter of these works, as revised by the author's son, and translated by Dr. Robinson, has just been published, and thanks are due to the translator for furnishing the editor with sheets of the grammar, in season for reference to be made to it in the present work. References also have been made to the Grammars of Matthiæ, Thiersch, Krüger, Rost, and Kühner (Jelf's edit., Oxford, 1842).

The Grammatical and Historical Indexes have been prepared with as much fulness, as the space allotted to them would justify. The Historical Index, in particular, has been made by carefully tracing the history and deeds of each person whose name figures in the poem, and noting down every thing of general interest. Thus reference can easily be made to any act of the personages of the poem, and a general view taken of their achievements. A Summary of each book is prefixed to the volume, which will be of use to the student in obtaining a general view of the plan and parts of the poem.

With renewed expressions of gratitude to the classical professors and teachers, who have so abundantly manifested their kind interest in the editor's previous publications, he commits this new work to them and to the literary public, with the wish that it may advance in some degree the cause of classical learning, and render the study of this great poem both profitable and pleasing to the youthful scholar.

NEW-YORK FREE ACADEMY,

June 14, 1851.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀϊδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν
οἰωνοῖσί τε πᾶσι.— Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή—
ἔξ οὔ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε

5

Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
οὔνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα

10

Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
χρυσέῳ ἀνὰ σκῆπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.

15

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὕμῃν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαί τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
ἄζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

20

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,
ἢ νῦν δηθύνουντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα!
μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
ἰστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν·
ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέδιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι!

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μῦθῳ.
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἡρᾶθ' ὁ γεραιὸς
Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡὔκομος τέκε Λητώ·

Κλυθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσῃν ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ! εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πῖονα μηρί' ἔκηα
ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
45 τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοι ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ εἰκώς·
ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπ' ὤχετο καὶ κύνας ἀργούς·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφίεις,
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.

Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὀράτο.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγερθεν, ὁμηγέρεες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἄτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω
 ἄψ' ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
 ἢ καὶ ὄνειροπόλον—καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν—
 ὅς κ' εἴποι, ὅ, τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἴτ' ἄρ' ὃγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἐκατόμβης.
 αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λαιγὸν ἀμῦναι.

Ἦτοι ὃγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὅχ' ἄριστος·
 ὃς ἤδη τά τ' εἶοντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' εἶοντα,
 καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
 ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβελέταο ἄνακτος.
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὅμοσσον,
 ἢ μὲν μοι πρόφρων ἔπεςιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 ἢ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
 κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ·
 εἵπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα τελέσῃ,
 ἐν στήθεσσιν ἐοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 θαρσήσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα!
 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὥτε σύ, Κάλχαν,
 εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
 συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἵπης,
 ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἠΰδα μάντις ἀμύμων·
 οὔτ' ἄρ' ὃγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἐκατόμβης,

- ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 95 οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἥδ' ἔτι δώσει
 οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 ἐς Χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπύθοιμεν.
 Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἦρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτην.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες!
 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 ὥς δὴ τοῦδ' ἑνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
 οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 κουριδῆς ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων,
 115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσατ', ὅφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί
 οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά.
 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδασται,
 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ' κέ ποθι Ζεὺς
δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων 130

μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόω! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

ἢ ἐθέλεις, ὅφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὕτως
ῆσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;

ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, 135

ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—

εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι

ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος

ἄξω ἐλὼν· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις. 140

νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, εἰς ἄλα δῖαν,

ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην

θεύομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρηον

βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,

ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς, 145

ἢ ἐσύ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!

ὅφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον!

πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθεται Ἀχαιῶν, 150

ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;

οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν

δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοί εἰσιν.

οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,

οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανείρῃ, 155

καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ

οὔρεά τε σκιοέεντα, θάλασσά τε ἠχήμεσσα·

ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὅφρα σὺ χαιρῃς,

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα!

πρὸς Τρώων—τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις· 160

καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,

ὃ ἐπι πολλὸν ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν.

οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·

- 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο
χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται,
σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
170 οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἶω
ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών, ἄφενος καὶ πλούτον ἀφύξειν.

- Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
175 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι Διοτρεφέων βασιλῆων·
αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
ὥς ἐμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
185 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
ὅσσον φέρτερός εἶμι σέθεν, στυγέη δὲ καὶ ἄλλος
ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.

- Ὡς φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
190 ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐουσάμενος παρὰ μηροῦ,
τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
ἢ ἐχόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
στή δ' ὄπιθεν, ἔξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα,

οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὀράτο.

θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Ἀθηναίην· δεινὸν δέ οἱ ὅσσε φάανθεν. 200
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτ' αὖτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρείδαο;
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἷω·
ἧς ὑπεροπλήσῃσι τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση. 205

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίδαται,
οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἐρίδος, μῆδὲ ξίφος ἔλκεο χειρί· 210
ἀλλ' ἦτοι ἔπεςιν μὲν ὀνειδίσουν, ὥς ἔσεται περ.
ᾧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
καί ποτέ τοι τρεῖς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
ὕβριος εἵνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 215
χρὴ μὲν σφωῖτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι
καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.
ὅς κε θεοῖς ἐπιπείδηται, μάλα τ' ἐκλυον αὐτοῦ.

Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίδυσεν 220
μύθῳ Ἀθηναίης· ἦ δ' Οὐλύμπόνδε βεβήκει
δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλείδης δ' ἐξαὐτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ οὐπὼ λῆγε χόλοιο·

Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο! 225
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἴδεται εἶναι.
ἦ πολὺν λώϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπη. 230
δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!

- ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζους
 235 φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
 οὐδ' ἀναθελήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτέ μιν νῆες Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
 πρὸς Διὸς εὐρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 240 ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται νῆας Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 χραιομεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἀμύξεις,
 χώμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ·
 χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔζετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέστωρ
 ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγυρὸς Πυλίων ἀγορητής,
 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ
 250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 ἐφθίαθ', οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασσειν—
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 ἦ κεν γηθῆσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
 εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοισιν,
 οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι,
 ἀλλὰ πύθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.
 260 ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἥπερ ὑμῖν,
 ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὐποτέ μ' οἷγ' ἀθέριζον.
 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 οἷον Πειρίδοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
 265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,

Φηρσὶν ὄρεσκόοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσαν·
 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί· 270
 καὶ μαχόμεν κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην, 275
 ἀλλ' ἕα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱὲς Ἀχαιῶν·
 μήτε σύ, Πηλεΐδῃ, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῇ
 ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 σκηπτοῦχος βασιλεύς, ὥτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, 280
 ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἐγώ γε
 λίσσομ', Ἀχιλλῇι μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 285
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
 εἰ δέ μιν αἰχμήτην ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, 290
 τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι·

Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὔτιδανὸς καλεοίμην,
 εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ, τι κεν εἴπῃς·
 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε 295
 σήμαιν' ! οὐ γὰρ ἐγώ γ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 χερσὶ μὲν οὔτοι ἐγώ γε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
 τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ, 300
 τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀεκοντος ἐμεῖο.

εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·
αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἔρωήσῃ περὶ δουοί.

Ὡς τώγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν,
305 ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἵσας
ἦϊε σύν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·

Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλαδε προέρυσσεν,
ἔς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἵκοσιν, ἔς δ' ἐκατόμβην
310 βῆσε θεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσηΐδα καλλιπάρηον
εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα
λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.

οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἄλα λύματ' ἔβαλλον·
315 ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἐκατόμβας
ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλὸς ἀτρυγέτοιο·
κνίσσῃ δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.

Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπιπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.

320 ἄλλ' ὅγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
τὼ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρῶ θεράποντε·

Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,

325 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ρίγιον ἔσται.

Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.

τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἄλὸς ἀτρυγέτοιο,
Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην.

τὸν δ' εὖρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
330 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.

τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.

κῦτάρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
335 ἄσσουν ἴτ'· οὐτι μοι ὑμμες ἐπαίτιοι, ἄλλ' Ἀγαμέμνων.
ὃ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.

ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
 καί σφωῖν δὸς ἄγειν. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων
 πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὖτε 340
 χρεῖ᾽ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
 τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ· 345
 ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 δῶκε δ' ἄγειν· τὼ δ' αὖτις ἵτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἦ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.—Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο νόσφι λιασθεῖς,
 θιν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον· 350
 πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ εἶοντα,
 τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων 355
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 ἡμένι, ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
 καρπαλίμως δ' ἀνέδυστο πολιῆς ἁλός, ἡὔτ' ὀμίχλη·
 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος, 360
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ· ἵνα εἶδομεν ἅμφαι.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω; 365
 ὥχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος,
 τὴν δὲ διεπράδομέν τε, καὶ ἡγομεν ἐνθάδε πάντα·
 καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱες Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσηΐδα καλλιπάρηον.
 Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, 370
 ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

- λυσόμενός τε δύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 χῳόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὄχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
 θνήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπ' ὄχετο κῆλα θεοῖο
 πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο·
 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστὰς,
 ἠπεύλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ̑ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
 390 ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 κούρην Βρισηῆος, τὴν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἐῆος·
 ἐλθοῦς Ὀλύμπόνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δὴ τι
 395 ἢ ἔπει ὦνησας κραδίην Διός, ἢ καὶ ἔργῳ.
 πολλάκι γάρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίῳ
 οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
 ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσας δεσμῶν,
 ὦχ' ἐκατόγχειρον καλέσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων—ὃ γὰρ αὖτε βίῃ οὐ πατὴρ ἀμείνων—
 405 ὅς ῥα παρὰ Κρονίῳ καδέζετο, κύδει γαίων·
 τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.

τῶν οὖν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 αἶ κέν πως ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
 τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, 410
 γνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἢ ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 αἶψ' ὄφελες παρὰ νῆυσιν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων 415
 ἦσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δῆν·
 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἷζυρὸς περὶ πάντων
 ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἶ κε πίθῃται. 420
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 μήνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε. 425
 καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι οἶω.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 χωόμενον κατὰ θυμόν, εὐζώνοιο γυναικός,
 τήν ρα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων.— Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 430
 ἐς Χρύσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
 σὶ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίνῃ·
 ἰστὸν δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. 435
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς, 440
 πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν·

ᾠ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμεμνων,
 παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβω θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.

ᾠς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
 παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῶ κλειτὴν ἐκατόμβην
 ἐξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 450 τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών·

Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσὴν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις!
 ἤδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον.

ᾠς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξαιτο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 460 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶδοπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχυν' ἐπάσαντο,
 465 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 καλὸν αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 μέλποντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
 475 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἔει ἐκάεργος Ἀπόλλων.

οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν· 480

ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·

ἢ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν 485

ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·

αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,

Διογενὴς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν, 490

οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεδκε φίλον κῆρ,

αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἡώς,

καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες

πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἑφειμέων 495

παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,

ἠερίῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·

εὔρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων,

ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.

καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων 500

σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλούσα,

λίσσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα

ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·

τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων 505

ἔπλετ'· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

ἀλλὰ σύ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·

τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ

υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ. 510

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνων,
ὥς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὖτις·

Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
515 ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεός εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπήσαι ἐφήσεις
Ἥρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν.
520 ἦ δὲ καὶ αὕτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καί τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
Ἥρῃ· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς·
525 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρύσι νεῦσε Κρονίων·
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακτος
530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.
Τῶγ' ὥς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα
εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
535 μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσαν ἅπαντες.
ὥς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρῃ
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσασα βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·

540 Τίς δ' αὖ τοι, δαλομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλας·
αἰεὶ σοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσῃς.

Τὸν δ' ἠμεῖβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
545 Ἥρῃ, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ εἴουση.

ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὔτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.

550

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ λήην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
ἀλλὰ μάλ' εὖκηλος τὰ φράζεαι, ἄσπ' ἐθέλησθα.
νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπη
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
ἡερίη γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα
τιμῆσης, ὀλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

555

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶεαι, οὔδέ σ' ἄλῃω·
πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔσσαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἄσπον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

565

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
ᾧχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες.
τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρη·

570

Ἥ δὲ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὔδ' ἔτ' ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θυητῶν ἐριδαίνετον ᾧδε,
ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὔδέ τι δαιτὸς
ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διῖ, ὅφρα μὴ αὐτε
νεικεῖησι πατήρ, σὺν δ' ἡμιν δαῖτα τaráξη.

575

εἵπερ γάρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
ἐξ ἐδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.

580

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι ·
αὐτίκ' ἔπειθ' Ἰλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Ὡς ἄρ' ἔφη · καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
585 μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν ·

Τέτλαθι, μήτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλην περ εὐούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
θεινομένην · τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
χραιομεῖν · ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι
590 ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
ρίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θρονοῖοιο.
πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
καππεσον ἐν Δήμῳ · ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν ·
ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

Ὡς φάτο · μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλετος Ἥρη ·
μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χεὶρὶ κύπελλον.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
ὠνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
600 ὥς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φάος ἡελίοιο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
ἦχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυίῃσι πρᾶπίδεσσιν.
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
610 ἐνθα πάρος κοιμᾷθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι ·
ἐνθα καθεῦδ' ἀναβάς · παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρη.

ΙΛΙΔΕΟΣ Β.

Ὀνειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσταὶ
 εὖδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλῆα
 τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον Ὀνειρον·
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

5

Βάσκ' ἴθι, οὖλε Ὀνειρε, θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 θεωρήξαι δὲ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρύαγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.

10

15

Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 καρπαλίμως δ' ἴκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 εὖδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶ υἱὶ εἰκώς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων·
 τῷ μιν εἰσάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·

20

- Εὐδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ;
 οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 ὦ λαοί τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδεται ἥδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθῃ
 αἰρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἥματι κείνῳ·
 νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
 θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
 40 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕσμίνας.
 ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείῃ δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.
 ἔξετο δ' ὀρθωθεὶς· μαλακὸν δ' ἐνδυσε χιτῶνα,
 καλόν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ἦὼς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἶξε γερόντων,
 Νεστορέῃ παρὰ νηϊ Πυλοιγενέος βασιλῆος·
 55 τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
 Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
 ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δῖῳ

εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἔωκει.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 εὔδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ; 60
 εὐὶ χρὴ παννύχιον εὔδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 ὧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὃς σευ, ἀνευθεν ἑών, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
 θωρήξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς 65
 πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρύαγκυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν.— Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν 70
 ὥχετ' ἀποπτάμενος, ἐμέ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν.
 ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπρσιν πειρήσομαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλως ἐρητύειν ἐπέεσσιν. 75

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεί, 80
 ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχέται εἶναι.
 ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 οἱ δ' ἐπανεστήσαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, 85
 σκηπτουχοὶ βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 ἥύτε ἔθνεα εἴσι μελισσάων ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
 αἰ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήηται, αἰ δέ τε ἐνθα· 90
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἡϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο

- ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δέ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
 ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
 95 τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
 κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἶποτ' αὐτῆς
 σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλῆων.
 σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας,
 100 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρείϊ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρεῖη·
 σχέτλιος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
 115 δυσκλέα Ἀργὸς ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 ἥδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
 120 μὰ ψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
 ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεύειν·

πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἶνοχόοιο.

τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι υἱας Ἀχαιῶν
Τρώων, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἄλλ' ἐπίκουρα
πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.

130

ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·

135

αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
εἶατ' ἐπὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
αὐτῶς ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.

ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἵπω, πειθώμεθα πάντες·
φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·

140

οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῖον ὄρινεν
πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.

κινήθη δ' ἀγορή, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
ῶρορ', ἐπαῖξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.

145

ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμύει ἀσταχύεσσιν·

ὥς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη

150

ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,

ἄπτεσθαι νηῶν. ἦ δ' ἐλκέμεν εἰς ἄλα δῖαν,

οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκεν,

οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.

Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

155

ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα ἰῶτα θαλάσσης;

καδ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν

160

Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν

ἐν Τροίῃ ἀπόλονται, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;

ἀλλ' ἴθι νῦν· κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.

165 μῆδ' ἕα νῆας ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἵξασα·

[καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]

εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 ἑσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης
 ἄπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανε.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 φεύξουσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες·
 καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης·
 ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μῆδέ τ' ἐρώει·
 180 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 μῆδ' ἕα νῆας ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης.
 βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακῆσιος, ὃς οἱ ὀπῆδει.
 185 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,
 δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὸν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
 τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστας·

190 Δαιμόνι', οὗ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι·
 ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρυε λαούς.
 οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
 νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἵψεται νῆας Ἀχαιῶν.
 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.

195 μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι, φιλεῖ δέ ἐ μητίετα Ζεὺς.

Ὀν δ' αὖ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ.

Δαιμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, 200
οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. 205
[σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ὡς ὅγε κοιρανέων δῖεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε
αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἡχῇ, ὥς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος. 210

Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας.
Θερσίτης δ' ἔτι μῶνος ἀμετροεπῆς ἐκολῶα,
ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἦδη,
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν 215
ἔμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·
φολκὸς ἦν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δέ οἱ ὦμῳ
κυρτῷ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν
φοξὸς ἦν κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ· 220
τῷ γὰρ νεικεῖεσκε· τότε αὖτ' Ἀγαμέμνονι δῖῳ
ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκεε μύθῳ·

Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις; 225
πλείαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τις οἴσει
Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἰλίου, υἱὸς ἄποινα, 230
ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
ἢ ἐγὼ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ,

ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι ; — οὐ μὲν ἔοικεν,
ἀρχὸν εὖντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἷας Ἀχαιῶν.

- 235 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
οἵκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νειώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὅφρα ἴδῃται,
ἥ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἥ καὶ οὐκί·
ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
240 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων·
ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

- Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
245 καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·

- Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερείοτερον βροτὸν ἄλλον
ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
250 τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
καί σφιν ὀνειδέα τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἦ εὖ ἢ κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν.

- [τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
255 ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μᾶλα πολλὰ διδοῦσιν
ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
ἔκ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὦδε,
μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
260 μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,
εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
πεπληγὼς ἀγορήθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.

- 265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὦμο
πλήξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη

σκήπτρου ὑπο χρυσέου· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησέν τε·
ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.

οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν· 270
ὦδε δέ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ᾠ πόποι! ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
βοιλάς τ' ἐξάρχων ἄγαθάς, πόλεμόν τε κορύσσω·
νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπесβόλον ἔσχ' ἀγοράων. 275
οὐδ' ἴδ' ἐμιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.

ᾠς φάσαν ἡ πληθὺς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
ἔστη, σκήπτρον ἔχων—παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, 280
ὥς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι νῆες Ἀχαιῶν
μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίητο βουλήν—
ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν· 285
οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν
ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεὸς ἵπποβότοιο,
Ἰλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.

ὥστε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι. 290

ἦ μὲν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.

καὶ γάρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ὠλόχοιο
ἀσχαλάῃ σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὅνπερ ἄελλαι
χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·

ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς 295

ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
αἰσχροὺν τοι δηρὸν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.

τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὅφρα δαῶμεν,
ἦ ἔτεον Κάλχας μαντεύεται, ἦ καὶ οὐκί. 300

εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστὲ δὲ πάντες
μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι

- χθιζά τε καὶ πρῶϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἤγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμούς
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφουινός,
 σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόωςδε,
 310 βωμοῦ ὑπαΐξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὅζω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες.
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν, οἶον ἐτύχθη.
 ὥς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε, κερηκομόωντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
 325 ὄψιμον, ὄψιτέλεστον, οὐ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
 ὥς οὔτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὖθι,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 330 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ἀλλ' ἄγε, μίμνετε παντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
 335 μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

ὦ πόποι ! ἦ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράασθε
 νηπιύχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
 πῇ δὴ συνθεςίαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν ;
 ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν, 340
 σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν !
 αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
 ἄρχε· Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας · 345
 τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 πρὶν Ἀργοςδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 γνῶμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἢ καὶ οὐκί.
 φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα 350
 ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, 355
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἀπτέσθω ἧς νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ · 360
 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἴπω ·
 κρίν' ἀνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 ὥς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καί τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν, 365
 ἦδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι · κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται ·
 γνώσεαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων ·
 ἦ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν. 370
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,

- τοιοῦτοι δεκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμειο ἄνακτος,
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 375 ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχῆσάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων·
 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν.
 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρῃα·
 εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότῳ ὠκυπόδεσσιν,
 εὖ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρῃι.
 οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἡβαιον,
 εἰ μὴ νύξ ἐλθοῦσα διακρινέει, μένος ἀνδρῶν.
 ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἐγχεῖ χεῖρα καμεῖται·
 390 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, ἐϋξοον ἄρμα τιταίνων.
 ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε κῦμα
 395 ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν,
 προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 400 ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰειγενετάων,
 εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρης.
 αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενείῃ Κρονίῳ·
 κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δυω καὶ Τυδέος υἱόν.

ἔκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
ἦδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο.

βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο· 410
τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
μὴ πρὶν ἐπ' ἥελιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηϊόιο θύρετρα, 415
Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὁδὰξ λαζοίατο γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· οἷδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
ἀλλ' ὅγε δέκτω μὲν ἰρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. 420
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
αὔερυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίσσῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον· 425
σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπεύρεχον Ἠφαίστοιο
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο
μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, 430
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιοις ἱππότα Νέστωρ·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον, 435
μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγόμεθα μηδ' ἔτι δηρὸν
ἀμβαλλόμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.

ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
ἴομεν, ὅφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα. 440

- Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθῃσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοῖ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
 445 οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
 θῦνον κρίνοντας · μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε ·
 τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειοι ἠερέθονται,
 πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
 150 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ὀτρύνουσ' ἰέναι · ἐν δὲ σθένος ὄρσεν ἑκάστῳ
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἢ νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 455 Ἦύτε πῦρ αἶδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή ·
 ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θροσπεσίοιο
 αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 460 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν,
 κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν ·
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 465 ἐς πεδῖον προχέοντο Σκαμάνδριον · αὐτὰρ ὑπὸ χθονὶ
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη.
 Ἦύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 470 αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα·δεύει ·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν ·

ὥς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ὑσμίνηνδ' ἵεναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

ἦ ὅτε βούς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα,
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
 οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
 πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνῳ·
 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
 φωνὴ δ' ἄρρῆκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη·
 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
 Ἀρκεσίλαός τε Προδοήνωρ τε Κλονίος τε·
 οἳ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαι,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 οἳ τ' ἀμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
 οἳ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἠδ' Ὑλην καὶ Πετεῶνα,
 Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας, Εὐτρησὶν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλάρτον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
 οἳ θ' Ὑποθήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἀρνην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν,
 Νῆσάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἐκάστη
 κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υῖες Ἀρης,
 οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀζειίδαο,
 παρθένος αἰδοίῃ, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
 515 Ἀρηϊ κρατερῶ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Αὐτὰρ Φωκῆων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
 520 Κρίσάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα,
 οἳ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντε,
 οἳ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δίον ἔναιον,
 οἳ τε Δίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

525 οἱ μὲν Φωκῆων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθώρηξ,
 530 ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 οἱ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλιάρόν τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγειαῖς ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.

Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαιαν,
 Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 οἳ τε Κάρυστον ἔχον, ἡδ' οἱ Στύρα ναιετάασκον·
 540 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἀρης,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομόωντες,
 αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν
 θώρηκας ῥήξειν δηῖων ἀμφὶ στήθεσσιν·
 545 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζείδωρος Ἀρουρα —
 καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐῷ ἐνὶ πύλῳ νηῷ.

ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἄρνειοῖς ἱλάονται 550

κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.

τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.

τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένητ' ἀνὴρ,

κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —

Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —

555

τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.

[στήσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,

Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, 560

Τροιζῆν', Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,

οἳ τ' ἔχον Αἴγινα, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν.

τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,

καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·

τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,

565

Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.

σμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,

ἄφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,

570

Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν.

καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,

οἳ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,

Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,

Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεΐαν·

575

τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων

Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι

λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,

κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,

οὐνεκ' ἄριστος ἦεν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

580

Οἱ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 Φᾶρίν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσεάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολίεθροι·
 585 οἳ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἦσι προθυμίῃσι πεποιθώς,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ
 590 τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.

Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
 καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἶπυ,
 καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
 καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δώριον—ἐνθα τε Μοῦσαι
 595 ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
 Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι ἀεῖδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
 αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
 600 θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν—
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
 τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἔν' ἀνέρες ἀγχιμαχῆταί,
 605 οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε, Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρῤῥασίην ἐνέμοντο·
 τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηϊ ἐκάστη
 Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 νῆας εὖσσέλμους, περάαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα δῖαν ἔναιον, 615
 ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνῃ καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
 πέτρη τ' Ὀλυνίῃ καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔργει·
 τῶν αὖ τέσσαρες ἄρχοι ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ
 νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην, 626
 υἱες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδής,
 υἱὸς Ἀγασθέneos Αὐγηϊάδαο ἀνακτος.

Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων 625
 νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἅντα·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Φυλείδης, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότης Φυλεύς,
 ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 630

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἥδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἡπειρον ἔχον, ἥδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο· 635
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυώδεκα μιλτοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλενον ἥδὲ Πυλὴννῃν,
 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσαν— 640
 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος—
 τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν, 645
 οἳ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

650 τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ·
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧς τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγειν Ῥοδίων ἀγερώχων·
655 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακληεΐη·
τὴν ἄγεται ἔξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
660 πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπῆκτῳ,
αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
ἥδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζον Ἄρης.
αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἴωνοί τε βίης Ἡρακληεΐης.
αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων
τριχθὰ δὲ ὦκηθεν καταφυλαδόν, ἥδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.

670 [καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἵσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱός, Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
675 ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἶπετο λαός.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε,
καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
τῶν αὖ Φεΐδιππός τε καὶ Ἀντιφός ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἱεὶ δύνω Ἡρακλείδαο ἀνακτος·

680 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Νῦν αὖ τούς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
οἳ τ' Ἄλουν, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
οἳ τ' εἶχον Φθίην ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·

τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. 685
 ἀλλ' οἷγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο.
 οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο.
 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἡϋκόμοιο,
 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας, 690
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης.
 καδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἀνακτος.
 τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.

Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα, 695
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μήλων,
 ἀγχιάλόν τ' Ἀντρῶν ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην.
 τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 ζωὸς ἐὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο, 700
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὅζος Ἀρης,
 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο, 705
 αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἦρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν εἶοντα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο. 710

Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἑνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν,
 Ἀλκηστις, Πελῖαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. 715

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα

- 720 ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέο' ἄλγεα πάσχων,
 Αἴμνω ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λῖπον νῆες Ἀχαιῶν,
 ἔλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἀνακτος.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἄρχον
 ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
 τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῇι πτολιπόρῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
 730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
 τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 ἰητῆρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νεές ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρσθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·
 740 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας,
 τεὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσευ —
 745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὅζος Ἀρῆος,
 υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
 750 οἱ περὶ Δωδώνην δυσχεῖμερον οἰκί' ἔθεντο,
 οἳ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ·
 οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,

ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἥϊτ' ἔλαιον.
 ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. 755

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνοιο υἱός,
 οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θεὸς ἡγεμόνευεν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν. 760
 τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἐννεπε, Μοῦσα,
 αὐτῶν, ἥδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς,
 ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον εἵσας· 765

τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἅμφω θηλείας, φόβον Ἀρης φορεύσας.
 ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 ὅφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 ἵπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα. 770

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος, 775
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 ἔστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 ἐν κλιῖνι· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥσεί τε πυρὶ χθρὼν πᾶσα νέμοιτο· 780
 γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὥς τερπικεραύνῳ
 χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἰμάσση
 εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνὰς·
 ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. 785

Τρῳσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις
 παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
 οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν.

- πάντες ὀμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 790 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 εἶσατο δὲ φθογγὴν νύϊ Πριάμοιο Πολίτη,
 ὃς Τρώων σκοπὸς ἴζε, ποδωκείησι πεποιθώς
 τήμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυνήταο γέροντος,
 δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 795 τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
 ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαςτος ὄρωρεν.
 ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσέλυθον ἀνδρῶν,
 ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
 800 λήην γὰρ φύλλοισιν εἰκότες ἢ ψαμάθοισιν,
 ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
 Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι·
 πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
 805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει,
 τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
 αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.
 πᾶσαι δ' ὠἶγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 810 πεζοί θ' ἵππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
 815 ἔνθα τότε Τρώες τε διέκριθεν ἡδ' ἐπίκουροι.
 Τρωσὶ μὲν ἠγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.
 Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο,
 820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίση τέκε δι' Ἀφροδίτη,
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθείσα·
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος νῆε,
 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἰδης,
 ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο, 825
 Τρῶες· τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
 καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
 τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λινοθώρηξ, 830
 υἱε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
 πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο, 835
 καὶ Σηστὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
 τῶν αὖθ' Ἑρτακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἀσιος Ἑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Ἴππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων, 840
 τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
 τῶν ἦρχ' Ἴππόθοός τε Πύλαιός τ', ὅζος Ἀρης,
 υἱε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως, 845
 ὅσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔέργει.

Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
 υἱὸς Τροιζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
 τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. 850

Παφλαγόνων δ' ἠγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
 ἐξ Ἑνετῶν, ὃθεν ἠμιόνων γένος ἀγροτεράων·
 οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
 ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον
 Κρῶμνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἑρυθίνους. 855

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

- Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής·
 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 860 ἀλλ' ἐδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,
 τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
 Μήοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 865 νῆε Ταλαιμέneos, τῷ Γυγαίῃ τέκε Δίμνη,
 οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρώλῳ γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
 οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
 Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
 Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἱέν, ἥϋτε κούρη·
 νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 ἀλλ' ἐδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήμεντος.

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

"Ορκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενε-
λάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
ἢ ὅτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἴτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
ἡέρια δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
οἳ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησιν·
ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὥρνυτ' ἀελλῆς
ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίοιο.

Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
παρδαλέην ὥμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.

5

10

15

20

- Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 ἐρχόμενον προπάρειθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 ὥστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
 25 πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοί·
 ὥς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλεείνων.
 ὥς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἶλε παρειάς·
 ὥς αὖτις κατ' ὄμιλον ἔδυν Τρώων ἀγερώχων,
 δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
 τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσσευ ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!
 40 αἶψ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
 καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
 ἢ οὔτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 ἢ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὔνεκα καλὸν
 45 εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὔδέ τις ἀλκη.
 ἢ τοιόσδε ἐών, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
 μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναικ' εὐειδέ' ἀνῆγες
 ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν —
 50 πατρί τε σὼ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
 οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
 γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης
 55 ἢ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.

ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
"Εκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστίν ἀτειρής,
ὅστ' εἴσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσι νόος ἐστίν.

μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης!
οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
ὅσσα κεν αὐτοὶ δώσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἔλοιτο.
νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
ὅππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναιῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.

ὣς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἐλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
ιοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.

αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

"Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν!
στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.

ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο
ἐσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον

οἶους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.

95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα·
 οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῇ τε καὶ Ἡελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἷζυροῦ πολέμοιο.
 καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.

Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἐπεμπευ,
 καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι, ἥδ' ἄρν' ἐκέλευεν
 120 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσ' Ἀγαμέμνονι δίῳ·—

Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινευ,

δίπλακα πορφυρέην • πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἀρηος παλαμάων.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις •

Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι 130
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων •
 οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἀρηά
 ἐν πεδίῳ, ὄλοοιό λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 οἱ δὲ νῦν ἔσται σιγῇ — πόλεμος δὲ πέπαυται —
 ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. 135
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται περὶ σείῳ •
 τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἥμερον ἔμβαλε θυμῷ
 ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων. 140
 αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀδόνῃσιν,
 ὠρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα,
 οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν. 145

Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἀρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν •
 γήραϊ δὲ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ 150
 ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
 δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἰεῖσιν •
 τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον • 155

Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν •
 αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇς εἰς ὧπα ἔοικεν.
 ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ εἴησ', ἐν νηυσὶ νεέσθῳ,
 μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτε. 160

- Ὡς ἄρ' ἔφην· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
 δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε—
 οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
 165 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν—
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἡϋς τε μέγας τε.
 ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 καλὸν δ' οὔτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 οὐδ' οὔτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε ἐκυρέ, δεινός τε·
 ὥς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δεῦρο
 υἱεῖ σῶ ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
 175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
 τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾶς·
 οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 δαῆρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἶποτ' ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
 ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἦ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσέλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπῶλους,
 λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
 οἳ ῥα τότε ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 ἀλλ' οὐδ' οἳ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραιός·
 εἰπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστίν·
 μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 195 τεύχεα μὲν οἳ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

αὐτὸς δέ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
ἀρνειῷ μιν ἔγωγε εἶσκω πηγεσιμάλλῳ,
ὅστ' οἶων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
οὔτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς, 200
ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς εἶπες.
ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς, 205
σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὦμους, 210
ἄμφω δ' ἐξομένῳ, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·

ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
οὐδ' ἀφαρματοεπής, ἣ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. 215

ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναῖξειεν Ὀδυσσεύς,
στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκειν, αἶδρεῖ φωτὶ εἰκώς·
φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτως· 220

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,
καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν εἰκότα χειμερίησιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Τοτρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραιός· 225
τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἥδ' εὐρέας ὦμους;

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
οὔτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς, 230

- ἔστηκ' · ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.
 πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 οὓς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθήσαίμην ·
 δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ιδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 αὐτοκασιγνήτῳ, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 ἢ οὐχ ἔσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς ;
 240 ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἃ μοί ἐστιν ;
 Ὡς φάτο · τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
 εἰ Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. —
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ · φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα ·
 ὥτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν ·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδῃ ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 εἰς πεδίου καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμητε ·
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί ·
 255 τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο ·
 οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα · τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος εἰς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο · ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις
 260 ἵππους ζευγνύμεναι · τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπὶ θούοντο.
 ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσσω ·
 παρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίοι δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.
 265 ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,

ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 ὠρnyτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν· 370

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἥ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών· 275

Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεὺν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἡέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση,
 ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά· 280

εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθοὸς Μενέλαος,
 Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι 285

τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τίνειν οὐκ ἔδελωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, 290
 αὖθι μενων, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν 295
 ἔκχεον, ἠδ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν·

ὦδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 ὅππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνεια,

300 ὦδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὥς ὅδε οἶνος,
αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.

Ὡς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
305 ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι
μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.

310 Ἦ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·
ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἠνία τείνεν ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
τὼ μὲν ἄρ' ἄψορροὶ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.

Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
315 χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες,
ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὦδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

320 Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἀΐδος εἴσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.

Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
325 ἄψ ὀρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στίχας, ἦχι ἐκάστω
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠῦκόμοιο.

330 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι δύνειν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.

ἀμφι δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε· 335
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
 ὥς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, 340
 ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρώας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. 345

πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
 ἀσπὶδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὃ δὲ δεύτερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί· 350

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 ὄφρα τις ἐρρήγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
 ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὃ κεν φιλότητα παράσχη.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, 355
 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν. 360

Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείῳ θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος ! 365
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἦϊχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

- Ἦ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 370 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμᾶς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
 ὅς οἱ ὑπ' ἀνδρεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
 καὶ νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 375 ἣ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἱφί κταμένοιο·
 κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρως μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἐταῖροι.
 αὐτὰρ ὁ ἅψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 380 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 καδ δ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
 αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἄλις ἦσαν.
 385 χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 γρηῖ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 εἰροκόμῳ, ἣ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ
 ἥσκειν εἶρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 τῇ μιν εἰσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 390 Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 κεῖνος ὃγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσιν,
 κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἥε χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
 στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
 400 ἦ πῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
 ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
 εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος

νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἑμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης ; 405
 ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
 μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κείνον ὀΐζυε, καί ἐ φύλασσε,
 εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.
 κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη — 410
 κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
 μή μ' ἔρεθε, σχετλίῃ! μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
 τῶς δέ σ' ἀπεχθήρῳ, ὥς νῦν ἐκπαγλ' ἐφίλησα, 415
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀλῃαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῇτι φαεινῷ,
 σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳὰς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων. 420

Αἶ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο.
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 ἢ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.
 τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,
 ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα· 425
 ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 ἀνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὖχε' Ἀρηϊφίλου Μενελάου 430
 σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέρτερος εἶναι·
 ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,
 ἐξαὐτὶς μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε
 παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι 435
 ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείῃς.

Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν εἴπτε!

- νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
 440 κείνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπείομεν εὐνηθέντε.
 οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς
 ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
 445 νήσω δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·
 ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἰρεῖ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθον λεχέεσσιν.
 Ἀτρείδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
 450 εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
 ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι·
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
 460 ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί·

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Ορκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
νέκταρ ἐϋνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσιν
δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην
κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·

5

Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
Ἥρη τ' Ἀργεΐη καὶ Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη.
ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι.

10

ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἣ ῥ' αὐτίς πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
ὄρσομεν, ἣ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
αὐτίς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

15

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ· 20
πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

- ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει.
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα
 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 ἰδρῶ θ', ὃν ἴδρωσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 λαὸν ἀγειρούση, Πριάμῳ κακὰ τοιοῦτε παισίν.
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 30 Τὴν δὲ μέγ' ὕχθῆσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 δαιμονίῃ, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μενεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
 εἰ δὲ σύγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
 35 ὦμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας
 ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 40 ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἐᾶσαι.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σοι δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 αἰὲ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
 45 ναιετάουσι πόλῃες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 τάων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
 λαιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόλῃες,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη·
 τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 αἰῶν οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
 55 εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.

ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί·
καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὔνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν,
σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν,
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.

60

65

Ἵως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.

70

Ἵως εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἵξασα.

οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτιω,
ἣ ναύτησι τέρας, ἥε στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,

75

λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται·

τῷ εἰκυῖ' ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,

καδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας

Τρώας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

80

ᾧδε δέ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ

ἔσσεται, ἣ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν

Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

Ἵως ἄρα τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.

85

ἣ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,

Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,

Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι.

εὔρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε

ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστάων

90

λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων.

ἀγχοῦ ὃ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Ἡ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον·
 τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρέος υἱόν
 σῶ βέλεϊ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 ἀλλ' ἄγ', οἷστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
 εὐχέο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
 105 αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐϋξοον, ἱξάλου αἰγὸς
 ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
 βεβλήκει πρὸς στήθος· ὁ δ' ὑπτίος ἔμπεσε πέτρῃ·
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει·
 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἥραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν,
 115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρέος υἱόν.
 αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν οἷστόν,
 εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 120 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βοεῖα·
 νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μέγα τόξον ἔτεινεν,
 125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἷστός
 ὄξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγέλει,

ἥ τοι πρόσθε σταῖσα, βέλος ἔχεπευκὲς ἄμυνεν.
 ἥ δὲ τόσον μὲν ἔργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ 130
 παιδὸς ἔέργει μυῖαν, ὅθ' ἠδέϊ λέξεται ὕπνῳ.

αὐτὴ δ' αὖτ' ἴδυνεν, ὅθι ζωστήηρος ὀχῆες
 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
 ἐν δ' ἔπεσε ζωστήηρι ἀρηρότι πικρὸς οἷστός·

διὰ μὲν ἄρ' ζωστήηρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο, 13

καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήριστο,
 μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.

ἀκρότατον δ' ἄρ' οἷστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
 αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς. 140

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίηνῃ
 Μηονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·

κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
 ἵππῃες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατήρ τε κῦδος· 145

τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μίανθην αἵματι μηροὶ
 εὐφυέες, κνῆμαί τ' ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.

Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὥς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηΐφιλος Μενέλαος. 150

ὥς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἑόντας,
 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.

τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·

Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον, 155

οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.

ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν
 οὐ μὲν πῶς ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμά τε ἀρνῶν,
 σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!

εἶπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, 160

ἔκ τε καὶ ὀψὲ τέλει· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.

εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,

- 165 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἔϋμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 αὐτὸς ἐπισσεΐησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 τῆςδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα,
 ἀλλὰ μοι αἶνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 αἴ κε Θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἴαργος ἱκοίμην.
 αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἰαχαιοὶ πατρίδος αἵης·
 καδ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἰαργείην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
 175 κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 καὶ κέ τις ὦδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορέοντων,
 τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 αἶψ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἰαγαμέμνων,
 ὥς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἰαχαιῶν.
 180 καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 σὺν κεινῇσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεΐα χθών!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἰαχαιῶν.
 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἥδ' ὑπένερθεν
 ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἰαγαμέμνων·
 αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε.
 190 ἔλκος δ' ἱητὴρ ἐπιμάσσεται, ἥδ' ἐπιθήσει
 φάρμαχ', ἃ κεν παύσησι μελαινάων ὀδυνάων.
 Ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 φῶτ', Ἰακκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἱητῆρος,
 195 ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἰαρήϊον ἀρχὸν Ἰαχαιῶν,
 ὃν τις οἷστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
 βῆ δ' ἔναι κατὰ λαὸν Ἰαχαιῶν χαλκοχιτώνων,

παπτεινων ἥρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν 200
 ἑσταότ' · ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστάων
 λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἵπποβότοιο.

ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

"Ὀρσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, 205
 ὃν τις οἷστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων · τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν ·
 βὰν δ' ἰέναι κατ' ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος 210
 βλήμενος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατ', ὅσσοι ἄριστοι,
 κυκλός', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —
 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἷστόν ·
 τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

λῦσε δέ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἥδ' ὑπένερθεν 215
 ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἷστός,
 αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα εἰδὼς
 πάσσε, τά οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

"Ὀφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, 220
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων ·
 οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

"Ενθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. 225

ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ ·
 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
 Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο ·

τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν
 γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα · 230

αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ·
 καί ῥ' οὖς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν ·

Ἀργεῖοι, μήπω τι μεδίετε θούριδος ἀλκῆς!

- 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἄρωγός ·
 ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
 τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γῦπες ἔδονται ·
 ἡμεῖς αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὐστίνας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν ·
 Ἄργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβεσθε ;
 τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθνηπότες, ἡὔτε νεβροί ;
 αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσai,
- 245 ἐστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή ·
 ὥς ὑμεῖς ἔστητε τεθνηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ὄφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρά Κρονίων ;
- 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο ·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συὶ εἵκελος ἀλκὴν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὥτρυνε φάλαγγας.
- 255 τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μελιχίοισιν ·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
 ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἡδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 ἡδ' ἐν δαΐθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἶθοπα οἶνον
- 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεὶ
 ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πῖεειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεαὶ εἶναι !
- 265 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠΰδα ·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος
 ἔσομαι, ὥς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα ·
 ἀλλ' ἄλλους ὥτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοί·,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ' · ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν

Τρῶες · τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω
ἔσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο. 270

Ὡς ἔφατ' · Ἀτρεΐδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ.
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν ·
τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ, 275
ἔρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς ·

τῷ δέ τ', ἀνευθεὺς ἑόντι, μελάντερον, ἢ ὕτε πίσσα,
φαίνεται' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν ·
ρίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα ·
τοῖαι ἄρ' Αἰάντεσσι Διοτρεφέων αἰζηνῶν 280

δήϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
κυάνεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, 285
σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτι κελεύω ·
αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο ·

τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος, 290
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περδομένη τε.

Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους ·
ἐνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
οὺς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε, 295
Αἴμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.

ἵππῃας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς,
ἔρκος ἔμεν πολέμοιο · κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι. 300
ἵππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο · τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ ·

Μηδέ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἡνορέηφι πεποιθώς,
οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρῶεσσι μάχεσθαι,

305 μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεσθε.
 ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἵκηται,
 ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 ᾧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.

310 Ὡς ὁ γέρων ὠτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ γέρον, εἶθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη·

315 ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον Ἑρηνδαλίωνα κατέκταν.

320 ἀλλ' οὕπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν.
 εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτέ με γῆρας ἰκάνει.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἡδὲ κελεύσω
 βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο

325 ὀπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ
 εὖρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς·
 αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·

330 παρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 ἑστασαν· οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 ἑστασαν, ὅππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν

335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.

τοὺς δὲ ἰδὼν νεΐκεσσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ υἱὲ Πετεῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι νεκασμένε, κερδαλεόφρον!

γίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους ; 346

σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρῶτοισιν ἑόντας
ἐστάμεν, ἥδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.

πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
ὅππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.

ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἥδὲ κύπελλα 345

οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὅφρ' ἐθέλητον·

νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ! 350

πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεδιέμεν ; — ὅππότε' Ἀχαιοὶ

Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα,

ὄψεαι, ἣν ἐθέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμήλη,

Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα

Τρώων ἵπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις. 355

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,

ὥς γυνῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ,

οὔτε σε νεικεῖω περιώσιον, οὔτε κελεύω.

οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 360

ἥπια δήνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄ, τ' ἐγὼ περ.

ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπίσθην ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν

εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.

ὣς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.

εὔρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα, 365

ἐσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·

πὰρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπανηΐος υἱός.

καὶ τὸν μὲν νείκεσσευ ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο, 370

τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας ;

οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,

ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·

ὥς φάσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε

- 375 ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
 ξεῖνος ἅμ' ἀντιθέω Πολυνείκει, λαὸν ἀγείρων,
 οἳ ῥα τότε ἐστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
 καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
 380 οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευον·
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ὦχοντ', ἡδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἀσωπὸν δ' ἴκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην·
 ἔνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.
 385 αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας
 δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκληείης.
 ἔνθ' οὐδέ, ξεῖνός περ ἐὼν, ἵππηλατα Τυδεὺς
 τάρβει, μῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
 390 ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόθος ἦεν Ἀθήνη.
 οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 ἀψ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
 395 υἱὸς τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
 πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἶον ἴει οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
 400 γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 ὧς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομηδης,
 αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
 405 ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνουες εὐχόμεθ' εἶναι·
 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἀρείου,
 πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·

κεῖνοι δὲ σφετερησιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

τῷ μὴ μοι πατέρας ποδ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.

410

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.

οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δηώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·

415

τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
ἀλλ' ἄγε δή, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·

δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἀνακτος
ὀρτυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.

420

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης
ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·

πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
κυρτὸν ἐὼν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλὸς ἄχνην·

425

ὥς τότε ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος

ἡγεμόνων· οἳ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης
τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν —

430

σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.

Τρῶες δ', ὥστ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
μυρίαι ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν·

ἄζηχες μεμακυῖαι, ἀκούουσai ὅπα ἀρνῶν·

435

ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.

ᾠρσε δὲ τοὺς μὲν Ἀρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,

440

Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτῃ ἐτάρῃ τε·

ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

ἢ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,
 445 ἔρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

450 ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·

455 τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὥς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

ἤριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ.
 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λεληημένος, ὄφρα τάχιστα
 τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὄρμη.
 νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
 πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 οὔτησε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.

470 ὥς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 ἠΐθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος
 γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἅμ' ἔσπετο μῆλα ιδέσθαι.
 τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μίνυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν

ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζὸν 430
 δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὥς,
 ἣ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφύκει,
 λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 τὴν μὲν θ' ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ αἶθωνι σιδηρῷ 435
 ἐξέταμ', ὄφρα ἵτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 ἣ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας Διογενῆς. τοῦ δ' Ἀντιφος αἰολοδώρηξ,
 Πριαμίδης, καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὀξείῃ δουρί. 440
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἥριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ, 445
 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἐπαπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλους ἦκεν,
 ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων. 450
 τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 κόρσῃ· ἣ δ' ἐτέριοιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ· 455
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἵαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω.—Νεμέσῃσε δ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδών, Τρῶεσσι δὲ κέκλετ' αὖσας·
 "Ορνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, μῆδ' εἴκετε χάρμης
 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λῖθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος, 460
 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠῦκόμοιο,
 μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 ὦρσε Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἐρχομένη κατ' ὄμιλον, ὅθι μεθιέντας ἵδοιτο.

Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
 κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδῆς
 ἄχρις ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 θυμὸν ἀποπνεύων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλέν περ,
 525 Πείροος· οὔτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,
 τῷ ὅγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν.
 τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἐταῖροι,
 Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ εὐόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 535 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσχθη.
 ὥς τώγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.

Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών.
 540 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεῖ χαλκῷ
 δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ εἰ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
 πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἥματι κείνῳ
 πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ε.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἐνθ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνησι, λελουμένος Ὠκεανοῖο.
τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
ᾤρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο.

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
ἱρεὺς Ἡφαίστοιο· δύω δέ οἱ υἱέες ἦστην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
τῷ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίῳ ὀρμηθήτην.
τὸ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὃ δ' ἀπὸ χοονὸς ὥρνυτο πεζός.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὥρνυτο χαλκῷ
Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός,
ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥσε δ' ἀφ' ἵππων,
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρου,
οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.

5

10

15

20

οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' Ἕφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὥς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη.

25 ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἱὲ Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη

30 χειρὸς ἐλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα·

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!
 οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν εἴσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
 νῶϊ δὲ χαζώμεσθαι, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;

35 Ὡς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·

τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἐκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἀρχὸν Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.

40 πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.

δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν,
 Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.

45 τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐγχεῖ μακρῷ
 νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·

ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερόν δ' ἄρα μιν σκότος εἴλει.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.

Τῖόν δὲ Στροφίῳ Σκαμάνδριον, αἶμονα Θήρης,

50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἐγχεῖ ὀξυόεντι,

ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτὴ
 βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.

ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκηβολίαι, ἧσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·

55 ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,

πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ

ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.

ἤριπε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,
Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα

60

τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας εἵσας

ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο,

οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.

65

τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,

βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ

ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.

γνύξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,

70

ὃς ῥα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ,

ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,

βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξείῃ δουρί·

ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.

75

ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ὑψήνορα δῖον,

υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·

τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

80

πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμοι,

φασγάνῳ αἵξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

85

Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,

ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.

θῦνε γὰρ ἅμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικῶς

χειμάρρῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γέφυρας·

τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,

90

οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλῶάων ἐριθηλέων,

ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·

πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν·
ὥς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ εἶοντες.

95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
θύνοντ' ἅμ πεδίου, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐπιταίνετο καμπύλα τόξα,
καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οἷστός,
100 ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
δήθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
105 ὦρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνούμενον Λυκίηθεν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσει,
ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιϊν καὶ ὄχεσφιν
ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηΐου υἱόν·

Ὅρσο, πέπον Καπανηϊάδῃ! καταβήσεο δίφρου,
110 ὄφρα μοι ἐξ ὠμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἷστόν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
παρ δὲ στάς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὦμου·
αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
δὴ τότε ἔπειτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν,
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φησιν
120 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡελίοιο.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα
ἄτρομον, οἶον ἔχεσκε σακέσπαλος ἵππότης Τυδεύς·

ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
 μή τι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ.

130

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
 καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι,
 δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσιν
 χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 τοῦ μὲν τε σθένος ὤρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
 ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται·
 αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·
 ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.

135

140

Ἐνθ' ἔλεν Ἀστυνοὸν καὶ Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν·
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρί.
 τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμον
 πληῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
 τοὺς μὲν ἕασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύϊδον
 νιέας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
 ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.

145

150

βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
 ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ,
 υἷον δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
 ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον, δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
 ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
 λείπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτήσιν δατέοντο.

155

Ἐνθ' υἱας Πριάμοιο δὺω λάβε Λαρδανίδαο,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
 ὥς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ

160

πόρτιος ἢ βοός, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων·
ὥς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·

165 ἵππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνου ἐγχειαων,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·

170 στῇ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἠΰδα·

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἷστοί,
καὶ κλέος ; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
οὔδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.
ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχων,
175 ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

180 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἵσκω,
ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστί.
εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
185 οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι
ἔστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμους,
ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλλον ὦμον
δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·

190 καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀἰδωνῇι προϊάψειν,
ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τίς ἐστί κοτήεις.
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
195 πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι
ἐστᾶσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν ·
 ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας ·
 200 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
 ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 ὥς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 τόξοισιν πίσυνος · τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἐμελλον ὀνήσειν. 205
 ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ · ἐκ δ' ἀμφοτέρωσιν
 ἀτρεκὲς αἶμ' ἔσσευα βαλὼν · ἥγεια δὲ μᾶλλον.
 τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
 210 ἤγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖῳ.
 εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην,
 χερσὶ διακλάσσας · ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἤνδα ·
 μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε · πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν,
 220 ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδῃαι,
 οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι ·
 τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὖτε
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
 ἀλλ' ἄγε νῦν μᾶστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι ·
 ἦε σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·
 230 Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῶ ἵππῳ ·
 μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα

οἴσετον, εἴπερ ἂν αὐτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
μὴ τὼ μὲν δείσαντε μαθήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὺν φθόγγον ποθέοντε·

235 νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
αὐτῷ τε κτεῖνῃ, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξείῃ δουρί.

Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός,
αἶψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
ἄνδρ' ὀρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
245 ἵν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὐτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
Αἰνεΐας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἐστ' Ἀφροδίτη.
ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδέ μοι οὕτω
250 θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
ἀντίον εἶμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη.
τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι
ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
260 αἶ' κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
ἀμφοτέρῳ κτεῖναι, σὺ δὲ τοὺςδε μὲν ὠκέας ἵππους
αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
Αἰνεΐαιο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
265 τῆς γάρ τοι γεινεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς
δῶχ', υἱὸς ποινην Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι

ἵππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡέλιόν τε.
 τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν Θήλεας ἵππους·
 τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη· 270
 τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ,
 τὼ δὲ δύ' Αἰνεΐα δῶκεν, μῆστωρε φόβοιο·
 εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἀροίμεθ' ἀ κλέος ἐσθλόν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους· 275
 τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
 ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἷστός·
 νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, 280
 καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 αἰχμὴ χαλκείῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω
 δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας. 285

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Ὡς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἵθυνεν Ἀθήνη 290
 ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνδρεῶνα.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι 295
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Αἰνεΐας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
 δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς ἀλκὴ πεποιθώς·
 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην, 300
 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,

- σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδεΐδης, μέγα ἔρν , ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοί ε.σ' . ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
 305 τῷ βάλεν Αἰνείας κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 ἰσχύϊ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
 θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε
 ὥσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 ἔστη γυνὺξ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολέοντι·
 ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχῃ λευκῷ·
 315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
 ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων.
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἡ μὲν ἐὼν φίλου υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
 οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων
 320 τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν εἰοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἀντυγὸς ἠνία τείνας·
 Αἰνείας δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους·
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 325 δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 ὦν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 330 ἐμμεμαώς· ὁ δὲ Κύπριον ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ,
 γιγνώσκων ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεός, οὐδὲ θεάων
 τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
 οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐννῳ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων,
 335 ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὄξεϊ δουρὶ

ἄβληχρην · εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 ἄμβροσίῳ διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,
 ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν · 340

οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶδοπα οἶνον.
 [τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 ἣ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἑο κάββαλεν υἱόν ·
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 κυανέῃ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων 345
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·

Εἶκε, Διὸς θυγάτερ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος ·
 ἢ οὐχ ἄλῃς, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις ·
 εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἦ τέ σ' οἶω 350
 ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθεται.

Ὡς ἔφαθ' · ἡ δ' ἀλγύνουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδὴνεμος ἔξαγ' ὀμίλου,
 ἀχθομένην ὀδύνησι · μελαίνετο δὲ χροῖα καλόν.
 εὔρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἀρηά 355
 ἥμενον · ἥερι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππῳ.
 ἡ δὲ γυνὴ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,
 πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους ·

Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 ὅφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν. 360
 λίην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
 Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.

Ὡς φάτο · τῇ δ' ἄρ' Ἀρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
 ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσίν · 365
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις,
 λύσας' ἐξ ὀχέων · παρὰ δ' ἄμβρόσιον βάλεν εἶδαρ,
 ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη, 370

μητρὸς ἐῆς· ἥ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
χειρί τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανίωνων
μαψιδίως, ὥσεί τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ;

375 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·

οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὔνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.

οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
380 ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·
τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 τλῆ μὲν Ἀρης, ὅτε μιν Ὀττος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·

χαλκῆῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.

καὶ νύ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἀρης ἄτος πολέμοιο,

εἰ μὴ μητρυιή, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἑρμέα ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἀρηα,
ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐδεσμός ἐδάμνα.

τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρύωνος
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἷστῳ τριγλώχινι

βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

395 τλῆ δ' Αἴδης ἐν τοῖσι πελώριος ὦκυν οἷστόν,

εὐτέ μιν ὠυτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιοόχοιο,

ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.

αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,

κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἷστὸς

400 ὦμῳ ἐνὶ στιβαρῶ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσω,

ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.

σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθρετ' αἷσυλα ῥέζων,

ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

σοὶ δ' ἐπὶ τούτῳ ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη · 405
 νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός,
 ὅττι μάλ' οὐ δηναιός, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.

τῷ νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν, 410
 φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείῃ μάχεται ·
 μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη,
 ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
 κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο. 415

Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ ·
 ἄλθετο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέδιζον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη · 420

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅ,ττι κεν εἴπω ;
 ἦ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιείσα
 Τρωσὶν ἅμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἑκπαγλ' ἐφίλησεν,
 τῶν τινα καρρέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
 πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. 425

Ὡς φάτο · μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτην ·

Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα ·
 ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 ταῦτα δ' Ἀρηϊ θεῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει. 430

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεΐα δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 γιγνώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων ·
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
 Αἰνεΐαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. 435

τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 τρεῖς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαινήν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων ·

- 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
 ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
- 445 Αἰνεΐαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
 ἦτοι τὴν Λητώ τε καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
 ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινό τε.
 αὐτὰρ ὁ εἶδωλον τεύξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 450 αὐτῷ τ' Αἰνεΐᾳ ἵκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 δῆουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.
 δὴ τότε θούρον Ἀρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
- 455 Ἄρες, Ἀρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτῃ·
 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
 Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο·
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
- 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.
 Τρῶας δὲ στίχας οὐλος Ἀρης ὥτρυνε μετελθών,
 εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶ ἡγήτορι Θρηκῶν·
 υἱάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 ὦ νιεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
- 465 ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς·
 ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιτῆσι μάχωνται·
 κεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἑκτορι δῖῳ,
 Αἰνεΐας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο.
 ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἐταῖρον.
- 470 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἑκτορα δῖον·
 Ἑκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες,
 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἢδ' ἐπικούρων
 οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.

τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι, 475
 ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα ·
 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἐνειμεν.
 καὶ γὰρ ἐγών, ἐπίκουρος ἐών, μάλα τηλόθεν ἤκω ·
 τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπὶ δινήμεντι ·
 ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλῃν ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν, 480
 καδ δὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
 ἀλλὰ καὶ ὥς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 ἀνδρὶ μαχήσασθαι · ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 οἶόν κ' ἢ φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν ·
 τύνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις 485
 λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὥρεσιν.
 μήπως, ὥς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρου,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε ·
 οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμήν.
 σοὶ δὲ χρή τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ, 490
 ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
 νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν.
 "Ὡς φάτο Σαρπηδών · δάκε δὲ φρένας "Εκτορι μῦθος.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε ·
 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη, 495
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν ·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 ὥς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς,
 ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ 500
 κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας ·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί · ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάλῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 ἀψ' ἐπιμισγομένων · ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες · 505
 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 θοῦρος Ἀρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος · τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς
 Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει

510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείραι, ἐπεὶ ἶδε Παλλάδ' Ἀθήνην
οἰχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.

Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
515 ὥς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτι.
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.

Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
520 ὥτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·
ἀλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων
νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
ἀτρέμας, ὅφρ' εὖδῃσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
525 ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκιάοντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾷσιν ἀέντες·
ὥς Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἀτρείδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·

ᾧ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
530 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἢ ἐπέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
Αἰνείω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
535 Περγασίδην, ὃν Τρώες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν
τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·
νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε.
540 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
υἱε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο

Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. 545

ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα ·

Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον ·

ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,

Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

τὼ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν 550

Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,

τιμὴν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

ἄρνυμένῳ · τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.

οἷω τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν

ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης · 555

τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,

σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὅφρα καὶ αὐτῷ

ἀνδρῶν ἐν παλάμησι κατέκταθεν ὄξεϊ χαλκῷ ·

τοίῳ τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε

καππεσέτην, ἐλάττησιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν. 560

Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος ·

βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ,

σείων ἐγχείην · τοῦ δ' ὠτρυνεν μένος Ἀρης,

τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείη.

τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός · 565

βῆ δὲ διὰ προμάχων · περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,

μήτι πάθῃ, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.

τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα

ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι ·

Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν. 570

Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,

ὥς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,

τὼ μὲν ἄρα δειλῷ βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων ·

αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην. 575

Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηϊ,

ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.

τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος

ἑσταότ' ἐγχεῖ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.

- 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἡνίοχον θεράποντα,
 ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην—ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους—
 χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐκ κονίησιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσῃν·
- 535 αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 κύμβαχος ἐν κονίησιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὦμους·
 δηθὰ μάλ' ἐστήκει—τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης—
 ὄφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίησιν.
 τοὺς δ' ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀχαιῶι.
- 590 Τοὺς δ' Ἑκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι' Ἐννῶ·
 ἢ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμησι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
- 595 φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἑκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεῖ
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
- 600 ὥς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἶον δὴ θαυμάζομεν Ἑκτορα δῖον
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἀρης, βροτῷ ἀνδρὶ εἰκώς.
- 605 ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἱφί μάχεσθαι.
 ὦς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 ἔνθ' Ἑκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντε, Μενέσθην Ἀγχιάλόν τε.
- 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 στήῃ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἑ Μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσουντα μετὰ Πριάμῳ τε καὶ υἴας.

τὸν ῥα κατὰ ζωστήῃρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
 νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
 ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 ὦμοιῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερῶχων,
 οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 οἳ ἐ, μέγαν περ εἶντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.

615

620

625

Ὡς οἳ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
 οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 υἱὸς θ' υἱωνὸς τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

630

Σαρπηδὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτώσσειν ἐνθάδ' εἶντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.

635

ἀλλ' οἷόν τινα φασι βίην Ἡρακληεῖν
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα!
 ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 ἐξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἴλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
 σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 οὐδέ τί σε Τρῶεσσιν οἶομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
 ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός εσσι,
 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀῖδαο περήσειν.

640

645

Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἠΰδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,

- 650 ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μύθῳ,
 οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηδών· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῇ δούρατα μακρὰ
 ἐκ χειρῶν ἦϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηδών, αἶχμὴ δὲ διαμπερές ἦλθ' ἀλεγεινὴ·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχει μακρῶ
 βεβλήκειν· αἶχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
 ὅστέω ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διῶι ἐταῖροι
 ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
 665 ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπέφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
 μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὅφρ' ἐπιβαίῃ,
 σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 670 τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ·
 μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
 ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
 675 ἔφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξείῃ χαλκῶ·
 τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 ἐνθ' ὅγε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν τε Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανίν τε·
 καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῶ,
 δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηδών, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδιὸν ἔειπαι·

Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης
 κείσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν 685
 ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ,
 ἀλλὰ παρήϊξεν, λελημένος, ὅφρα τάχιστα 690
 ὤσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἐταῖροι
 εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε θυράζε
 ἴφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος· 695
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέας
 ζώγρει ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηϊ καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, 700
 οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
 χάζονθ', ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἀρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 Ἑκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἀρης;
 Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην, 705
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην θ' Ἑλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
 ὅς ῥ' ἐν Τλῇ ναῖεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι
 ναῖον βοιωτοί, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες. 710

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ, 715
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἀρηα.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 ἥ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο·
 Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς.
 τῶν ἦτοι χρυσέῃ ἵτις ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθευ
 725 χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
 δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν
 ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.
 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 730 δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
 κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· πρὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑάνον πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται·
 740 ἐν δ' Ἑρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἴωκῆ·
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλὴ, δεινοῖο πελώρου,
 δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃρου,
 χρυσεῖην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 745 ἐς δ' ὄχρεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 750 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους·
 εὖρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων.

ἄκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.

ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 755
Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν ·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
ὅσσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ; ἐμοὶ δ' ἄχος · οἱ δὲ ἔκηλοι
τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, 760
ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.

Ζεῦ πάτερ, ἦ ρά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρῃα
λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίδωμαι ;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς ·
ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελεΐην, 765
ἣ ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν.

Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη ·
μάστιξεν δ' ἵππους · τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
ὅσσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν, 770
ἦμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἱξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 775
λύσας' ἐξ ὀχέων · περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν ·
τρῶσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.

Αἱ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι πλείστοι καὶ ἄριστοι 780
ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
ἣ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν ·

ἔνθα στᾶσ' ἥϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ, 785
ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα ·

Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί !

ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
790 οἵχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
νῦν δὲ ἐκάς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.

Ἦς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
εὔρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ.
ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφές αἶμ' ἀπομόργεν.
ἵππειου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·

300 Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεύς·
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
καί ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
805 δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερόν, ὥς τοπάρους περ,
κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
[ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα.]
σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
310 καί σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
ἀλλὰ σευ ἢ κάματος πολυαῖξ γυνὴ δέδυκεν,
ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
Τυδέος ἑκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης·
315 γιγνώσκω σε, θεά, θυγάτηρ Διὸς αἰγιόχοιο·
τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
οὐ μ' εἰας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
820 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ.

τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἥδ' ἐ καὶ ἄλλους
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 γιγνώσκω γὰρ Ἀρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 825

Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 μήτε σύγ' Ἀρηα τόγε δίδιδι, μήτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροδός εἰμι.

ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
 τύψον δὲ σχεδίην, μηδ' ἄζοο θυῶρον Ἀρηα 830

τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον·
 ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στεῦτ' ἀγορεύων
 Τρῶσιν μαχήσεσθαι, αὐτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

Ὡς φαμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε, 835

χειρὶ πάλιν ἐρύσας· ὁ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ἀπόρουσεν.

ἥ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
 ἐμμεμανῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
 βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.

λάζετο δὲ μᾶστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη· 840

αὐτίκ' ἐπ' Ἀρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.

ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
 τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 δύν' Αἰῖδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης. 845

Ὡς δὲ ἶδε βροτολοιγὸς Ἀρης Διομήδεα δῖον,

ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν

κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν·

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰδυὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 850

πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππῳ,

ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι·

καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

ᾤσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.

δεύτερος αὖθ' ὥρματο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης 855

ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

νεύοντο ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μήτηρ.
 τῇ ῥά μιν οὔτα τυχών, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψεν.
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτῖς. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
 860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης.
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο.

Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο.
 τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἶπὺν Ὀλυμπον.
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,
 870 δείξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταρρέον ἐξ ὤτειλῆς,
 καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

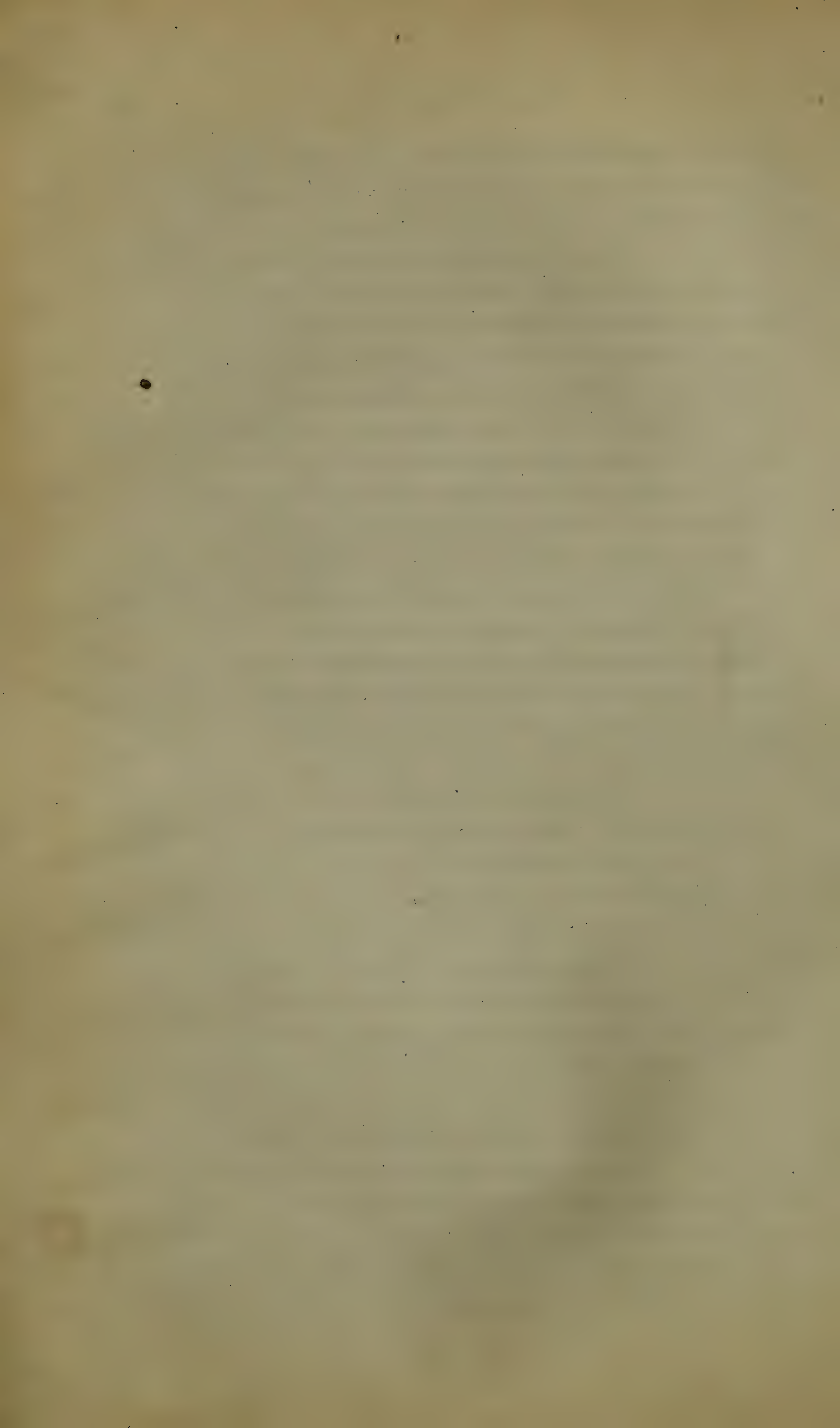
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα;
 αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
 ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς Ὀλύμπῳ,
 σοὶ τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
 ταύτην δ' οὔτ' ἔπει προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 ἀλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδῆλον·
 ἣ νῦν Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμων Διομήδεα,
 μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἣ τέ κε δηρὸν
 αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 ἣ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἕα χαλκοῖο τυπῆσιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 μήτι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·

μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 τῷ σ' ὅτῳ κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 895
 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ᾧδ' αἰδήλος,
 καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιῶνων.

Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσω
 900
 ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι κατάθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 ὥς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
 ὑγρὸν ἔόν· μάλα δ' ᾧκα περιστρέφεται κυκώωντι·
 ὥς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
 τὸν δ' Ἥβη λούσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσειν·
 905
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδει γαίων.

Αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
 Ἥρη τ' Ἀργεΐη καὶ Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη,
 παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασίαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἵδυσε μάχη πεδίοιο,
ἀλλήλων ἰδυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
υἷον Ἐϋσσώρου, Ἀκάμαντ' ἥϊν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Ἀξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τευδρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρίσβῃ,
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῶ ἐπὶ οἰκία ναίων.
ἀλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τότε ἵππων
ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν·
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη

5

10

15

20

- νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
 πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·
 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
 ἥ δ' ὑπεκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
 3 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
 ἔγχει χαλκείῳ Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ναῖε δέ, Σατνιόεντος εὐρῥείταο παρ' ὄχθας,
 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἥρως
 φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ζῶν ἐλ'· ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳιο,
 ὅζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 πρηνὴς ἐν κούρῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔστη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 50 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὧς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινεν,
 καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·
 55 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶς
 ἀνδρῶν; ἦ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον

πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
 κοῦρον εἶντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Ἴλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.

60

Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
 αἵσιμα παρὲιπών· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ
 ἥρῳ Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρείδης δὲ
 λὰξ ἐν στήθεσι βάς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·

65

ὦ φίλοι, ἥρῳες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμνέτω, ὥς κεν πλείστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 νεκροὺς ἅμ πεδίου συλήσετε τεθνηῶτας.

70

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστὰς
 Πριαμίδης Ἑλενος, οἶωνοπόλων ὃχ' ἄριστος·

75

Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὔνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰδύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε·
 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
 πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 φεύγοντας πεσέειν, δηϊοῖσι δὲ χάρμα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὖθι μένοντες,
 καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·

80

85

Ἑκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
 νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
 οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 πέπλον, ὃς οἱ δοκέει χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

90

Δεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡϋκόμοιο ·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 ἥνις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 95 ἄστνυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο ·
 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὥδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὄνπερ φασὶ θεῶς ἐξ ἔμμεναι · ἀλλ' ὅδε λήν
 μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

Ὡς ἔφαθ' · Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθυσεν.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε ·
 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν ·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λήξαν δὲ φόνοιο ·
 φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν · ὥς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας ·

Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἡδὲ γέρουσιν
 εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,
 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ ·
 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν,
 ἄντυξ, ἥ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —

Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο πάϊς, καὶ Τυδέος υἱὸς
 120 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·

Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων ;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 τοπρίν · ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 σῶ δάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.

δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκούργος, 130
 δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 σεῦε κατ' ἠγάθειον Νυσῆϊον· αἶ δ' ἅμα πᾶσαι
 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 θεινόμεναι βουπλῆγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς 135
 δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῆ.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν. 140
 οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο πρὸς ηὔδα φαίδιμος υἱός·
 Τυδεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις ; 145
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε, καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἅλλα δέ θ' ὕλη
 τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὥς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς 150
 ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην· 155
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
 ὤπασαν· αὐτὰρ οἱ Προΐτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσειν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ ἐδάμασσειν.
 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Αἰνεία, 160
 κρυπταδίῃ φιλότῃτι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι

πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
ἢ δὲ ψευσαμμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα·

Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἣ κάκτανε Βελλεροφόντην,
165 ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃτι μιγῆμεναι, οὐκ ἔθελούσῃ.

Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἶον ἄκουσεν
κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ,
πέμπει δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρά,
γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·

170 δεῖξαι δ' ἠνώγειν ὦ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο.
αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἶξε, Ξάνθου τε ῥέοντα,
προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.

ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν·

175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως·

καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτεε σῆμα ἰδέσθαι,
ὅ, ττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο.

αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν

180 πεφνέμεν—ἣ δ' ἄρ' ἔην θεῖου γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·

πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·

δεινὸν ἀποτινείουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο—

καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθῆσας.

δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·

185 καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·

τοτρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.

τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·

κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,

εἶσε λόχον· τοῖ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·

190 πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.

ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνου ἦν ἔοντα,

αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·

δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ πάσης·

καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,

195 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμοιτο.

ἣ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,

Ἴσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν—
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·

ἣ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν—
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
ἦτοι ὁ καὶ π πεδίου τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλάτο,
ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

200

Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.

205

Ἴππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
αἶεν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἷ μέγ' ἀριστοὶ
ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.

210

ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·

Ἦ ρά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·

215

Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
ξεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκόσιν ἥματ' ἐρύξας·
οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.

Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον·
καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.

220

Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν εὐντα
κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.

τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.

225

ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.

πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι,
κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ κιχείω·

πόλλοι δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι
τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν· ὄφρα καὶ οἶδε
γινῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.

230

ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἵξαντε,
 χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,

235 ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
 χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. —

Ἐκτωρ δ' ὥς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε,
 ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεὸν ἠδὲ θυγατρὲς,
 εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἕτας τε,

240 καὶ πόσιας · ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνώγει
 πάσας ἐξείης · πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφήπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε,
 ξεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ

245 πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι · ἔνθα δὲ παῖδες
 κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.

κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι · ἔνθα δὲ γαμβροὶ

250 κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ,

Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν ·

Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας ·

255 ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἱες Ἀχαιῶν,
 μαρνάμενοι περὶ ἄστυ · σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
 ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὸς χεῖρας ἀνασχεῖν.

ἀλλὰ μέν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
 ὥς σπείσης Διὸς πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

260 πρῶτον · ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσῃαι, αἶ κε πίησθα.
 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει ·

ὥς τύνῃ κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,

265 μή μ' ἀπογυιώσης, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὸς λείβειν αἶδοπα οἶνον

ἄζομαι · οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφέϊ Κρονίων·
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς ·

270

πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἦδὲ μέγιστος
ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡῦκόμοιο,
καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,

275

ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρῆς,
ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.

ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχεο · ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὅφρα καλέσσω,

280

αἶ κ' ἐθέλῃς· εἰπόντος ἀκουέμεν · ὥς κέ οἱ αὖτις
γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀΐδος εἴσω,
φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.

285

Ὡς ἔφαθ' · ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
κέκλετο · ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,

ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδῆς

290

ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.

τῶν ἔν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἦδὲ μέγιστος,
ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν · ἔκειτο δὲ νεΐατος ἄλλων,

295

βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.

Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὼ καλλιπάρῃος,

Κισσηῖς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο ·

τὴν γὰρ Τρώες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.

300

αἶ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.

ἥ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρης,
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκόμοιο·
 εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·

305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
 ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἥδ' ἐκαὶ αὐτὸν
 πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ,
 ἥνις, ἠκέστας, ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσης

310 ἄστνυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.

Ὡς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ὥς αἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο·

Ἐκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι

315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·

οἳ οἳ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,
 ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἐκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ
 ἐνθ' Ἐκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς

320 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θῆε πόρκης.

τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα·

Ἀργεΐη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξὶν
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.

325 τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσσε νιδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δαιμόνι', οὐ μὲν καλά χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ.
 λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 ἄστνυ τόδ' ἀμφιδέδηκε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,

330 εἴ τινα πρὸς μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.

ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστνυ πυρὸς δηϊοιο θέρηται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

Ἐκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μεν ἄκουσον.

335 οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσει,

ἤμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχρ' ἔτι προτραπέσθαι.

νῦν δέ με παρειποῦς' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 ὥρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
 ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' οἶω.

340

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχίοισιν·

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
 ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θυέλλα
 εἰς ὄρος, ἢ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 ἔνθα με κύμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὥφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 ὃς ἦδη νέμεσιν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶω.

345

350

ἀλλ' ἄγε νῦν εἵσελθε, καὶ ἔξεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰοίδιμοι ἐσσομένοισιν.

355

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 μή με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὅφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποδῆν ἀπεόντος ἔχουσιν·
 ἀλλὰ σύγ' ὀρνυθι τούτου, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἔμ' ἐντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔοντα.
 καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελεύσομαι, ὅφρα ἴδωμαι
 οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
 ἢ ἦδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.

365

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·

370

- ἀλλ' ἤγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 "Εκτωρ δ' ὥς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτεα μυθήσασθε·
 πῇ ἔβη 'Ανδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 ἢ ἐπὶ πῃ ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐς 'Αθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 "Εκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 οὔτε πῃ ἐς γαλόων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 οὔτ' ἐς 'Αθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν 'Ιλίου, οὔνεκ' ἀκουσέ
 τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι 'Αχαιῶν.
 ἢ μὲν δὴ πρὸς τείχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 μαινομένη εἰκυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 390 'Η ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος "Εκτορ
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτὶς, εὐκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
 εὔτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σκαιάς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε —
 ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα,
 395 'Ανδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος 'Ηετίωνος,
 'Ηετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
 Θήβῃ 'Υποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' "Εκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Εκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
 τὸν ῥ' "Εκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 'Αστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο "Ιλιον "Εκτωρ.
 ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 'Ανδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρη
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, 413
 σεῦ ἀφαμαρτούσῃ, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς,
 ἀλλ' ἄχε' — οὐδέ μοί ἐστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν, 415
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκῃ σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἥδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. 420
 οἱ δέ μοι ἐπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ἰῶ κίου ἡματι Ἀἴδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς ὄϊεσσιν.
 μητέρα δ', ἢ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑληέσση, 425
 τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἄψ' ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἥδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. 430
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς, χήρην τε γυναῖκα·
 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι, 435
 ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 ἥδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἢ πού τις σφιν ἐνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
 ἢ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ· 440
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μελεῖ, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς

- αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 αἴ κε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἄλυσκάζω πολέμοιο·
 οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 αἰεὶ, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
- 450 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σείῃ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 455 δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 καί κεν ἐν Ἀργεὶ ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
 καί κεν, ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ὑπερείης,
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
 καί ποτέ τις εἶπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
- 460 Ἐκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλὰ με τέθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
 465 πρὶν γ' ἐτι σῆς τε βοῆς σου θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.
- Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ.
 ἄψ δ' ὁ πᾶϊς πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὅψιν ἀτυχθεὶς,
 ταρβήσας χαλκὸν τ' ἡδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,
 470 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσίν,
 475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
- Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι

παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
 ὧδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου, ἱφι ἀνάσσειν·
 καὶ ποτέ τις εἶπησι, πατὴρ δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων!
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα, 480
 κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.

Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἥ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπῳ,
 δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 χειρὶ τε μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 485

Δαιμονίη, μή μοί τι λήην ἀκαχίζεο θυμῷ!
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει·
 μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, 490
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει,
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.

Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἑκτωρ
 ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει 495
 ἐντροπαλιζομένη, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας
 Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχῆσατο δ' ἐνδοθι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόον πάσησιν ἐνῶρσεν.
 αἶ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἑκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ· 500
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.

Οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδ' κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. 505
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
 εἰώθως λούεσθαι εὐρρεῖος ποταμοῖο,
 κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὦμοις αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς, 510
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἵππων·

- ὥς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον. αἶψα δ' ἔπειτα
515 "Εκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
στρέψεσθ' ἐκ χώρας, ὅθι ἦ δάριζε γυναικί.
τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
"Ἥθεῖ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὥς ἐκέλευες.
- 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος "Εκτωρ
δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
ἀλλὰ ἐκὼν μεθιείς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
525 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείο.
ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἳ κέ ποθι Ζεὺς
δώη, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν
ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ·
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφοτέρωι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
οὔρου, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάτῃσιν
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
ὥς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.

5

Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηϊδόοιο ἀνακτος,
Ἀρνη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
γείνατ' Ἀρηϊδοὸς καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·

10

Ἑκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχει ὀξύεντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὕσμινην,
Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκείων,
ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.

15

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα
Ἴλιον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὦρνυτ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·

20

ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέςθην παρὰ φηγῶ.
τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·

Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν ;
ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
δῶς ; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα

30 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ὑμῖν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν ;

Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
"Εκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἷόνδε οἶος
40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.

"Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τῶν δ' "Ελενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ
45 βουλήν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιόωσιν·
στῇ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

"Εκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντε,
ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο ; κασίγνητος δέ τοί εἰμι·
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
50 αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπείν.
ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων.

"Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
55 καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες·
καδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.

καδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιοόχοιο, 60
 ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ,
 ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε 65
 ἐν πεδίῳ· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν, 70
 εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίῳ. 75
 ὦδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκεϊ χαλκῷ,
 τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ οἵκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. 80
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὖσσέλμους ἀποδώσω.
 ὄφρα ἐταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, 85
 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
 καί ποτέ τις εἶπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
 νηὶ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ. 90
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 αἶδεσθαι μὲν ἀνήσασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.

ὄψ' ἐ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 95 νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ.

ᾠ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 ἥ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
 εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἴσιν.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 ἥμενοι αὖθι ἐκαστοὶ ἀκήριοι, ἀκλεῆς αὐτῶς.
 τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθευ
 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλόν βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι.
 Ἑκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 εἴπερ ἀδειῆς γ' ἐστί, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.

120 ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
 αἵσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 γηθρόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλουντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·

ᾠ πόποι! ἥ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 ἥ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 ἔσθλός Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής,
 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὧ ἐνὶ οἴκῳ,
 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι.

πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι, 130
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 ἡβῶμ', ὥς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
 Φειᾶς παρ τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. 135
 τοῖσι δ' Ἐρευνθαλίῳν πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος φῶς.
 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
 δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησιν κορυνήτην
 ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
 οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ, 140
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεῖ γε,
 στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
 χραῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
 δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὕπτιος οὔδεις ἐρείσθη· 145
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἀρης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳνι, φίλῳ Θεράποντι, φορῆναι·
 τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους. 150
 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὔδέ τις ἔτλη·
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 θάρσει ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα· 155
 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 εἶθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 ὑμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 οὔδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν. 160
 Ὡς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν·
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος. 165

Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 ἂν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 πάντες ἄρ' οἷγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἑκτορι δίῳ.

170 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἵππότης Νέστωρ·

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγῃσιν
 δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.

175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ὦδε δέ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδέος υἱόν,
 180 ἦ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης!

Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἵππότης Νέστωρ·
 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστηέσσιν Ἀχαιῶν.

185 οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες, ἀπηνῆναντο ἕκαστος.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.

190 τὸν μὲν παρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·

ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.

ἀλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
 τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,

195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·

ἢ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.

οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,

οὐδὲ μὲν ἰδρεῖῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως

ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·

ᾧδε δέ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
 εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 ἴσῃν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὅπασσον.

205

Ὡς ἄρ' ἔφην· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσσατο τεύχη,
 σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
 ὅστ' εἴσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων
 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.

210

τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 ἦϊε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·

Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε·

215

ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη.

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥϋτε πύργον,
 χάλκεον, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
 σκυτοτόμων ὅχ' ἄριστος, ἧλ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

220

ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβόειον,
 ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
 τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,

στήῃ ῥα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·

225

Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος,
 οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.

ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν ποντοπόροισιν
 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·

230

ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 μήτι μευ, ἥϋτε παιδὸς ἀφαιροῦ, πειρήτιζε,

235

ἥ ἢ γυναικός, ἥ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.

αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·

- οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
 ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν.
 240 οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκείων.
 οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον εἶντα,
 λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 245 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενὴς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 250 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἅμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,
 ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή.
 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπ' ἀλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 ἦλυθεν ἐγχείῃ, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα·
 τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκῆκιεν αἶμα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 μέσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν αἶρας,
 ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρισε δὲ ἱν' ἀπέλεθρον·
 270 εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάβῃ δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὃ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
 ἀσπίδ' ἐνιχριμφθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὥρθωσεν Ἀπόλλων.
 καὶ νῦν κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,

εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 ἦλθον ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 275
 Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μῦθον
 κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς·

Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς· 280
 ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 νύξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', Ἐκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσαιτο πάντας ἀρίστους. 285
 ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαῖολος Ἐκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος 290
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δώη δ' ἐτέροισί γε νίκην·

νύξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 ὥς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 σούς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν· 295
 αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Τρῶας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 ὅφρα τις ᾧδ' εἶπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε· 300
 ἦ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 ἦδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρδμήσαντε.

Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν. 305

τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε· τοῖ δ' ἐχάρησαν,
 ὥς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,

Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀαπτους·
 310 καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σοοῦ εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
 τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενείῃ Κρονίῳ.
 τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείράν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης·
 νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 ἥρως Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἥρχετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀτρείδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐρῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 ἐσκέδασ' ὄξυς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Αἰδόςδε κατήλθον.
 τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἡοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακῆομεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος
 335 οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν·
 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
 πύργους ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 340 ὄφρα δι' αὐτῶν ἵππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
 μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερωχων.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες
 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ, 345
 δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.

τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 δεῦτ' ἄγετ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ 350
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
 ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν.
 [ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο· 355
 ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντήνωρ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. 360
 αὐτὰρ ἐγὼ Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη 365
 Λαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπάρους περ, 370
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν 375
 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κῆομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἅμμε διακρίνη, δῶν δ' ἐτέροισί γε νίκην

- Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπιδούντο·
 380 [δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 τοὺς δ' εὖρ' εἴν ἀγορῇ Δαναούς, Θεράποντας Ἄρηος,
 νηὶ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνωνος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 στας ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί,
 εἰπεῖν, αἳ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 390 ἠγάγετο Τροίηνδ'—ὥς πρὶν ὥφελλ' ἀπολέσθαι!—
 πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὲν Τρῶές γε κέλονται.
 καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἳ κ' ἐθέλητε
 395 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶν δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν,
 ὥς ἤδη Τρῶεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 καὶ τότε ἄρ' Ἰδωῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιδανδάνει οὕτως.
 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακήμεν οὔτι μεγαίρω·
 οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων
 410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
 ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

οἳ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
 πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότε' ἂν ἔλθοι 415
 Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα,
 ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὖσσέλμων ἀπὸ νηῶν
 ὠτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. 420

Ἡέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλαρῥείταο βαθυρῥόου Ὠκεανοῖο
 οὐρανὸν εἰσανιών· οἳ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἵματόεντα, 425
 δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 οὐδ' εἴα κλαίειν Πριάμος μέγας· οἳ δὲ σιωπῇ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 ὥς δ' αὕτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ 430
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ἦμος δ' οὐτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες, 435
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τείχος ἔδειμαν,
 πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἵλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
 ὄφρα δι' αὐτάων ἵππηλασίη ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν, 440
 εὐρεΐαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

Ὡς οἳ μὲν πονέοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί.
 οἳ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 θεεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 445

Ζεῦ πάτερ, ἥ ρά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρου γαῖαν,
 ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 οὐχ ὀράας ὅτι δ' αὖτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ

τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπὲρ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας ;
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς .
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ, τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἥρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 455 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἶον ἔειπες !
 ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
 ὃς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε .
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς.
 ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦναι,
 αὐτὶς δ' ἡἴονα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ---
 465 δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν .
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 νῆες δ' ἐκ Δήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἶθωνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι . τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαινυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι.
 παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων . τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἥρει .
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 πρὶν πῖεειν, πρὶν λείψαι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μαχη.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·

Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε δέαιναι,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

5

μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσιν
πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἄλλ' ἅμα πάντες
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.

ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω

10

ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·

ἢ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,

τῆλε μάλ', ἥχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·

ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,

15

τόσσον ἐνερθ' Ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·

γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.

εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·

σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,

πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαί τε δέαιναι·

20

ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδλίονδε

Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·

25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 δησαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ᾠ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλονται.

35 ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὄλονται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.

Τῇν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.

Ἦς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὦκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε·
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.

45 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Ἰδὴν δ' ἵκανε πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 50 λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν.
 αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίων,
 εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,
 παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὕσμῖνι μάχεσθαι,

χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
 πᾶσαι δ' ὠϊγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαος,
 πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο, 60
 σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τέ καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα. 65

Ὅφρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἦμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταυηλεγέος θανάτοιο, 70

Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
 [αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἐκτυπε, δαιόμενον δὲ 75
 ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῇ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 οὔτε δὺ' Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἀρης·
 Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν, 80
 οὔτι ἐκών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰῶ
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
 ἄκρην κακ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.

ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ· 85
 σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνευ
 φασγάνῳ αἴσσω, τόφρ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
 ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
 Ἐκτορα· καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε, 90

εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὁμίλῳ;
95 μήτις τοι φεύγουντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξῃ·
ἀλλὰ μέν', ὅφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.

ᾠς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδεΐδης δ', αὐτὸς περ ἐών, προμάχοισιν ἐμίχθη·
100 στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ᾠ γέρον, ἧ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·
ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.
105 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὅφρα ἴδῃαι,
οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρε φόβοιο.
τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων· τώδε δὲ νῶϊ
110 Τρῳσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰδύνομεν, ὅφρα καὶ Ἑκτωρ
εἴσεται, ἧ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.

ᾠς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
115 τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἠνία σιγαλόεντα,
μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἑκτορος ἄγχι γέγοντο.
τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα,
120 υἱὸν ὑπερδύμου Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,
ἵππων ἠνί' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
Ἑκτορα δ' αἶνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο·

τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ εἰαίρου, 125
 κείσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε δρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἵππῳ δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἴφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον δρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.

Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο· 130
 καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἡὔτε ἄρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
 καδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 δεινὴ δὲ φλόξ ὦρτο θεείου καιομένοιο· 135

τὼ δ' ἵππῳ δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
 δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Τυδεΐδη, ἄγε δ' αὖτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπετ' ἀλκή; 140
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,
 σήμερον· ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλησιν,
 δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· 145
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδεΐδης ὑπ' ἐμείῳ φοβεύμενος ἵκετο νῆας.
 ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών! 150

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
 εἴπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων, 155
 τάων ἐν κονίησι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 αὐτὶς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἐκτωρ

ἡχῇ δεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.

160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαῖολος Ἔκτωρ·

Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν·

νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.

ἔρρε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,

165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσῃ, οὐδὲ γυναῖκας
ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.

Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

170 τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.

Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!

175 γιγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·

νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,
ἀβλήχρ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·
ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερδορέονται ὀρυκτῇν.

180 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι,
μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.

[Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

185 Ἔάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἴδων Λάμπε τε διέ,
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν

Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἡετίωνος,
ὑμῖν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
[οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]

190 ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὖχομαι εἶναι,
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἳ κε λάβωμεν
ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,

πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
 αὐτὰρ ἅπ' ὤμοιῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἡφαιστος κάμε τεύχων. 195
 εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 αὐτουυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
 καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἤῤυδα. 200

ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός·
 οἳ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
 πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.
 εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί, 205
 Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
 ν', αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰδῇ.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων ἔννοσίχθων·
 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!

οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι
 ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν. 210

Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔργει,
 πλήθειν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
 εἰλομένων· εἴλει δὲ θεῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ 215

Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἳ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας εἵσας,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιοὺς.

βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, 220
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
 ἣ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·
 [ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
 ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἵσας 225
 εἵρυσαν, ἡνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 ἤῤυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοι !
 πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 ἄς, ὁπότ' ἐν Δήμνῳ, κενεαυχέες ἡγοράασθε,
 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἐκατόν τε διηκοσίῳν τε ἕκαστος
 στήσεσθ' ἐν πολέμῳ ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν.
 235 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 τῇδ' ἄτη ἄσασας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας ;
 οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
 νηὶ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρρων·
 240 ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
 ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 ἀλλὰ, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί·
 οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις,
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
 260 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν·

τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός· 265
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 στή δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
 παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἷστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 βεβλήκειν, ὃ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε· 270
 αὐτὰρ ὃ αὖτις ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 εἰς Αἴανθ'· ὃ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.

*Ενθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
 Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,
 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην, 275
 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 [πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 στή δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν· 280

Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
 πατρί τε σὼ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 καί σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ὧ ἐνὶ οἴκῳ·
 τόν, καὶ τηλόθ' ἐόντα, εὐκλείης ἐπίβησον. 285
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν μοι δώῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 πρῶτ' οἱ μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω,
 ἢ τρίποδ', ἢ ἐκ δὺν ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, 290
 ἢ ἐκ γυναῖχ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
 παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς, 295
 ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 ὀκτὼ δὲ προέηκα τανυγλώχιν' οἷστούς,

πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊθόων αἰζηῶν ·
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα.

- 300 Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιν ἱαλλεν
Ἐκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμός.
καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρθ' · ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
υἷον ἐὺν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ ·
τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσιν.
μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ,
καρπῷ βριδομένη νοτίησί τε εἰαρινῇσιν ·
ὥς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

- Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπο νευρήφιν ἱαλλεν
310 Ἐκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμός.
ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτε · παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων
ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἡνιοχῆα,
ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν ·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
315 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
Ἐκτορα δ' αἶνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο ·
τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταῖρου ·
Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς εἶοντα,
ἵππων ἡνὶ ἐλεῖν · ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
σμερδαλέα ἰάχων · ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί ·
βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἐΐετο θυμός ἀνώγει.
ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἷστόν,
θήκε δ' ἐπὶ νευρῇ · τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἐκτωρ
325 αὐερύοντα, παρ' ὦμον, ὅθι κληῖς ἀποέργει
αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι ·
ῥῆξε δέ οἱ νευρήν · νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ ·
στήθι δὲ γνύξ ἐριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός ·
330 Αἶας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,

Μηκιστευσ, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Ἄψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσει· 335
οἱ δ' ἰδυὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιοὺς·

Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίνων.
ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ λέοντος
ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεύει· 340

ὥς Ἔκτωρ ὠπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, 345

ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.

Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.

Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 350
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ ;
οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς 355

Ἔκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λῆν οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,

χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν, 360

σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερφεύς·
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.

ἦτοι ὃ μὲν κλαίεισκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν. 365

εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
εὖτέ μιν εἰς Αἴδαο πυλάρταο προὔπεμψεν,

- ἐξ Ἑρεβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο·
 οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς,
 ἣ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγινόχοιο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἑκτωρ,
 γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 ἦ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγινόχοιο,
 385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν·
 ἦ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
 390 βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἠρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπὸς τε,
 395 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδοῖεν ἐπεὶ ἶδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἑὰ ἄντην
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε,
 ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γνιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·

αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἅ κεν μάρπτησι κεραυνός·
ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ὦ πατρὶ μάχηται.
Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλύμπου.
πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἐννεπε μῦθον·

Πῇ μέματον· τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ·
οὐκ ἑάα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
ὦδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·
γνώσκειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξειν·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἅ κεν μάρπτησι κεραυνός·
ὄφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῶ πατρὶ μάχῃται.
Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσῃ.

ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτῃ, κύον ἀδδεές, εἰ ἐτέον γε
τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις·
αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ὡ πόποι, αἰγιοόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
νῶϊ ἐὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
ὅς κε τύχῃ· κείνος δέ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπιεικές.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
τῇσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν·
ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνωπία παμφανόωντα·
αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
μῖγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδιδεν ἐϋτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
Οὐλυμπόνδε δῖωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.

- 440 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἄρματα δ' ἅμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπε·
αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
445 ἥσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἶνόν ἐθεσθε.

- 450 πάντως, οἶον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἅαπτοι,
οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ.
σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
ᾧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν·
455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
ἅψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πλησῖαι αἶγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,

- 460 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἥρει.
Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
ἀλλ' ἔμπησ Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
465 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
[ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
ὥς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
470 ἧοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὄψσαι, αἳ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὀλλύννι Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.

οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἑκτωρ,
πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα.

[ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται,
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.] 475

ὥς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
γαίης καὶ πόντοιο, ἴν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
ἤμενοι, οὔτ' αὐγῆς Ὑπερίονος Ἡελίοιο 480
τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο, 485
ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδν φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἑκτωρ,
νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήμεντι, 490
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
τόν ῥ' Ἑκτωρ ἀγόρευε Διὸς φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης· 495
τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα 500
Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
λύσαθ' ὑπέξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν·
ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἵφια μῆλα 505
καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·

- ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἡοῦς ἠριγενεΐης
 καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·
 510 μήπως καὶ διὰ νύκτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσση,
 βλήμενος ἢ ἰῶ, ἢ ἔγχρ' ὀξυόεντι,
 515 νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἀρηα.
 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
 λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 δηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
 μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 ᾧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·
 525 τὸν δ' ἡοῦς Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας Κηρεσσιφορήτους,
 [οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
 ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
 530 πρωτὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης
 παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῷ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 535 αὐρίον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἴω,
 κείσεται οὐτηθεῖς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
 ἡελίου ἀνιόντος ἐς αὐρίον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα,
 540 τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὥς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

ὣς Ἐκτωρ ἀγόρευ' · ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος ·
ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἵφια μῆλα
καρπαλίμως · οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
[έρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.
κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
ἠδεΐαν · τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο,
οὔδ' ἔθελον · μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.]

545

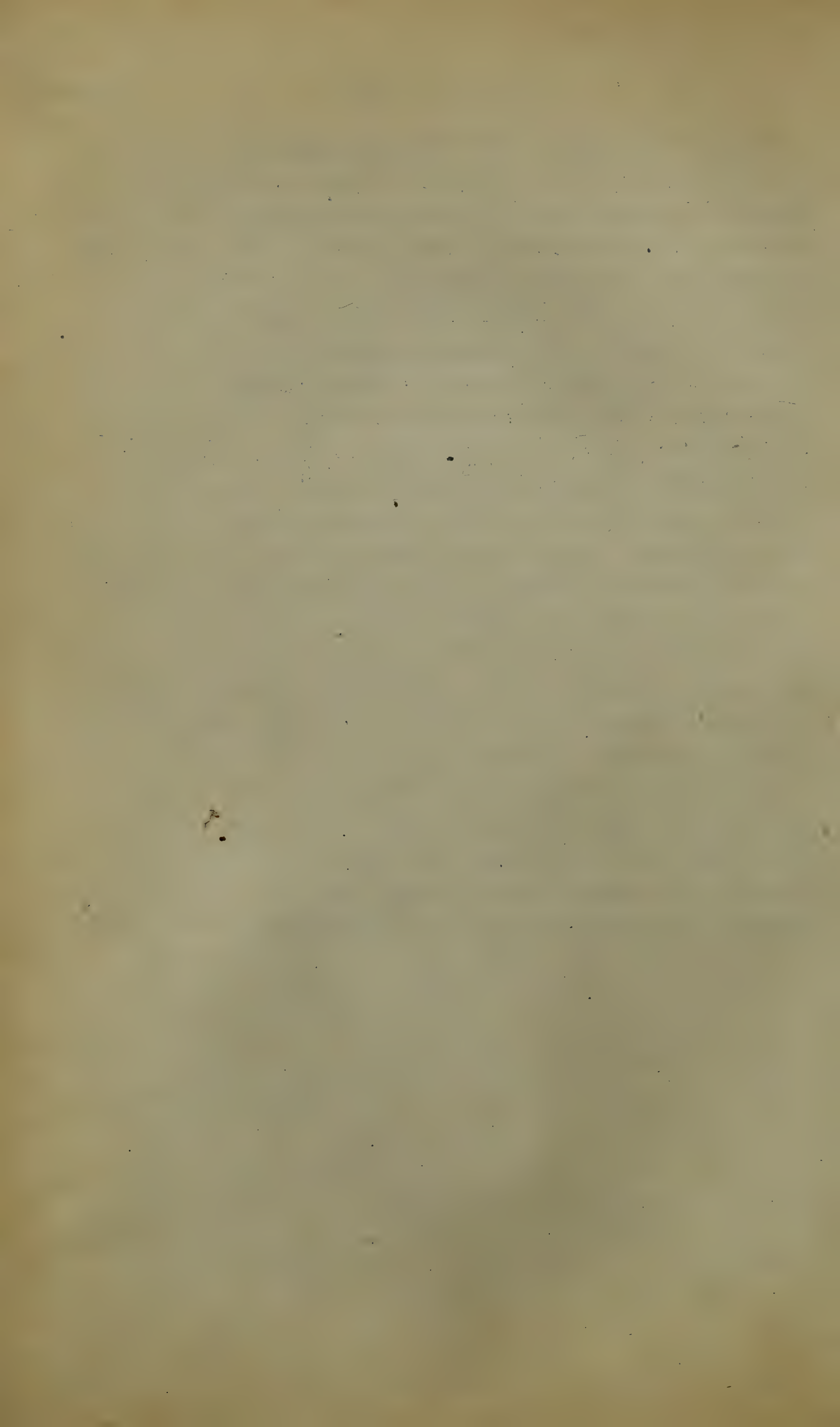
550

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
εἶατο παννύχιοι · πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
φαίνεται ἄριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ ·
[ἐκ τ' ἔφανε πάσαι σκοπιαὶ καὶ πρόονες ἄκροι,
καὶ νάπαι · οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγῃ ἄσπετος αἰθήρ,]
πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα · γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν ·
τόσσα μεσηγὺν νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο · παρ δὲ ἑκάστῳ
εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰδομένοιο.
ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋθρονον Ἡῶ υἷμνον.

555

560

565

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί.

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρήκηθεν ἄητον,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ κε κῦμα κελαινὸν
κορδύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φῦκος ἔχευαν·
ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆσσι Ἀχαιῶν.

5

Ἀτρεΐδης δ', ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοις πονεῖτο.
ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ·
ὥς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·

10

15

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει

20

- δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 25 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν·
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἧ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἱας Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις;
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστᾶσ', αἷ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλάι.
 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμων
 Ἰλίου εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
 Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης
 ὀπλότατος γενεῇφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ἄγ', ἐγών, ὃς σείο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι, 60
 ἐξείπω, καὶ πάντα διῖξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσει, οὐδέ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, 65
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές. 70
 πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτια Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 πῦσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι, ὃς κεν ἀρίστην
 βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς 75
 ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 νύξ δ' ἦδ' ἡ διαρῥαίσει στρατὸν ἡ σαώσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἦδ' ἐπίθουντο.
 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, 80
 ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἦδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱας Ἀρηος,
 ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηϊπυρόν τε,
 ἦδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.

ἔπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἐκάστω 85
 κοῦροι ἅμα στεῖχον, δολίχ' ἐγχεα χερσὶν ἔχοντες·
 καδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες·
 ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.

Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικεα δαῖτα. 90
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

95 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευῆσθαι.

100 τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἄρχῃ.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσῃ,

105 οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,

ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην

χωομένου Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·

οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σὼ μεγαλήτορι θυμῷ

110 εἷξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,

ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν

φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίδωμεν
δώροισιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχίοισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

ἁσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν

λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·

ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.

ἀλλ' ἐπεὶ ἁσάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,

120 ἄψ' ἐθέλω ἀρέσσι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·

ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·

ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,

αἶθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους

πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄρουντο.

125 οὐ κεν ἀλγῆϊος εἴη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο,

οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,

ὅσα μοι ἠνεύκοντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 δώσω δ' ἐπτα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἅς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν, 130
 τὰς μέν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρων,
 κούρην Βρισηῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδ' ἐμιγῆναι,
 ἧ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἥδ' ἐ γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε 135
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
 εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 αἷ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν. 140
 εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα· 145
 τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῖ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἐπτα δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν, 150
 Φηράς τε ζαθέας ἥδ' Ἀνθείαν βαθύλειμον,
 καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 παῖσαι δ' ἐγγυὺς ἀλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
 οἳ κέ ἐ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν, 155
 καὶ οἳ ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 διμηθήτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἥδ' ἀδάμαστος·
 τοῦνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, 160
 ἥδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστόα διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
 165 ἄλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἐπέσθων·
 φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
 ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴ κ' ἐλεήσῃ.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν.
 αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 175 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἵππότης Νέστωρ,
 180 δευδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὥς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Τῷ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
 τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πάτροκλος δέ οἱ οἷος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάασσεν.
 195 ὥς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον · ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον ! ἦ τι μαλα χρεώ ·
οἷ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον.

Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν · 200
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα ·

Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα ·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἐντυνον ἐκάστω.
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

Ὡς φάτο · Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἐταίρῳ. 205
αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός,
ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.

τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς ·
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν · 210
πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν ·
πάσσε δ' ἀλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν, 215
Πάτροκλος μὲν σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
καλοῖς ἐν κανέοισιν · ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.

αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
τοίχου τοῦ ἐτέροιο · θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον, ὃν ἐταῖρον · ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. 220

οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς ·
πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα ·

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ ! δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ἐπιδευεῖς, 225
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμεμνονος Ἀτρεΐδαο,
ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν · πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ

δαίνυσθ' · ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν ·
ἀλλὰ λῆην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
δείδιμεν · ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι 230
νηᾶς εὖσσέλμους, εἰ μὴ συγε δύσεαι ἀλκῇν.

- ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
 μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διὶ, οὐδέ τι τίει
 ἀνέρας, οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἐλύσσα δέδυκεν·
 240 ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διαν·
 στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηώσειν παρὰ τῇσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 ταῦτ' αἰνῶς δείδουκα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
 245 ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἵπποβότοιο.
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψέ περ, υἷας Ἀχαιῶν
 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
 ᾧ πέπον, ἥ μὲν σοί γε πατήρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
 255 δώσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἐρίδος κακομηχάνου, ὅφρα σε μᾶλλον
 τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 παύε', ἕα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
 ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 αἶθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄρουντο.

οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 δώσει δ' ἐπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, 270
 Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρα
 κούρην Βρισηὸς· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι, 275
 ἧ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 εἰσελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί. 280
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἀργὸς ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. 285
 τρεῖς δέ οἱ εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εἰπήκτω
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τάων ἦν κ' ἐθέλησθα, φίλην ἀνάεδνον ἄγασθαι
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῖς ἐπέδωκε θυγατρί. 290
 ἐπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρὴν ποιήεσαν,
 Φηράς τε ζαθέας ἥδ' Ἀνθείαν βαθύλειμον,
 καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος· 295
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολὺρῥηνες, πολυβοῦται,
 οἳ κέ σε δωτίνησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 καί τοι ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόδι μᾶλλον, 300
 αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παραχαιούς

τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἷ σε, θεὸν ὧς,
 τίσους· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 νῦν γάρ χ' Ἑκτορ' ἔλοισ, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοῖον
 οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.

Τοὶ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 χρή μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
 310 ἦπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὧς τετελεσμένον ἔσται·
 ὧς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀῖδαο πύλησιν,
 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὧς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 315 οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 οὔτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηϊοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσ αἰεὶ.
 ἴση μοῖρα μένουντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 (κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργῶς.)
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὧς δ' ὄρνις ἀπτῇσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἷ πέλει αὐτῇ
 325 ὧς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἱαυον,
 ἡματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὅπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·
 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ' ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων

τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
 Ἀργείους ; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρείδης ; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἡυκόμοιο ;
 ἢ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων 340
 Ἀτρεΐδαι ; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται · ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ εἶδον.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 μή μευ πειράτω, εὖ εἰδότος · οὐδέ με πείσει. 345
 ἀλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρείαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν · 350
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 ἴσχειν. ὅφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε ·
 ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγισ δέ μευ ἐκφυγεν ὀρμήν. 355
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζεμεν Ἑκτορι δίῳ,
 αὐρίον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω,
 ὄψεαι, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεύσας 360
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας ·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἥματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἑρρῶν ·
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν, . 365
 ἠδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσσ' ἔλαχόν γε · γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν · ὅφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοί, 370
 εἰ τινὰ πού Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσκειν,

- αἶεν ἀναιδείην ἐπιειμένος!—οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίῃ, κύνεός περ ἐών, εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
 375 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
 ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 ἐρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεύς.
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίῃ,
 380 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἰ ποθεὺν ἄλλα γένοιτο·
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 αἶθ' ἐκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν' ἐκάστην
 ἀνέρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 385 οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίῃ, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὥς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
 οὐδ' εἰ χρυσεῖῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
 οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
 ἦν γὰρ δὴ με σόωσι θεοὶ καὶ οἵκαδ' ἵκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 395 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 κοῦραι ἀριστήων, οἷτε πτολίεθρα ῥύονται·
 τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
 400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκθήσατο Πηλεὺς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν·
 οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔέργει,
 405 Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρηέσση.
 ληῖστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἵφια μῆλα,

κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα ·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λείσθη,
 οὔθ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.

μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα, 410
 διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.

εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται ·

εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν 415
 ἔσσεται, οὔδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.

καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 οἴκαδ' ἀποπλείειν · ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ

Ἰλίου αἰπεινῆς · μάλα γάρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, τέταρσέκασι δὲ λαοί. 420

ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων ·

ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν

νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς · ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη, 425
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.

Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν · ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.

Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, 430
 μῦθον ἀγασσάμενοι · μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.

ὄψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἵππηλάτα Φοῖνιξ,
 δάκρυ' ἀναπρήσας · περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν ·

Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 βάλλεαι, οὔδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν 435

πῦρ ἐθέλεις αἰδῆλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ ·
 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην

οἶος ; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἵππηλάτα Πηλεὺς
 ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν

νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο, 440
 οὔδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπές τελέθουσιν

- τοὔνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 ὥς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 445 λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα,
 οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
 τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἷσθεις,
 πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννύς,
 455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
 ὥς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 πατρὸς χωομένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
 ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἑόντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοί κατερήτυον ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἵαυον·
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς

ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβόλακα, μητέρα μήλων,
 ἐς Πηλῆα ἄναχθ' · ὁ δὲ με πρόφρων ὑπέδεκτο, 480
 καί με φίλησ', ὥσεί τε πατήρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 μούνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν ·
 καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν ·
 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσω.
 καί σε τοσοῦτον ἔδηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 485
 ἐκ θυμοῦ φιλέων · ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρίν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 ὄψου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών ·
 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα 490
 οἶνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ · ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' αἰκέα λοιγὸν ἀμύνης. 495
 ἀλλ', Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν · οὐδέ τι σε χρή
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν · στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι 500
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γὰρ οὐκ οἶσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 χωλαί τε ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ ·
 αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 ἢ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος · οὔνεκα πάσας 505
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους · αἶ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὃς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καί τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο ·
 ὃς δέ κ' ἀνήνηται, καί τε στερεῶς ἀποείπη, 510
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,

- τῷ Ἄτην ἅμ' ἔπεςθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεςθα·
 τιμήν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὅπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρῖψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὅπισθεν ὑπέστη
 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι
 οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο, παρὰρρήτοί τ' ἐπέεσσιν.
 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὥς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνά, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
 Κουρῆτες δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἀρτεμις ὤρσεν,
 χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
 535 Οἶνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 ἣ λάθρετ', ἣ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 ἣ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλούνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 540 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
 πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά,
 αὐτῇσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
 τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 πελλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμῃ παύροισι βροτοῖσιν·
 τοσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

ἥ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν, 550
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πόλεες περ ἑόντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 ἦτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ, 555
 κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, χαλῇ Κλεοπάτρῃ,
 κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
 Ἰδεὼ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε—καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον 560
 Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνοσ πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων—
 τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγεα πέσσω, 565
 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
 κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, 570
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἐριννὺς
 ἔκλυεν ἐξ Ἑρέβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, 575
 ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὀππόθι πῖότατον πεδῖον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
 ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοι,
 ἥμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. 580
 πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἶνεϋς,

- οὔδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
 σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
 πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 ἐλλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θαλάμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὖζωνος παράκοιτις
 λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἳ κατέλεξεν ἅπαντα
 κήδε', ὅς' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλώη·
 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 βῆ δ' ἰέναι, χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 ὥς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 εἷξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἥμυνε καὶ οὕτως.
 600 ἀλλὰ σὺ μή τοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδέ σε δαίμων
 ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη,
 νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
 ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
 605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
 ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' αὖτμή
 610 ἐν στήθεσσι μένη, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·
 615 καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ.
 ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμῖσιν μείρεο τιμῆς.

οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξο μίμνων
 εὐνῇ ἐνι μάλακῃ· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.

Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ, 620
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὅφρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκееι μῦθοιο τελευτὴ 625
 τῇδ' ἔγ' ὁδῷ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ ταχιστα
 χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ εὐόντα,
 οἳ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγάλητορα θυμόν·
 σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἐταίρων, 630
 τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 νηλὴς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 ποινὴν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθυηῶτος·

καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, 635
 ποινὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 θυμόν ἐνι στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 οἷης. νῦν δέ τοι ἐπτά παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμόν,
 αἶδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἶμεν 640
 πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
 κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 πάντα τί μοι κατὰ θυμόν εἰσὼ μυθήσασθαι· 645
 ἰλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅπποτ' ἐκείνων
 μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος, 650
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἑκτορα δῖον,

- Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 655 Ἔκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἴω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
 660 αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
 κώεά τε ῥῆγός τε, λίνιοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ διαν ἔμιμνεν.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρης.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφιδι εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σκύρου ἐλὼν αἰπείαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γένοντο,
 670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσεόισι κυπέλλοις νῆες Ἀχαιῶν
 δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἐκ τ' ἐρέοντο·
 πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 ἦ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,
 675 ἦ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 κείνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλοι
 πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.
 680 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
 685 οἵκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετε τέκμωρ
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς

χείρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.

ὥς ἔφατ' · εἰσὶ καὶ οἶδε τάδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,

Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.

Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο · ὥς γὰρ ἀνώγει, 690

ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται

αὔριον, ἣν ἐθέλησιν · ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.

ᾠς ἔφαθ' · οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

[μῦθον ἀγασσάμενοι · μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]

δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν · 695

ὄψ' ἐ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,

μυρία δῶρα διδούς · ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως ·

νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηρορίησιν ἐνῆκας. 700

ἀλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἐάσομεν, ἣ κεν ἴησιν,

ἣ κε μένη · τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν

δυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγη, καὶ θεὸς ὄρση.

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες ·

νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ 705

σίτου καὶ οἴνοιο · τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.

αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥώς,

καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,

ὀτρύνων · καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.

ᾠς ἔφαθ' · οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες, 710

μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος ·

ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εὖδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
ὕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἡϊκόμοιο,
τευχῶν ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ χάλαζαν,
ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἢ ποδὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
ὥς πυκὶν' ἐν στήθεσσι νειοσθενάχιζ' Ἀγαμέμνων
νειόθεν ἐκ κραδίας· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίου τὸ Τρωϊκὸν ἀθήσειεν,
θαύμαζεν πυρὰ πολλά, τὰ καίετο Ἰλίοδι πρό,
αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὀμαδὸν τ' ἀνδρώπων.
αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἔλκετο χαίτας
ὑψόθ' εἰσὶν Διὶ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊῶν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
ἥ τις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.

5

10

15

20

ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα •
 ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές • εἴλετο δ' ἔγχος.

- 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος • οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
 ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν
 30 ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἰείρας
 θήκατο χαλκείην • δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ.
 τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
 35 νηὶ πάρα πρύμνῃ • τῷ δ' ἀσπᾶσιος γένετ' ἐλθών.
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος •

- Τίφθ' οὕτως, ἠθεῖε, κορύσσεαι ; ἢ τιν' ἐταίρων
 ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον ; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθὼν
 νύκτα δι' ἀμβροσίην • μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων •
 χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σωΐση
 45 Ἀργείους καὶ νῆας • ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 ἄνδρ' ἓνα τοσσάδε μερμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 50 αὐτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 δηθὰ τε καὶ δολιχόν • τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας • ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διῶν
 55 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι • αἳ κ' ἐθέλησιν
 ἐλθεῖν ἐς φιλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι.

κεινῷ γάρ κε μάλιστα πιθοῖατο · τοῖο γὰρ υἱὸς
σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
Μηριόνης · τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος · 60
πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις ;
αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
ἢ ἐθέω μετὰ σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω ;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων · 65
αὖθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
ἐρχομένῳ · πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ', ἣ κεν ἴησθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων · μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα · ὧδέ που ἄμμιν 70
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἴει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν ·
τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,
εὐνῇ ἐνι μαλακῇ · παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο, 75
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.
παρ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
λαὸν ἄγων · ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
ὀρθωθείς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, 80
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεεῖνετο μύθῳ ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἷος
νύκτα δι' ὀφθαίην, ὅτε θ' εὖδουσι βροτοὶ ἄλλοι ;
[ἢ ἐτιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων ;]
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο · τίπτε δέ σε χρεώ ; 85

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσεαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόκ' αὖτμῃ
ἐν στήθεσσι μένη, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. 90

πλάζομαι ὦδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
 αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
 ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
 95 στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
 δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἴαται· οὐδέ τι ἴδμεν,
 μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 οὐ θῆν' Ἑκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 105 ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 σοὶ δὲ μάλ' ἔψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 ἡμὲν Τυδεΐδην δουρικλυτὸν ἡδ' Ὀδυσῆα,
 110 ἡδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.
 ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχώμενος καλέσειεν,
 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.
 τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἐκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγυς.
 ἀλλὰ φίλον περ εἶντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 νεικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσεται — οὐδ' ἐπικενύσω,
 ὥς εὐδῇ, σοὶ δ' οἶω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
 λισσόμενος· χρεῖῳ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
 οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμην.
 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καί μοι ἐπέστη·

τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλάῃς. 125
 ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
 ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγέρεεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότης Νέστωρ·
 οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει 130
 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν,
 διπλῆν, ἐκταδίην, οὖλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ· 135
 βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντον,
 ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἵππότης Νέστωρ,
 φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν· 140

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἷοι ἀλᾶσθε
 νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ, τι δὴ χρειὼν τόσον ἵκει;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότης Νέστωρ·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς. 145
 ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπέοικεν
 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 βὰν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον 150
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 εὖδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δέ σφιν
 ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 εὖδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο· 155
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
 τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἵππότης Νέστωρ,
 λᾶξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·

Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;

160 οὐκ αἶεις, ὥς Τρῶες ἐπὶ Θρωσμῷ πεδίοιο
 εἶαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει ;
 Ὡς φάθ' · ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ · σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις.
 165 οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱες Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 πάντῃ ἐποιχόμενοι ; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ ·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν ·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεὶν βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιώναι.

175 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱὸν
 ἀνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλεαίρεις.
 Ὡς φάθ' · ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 αἶθωνος, μέγαλοιο, ποδηνεκές · εἴλετο δ' ἔγχος.
 βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.

180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον ·
 ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.
 ὥς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
 185 ἔρχηται δι' ὄρεσφι · πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν · ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν ·
 ὥς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὄλώλει,
 νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν · πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
 τετράφαθ', ὁππότε ἐπὶ Τρώων αἴοιεν ἰόντων.

190 τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθῳ ·
 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·]

Οὔτῳ νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε · μηδέ τιν' ὕπνος
 αἵρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο · τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν. 195
 τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἦϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι.
 τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριόωντο
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
 πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἑκτωρ, 200
 ὁλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαισκον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐγὼ αὐτοῦ
 θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας μεγαθύμους 205
 εἰσεῖν; εἴ τινα πού δηίων ἔλοι ἐσχατόωντα,
 ἢ τινα πού καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
 αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδε
 ἄψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς. 210
 ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ' εἰς ἡμέας ἔλθοι
 ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
 ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὅϊν δώσουσι μέλαινα, 215
 θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνησι παρέσται.

ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ, 220
 ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατόν, ἐγγὺς ἐόντων,
 Τρώων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
 σὺν τε δύ' ἐρχομένω, καὶ τε πρὸ τοῦ ἐνόησεν,
 ὅππως κέρδος ἔη· μῦθος δ' εἶπερ τε νοήσῃ, 225
 ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπείσθαι·
 ἠθέλετ' Ἀἴαντε δύω, θαράποντες Ἄρης,
 ἠθέλε' Μηριόνης, μάλα δ' ἠθέλε' Νέστορος υἱός·

230 ἥθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 ἥθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεαι, ὃν κ' ἐθέλῃσθα,
 φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
 μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσί, τὸν μὲν ἀρείῳ
 καλλεῖπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσσεαι, αἰδοῖ εἴκων,
 ἐς γενεὴν ὀρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.

240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
 οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη;
 τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
 ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει.
 250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 φάσγανον ἄμφηκες—τὸ δ' ἐὼν παρὰ νηϊ λέλειπτο—
 καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν
 ταυρεῖην, ἀφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
 κέκληται, ρύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.

260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 καὶ ξίφος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν,
 ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἐντοσθεν ἱμᾶσιν
 ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,

εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἄρηρει. 265

τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο

ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·

Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·

Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·

αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι· 270

δὴ τότε Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.

τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο

Παλλὰς Ἀθηναίῃ· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν 275

νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἤκουσαν.

χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιδ' Ὀδυσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνη·

Κλυδί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ

ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω

κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη· 280

δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,

ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.

Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·

σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἔσπεο Τυδέϊ δίῳ 285

εἰς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.

τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·

αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν

κεῖσ'· ἀτὰρ ἅψ' ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,

σὺν σοί, δῖα θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης. 290

ὥς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε.

σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βούν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,

ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·

τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη. 295

οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,

βάν ῥ' ἴμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,

ἅμ' φόνον, ἅν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τοῶας ἀγήνορας εἶας Ἑκτωρ

300 εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν·

Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.
305 δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἢ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
310 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
ἣν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
315 κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
ὃς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
αὐτὰρ ὁ μούνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
ὃς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·

Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὅμοσσον,
ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.
σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
νῇ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καί οἱ ὅμοσσεν
ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαϊεῖσθαι.

Ὡς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνευ.
αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖν λύκοιο,

κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα· 335

βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποίσειν.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν· 340

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ
οὐκ οἶδ', ἣ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
ἣ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.

ἀλλ' ἐώμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν 345
καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,
αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν,
ἔγχει ἐπαΐσσω, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν. 350
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
ἡμιόνων—αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν,
ἐλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον—

τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἐταίρους 355
ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεςαν δουρηνεκές, ἣ καὶ ἔλασσον,
γνῶ ῥ' ἄνδρας δηῖους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.
ὥς δ' ὅτε καρχαρόδουτε δύω κύνε, εἰδότε θήρης, 360

ἣ κεμάδ' ἥε λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δέ τε προθήησι μεμηκώς·
ὥς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.

ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν, 365
φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδεΐδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
δοῦρὶ δ' ἐπαΐσσω προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

370 Ἦέ μέν', ἥέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
 δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὤμων εὖξου δουρὸς ἀκωκὴ
 ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε.

375 βαμβαίνων—ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων—
 χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·

Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδοι
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·

380 τῶν κ' ὑμῖν χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·

385 πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἷος
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὖδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;

ἢ σ' Ἔκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;

390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·

πολλῇσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν Ἔκτωρ,
 ὃς μοι Πηλείωνος ἀγανοῦ μώνυχας ἵππους
 δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,

395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθέσθαι,
 ἢ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 ἢ ἤδη χεῖρεςσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.

400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας τρῶσφι πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ἢ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,
 ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἢδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῇ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.

ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 405

ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν ;

ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι ;

πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί ;

[ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν

αὔθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλινδε 410

ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·

τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.

Ἑκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,

βουλὰς βουλεύει θεῖου παρὰ σήματι Ἴλου, 415

νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἴρεια, ἥρως,

οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.

ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,

οἱ δ' ἐγρηγόρθασιν, φυλασσέμεναί τε κέλονται

ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι 420

εὔδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσιν φυλάσσειν·

οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶαται, οὐδὲ γυναῖκες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν

εὔδουσ', ἢ ἀπάνευθε ; δῖειπέ μοι, ὄφρα δαείω. 425

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·

τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.

πρὸς μὲν ἄλὸς Κᾶρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι,

καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·

πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι, 430

καὶ Φρύγες ἵππόδαμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.

ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα ;

εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὄμιλον,

Θρηῖκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·

ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἡϊονῆος. 435

τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους·

λευκότεροι χιόνος, θεῖειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.

ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·

τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι.

- 440 ἦλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταδυνητοῖσιν ἔοικεν
 ἄνδρεςσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 ἢ ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῶ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,
 445 ἢ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἢ καὶ οὐκί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἅμας.
 εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἢ μεθῶμεν,
 450 ἢ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἢ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.

- Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ
 455 ἀψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε,
 φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι δῖος Ὀδυσσεὺς
 ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

- Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 πέμψου ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψόσ' αἰείρας
 θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους·
 μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
 470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες.
 οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμοι,
 τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν κέσῳ εὗδε, παρ' αὐνῷ δ' ὠκέες ἵπποι

ἔξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο · 475

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάρειθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δείξεν ·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὔτοι δέ τοι ἵπποι,

οὓς νῶϊν πίφασκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.

ἀλλ' ἄγε δῆ, πρόφερε κρατερὸν μένος · οὐδέ τί σε χρὴ

ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν · ἀλλὰ λύ' ἵππους · 480

ἢ σύγ' ἀνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη ·

κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκῆς,

ἄορι θεινομένων · ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.

ὥς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, 485

αἶγεςιν ἢ οἶεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούση ·

ὥς μὲν Θρήϊκας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός,

ὄφρα δυώδεκ' ἐπέφνευ · ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,

ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν, 490

τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι

ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομοίατο θυμῷ,

νεκροῖς ἀμβαίνοντες · ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,

τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα, 495

ἀσθμαίνοντα · κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.

[τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]

τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,

σὺν δ' ἥειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὀμίλου,

τόξῳ ἐπιπλήσσω· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν 500

ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι ·

ροίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι ·

ἢ ὅγε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,

ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰείρας · 505

ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη

ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον ·

Νόστου δὲ μνησai, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

510 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.

ᾠς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτουντο θεᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ὥς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν·

τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
ᾠρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
'Ρήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,

520 ὥς ἴδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
ᾠμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ᾠρτο κυδοιμός,
θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,

525 ὅσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν,
ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκέας ἵππους·

Τυδεΐδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἑναρα βροτόεντα
ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῇϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.

530 μᾶστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
[νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, φώνησέν τε·

ᾠ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.

535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.

αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσεὺς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
ᾠδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.

ἀλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

540 Οὐπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν.

πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Εἰπ' ἄγε μ' ; ᾠ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

ὅππως τοὺς δ' ἵππους λάβετον · καταδύντες ὄμιλον 545
 Τρώων ; ἥ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας ;
 αἰνῶς ἀκτίνεσσιν εἰκότες ἡελίοιο.

αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
 μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρων περ ἐὼν πολεμιστῆς ·
 ἀλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα. 550

ἀλλὰ τιν' ὕμμ' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα ·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς ·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, 555
 ρεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἥπερ οἶδε,
 ἵππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

ἵπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις,
 Θρηϊκιοί · τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους. 560

τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν ·
 τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 Ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.

Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 καγχαλόων · ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. 565
 οἱ δ' ὅτε Τυδεΐδew κλισίην εὐτυκτον ἴκοντο,
 ἵππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσιν
 φάτνη ἐφ' ἱππεΐῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἕναρα βροτόεντα Δόλωνος 570
 θῆκε Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίατ' Ἀθήνη.

αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 νύψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, 575
 ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λουσαντο.

τῷ δὲ λοεσσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ,
 δείπνῳ ἐφίζανέτην · ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 πλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ῥννυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν
Ζεὺς δ' Ἑριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλήην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.

στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ, 5
ἣ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἵσας
εἵρυσαν, ἡνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.

ἔνθα στᾶσ' ἥϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε 10
ὄρδι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

[τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἥ ἐ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]

Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν 15
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.

κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.

πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ 20

- ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
 25 δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 τρεῖς ἐκάτερθ', ἴρισσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων
 ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
 30 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
 ἀν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
 καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
 δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλὰὶ δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 ὀξέα· τῇλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.
 Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐὼ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 50 ῥῶοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένητ' ἠῶδι πρό.
 φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἑέρσας
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἀἰδι προϊάψειν.
 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,

Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσί, θεὸς ὥς, τίετο δήμῳ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. 60

Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη.
 οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·
 ὥς Ἔκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ 65
 λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 70
 δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μνώνοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
 ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι 75
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεΐατο, ἦχι ἐκάστῳ
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὔνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς, 80
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθεζέτο, κύδει γαίων,
 εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτει δὲ λαός· 85
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὥπλίσσατο δεῖπνον
 οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἥμερος αἰρεῖ·
 τῆμος σπῆ ἄρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, 90
 κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων

- πρῶτος ὄρουσ' · ἔλε δ' ἄνδρα βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Ὀϊλῆα πλήξιππον.
 ἦτοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη ·
 95 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξείῃ δουρὶ
 νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο · δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας ·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἴσόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίζων,
 υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἶν ἐνὶ δίφρῳ εὐντας · ὁ μὲν νόθος ἠνιόχευεν,
 Ἀντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός · ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
 105 Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί ·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλά,
 γιγνώσκων · καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς.
 ὥς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηϊδίως συνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἔλθων εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα ·
 ἢ δ' εἶπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν
 χραιομεῖν · αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει ·
 καρπαλίμως δ' ἥϊξε διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην,
 σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς ·
 120 ὥς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραιομῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μενεχάρμην,
 υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἶασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,

εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὤκεας ἵππους ·
 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἥνία σιγαλόεντα,
 τὼ δὲ κυκηθήτην · ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο, λέων ὧς,
 Ἀτρείδης · τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην · 130

Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα ·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος ·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. 135

Ὡς τώγε κλαίοντε προσανδήτην βασιλῆα
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν · ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν ·
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ,
 αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἔς Ἀχαιοὺς · 140
 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος · ὁ δ' ὑπτίος οὔδεις ἐρείσθη.
 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν, 145
 χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας ·
 ὄλμον δ' ὧς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου.

τοὺς μὲν ἕας · ὁ δ', ὅθι πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη, 150
 ἵππεῖς δ' ἵππηας — ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
 χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.

ὥς δ' ὅτε πῦρ αἶδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ · 155
 πάντα τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 πρόρριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ ·
 ὥς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
 κείν' ὄχρα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφυρας, 160

ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας • οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,
ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ

165 Ἀτρείδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον καὶ πεδίου, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
ιέμενοι πόλιος • ὁ δὲ κεκληγὼς ἔπετ' αἰεὶ

Ἀτρείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,
ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.

οἱ δ' ἔτι καὶ μέσσον πεδίου φοβέοντο, βόες ὥς,
ἄστε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
πάσας • τῇ δέ τ' ἰὴ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος •

175 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει •
ὥς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον • οἱ δ' ἐφέβοντο.

πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων

180 Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσὶ • περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.

ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος
ἵξεσθαι, τότε δὴ ῥα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
οὐρανόθεν καταβάς • ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

185 Ἴριν δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσιν •

Βάσκ' ἴθι, Ἰρί ταχεῖα, τὸν Ἔκτορι μῦθον ἐνισπε.

ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω

190 μάρνασθαι δηϊοῖσι κατὰ κρατερὴν ὕσμινην.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἢ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίζω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίθησε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις. 195

βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν ·
εὖρ' υἷὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν ·
ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις ·

Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντε, 200
Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τεῖν τάδε μυθήσασθαι.

ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
μάρνασθαι δηϊοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 205

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίζει,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηαι,
δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις. 210

Ἐκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη
ὀτρύνων μαχέσασθαι · ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.

οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας · 215

ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι · ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ' · ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ ἐκλειτῶν ἐπικούρων. 220

Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἡϋς τε μέγας τε,
ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων ·
Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν εἶοντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, 225
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν ·

γῆμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ οἱ ἔποντο ·
τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἵσας,

- 230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 ὅς ῥα τότε Ἄτρεϊδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἄτρεϊδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
 235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιθήσας·
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
 καὶ τότε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, ὥστε λῖς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 240 σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πληῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 ὃς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 κουριδίης, ἥς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 245 αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 δὴ τότε γ' Ἄτρεϊδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 βῆ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥα ἐπένθος
 250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτιο πεσόντος.
 στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρί, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 255 ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 ἄλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ αὖτεί πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἀν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 260 οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 ἐνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἀἶδος εἴσω.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 ἔγχεϊ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, 265
 ὄφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναιῖκα,
 δριμύ, τό, τε προΐεισι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, 270
 Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι.
 ὥς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 ἥϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς· 275

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 φύλοπιν ἀργαλήην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 εἶασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

ὦς ἔφαθ'· ἡνιόχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους 280
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην·
 ἄφρεον δὲ στήθεα, ραίνοντο δὲ νέρθε κονίη,
 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας· 285

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 οἴχετ' ἀνὴρ ὄριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰδυὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε. 290

ὦς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ συὶ καπρίῳ ἢ ἐλέοντι·
 ὥς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ. 295
 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 ἐν δ' ἔπες' ὑσμίνῃ, ὑπεραεῖ ἴσος ἀέλλῃ,
 ἥτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατοι ἐξενάριξεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν ;
 Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' Ὠρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμην.

τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν· ὥς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 ἀργέσταιο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·

ὥς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἦν, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο,
 καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·

Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς ;
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῶσιν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.

320 Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὣσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἀνακτος.

τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 τὼ δ' ἀν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω
 325 ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον.

ὥς ὄλεκον Τρῶας παλινورμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον.

Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστῳ,
 υἷε δ' ὧ Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων

330 ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐς παῖδας ἔασκεν
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
 πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης,

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 Ἴππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν 335
 ἔνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 ἐξ Ἰδης καδορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχύιον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. 340
 τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 θύνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὅξυ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, 345
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν, 350
 ἄκρην κακὴν κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
 οὐδ' ἴκετο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἐκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·
 στῆ δὲ γυνὴ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ 355
 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ὥχετ' ἐρωήν,
 τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 τόφρ' Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ' ἐς δίφρον ὀρούσας
 ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν 360
 δουρὶ δ' ἐπαῖσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὃ μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ θῆν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, 365
 εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρρροθός ἐστιν.
 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχείω.
 Ἡ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.

- αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
 370 Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
 στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἠδὺ γελάσσας,
 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,
 νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὐτῷ κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 οἷτε σε πεφρίκασι,λέονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 τοξότα, λωβητὴρ, κέρα ἀγλαέ, παρθενοπῖπα,
 εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 οὐκ ἂν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχεαι αὐτως.
 οὐκ ἀλέγω, ὥσεί με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθῃσιν·
 τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεΰθων
 395 πύθεται· οἶωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἢ γυναιῖκες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἔλθαι
 ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος, βέλος ὦκὺ
 ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινὴ.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 400 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

ᾠ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,
 πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ κεν ἁλώω 405
 μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.

ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οἶδα γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 ὅς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼν
 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἥτ' ἔβλητ', ἥτ' ἔβαλ' ἄλλον. 410

Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
 ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 ὥς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 σεύονται, ὁ δέ τ' εἷσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, 415

θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
 ἀμφὶ δέ τ' αἴσσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ εἶντα·
 ὥς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 Τρῶες· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην 420
 οὔτασεν ὦμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
 αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἶξαντα,
 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ. 425

τοὺς μὲν ἕασ', ὁ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
 αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σῶκοιο
 τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

ᾠ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἅτ' ἠδὲ πόνοιο, 430
 σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἴππασίδησιν,
 τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.

Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην·
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, 435
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήριστο·
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὔδέ τ' ἕασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.

γνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν·

440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἄ δεῖλ', ἥ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.

ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἐπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν

ἡματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,

· 445 εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀϊδι κλυτοπόλῳ.

Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει·

τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν

ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.

δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·

450 ὦ Σῶχ', Ἰππάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,

φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.

Ἄ δεῖλ', οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ

ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἶωνοὶ

ὤμησται ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.

455 αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριούσῃ με δῖοι Ἀχαιοί.

Ὡς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος

ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·

αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,

460 κεκλόμενοι κατ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.

αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖτε δ' ἐταίρους·

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἠΰσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,

τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·

αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·

465 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,

ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,

τῷ ἱκέλῃ, ὥσεί ἐ βιώατο μοῦνον ἑόντα

Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.

ἀλλ' ἴομεν κατ' ὄμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.

470 δαίδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,

ἔσθλός ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·

εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

Τρῶες ἔπονθ', ὥσεί τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ 475
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 φεύγων, ὅφρ' αἶμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς οἷστός,
 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 ἐν νέμεϊ σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων 480
 σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὥς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
 αἵσσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥϋτε πύργον, 485
 στῇ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδισ ἄλλος.
 ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὀμίλου,
 χειρὸς ἔχων, εἴως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.

Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα· 490
 οὔτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 ὥς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
 χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρω,
 πολλὰς δὲ δρυὺς ἄζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
 ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλει· 495

ὥς ἔφεπε κλονέων πεδίου τότε φαίδιμος Αἴας,
 δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας οὐδέ πω Ἴκτωρ
 πεύθετ', ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 ὄχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει, 500
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.

Ἴκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέρμερα ῥέζων
 ἔγχεϊ θ' ἵπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠῦκόμοιο, 505
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἰὼ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 τῷ ῥα περιδδισαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,

μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.

510 αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·

ᾧ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ἄγρει, σὼν ὀχέων ἐπιβήσεο· παρ δὲ Μαχάων
βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
ἱητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

515 [ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσετο· παρ δὲ Μαχάων
βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος·
μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην

520 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Ἐκτορι παρβεβαώς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξῃ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.

Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνω·

εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα
ἱππῆες πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,

530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοή δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἰῶντες

ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων

535 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἱ περὶ δίφροι,

ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὀπλέων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,

αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο δύναι ὄμιλον

ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.

540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν

ἔγχεϊ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·

Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.

[Ζεὺς γὰρ οἱ νεμεσᾷθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 στή δὲ ταφών, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον· 545
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὥς δ' αἰθωναλέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται,
 οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι, 550
 πάννυχτοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάσ τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ· 555
 ὥς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ρόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἳ δέ τε παῖδες 560
 τύπτουσιν ροπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὥς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρφυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἶεν ἔποντο. 565
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·
 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θύνε μεσηγὺν 570
 ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω·
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός, 575
 Εὐρύπυλος, πυκινόισι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 στή ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,

ἦ.ι.αρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἷστῳ
 δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.

585 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 ἦϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

ᾠ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 στήτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἡμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι
 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.

ᾠς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἦλυθεν Αἴας,
 595 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.
 ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο.

Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊῆαι ἵπποι
 ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 600 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηϊ,
 εἰσορόων πόνον αἰπύν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.
 αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας,
 ἐκμόλεν ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.

605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Τίπτε με κικλήσκες, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

Δίε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 νῦν οἶώ περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 610 λισσομένους· χρεὼ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὸς φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 ἦτοί μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,

τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·

ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.

615

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·

ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος

620

ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῷ ἀπεψύχοντο χιτώνων,

στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ Διὸν ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα

εἰς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.

τοῖσι δὲ τεύχε κυκείῳ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδῃ,

τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,

625

θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ

ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.

ἣ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν

καλήν, κυανόπεζαν, εὖξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς

χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον,

630

ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·

παρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,

χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ

τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον

chrύσειαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.

635

ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,

πλείον ἑόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.

ἐν τῷ ρά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῇσιν,

οἶνῳ Πραμνεῖῳ, ἐπὶ δ' αἰγείου κνῆ τυρὸν

κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·

640

πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκείῳ.

τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,

μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.

Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φῶς.

τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,

645

εἰς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάασθαι ἄνωγεν.

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον

Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.

- αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,
 650 ὄντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιννώσκω· ὁρώ δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλλῆϊ.
 εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
 655 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήαται; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἳ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
 660 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης·
 οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 [βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷστῳ·]
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 ἐσθλὸς ἑὼν, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
 ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊοιο θέρωνται,
 αὐτοί τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ;—οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
 670 εἶθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 ὥς ὀπότη' Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 ἐσθλὸν Ἰππειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 ἔβλητ' ἐν πρῶτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 καδ' δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιώται.
 ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
 τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηληϊῖον εἴσω
 ἐννύχιοι προτὶ ἄστν· γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεὺς.

οὔνεκά μοι τύχῃ πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κίοντι.
 κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν, 685
 τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἡλιδι δίῃ·
 οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 δαίτρευνον· πολέσιν γὰρ Ἑπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 ὥς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν. —
 ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίῃ Ἡρακληεῖη 690
 τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
 δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
 τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο. —
 ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἑπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. — 695
 ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἴῳ
 εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἡλιδι δίῃ,
 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 ἐλθόντες μετ' ἅεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον 700
 θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
 κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 [δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης]. 705
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
 ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς. 710
 ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.
 τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτῃ Πύλου ἡμαθόεντος·
 τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
 ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίου μετεκίαθον, ἅμμι δ' Ἀθήνη
 ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι, 715
 ἔννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρέν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυσεν δέ μοι ἵππους·

- οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.
 720 ἀλλὰ καὶ ὥς ἵππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζός περ ἐών· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἄλα βάλλων,
 ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἡῶ διαν
 ἵππῃες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρρεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 ἔνδιοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 ἀμφίσταντο δὴ ἄστνυ διαπραθέειν μεμαῶτες·
 ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρης.
 735 εὔτε γὰρ ἡέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείας,
 740 πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθήν Ἀγαμήδην,
 ἣ τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί.
 ἥριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
 στήν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἡγεμόν' ἵππῃων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
 φῶτες ὁδὰξ ἔλον οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 καί νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίωνε παῖδ' ἀλάπαξαι,
 εἰ μή σφωε πατήρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥερι πολλῇ.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.

τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, 755
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὀλενίης, καὶ Ἀλειςίου ἔνθα κολώνη
 κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λῖπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἄψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλουνδ' ἔχον ὠκέας ἵππους, 760
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 ὥς ἔον, εἶποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἶω
 πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 ὦ πέπον, ἦ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὦδ' ἐπέτελλεν 765
 ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἑόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα δόμους εὐναιετάοντας,
 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πουλυβότειραν. 770
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὖρομεν ἔνδον,
 ἠδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 πῖονα μηρί' ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραῦνῳ
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐπ' αἶθομένοις ἱεροῖσιν. 775
 σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στηῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάασθαι ἄνωγεν,
 ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ, τε ξείνοισι θέμις ἐστίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, 780
 ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὑμῖν ἅμ' ἔπεσθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἅμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ὦ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἀκτορος υἱός· 785
 τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,
 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
 ἀλλ' εἴ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποδέσθαι.

καί οἱ σημαίνειν ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
 790 ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθῃαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 ταῦτ' εἵποισ' Ἀχιλλῇ δαΐφρονι, αἶ κε πίθῃται.
 τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 παρειπών ; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστίν ἐταίρου,
 εἰ δέ τινα φρεσὶν ἧσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 καί τινά οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
 καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱέες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 ὥσαισθε προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῶεν·
 805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδαην Ἀχιλλῆα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θείοιο
 ἶξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦην, τῇ δὴ καὶ σφί θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαῖμονίδης, κατὰ μηρὸν οἷστώ,
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς
 ὦμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 ὥς ἄρ' ἐμέλλετε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 ἄσκειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ ;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως
 820 ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες ;

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον πῦδος
 οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν

ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται.

οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πῖρος ἦσαν ἄριστοι,

825

ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,

χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν·

ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·

μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν

νίζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε,

830

ἔσθλα, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,

ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.

ἱητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,

τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν οἶομαι ἔλκος ἔχοντα,

χρηίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος,

835

κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ρέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως;

ἔρχομαι, ὅφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,

ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν·

840

ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.

Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν

εἰς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.

ἐνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ

ὄξυ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν

845

νίζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρὴν,

χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἀπάσας

ἔσχε ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλειμος υἱὸς
ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
ἥφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν
ἥφρα μὲν Ἑκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
Ῥῆσός τε Ἑπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖός τε
Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,

- καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
 κάππεσον ἐν κονίησι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 25 ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὕε δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχές, ὅφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη.
 αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεςσι τρίαιναν,
 ἡγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπεν
 φιλτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
 30 λεία δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον,
 αὐτὶς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν,
 τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 καὶ ῥόον, ἧπερ πρόσθεν ἵεν καλλιῖρρον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἐμέλλον ὅπισθε Γιοσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 τεῖχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μάστιγι δαμέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
 40 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλη.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν
 κάπριος ἢ ἐλέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
 οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειᾶς
 45 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνωρίη δέ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται, στιχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 ὅππη τ' ἰθύση, τῇτ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
 ὥς Ἐκτωρ ἀν' ὄμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἐταίρους
 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
 χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 εὐρεῖ', οὐτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφές περὶ πᾶσαν
 55 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 ὀξέσιν ἡρήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν,

πυκνὺς καὶ μεγάλους, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.

ἔνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
ἐσβαίῃ, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.

δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορὰ εἶπε παραστᾶς· 60

Ἑκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·

ἡ δὲ μάλ' ἀργαλήη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
ὀξέες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·

ἔνθ' οὕτως ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι 65
ππεῦσι· στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι οἶω.

ἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,

ἢ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
σωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς· 70

εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·

οὐκέτ' ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
ἄψορρόν προτὶ ἄστν, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἵπω, πειθώμεθα πάντες, 75
ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,

αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων· 80
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἡγέρεθοντο·

ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἑκτορα δῖον.
ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐὼ ἐπέτελλεν ἕκαστος,

ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ· 85
οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,

πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.

Οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι· 90

καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν

- ἄλλον, Κεβριόναο χερείονα, κάλλιπεν Ἑκτωρ.
 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ
 τῶν δὲ τρίτων Ἑλενος καὶ Δηϊφοβος θεοειδής,
 95 υἱὲ δύω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἀσιος ἥρως,
 Ἀσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰΐωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σέλλήεντος.
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο,
 Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἱε,
 100 Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
 Σαρπηδὼν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 βάν ῥ' ἰδυὺς Δαναῶν λεληημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 αὔθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
 νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 ἄψ' ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 ἔγχει Ἰδομενῆος ἀγανοῦ Δευκαλίδας.
 εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇπερ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδέ πύλησιν
 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχῃα·
 ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 τῇ ῥ' ἰδυὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 ὄξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι,

νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὺ' ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 υἱας ὑπερθύμους Λαπιθαῶν αἰχμητάωι·
 τὸν μὲν, Πειριδίου υἱά, κρατερὸν Πολυποίτην,
 τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολοιγῶ ἴσον Ἄρηϊ· 130
 τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
 ἕστασαν, ὥς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 αἴτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἥματα πάντα,
 ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
 ὥς ἄρα τὼ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίῃφιν, 135
 μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 οἱ δ' ἰδυὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῶ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέσιην,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε Οἰνόμαόν τε. 140
 οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὦρνυον, ἔνδον ἐόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος, ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην, 145
 ἀγροτέροισι σύεσσιν εἰκότε, τώτ' ἐν ὄρεσσιν
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 δοχμῷ τ' αἴσσαντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται· 150
 ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίῃφιν.
 οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων, 155
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
 ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
 ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἠμὲν Ἀχαιῶν,
 ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὐὸν αὔτευν, 160
 βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

δὴ ῥα τότε ῥῶμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῶ
 Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἠΐδα·

165 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰέλοισι ἢ μέλισσαι
 οἰκία ποιήσονται ὁδῶ ἔπι παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 ὥς οἱ γ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δύ' εἶντε,
 χάσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἀλῶναι.

Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.

175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ
 λαῖνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
 νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχεῖατο θυμὸν
 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
 σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]

Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυποίτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 οὐδ' ἄρα χαλκεῖη κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἰχμὴ χαλκεῖη ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δέ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅζος Ἀρης.

Ἴππόμαχον βάλε δουρί, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
 πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδεις ἐρείσθη·
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

195 Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 τάφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κοῦροι ἔποντο,

οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχος τε ῥήξαι, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.

οἳ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.

ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,

200

αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,

φοινήμεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,

ζῶον, ἔτ' ἀσπαίροντα · καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.

κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρήν,

ἰδνωθεὶς ὀπίσω · ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμᾶζε,

205

ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ ·

αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνυοῖς ἀνέμοιο.

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,

κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς

210

Ἑκτορ · αἰὲν μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν,

ἐσθλὰ φραζομένῳ · ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,

δῆμον εὐντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,

οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν ·

νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

215

μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.

ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἶομαι, εἰ ἐτεόν γε

Τρῶσιν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,

αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,

φοινήμεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,

220

ζῶον · ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι,

οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.

ὥς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν

ῥήξομεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,

οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα ·

225

πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ

χαλκῷ δηώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.

ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

εἰδείη τεράων, καί οἱ πειθοίατο λαοί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ ·

230

Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις ·

- οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθῆσθαι
 βουλέων, ἅστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσαι.
 τύννη δ' οἰωνοῖσι ταυνυπτερύγεσσι κελεύεις
 πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελιόν τε,
 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
 ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
 ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 τίπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;
 245 εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
 οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφέξεαι, ἢέ τιν' ἄλλον
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 αὐτίκ' ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
 ἣ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρειν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 κρόσσας μὲν πύργων ἔρυνον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 τὰς οἴγ' αὐέρυνον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 ἀλλ' οἴγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
 βάλλον ἀπ' αὐτάων δηϊούς ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νεῖκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσῆεις,
ὅς τε χερειότερος· ἐπεὶ οὐπω πάντες ὁμοῖοι
ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε. μήτις ὀπισσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἱ κε Ζεὺς δώησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
νεῖκος ἀπωσαμένους, δηῖους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.

ὦς τώγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θάμειαί
ἥματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνδρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἄ κῆλα·

κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καί τ' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα

εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θάμειαί,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρώας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.

Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ᾤρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λείονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.

αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἵσῃν,
καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θάμειάς,
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·

τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
βῆ ῥ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δέ ἐ θυμὸς ἀγῆνωρ,
μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

- εἵπερ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐ ρά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δῖεσθαι,
 305 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος, ἢ καὶ αὐτὸς
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 ὥς ρα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
 τείχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δέ, θεοὺς ὥς, εἰσορόωσιν;
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ἑάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
 315 τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν εὐντας
 ἐστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 ὄφρα τις ᾧδ' εἶπη Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πῖονα μῆλα,
 320 οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς
 ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
 ᾧ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρῳ τ' ἀθανάτῳ τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφeskτᾶσιν θανάτοιο
 μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 ἴομεν, ἢ τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἢ τίς ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθυσεν.
 330 τῷ δ' ἰδυὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
 τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
 ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύναι·
 335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύνω, πολέμου ἀκορήτῳ,
 ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,

ἔγγυθεν· ἀλλ' οὕτως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
 τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὕτῃ δ' οὐρανὸν ἵκεν,
 βαλλομένων σακέων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
 340 καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοῖ δὲ κατ' αὐτὰς
 ἰστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
 αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·

Ἔρχεο, δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντῳ
 345 εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπάρους περ
 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπὶθῆσεν ἀκούσας·
 βῆ δὲ θέειν παρὰ τείχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 στῇ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶδαρ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,

355 ἠνώγει Πετεῶο Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
 κεῖσ' ἵμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ὑπάντῳ
 εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τοπάρους περ
 360 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δέ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπὶθῆσε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἱφί μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
 αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω,
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·

τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε κάμπυλα ῥόξα.
εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.

375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.

σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὐτῇ.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μέγ' αὖτις,
380 μαρμάρῳ ὀκρίοντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος. οὐδέ κέ μιν ῥέα
χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς. ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰέρας.
θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικῶς
κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
ἰὼ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα. παῦσε δὲ χάρμης.

390 ἀψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀδρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.

Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν. ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης.
ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχῆσας

395 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος. ὃ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
πρηνῆς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.

Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν,
ἔλχ', ἧ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές. αὐτὰρ ὑπερθεῖν
τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.

400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'. ὃ μὲν ἰὼ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι δαμῶν.

Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος. ἧ δὲ διαπρο
405 ἤλυθεν ἐγχεῖν, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.

χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος. οὐδ' ὅγε πάμπαν

χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.

κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν·

ᾠ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς ;

ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ εἰσὶντι,

410

μούνῳ ῥήξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·

ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.

ᾠς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας

415

τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.

οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο

τείχος ῥήξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·

οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο

τείχεος ἀψ' ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν.

420

ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὺ' ἀνέρε δηριάασθον,

μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,

ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·

ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέῳ

δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας

425

ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.

πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῶα νηλεῖ χαλκῷ,

ἡμὲν ὀτέῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖη

μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.

πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν

430

ἐρῥάδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.

ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·

ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερυνῆτις ἀληθείης,

ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει

ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται·

435

ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,

πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἑκτορι δῶκεν,

Πριαμίδῃ, ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.

ἥϋσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·

ᾠ Ορνυσθ', ἱππόδαμοι Τρώες! ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος

440

Ἀργείων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!

- ὧς φάτ' ἐποτρύνων· οἳ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 ἰδυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἳ μὲν ἔπειτα
 κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 415 Ἔκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρει, ὅς ῥα πυλάων
 ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθευ
 ὄξυς ἦν· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστῳ
 ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 χειρὶ λαβὼν ἐτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 ὧς Ἔκτωρ ἰδυὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰείρας,
 αἷ ῥα πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες
 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 στή δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας.
 εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἴη.
 ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 460 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἐςθορε φαίδιμος Ἔκτωρ,
 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 δοῦρ' ἔχεν· οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 κέκλετο δὲ Τρῶεσσιν ἐλιξάμενος κατ' ὄμιλον,
 τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 αὐτίκα δ' οἳ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἳ δὲ κατ' αὐτὰς
 470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσὶν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσευ,
τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῇσι πόνου τ' ἐχέμεν καὶ οἷζυν
νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαινώ,
νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν,
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρώπων.
ἔς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαινώ·
οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

5

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνυσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἰδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἔζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
Τρῳσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.

10

15

Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρεῖς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ,
Αἰγᾶς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσσι λίμνης,

20

χρυσέα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 ἔνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὅχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὠκυτέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε.

25 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου·
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·

30 γηθοσύνη δὲ θάλασσα διῖστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
 ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.

Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

35 λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὖτις μένοιεν
 νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὥχετ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δέ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 ἄβρομοι, αὐῖαχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντας Ἀχαιοὺς.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργείους ὥτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθὼν,
 45 εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

Αἴαντε, σφῶν μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησαμένῳ, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεΐδια χεῖρας ἀάπτους
 50 Τρώων, οἳ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ.
 ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·

τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν,
 ἧ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἡγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.

55 σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 αὐτῷ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·

τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώησαιτ' ἀπὸ νηῶν
ὠκυπόρων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρω κεκοπῶς πλήσεν μένεος κρατεροῖο. 60

γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθευ.
αὐτὸς δ', ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεῖς,
ὀρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο.

ὥς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 65

τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν.

Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἱ Ὀλυμπου ἔχουσιν,
μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —
οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής. 70

ἶχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
ρεῖ' ἔγνω ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ —
καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθευ. 75

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἀαπτοι
μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὥρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν
ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶ δὲ καὶ οἶος
Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. 80

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.

Τόφρα δὲ τοὺς ὀπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιοὺς,
οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, 85
καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ.
τοὺς οἷγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
ρεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὥτρυνε φάλαγγας. 90
Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,

Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε Δηϊπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- 95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι! ὕμμιν ἔγωγε
μαρναμένοισι πέποιθα σωσέμεναι νέας ἀμάς·
εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
νῦν δὴ εἵδεται ἡμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
ὦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
100 δεινόν, ὃ οὔ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρώας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας! οἷ τοπάρους περ
φυζακινῆς ἐλάφοισιν εἰοίκεσαν, αἶτε καθ' ὕλην
θῶων πορδαλίων τε λύκων τ' ἥϊα πέλονται,
αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ·
105 ὥς Τρώες τοπρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
μῖμνεν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.
νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
οἷ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
110 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίος ἐστὶν
ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκεῖων Ἀγαμέμνων,
οὔνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
ἡμέας γ' οὔ πως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο.
115 ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
πάντες ἄριστοι ἔοντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσωμαι πέρι κῆρι.
120 ὦ πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
τῇδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἐκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.
125 Ὡς ῥα κελευτιῶων Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοῦς.
ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες

καρτεραί, ἄς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμνον,
φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνω· 136
ἀσπίς ἅκ' ἀσπὶδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
ψαῦον δ' ἵππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. 137

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥση,
ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
ὑψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ 140
ῦλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
ὥς Ἑκτωρ εἶως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης
ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, 145
στῇ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
ᾤσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 150
παρμένετ' ! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
ἀλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
ᾤρσε θεῶν ὄριςτος, ἐρίγδούπος πόσις Ἥρης.

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 155
Δηϊφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην,
κούφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδα προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην, 160
ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

- ἐν καυλῷ ἑαγὴ δολιχὸν δόρυ· Δηϊφοβος δὲ
 ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἑο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἥρως
 165 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυῖππου Μέντορος υἱόν.
 ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν,
 κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικάστην·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχει μακρῷ
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὥς,
 ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἑκάθεν περιφαινομένοιο
 180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 ὥς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἔκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγάλητορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἔκτορος· ἀλλ' οὔπη χροὸς εἶσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν αὐτα,
 ὥσε δέ μιν σθένει μεγάλῳ· ὃ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
 νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·

Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς.
 ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε ·
 ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστά,
 τεύχεα συλήτην · κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο ·
 ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὀμίλου,

200

Ἐκτορι δὲ προπάραιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίησιν.

205

Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι ·

βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ.

210

τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 ἦϊεν ἐς κλισίην · ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱῷ Θόαντι,
 ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἀνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ ·

215

Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἴες Ἀχαιῶν ;

220

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠΰδα ·
 ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἐγωγε
 γινγνώσκω · πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν ·
 οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνω
 εἰκῶν, ἀνδύεται πόλεμον κακόν · ἀλλὰ που οὔτω
 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
 νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 ἀλλὰ, Θόαν · καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
 ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδῃαι ·

225

τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.

230

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων ·

Ἴδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖτις κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεδίησι μάχεσθαι.

235 ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
σπεύδειν, αἳ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δύ' εἶντε.
συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.

Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·

240 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἵκανε,
δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦντε Κρονίων
χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·

245 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε, περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἴδομενῆος·

Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἐταίρων.

250 τίπτ' ἦλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα;
ἥ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
ἥ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα·

255 [Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.

Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤδα
260 δούρατα δ', αἳ κ' ἐθέλησθαι, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δήεις,
ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἷω
ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκάς ιστάμενος πολεμίζειν.

τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
265 καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα·

καί τοι ἔμοι παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἐλέσθαι.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
 ἴσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λήθω μαρνάμενος, σέ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἶω.

270

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἠΰδα·
 οἶδ' ἀρετὴν οἶός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
 εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
 ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
 ἔνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη—
 τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη·
 οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
 ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λῆν
 ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
 ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαΐ λυγρῇ—
 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 εἶπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἢ τυπείης,
 οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
 ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,
 πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
 ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὥς,
 ἐσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
 ἀλλὰ σύγε κλισίῃνδε κιὼν ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.

275

280

285

290

Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 καρπαλίμως κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
 βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 οἶος δὲ βροτολοιγὸς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής,
 ἔσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·
 τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον,

295

300

ἤε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας · οὐδ' ἄρα τώγε
 ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν ·
 τοιοὶ Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
 305 ἦϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἶδοπι χαλκῷ.
 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν ·

Δευκαλίδη, πῇ τ' ἄρ μέμονας καταδύναι ὄμιλον ;
 ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
 ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν ; ἐπεὶ οὐ ποθι ἔλπομαι οὕτω
 310 δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἡὔδα ·
 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ ·
 315 οἳ μιν ἄδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,
 Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλαισιν τε χερμαδίοισιν ·
 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ ῥήξήνορι χωρήσειεν,
 325 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ · ποσὶ δ' οὐπὼς ἐστὶν ἐρίζειν.
 νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα
 εἶδομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἥε τις ἡμῖν.

Ὡς φάτο · Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 ἦρχ' ἵμεν, ὅφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἥ μιν ἀνώγει.
 330 Οἱ δ' ὥς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκὴν,
 αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι
 335 ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 οἷτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἰστᾶσιν ὁμίχλην ·

ὥς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξείϊ χαλκῷ.

ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
μακρῆς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὅσσε δ' ἄμερδεν 340
αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.

Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου νῆε κραταιῷ 345
ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχεται ἄλγεα λυγρὰ.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην,
κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό,
ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ νῆα καρτερόθυμον· 350

Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
λάθρη ὑπεξαναδὺς πυλιῆς ἀλός· ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἴα πάτρη,
ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη. 355
τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινεν,
λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 360

Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον εὐντα,
ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
ἦτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, 365
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν νῆας Ἀχαιῶν.

τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίησι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ, 370
καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ

χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·

Ἵφρυνονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
 375 εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 380 Ἰλίου ἐκπέρσης εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἀλλ' ἔπευ, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.

Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 ἦρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἀσῖος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνεῖοντε κατ' ὤμων
 αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἴετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
 ἤριπε δ', ὥς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,
 390 ἢ ἐπίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
 ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείμενος τανυσθεὶς,
 βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 ἀψ' ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἦρκεσε θώρηξ
 χαλκείος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἦλυθεν Ἰδομενῆος,
 Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεύς· κρύφθῃ γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' εἶσῃ,
 τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ

δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος
 καρφαλέον δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος αὔσεν
 ἔγχεος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
 ἀλλ' ἔβαλ' Ἴππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηϊφόβος δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·

410

Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι,
 εἰς Ἀϊδὸς περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
 γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπον.

415

Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὖξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, εἰς ἀμέλησεν ἑταίρου,
 ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.

420

τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἐπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἴετο δ' αἰεὶ
 ἢ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.

425

ἐνθ' Αἰσυήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 ἦρω' Ἀλκάθοον—γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 πρεσβυτάτην δ' ὥπυιε θυγατρῶν, Ἴπποδάμειαν,
 τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ

430

ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 γῆμεν ἀνὴρ ὄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ—

τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 θέλξας ὅσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.

435

οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 ἀλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 ἀτρέμας ἐσταότα, στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
 ἦρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα

χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἦρκει ὄλεθρον·
 δὴ τότε γ' αὖτον αὔσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί.

440

δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 ἥ ῥα οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·

445 Ἰδομενεὺς δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·

Δηΐφοβ', ἥ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
 τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὐχεαι αὐτως·
 δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·

450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον·

Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνακτα
 Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἐνείκαν,
 σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.

455 Ὡς φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

ἥ τινά που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
 ἀψ' ἀναχωρήσας, ἥ πειρήσαιτο καὶ οἷος.

ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὀμίλου

460 ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
 οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν εὐντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
 γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.

465 ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαδόῳ ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος περ
 γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν εὐντα·
 τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δριμεν·

βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς

470 ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὧς,
 ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκὴ πεποιθῶς,
 ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν·

ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας

475 θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἀνδρας·
 ὧς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,

Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖτε δ' ἑταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορών, Ἀφαρῆά τε Δηϊπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

480

Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἷω ἀμύνετε! δείδια δ' αἰνῶς
 Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 ὅς μάλα καρτερός ἐστί μάχη ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 αἰψά κεν ἢ φέροιτο μέγα κράτος, ἢ φεροίμην.

485

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμον ἔχοντες,
 πλησίοι ἕστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
 Αἰνεΐας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 Δηϊφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορών καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 οἳ οἳ ἅμ' ἠγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ', ὡσεὶ τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 πίομεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 ὥς Αἰνεΐα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 ὥς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ.

495

Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμήθησαν
 μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 σμερδαλέον κοιάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔσοχον ἄλλων,
 Αἰνεΐας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηϊ,
 ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρῶα νηλέϊ χαλκῷ.
 Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 αἰχμὴ δ' Αἰνεΐαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 ὥμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.

500

505

510

- οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 οὐτ' ἄρ' ἐπαῖξαι μεθ' ἐὼν βέλος, οὐτ' ἀλέασθαι.
 τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
 515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὃ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ
 υἷον Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχευ· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
 υἱὸς ἐοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσεόισι νέφεσσι
 ἦστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 Δηϊφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πῆληκα φαεινὴν
 ἤρπασε· Μηριόνης δέ, θεῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
 Μηριόνης δ' ἐξαὐτίς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,
 ἐξέρυσσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Πολίτης,
 αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὅφρ' ἵκεθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἔστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἳ τόνγε προτὶ ἄστνυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός.
 540 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἷ τετραμμένον, ὀξείῃ δουρί·
 ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
 οὔτας ἐπαῖξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,

ἦτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἵκανε·
 τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ἄμαν, 550
 παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων 555
 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηϊῶν ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 στρωφᾶτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 ἢ τευ ἀκοντίσσαι, ἢ ἐσχεδὸν ὀρμηθεῖναι.

Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος κατ' ὄμιλον, 560
 Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξεί χαλκῷ,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
 κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγέρας.
 καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος,
 ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης· 565
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων
 Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 γίγνεται Ἀρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν·
 ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρί 570
 ἥσπαιρ', ὥς ὅτε βούς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν·
 ὥς ὁ τυπεὶς ἥσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν,
 ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἔλθων
 ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν. 575

Δηϊπυρον δ' Ἑλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην
 Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 ἢ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε· καί τις Ἀχαιῶν
 μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν. 580

Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

- βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένω ἥρωϊ ἄνακτι,
 ὃξὺ δόρυ κραδάων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν.
 τὼ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὃ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
 585 ἴετ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρήφιν οἷστῳ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ
 θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἷστός.
 ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἄλωϊν
 θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἣ ἐρέβινθοι,
 590 πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ·
 ὥς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἷστος.
 Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 τὴν βάλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον εὖξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος·
 καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μέγαθυμος Ἀγῆνωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὖστρόφῳ οἶος ἰώτῳ,
 600 σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦϊε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῳ
 ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 ἄλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλὴν
 ἀξίνην εὐχάλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκῳ,
 μακρῷ, εὖξέστω· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 ἦτοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασείης
 615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὃ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε

παρ ποσὶν αἵματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
ιδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λαῖξ ἐν στήθεσι βαίνων,
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΰδα·

Λεῖψετε θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων, 620

Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!

ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
ξεινίου· ὅστε ποτ' ὑμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν. 325

οἳ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
μὰ ψοῖ' οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·

νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν

πῦρ ὅλοον βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·

ἀλλὰ ποθὶ σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος. 630

Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.

οἷον δὲ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὑβριστῆσιν,

Τρῶσιν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοῖου πολέμοιο! 635

πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
τῶν πέρ τις καὶ μάλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς αἵματόεντα 640

συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαυτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,

Ἐνθα οἳ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,

Ἀρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων

εἰς Τροίην· οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν· 345

ὃς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ

ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·

ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,

πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῶς χαλκῷ ἐπαύρη.

Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκῆρε' ὀϊστόν· 650

καί ῥ' ἔβαλε γλοιτὸν κατά δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς

- ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
 ἐζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 κέϊτο ταθεῖς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
 ἐς δίφρου δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.
 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 τοῦ ὅγε χωόμενος προΐει χαλκὴρ' οἷστόν.
 ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
 ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 665 ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
 πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
 νοῦσ' ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
 670 νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὥχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὔδέ τι ἦδη,
 675 ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 ἐπλετο· τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ὥτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 ἀλλ' ἔχεν, ἦ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
 680 ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων·
 ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 θῖν' ἔφ' ἀλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὑπερθευ
 τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἐνθα μάλιστα
 ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,

σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον "Εκτορα δῖον·
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φείδας τε Στιχίος τε βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.

690

πρὰ Φθίων δέ, Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
 ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτας,
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·

695

οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.

700

Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἡβαιόν·
 ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς·

705

τὼ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὖξοον ἀμφὶς ἐέργει,
 ἰεμένω κατὰ ὦλκα· τεμεῖ δέ τε τέλος ἀρούρης·
 ὥς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοιν.
 ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 λαοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἳ οἳ σάκος ἐξεδέχοντο,

710

ὅππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρώς γούναθ' ἵκοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασείας,
 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δαῦρα·

715

ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὖστρόφῳ οἶος ἀώτῳ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 δῆ ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ "Εκτορι καλκοκορυστῇ·

720

οἳ δ' ὄπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον · οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο · συνεκλόνεον γὰρ οἷστοι.

Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς ·

Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοῖσι πιθέσθαι.
οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιῖδμεναι ἄλλων ;
ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.

730 ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα ·
[ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδήν ·]
ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι ·
καί τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.

735 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
πάντη γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν ·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.

740 ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους ·
ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
ἥ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
αἶ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἥ κεν ἔπειτα
πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἥ γὰρ ἔγωγε
745 δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
μῖμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι οἶω.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας · ἅδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων,
[αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]
750 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους ·
αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο ·
αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἦ ῥα, καὶ ὥρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς,

κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἡδ' ἐπικούρων. 755
οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ "Εκτορος ἔκλυον αὐδήν.
αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἀνακτος,
'Ασιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ "Ασιον, Ὑρτάκου υἱόν,
φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι. 760
τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης, 765
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἡῦκόμοιο,
θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά !
ποῦ τοι Δηϊφοβός τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἀνακτος, 770
'Ασιάδης τ' Ἀδάμας ἡδ' Ἄσιος, Ὑρτάκου υἱός ;
ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς ; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
"Εκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι· 775
ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἡγείρας ἐταίρων,
ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' εὐντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς. 780
οἶω Δηϊφοβός τε βίην θ' Ἑλένοιο ἀνακτος
οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείησιν
ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
νῦν δ' ἄρχ', ὅππη σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι 785
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμὶς γε πάρεστιν.

παρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως.
βὰν δ' ἴμεν, ἐνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,

- 790 ἀμφι τε Κεβριονην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλκην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανιόν τε, Μόρυν θ', υἱ' Ἴπποτίωνος·
 οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 ἡοῖ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
 795 οἳ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 ἣ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἴσι πέδονδε,
 θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 ὥς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν,
 ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
 πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 εἴ πῶς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἔλθέ· τίη δειδίσσεαι αὐτῶς
 Ἀργείους; οὗτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸς μᾶστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
 ἦ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 ἦ κε πολὺ φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅππότε φεύγων
 ἀρήσῃ Διὸς πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 θάσσοντας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονιόντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἳ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 θάρσυνος οἶωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αἴαν ἀμαρτοεπές, βουγάϊε, ποῖον εἶπες!

εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰχιόχοιο 825
 εἶην ἥματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 τιοίμην δ', ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὥς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 πᾶσι μάλ' · ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεται, αἶ κε ταλάσσης
 μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χροῖα λειριόεντα 830
 δάψει · ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνοὺς
 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο · τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο 835
 ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
 ἡχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ε.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης
ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Φράζεο, διέ Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶδοπα οἶνον,

εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη

θερμήνη, καὶ λούσῃ ἄπο βρότου αἵματόεντα·

αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.

Ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,

κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,

χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.

εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·

στή δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἶσιδεν ἔργον ἀεικές,

τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,

Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.

ὥς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.

ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψήρᾳ κέλευθα

αὐτῶς, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,

πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὔρου·

ὥς ὁ γέρων ὤρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν

διχθάδι, ἥ μεθ' ὄμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,

5

10

15

20

ἤε μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτεϊρής,
 νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
 παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
 30 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 θῖν' ἔφ' ἄλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονδε
 εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας
 αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·
 35 τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλήσαν ἀπάσης
 ἡϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
 τῷ ῥ' οἷγ' ὀφείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 ἔγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι· ἄχυντο δέ σφιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν
 τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

ᾧ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 δαίδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι.
 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥς περ Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 ἦ δὲ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.
 55 τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ὃ ἐπέπιθμεν,
 ἄρρηκτοὶ νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·

οὐ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·

ὥς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὕτῃ δ' οὐρανὸν ἵκει. 60

ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 δόμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται, 65

τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,

ἧ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ

ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·

οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,

νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς. 70

ἦδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·

οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν

κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἵπω, πειθώμεθα πάντες.

νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, 75

ἔλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν·

ὑψὶ δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ

νύξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο

Τρῶες· ἔπειτα δέ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.

οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα. 80

βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐάλῳη.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!

οὐλόμεν', αἶθ' ὥφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου

σημαίνειν, μῆδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς 85

ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν

ἀργαλέους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος·

οὕτω δὲ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν

καλλείψειν, ἧς εἶνεκ' οἷζύομεν κακὰ πολλά;

σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ 90

μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο

ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 σκηπτοῦχος τ' εἶη, καὶ οἱ πειθοίατο λαοὶ
 τοσσοῖδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες·]
 ὃς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσὶ περ ἔμπης,
 ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἐλκομενάων,
 ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
 ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 νῦν δ' εἶη, ὃς τῆςδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 ἢ νέος, ἢ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἶη.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 ἐγγὺς ἀνὴρ—οὐ δηδὰ ματεύσομεν—αἶ κ' ἐθέλητε
 πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῳ ἀγάσῃσθε ἕκαστος,
 οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι
 [Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦκεον δ' Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνεύς,
 πατὴρ δ' ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μέινει· πατήρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθῃ,
 120 πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούμεν, ὥς ἐτεόν περ.
 τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,

μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη.
 ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἔλκεϊ ἔλκος ἄρηται·
 ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρους περ
 θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεςτᾶσ', οὐδὲ μάχονται.

136

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἦδ' ἐπίθοντο·
 βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
 δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

135

Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
 δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
 ἀλλ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ε' σιφλώσειεν!
 σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
 ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 εὐρὺ κονίσουσιν πεδίου· σὺ δ' ἐπόψῃαι αὐτὸς
 φεύγοντας προτὶ ἄστὶ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

140

145

Ὡς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης·
 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστῳ
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

150

Ἦρῃ δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·

155

Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
 ἤμενον εἰσεῖδε· στυγερός δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦρῃ,
 ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,

160

- ἐλθεῖν εἰς Ἰδην, εὖ ἐντύνασαν ἐ αὐτήν,
 εἴ πως ἰμείραιτο παραδραθέειν φιλότῃτι
 ἦ χροῖῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιάρον τε
 165 χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξε,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσει
 κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνώγειν.
 ἔνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
 170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἰμερόεντος
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἐδανῶ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
 ἔμψης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμή.
 175 τῷ ῥ' ἦγε χροῖα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλέξε φαεινούς,
 καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά.
 180 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο.
 ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν.
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσιν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
 185 καλῶ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὥς.
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ' θήκατο κόσμον,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην.
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἥ ῥά νύ μοί τι πίδαοιο, φίλον τέκος, ὃ, τι κεν εἴπω;
 ἦέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 οὔνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο,
 195 αὐδα ὃ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνώγειν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

Τὴν δὲ δόλοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἴμερον, ὥτε σὺ πάντας
δαμνᾷ ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.

εἴμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, 200

ᾠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον,
δεξάμενοι Ῥεΐης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
τοὺς εἴμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω. 205

ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
εἰ κείνῳ γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην. 210

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·

Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνησιν ἰαύεις.

Ἥ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο· 215

ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ὁαριστὺς
πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἑγκάτθεο κόλπῳ,
ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι 220
ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἑγκάτθετο κόλπῳ.

Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·

Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, 225

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἥμαθίν ἐρατεινήν,
σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος. 230

ἐνθ' ὕπνω ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἵπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
ἧ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἧδ' ἔτι καὶ νῦν
235 πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἡματα πάντα.
κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαιινώ,
αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃτι.
δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
χρύσειον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
240 τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνυν ποσὶν ἥσει,
τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἵπνος·
Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μέγαλοιο Κρόνοιο,
ἄλλον μὲν κεν ἐγωγε θεῶν αἰειγενετάων
245 ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἐγωγε Κρονίου ἀσσαν ἰκοίμην,
οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τεῖ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
250 ἡματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
ὄρσας ἄργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
255 καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ζήτει· καὶ κέ μ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
εἰ μὴ Νύξ δμῆτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
260 τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
Ἵπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
265 ἧ φῆς, ὥς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
ν', ὥς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς ἐοῖο;

ἄλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.

[Πασιδέην, ἧς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.]

Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα· 270
ἄγρει νῦν μοι ὅμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ·

χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβότειραν,
τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·

ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων, 275
Πασιδέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἥματα πάντα.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ὦμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς Ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον, 280
τὼ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἰμβρου ἄστυ λιπόντε,
ἡέρα ἐσσαμένω, ῥίμφα πρήσσουντε κέλευθον.

Ἰδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θεῶν,
Λεκτόν, ὃθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη. 285

ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ἰδέσθαι,
εἰς ἐλάττην ἀναβὰς περιμήκετον, ἢ τότε ἐν Ἰδῇ
μακροτάτῃ πέφυυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε·

ἔνθ' ἦστ' ὅζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσιν 290
χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
Ἰδῆς ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.

ὥς δ' ἶδεν, ὥς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οἶον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι, 295
εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.

στῇ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις,
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη· 300
ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,

᾽Ωκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἢδ' ἀτίταλλον·
 τοὺς εἴμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 305 ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
 ἐστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
 νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνω,
 310 μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
 οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου ᾽Ωκεανοῖο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
 νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθῆναι.
 315 οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικος,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε·
 οὐδ' ὅπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
 ἢ τέκε Πειρίδοον, θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης
 320 ἢ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἢ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἢ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 325 ἢ δὲ Διώνυσον Σεμέλῃ τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 330 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
 πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
 εὔδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
 335 πεφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νερίμην,
 ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.

ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 "Ἡφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
 ἐνθ' ἴομεν κείμεντες, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν εὐνή.

340

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 "Ἡρη, μήτε θεῶν τόγε δίδιδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡέλιός περ,
 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.

345

"Ἡ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθονὶ διὰ φύεν νεοθηλέα ποίην,
 λωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν
 τῷ ἐνὶ λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο
 καλήν, χρυσεῖην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.

350

"Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
 ὕπνῳ καὶ φιλότῃτι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἀκοιτιν,
 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
 ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

355

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσείδαον, ἐπάμυνε,
 καί σφιν κῦδος ὅπαζε μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εὐδῇ
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
 "Ἡρη δ' ἐν φιλότῃτι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.

360

"Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὥχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνδρώπων
 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προδορὼν ἐκέλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἑκτορι νίκην,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται·
 ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησί, καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 κείνου δ' οὔτι λῆν ποδῇ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.

365

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα παντες.
 ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,

370

έσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναΐθῃσιν κορύθεσσι
κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημὶ

375 "Εκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.

[ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμα,
χείρονι φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἡδ' ἐπίθοντο
τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,

380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·

οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμβειβον.

ἔσθλα μὲν ἔσθλος ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκειν.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,

βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

385 δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,

εἵκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι

ἐν δαῖ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.

Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἴκτωρ.

δή ῥα τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαι

390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ,

ἦτοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε

Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.

οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσων,

395 ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέῳ ἀλεγεινῇ·

οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,

οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·

οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

ἡπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·

400 ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐπλετο φωνή,

δεινὸν αὔσαντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ

ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,

τῇ ῥα δύῳ τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,

405 ἦτοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·

τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χροῖα· χῶσατο δ' Ἴκτωρ.

ὅττι ρά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 χερμαδίῳ, τὰ ρά πολλά, θοάων ἔχματα νηῶν, 410
 παρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰείρας
 στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 στρόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρυὺς
 πρόρριζος, δεινὴ δὲ θείου γίγνεται ὁδμή 415
 ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπὲρ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδῃται,
 ἐγγὺς ἐὼν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μέγαλοιο κεραυνός·
 ὥς ἔπεσ' "Εκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
 χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. 420
 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
 αἰχμὰς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγένωρ, 425
 Σαρπηδὼν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 χερσὶν αἰείραντες φέρουν ἐκ πόνου, ὅφρ' ἴκεθ' ἵπποις
 ὠκέας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 430
 ἔστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρουν βαρέα στενάχοντα.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρῤῥεῖος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καδ δὲ οἱ ὕδωρ 435
 χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν·
 αὐτὶς δ' ἐξοπίσω πλήτο χθονί, τὼ δέ οἱ ὅσσε
 νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.

Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἴδον "Εκτορα νόσφι κιόντα, 440
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι,
 Ἦνοπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νηῖς ἀμύμων
 445 Ἦνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος·
 τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἔλθῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προδοήνορα δεξιὸν ὦμον,
 υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὦμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχευ· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' οἶω μεγαθύμου Πανθοίδαο
 455 χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καί μιν οἶω
 αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἀἴδος εἶσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
 Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 460 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 λικριφὶς αἶξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
 465 ἱὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
 νείατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥῖνές τε
 οὔδεϊ πλήντ', ἥπερ κνῆμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνισπε·
 ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προδοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 ἦ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώκει.
 475 Ἦ ῥ', εὖ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρί,

ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
τῷ δ' Ἀκάμας ἑκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὖσας·

Ἀργεῖοι ἰόωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
οὐ θῆν οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἷζυς 480
ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες.
φράζεσθ', ὥς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει
ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοιο γε ποινὴ
δηρὸν ἄτιτος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ
γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. 485

Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν
Πηνελέοιο ἀνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἴλιονῆα,
υἷον Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα 490
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτήσιν ὅπασσεν·
τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μῶνον τέκεν Ἴλιονῆα·
τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
ἐκ δ' ὦσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας 495
ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα· 500

Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν
οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο
ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅππότε κεν δῆ
ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν. 505

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσai,
ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. 510

Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος ὕρτιον οὔτα,

- Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων •
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν •
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα •
515 Τεῦκρος δὲ Προδόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην •
Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
δηώσας • ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλὴν
ἔσσυτ' ἐπειγομένη • τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν •
520 πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχύς υἱός •
οὐ γάρ οἱ τις ὅμοιος ἐπισπένθαι ποσὶν ἦεν,
ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

ΙΛΙΑΔΟΣ.

Παλίωξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρου ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἳ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἰδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.

5

στῇ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.

Ἐκτορά δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
εἶαθ'· ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
αἶμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαιρότατος βάλε Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·

10

Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.

15

οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὖτε κακοῖ' ῥαφίης ἀλεγεινῆς
πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἰμάσσω.
ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
ἄκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἵηλα
χρύσεον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
ἐκρέμω· ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,

20

- λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
 ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἵκηται
 γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει
 25 ἀζηχῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
 τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθούσα θυέλλας,
 πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
 καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
 30 Ἄργος ἐς ἵπποβοτον, καὶ πολλὰ περ ἰθλήσαντα.
 τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
 ὅφρα ἴδῃ, ἣν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
 ἣν ἐμίγῃς ἐλθούσα θεῶν ἅπο, καί μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωῖτερον λέχος αὐτῶν
 40 κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὰψ ὁμόσαιμι·
 μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πημαίνει Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 ἀλλὰ πού αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοῦς.
 45 αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 τῇ ἴμεν, ἧ κέν δῃ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δῇ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 ἵτον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καδίζοις,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
 αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 ἀλλ' εἰ δῇ ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 ὅφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἂ πρὸς δῶμαθ' ἰκέσθαι.
 Ἔκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 αὐτὶς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, 60
 αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὐτὶς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.
 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλείδew Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἐταῖρον,
 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρῃ φαίδιμος Ἔκτωρ 65
 Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διῖον.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἔκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
 αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ 70
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
 τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλου
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ.
 ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι, 75
 ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἤψατο γούνων,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν αἴξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν 80
 γαῖαν ἐληλουθώς, φρεσὶ πυκαλίμῃσι νοήσῃ.
 ἐνθ' εἶην, ἢ ἐνθα· μενοινήσῃ τε πολλά.
 ὥς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 ἵκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες 85
 πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 ἢ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρῃ, τίπτε βέβηκας, ἀπυζομένη δὲ ἔοικας;
 ἦ μάλα δή σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης. 90

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτῇ,
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.

95 ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἵσης·
ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τί φημι
τᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὖφρων.

100 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη
ᾧχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἥ δ' ἐγέλασσει
χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα·

Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!

105 ἥ ἔτι μιν μέμαμέν καταπαυσέμεν, ἄσσον ἰόντες,
ἥ ἔπει ἡὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
κάρτεϊ τε σθένεϊ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
τῷ ἔχεθ', ὅ, τι κεν ὑμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.

110 ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τὸν φησιν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῶ
χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·

115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
τίσασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.

Ὡς φάτο· καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
ἐνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
ᾧρτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἐνθα θάασσεν.

125 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὦμων,

ἐγχευ' ἐσπευσε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλοῦσα
χάλκων ἥ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θούρον Ἄρηα·

Μαινάμενε, φρένας ἤλέ, διέφθορας ; ἦ νύ τοι αὐτως
οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

οὐκ αἶεις, ἄ, τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 130

ἦ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν ;

ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
ἄψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,

αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι ;

αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς 135

λείψει, ὃ δ' ἡμέας εἴσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·

μάρψει δ' ἐξείης, ὃς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱὸς ἐῆος.

ἤδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,

ἦ πέφατ', ἦ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ, 140

πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκου τε.

Ὡς εἰποῦς ἴδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θούρον Ἄρηα.

Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,

Ἴρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·

καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 145

Ζεὺς σφῶν εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·

αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,

ἔρδειν ὅ,ττι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·

ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἵξαντε πετέσθην, 150

Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·

εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ

ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.

τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο

στήτην· οὐδέ σφωῖν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ, 155

ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.

Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι

πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.

παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 160

ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα δῖαν.
 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσση
 165 μείναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
 καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 170 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτήται νιφὰς ἢ χάλαζα
 ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέαο·
 ὥς κραιπνῶς μεμανῖα διέπτατο ὠκέα Ἴρις,
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·

Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἄλα δῖαν.
 εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεις, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 ἠπείλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι.
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 ἴσόν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἐών, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 εἴ μ' ὁμότιμον εἶντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἴδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,
 παλλομένων, Αἴδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 καὶ κρατερός περ ἐών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
 θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἶη
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 οἷ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις· 200
 οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε·
 ἥ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 οἶσθ', ὥς πρεσβυτέροισιν Ἑριννύες αἰὲν ἔπονται.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 205
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ.
 ἀλλὰ τόδ' αἶνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὅππότε' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴση
 νεικεῖειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. 210

ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεῖς ὑποείξω.
 [ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἥφαιστοιο ἀνακτος,
 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει 215
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
 δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· 220

Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἑκτορα χαλκοκορυστήν·
 ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 οἴχεται εἰς ἅλα διὰν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. 225

ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἷ αὐτῷ
 ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεῖς ὑπόειξεν
 χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθῃ.
 ἀλλὰ σίγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 τὴν μάλ' ἐπισσείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς. 230

- σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ·
 τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἱρηκι ἐοικῶς
 ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὠκιστος πετεηνῶν·
 εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
 240 ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
 ἀμφὶ ἔγγινώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρὼς
 παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 ἦσ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει·
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
 τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
 οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 οὓς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἴδαο
 ἥματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶϊον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄοσσητῆρα Κρονίων
 255 ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
 ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἵππεῦσιν ἐπότηρυνον πολέεσσιν,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
 260 αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιών, ἵπποισι κέλευθον
 πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
 265 εἰώθως λούεσθαι εὐρρεῖος ποταμοῖο,

κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὤμοις αἵσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥδεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὥς Ἑκτωρ λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.

270

οἱ δ', ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται·
 τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἵσιμον ἦεν·

τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἡϋγένης
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαώτας·

275

ὥς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἑκτορ' ἐποικχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.

280

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὅχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 νίκων, ὅππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

285

ᾠ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι
 οἶον δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἑκτώρ! ἦ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.

ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν

290

Ἑκτορ', ὁ δὲ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν
 ὥς καὶ νῦν ἔσσεσθαι οἶομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὧδε μενοινῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·

295

αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὄμιλον.

300 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπιδόντο
οἳ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
ὑσμίνην ἥρτυνον, ἀριστῆας καλέσιντες,
Ἐκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
305 ἢ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων
εἰμένος ὥμοιῖν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα Διὸς
δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτὴ
ὄξεϊ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἷστοι
θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασείων ἀπὸ χειρῶν,
315 ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πήγνυτ' Ἀρηϊδόων αἰζηῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
320 αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

οἳ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἴων
θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
325 ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·

ὥς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὀπάζειν.

Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἐκτωρ μὲν Στιχίου τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
330 τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
τὸν δέ, Μενεσθέης μεγαθύμου πιστὸν ἐταῖρον.
Αἰνεΐας δὲ Μέδοντα καὶ Ἰασον ἐξενάριξεν·
ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο

ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς, 335
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·

Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 υἱὸς δὲ Σφήλῳ καλέσκετο Βουκολίδαο.

Μηκιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
 πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίου δ' ἔλε δῖος Ἀγήνωρ. 340

Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὅπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.

Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
 ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ. 345

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἰδ' ἑνὰ βροτόεντα!
 οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, 350
 ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

Ὡς εἰπὼν μᾶστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματα ἵππους,
 ἦχῃ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων 355
 ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 εἰς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 μακρὴν ἠδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
 γίγνεται, ὅππότε ἄνθρωπος σθένεος πειρώμενος ᾗσιν.

τῇ ῥ' οἷγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων, 360
 αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,

ἄψ αὖτις συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 ὥς ῥα σύ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν 365
 σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·

370 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·

Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ
 ἢ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρία καίων,
 εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·

375 τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
 μηδ' οὔτω Τρῶεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 ἀράων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.

Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

οἱ δ', ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότε ἐπείγῃ
 ἰς ἀνέμου· ἢ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει.

ὥς Τρῶες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 385 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.

390 Πάτροκλος δ', εἴως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 ἦστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκεϊ λυγρῷ
 φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

395 αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα.

Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης,
 400 ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
 ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτίτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε

σπένδομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστὶν ἐταίρου.

Τὸν μὲν ἄρ', ὥς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ 405
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 παυροτέρους περ ἑόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.

οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας,
 ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἡδὲ νέεσσιν.
 ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει 410

τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
 εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποδημοσύνησιν Ἀθήνης·

ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.

Ἐκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος εἰείσατο κυδαλίμοιο. 415

τῷ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 οὔθ' ὅ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρήσαι πυρὶ νῆας,
 οὔθ' ὅ τὸν ἀψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.

ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρί. 420
 δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 425
 μὴ δὴ πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·

ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν, 430

Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,

τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξείῃ χαλκῷ,
 ἑσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα. 435

Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·

- Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἔοντα,
 ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν.
 440 τὸν δ' Ἐκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 ὦς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
 445 καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοίδαο,
 ἠνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόννητο καθ' ἵππους·
 τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακόν, τὸ οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 αὐχένι γάρ οἱ ὅπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 κείν' ὄχεα κροτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα.
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν·
 πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
 ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστὸν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 αἶνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
 ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσειν
 Ἐκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
 ὅς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 ὦ πόποι, ἥ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 δαίμων ἡμετέρης, ὃ, τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 πρῶϊον, ὅφρ' ἀνέχαιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστούς.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἕα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 κείσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμα,
 μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὀρνυθι λαούς·
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 νῆας εὖσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.

475

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 [ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·
 βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.

480

Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·

485

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 ρεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 ἡμὲν ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίζη,
 ἥδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλησιν ἀμύνειν·
 ὥς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὃς δέ κεν ὑμέων
 βλήμενος, ἥε τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.

490

495

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·

500

Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 ἥε σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 ἢ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος·
 ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκοίετε λαὸν ἅπαντα

505

- "Εκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρήσαι μενεαίνει ;
 οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 510 ἢ αὐτοσχεδὶή μίξαι χεῖράς τε μένος τε.
 βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐβιώναι,
 ἢ δηδὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 ὧδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 ἔνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίου, Περιμήδεος υἱόν,
 ἀρχὸν Φωκῆων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλείδew ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαιθα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλωνι
 εἶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθος μέσον οὔτασε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 525 τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπετίδης — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς —
 ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἠγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφῆτης,
 ἐς πόλεμον φορέειν, δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν
 ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασείης
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἐγχεῖ ὀξυόεντι.
 ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοίνικι φαεινός.
 ἕως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 στήν δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὀπισθεν·

αἶχμή δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρῶσσω ἰεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνῆς ἐλιάσθη.
 τὼ μὲν εἰσάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν 545
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 ἴφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βούς
 βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηῖων ἀπονόσφιν ἐόντων
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν, 550
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ, ὁ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν·
 τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
 οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν; 555
 ἀλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 μάρνασθαι, πρίν γ' ἡὲ κατακτάμεν, ἡὲ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 560

ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας!
 αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἡὲ πέφανται·
 φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, 565
 ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
 ἔρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρώας ἔγειρεν.

Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι· 570
 εἴ τινα πού Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοιςθα!

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρώες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ' ἄλιον βέλος ἦκεν· 575
 ἀλλ' Ἴκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,

- νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
 δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 βλημένῳ αἵξῃ, τόντ' ἐξ εὐνῇφι θορόντα
 θηρητῆρ' ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 ὥς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην Ἑκτορα δῖον,
 ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μέινε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
 ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 φεύγει, πρίν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 ὥς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρώες τε καὶ Ἑκτωρ
 590 ἡχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο·
 στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων
 Τρῶες δέ, λείουσιν ἐοικότος ὠμοφάγοισιν,
 νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 ὃ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμοὶ
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 Ἑκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσιν θεσπίδαες πῦρ
 ἐμβάλη ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρῆν
 πᾶσαν ἐπικρήνει· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
 600 νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι.
 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλῖώξιν παρὰ νηῶν
 θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
 Ἑκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 μαίνετο δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὅλοον πῦρ
 οὔρεσι μαίνεται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τῷ δέ οἱ ὅσσε
 λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
 610 [Ἑκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
 Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μῶνον εὐντα

τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμᾶρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.¹
 καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητιζων, 615
 ἧ δὴ πλείστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἧῦτε πέτρη
 ἡλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἀλὸς ἐγγὺς ἐούσα,
 ἧτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, 620
 κύματά τε τροφόεντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
 ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνδορ' ὀμίλῳ·
 ἐν δ' ἔπεσ', ὥς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηϊ πέσῃσιν
 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα 625
 ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 αὐτὰρ ὅγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών. 630
 αἶ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 μυρίαί· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
 ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
 αἰὲν ὀμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας 635
 βοῦν ἔδει, αἶ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 πάντες· ὁ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφῆτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέως ἀνακτος
 ἀγγελίης οἶχνεσκε βίῃ Ἡρακληεῖη· 640
 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 παντοίας ἀρετάς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 ὃς ῥα τότε Ἑκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἀντυγι πάλτο, 645
 τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·

τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὑπτιος · ἀμφὶ δὲ πῆληξ
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.

Ἔκτωρ δ' ὅξυ νόησε, θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
550 στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
κτεῖν' · οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρου,
χραιομεῖν · αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἔκτορα δῖον.

Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο · τοὶ δ' ἐπέχυντο.

655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
ἄθροοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν · ἴσχε γὰρ αἰδώς,
καὶ δέος · ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.

Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
660 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον ·

ᾧ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεσθ' ἐνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
παίδων ἢ δ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἢ δὲ τοκῆων,
ἡμὲν ὅτεω ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν.

665 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
ἐστάμεναι κρατερῶς · μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!

ᾧ εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον · μάλα δέ σφι φόως γένητ' ἀμφοτέρωθεν,
670 ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.

Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἐταίρους,
ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
ἢ δ' ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.

Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
675 ἐστάμεν, ἐνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἱες Ἀχαιῶν ·
ἀλλ' ὅγε νηῶν ἵκρι' ἐπώχετο, μακρὰ βιβάσθων,
νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμησιν,
κολλητὸν βλήτροισί, δυωκαιεικοσίπηχυν.

ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
680 ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,

λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ ἐ θηήσαντο
 άνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
 ὥς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν 685
 φοίτα, μακρὰ βιβάς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἴκανε.
 αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
 νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν ἼΕκτωρ
 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων·
 ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἶθων 690
 ἔθνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὥς ἼΕκτωρ ἰδυσέ νεὸς κυανοπρώροιο,
 ἀντίος αἴσσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπισθεν
 χειρὶ μάλα μεγάλη, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ. 695

Αὐτὶς δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
 φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὁδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι· 700
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου,
 νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.
 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

ἼΕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἠψατο ποντοπόροιο,
 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἐνεικεν 705
 ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 δῆουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 τόξων αἰκᾶς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 ἀλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες, 710
 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο,
 καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνδετα, κωπήεντα,
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. 715

Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει,
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·

Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν!
νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,
720 νῆας ἐλείν, αἰ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

ὦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
θρήνυν ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς εἵσης.
730 ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρώας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·

ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
735 ἢ τίνας φαμεν εἶναι ἀοσσητήρας ὀπίσσω,
ἢ τί τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
οὐ μέν τι σχεδὸν ἐστὶ πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθ, ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμέθα πατρίδος αἴης.
τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.

Ἦ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἐκτορος ὀτρύναντος,
745 τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ·
δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Πατρόκλεια.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὖσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾧκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

5

Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἢ ὕτε κούρη
νηπίη, ἣθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
εἴανού ἀπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὅφρ' ἀνέληται·
τῇ ἵκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵβεις.
ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῶ;
ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενoitιον, Ἄκτορος υἱόν,
ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων.
ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
ἑξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ· ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

10

15

Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππεῦ· 20
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

- μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
οὐτάσται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷστῳ.
τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
ἔλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
- 30 μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις·
αἰναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης;
νηλεές! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
- 35 πέτραι δ' ἠλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
καί τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
- 40 δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
αἶ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ρεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 ὥσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἥ γὰρ ἔμελλεν
οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ὡ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες!
- 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἣντινα οἶδα,
οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλὰ τόδ' αἶνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
ὅππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι,
καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὃ, τε κράτει προβεβήκη·
- 55 αἶνὸν ἄχος τό μοί ἐστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱες Ἀχαιῶν.

δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, ὥσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν 60
 ἄσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μηνιδμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 τύνη δ' ὥμοιῖν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦδι,
 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι· 65
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλίσσεται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον, 70
 ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 μαίνεται ἐγχείῃ, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι· 75
 οὐδέ πω Ἀτρείδew ὁπὸς ἔκλυον αὐδῆσαντός
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
 πᾶν πεδίου κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων 80
 ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλωνται.
 πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
 ὥς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην 85
 ἄψ' ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σύγ' ἀνευθεὺς ἐμείω λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις. 90
 μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊότητι,

- Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἰλιον ἡγεμονεύειν·
 μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
 ἐμβήῃ· μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν
 δήησ, τοὺς δέ τ' εἶναι πεδίον κάτα δηριάασθαι.
 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων!
 μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 100 ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἐμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴν
 105 πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνεν
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρῶς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 ἀμπνεῦσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκεΐη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων· τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νηὶ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 μῆρ' ὀνὸν πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσεο, Διογενὲς Πατρόκλει, ἵπποκέλευθε!

λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν!
 μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
 δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. 130

κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, 135

χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·

κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν.

εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.

ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο, 140

βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν

πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων

Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.

ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνῦμεν ἄνωγεν, 145

τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα·

πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν.

τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

Ἐάνθου καὶ Βαλίου, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·

τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργη, 150

βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.

ἐν δὲ παρηορίησιν ἀμύμονα Πήδασον ἴει,

τόν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·

ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπεθ' ἵπποισι ἀθανάτοισιν.

Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς 155

πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς

ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,

οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες

δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·

καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου 160

λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ

ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος · ἐν δέ τε θυμὸς
 στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ ·
 τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 165 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 ῥώνοντ' · ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεὺς
 ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος · ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἐταῖροι ·
 πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 σημαίνειν · αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἥνασσεν.
 τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 υἱὸς Σπερχειοῖο, Διῦπετέος ποταμοῖο ·

175 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθείσα,
 αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἱί,
 ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 τῆς δ' ἐτέρῃς Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ · τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.
 αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβάς, παρελέξατο λάθρη

185 Ἑρμείας ἀκάκητα · πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητὴν.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια
 ἐξάγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ Ἥελίου ἶδεν αὐγὰς,
 τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερόν μένος Ἀκτορίδαο
 190 ἡγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα ·
 τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
 ἀμφαγαπαζόμενος, ὥσει δ' ἐὼν υἱὸν εὐντα.

τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἐταῖρον.
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ ·

πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς Ἀμύμων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
στήσεν ἐν κρίνας, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω, 200

ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν,
πάνθ' ὑπὸ μηνιδμόν, καί μ' ἡτιάασθε ἕκαστος·
σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
νηλεές! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους·

οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν 205

αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἧς τοπρὶν γ' ἐράασθε.
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω!

Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. 210

μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
ὥς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκινοῖσι λίθοισιν
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·

ὥς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ· 215

ψαῦον δ' ἵππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 220

βῆ ῥ' ἵμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν
καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα

θήκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐν πλήσασα χιτῶνων,
χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὖλων τε ταπήτων.

ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος 225

οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,

οὔτέ τεω σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.

τό ῥα τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεεῖω

πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσιν·

νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἶθοπα οἶνον· 230

- εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδών· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
 235 σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηνον ἐέλδωρ·
 αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
 θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὅφρα καὶ Ἑκτωρ
 εἴσεται, ἥ ῥα καὶ οἷος ἐπίσθηται πολεμίζειν
 ἡμέτερος θεράπων, ἥ οἱ τότε χεῖρες ἅαπτοι
 245 μαίνονθ', ὅππότε ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἀρης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
 νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκε ἐνὶ χηλῷ·
 255 στῇ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἦθελε θυμῷ
 εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 ἔστιχον, ὅφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν εἰκότες ἐξεχέοντο
 260 εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
 αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἐπὶ οἰκί' ἔχοντας,
 νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὀδίτης
 κινήσῃ ἀεκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἄμύνει οἷσι τέκεσσιν· 265
τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς· 270
ὥς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
γυνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 275
ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Τρώες δ' ὥς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, 280
ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
μηνιδμόν μὲν ἀπορρήψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῶ
ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο, 285
νηῖ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὑπτίος ἐν κονίῃσιν
κάππεσεν οἰμῶξας· ἔταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν 290
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι·

ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθρόμενον πῦρ.
ἡμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λῖπέτ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρώες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο 295
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.
ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
ἐκ τ' ἔφαιεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,

- 300 καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ,
 ὥς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωη.
 οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
 ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
 ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν·
 310 ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτα Θόαντα,
 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 315 μυὼν ἀνδρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῇ
 νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξείῃ δουρί,
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεὶς,
 στας πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὔτάσαι, οὐδ' ἀφάρτεν,
 ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
 δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν.
 325 δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 ὥς τῶ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνοσ ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 υἱὲς ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
 θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνδρώποισιν.
 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 ζῶν ἐλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλά οἱ αὖτις
 λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ 335
 ἥμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
 ἵπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 φασγανον ἐρραΐσθη· ὁ δ' ὑπ' οὐατος αὐχένα θεῖνεν
 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυν ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον 340
 δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν,
 νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ 345
 νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
 νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
 ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 350
 Οὗτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 ὥς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἰρεύμενοι, αἴτ' ἐν ὄρεσσιν
 ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
 αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας· 355
 ὥς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
 δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖν πολέμοιο,
 ἀσπίδι ταυρεῖν κεκαλυμμένος εὐρέας ὦμους, 360
 σκέπτειτ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἐταίρους.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ· 365
 ὥς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 ἄρ' αἰκλόν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.

- 370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 πάσας πλήσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγειν· ὕψι δ' ἄελλα
 375 σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 ἄψορρόν προτὶ ἄστνυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτον
 πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
 380 ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκλετο θυμός·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὥς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών
 385 ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 πολλὰς δὲ κλιτῦς τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσai
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 ὥς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλη στενάχοντο θέουσai.

- Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπέκερσε φάλαγγας
 395 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 εἶα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺν
 νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 κτεῖνε μεταῖσσων, πολέων δ' ἀπετίνυντο ποινήν.
 ἔνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 δεύτερον ὀρμηθεῖς—ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγῃ φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἡνία ἤϊχθησαν—ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς

γναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων·
 405 ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 πέτρῃ ἐπὶ προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 ὥς ἔλκε' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 καδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
 410 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην κακ κεφαλὴν· ἡ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεᾶσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην,
 415 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε Πύριν τε,
 Ἴφέα τ' Εὐῖππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἐταίρους
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 420 κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καταπτόμενος Λυκίοισιν·

Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε ; νῦν θοοὶ ἔστε !
 ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὅφρα δαείω,
 ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 425

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
 οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.—
 430 τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

ὦ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι !
 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 435 ἢ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσεως
 θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πῖονι δήμῳ,
 ἢ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 440 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 ἄνδρα θνητὸν εὐντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 ἅψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἷες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνὸν ἐνήσεις.
 450 ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ.
 ἦτοι μὲν μιν ἕασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἕπνον,
 455 εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται·
 ἔνθα ἐταρχύσουσι κασίγνητοὶ τε ἔται τε
 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστί θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 460 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 ὃς ῥ' ἦς θεράπων Σαρπηδόνοιο ἦεν ἄνακτος,
 465 τὸν βάλε νεΐαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 δεύτερος ὀρμηθεὶς· ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
 ἔγχρῃ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἶσθων.
 καδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 470 τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἥνια δὲ σφιν
 σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
 τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμωρ·

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
αἶξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν·

τὼ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.

475

τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·

Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκὴ

ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ

Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός,

480

ἀλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.

ἤριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,

ἢ ἐπίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες

ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊνον εἶναι·

ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεῖς,

485

βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.

ἢ ὅτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθών,

αἶθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,

ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·

ὥς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων

490

κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον

Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ

αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·

νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!

πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,

495

πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι·

αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.

σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος

ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ

τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

500

ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,

ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ'. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,

ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο

τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμὴν.

505

Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,

ἑμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.

Ἰλαῦκω δ' αἶνόν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰοῦντι·
ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.

510 χειρὶ δ' ἐλὼν ἐπῖεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·

Κλῦθι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίοιι δῆμῳ
515 εἷς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκίνει.
ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
ὀξεῖης ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἶμα
τερσῆναι δύναται· βαρύνθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ·
520 ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδέ μάχεσθαι
ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλεν,
Σαρπηδών, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει.
ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσαι,
κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν,
αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
αἶμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβάσθων,
535 Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοΐδην καὶ Ἀγήνορα δῖον·
βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἷς ἐπικούρων,
οἷ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν
κεῖται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
ὃς Λυκίην εἵουτο δίκησί τε καὶ σθένει ὧ·

τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος ἼΑρης.
 ἀλλά, φίλοι, πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, αἰκίσσωσι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείησιν. 545

ὣς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόληος
 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐὼν· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 βὰν δ' ἰδυὺς Δαναῶν λεληημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἴκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνοσ· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὤρσε Μενoitιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ· 555

Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρείους.
 κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδών· ἀλλ' εἴ μιν αἰκισσαίμεθ' ἐλόντες,
 τεύχεά τ' ὥμοιϊν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἐταίρων
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ! 560

ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 συμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
 δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλοῃν τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη. 565

Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 βλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,
 ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦνασσεν
 τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
 ἐς Πηλῇ' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 οἱ δ' ἅμ' Ἀχιλλῇϊ ῥηξήνορι πέμπον ἔπεσθαι
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμειν νέκυος βάλε φαίδιμος Ἴκτωρ 570
 575

- χερμαδίῳ κεφαλὴν· ἥ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένου ἐτάριοιο.
 ἴδυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικῶς
 ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε·
 ὥς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαιμένεος φίλον υἷον,
 αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ.
 ὄσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
 590 ἣν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφείη πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 ἥ καὶ ἐν πολέμῳ, δηϊὼν ὑπο θυμοραϊστέων·
 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἷον, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθεος μέσον οὔτασε δουρί,
 στρεφθεῖς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 ὥς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἷον Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνεΐας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβώντος.
 610 ἀλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδαι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη

ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.

[αἶχμῃ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης

ᾠχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]

615

Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·

Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ εἶντα,

ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἠΐδα·

Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰφθιμὸν περ εἶντα,

520

πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα

ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θυητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.

εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξείῃ χαλκῷ,

αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς,

εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἀϊδὶ κλυτοπόλῳ.

625

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις;

ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσιν

νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.

ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·

630

τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.

τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν

οὔρεος ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή·

ὥς τῶν ὠρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,

635

χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητῶν,

νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·

οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον

ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν

ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.

640

οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλεον, ὥς ὅτε μυῖαι

σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,

ᾠρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·

ὥς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλεον· οὐδέ ποτε Ζεὺς

τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῷ,

645

ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ.

- πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 ἢ ἤδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
 650 χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔληται,
 ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἡὺς Θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 ἐξαὐτὶς Τρῳάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν
 655 ὥσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῳας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρῃ· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιῖν Σαρπηδόνος ἔντε' ἔλοντο,
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηροι
 ἔλθων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 670 χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσουν·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίωνι δήμῳ.
 ἔνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλωνι
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα διὸν αἰείρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 680 χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσειν·

πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πῖονι δῆμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη· 685
 νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἤεπερ ἀνδρῶν·
 [ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μάχεσθαι·] 690
 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆκεν.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν;
 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχεκλον,
 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον, 695
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 τοὺς ἔλεν· οἳ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν·
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου 700
 ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεςσ' ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος, 705
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ νύ τοι αἶσα,
 σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, 710
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 οἶζε γάρ, ἦε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 ἦ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 ταῦτ' ἄρα οἳ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων, 715

- ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῶ τε κρατερῶ τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἑκτορος ἵπποδάμοιο,
 αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος
 ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἔπι Σαγγαρίοιο·
 720 τῶ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρῆ·
 αἶψ', ὅσον ἦσσαν εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῶ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
 ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶη δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἑκτωρ,
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δύσεθ' ὄμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν·
 730 ἦκε κακόν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἑκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
 735 μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἑκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἠνὶ ἔχοντα, μετώπιον ὀξείῃ λαῖ.
 740 ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχευ
 ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι ἐοικώς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμός,
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ, Πατρόκλεις ἵππευ·
 745 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὥς ῥεῖα κυβιστᾶ!
 εἰ δὴ πού καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη·
 ὥς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾶ.
 750 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!

Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
 οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραῖζων
 ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 ὥς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαώς.
 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε. 755
 τὼ περὶ Κεβριόναο,λέονθ' ὥς, δηρινθήτην,
 ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 ὥς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες αὐτῆς,
 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης· καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ, 760
 ἔεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
 Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβειν, οὐχὶ μεθίει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.

Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν 765
 οὔρεος ἐν βήσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 770
 δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
 ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῇφι θορόντες·
 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κούρης 775
 κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.

Ὅφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 τόφρα μαλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἦμος δ' Ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. 780
 ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.

Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρήϊ,
 σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν. 785

- ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 ἥερι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 στή δ' ὅπιθε, πλήξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
 χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὅσσε.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἥ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
 αἵματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 ἵππόκομον πήληκα miaίνεσθαι κονίησιν·
 ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χάριεν τε μέτωπον
 ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
 800 ἥ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὦμων
 ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
 λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 τὸν δ' ἄτῃ φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 στή δὲ ταφών· ὅπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξείῃ δουρὶ
 ὦμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
 ἔγχεϊ θ' ἵπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἵκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ,
 ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ εὐντ', ἐν δηϊοτῇτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἑκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
 ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 820 ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρὶ

νείατον ἐς κενεῶνα · διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν.
 δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμη,
 ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεςθον,
 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης · ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω · 825
 πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι ·
 ὥς πολέας πέφνοντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 Ἑκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα ·
 καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν, 830
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν ·
 νήπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἑκτορος ὠκέες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν · ἔγχει δ' αὐτὸς
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω 835
 ἡμᾶρ ἀναγκαῖον · σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 ἂ δεῖλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι ·
 μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο 840
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι ·
 ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρουι πεῖθεν.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ ·
 ἤδη νῦν, Ἑκτορ, μεγάλ' εὖχεο · σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασαν 845
 ῥηϊδίως · αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλουντο.
 τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ὄλουντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος · σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. 850
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν ·
 οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόςδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἥβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἑκτωρ·

Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο,
 φθῆῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;

Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὤτειλῆς
 εἵρυσσε, λὰξ προσβάς· τὸν δ' ὑπτιον ὥσ' ἀπὸ δουρός.
 αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·

ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηλῇι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν, Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.

βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ·
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·

5

ὥς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.

πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἵσην,
τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.

οὐδ' ἄρα Πάνδου υἱὸς εὐμμελίσς ἀμέλησεν

Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηϊφίλον Μενέλαον·

10

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἕα δ' ἕναρα βροτόεντα!

οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·

15

τῷ με ἕα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.

οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος

20

θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένεϊ βλεμεναίνει,
 ὅσσον Πάνθου νῆες εὐμμελῖαι φρονέουσιν.
 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίῃ Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 ἧς ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινεν,
 καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
 εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνούς τε τοκῆας.
 ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πεῖθε· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἧ μάλα τίσεις
 35 γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωςας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόου καὶ πένθος ἔδηκας.
 ἧ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεῆν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἥτ' ἀλκῆς, ἥτε φόβοιο.

Ὡς εἰπὼν, οὕτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν·
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
 45 ἀσπὶδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερός ὤρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 ἄψ δ' ἀναχαζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκῇ.
 50 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 πλοχμοί θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 55 καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαί δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·

ἐλθὼν δ' ἑξαπινῆς ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνδου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον

Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα. 60

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὴ πεποιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 γῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 δηῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες 65
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὥς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

ἔνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοίδαο 70

Ἀτρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς ῥά οἱ Ἑκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχῃτα διώκων, 75
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἡδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῇ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρέος υἱός,
 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνεν, 80
 Πανθοίδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 Ἑκτορα δ' αἶνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω 85
 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὔταμένην ὠτειλήν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ,
 ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
 ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 90

ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά,

- Πάτροκλόν θ', ὃς κείται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 μήτις μοι Δαναῶν νεμεσθήσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήωσ' ἓνα πολλοί·
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 ὅππότε ἄνῃρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθῃ.
 100 τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσθήσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαιίμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 αὐτὰρ ὃγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρόν,
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῖς ἠϋγένειος,
 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων,
 115 παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 βῇ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῇ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 βῇ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἑκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 ἔλχ', ἔν' ἀπ' ὁμοῖον κεφαλὴν τάμοι ὀξείῃ χαλκῷ,

τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίῃ.

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἡὔτε πύργον.

Ἔκτωρ δ' ἅψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἐταίρων,
ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ 130
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.

Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
ἐστήκει, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
ὃ ρά τε νήπι' ἄγοντι συναυτήσωνται ἐν ὕλῃ
ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε σθενεῖ βλεμεαίνει· 135

πάν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·
ὥς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.

Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.

Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, 140
Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·

Ἔκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο!
ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα.
φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις
οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν. 145

οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
εἴσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
μάρνασθαι δηῖοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὄμιλον,
σχέτλι'! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον, 150
κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλεϊ τε καὶ αὐτῷ,
ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
οἴκαδ' ἵμεν, Τροίῃ δὲ πεφθήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. 155

εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,
ἄτρομον, οἶόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσαιμέθα Ἴλιον εἴσω.

εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος 160

ἔλθοι τεθνηώς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
 αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ ἐντεα καλὰ
 λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἶσω.
 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δηϊῶν ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰδυὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον εἶπες!
 ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον εἶπες·
 ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
 175 οὔτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγίοχοιο,
 ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·
 180 ἦ ἐ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.

Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 185 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἐντεα δύω
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 δηϊοῦ ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 190 ὦκα μάλ', οὐπὼ τῇλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 στὰς δ' ἀπάνειθε μάχης πολυδακρύτου, ἐντὲ' ἄμειβεν·
 ἦτοι ὃ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὃ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν

Πηλείδew Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωvες 195
πατρὶ φίλw ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὅπασσεν
γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
κινήσας ῥα κάρη, προτὶ δὲ μυθήσατο θυμόν· 200

Ἄ δεῖλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν.
ὅς δὴ τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
ἀνδρὸς ἀριστήος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
τοῦ δὲ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνὴέα τε κρατερόν τε·
τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων 205
εἶλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίσω,
τῶν ποινήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἐκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δὲ δέ μιν Ἄρης 210
δεινός, ἐννάλιος· πλήσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
ὥτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν, 215
Μέσθλην τε Ἰλαῦκόν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήμερόν τε Ἴππόβοόν τε,
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων· 220
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἡγεῖρα ἕκαστον·
ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν
τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ 225
λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμόν ἀέξω.

τῷ τις νῦν ἰδυς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
ἢ ἐσαωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
ὅς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης

- 230 Τρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἵξῃ δέ οἱ Αἴας,
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 ἔξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 νήπιοι, ἣ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 240 οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
 ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς,
 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθῃσιν,
 καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 245 ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἵτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
 255 Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 ὦς ἔφατ'· ὃξὺ δ' ἀκούσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα·
 τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
 ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἡγείραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῖπετέος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

ἡϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἀλὸς ἔξω· 265

τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἡέρα πολλὴν
χεῦ'· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε, 270
ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·

μίσησεν δ' ἄρα μιν δηίων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῇσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἐταίρους.

ᾠσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν 275
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·
ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. 280

ἴδυσεν δὲ διὰ προΐάχων, συτ' εἵκελος ἀλκὴν
καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
ὥς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, 285
οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἦτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
Ἴππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, 290

Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαίξας δι' ὀμίλου,
πληῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
ἤρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, 295
πληγεῖς' ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·

ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
πίματόεις· τοῦ δ' αὖθις λύθῃ μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγάλῃτορος ἦκε χαμᾶζε

- 301) κείσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
 ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἔκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
- 305 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίων, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
 οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω·
 τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
- 310 αἰχμὴ χαλκείῃ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποδόῳ περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψει·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
- 315 ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱάχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴππόδοόν τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
- Ἐνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
- 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
 κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνεΐαν ὥτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
 κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
- 325 κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὥς δὴ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
 κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε
- 330 πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
 νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνεΐας δ' ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 ἔγνω, ἐς ἅντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·

"Εκτορ τ' ἤδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἤδ' ἐπικούρων, 335
 αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μήστωρα, μάχης ἐπιτάρρροdon εἶναι.
 τῷ ῥ' ἰδυὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἷγε ἔκηλοι 340
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.

Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔσται.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρί,
 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον. 345
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει, 350
 καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 ἰδυσεὺς δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 ἀλλ' οὕτως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντα
 ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο. 355
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἐξοχὸν ἄλλων,
 ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν 360
 δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο·
 παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυνθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. 365

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίῃ
 οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 ἥερι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπι, ὅσσοι ἄριστοι
 ἔσταν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.

- 370 οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εὐκηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὖγῃ
 Ἡελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
 375 πολλὸν ἀφεस्ताότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἐπασχον
 ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 380 ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρώεσσι μάχεσθαι.
 τὼ δ' ἐπιοσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

- Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 385 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῷ νωλεμές αἰεὶ
 γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες δ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιῖν,
 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην
 390 λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσιν ἀλοιφῇ·
 δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
 κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή,
 πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
 ὥς οἴγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
 395 ἔλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἀρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι.
 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἥματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἦδεε Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 τειχει ὑπο Τρώει· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ

τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχριμφθέντα πύλησιν, 405
 ἅψ' ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 ἧ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
 δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη, 416
 μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.

Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 νωλεμές ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὧδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμιν εὐκλεές ἀπονέεσθαι 415
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 ἄστνυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

ὦς δέ τις αὖ Τρώων μεγάθυμων αὐδήσασκεν· 420
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!

ὦς ἄρα τις εἶπεςκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
 ὥς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. 425

Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν εὐντες,
 κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοιο.
 ἧ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων, 430
 πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
 τῷ δ' οὔτ' ἅψ' ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλετ' ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἢ γυναικός· 435

ὥς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδ' ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν. 440

μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη, προτὶ δὲ μυθήσατο θυμόν·

- Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι
θυητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε!
445 ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἷζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνεῖει τε καὶ ἔρπει.
ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
450 ἦ οὐχ ἄλλης, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς;
σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκωνται,
455 δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

- Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἡῦ.
τῷ δ', ἀπὸ χαιτάων κούνην οὐδὰςδε βαλόντε,
ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.
τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
460 ἵπποισι αἵσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
ρέα μὲν γὰρ φεύγεσκειν ὑπέκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
ρεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
ἀλλ' οὐχ ἥρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἶον εὐνδ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
465 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
ὄψε δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
στή δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·

- Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
470 ἐν στήθεσσι νῆκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
οἶον πρὸς Τρώας μάχεαι πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ
μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.

- Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
475 Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε,

εἰ μὴ Πατροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
ζῶος ἑών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὅφρα μάχωμαι. 480

Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας,
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ·
αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·

Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων, 485
ἵππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
τῷ κεν ἐελποίμην αἵρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ. 490

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπιδῆσεν εὖς παῖς Ἀγχίσαο.
τῷ δ' ἰδυὺς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὦμους
αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος θεοειδῆς
ἦϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός, 495
αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι.
αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον· 500

Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
ἀλλὰ μάλ' ἐμπνέιοντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἑκτορα Πριαμίδαην μένεος σχήσεσθαι οἶω,
πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ,
νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν 505
Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισιν ἀλοίη.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν· 510
νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα

- "Εκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 ἦσσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη·
 ἣ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήηρος ἔλασσεν.
 520 ὥς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
 κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
 ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προδορὼν ἐρίπησιν·
 ὡς ἄρ' ὅγε προδορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
 νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 "Εκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδεις ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
 ἔγχεος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἀρης.
 530 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 εἰ μὴ σφῶ' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 οἳ ῥ' ἦλθον κατ' ὄμιλον, ἐταίρου κικλήσκοντος.
 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
 "Εκτωρ, Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος θεοειδής·
 535 Ἀρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 κείμενον· Αὐτομέδων δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 κῆρ ἄχεος μεθήκα, χερεῖονά περ καταπέφνων.
 540 "Ως εἰπὼν, ἐς δίφρον ἔλὼν ἕναρα βροτόεντα
 θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
 αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἀψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕσμῖνῃ,
 ἀργαλήῃ, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 οὐρανόθεν καταβᾶσα· προῆκε γὰρ εὐρύσπα Ζεὺς,
 ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
 ἦὔτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο.

ἥ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει· 550
 ὥς ἡ πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα ἐ αὐτήν,
 δύσεται Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 πρῶτον δ' Ἀτρείος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 ἰφθιμον Μενέλαον· ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν· 555

Σοὶ μὲν δῆ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγανοῦ πιστὸν ἑταῖρον
 τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν,
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὅτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος· 560
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
 ἀλλ' Ἔκτωρ πυρὸς αἶνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει 565
 χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ὅττι ῥά οἱ πᾶμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 ἐν δὲ βίην ὥμοισι καὶ ἐν γούνασσι ἐθήκεν,
 καὶ οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκεν, 570
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 τοίου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος, 575
 ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἔκτωρ
 δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστῆς·
 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἶξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος 580
 νεκρὸν ὑπέκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.

Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὥτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων

- ξείνων φίλτατος ἔσκειν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
 585 [τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 "Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
 μαλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
 νεκρὸν ὑπέκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
 590 ἑσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 "Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ.
 καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 μαρμαρέην· Ἰδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 ἀστράψας δέ, μάλα μεγάλ' ἐκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.
 βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ
 ἄκρου ἐπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρῃς
 600 αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθὼν.
 Λήϊτον αὖθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρτῷ,
 υἱὸν Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
 τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
 605 Ἐκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
 βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες· ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδας,
 δίφρῳ ἐφ'esταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
 610 αὐτὰρ ὁ Μηριόνας ὀπάονά θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ—
 πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
 ἦλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
 εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἦλασεν ἵππους·
 615 καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
 αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο—
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠνία χεῦεν ἔραζε.

καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλησιν
κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα· 620

Μάστιε νῦν, εἴως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γινγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.

ᾠς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ. 625

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

ᾠ πόποι, ἤδη μὲν κε, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει. 630

τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
ἢ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπησ πάντ' ἰδύνει·
ἡμῖν δ' αὐτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ 635

χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
οἳ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν

Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι,

εἴη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὀϊόμαι οὐδὲ πεπύσθαι 640

λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἳ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.

ἀλλ' οὐπὲ δύναμαι ιδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·

ἥερι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρῦσαι ὑπ' ἥeros νῆας Ἀχαιῶν, 645
ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι·

ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν οὕτως!

ᾠς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
αὐτίκα δ' ἥερα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·

ἥελιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη· 650
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴδῃαι
ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·

ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα

εἰπεῖν, ὅττι ρά οἳ πολὺν φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος. 655

- ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 βῆ δ' ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 660 πάννυχτοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἵσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊοῖσι λίποιεν.
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐνηεῖης Πατροκλῆος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασιν
 675 ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 ὄντε, καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 ὥς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαιινὼ
 680 πάντοσε δινεῖσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων
 εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἥ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
 ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 ἀλλὰ σύγ' αἶψ' Ἀχιλλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος "Εκτωρ.

ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.

δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὅσσε 695

δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.

ἀλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·

βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω,

Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.

τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρου ἐκ πολέμοιο, 700

Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἥθελε θυμὸς

τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν

Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποδὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·

ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δίον ἀνῆκεν, 705

αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·

στῇ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προσηύδα·

Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν

ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω

νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον "Εκτορι δίῳ· 710

οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.

ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,

ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ

Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 715

πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε·

ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα,

νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὅπισθεν

νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ "Εκτορι δίῳ

ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρους περ 720

μῖμνομεν ὁξὺν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο

ὑψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὅπισθαι

Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶруντας Ἀχαιούς.

ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάπρῳ 725

βλημένῳ αἵξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·

- ἕως μὲν γάρ τε θεοῦσι, διαρραῖσαι μεμαῶτες,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὴ πεποιθώς,
 ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος •
 730 ὥς Τρῶες εἶως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν •
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
 πρόσσω αἶξας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.
 735 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς • ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 ἄγριος, ἥντε πῦρ, τό, τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
 ἐν σέλαϊ μεγάλῳ • τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο •
 740 ὥς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 ἀζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 οἱ δ', ὥςθ' ἡμίονοι, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 ἢ δοκόν, ἢ ἐ δόρυ μέγα νήϊον • ἐν δέ τε θυμὸς
 745 τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπευδόντεσσιν •
 ὥς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς •
 ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησιν,
 πλάζων • οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες •
 ὥς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων • οἱ δ' ἅμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ.
 755 τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ ἐ κολοιῶν,
 οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 κίρκον, ὅ, τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν •
 ὥς ἄρ' ὑπ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφί τε τάφρων,
 φευγόντων Δαναῶν • πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

Ὅπλοποιΐα.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιοι·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 5
ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
νηυσὶν ἐπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
μὴ δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώντος ἐμεῖο, 10
χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον, ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
ἄψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν, μηδ' Ἑκτορι ἱφί μάχεσθαι.
Ἔως ὃ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν 15
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
ὦ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πεύσεαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
κεῖται Πάτροκλος· νέκυσ δὲ δὴ ἀμφιμάχονται 20
γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.

- Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν ἀδαλόεσσαν,
 χεύατο κακὴ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυνε πρόσωπον·
 25 νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
 κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἦσχυνε δαΐζων.
 δμῳαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
 30 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λύθην δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ
 δείδιδε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
 35 σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμένῃ ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θόη θ' Ἀλίη τε βοῶπις,
 Κυμοδόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιδόη καὶ Ἀγανῇ
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 50 τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλήτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο· θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 Κλῦτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὅφρ' εὖ πᾶσαι
 εἶδετ' ἀκούουσai, ὅσ' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 55 ἦτ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἴσω.

60

ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρᾳ φάος Ἥελίοιο,
 ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραιομῆσαι ἰοῦσα.
 ἀλλ' εἴμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
 ὅττι μιν ἴκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.

Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἰ δὲ σὺν αὐτῇ
 δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.

65

τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 ὃξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἐοῖο·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

70

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος;
 ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 ἐκ Διός, ὥς ἄρα δὴ πρίν γ' εὐχέο, χεῖρας ἀνασχών,
 πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.

75

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·

ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδὸς, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος;

80

Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταίρων
 ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,

καλά· τὰ μὲν Πηληϊῶν θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,

ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὖνῃ.

85

αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖτις μετ' ἀθανάτης ἀλίσσιν
 ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!

νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,

παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὖτις,

οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν

90

ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἔκτωρ

πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίσῃ.

95 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρῳ
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
100 ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἷ δὴ πολέες δάμεν Ἑκτορι δίῳ·
ἀλλ' ἡμαι παρὰ νηυσίν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
105 τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὥς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται, ἥντε καπνός·
ὥς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχρύνενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω,
115 Ἑκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
ἀλλὰ ἐμοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
120 ὥς καὶ ἐγών, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων
δάκρυ ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
125 γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἐστὶν
τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·

ἵλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, 130

χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἔφημι
δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.

ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος, 135
πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἶδῃαι.

ἦώθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι,
τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἀνακτος.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἐοῖο·
καὶ στρεφθεῖς, ἀλήησι κασιγνήτησι μετηύδα·

Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, 140

ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλησιν
υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα·

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν· 145

ἢ δ' αὖτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνεῖκοι.

Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. 150

οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·

αὐτὶς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἔκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἵκελος ἀλκῆν.
τρεῖς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἔκτωρ, 155

ἐλκέμεναι μέμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·

τρεῖς δὲ δύ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκῆν,
νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλκὴ πεποιθώς,

ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν. 160

ὥς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἶθωνα δύνανται

- ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεςθαι·
 ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
 Ἑκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἥρατο κῦδος,
 εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἄγγελος ἦλθε θεοῦς' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
 ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ
 ἐλκέμεναι μέμονεν· κέφαλήν δέ ε' θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσσω,
 Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
 185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρίν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 190 πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι·
 στεῦτο γὰρ Ἥφαιστόιο πάρ' οἷοέμεν ἔντεα καλά.
 ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
 195 ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις·

εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 αἴ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.

200

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν·
 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεάων
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.

205

ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρίνονται Ἀρηϊ
 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται·

210

ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 στῇ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 ἔνθα στάς ἥϊς· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθέγγεατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
 ὥς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 ἄστνυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
 ὥς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένητ' Αἰακίδαο.

215

220

οἱ δ' ὥς οὖν ἄϊον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 ἄψ ὄχρα τρόπεον· ὅσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.
 ἡνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

225

τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεὺς·
 τρὶς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δώδεκα φῶτες ἄριστοι
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

230

ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἐταῖροι
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς·
 235 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἐταῖρον,
 κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξείῃ χαλκῷ.
 τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 εἰς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.

Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 245 εἰς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 ὀρθῶν δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 ἕζεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἔξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 250 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἑκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος, ἱὴ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεῖ πολλὸν ἐνίκα·
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἡῶ διαν
 ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκάς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
 ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δῖῳ,
 τόφρα δὲ ῥηϊτέροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 260 ἐλπόμενος νῆας αἵρησέμεν ἀμφιελίσσας.
 νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
 μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρης δατέονται,
 265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν
 ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.

νῦν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
 ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἑόντας
 αὔριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 ὅς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο!
 εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστυ δὲ πύργοι,
 ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 μακραί, ἐϋξεστοι, ἐξευγμέναι εἰρύσσονται.

270

275

πρῶτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 στήσομεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶκ' ἐθέλησιν
 ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.

ἄψ' πάλιν εἴσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.

280

εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
 οὔδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτὶς ἰόντας.

285

ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·

νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·

290

πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.

νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 κύδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.

295

οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.

νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·

Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,

300

συλλέξας, λαοῖσι δότῳ καταδημοβορῆσαι,

- τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοὺς.
 πρῶτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 305 εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλησι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 στήσομαι, ἥ κε φέρησι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
 νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
 δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·
 πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 ᾧ ρά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἀρπάσῃ ἀνὴρ
 320 ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνηται ὕστερος ἐλθὼν·
 πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἵχνι' ἐρευνῶν,
 εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·
 ὥς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ρ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἥματι κείνῳ,
 325 θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν·
 φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπότεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καδέξει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἴμ' ὑπὸ γαῖαν,
 οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνείκαι
 335 τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φονῆος·
 δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι κείσεαι αὐτως·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡμέατα δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθαι βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἵματόεντα.

οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἡνοπι χαλκῷ,
καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἡλείψαν λίπ' ἐλαίῳ.

ἐν δ' ὠτειλὰς πλησαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἀμφ' Ἀχιλλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.—
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σείῳ
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!

καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅσπερ θνητὸς τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὔνεκα σὴ παράκοιτις
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὅφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—

Ἡφαίστου δ' ἴκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίῳ.

- τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας,
 σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἴκοσι πάντα ἔτευχεν,
 ἐστάμεναι περὶ τοῖχον εὔσταθός μεγάροιο·
 375 χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίαντ' ἀγῶνα,
 ἦδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο θαῦμα ἰδέσθαι.
 οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὐπω
 δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἥρτυε, κόπτε δέ δεσμούς.
 380 ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πραπίδεςσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 καλή, τὴν ὥπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 385 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια δείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δία θεάων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
 390 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' "Ηφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
 "Ηφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει·
 τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἦ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
 395 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐθέλησεν
 κρύψαι, χωλὸν εὐόντα· τότε ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
 400 τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
 ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ἦδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐσάωσαν.
 ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεῶ

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποδείομαι ὅπλα τε πάντα.

Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη, 410
 χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώοντο ἀραιαί.

φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 αὐχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνήεντα· 415

δῦ δὲ χιτῶν'· ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
 χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
 χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.

τῆς ἐν μὲν νῶος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,
 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἅπο ἔργα ἴσασιν. 420

αἱ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔρρων
 πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἵζε φαεινοῦ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίῃ τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. 425
 αὐδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἦφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά. 430

ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσευ,

Αἰακίδῃ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γήραϊ λυγρῷ
 κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν· 435

υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῷ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,

Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς 440
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἴσω

- ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρᾳ φάος Ἡελίοιο,
 ἄχυνται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμήσαι ἰούσᾱ.
 κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
 445 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν εἴλεον, οὐδὲ θύραζε
 εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι·
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὅπασσειν.
 πᾶν δ' ἡμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
 υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
 460 καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὦδε δυναίμην
 465 νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὐτε
 ἀνδρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λῖπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίην εὐπρηστον αὐτμὴν ἐξανιεῖσαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 ῥαιστῆρα κρατερήν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.

Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν,
 τρίπλακα, μαρμαρίην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα. 430
 πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίησι πραπίδεςσιν.

Ἐν μὲν γαίαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἡελίον τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσαν,
 ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, 485
 Πληϊάδας θ' Ὑάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος,
 Ἄρκτου θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Ἐν δὲ δύο ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων 490
 καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε·
 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 ἡγίνεον ἀνὰ ἄστν· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 κοῦροι δ' ὀρχηστήηρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν 495
 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἐνθα δὲ νεῖκος
 ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνεΐκεον εἵνεκα ποινῆς
 ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὖχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἐλέσθαι. 500
 ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορι πείραρ ἐλέσθαι.
 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπνυν, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡεροφώνων· 505
 τοῖσιν ἔπειτ' ἥϊσσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δικάζον.
 κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶποι.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή, 510
 ἥ ἐ διαπραθέειν, ἥ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
 κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·

- οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἵματα ἔσθην,
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἀμφὶς ἀριζήλῳ· λαοὶ δ' ὑπολίζουες ἦσαν.
 520 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἶθοπι χαλκῷ.
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὅππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
 525 οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες,
 τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 οἱ μὲν τὰ προῖδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
 τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 ἀργεννῶν οἴων· κτεῖνουν δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
 530 οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν,
 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.
 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κῆρ,
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
 εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὥμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
 ὀμίλευν δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,
 540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυνον κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
 εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἐνθα καὶ ἐνθα.
 οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλος ἀρούρης,
 545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλος ἰκέσθαι.

ἥ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἄρηρομένη δὲ ἐώκει,
χρυσείῃ περ εἴουσα· τὸ δὴ περί θάυμα τέτυκτο.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριδοι 550
ἡμῶν, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.

τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν 555
παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,

ἀσπερχές παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.

κῆρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες, 560
δεῖπνον ἐρίδοισιν, λεύκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν,
καλήν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυνες ἦσαν·
ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέησιν.

ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσειν 565
κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν.

παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ 570
ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰυγμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε·
μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, 575
πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.

χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν 580
ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς
ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἡδ' αἰζηοί.

τὰ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μέγαλοιο βοείην,

ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσειτον· οἱ δὲ νομῆες
αὕτως ἐνδίεςαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

585 οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ιστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἴων ἀργεννάων,
σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.

590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
τῷ ἵκελον, οἴον ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἥσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἐνθα μὲν ἦἴθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.

595 τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
εἷατ' εὐννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
καί ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
600 ρεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν·

ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιῖσταθ' ὄμιλος,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
605 φορμίζων· δοιῶν δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσους.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
ἄντυγα παρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
610 τεύξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαινότερον πυρὸς αὐγῆς·
τεύξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλήν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν·
τεύξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέριοι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
615 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάραιθεν αἰείρας.
ἦ δ', ἴρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἑφαίστοιο φέρουσα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ροάων
ᾠρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον δν φίλον υἱόν,
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
μύρονθ'· ἢ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

5

Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθῃ·
τύνῃ δ' Ἥφαιστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
καλὰ μάλ', οἷ' οὐπῶ τις ἀνὴρ ὥμοισι φόρησεν.

10

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ὥς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσεί σέλας, ἐξεφάανθεν·
τέρπετο δ', ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

15

20

Μῆτερ ἐμή· τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς

ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δείδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 μνῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
 ἐκ δ' αἰὼν πέφαται — κατὰ δὲ χροῖα πάντα σαπήη.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 τῷ μὲν ἐγὼ πειρησὼ ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 μνίας, αἳ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῖς ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκίην.

Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῖς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δίος Ἀχιλλεύς
 σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 οἳ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 καὶ μὲν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τῷ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἀρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δίος Ὀδυσσεύς,
 ἔγχει ἐρειδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 καδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.
 αὐτὰρ ὁ δεύτερος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
 οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ἥ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἀρείον

ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἄχυνμένω κῆρ,
 θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.

τῇ ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας· 60
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.

Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.

ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἄχυνόμενοί περ, 65
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.

νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρῆ
 ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 ὅφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν, 70
 αἶ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος. 75

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]

ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν 80
 ὑββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ εἶντα.

ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
 ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.

Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.

πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον, 85
 καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἵτιός εἰμι,

ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς,
 οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην.

ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων· 90
 ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.

πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ὑᾶται,

οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδαι
πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

[βλαπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν.]

95 καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληεῖην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.

100 ἦτοι ὅγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·

Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῶγει.
σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,

105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη
ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.

εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὅμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,

110 ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
τῶν ἀνδρῶν, οἷ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενέσθλης.

Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
ἀλλ' ὅμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.

Ἥρη δ' αἵξασα λίπεν ρίον Οὐλύμποιο,

115 καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἀργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἤδη
ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.

ἦ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὁ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείς·

ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἡλιτόμηνον ἔοντα,

Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας.

120 αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα·

Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.

ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,

Εὐρυσθεύς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,

σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.

125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.

αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,

χωόμενος φρεσὶν ἧσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὄρκον,
μήποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας αἶται.

Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος, 130
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὅθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρώτο
ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων

ὥς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ 135
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,

οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθην.

ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,

ἄψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἀποινα·

ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὀρνυθι λαούς!

δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν 140

χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἀρης·

δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,

οἴσουσ', ὅφρα ἴδῃαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 145

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

δῶρα μὲν, αἵ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπιεικές,

ἦτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης

αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' εόντας,

οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον· 150

ὥς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,

ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.

ὣδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, 155

νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,

Τρῳσὶ μαχησομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται

φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες

ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.

ἰλλὰ πείσασθαι ἄνωχθι θεῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς 160

- σιτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
 165 ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἡδὲ κιχάνει
 δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
 ὃς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει,
 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
 170 πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἀνωχθε
 ὄπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
 175 ὁμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἡδὲ μιγῆναι·
 [ἢ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν.]
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
 180 πιείρη, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 ἀνδρὶ ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 185 χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διῆκεο καὶ κατέλεξας.
 ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 οὐδ' ἐπιорκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπείγόμενός περ Ἀρης·
 190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὅφρα κε δῶρα
 ἐκ κλισίῃς ἔλθῃσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
 σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἡδὲ κελεύω·
 κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
 δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλῇι

χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας. 195

Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
κάπρον ἐτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλεστε ταῦτα πένεσθαι, 200
ὅππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
καὶ μένος οὐτόσον ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν.

νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαῖγμένοι, οὓς ἐδάμασσευ
Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε 205

νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
νῆστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' Ἡελίῳ καταδύντι
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
πρὶν δ' οὕπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖη
οὐ πόσις, οὐδὲ βρώσις, ἐταίρου τεθνηῶτος, 210

ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξείῃ χαλκῷ
κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
κύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἶμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 215

ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σείο νοήματί γε προβαλοιμην
πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. 220

αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
ᾗστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν·
ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
γαστέρι δ' οὕπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς· 225

λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα
πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
ἀλλὰ χρή τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσιν,

- νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἥματι δακρύσαντας·
 230 ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λῖπωνται,
 μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλοι
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμές αἰεὶ,
 ἐσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλιν
 λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
 235 ἦδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λῖπῃται
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ἦ, καὶ Νέστορος υἱὰς ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλείδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
 240 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 βὰν δ' ἵμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 αὐτίκ' ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 ἐπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἰθῶνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 ἵστατο· Ταλθύβιος δέ, θεῶ ἑναλίγκιος αὐδὴν,
 κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἣ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὸ χεῖρας ἀνασχών,
 255 εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπάτος καὶ ἄριστος,
 Γῇ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἑριννύες, αἶθ' ὑπὸ γαῖαν
 260 ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόςσῃ·
 μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·

ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσαι. 265

Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
ρίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·

Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι δίδοισθα!
οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὥρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθι Ζεὺς
ἦθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι. 270

νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα. 275

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὺν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας 280
ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.

Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
ὥς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὀξεί χαλκῷ,
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. 285
εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·

Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ!
ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθεν ἰοῦσα·
νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
ἄψ' ἀνιούσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατήρ καὶ πότνια μήτηρ, 290
εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὀξεί χαλκῷ·
τρέϊς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὦκὺς Ἀχιλλεὺς 295
ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
κλαίειν ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο

- κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν γ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεῖ.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ' · ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 λισσόμενοι δειπνήσαι · ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων.
 305 Δίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
 μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ · ἐπεὶ μ' ἄχος αἶνὸν ἰκάνει.
 δύντα δ' ἐς ἥελιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας ·
 310 δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἵππηλάτα Φοῖνιξ,
 τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον · οὐδέ τι θυμῷ
 τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
 μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἥ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοίαντ' Ἀχαιοί,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα ·
 νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος · αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἑόντων,
 σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι ·
 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 χήτει τοιοῦδ' υἱός · ὁ δ' ἄλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
 325 εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω ·
 ἦέ τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός.
 [εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
 πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεος ἵπποβότοιο
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,
 ὥς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα,

ετῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα.
 ἤδη γὰρ Πηληϊά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 γήραϊ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.

335

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

340

Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἐῆος.
 ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς,
 κείνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων
 ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἔκηται.

345

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 ἢ δ', ἄρπη εἰκυῖα ταυυπτέρυγι, λιγυφώνω,
 οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτο·

350

αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ὄχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
 ὥς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέας·

355

ὥς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
 νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 θώρηκες κε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.

360

αἶγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὥρνυτο ποσσὶν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.

[τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 λαμπεσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

365

- δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ "Ηφαιστος κάμε τεύχων.]
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 370 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἴλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένητ', ἥντε μήνης.
 375 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 σταθμῶ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
 380 καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀστήρ ὥς, ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεῖοντο δ' ἔθειραι
 χρύσσαι, ἃς "Ηφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 385 εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνητ', αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοὺς
 γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τείναν ὀπίσσω
 395 κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μᾶστιγα φαεινὴν
 χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὅπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλέκτωρ Ὑπερίων.
 σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο·
 400 Ἐάνθε τε καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,

ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἡνιοχῆα
 ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐῷμεν πολέμοιο·
 μηδ', ὥς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη, 405
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἵκαεν·
 αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ λῆν σ' ἔτι νῦν γε σωώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἡμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή. 410
 οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὠμοῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλουντο·
 ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, ὃν ἡὔκομος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, 415
 ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἱφι δαμῆναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή. 420
 εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἢ δ' ἄρα πάντα
φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.

οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.

ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
ξεστῆς αἰθούρῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ

Ἡφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

ὥς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.

ἶξε δ' ἄρ' ἐν μεσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·

Τίπτ' αὖτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδην.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
ὧν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

- ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
 ἤμενος, ἔνθ' ὀρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὅφρ' ἂν ἵκησθαι μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
 25 ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.
 εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 δαίδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίσστον ἔγειρεν.
 βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἥδὲ Ποσειδάων γαίήοχος ἥδ' ἐριούνης
 35 Ἑρμείας, ὅς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέकाσται·
 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἥδ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 40 Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θυητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 45 δειδιότας, ὅθ' ὀρώντο ποδώκεα Πηλείωνα
 τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἄρηϊ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὦρτο δ' Ἑρὶς κρατερή, λαοσσόος· αὖτε δ' Ἀθήνη,
 στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 50 ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν αὖτε.
 αὖτε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,
 ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
 55 σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἐριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
 δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 και κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν. 60
 ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀἰδωνεύς,
 δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθευ
 γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοί περ. 65
 τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος
 ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 ἄντα δ' Ἐνναλίιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή, 70
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
 Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
 ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 75
 Ἐκτορος ἄντα μαλιστα λιλαίετο δῦναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά ἐ θυμὸς ἀνώγει
 αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνεΐαν δ' ἰδυὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων
 ἀντία Πηλείωνος, ἐνήκε δέ οἱ μένος ἧῦ. 80
 υἱεῖ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἶσατο φωνήν·
 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
 Πηλείδεω Ἀχιλλῆος ἐναντιβίου πολεμίζειν ; 85
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι ;
 οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλλῆος
 στήσομαι, ἀλλ' ἦδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν 90
 ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,

πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα.
 ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 ἦ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἦδ' ἐκέλευεν
 ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὅς λαιγὸν ἄμυνει.
 καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπκλήγει,
 100 πρὶν χρὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ῥέα
 νικῆσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων
 ἦρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 ἦ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἦ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.

110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ,
 οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο παῖς λευκώλενον Ἥρην,
 ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 ἦ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·

115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάον καὶ Ἀθήνη,
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνεῖας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ,
 ἀντία Πηλειωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 αὐτόθεν· ἦ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλλῇ
 παρσταίῃ, δοίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλεουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἱ τοπάρους περ
 Τρῶσιν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.

125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 τῆςδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν

σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα
γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς,
δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.

130

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·

[ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·]

135

ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἢ Ἀχιλῆ' ἰσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,

αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται

140

φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἶω

ἄψ' ἔμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγυριν ἄλλων,
ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι δαμέντας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης

τείχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,

145

ὑψηλόν, τό ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

ποίεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,

ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίουνδε.

ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,

ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρῆκτον νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο·

150

οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,

ἀμφὶ σέ, ἥϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.

ὥς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεΐατο μητιόωντες

βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο

ὦκνεον ἀμφότεροι· Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευεν.

155

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίου, καὶ λάμπετο χαλκῷ,

ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν

ὀρνυμένων ἀμυδῖς. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι

ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,

Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

160

Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,

- νευστάζων κόρυδι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θούριν
 πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχες.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὥς
 165 σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κεί τις Ἀρηϊθόων αἰζήων
 δουρὶ βάλη, ἐάλη τε χανών, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντα
 γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
 170 οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἣν τινα πέφνη
 ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ·
 ὥς Ἀχιλῇ ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 175 ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεΐαιο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεΐα, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 ἔστης; ἦ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 180 ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξης,
 οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει·
 εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
 ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμῃαι,
 αἶ κεν ἐμέ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέξειν.
 ἦδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἀπο, μῦνον ἐόντα,
 σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
 190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων·
 ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 πέρσα, μεθορμηθεῖς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
 ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 ἀλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι οἶομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω

ἐς πληθύν ἵεναι, μηδ' ἀντίος ἴστας' ἐμείο,
πρίν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, 200

ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,

ἡμὲν κερτομίας ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.

ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,

προκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·

ὄψει δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς. 205

φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,

μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·

αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο

εὖχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη.

τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται 210

σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν

ὦδε διακριθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.

εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς

ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·

Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς, 215

κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ

ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,

ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ὤκεον πολυπίδακος Ἰδης.

Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,

ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων· 220

τοῦ τρισχίλια ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο

θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν.—

τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,

ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·

αἱ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους. 225

αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,

ἄκρον ἐπ' ἀνδερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων

ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.—

Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα· 230

Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

- Ἴλος τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεύειν,
 235 κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἔν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἴκετάονά τ', ὅζον Ἄρηος·
 Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 ταύτης τοι γεγενῆς τε καὶ αἵματος εὖχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ὥς,
 245 ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος.
 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 ὅπποῖόν κ' εἶπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.
 ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
 255 πολλ' ἑτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 ὥς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.

οὐδὲ τότε Ἀινείας δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, 270
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέριοι,
 τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.

Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνείας κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν,
 ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός, 275
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διαπρὸ
 Πηλιάς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχευ,
 δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους 280
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 ἔστη, καδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ 285
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἶσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
 ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 ἣ κόρυθ', ἣ δὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 τὸν δέ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα· 290
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον εἶπεν·

ὦ πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείας,
 ὃς τάχα Πηλείωνι δαμείς Ἀϊδόςδε κάτεισιν,
 πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο· 295
 νήπιος, οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 μὰ ψ ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, 300
 μήτῳς καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴ κεν Ἀχιλλεὺς

τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητάων.

ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνεΐας βίῃ Τρώεσσιν ἀνάξει,
 καὶ παίδων παῖδες, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνεΐαν, ἥ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἥ κεν ἐάσεις.

[Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν εἶντα.]

ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμαρ,
 μηδ' ὁπότε ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 βῆ ῥ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 320 ἶξε δ', ὅθ' Αἰνεΐας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὐχαλκον
 ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνεΐας·

καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνεΐαν δ' ἔσσευσεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' αἰείρας.
 πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνεΐας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 ἶξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.

330 τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἰνεΐα, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 ὃς σεῦ ἅμα κρείστων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 335 ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰσαφίκηαι.

αυτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίζει.

Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. 340
 αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
 θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 ἔγχος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα 345
 λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μὰ ψαῦτως εὐχετάασθαι.
 ἐρρέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 350
 ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἔλθῶν.

Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστῳ·
 μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἔστατε, δῖοι Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἵτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. 355
 ἀογαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ εὐντι,
 τοσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 οὐδέ κ' Ἀρης, ὅς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·
 ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε, 360
 καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μηθησέμεν, οὐδ' ἡβαιὸν
 ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.

Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ
 κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος· 365

Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλεΐωνα!
 καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
 ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺν κολούει. 370

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰΐωνι σιδήρῳ.

Ἦς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' αὐτή·
375 καὶ τότε ἄρ' Ἑκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·

Ἑκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῇι προμάχιζε,
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μήπως σ' ἥε βάλη, ἥε σχεδὸν ἄορι τύψῃ.

Ἦς ἔφαθ'· Ἑκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
380 ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.

ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρῶεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῇν,
σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα,
ἔσθλόν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
ὃν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῇι πτολιπόρθῳ,
385 Τμῶλῳ ὑπο νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίνονι δήμῳ·
τὸν δ' ἰδυὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δίος Ἀχιλλεὺς
μέσσην κακ κεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δίος Ἀχιλλεύς·

Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ἵλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῷ δινῆεντι.

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
395 πρώτη ἐν ὕσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
ἔσθλόν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.
οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
αἶχμη ἰέμενη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.

Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἰΐξαντα,
πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρι.
αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰῖσθε καὶ ἥρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
ἥρυγεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

κούρων ἑλκόντων· γάννυται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων· 405
 ὥς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὅστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶασκε μάχεσθαι,
 οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
 καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα· 410
 δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 θυνε διὰ προμάχων, εἶως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστήρος ὀχῆες
 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ· 415
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ·
 γνυῖξ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
 κυανέη, προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.

Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ, 420
 κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 ὃξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἵκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὥς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν, 425
 ὃς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 ἄσσουν ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ· 430
 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 ἡμὲν κερτομίας, ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 435
 αἶ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμόν ἔλωμαι,
 δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμόν βέλος ὃξὺ πάροιθεν.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

- 440 ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἵκεθ' Ἑκτορα δῖον,
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 ρεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 445 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
 450 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ᾧ μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ θήν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρρροθός ἐστιν.
 νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχείω.
 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
 ἦριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 καὶ γ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 οὔτάζων ξίφει μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
 460 αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βίαντος,
 ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνων,
 εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
 νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς· ὁ μὲν ἥπτετο χεῖρεσι γούνων,
 ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα καθ' ἦπαρ·
 470 ἐκ δέ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν,
 θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστὰς
 δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἐτέροιο
 αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον

μέσσην καὶ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι 475

πάν δ' ὑπερτερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσιν τένοντες

ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν 480
αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεῖς,

πρόσθ' ὀρόων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
τῇλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὖτε

σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεῖς.

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετ' ἀμύμονα Πείρῳ υἱόν,

Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει· 485

τὸν βάλε μεσσον ἄκοντι, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.

ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Ἀρηϊδοὺν θεράποντα,

ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ

νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὦσε· κυκήθησαν δὲ οἱ ἵπποι.

Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θροναῖς πῦρ 490

οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,

πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·

ὥς ὅγε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ, daίμονι ἴσος,

κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.

ὥς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, 495

τριβέμεναι κρὶ λευκὸν εὐκτιμένη ἐν ἄλῳ.

ρίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·

ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι

στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων

νέρθειν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, 500

ἅς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὀπλέων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,

αἱ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο κῦδος ἀρέσθαι

Πηλείδης, λυθρῷ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἥματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἑκτωρ·
τῇ ῥ' οἷγε προχέοντο πεφυζότες· ἡέρα δ' Ἥρη
πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
εἰς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθυρροόν, ἀργυροδίνην·
ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ρέεθρα,
ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἳ δ' ἀλαλητῷ
ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας.
ὥς δ' ὄθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται,
φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
ὄρμενον ἐξαιφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
κεκλιμένον μυρίκησιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

- ὥς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 φεύγοντες, πιμπλάσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κε λάβησιν·
 25 ὥς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
 ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
 ποινήν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθνηπότας, ἥντε νεβρούς.
 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμάσιν,
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαϊζέμεναι μενεαίνων.
 "Ενθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
 35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ρά ποτ' αὐτὸς
 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἁλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξείϊ χαλκῷ
 τάμνε, νέους ὀρπηκας, ἵν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
 40 καὶ τότε μιν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 ἔνθεν ὑπεκπροφυγών, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
 45 ἔνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλεν
 πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρῶν
 φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 "Ω πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔπεφνοι,
 αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος·

οἶον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ,
 Αἴημον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχευ
 πόντος ἄλως πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 γεύσεται, ὅφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἥδὲ δαείω,
 ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἢ μιν ἐρύξει
 γῇ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.

60

Ὡς ὄρμαινε μένων· ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
 γούνων ἄψασθαι μεμαώς· πέρι δ' ἥθελε θυμῷ
 ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 ἦτοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐτάμεναι μεμαώς· ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 κύψας· ἐγχεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη, ἰεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

65

70

αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Γουνούμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον!
 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.

75

πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 ἡματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἄλωῃ,
 καί μ' ἐπέρασας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Αἴημον ἐς ἠγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορών· ἡὼς δέ μοί ἐστιν
 ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,

80

πολλὰ παθών· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθειςθαι Διὶ πατρί,
 ὅς μέ σοι αὖτις ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μητηρ
 γείνατο Λαοδόη, θυγάτηρ Ἀλταο γέροντος,

85

Ἀλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆςδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.

ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῃ δουρί·

90

νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἴω
 σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 95 μὴ με κτεῖν'· ἐπεὶ οὐχ ὁμογαστριος Ἕκτορός εἰμι,
 ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνὴέα τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
 λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἀκουσεν·

Νήπιε, μὴ μοι ἄποινα πιφαύσκειο, μηδ' ἀγόρευε!
 100 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπείν αἴσιμον ἦμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἡδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεός γε
 Ἰλίου προπάρειθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀράας, οἷος καὶ γὰρ καλός τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή—
 ἔσσεται ἢ ἡώς, ἢ δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ—
 ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,
 ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἷστω.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὃ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 δῦ ξίφος ἄμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κεῖτο ταθεῖς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
 120 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἷ σ' ὠτειλὴν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνδεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἶσει δινήεις εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαίξει

ἰχθυσ, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχέιομεν Ἰλίου ἱρήs,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅπιθεν κεραῖζων.
 οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ ἐϋρῖρος ἀργυροδίνης 130
 ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηδὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 ζωοὺς δ' ἐν δίνησι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
 οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο. 135

"Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 ὥρμηθεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 δίον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων, 140
 υἱεῖ Πηλεγόνοσ· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
 γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμός βαθυδίνης.
 τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν 145
 Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

Τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν, ὃ μεν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν ; 150
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις ;
 εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 Παίονας, ἄνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν 155
 ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,]
 ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 160

"Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς

- Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἄμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
 ἥρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιός ῥ' ἦεν·
 καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 δεξιτερῆς, σύτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς αἶσαι.
 δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰδυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 ἄλτ' ἐπὶ οἷ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
 175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
 ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν
 ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσι νύκτας,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦν·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
 φῆσθα σὺν μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρῆντων,
 κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
 καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
 χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι.
 τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
 195 οὐδὲ βαθυρρεῖται μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἐξ οὐπὲρ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεΐατα μακρὰ νάουσιν
 ἀλλὰ καὶ ὃς δαίδοικε Διὸς μέγαλοιο κεραυνόν,
 δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
 δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἵπποκορυστὰς,
 οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
 ὥς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ
 χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἱφί δαμέντα.

ἔνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστύπυλόν τε,
 Μνῆσόν τε Θρασίου τε καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην.
 καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὦκὺς Ἀχιλλεύς,
 εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγξατο δίνης.

ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέξεις
 ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίου κάτα μέρμερα ῥέζε.
 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
 οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα δῖαν,
 στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδῆλως.

ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις,
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
 πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἑκτορι πειρηθῆναι
 ἀντιβίην, ἥ κέν με δαμάσσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.

Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·

ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
 εἰρύσαο Κρονίωνες, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,

Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.

Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνδορε μέσσω,
 κρημνοῦ ἀπαίξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων·

235 πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς, ἥϋτε ταῦρος,
 χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνησι βαθείησιν μεγάλῃσιν·

240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
 ὥθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεςσιν
 εἶχε στηρίξασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 εὐφυέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 245 ὄζοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτόν,
 εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 ἥϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δείσας· οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο

250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 αἶετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 ὅςθ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 τῷ εἰκὼς ἥϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 255 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 φεῦγ', ὁ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἅμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ,
 χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·

260 τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
 χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὥς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
 καὶ λαιψηρὸν εὐντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

ἥσσάκι δ' ὄρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς 265
 στήναι ἐναντίβιον, καὶ γνῶμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 ἄθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διῖπετέος ποταμοῖο
 πλάζ' ὤμους καθύπερθε· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα.
 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα 270
 λάβρος, ὑπαιδα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν.
 Πηλεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
 ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιώνων, 275
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 ἣ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 ὥς μ' ὄφελ' Ἑκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν. 280
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
 οὐν ῥά τ' ἑναυλος ἀποέρση χεიმῶνι περῶντα.

Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη 285
 στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἵκτην·
 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λήην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν,
 Ζηνὸς ἐπαινέσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· 290
 ὥς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν·
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
 αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίθῃαι·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι 295
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' Ἑκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι·

Τὼ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 αὐτὰρ ὁ βῆ—μέγα γάρ ῥα θεῶν ὠτρυνεν ἐφέτμή—

300 ἐς πεδίου· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμενοιο·
πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζῶν
πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
πρὸς ῥόον αἴσσοντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχευ
εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
ὑψόσ' αἰερόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·

Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
ἴστη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
315 ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης
κείσεθ' ὑπ' ἰλῦος κεκαλυμμένα· καὶ δέ μιν αὐτὸν
εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλῃς, χέραδος περιχεύας
320 μυρίον, οὐδέ οἱ ὅστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καδύπερθε καλύψω.
αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.

Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
325 μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διῖπετέος ποταμοῖο
ἴστατ' αἰερόμενον, κατὰ δ' ἥρεε Πηλείωνα.
Ἦρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσας Ἀχιλλῆϊ,
μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.

330 αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·

Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἅντα σέθεν γὰρ
Ἔάνθον δινήεντα μάχῃ ἠῖσκομεν εἶναι·
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκειο δὲ φλόγα πολλήν,
αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταιο Νότοιο

εἴσομαι ἐξ ἀλόφειν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
 φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅπότε ἂν δὴ
 φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!

Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.
 πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροὺς
 πολλούς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτὰν Ἀχιλλεύς·
 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίου, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.

ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλώην
 αἶψ' ἀνξηράνη· χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρη·
 ὥς ἐξηράνθη πεδίου πᾶν, καδ' δ' ἄρα νεκροὺς
 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.

καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
 καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 τείρουτ' ἐγχέλυνες τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
 πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.

καίετο δ' ἰς Πυταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἡφαιστ', οὐτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὦδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 λῆγ' ἔριδος· Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεύς
 ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;

Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται
 ὥς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·

οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τείρε δ' αὐτμὴ
 Ἡφαίστοιο βίῃφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ' Ἡρην,
 πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἡρην, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ρόον ἔχραε κήδεϊν

370 ἐξ ἄλλων ; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἵτιός εἰμι,
 ὅσπον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἄρωγοί.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις ·
 παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
 375 μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τογ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν ·

Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλῆες ! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.

Ὡς ἔφαθ' · Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ ·
 ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 παυσάσθην · Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.

385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
 ἀργαλέη · δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο ·
 σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών ·
 ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 ἥμενος Οὐλύμπῳ · ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
 390 γηθοσύνη, ὅθ' ὀράτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 ἔνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν · ἦρχε γὰρ Ἀρης
 ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον ·

Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
 395 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν ;
 ἦ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνῆκας
 οὐτάμεναι ; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,
 ἰδυὺς ἐμεῦ ὤσας, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψας ;
 τῷ σ' αὖ τῦν οἶω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.

400 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
 σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός ·
 τῇ μιν Ἀρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχει μακρῶ.
 ἦ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύυ τε μέγαν τε,

τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης . 405
 τῷ βάλε θούρον Ἄρῃα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων 410
 εὖχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 οὔτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
 ἣ τοι χωομένη κακὰ μῆδεται, οὔνεκ' Ἀχαιοὺς
 κάλλιπες, αὐτὰρ Τρῶσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ. 415
 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγισ δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, 420
 καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρῃα
 δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!

Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 καί ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. 425
 τὼ μὲν ἄρ' ἀμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἢ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν,
 ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη 430
 ἦλθεν Ἀρεὶ ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα·
 τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων· 435

Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἷσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε

- 440 καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
νηπύτι', ὥς ἄνοον κραδίην ἔχες ! οὐδέ νυ τῶνπερ,
μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἰλιον ἀμφί,
μοῦνοι νῶϊ θεῶι, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
παρ Διὸς ἐλθόντες θετεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
445 μισθῶ ἐπὶ ῥητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα,
εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλικας βούς βουκολέεσκες
Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
- 450 ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηδέες ὦραι
ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἐκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
- 455 στεῦτο, δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ
νῶϊ δέ τ' ἄψορροὶ κίομεν κεκοτηότι θυμῶ,
μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσεν.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
πειρᾶ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
- 460 πρόχνη κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν !
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἂν με σαόφρονα μυθήσαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
465 ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
παυσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
- Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ῥι
πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
- 470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θεῶν·
[Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδείου φάτο μῦθον·]
Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας ;
νηπύτιε, τί νυ τοξὸν ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς ;

μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 εὐχομένου, ὥς τοπρὶν ἐν Ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν. 475

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων
 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις·
 [νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν·] 480

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεές, ἀντί' ἐμεῖο
 στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι.
 τοξοφόρῳ περ εὔουση· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶν
 Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλῃσθα.
 ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
 ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἱφί μάχεσθαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
 ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις. 485

Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
 σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα·
 αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
 ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἐκπιπτον οἷστοί.
 δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 ἣ ῥά θ' ὑπ' ἱρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
 χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
 ὥς ἣ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης· 495

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' Ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίῃφιν. 500

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
 ἣ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἥς.—
 ἣ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
 δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἐάνος τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἶ
 εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὺν γελάσσας· 505

Τίς νυ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων ;
 510 [μαψιδίως, ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὖστέφανος Κελαδεινὴ·
 σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
 μέμβλετο γάρ οἱ τείχος εὐδμήτοιο πόλης,
 μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἥματι κείνῳ.
 οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν εἶοντες,
 οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·
 520 καδ' δ' ἶζον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 ἄστεος αἰδομένοιο, θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνῆκεν·
 πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·

525 ὥς Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.

Ἐστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
 ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
 γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 530 ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·

Πεπταμένους ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ
 ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐγγὺς ὄδε κλονέων· νῦν οἶω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 535 αὐτὶς ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 δεῖδία γάρ, μὴ οὗλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἄληται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας
 αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.

540 οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
 αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν, 545
 φῶτ', Ἀντήνορος υἷον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δέ οἱ αὐτὸς
 ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ.
 αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον, 550
 ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·

ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 αἰρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει. 555
 εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
 φεύγω πρὸς πεδίου Ἰλίου, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδης τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·

ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο, 560
 ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 μή μ' ἀπαιρόμενον πόλιος πεδίωνδε νοήσῃ,
 καί με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι 565
 λῆν γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 καὶ γάρ θην τούτῳ τρώτῳ χρῶς ὀξείῃ χαλκῷ,
 ἐν δέ ἴα ψυχὴ, θνητὸν δέ ἔφασ' ἀνθρωποι.
 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.] 570

Ὡς εἰπὼν Ἀχιλλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 ἄλκιμον ὥρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 ἥντε πόρδαλις εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ 575
 εἶπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἢ ἐβάλῃσιν,
 ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει

ἀλκῆς, πρίν γ' ἢ ξυμβλήμεναι, ἢ δαμῆναι·
 ὥς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
 580 οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρίν πειρήσαιτ' Ἀχιλλῆος·
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόθ' ἔσχετο πάντοσ' εἵσῃν,
 ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὖτει·

Ἦ δὴ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 ἡματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 νηπύτι', ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ
 ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
 οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ νύων,
 Ἴλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστῆς.

590 Ἦ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
 καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 σμερδαλέου κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἡρύκακε δῶρα.

595 Πηλεΐδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ,
 ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.

600 αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγήνορι πάντα εἰκῶς,
 ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων.
 605 ὥς αἰεὶ ἔλποιστο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν·

τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
 ἀσπάσιοι προτὶ ἄστν· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι
 610 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
 ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστῳ πεφυζότες, ἥντε νεβροί,
ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τείχεος ἄσπον ἴσαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.

Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μείναι ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.

5

αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·

Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνωσ, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.

10

ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας,
οἱ δὴ τοι εἰς ἄστῳ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὁδὰξ εἶλον, πρὶν Ἰλιον εἰσαφικέσθαι.

15

νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.

ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύνάμεις γε παρείη.

20

Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστῳ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,

- σευάμενος, ὥςθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
 ὥς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
- 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 παμφαίνονθ', ὥστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἴσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
 φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 ὄντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν·
- 30 λαμπρότατος μὲν ὅδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν
 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
 ὥμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
- 35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάρειθε πυλάων
 ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνυς·
 "Ἐκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
- 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 σχέτλιος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γύπες ἔδονται
 κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
- 45 κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
 καὶ γὰρ νὺν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 οὐ δύναμαι ιδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 τοὺς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
- 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἀλτης.
 εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἴν' Αἴδαο δόμοισιν,
 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
- 55 ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.
 ἀλλ' εἰσέρχεο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης

Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 υἱάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας,
 καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 ἐλκομένας τε νουὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτησιν θύρησιν
 ὤμῃσται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξείῃ χαλκῶ
 τύψας, ἢ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔληται,
 οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πiónτες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῶ,
 κείσονται ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξείῃ χαλκῶ,
 κείσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ, τι φανήῃ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.

Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἑκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
 καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καί μ' ἐλέησον
 αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 γῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα,
 τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ·
 σχέτλιος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.

Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 πολλὰ λισσομένῳ· οὐδ' Ἑκτορι θυμὸν ἔπειθον·

- ἀλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσσον ἰοντα.
 ὥς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδν δέ τέ μιν χόλος αἰνός
 95 σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ.
 ὥς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀγασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
 105 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 "Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 ὥς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 αὐτην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 ἢ ἐκεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 εἰ δέ κε ἀσπίδ' αὖ μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσιν,
 καὶ κόρυθ' ῥιπαρήν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 ἡγάγετο Τροίηνδ', ἣτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·]
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν εἶντα,
 125 αὕτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

τῷ ὀαριζέμεναι, ἄτε παρθένος ἡΐθεός τε,
 παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιν.
 βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. 130

Ὡς ὄρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 ἶσος Ἐνναλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
 δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 ἢ πυρὸς αἶθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος. 135

Ἐκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεῖς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιδώς.
 ἥντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· 140

ἢ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκῶς
 ταρφέ' ἐπαῖσσει, ἐλέειν τέ ε' θυμὸς ἀνώγει·
 ὥς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαὼς ἰδυὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἐκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα 145

τείχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 κρουνὼ δ' ἴκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 δοιαί ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥσεί πυρὸς αἶθομένοιο· 150

ἢ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
 ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγυὺς ἔασιν
 καλοί, λαῖνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες, 155

τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱεράϊον, οὐδὲ βοεῖην
 ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν, 160
 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεόν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.

ὥς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι.
ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείται ἀεθλον,
ἢ τρίπος ἢ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·

165 ὥς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὀρώντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Ἦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
170 Ἔκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκην,
Ἰδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἐ δῖος Ἀχιλλεὺς
ἄστνυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
175 ἥέ μιν ἐκ θανάτοιο σάώσομεν, ἥέ μιν ἤδη
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν εἶντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἶον ἔειπες!
ἄνδρα θνητὸν εἶντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
180 ἄψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·
185 ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἐπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.

Ἦς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἵξασα.

Ἔκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὦκὺς Ἀχιλλεύς.
ὥς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
190 ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας·
τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὅφρα κεν εὖρῃ·
ὥς Ἐκτωρ οὐ λήθε ποδώκεα Πηλείωνα.
ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
195 ἀντίον αἵξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
εἴ πὼς οἱ καθύπερθε ἀλάλκοιεν βελέεσσιν·

τοσσάκι μιν προπάρειθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
πρὸς πεδίου· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.

ὥς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·

οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν· 200

ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὔδ' ὃς ἀλύξαι.

πῶς δέ κεν Ἑκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·

Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς, 205

οὔδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέλεμνα·

μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,

καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·

ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, 210

τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.

ἔλκε δὲ μέσσα λαβὼν· ῥέπε δ' Ἑκτορος αἵσιμον ἦμαρ,

ᾧχετο δ' εἰς Αἴδαο· λίπεν δέ ε' Φοῖβος Ἀπόλλων.

Πηλείωνα δ' ἔκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 215

Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,

οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,

Ἑκτορα δηώσαντε, μάχης ἅτόν περ εἶοντα.

οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,

οὔδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων, 220

προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθῃ καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπεΐθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ·

στήθῃ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίσς χαλκογλώχινος ἐρεισθεῖς. 225

ἢ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἑκτορα δῖον,

Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥθεϊ', ἦ μάλα δὴ σε βιάζεται ὦκὺς Ἀχιλλεύς,

ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων· 230

ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος "Εκτωρ·
 Δηΐφοβ', ἥ μέν μοι τοπάρως πολὺ φίλτατος ἦσθα
 γνωτῶν, οὓς Ἑκάβῃ ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
 235 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἦθεῖ', ἥ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 λίσσονται, ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
 ἔστω φειδωλή, ἵνα εἵδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 245 νῶϊ κατακτεῖνας, ἕναρά βροτόεντα φέρηται
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἥ κεν σῶ δουρὶ δαμήῃ.

Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθήνη.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος "Εκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρως περ.
 τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκεν,
 στήμεναι ἀντία σείῳ· ἔλοιμί κεν, ἥ κεν ἀλοίην.
 ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλον ἀεικιῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ' ἐκέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ῥέζειν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 "Εκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 ὥς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν
 265 ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα

αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρὴ
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη 270
 ἔγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἑκτωρ·
 ἔξετο γὰρ προῖδών, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, 275
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἀψ δ' Ἀχιλλῇ δίδου, λάθρε δ' Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἑκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα·

Ἦμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἥτοι ἔφης γε· 280
 ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπὶ κλοπῆς ἔπλεο μύθων,
 ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρυ πήξεις,
 ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι 285
 χάλκεον! ὥς δὴ μιν σῶ ἐν χροὶ πᾶν κομίσαιο.
 καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 σείο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν· 290
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἑκτωρ,
 ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
 στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
 Δηϊφοβὸν δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὖσας,
 ἥτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν. 295
 Ἑκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν·
 Δηϊφοβὸν γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρῆναι·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμέ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεν, 300
 οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζηνι τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἑκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε

- πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτέ με Μοῖρα κιχάνει·
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
 οἴμησεν δὲ ἄλεις, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετής,
 ὅστ' εἰσιν πεδίοιεν διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
 310 ἀρπάξων ἢ ἄρ' ἀμαλήν ἢ πτώκα λαγῶν·
 ὥς Ἑκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
 ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
 καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 χρύσεαι, ἅς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 οἷος δ' ἀστήρ εἴσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ·
 ὥς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
 320 πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 εἰσορόων χροῖα καλόν, ὅπη εἵξειε μάλιστα.
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχη,
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνετο δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος·
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
 ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 ἤριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς.
 Ἑκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμέ δ' οὐδὲν ὀπίζεις νόσφιν εὐόντα.
 νήπιε! τοῖο δ' ἀνέυθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμη,
 335 ὃς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
 ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ

λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο, 340
 δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ποδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 μη με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων! 345
 αἱ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 ὥμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας.
 ὥς οὐκ ἔσθ', ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.
 οὐδ' εἴ κεν δεκάκισ τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
 στήσωσ ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. 350
 οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτόν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέγε πότνια μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἶωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Τὸν δὲ καταθυήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ· 355
 ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
 πείσειν· ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
 ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. 360

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἥβην.
 τὸν καὶ τεθυηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·

Τέθναδι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν εἴη 365
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔσθλ'· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 οἳ καὶ θηήσαντο φύην καὶ εἶδος ἀγητὸν 370
 Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
 ὦδε δέ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ᾠ πόποι, ἧ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφασθαι.
Ἐκτωρ, ἧ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω.

375 ᾠς ἄρα τις εἶπεςκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

ᾠ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
380 ὅς κακὰ πόλλ' ἑρρέξεν, ὅς οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι
εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
ἧ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
ἧ μένειν μεμάασι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἐόντος.

385 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθραπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγο
ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἶδαο,
390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
νῦν δ' ἄγ', αἰείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἐκτορα δῖον,
ὧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο.

395 Ἡ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα.
ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας.
ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰείρας,
400 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
κυάνεαι πῖλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ.

405 ὥς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἧ δέ νυ μήτηρ
τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἑρρίψε καλύπτρην
τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
ᾧωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ

κωκυτῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ
 τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα 410
 Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγισ ἔχον ἀσχαλόωντα,
 ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. 415

Σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
 ἐξελθόντα πόλῃος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 ἦν πῶς ἡλικίην αἰδέσσεται, ἥδ' ἐλεήσῃ
 γῆρας, καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται, 420
 Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
 τόσσοις γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 ὥς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὅξυ κατοίσεται Ἀΐδος εἴσω, 425
 Ἐκτορος· ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν
 τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
 μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἥδ' ἐγὼ αὐτός.

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο. 430

Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 εὐχολὴ κατὰ ἄστυ πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
 Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
 δειδέχατ'· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα, 435
 ζῶς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.

Ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἳ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 ἡγγεῖλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
 ἀλλ' ἡγ' ἱστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο, 440
 δίπλακα πόρφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἐκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαιτι

- 445 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 ἢ δ' αὖτις δμωῆσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα·
 450 Δεῦτε, δύω μοι ἔπεςθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 αἰδοίης ἐκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 πῆγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 αἶ γὰρ ἀπ' οὔατος εἶη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 455 δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἑκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
 μῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίουνδε δίηται,
 καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηορίας ἀλεγεινῆς,
 ἢ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἴκων.
 460 Ὡς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὄμιλον,
 ἔστη παπτήνας ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
 465 ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
 470 κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτῃ,
 ἥματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἑκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἔσταν,
 αἶ ἔ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
 475 ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰὴ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
 ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
 480 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,

δύσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι!
 νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ 485
 ἔσσεαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 ἡμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλिका παῖδα τίθῃσιν· 490
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 δευόμενος δέ τ' ἀνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνεν. 495
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων·
 ἔρρ' οὕτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
 δακρυόεις δέ τ' ἀνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς 500
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὔδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν, 505
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 οἶος γὰρ σφιν ἔρυσσεν πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, νόσφι τοκῆων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσωνται,
 γυμνόν· ἀτὰρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, 510
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
 οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. 515

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἀθάλα ἐπὶ Πάτροκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
ἀλλ' ὅγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·

5

Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

10

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὦμῳξαν ἀολλεές· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους,
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὤρσεν.
δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·

15

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι,

20

δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.

Ἡ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
25 πρηνέα παρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
ἐν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύον δ' ὑψηχέας ἵππους·
καδ δ' ἴζον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ·
30 πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὑρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἶμα.

35 Αὐτὰρ τόνγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
40 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθοιεν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
αὐτὰρ ὅγ' ἡρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὅμοσσεν·

Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσσον ἰκέσθαι,
45 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρί, σῆμά τε χεῦναι,
κείρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
ἴξεται ἄχος κραδίην, ὅφρα ζωοῖσι μετείω.
ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
ἡῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ αἰδρῶν Ἀγάμεμνον,
50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρά τ' εὖ σχεῖν, ὥς ἐπιεικὲς
νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα·
ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπὶ θούοντο.
55 ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
οἳ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃνδε ἕκαστος.

Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βυρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 60
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡϊόνος κλύζεσκον·

εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυνῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο, 65
πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκύνια,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·

στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
οὐ μὲν μεν ζῶοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος· 70

θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω,

τῇλέ με εἵργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν·

ἀλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἀΐδος δῶ.

καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς 75
νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.

οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων

βουλὰς ἐζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ

ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·

καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 80

τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίδαται.

μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,

ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,

εὖτέ με τυτθὸν ἔοντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος 85

ἤγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,

ἡματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,

νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς·

ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς,

ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν· 90

ὥς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 χρύσεος ἀμφιφορεύς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 τίπτε μοι, ἥθειή κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 95 καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.
 ἀλλὰ μοι ἄσσον στήθεϊ· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
 ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθαι γόοιο.

Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 100 οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥντε καπνός,
 ὄχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·

ὦ πόποι, ἦ ρά τίς ἐστι καὶ εἶν' Αἴδαο δόμοισιν
 ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
 105 παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
 καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἴμερον ὤρσε γόοιο·
 μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
 110 ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὐρῆάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
 πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης.
 αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὕψικόμους ταναήκει χαλκῷ
 τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσai
 120 πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσουντες Ἀχαιοί,
 ἔκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
 πάντες δ' ὕλοτόμοι φिटροὺς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς 125
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἡρίον, ἡδὲ οἱ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἶατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον 130
ἵππους· οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν
μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεῖνυον, ἃς ἐπέβαλλον 135
κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἀἶδοςδε.

Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
κάτθεσαν, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς· 140
στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τὴν ῥα Σπερχεῖῳ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·

Σπερχεῖ', ἄλλως σοίγε πατὴρ ἡρήσατο Πηλεὺς,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, 145
σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην·
πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
ὥς ἡρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, 150
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κομην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
ᾔηκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἴμερον ὤρσε γόοιο.
αἶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἥελίοιο,
μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς· 155
Ἀτρεΐδῃ—σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
τείσσονται μύθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθαι

- ὄπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 160 κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἵσας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην
 ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 δημὸν ἐλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγάρυμος Ἀχιλλεὺς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει·
 170 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 ἐννέα τῶγε ἄνακτι τραπεζῆς κύνες ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 δώδεκα δὲ Τρώων μεγάρυμων νιέας ἐσθλούς,
 χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν!
 180 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 δώδεκα μὲν Τρώων μεγάρυμων νιέας ἐσθλούς,
 τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἑκτορα δ' οὔτι
 δώσω Πριάμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων.
 τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα.
 190 ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελίοιο
 σκῆλει' ἀμφὶ περὶ χροά ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡράτ' Ἀνέμοισιν,
 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·

195

πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 ἐλθέμεν, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοῖατο νεκροί,
 ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὣκέα δ' Ἴρις
 ἀράων αἴουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.

200

οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀδρόοι ἔνδον
 εἴλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπεστη
 βηλῶ ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὥς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἑἴκαστος·
 ἢ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·

Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
 Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
 ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
 ὅφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣ ἔνι κεῖται
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.

205

210

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
 ἡχῇ θροεσπείῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
 αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κύμα
 πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην,
 ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θροεπιδαῆς πῦρ.
 παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὦκὺς Ἀχιλλεὺς
 χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.

215

220

ὥς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
 νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 ὥς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,
 ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

225

Ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἴσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 ὄντε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλλα κίδναται ἠώς,

- τῆμος πυρκαϊὴ ἔμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
 οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίου κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύατο.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 ἔξετο δ' ὄρθωθεῖς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρείδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται—
 ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοῖ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
 ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀῖδι κεύθωμαι.
 245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λήψησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπιδόντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 250 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
 ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεία δὲ κάππεσε τέφρη·
 κλαίοντες δ' ἐτάριοιο ἐννέος ὅστέα λευκὰ
 ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν·
 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 255 τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμεΐλιά τε προβάλοντο
 ἄμφι πυρῇ· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίου· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 ἵππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἵφθιμα κάρηνα,
 ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολίων τε σίδηρον.
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα

θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
 τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν 265
 ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·

αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὖτως·
 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα·
 πέμπτῳ δ' ἀμφίδετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. 270
 στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἵππῃας τάδ' ἄεθλα δεδεγμέναι κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 ἦ τ' αὖ ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην. 275

ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
 πατρὶ ἐμῷ Πηληϊῇ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο, 280
 ἡπίου, ὃ σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.

τὸν τώγ' ἐσταότες πενθεΐετον, οὐδεὶ δέ σφιν
 χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἐστατον ἀχνυμένῳ κῆρ.
 ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν 285
 ἵπποισιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.

Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἵππῃες ἄγερθεν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνη ἐκέκαστο·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ὦρτο κρατέρους Διομήδης, 290
 ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.

τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃ ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
 Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν εὖν τε Πόδαργον· 295
 τὴν Ἀγαμέμνουι δῶκ' Ἀγχισιιάδης Ἐχέπωλος
 δῶρ', ἵνα μή οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν

- Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι.
 300 τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἀνακτος
 τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς
 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέουντι καὶ αὐτῷ.
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ εὐντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καί σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ.
 οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλισσέμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 βάρδιστοι θείειν· τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσεσθαι.
 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 315 μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥε βίηφιν·
 μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.
 ἀλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 αἰεὶ τέρμ' ὀρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 ὅππως τοπρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμάσιν·
 325 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ἔστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
 ἥ δρυὸς ἥ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 λᾶε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῷ,
 330 ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς·
 ἥ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατέθνηῶτος,
 ἥ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνδρώπων,
 καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
 τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·

αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ, 335
 ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῦν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 κένσαι ὁμοκλήσας, εἷζαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.

ἐν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
 ὥς ἂν τοι πλὶμνῇ γε δοάσσεται ἄκρον ἰκέσθαι
 κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, 340
 μήπως ἵππους τε τρώσης, κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·

χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχεῖν δὲ σοὶ αὐτῷ
 ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 εἰ γάρ κ' ἐν νύσση γε παρέξ ἐλάσησθα διώκων,
 οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ· 345

οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἔσθλοί.

Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊὸς ἄψ ἐνὶ χώρῃ
 ἔζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν. 350

Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
 πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλος·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος· 355

τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
 Τυδεΐδης, ὃχ' ἄριστος ἐών, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
 στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 ἀντίθεον Φοίνικα, ὁπάονα πατρὸς ἐοῖο, 360
 ὥς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποεῖποι.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιϊν μᾶστιγας ἄειραν,
 πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 ἔσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίοιο,
 νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κυνὴν 365
 ἴστατ' αἰρομένη, ὥστε νέφος ἢ ἐθύελλα·

χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πουλυβοτείρῃ,
 ἄλλοτε δ' αἶξασκε μετήορα· τοῖ δ' ἐλατῆρες
 ἔστασαν ἐν δίφροισι· πατασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου, 370

νίκης ἰεμένων • κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἵπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
ἄψ' ἐφ' ἄλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἑκάστου
375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάδῃ δρόμος • ὦκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
Τρώϊοι • οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν εἵκτην,
380 πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
θέρμετ' • ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
καὶ νύ κεν ἦ παρέλασσ', ἦ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
εἰ μὴ Τυδέος υἱὶ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.
385 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωμένοιο,
οὔνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδεΐδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν •
390 δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
ἦ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
ἵππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν • αἱ δὲ οἱ ἵπποι
ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
395 ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε •
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι • τῷ δὲ οἱ ὅσσε
δακρυόφι πλήσθεν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή •
Τυδεΐδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος • ἐν γὰρ Ἀθήνη
400 ἵπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἐοῖο •
Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα!
ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
405 Τυδεΐδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
νῦν ὠρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.

ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λῖπησθον,
 καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
 Αἴθῃ, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 οὐ σφῶϊν κομιδὴν παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξείῃ χαλκῷ,
 αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδεται ὅττι τάχιστα.
 ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἥδὲ νοήσω,
 στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἶδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἧ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
 ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλεείνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.

Ἀτρεΐδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεται, ἄρματι κύρσας.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἶοντι ἐοικώς.
 ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίῳ πελονται,
 ὄντ' αἰζῆος ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
 τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
 μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
 δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σείῳ βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 ἔρρ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.
 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

- μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχνυμένω κῆρ.
 φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,
 145 ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 450 πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 τοῖο δ', ἀνευθεν ἑόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
 ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἡὔτε μήνη.
 στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς;
 ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δέ που αὐτοῦ
 ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
 ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
 νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν· πάντα δέ μοι ὅσσε
 Τρωϊκὸν ἅμ πεδίου παπταίνετον εἰσορόωντι.
 465 ἢ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθῃ
 εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
 ἔνθα μιν ἐκπесέειν οἶω, σύν θ' ἄρματα ἄξαι·
 αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὕμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 εὖ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
 Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσchrῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχύς Αἴας·
 Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἀνευθεν
 475 ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο διένται.
 οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὅσσε·
 ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ

λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
 ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἰ τοπάρους περ, 480
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὖληρα βέβηκεν.

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίου ηὔδα
 Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα
 δεύεαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 δεῦρό νυν, ἣ τρίποδος περιδῶμεθον ἢ ἐλέβητος· 485
 ἱστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 ὅπποτέραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.

Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴλῆος ταχὺς Αἴας,
 χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
 καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν, 490
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·

Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Αἴαν, Ἰδομενεὺ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε 495
 ἵππους· οἳ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἳ τε πάροισιν.

Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
 μᾶστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἳ δὲ οἳ ἵπποι 500
 ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσουντε κέλευθον.
 αἰεὶ δ' ἠνίοχον κούρης ῥαδάμιγγες ἔβαλλον·
 ἄρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλὴ
 γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχιὴ κατόπισθεν 505
 ἐν λεπτῇ κούρῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
 στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκιν ἰδρῶς
 ἵππων, ἕκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 κλῖνε δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν· οὐδὲ μάτησεν 510
 ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον
 δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
 καὶ τρίποδ' ὠτῶεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυσεν ὑφ' ἵππους.

- Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῖος ἤλασεν ἵππους,
 515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 ἔλκησιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 τόσσον δὲ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 λείπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἥν
 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἴθης.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
 τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος,
 λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 τὸν δὲ ἰδὼν ὦκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὥς ἐπιεικές,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 540 καὶ νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον—ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί—
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμείψατ' ἀναστάς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὥφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχέσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,

ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι· 550
τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.

τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλησιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, 555
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος·
καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων, 560
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.

Ἡ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἐταίρῳ,
οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὥχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
[Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.] 565

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φῶς·

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας! 570
ἦσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.

ἀλλ' ἄγερ', Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
μήποτε τις εἶπησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 575

Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος,
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινά φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται. 580

Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἢ θέμις ἐστί,
στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδινήν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες.

- ἵππων ἀψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
 585 ὄμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 σέϊο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 οἶσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππου δέ τοι αὐτὸς
 δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 βουλοίμην, ἢ σοίγε, Διοτρεφές, ἥματα πάντα
 595 ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἦ ῥα, καὶ ἵππου ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 ἰάνθη, ὥσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
 ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 ὥς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός,
 χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
 οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 σὸς τε πατήρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἥδὲ καὶ ἵππου
 610 δώσω, ἐμήν περ εὐόσαν· ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε,
 ὥς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἐταίρῳ
 ἵππου ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέτρατος, ὥς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείпет' ἄεθλον,
 ἀμφίδετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καί σοι τοῦτο, γέρον, κείμήλιον ἔστω,

Πατρόκλοιο τάφου μνημ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον 620
 αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσιν
 θεύσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 625

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὦμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαῖσσονται ἐλαφραί.

εἶθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 ὥς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ 630

Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔδεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένητ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥνοπος υἱόν·
 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη· 635

Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἔοντα·
 δουρὶ δ' ὑπείρεβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 οὔνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπετ' ἄεθλα. 640

οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν,
 ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
 πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν. 645

ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἄεθλοῖσι κτερέϊζε.
 τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὥς μεν αἰὲ μέμνησαι ἐννέος, οὐδέ σε λήθω
 τιμῆς ἧστέ μ' εἴοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν. 650

Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 ὥχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·

- ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδης' ἐν ἀγῶνι
 655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι.
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρες δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 660 πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
 δώῃ καμμουίνην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω.
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὠρнуτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἡϋς τε μέγας τε
 665 εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός.
 ἄψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε.
 Ἀσσον ἵτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 670 ἦ οὐχ ἄλλῃς, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 ᾧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
 ἀντικρὺ χροῖα τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖτις μενόντων,
 675 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος,
 ὅς ποτε Θήβαςδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 680 εἰς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
 685 τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην εἰς μέσσον ἀγῶνα.
 ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρήσιν ἅμ' ἅμφω,
 συν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμιχθεν.
 δεινὸς δὲ χροῖαδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς

παντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἑπειός,
κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἑστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.

ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
θύν' ἐν φυκίοεντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·

ὥς πληγεῖς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἑπειὸς
χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,

οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·

καδ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·
αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·

τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσιν τιόν Ἀχαιοί·

ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δέ ἐ τεσσαράβοιον.

στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
ὥς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,

ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
ὥς ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,

δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,

ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους

αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.

οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδεις τε πελάσσαι,
οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἰς Ὀδυσῆος.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 ἢ ἐμ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μέλήσει.
- 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὅπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 καὶ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρεν·
 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 πλησίοι ἀλλήλοισι, μίανθησαν δὲ κονίῃ.
 καὶ νύ κε τοτρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
- 735 Μηκέτ' ἐρείδεςθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν
 νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 ἔρχεσθ', ὅφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἡδ' ἐπιδέοντο,
 καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
- 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἄεθλα,
 ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἐξ δ' ἄρα μέτρα
 χάνδανε, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἥσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 745 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν
 υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάροιο,
 ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
- 750 δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λαισθήϊ' ἔθηκεν.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνεσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 ὥς ἔφατ'· ὤρνετο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσσὶ πάντας ἐνίκα.
 [στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]

τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 ἔκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἄγχι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὖζώνοιο 760
 στήθεός ἐστι κανών, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσση,
 πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 ἵχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 καδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' αὐτμένα δῖος Ὀδυσσεύς, 765
 αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἱάχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον,
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὄν κατὰ θυμόν·

Κλυῖτι, θεά, ἀγαθή μοι ἐπὶ ῥόδος ἐλθὲ ποδοῖν!
 ὥς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον,
 ἔνθ' Αἴας μὲν ὀλισθε θέων—βλάψεν γὰρ Ἀθήνη—
 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, 775
 οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·
 ἐν δ' ὄνθου βοέου πλήτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
 κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 ὥς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βούν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 στῇ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο, 780
 ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

“ὦ πόποι, ἦ μ' ἐβλάψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρος περ,
 μήτηρ ὣς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἦδ' ἐπαρήγει.

“ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λαισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον, 785
 μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Εἰδόσιν ὑμῶν ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
 ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.

Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων· 790
 ὠμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
 ποσσὶν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

ὣς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.

τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν
795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
θήκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
800 τεύχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστῳ,
τεύχεα ἐσσαμένῳ, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
ἀλλήλων προπάραιθεν ὀμίλου πειρηθῆναι.
805 ὁππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῶ καλόν,
ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἶμα·
τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·

810 καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.

ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερὸς Διομήδης.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
ἐς μέσον ἀμφοτέρῳ συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
815 δεινὸν δερκομένῳ· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσῃν
νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανε· ἔρυτο γὰρ ἐνδοθι θώρηξ.

820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
825 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.

Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·

ἀλλ' ἦι οἱ τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγεται ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

830

Ὅρνυσθ', οἷ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίνους ἀγροί,
ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμήν, οὐδ' ἀροτήρ, εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.

835

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἂν δὲ Λεοντήης κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἑπειός.
ἐξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε δῖος Ἑπειός,
ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
δεύτερος αὐτ' ἀφέηκε Λεοντεύς, ὅζος Ἄρης·
τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

840

[χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·
ἡ δέ θ' ἐλισσομένη πέτεται διὰ βούς ἀγελαίας·
τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἀέθλον.

845

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
καδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνῳ δῆσεν ποδός, ἥ ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν· ὃς μὲν κε βάλη τρήρωνα πέλειαν,
πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνῳο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν—
ἦσσαν γὰρ δὴ κείνος—ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.

850

855

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἀνακτος,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες·
Τεῦκοος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν

860

- ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
- 365 ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλωνι·
 αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις·
 ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς οἷστος.
 ἥ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἥ δὲ παρείδῃ
 μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
- 870 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
 τόξον· ἀτὰρ δὴ οἷστον ἔχεν πάλαι, ὥς ἴδυνεν.
 αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 ἄρνων πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
- 875 τῇ ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 ἰστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
- 880 ὦκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῇλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
- Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 885 καδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα,
 θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέστην.
 ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
- 890 Ἀτρείδη· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων.
 ἦδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλεу ἄριστος·
 ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρωμεν,
 εἰ σύ γε σῶ θυμῷ ἐθέλοισ· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
- 895 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἥρως
 Ταλθύβιῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἑκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' αγων, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἔσκιδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ὑπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὑπνος
ἥρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 5
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἧῦ·
ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε 10
ὑπτίος, ἄλλοτε δὲ πρηνῆς· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. οὐδέ μιν Ἥως
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἡϊόνας τε.
ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἑκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν 15
τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν 20
χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.

- Ὡς ὁ μὲν Ἑκτορα δῖον αἰκίζεν μενεαίνων.
 τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην.
 25 ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρη,
 οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρη·
 ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης
 ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 τὴν δ' ἦνυσ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένητ' ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἑκτωρ μηρί' ἔκκε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ εἶοντα, σαῶσαι,
 ἦ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κε μιν ὄκα
 ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
 ἀλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 ᾧ οὔτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 εἷξας, εἷσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβησιν·
 ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
 45 γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.
 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἢ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἢ καὶ υἱόν·
 ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν.
 τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 50 αὐτὰρ ὃγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 μὴ ἀγαθῷ περ εἶντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν αἰκίζει μενεαίνων.
 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
 εἶη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,

εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν.

Ἑκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
Πηλεΐ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε!

60

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ
φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν·
ὥς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὕτως φίλων ἡμάρτανε δώρων.
οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν — οὐδέ πη ἔστιν
λάθρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν Ἑκτορα· ἥ γάρ οἱ αἰεὶ
μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ.
ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἐμεῖο,
ᾧ φρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἑκτορα λύσῃ.

65

70

75

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβροῦ παιπαλοέσσης
ἔνθορε μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχῃσε δὲ λίμνῃ.

80

ἥ δέ, μολυβδαίνῃ ἱκέλῃ, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
ἔρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
εὖρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
εἶαθ' ὀμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἥ δ' ἐνὶ μέσσης
κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν
φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

85

Ὅρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·

Τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ

90

μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
εἶμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.

“Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε δῖα θεάων
κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθως.

95 βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις
ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην·
εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες.

100 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
“Ἦρῃ δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκεν,
καί ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· θέτις δ' ὠρέξε πιούσα.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

“Ἦλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν· οἶδα καὶ αὐτός·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
“Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρῳ·
κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργειφόντην·

110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθέ, καὶ νιέει σῶ ἐπίτειλον.
σκύζεσθαί οἱ εἶπε θεούς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν

115 “Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
αἶ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
λύσασθαι φίλον νιόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.

120 “Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα.
ἵξεν δ' ἐς κλισίην οὐ νιέος· ἐνθ' ἄρα τόνγε
εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
ἑσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. 125

ἢ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου, 30
οὔτ' εὐνῆς ; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότῃτι

μίσγεςθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.

σκύζεςθαί σοί φησι θεούς, ἐὲ δ' ἔσοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν, 35

"Ἐκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.

ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεΐς·
τῇδ' εἶη· ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. 140

Ὡς οἷγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.

Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·

Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμποιο,
ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω, 145
λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῇϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.

κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἡδὲ καὶ αὐτὶς 150

νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.

μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·

τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,

ὃς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῇϊ πελάσση.

αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος, 155

οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.

οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·

ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

- 160 ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε.
 παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
 δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλὴ
 κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
 165 τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσιν.
 θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 στῇ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἡδὲ προσηύδα,
 170 τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

- Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσί, μηδέ τι τάρβει·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἰκάνω,
 ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδεται ἡδ' ἐλεαίρει.
 175 λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἑκτορα δῖον,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἡδὲ καὶ αὐτὶς
 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 ὅς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῇ πελάσση.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἀφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

- Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ ὅγ' υἱας ἅμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 190 ἵπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
 κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,

λύσασθαι φίλον υἷον, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, 195

δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι ;

αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,

κεῖσ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ· 200

ὦ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρους περ

ἔκλε' ἐπ' ἀνδρώπους ξείνους, ἡδ' οἷσιν ἀνάσσεις ;

πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,

ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

υἰέας ἐξενάριξε ! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. 205

εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόφεται ὀφθαλμοῖσιν

ὠμηστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,

οὔδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν

ἡμενοὶ ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποδι Μοῖρα κραταιὴ

γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ, 210

ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τοκῆων,

ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι

ἐσθόμεναι προσφῦσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο

παιδὸς ἐμοῦ ! ἐπεὶ οὐ ἐκακιζόμενόν γε κατέκτα

ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων 215

ἑσταοτ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·

μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκαγε, μηδέ μοι αὐτῇ

ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὔδέ με πείσεις.

εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν, 220

ἢ οἱ μάντιές εἰσι, δυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,

ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·

νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην —

εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα

τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων, 225

βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,

ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἷον, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρου εἶην.

Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.

ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

230 δώδεκα δ' ἀπλοΐδας χλαίνας, τόσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
ἐκ δὲ δύ' αἶθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες,
235 ἔξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦπερ
φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον υἱόν· ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
αἰδούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

Ἔρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχείες! οὐ νυ καὶ ὑμῖν
240 οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσונτες;
ἦ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνῶσεσθε καὶ ὑμμες!
ῤῥήϊτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἴσω.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δῖεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
σπερχομένοιο γέροντος· ὁ δ' υἷάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
νεικείων Ἑλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,
250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηϊφοβόν τε καὶ Ἰππόδοον καὶ Δῖον ἀγαυόν·
ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·

Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντες
Ἑκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θεῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
255 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱᾶς ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἵππιοχάρμην,
Ἑκτορά θ'. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἑώκει
ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
260 τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λείλειπται,
ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροῖτυπήσιν ἄριστοι,
ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.
οὐκ ἂν δὴ μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. 265
 ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐϋτροχον ἡμιονεῖην,
 καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἥρεον ἡμιόνειον,
 πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
 ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ. 270
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκαν ἐϋξέστω ἐπὶ ῥυμῷ,
 πέζῃ ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
 τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν.
 ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξέστης ἐπ' ἀπήνης 275
 νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
 τοὺς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 ἵππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
 αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέστη ἐπὶ φάτνῃ· 280
 τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
 οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· 285
 στῇ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ, σπείσον Διὶ πατρί, καὶ εὖχεο, οἵκαδ' ἰκέσθαι
 ἄψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ' σέγε θυμὸς
 ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθέλουσης.
 ἀλλ' εὖχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι, 290
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁράται·
 αἴτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἱῆς Δαναῶν ταχυπώλων. 295
 εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
 νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαυειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·

- 300 ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω.
 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὥτρυν' ὁ γεραιὸς,
 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
 χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο·
 εὐχέτ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδών· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἢ δ' ἐλεεινόν·
 310 πέμψον δ' οἶωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
 φίλτατος οἶωνών, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὅφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.
 315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
 ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερὰ· εἴσατο δέ σφιν
 320 δεξιὸς αἶξας ὑπὲρ ἄστεος· οἱ δὲ ἰδόντες
 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἐοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·
 ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
 325 τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μᾶστιγι κέλευεν
 καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥσεϊ θάνατόνδε κιόντα.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλις κατέβαν, πεδίου δ' ἀφίκοντο,
 330 οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 παῖδες καὶ γαμβροί· τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆ—
 ν', ἐς πεδίου προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
 Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν

ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι, καί τ' ἐκλυες, ὧ κ' ἐθέλῃσθα· 335
 βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὥς ἄγαγ', ὥς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ἰκέσθαι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, 340
 ἄμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇ.
 ἡδ' ἐπ' ἀπείρουνα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης. 345
 αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανεν·
 βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσυνητῇρι ἐοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
 στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν, 350
 ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·

Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 ἄνδρ' ὀρόω· τάχα δ' ἅμμε διαρῥαίσεσθαι οἴω. 355
 ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἥ μιν ἔπειτα
 γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.

Ὡς φάτε σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
 ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν·
 στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' Ἑριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν, 360
 χεῖρα γέροντος ἐλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Πῆ; πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰδύνεις
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὖδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 οὐδὲ σύγ' ἔδδειςας μένεα πνεύοντας Ἀχαιοὺς,
 οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν; 365
 τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 τοσσάδ' ὀνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴῃ;
 οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

370 ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἵσκω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
οὕτω πη τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
ἄλλ' ἐτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
375 ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκῆων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
380 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἥε πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν

385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
τίς δέ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκῆων,
ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνισπες;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
390 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἵρεαι Ἑκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὅπῳπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
395 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἦγαγε νηὺς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ.
ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί, γέρων δέ δή, ὡς σύπερ ᾧδε·
ἔξ δέ οἱ υἱες ἕασιν, ἐγὼ δέ οἱ ἔβδομός εἰμι.

400 τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθα·
νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
ἀσχαλόωσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής · 405
 εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 ἢ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἢ ἐμιν ἦδη
 ἦσι κυσὶν μελεῖστί ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης · 410
 ὦ γέρον, οὐπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἴωνοί·
 ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἦώς
 κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
 ἔσθουσ', αἳ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν. 415

ἦ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάριοιο φίλοιο
 ἔλκει ἀκηδέστως, ἦώς ὅτε διὰ φανήῃ·
 οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών,
 οἶον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 οὐδέ ποδι μιάρός· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν, 420
 ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἐῆος,
 καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.

Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι 425
 ἀθανάτοις ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 λήθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
 αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν, 430
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι 435
 συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 ἐνδυκέως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιο.

- 440 Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἑριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
 ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἡϋ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
 οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
 445 τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
 πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὥϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
 ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἀνακτι,
 450 δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
 λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
 ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἀνακτι
 σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλῆς
 εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος
 δὴ ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
 ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
 ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
 ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
 ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
 καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἡϋκόμοιο
 λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαίου δ' ἐκτ' αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
 ἵππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰδυὺς κίεν οἴκου,
 τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἴζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
 εὖρ'· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεΐατο· τῷ δὲ δύ' οἴω,
 ἥρως Αἰτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὅζος Ἀρης,

ποίπνιον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. 475

τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
δεινάς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἱας.

ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ 480
φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,

ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·

ὥς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·

θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.

τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν· 485

Μνηῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.

καὶ μὲν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς εὐνῶντες
τείρουσ', οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λαιγὸν ἀμῦναι·

ἀλλ' ἦτοι κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων, 490

χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα

ὄψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίῃδε μολόντα.

αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι.

πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱῆς Ἀχαιῶν· 495

ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,

τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.

τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·

ὅς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,

τὸν σὺ πρῶην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, 500

Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,

λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.

ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,

μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,

ἔτλην δ', οἷ' οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 505

ἀνδρὸς παιδοφόνιοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἱμερον ὦρσε γόοιο·

ἀψάμενος δ' ἄρα χειρός, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.

τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνιοις

- 510 κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθεῖς·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δῶματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 [καί οἱ ἀπὸ πρᾶπίδων ἦλθ' ἴμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,]
 515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 οἰκτεῖρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον·
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δεῖλ', ἣ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 νιέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 525 ὥς γὰρ ἐπέκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσὶν.
 δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἐάων·
 ᾧ μὲν κ' ἀμμίζας δοίῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίῃ, λωβητὸν ἔθηκεν·
 καί ἐ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὥς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καί οἱ θυητῷ εἰσὶν θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
 παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρείοντων.
 540 ἀλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
 γήρασκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἑέργει,

καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων, 545
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νιάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πημα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίῳνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαςτον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἐῆος, 550
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφές, ὅφρα κεν Ἑκτωρ
 κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα 555
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος Ἥελίοιο].

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 μηκέτι νῦν μ' ἐρέδιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς 560
 Ἑκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, σὺδὲ μάλ' ἠβῶν, 565
 ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
 ρεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.

τῷ νῦν μὴ μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 μὴ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἑάσω,
 καὶ ἱκέτην περ εὐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. 570

Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
 Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἔποντο,
 ἦρως Αὐτομέδων ἦδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα 575
 τῷ Ἀχιλλεύς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· εὐξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἦρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ὑπερείσι' ἄποινα.

- 580 καδ' δ' ἔλιπον δύο φάρε', εὐννητόν τε χιτῶνα,
 ὅφρα νέκυν πυκάσας δώῃ οἰκόνδε φέρεσθαι.
 δμῶας δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλείψαι
 νόσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἷόν·
 μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
 585 παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλλῆϊ δ' ὀρινθείῃ φίλον ἦτορ,
 καί ἐ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἰέρας,
 590 σὺν δ' ἔταροι ἦειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 ὦμῳξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃται
 εἰν Ἀϊδὸς περ ἐών, ὅτι Ἑκτορα δῖον ἔλυσα
 πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰικέα δῶκεν ἄποινα·
 595 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
 ἔξετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
 τοίχῳ τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον
 Ὑῖός μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 600 κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν
 ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβώοντες.
 605 τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 χῳόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὔνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήῳ·
 φῇ δοιῶ τεκέειν, ἢ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ εἶντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
 610 οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίῳνες.
 ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,

ἐν Διπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
 Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
 ἔνθα, λίθος περ εὐῶσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διέ γεραιέ,
 σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. 620

Ἦ, καὶ ἀναΐξας οἷν ἄργυφον ὦκὺς Ἀχιλλεὺς
 σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείράν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ 625
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
 ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἐώκει. 630
 αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 εἰσορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·

Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὅφρα κεν ἤδη 635
 ὕπνω ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες
 οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. 640
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἶθοπα οἶνον
 λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Ἦ ῥ', Ἀχιλλεὺς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, 645
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσαι.
 γόν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς·

650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουλευφόρος, οἵτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἧ δέμις ἐστίν·
 τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 ὄφρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δῖῳ,
 ὧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστνυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιομεν,
 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερήν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 675 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρης.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσται·
 εὖδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθὼν ἱεροῦς πυλαωρούς.
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἶον ἔθ' εὖδεις
 ἀνδράσιν ἐν δηῖοισιν, ἐπεὶ σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.

καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας ·
 σείῳ δέ κε ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
 παῖδες τοῖ μετόπισθε λελειμμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 γνώη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Ὡς ἔφατ' · ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους ἡμιόνους τε.
 ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἵξον εὐρρεῖος ποταμοῖο,
 [Ξάνθου δινήεντος, ὃν Ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Ἡὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν ·

οἱ δ' εἰς ἄστνυ ἔλων οἴμωγῇ τε στοναχῇ τε
 ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
 ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν ·
 ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱκέλῃ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 ἔσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν ·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ ·

Ὅψεςθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 εἴποτε καὶ ζῶοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 χαίρετ' · ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.

Ὡς ἔφατ' · οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,
 οὐδὲ γυνή · πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος ·
 ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 τιλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἵξασαι,
 ἀπτόμεναι κεφαλῆς · κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.

καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα ·

Εἷξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν · αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

Ὡς ἔφαθ' · οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
 οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα

- 720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδους,
 θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
- 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῷ,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
- 730 ῥύσκει, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἦ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψει, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἦ τις Ἀχαιῶν
- 735 ῥίψει, χειρὸς ἐλών, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χῳόμενος, ᾧ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
 ἦ πατέρ', ἦ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῖ λυγρῇ·
- 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ·
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἕκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
 οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
- 745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέρας δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 τῇσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 ἦ μὲν μοι ζωὸς περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
- 750 οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεὺς
 πέρνασχε, ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλὸς ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,

πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοι,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς.
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κεῖσαι, τῷ ἵκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνευ.

ᾠς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίσστων ὄρινεν.
 τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·

Ἐκτωρ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 ἥ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὥφελλον ὀλέσθαι!
 ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,

ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὐπὼ σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλοι·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δέ, πατὴρ ὥς, ἥπιος αἰεὶ—

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἥπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.

ᾠς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Ἀξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἥ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ Ἡώς.

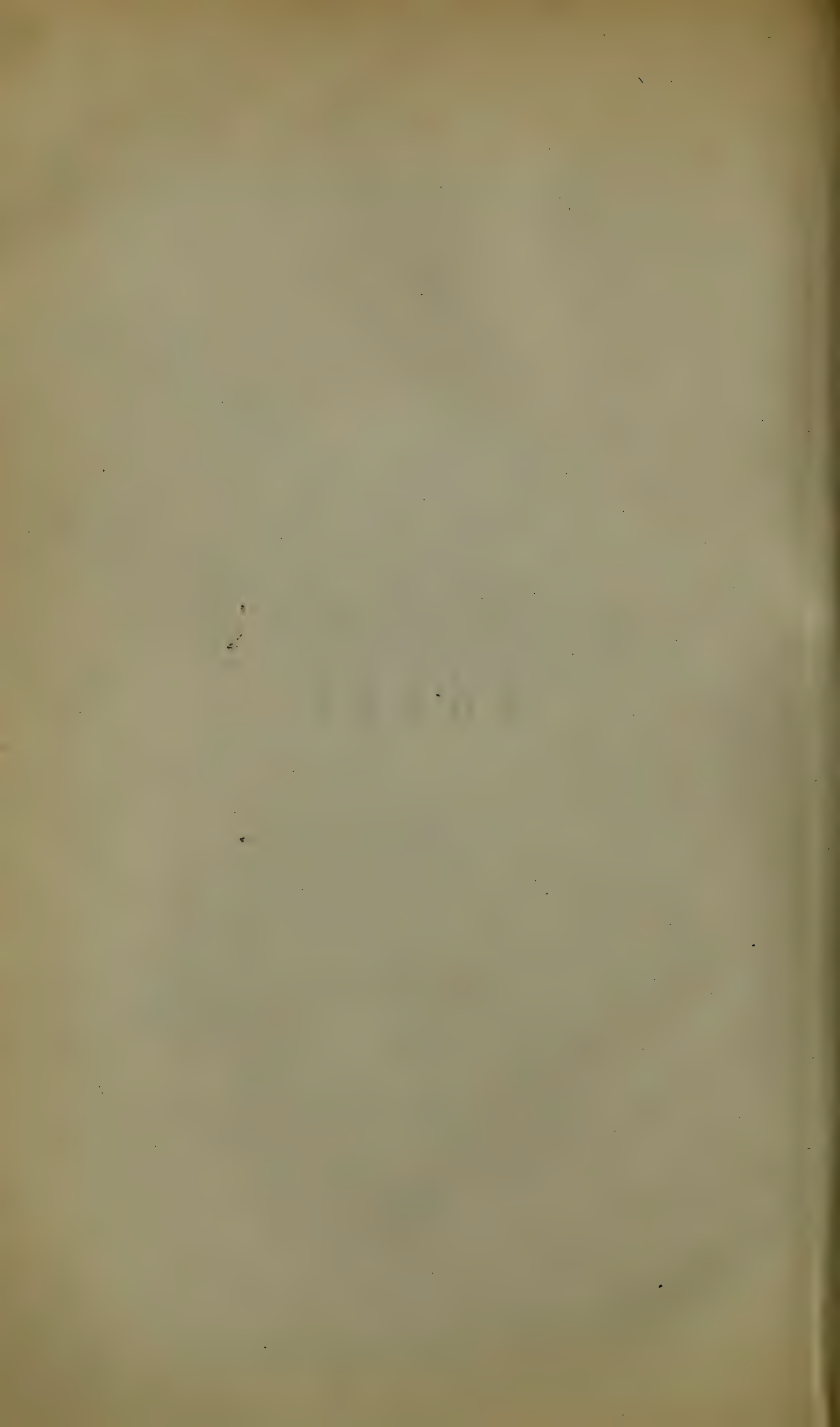
ᾠς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἡγερέθοντο.
 ἐννηήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἡώς,

καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἐκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἐκτορος ἔγχετο λαός.

- 790 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ θ' ἑταροὶ τε,
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 800 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
 "Ὡς οἷγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

ILIAD I.

1. *μῆτις* *wrath*. This word involves the whole subject or ground-work of the Iliad. The first book unfolds the cause of the resentment of Achilles. In the second and twenty-second inclusive are detailed the effects of that resentment. Grote takes considerable pains to show that books II—VII. have no internal connection with the first, and that the ninth is an unsuitable addition. Hence he argues that the primitive Achillêis included only books I, VIII, XI—XXII. The brevity of these notes forbids me here to say more, than that I have seen no evidence sufficient to justify me in rejecting any portion of the book, or in considering it other than the production of one person. On every page are to be found traces of the same master-mind, and although there are elevations and depressions of style, and occasional chasms, and apparent interpolations, yet these are found no more frequently in the Iliad, than in other ancient and even modern productions, and are to be regarded rather as evidence of their emanation from one individual than otherwise. It appears to me to be impossible for any one to read, with attention and critical accuracy, the poem from the beginning to the end, and not find overwhelming evidence, that it is as much the production of one man, as is the *Paradise Lost*, or the *Jerusalem Delivered*. — *Θεά* (i. e. *Μοῦσα*. Cf. *Odys.* 1. 1) refers to Calliope, the goddess who presided over Epic poetry. In 2. 484, the plural is used. — *Πηληϊάδεω*, a patronymic (S. § 140), is the Epic form of *Πηλεΐδου* (cf. K. § 233. 2. b; S. § 44), the last two syllables being pronounced by synizesis, as though written *δω*. Cf. S. § 19. — *Ἀχιλῆος* is put, on account of the metre, for *Ἀχιλλῆος* (Epic for *Ἀχιλλέως*. S. § 52. 2). He was the son of Peleus and Thetis, and the principal hero of the Iliad.

2, 3. *οὐλομένην* (Epic for *ὀλομένην*, 2 aor. mid. part. of *ὀλλυμι*), *destructive, pernicious*, is to be taken in an active sense (= *τὴν ὀλέσασαν*. Köp.)

Cf. Odys. 4. 92. — *μυρί'* (for *μυρία*), *innumerable, countless*. When this is proparoxytone it signifies *ten thousand*. S. § 79. N. 2. — *Ἀχαιοῖς* = *τοῖς Ἑλλησιν*, inasmuch as in the time of the Trojan war, the Achæans were the leading people in Peloponnesus. — *ἔθηκεν* = *εποίησεν*. — *ψυχάς*, *souls*, stands opposed to *αὐτοὺς* (= *σώματα*), in v. 4. Cf. S. § 160. 4. f. — *Ἄϊδι* = *εἰς Ἄϊδα* or *εἰς Ἀΐδου δῶμα*. Köppen. — *προΐαψεν*, *sent away* (*πρυ-*). Cf. 5. 190. Heyne and Ernesti explain this in the sense of the simple verb, *sent*. It has been usually rendered *sent prematurely*, but, as Felton remarks, this is now given up as too far-fetched.

4-7. *ἡρώων* is the possessive genitive. This epithet, in the heroic age, was applied to kings, princes, and warriors of eminent valor and strength, but, as Trollope remarks, was restricted afterwards to those only, who were descended from an immortal parent, the other being mortal. — *τεῦχε*. For the interchange of the aorist and imperfect, cf. K. § 256. 3. The imperfect, as representing continuance of past action, describes an event, and impresses it therefore more vividly and permanently upon the mind, than the aorist, which is employed of a past act conceived of as having only a momentary existence. — *κύνεσσιν*, Epic for *κυσί*. S. § 52. — *οἰωνοῖσι* (for *οἰωνοῖς*. S. § 46), *birds of prey*; literally, *birds flying alone*, as is the habit of rapacious birds like the eagle, vulture, hawk, etc. — *πᾶσι* (= *παντοίοις*), *all kinds*. — *ἐτελείετο* (imperfect of *τελέω*, Epic *τελείω*), *was accomplishing*. — *Βουλή* that Hector should fall by the hand of Achilles, and that Troy should be taken by the Greeks. — *δὲ* is here strongly adversative, *but, notwithstanding*, inasmuch as it introduces an idea, apparently so much at variance with what is said in vs. 3, 4. — *ἐξ οὗ δὴ* (sc. *χρόνου*), *from the very time*, is to be taken with *προΐαψεν* and *τεῦχε*, and not, as some think, with *ἄειδε*. — *ταπρῶτα*, *first, at the first*. Wolf, without sufficient ground, distinguishes between *τὰ πρῶτα* and *ταπρῶτα*, affixing to the first, the signification *imprimis*, to the second *res primas*. — *διαστήτην* (for *διεστήτην*), 2 aor. 3 plur. dual of *διύστημι*. — *ἐρίσαντε* denotes cause, *by having wrangled*. Cf. K. § 312. 4. b; S. § 225. 4. — *Ἀτρεΐδης*, *the son of Atreus*, i. e. Agamemnon. As commander-in-chief of the Grecian forces, he is called by Homer *king of men* (*ἄναξ ἀνδρῶν*). — *τὲ—καί*, *both—and*. — *δῖος*. This is not a moral epithet, but refers to divine parentage or to high birth and personal endowments.

8-11. *τίς τ' ἄρ'* (i. e. *τὲ ἅρα*), *who then*. This question may be considered as proposed to the Muse invoked in v. 1. Some may prefer, however, to regard it as a rhetorical introduction to the narrative which follows. — *σφωὲ* refers to Agamemnon and Achilles. — *δεῶν* is the partitive genitive. — *ἐριδε* is to be constructed with *μάχεσθαι*, *to contend in strife*, since they did not proceed to blows. Crusius takes *ἐριδε* with both the following verbs in the sense: *τίς—δεὸς ξυνέηκεν ἐριδι, ὥστε μάχεσθαι ἐριδι*. Köppen constructs: *τίς δεῶν ἐριδι* (= *δι' ἐριν*) *ξυνέηκε* (ὥστε) *μάχεσθαι*

The sense of these constructions is essentially the same. — *Λητοῖς καὶ Διὸς υἱός*, i. e. Apollo the son of Jupiter and Latona. — *ὁ=οὗτος*. The use of the article for the demonstrative pronoun in the Homeric poems, is generally noticed by grammarians. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 247. 2; S. § 166. 1. — *βασιλῆϊ* (Epic for *βασιλέϊ-εἰ*) refers to Agamemnon. — *ἀνά*, *throughout*. — *ὀλέσκοντο δὲ λαοὶ (—στρατίωται)* is parenthetical, and denotes the result of *νοῦσον κακῇν*. — *τὸν Χρῦσην*. The article is here regarded by Matthiæ (§ 264. 5) as having its Attic use, *that Chryse*; the well-known priest of Apollo. Cf. Butt. § 126. N. 7. For the use of the article to denote a distinguished or well-known person, cf. S. § 167. — *ἄοητῆρα*, *priest*, literally, *one who prays*.

12-16. *δ*. See N. on v. 9. — *δοῶς ἐπὶ νῆας=εἰς στρατόπεδον*, inasmuch as the ships were drawn on shore, and served as a wooden rampart for the defence of the camp. In Homer the epithet *δοαί* is common to *νῆες*. — *λυσόμενος*, *in order to ransom*. The future participle denotes purpose, and sometimes the present participle is employed in the same way. Cf. K. § 302. 4. c; Butt. § 144. 3; S. § 225. 5. — *δύγατρα*, i. e. Chrysêis, or as she is sometimes called Astynome. — *ἄποινα*, *a ransom*, i. e. gifts for a ransom, "consisting of valuable articles, gold, silver, robes, goblets, and the like." Felton. — *στέμματ'—ἀνὰ σκῆπτρῳ*, *fillets on a staff*. In v. 28, it is *σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο*. It is only in the Epic and lyric writings, that *ἀνὰ* is used with the dative, *ἐν* being elsewhere employed. Cf. K. § 290. R. 1. Steph. takes *ἀνὰ* in the sense of *σύν*, *having in his hand fillets with a golden sceptre*. It was the ancient custom of suppliants, to carry branches, upon which were bound tufts of wool. Here Chryses, as priest of Apollo, bound the wool to the sceptre of the god, as the badge of his office, and to give weight to his petition. — *ἐκηβόλου*, *far-darting, far-shooting*, is an epithet given to Apollo as the god of archery. — *χρυσέω=χρυσῶ*, both forms being used by Homer according to the necessities of the metre. The sceptre was either gilded, or ornamented with golden studs. — *Ἀτρεΐδα—δύω* (i. e. Agamemnon and Menelaus). See N. on v. 7. — *λαῶν*. See N. on v. 10.

18-21. *τε—καί*, *both—and*. S. § 236. N. 3. — *θεοὶ δοῖεν—ἐκπέρσαι*, *may the gods grant you to destroy*. For the use of the aorist optative in a wish referring to future time, cf. S. § 216. 3; Butt. § 139. m. 8; Mt. § 513. Obs. 4. *θεοὶ* is monosyllabic by synizesis. — *Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες* *having Olympian abodes*. Reference is had to the popular notion, that the residence of the gods was upon Mount Olympus. — *Πριάμοιο*, Epic genitive for *Πριάμου*. S. § 46. — *πόλιν*, i. e. Ilium or Troy, as it is usually called from its being the capital of *Τροία, Troja*. — *εὔ δ' οἵκαδ'* (S. § 134. 3) *ικέσθαι*. This prayer was not answered, as misfortunes and delays attended the return from Troy of most of the Grecian chiefs. Menelaus was driven by adverse winds into Egypt, where he was detained several

years. Ulysses wandered about for ten years, before he reached Ithaca. Ajax Oïleus was shipwrecked. Agamemnon on his return was murdered by his faithless wife and her paramour Ægisthus. Idomeneus was driven from Crete by his rebellious subjects. Similar to these were the fortunes of Diomedes, Teucer, etc. — λῦσαι is here put for λύσατε, the verb ἐθέλω being mentally to be supplied. Cf. K. § 306. 11. a; S. 223. 5. Some commentators after the Schol. make the infinitive to depend on δοῖεν, but the following ἀζόμενοι forbids this. Ernesti reads λύσαιτε. — τὰ τ' ἄποινα, *and this ransom*. The article is here employed δεικτικῶς, i. e. as though the finger were pointed towards the thing spoken of. Cf. Mt. § 264. 2.

22-25. ἐνθ', *then*. — ἄλλοι chiefs except Agamemnon. — ἐπευφήμησαν = μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Schol. — δέχθαι, Epic 2 aor. infin. mid. of δέχομαι. K. § 227. B; S. § 133. Δ. — ἀλλ' . . . θυμῷ, *but it did not please the mind of Agamemnon the son of Atreus*; literally, *it did not please Agamemnon the son of Atreus in his mind*, θυμῷ being, as Crusius says, a local dative. Sophocles (Gram. § 156. 1. a) says that θυμῷ as a part, is put in apposition with Ἀγαμέμνονι denoting the whole. See N. on v. 237. ἀλλὰ responds to μὲν in v. 22. — ἀφίει, sc. αὐτὸν referring to Chryses. — μῦθον refers to the speech which follows.

26-28. μὴ σε — κιχέω (Epic for κιχῶ from obsol. κίχημι = κιχάνω), *let me not meet thee*. K. § 259. 5; S. § 219. 3. This has been usually explained by supplying ὄρα or βλέπε. As this would be oftentimes quite inapposite, Butt. (§ 148. N. 5) thinks "it is perhaps better to say, that the Greek language, by means of μὴ with the subjunctive, and a certain tone of emphasis, formed an independent clause expressing care or foresight." — κοίλῃσιν, Epic for κοίλαις. S. § 44. — παρά, *near*. — αὖτις ἰόντα = νοστήσαντα. — μὴ (*lest*. S. § 214. a) — χραίσμη. The subjunctive without ἂν is employed after verbs denoting present or future time. Mt. § 518. 1; Jelf's Kühn. § 806. 2; S. § 212. 2. — τοί, Ion. for σοί. — οὐ belongs to χραίσμη. K. § 318. R. 6; S. § 230. N. 2. — σκῆπτρον. The sceptre was the ensign of power and dignity. As Chryses bore the sceptre of Apollo, it entitled him to great respect and favor.

29-32. τήν = ταύτην. See N. on v. 9. — πρίν, *before* (I free her). Hæyne, Hermann, Bekker, and Crusius punctuate, οὐ λύσω · πρίν μιν. The sense would then be: I will not release her:—*sooner shall old age*, etc. But the other construction is more natural, and contains a taunt of exceeding bitterness, that the priest's daughter shall be restored to him, only when she shall be too old to administer to the pleasure of Agamemnon. — μιν = αὐτήν. S. § 78. — Ἀργεῖ, *Argos*, was properly the capital of Argolis and the residence of Diomedes (cf. 2. 559). Here it is put for the entire Peloponnesus, of which Argos was the chief city. — τηλόθι πάτρης. S. § 187. 4. — ἰστὸν ἐποιχομένην (= ὑφαίνουσιν. Köppen and Crusius), *plying the loom*. Some translate it, *going about the loom*, as the weaver did not sit at

the loom to weave, but went around it, the warp hanging perpendicularly from the loom-beam, instead of being stretched out horizontally as with us. Weaving was a common occupation of females in ancient times. So Hector says (Book VI):

“No more—but hasten to thy tasks at home;
There guide the spindle and direct the loom.”

And again in the same book, Hector is said to find Paris brightening his shield and polishing his bow, while

“Beside him Helen with her virgins stands,
Guides their rich labors and instructs their hands.”

ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, *preparing my bed*; literally, *going to my bed* in order to prepare it. Butt. (Lexil. No. 23. p. 144) maintains that ἀντιόωσαν cannot here mean *sharing* or *partaking of*, as it would imply something wished for or desired on the part of Chrysêis, the very opposite of which is shown by the context. This sense, however, was doubtless in the mind of the speaker, and indeed is implied in the one above given. Cf. Heyne's Note on this passage. — μή μ' ἐρέδιζε (S. § 218. 3)—νέηαι (= ἀπέλθης. Schol.). See N. on v. 28. For the form, cf. S. § 118. 8. — σαώτερος, *more safely* (than otherwise thou wouldst) = *the safer*. The second member of the comparison is frequently omitted, and the comparative may then be translated as an emphatic positive, or by joining to the positive the adverbs *too*, *pretty*, *somewhat*, etc. Cf. K. § 323. R. 7; Mt. § 457; Butt. § 123. 7; S. § 159. 3.

33–36. ὧς, *thus*. — ἔδδεισεν for ἔδεισεν. S. § 7. N. 1. — ὁ γέρων, *the old man*; literally, *the elder*. The substantive character of the article gives to the adjective the nature of a substantive. The same is true in οἱ ἄλλοι, τᾶλλα, etc. Cf. Butt. § 123. 5. See N. on v. 391. — ἀκέων, *in silence*, has the form of an adjective, but is used in the Homeric writings as an adverb. — παρὰ θῖνα, *along the shore*. — πολυφλοίσβοιο (Epic termination for ου. See N. on v. 19) is a word formed to imitate the sound of a wave breaking upon the beach. The figure is called *onomatopeia*. — πολλὰ belongs to ἡρᾶθ'. — ἀπάνευθε κιῶν (sc. νεῶν), *when he had gone far* (=some distance) *from the ships*. A participial clause may be rendered frequently by a finite verb preceded by a relative pronoun, or a relative adverb of time. K. § 312. 4. a; Butt. § 144. 1; S. § 225. 2. — ὁ γεραιός. See N. on ὁ γέρων, v. 33. — τὸν = ὅν. K. § 247. 4; S. § 166; C. § 467. — ἡῦκομος (Epic for εὔκομος), *beautiful-haired*, an epithet peculiar to Latona.

37–42. Χρύσην, *Chryse*, was a town on the coast of Troy near Thebes, where was a temple dedicated to Smintheus Apollo. Chryses, therefore, addressed him as the tutelary deity of the place. — ἀμφιβέβηκας has here a present signification = “*hast protected and dost still protect*.” Trollope. Cf. K. § 255. R. 5; S. § 211. N. 6. The word literally signifies *to go around*, as a protector the person or thing protected. — Κίλλαν, *Cilla*, was also a

town in Troas, where was a temple of Apollo, and hence the accompanying epithet, ζαδέην. — Τενέδοιο (see N. on Πριάμοιο, v. 19), *Tenedos*, was an island in the Ægean sea, a few miles from the coast of Troy. For the gen. cf. S. § 187. — Σμινθεῦ. There are various conjectures as to the etymology of this word. Some would read Σμιθεύς, *smiter*, or *destroyer*. Others, after Aristarchus, refer it to Σμίνθη, a town in Troas where was a temple of Apollo. The more common opinion is, that he received the name, from his having destroyed the mice (σμίνθοι) which infested Phrygia, or because the mouse was regarded as the symbol of prophetic power. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. III. p. 846. — εἴποτε, *if ever*. The indicative follows this particle, when the condition is assumed as a certainty (K. § 339. 3. a; S. § 215. 1); but when the thing spoken of is uncertain or undetermined, it takes the subjunctive. Cf. v. 341. — τοι, *for you*, is the dative of advantage (*Dativus Commodi*). When a thing takes place to the disadvantage of a person, the dative is styled *Dativus Incommodi*. Cf. Butt. § 133. N. 5; K. § 284. 3. R. 4; S. § 201. 1. — χαρίεντ' = χαριέντως. Voss joins this with νηόν. — ἐπὶ—ἔρεψα is put by *tnesis* for ἐπέρεψα (from ἐπερέφω). So κατὰ—ἔκηα, in the next line, is put for κατέκηα. S. § 234. It may be as well, however, to regard the prepositions in such cases as having an adverbial use. In respect to the signification of ἐπέρεψα, some take it in the sense of *to build*; others more correctly in the sense of *to deck*, as with garlands, evergreens, etc. — εἰ δὴ, *if in truth, if really*. δὴ gives vivacity and emphasis to the expression. — μηρί' (for μηρία), *the thighs, haunches*, which, previous to being burned, were covered with caul or fat, between the folds of which were laid small pieces of flesh, cut from other parts of the animal. Cf. v. 460. — τόδε μοι κήηνον ἐέλδωρ, *accomplish this my prayer*. κήηνον and ἐέλδωρ are put by protraction, for κήηνον (from κραίνω) and ἔλδωρ. S. § 11. 3. — τίσειαν (S. § 118. 4) . . . δάκρυα, *may the Greeks atone for my tears*. For this precatory use of the optative, cf. Mt. § 513. 1; Butt. § 139. m. 7; S. § 216. 3. — Δαναοὶ is properly the name of the Argives from Danaus (who according to the poets came from Egypt and settled in Argos); but is applied to the Greeks in general. See N. on ἐν Ἀργεῖ, v. 30. — βέλεσσιν is put for βέλεσιν. See N. on ἔδδαισεν, v. 33.

43–47. ὥς (see N. on v. 33) ἔφατ' εὐχόμενος = ὥς ηὔχετο. — τοῦ δ (and) ἔκλυε. S. § 192. 1. — Φοῖβος (*shining, brilliant*), the Homeric epithet of Apollo, is supposed to denote his identity with Helius or the Sun. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. I. p. 231. — κατ'—καρήνων, *down from the summits*. K. § 292. I. 1. a. — Οὐλύμποιο. See N. on v. 18. — κῆρ is the synecdochial accusative. S. § 182. — τόξ' for τόξα = τόξον. — ὦμοισιν is the local dative. S. § 203. — ἀμφηρεφέα. Some render this epithet of the quiver, *closed at both ends*. Others translate, *covered on all sides, close-covered*, which appears to be the true sense. — ἐκλαγξαν . . . χωρμένοιο. A fine example of onomatopoeia. See N. on v. 34. — δ' ἄρα, *and therefore*, i. e. in consequence of the quiver being closed. — ἐπ' ὤμων, *upon the*.

shoulders. S. § 231. — αὐτοῦ is opposed to οἷστοι in the preceding line. Cf. v. 4. — κινηθέντος is taken by Crusius in a middle sense, *when he moved* (see N. on κιών, v. 35) *himself, as he moved along*. — ἦε for ἦει. S. § 124. — νυκτὶ εἰκώς, *like night* (S. § 202. 1), i. e. dark as night. It was a popular notion of the ancients, that the pestilence made its most fearful ravages in the darkness of night. Cf. Ps. 91, 6; 2 Kings 19, 35. It is more natural, however, to refer the expression here to the effect of Apollo's anger on his countenance, making it dark and threatening. Cf. 12. 463, Odys. 11. 606; Milt. Par. Lost, 6. 832.

48-52. ἔζετ' . . . νεῶν. See N. on v. 35. — μετὰ (sc. τὰς νῆας or τοὺς Ἑλλήνας), *among, into the midst of*. K. § 294. II. 1. a. There is no tmesis in μετὰ—ἔθηκεν (Epic for ἔηκα). — δεινὴ . . . βιοῖο. See N. on v. 46. The δὲ in this and some of the preceding lines has a copulative force, and denotes a change of subject. K. § 322. 2. βιοῖο is the genitive of separation. K. § 271. 2. — οὐρῆας (Epic for ὀρέας) . . . ἀργούς. This has been referred by some to the opinion of the ancients, that the pestilence first commences with four-footed animals (cf. Ex. 9, 1), and by others, to the clemency of the deity in giving to the Greeks an intimation of his anger, by first destroying their most useful animals. — αὐτὰρ ἔπειτ', *and then*, responds to μὲν in the preceding line. Cf. Hoog. Gr. Part. p. 103; S. § 236. N. 3. ἔπειτα frequently corresponds to πρῶτον in the sense of δεύτερον. K. § 264. R. 7. — ἐπ' ἔρχετο, sc. βέλος from the following line. — αὐτοῖσι, i. e. the Greeks. Cf. v. 4. This dative denotes the object. — ἐχέπευκές, *bitter*, and hence *deadly, destructive*. — βάλλ', sc. αὐτοὺς from the preceding αὐτοῖσι. — αἰεὶ, *continually, constantly*. This shows how destructive was the pestilence. — δαμειαί, *numerous*. For the accentuation, cf. Thiersch § 201. 14. b. Pamphylus wrote the word as properispomenon. See Spitzner's Note.

53, 54. ἐννῆμαρ, *for nine days*. — ἀνά, *through*. — κῆλα, *missiles*, is used by Homer only of those sent by the gods. — τῇ δεκάτῃ (sc. ἡμέρᾳ). S. § 204. — ἀγορήνδε, *to a council*. This was commonly held in front of Agamemnon's tent, but sometimes by the ships of the other chiefs. For the use of the enclitic to denote the direction 'whither,' cf. S. § 134. 3.

55-58. τῷ (= τούτῳ. See N. on ὁ γάρ, v. 9) is put for the adnominal genitive after φρεσί, *mind of him = his mind*. S. § 201. 5. — γὰρ is causal, i. e. it introduces the reason why Achilles called an assembly. — ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. When a preposition with the dative, instead of a preposition with the accusative, follows a verb of motion, the idea of the state of rest which follows the motion, is intended to be the predominant one. So when a preposition of motion with the accusative follows a verb of rest, it imparts to it the idea of previous motion towards the place spoken of. This is called the *constructio prægans*. Cf. Mt. § 596. b; K. § 300. 3. a. b; S. § 235. — γὰρ introduces the reason why Juno incited Achilles to call an assembly. See N. on v. 55. — Δαναῶν (S. § 193). See N. on v. 42. — ὅτι δα, "*because namely*." Crusius. ἄρα is here used as an explanatory

particle. — *δνήσκοντας* ὄρωτο (mid. for act. Soph. Gr. Verbs, p. 207), *she saw them dying*. The participle has here what is called its *complementary* force. Cf. K. § 310. 1; Butt. § 144. 6. — *οὖν*, *therefore*, is resumptive of the train of thought interrupted by the parenthesis in vs. 55, 56. — *ἤγερθεν*, Epic for *ἠγέρθησαν*, 3 pers. plur. 1 aor. pass. of *ἀγείρω*. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 75. — *ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο* is not tautological, when considered in relation to the preceding member, as it denotes the completion of the act of assembling, i. e. the being together, and in a state of readiness to deliberate on the subject in hand. — *τοῖσι* (= *ἐν τοῖσι*. Schol.) depends on *ἀνιστάμενος*, as that in respect to which, or in the presence of which, the action took place. K. § 284. 3. 10; Rost § 105. N. 2. — *δ'* connects the apodosis to the preceding member, as though they were independent clauses; an idiom of which the earlier Greek writers seem to have been fond. Kühner (Jelf's edit. § 770. 2) remarks that a sentence composed of such a protasis and apodosis, is opposed to another similar pair of clauses by *δὲ—δέ*, so that the second protasis answers to the first, and the second apodosis belongs to the second protasis. Here we have *ἐννῆμαρ μὲν—τῇ δεκάτῃ δ'—οἱ δ'—τοῖσι δ'*. — *πόδας* explains *ὥκὺς* as the synecdochical accusative.

59-61. *νῦν ἄμμε κ. τ. λ.* Crusius constructs: *νῦν ὁῖω ἄμμε* (Epic for *ἡμᾶς*. S. § 78) *ἂψ ἀπονοστήσειν παλιμπλαγθέντας* (*wandering back*). — *κὲν* i. e. *ἂν*)—*φύγοιμεν*. The presence of *κὲν* in the protasis, implies a condition upon which the protasis itself depends, *if we would escape death at least* (in case we can escape). Cf. K. § 340. 6. — *εἰ δὴ*, *if now = seeing that*.

62-65. *ἐρείομεν* (Epic subj. 1 plur. for *ἐρέωμεν* from *ἐρέω* = *ἐρωτάω*), *let us inquire*. S. § 218. 2. — *μάντιν*, *a prophet*. "The business of the Mantis was rather to announce the feeling of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth. — *ἱερῆα—ὄνειροπόλον*. These words are considered by some as in apposition with *μάντιν*. The former denotes one who derives his divination from the entrails of the victim, the latter, one who interprets the will of the gods from dreams. As this method of determining the divine will was in less repute, it is here preceded by *καὶ* in the sense of *even*. This is further indicated by the next clause *καὶ . . . ἐστίν*, *for a dream also is from Jupiter*, in which Achilles asserts the divine origin of dreams, as a reason why he would consult an *ὄνειροπόλος*. — *ὅς κ' εἴποι*. The optative is used in a relative sentence, even when the verb of the principal sentence is present or future, to denote a supposition or condition depending on a certain condition, *who may tell us* (if we inquire of him). Cf. Jelf's Kühn. § 832; Rost § 123. 3. a. — *ὅ, τι* (so written to distinguish it from *ὅτι* the conjunction), *on account of what, why*. Cf. Odys. 5. 215. This accusative is synecdochical. — *εἴτ'—εἴθ'*, *whether—or*. Mt. § 617. 5; S. § 236. N. 3. — *ὅγ'* refers to Apollo. *γέ* gives emphasis to the pronoun. S. § 68. N. 3. — *εὐχολῆς* is the genitive of cause. K. § 273. f; S. § 194. 1. — *αἶ κέν* (Epic for *εἰ κεν*)

πως—βούλεται. Supply σκοπεῖν or πειρᾶσθαι, *to see if by any means he may be willing*. Cf. K. § 344. R. 9; Rost § 121. N. 3; S. § 215. N. 6. a. — κνίσσης—ἀντιάσας. For the genitive after verbs of participation, cf. Mt. § 328. 5; S. § 191. 2. In prose, verbs of meeting and approaching are usually followed by the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b. — In Wolf's edition a comma is placed after ἀντιάσας, which I have erased, as ἀμῦναι depends on βούλεται (for βούληται). — τελείων, i. e. without any blemish. — Some find a tmesis in ἀπὸ—ἀμῦναι.

68, 69. ἦτοι, *then*, like μὲν is responded to by δὲ in the next clause. — ὧς, *thus*. — κατ' ἄρ' ἔζετο, *he then sat down*. For this use of ἄρα, see N. on v. 306. — τοῖσι δ' ἀνέστη. See N. on v. 58. — ὅχ' (for ὅχα), *by far*, qualifies ἄριστος.

70–73. ἤδη, Epic pluperf. for ἤδαι. S. § 129. 2. — τά τ' ἐόντα, *the present, the future, and the past*. πρὸ τ' ἐόντα; literally, *those things which have gone before*. — νήεσσ' ἠγήσατ'. While the Grecian fleet lay at Aulis, a prodigy appeared, which Chalcas interpreted favorably, and thus encouraged the army to proceed. He was virtually, therefore, the leader of the expedition. Cf. 2. 300. — Ἴλιον εἴσω, *to Ilium*, “*all the way to Ilium*.” Felton. — ἦν διὰ μαντοσύνην denotes the means by which Chalcas exercised a controlling influence over the expedition. ἦν is a possessive pronoun. — τήν = ἦν. See N. on τόν, v. 36. — σφίν, Epic for σφίσι. S. § 78. — εὐφρονέων, *well-disposed*. Nitzsch (ad Odys. 2. 160) says that it denotes kindness combined with intelligence. — ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, *harangued them and said* = addressed them as follows.

74–79. μυθήσασθαι, *to explain, interpret*. — μῆνιν, i. e. the cause of the anger. — ἑκατηβέλεταο, Epic for ἑκατηβέλετου (S. § 44) for ἐκηβόλος. See N. on v. 96. — τοιγάρ, *therefore*. — ἐρέω for ἐρῶ. S. § 119. N. 1. — σὺ δὲ σύνθεο (for συνδοῦ, 2 aor. imper. mid. 2 sing. of συντίδημι), *but do you attend*. σύνθεο, sc. φρεσί. — ὄμοσσον for ὄμοσον. This doubling of consonants for the sake of metre, is too common to require further notice. — ἦ μὲν (= μήν), *truly*. — ἀρήξειν depends on ὄμοσσον, and its subject is omitted, because it is the same with that of the verb on which it depends. Hence πρόφρων (= *promptly*) is put in the nominative by attraction with the subject of ὄμοσσον. Butt. § 142. 2. a; K. § 307. 4; S. § 222. 3. b. — γὰρ in ἦ γὰρ (*for truly*) introduces the reason why the prophet might need the protection of Achilles. — χολωσέμεν, Epic for χολώσιν. S. § 118. 6. For the omission of the subject, see N. on ἀρήξειν. — μέγα κρατεῖ, *who holds powerful sway over all the Greeks*. S. § 189. Heyne remarks: “Argivi sunt, qui ejus regno subsunt; Achivi (Ἀχαιοί) totus exercitus, cui tanquam summus dux imperat.” Cf. 2. 684. — οἱ = ὧ. The repetition of the relative pronoun, when the verbs of two clauses require different cases, is frequently avoided by omitting the relative in the second clause, or employing, in place of the second relative, a demonstrative or personal pronoun. Cf. K. § 334. 1; Butt. § 143. 7.

80-83. κρείσσων in reference to the means of revenge. — ὅτε χόσεται (i. e. χόσεται), *whenever he is angry*. This supplemental proposition is indefinite, and takes the subjunctive because the antecedent is indefinite (S. § 217. 2). Had ἂν been added (cf. v. 128), the clause would have been conditional to the principal proposition, κρείσσων γὰρ βασιλεύς. Cf. Rost § 121. N. 1. — χέρηϊ, *inferior*, is opposed to κρείσσων. — εἴπερ, *even if*. The apodosis begins with ἀλλά τε καί, *but yet*. — τὲ is added to both clauses, in order to mark more strongly the antithesis which exists in the members. Cf. Jelf's Kühn. § 755. 2. — γὲ imparts emphasis to χόλον, and καὶ to αὐτῆμαρ. Opposed to αὐτῆμαρ is μετόπισθεν in the next line. — κότον, *grudge*. — ὅφρα τελέσῃ (sc. κότον), *until he shall have accomplished it*. ὅφρα with the aorist subjunctive denotes an object aimed at. K. § 337. 6; Jelf's Kühn. § 841. 2. — ἐν στήθεσσι ἐοῖσι (for οἷς) is to be taken with ἔχει κότον. — φράσαι, *consider*. — εἴ (whether. S. § 215. N. 6) με σαώσεις if Agamemnon shall be enraged at me. εἴ denotes a twofold question, *whether—or not*. Cf. Jelf's Kühn. § 877. b.

84-91. δ', *then, on the other hand*. — θεοπρόπιον, *the oracle*; literally, *something shown forth by the gods*. Cf. Butt. Lexil. No. 64. — οὐ Ἀπόλλωνα, *no, by Apollo*. οὐ μὰ is employed in negative, and ναὶ μὰ in affirmative propositions. Cf. Mt. § 605; S. § 183. — ὥτε limits εὐχόμενος, which participle denotes cause or means. See N. on v. 7. — Κάλχαν is the vocative of Κάλχας. S. § 50. 1. Zenodotus wrote Κάλχα. — οὐ in οὗτις is an emphatic repetition of οὐ in v. 86. — ἐμεῦ ζῶντος, *while I live*. This genitive absolute denotes time. K. § 312. 4. a; S. § 226. This expression is rendered more vivid and emphatic by δερκομένοιο, *while I see = behold the light*. Prof. Felton rightly takes ἐπὶ in a local sense, *while I live and see, upon the earth*. — σοὶ—βαρείας χεῖρας ἐποίσει, *shall lay heavy hands upon you = shall do you violence*. — Δαναῶν is the genitive of the whole after οὗτις. — οὐδ' ἢν (i. e. εἰάν), *not even if*. The subjunctive shows that the condition is uncertain, although regarded as possible. The apodosis οὗτις Δαναῶν takes the indicative to denote what is certain. K. § 339. II. b. — Ἀγαμέμνονα follows εἵπης as the accusative of person, the verb being followed generally by the accusative of the thing spoken. Cf. 2. 59, 156; Jelf's Kühn. § 583. 68. — πολλὸν ἄριστος. See N. on ὅχ' ἄριστος, v. 69. — εὐχεται εἶναι (*professes to be*) = ἔστι, since Nestor uses the same expression in 2. 82, where, as Ernesti remarks, it would not comport with his object, to attribute to Agamemnon a false pretension to superiority, which Achilles is thought by some to do in these words.

92-95. τότε δῆ, *then indeed*. — οὐτ' ἄρ', *not then*. ἄρα refers to the erroneous idea as to the cause of Apollo's anger, contained in the question of Achilles (v. 65), and repeated in εὐχολῆς ἐπιμέμφεται in this verse. Cf. Jelf's Kühn. § 787. 2. c. Trollope supposes that it denotes a consequence of ἀλλ' ἔνεκ' ἄποινα, the clauses being inverted. — ὅγ' refers to Apollo Cf. v. 75.

96-100. τοῦνεκ' (i. e. τοῦ ἔνεκα) ἄρ', *on this account then*. ἄρα, when employed in explanation or illustration, is called ἄρα *explicitivum*; when in sentences denoting the consequence, it is styled ἄρα *conclusivum*. Cf. Jelf's Kühn. § 789. a. — Ἐκηβύλος, *Far-darter*, an epithet of Apollo. — ἦδ' ἔτι δώσει, *and he will still send them*. — πρὶν—πρίν, *before that*. In prose πρὶν is commonly preceded by πρότερον or πρόσθεν. S. § 220. 2. — λοιμοῖο . . . ἀφέξει, *will he restrain his heavy hands from the pestilence*. Some translate, *hands heavy with the pestilence* (χεῖρες λοιμώδεις, *manus pestilentes*). — δόμεναι (2 aor. infin. act. for δοῦναι. S. § 132. 6) is put in the infinitive after πρίν, to denote a conceived limitation of time, not independent but subordinate to the principal clause. Cf. K. § 337. 9. c; S. § 223. 3. The aorist is here used, because the speaker refers to the future event as though it had already taken place. Cf. K. § 256. 4. f. αὐτὸν referring to Agamemnon is to be supplied with δόμεναι. — ἐλικώπιδα, "*having glancing or rolling eyes, a mark of spirit and youthful fire*." Smith's Crus. Lex. Others render it *black-eyed*, that being esteemed a trait of beauty among the orientals. — ἀπριάτην, ἀνάποινον, *unbought, unransomed*. Crusius remarks that the former of these words denotes, *without a ransom demanded*, the latter, *without the acceptance of any offered reward*. — τότε . . . πεπίθοιμεν (Epic for πίθοιμεν), *then by having propitiated* (see N. on ἐρίσαντε, v. 6) *him (thus) we may perchance persuade him to remove the evil*. The aorist is here used, because the animation of the speaker leads him to view the thing spoken of, as already accomplished. Cf. K. § 257.

101-105. ἦτοι—δέ. See N. on v. 68. — εὐρυκρείων. Cf. 2. 108, 576-580. — μένεος . . . πῖμπλαντ' (for ἐπίμπλαντο), *and his dark soul was much filled with wrath* (S. § 200. 3). φρένες ἀμφιμέλαιναι, literally, *his black diaphragm*. The ancients supposed the diaphragm or midriff to be the seat of thought and of the passions. When the mind was inflamed with anger, the veins became swollen and dark with blood, and hence it received the epithet here given it. — ἀμφιμέλαιναι, *black all around* (=entirely black), shows, therefore, the violence of the king's anger. Other explanations of this epithet have been given. — οἱ in ὅσσε δέ οἱ is the dative employed for the possessive genitive (S. § 201. 5) = ὅσσε αὐτοῦ. Cf. K. § 313. R. 2. This dative also may be referred to that, in reference to or in presence of which an action is performed. In this case it is to be constructed with εἵκτην. Cf. K. § 284. (10). — λαμπετόωντι, *shining*, a protracted form (S. § 11. 3) of the defective participle λαμπετῶν (-άων). Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 184. — εἵκτην, 3 dual pluperf. for ἐωκείτην (from εἴκω), with the signification of the imperfect. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 81; Soph. Gr. Verbs, p. 131. — Κάλχαντα depends on προσέειπεν. The asyndeton is expressive of the hasty and violent anger of the king. — πρῶτιστα, *first of all*, is a poetic superlative. — κάκ' ὀσόμενος, *looking fiercely* (literally *evil*), "*with threatening look*." Voss. "*On Chalcas lower*."

ing." Cowper. Some render it *presaging ill*, but this is implied in the more literal interpretation. Cf. Butt. Lexil. No. 86.

106-108. *μάντε κακῶν*, *prophet of evils*; i. e. announcer of evil tidings. Reference is had among other things, perhaps, to the unwelcome prediction of Chalcas, that ten years would be spent in the siege before Troy would be taken. The sacrifice of Iphigenia is supposed by some to be alluded to, but that story was the invention of a later age. — *οὐ πάποτε*, *never yet*. *πότε* limits the time expressed in *οὐ πω* to the present. — *τὸ κρήγυον*, *the thing which is good or useful*. Cf. Butt. Lexil. No. 74. in respect to the sentiment cf. 2 Chron. 18, 7. — *τολ—φρεσὶ* limits *φιλα*, which, had the impersonal construction been chosen, would have been *φίλον* in agreement with *μαντεύεσθαι* the subject of *ἐστί*. Cf. Mt. § 443. 1; K. § 243. 3; S. § 157. d. — *τὰ κάκ'*, *those things which are evil*. — *οὔτε τί πω—οὔτ'*, *never at all—nor*. *τί* in this connection is synecdochical. S. § 182. — *ἐτέλεσσας = ἐπλήσωσας*. "Vates ipse dicitur perficere illa, quæ eo prædicente evenirent." Bothe.

109-115. *καὶ νῦν*, *now also*. — *ἐν*, *in*, i. e. in the assembly of. — *θεοπροπέων*, *explaining omens*, not *predicting future events*, which is a sense unsuited to the context. — *ὥς . . . ἔνεκα*, *how that, forsooth, because of this*. *δὴ* has here its ironical use. Cf. Jelf's Kühn. § 721. 3. *τοῦδ'* is explained by *οὔνεκ'* (i. e. *οὐ ἔνεκα*, *because*) . . . *δέξασθαι*. — *κούρης Χρυσήϊδος*, *virgin daughter of Chryses*. Cf. S. § 140. See N. on v. 13. Trollope supplies *ἀντί* before this genitive. Cf. K. § 275. R. 4; S. § 200. 4. — *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι*, *since I much prefer*. This sense is demanded by the antithesis between this and the preceding sentence. Cf. Butt. Lexil. No. 35. In v. 117 it is followed by *ἢ*, there being an ellipsis of *μᾶλλον*. Cf. K. § 323. R. 3. Perhaps, however, it would be better to consider the idea of comparison, as there communicated to *βούλομαι* by the comparative *ἢ*. Cf. Butt. § 149. 7. — *καὶ γὰρ ῥα*, *for indeed now*, is confirmatory of what is expressed in *ἐπεὶ . . . ἔχειν*. — *κουριδῆς ἀλόχου*, *lawful wife*, in opposition to a concubine or wife of inferior order. Cf. 19. 298, where Briseïs refers to the promise of Patroclus, that she should be the wedded or lawful wife of Achilles, although she was even then his wife in the lower sense. — *ἔθεν*, Epic for *οὐ* (S. § 78) = *αὐτῆς* referring to Clytemnestra and depending on *χερείων*. S. § 198. 1. — *οὐ* (= *οὔτε*)—*οὐδὲ*—*οὔτ'*—*οὔτε*, *neither—and not—nor—nor*. For the use of these negatives in clauses containing subdivisions or explanations, cf. Jelf's Kühn. § 775. Obs. 4. — *δέμας* refers to the form or figure, and *φυῆν* to those general charms which combine to form a beautiful woman. These nouns are accusatives synecdochical. — *οὔτ' ἄρ*, *not at all*. — *φρένας* denotes mental and *ἔργα* personal accomplishments, such as music, skill in embroidery and works of the loom.

116-120. *ἀλλὰ καὶ ὥς*, *but even thus*, i. e. notwithstanding she is thus

accomplished. — δόμεναι πάλιν = ἀποδοῦναι. — τόγ', *this at least*. γέ limits the assertion to the thing here spoken of, and τὸ refers to the restoration of Chrysêis. — βούλομ' . . . ἀπολέσθαι, *for I wish my people to be safe rather than to perish*. See N. on v. 112. ἔμμεναι, Epic for εἶναι. S. § 124. — αὐτὰρ (Epic for ἀτάρ), *but, however*, denotes a transition — γέρας refers to the booty which fell to the chiefs. — ὄφρα = ἵνα. — μὴ—ἔω (Epic for ὦ). Cf. S. § 229. 2. — οἶος Ἀργείων, *the only one of the Greeks*. The genitive is partitive. — ἔοικεν is here used impersonally, *it is befitting, proper*. — τόγε is explained by ὃ μοι . . . ἄλλη, in which ὃ has the sense of ὅτι, and ἔρχεται ἄλλη, "*is going elsewhere* = *is passing from one to another*." Felton. For this local sense of ἄλλη, cf. Jelf's Kühn. 606. Obs. 5.

121-126. ποδάρκης = πόδας ὤκους, v. 58, inasmuch as swiftness of foot is closely allied to strength of foot, which is the etymological signification of ποδάρκης. — φιλοκτεανώτατε πάντων, *most avaricious of all*. — γὰρ in πῶς γὰρ implies an ellipsis: (this cannot be) *for how*. To the negative οὐ μὲν in this omitted clause, Trollope says that οὐδὲ in the following line refers. Some prefer to take γὰρ in its strengthening sense, *how then*. — οὐδ' ἔτι που ἴδμεν, *we no longer any where know*. Köppen reads οὐδὲ τί πω, *nequidum*. ἴδμεν is put for ἴσμεν, and that by syncope for ἴσαμεν. — ξυνήϊα (for ξύνεια), *public property, common stores*. From these a gift would have to be selected for Agamemnon, unless some one of the chiefs was deprived of his share. — τὰ μὲν . . . δέδασται, *what things we have plundered from cities, these have been divided*. — τὰ μὲν—τὰ = ἃ μὲν—ταῦτα. See Ns. on vs. 9, 36. The relative clause is placed first for the sake of emphasis. Cf. S. § 173. For the anastrophe of ἔξ, cf. S. § 231. N. 2.

126-129. λαοὺς (see N. on v. 10) is the subject of ἐπαγείρειν, and both form the subject of ἐπέοικε. — παλίλλογα, *collected again* for a second distribution. So Ernesti explains: *omnia iterum in unum conferre, ut alia denuo portione dispartiantur*. — θεῶ, i. e. according to the will of the god (viz. Apollo). — πρόες, imperat. 2 aor. of προΐημι. S. § 124. — αὐτὰρ denotes transition, *but* (as to the reward). — αἶ κέ ποθι (if ever)—δῶσι (Epic for δῶ). See N. on v. 80. — Τροίην is taken as an adjective by Nitzsch; ἡ Τροία (sc. γῆ) is put for the name of the country.

131. μὴ δ' οὕτως, *not thus*. — ἀγαθός περ ἐών, *although you are very* (περ. Jelf's Kühn. § 734. 2. 1) *brave*, i. e. your bravery will not assist you to overreach me in this matter. For this concessive use of the participle, cf. K. § 312. 4. R. 8; S. § 225. 6. Prof. Felton translates: *brave as you are*, i. e. it is unbecoming a brave man to attempt to obtain an undue advantage. But this comports less with the ungovernable rage of the king, which would not permit him to reason or expostulate. — κλέπτε νόφ, *practise not (μὴ) deceit; cherish not deception in the soul*." Smith's Crus. Lex. νόφ is the local dative. S. § 204 — οὐ παρελεύσεαι, *you will not over-*

reach me. Similar to this is the expression in vulgar use, *you can't come over me*.

133, 134. ὅφρ' is here a particle of time, *whilst*. Its usual rendering *that*, is in this place erroneous. — αὐτὸς is in apposition with the omitted subject of ἔχης. S. § 160. 4. b. — αὐτάρ. Bothe finds an anacoluthon in this line, regularity of construction demanding ἐθέλεις αὐτὸς ἔχειν γέρας. But there is no necessity for this, as αὐτὰρ is employed to mark more strongly the antithesis, in the sense of *on the contrary*. — αὐτως, *indifferently, carelessly*. Some take it in the sense of οὕτως, but I think the usual signification given it conforms better to ἥσθαι. — δευρόμενον my prize. — δὲ in κέλει δὲ is an emphatic connective.

135-140. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι κ. τ. λ. There is an ellipsis of the apodosis καλῶς ἔχει, which a gesture or tone of the speaker would readily suggest to the mind, and which is implied in the contrast of the two conditional clauses. Cf. K. § 340. 2. c; Mt. § 617. a. Butt. (§ 151. V. 2) refers this aposiopesis to the first of the conditional clauses being of such comparatively trivial importance, that the speaker hurries on to the second as alone worthy of special attention. — ἄρσαντες κατὰ θυμόν, *fitting it* (i. e. the present) *to my mind*, i. e. making it satisfactory. — ἀντάξιον (sc. τῆς κούρης. S. § 200. 4) agrees with γέρας to be supplied from the preceding clause. — εἰ δέ κε (= εἰάν δέ) responds to εἰ μὲν in the preceding line. — εἴ κε, with the subjunctive, is a milder expression of the condition, than εἰ with the future. Cf. Mt. § 523. 1. — ἐγὼ . . . ἔλωμαι, *I myself will take it*. The subjunctive in the Epic dialect, is often employed with or without ἄν, for the future indicative. K. §§ 259. R. 4; 260. 3. c; Butt. § 139. I. 4; S. § 215. N. 4. δὲ = *on the contrary*, inasmuch as it follows a hypothetical protasis. In 6. 146 δὲ has a similar adversative force after a comparative protasis. Cf. Jelf's Kühn. § 770. 1. a (a). — ἢ τέον, *either thine*. — Αἴαντος, i. e. Ajax Telamon, next to Achilles the bravest of the chiefs. Cf. 2. 768. — ἢ Ὀδυσῆος (sc. γέρας) ἄξω ἐλὼν, *or seizing, I will lead away that* (viz. the prize) *of Ulysses*. This chief signalized himself at the siege of Troy for his prudent counsels and inventive resources (cf. Odys. 3. 121). Agamemnon shows his imperiousness, in thus threatening by name the most distinguished leaders in the army. The repetition in ἔλωμαι—ἰὼν—ἄξω ἐλὼν is well suited to the excited state of the speaker's mind. — κέν stands here with κεχολώσεται (fut. pass. as fut. mid.), because the proposition is dependent upon the conditional clause, ὅν κεν ἴκωμαι (= εἰάν τινα ἴκωμαι. K. § 333. 3; Rost § 123. 2; S. § 217. 2). ὅν depends on ἐπὶ or πρὸς understood, or is the terminal accusative. — καὶ αὖτις, *at another time, hereafter*.

141-147. νῦν δ', ἄγε, *but now come on*. δ' is here a particle of transition, and ἄγε is hortatory. — μέλαιναν. This epithet was given to the ship, either from the color which wood receives from its exposure to wind and water, or from the pitch with which the ship was anointed. —

ἐρύσσομεν, Epic for ἐρύσωμεν. Cf. Butt. § 104. 15. So in ἀγείρομεν and δείρομεν (vs. 142, 143), the connecting vowel is shortened for the sake of the metre. Cf. S. § 118. 4. The subjunctive is here used for the imperative. S. § 218. 2. As the ancients drew their ships up on the shore (cf. 1. 485), previous to sailing they had to launch them into the sea. — ἄλα δῖαν. The sea was called *divine*, doubtless on account of its vastness. “*Mare magnum, nam omnia magna sunt divina.*” Heyne. — ἐς δ’ ἀγείρομεν, *and let us collect rowers into it in suitable numbers.* ἐς, Epic for εἰς, is usually considered as disjoined from ἀγείρομεν by tmesis. But see N. on v. 39. — Butt. (Lexil. No. 51) regards ἐπιτηδές, as an adverb composed of ἐπὶ with a case of the demonstrative pronoun ὅδε, ἥδε, τόδε, with the sense, *as is necessary for that thing==as many as are proper.* Cf. Odys. 15. 28. — ἀν—βήσομεν, *let us cause to embark.* For this causative use of the aorist of βαίνω, cf. Butt. § 114. B; S. § 133. B. — εἷς=τίς, *some one.* — ἀρχὸς is the predicate. — βουληφόρος. None but kings or independent chieftains met in such councils as this. — Ἰδομενεύς, *Idomeneus*, was king of Crete, and one of the oldest and most distinguished chiefs. Cf. 2. 645; 3. 230. Here again Agamemnon imperiously asserts his power to send any one of these great chieftains on the propitiatory errand to Apollo. — See N. on v. 138. — ἐκπαγλότατ’, *most dreadful, terrible.* This word seems to include neither praise nor blame. Cf. Liddell and Scott. Those who regard it as an epithet of praise, consider it as here spoken ironically. But cf. 18. 170, where Juno addresses Achilles with this same epithet. — ἡμιν, *for us*, is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — Ἐκάεργον. See N. on Ἐκηβόλος, v. 96. — ἰλάσσειαι for ἰλάσσηαι. — ῥέξας denotes means. See N. on ἐρίσαντε, v. 9.

148-153. ὑπόδρα ἰδών, *looking fiercely.* — ὦ μοι (S. § 201. 6) “*indignantis est.*” Bothe. — ἀναιδείην ἐπιειμένε (from ἐπιέννυμι for ἐφέννυμι), *clothed in impudence.* For the construction, cf. S. §§ 184. 1; 177. 3. — κερδαλεόφρον. See N. on φιλοκτεανώτατε, v. 122. — τοι—ἔπεσιν, *thy words.* See N. on ὅσσε οἱ, v. 104. — πείδηται is called by Kühner (§ 259. 1. b) the *deliberative* subjunctive, i. e. it expresses deliberation as to what the individual ought to do. Cf. Jelf’s Kühn. § 417. — Ἀχαιῶν depends on τίς. — ὁδὸν ἐλθέμεναι (Epic for ἐλθεῖν) is usually translated, *to make an ambushade*, the λόχονδ’ ἰέναι in v. 227 being considered its equivalent. I prefer, however, with Voss, Bothe, and Crusius, to give it the more literal signification, *to go on a journey*, either for plunder, or on some embassy or mission. Cf. Odys. 3. 316. In this sense, it stands opposed more naturally to ἀνδράσιν (S. § 202. 1) ἱφι μάχεσθαι in the next clause. For the accusative, cf. S. § 181. 2. — γὰρ in οὐ γὰρ implies an ellipsis: (how can you expect obedience from the Greeks, since you requite so ill those who came here for your sake alone), *for I did not come here*, etc. — αἰχμητάων, literally, *those who handle*

spears. Butt. (§ 34. IV. 3) regards the termination *ων*, as one of the most ancient forms of the genitive plural, — *μαχησόμενος*. See N. on *λύσσομενος*, v. 13. — *ἐπεὶ . . . εἰσὶν* ("since they are not guilty towards me." Felton), i. e. since they have done me no wrong. Some take *μοι* in the sense of *in my opinion*. Cf. Jelf's Kühn. § 600. 1.

154-157. *οὐ γὰρ πώποτ'*, *for never*. *γὰρ* explains and confirms *ἐπεὶ . . . εἰσὶν*. — *ἐμὰς . . . ἵππους*. The most frequent causes of war, in earlier and ruder times, were inroads for plunder made by chiefs upon each other's territory, at which time cattle and horses were driven away, crops destroyed, and sometimes towns and villages pillaged and burnt. Such expeditions were not deemed dishonorable. Cf. Thucyd. I. 5. § 1. — *ἐν Φθίῃ*, *in Phthia*. This was the chief city of the Myrmidons in Thessaly on the river Sperchius. It was the residence of Peleus. Sometimes it is taken, as here, for the country around Phthia. — *ἐδηλήσαντ' = ἔβλαψαν*. Schol. — *ἐπειὴ* (for *ἐπεὶ ἦ*), *since*. — *οὔρεα* refers to the mountains in Macedonia and Thrace, lying between (*μεταξὺ*) Phthia and Troy. — *σκιόεντα*. This epithet refers to the dark appearance of mountains covered with dense forests. — *θάλασσα*, i. e. the *Ægean sea*.

158-162. *ἀλλὰ σοί*. The pronoun retains its accent, because it is emphatic. — *ἄμ'* (= *tecum*) gives emphasis to *ἐσπόμεθ'*. — *χαίρης*. The subjunctive here follows a verb of past time, but which denotes action continued to the time of the speaker. Cf. Mt. § 518. 4; Rost § 122. II. N. 4; S. § 212. N. — *Μενελάω* depends upon *τιμὴν ἀρνύμενοι* (*seeking requital*), as the dat. commodi. See N. on v. 39. Some refer *τιμὴν* to the honor of Menelaus, which had been wounded in the abduction of Helen. *ἀρνύμενοι* is here used *de conatu*. Zenodotus wrote *ἀρνύμενος*, referring the participle to Agamemnon alone. — *κυνῶπα!* *shameless*; literally, *dog-eyed*. The Homeric chieftains were not very refined in their expressions of wrath. — *πρός*, *from*. K. § 298. I. 1. — *τῶν οὔτι μετατρέπη*, *about which things you have no concern*. S. § 193. — *αὐτὸς* is to be taken with *ἀφαιρήσεσθαι*. See N. on *πρόφρων*, v. 77. — *ὧ ἐπι* anastrophe for *ἐφ' ὧ*. S. §§ 231. N. 2; 33. 2. — *πόλλ'* is properly the cognate accusative after *ἐμόγησα*, but is employed adverbially. Jelf's Kühn. §§ 563; 548. f; S. §§ 181. 2; 135. 2. — *δόσαν*, sc. *δν*. Cf. N. on *οἱ*, v. 79. — *υἷες Ἀχαιῶν = οἱ Ἕλληνες*.

163-168. *οὐ—πότε*, *never*. See N. on v. 106. — *σοὶ—ἴσον—γέρας*, i. e. *γέρας ἴσον σοί*, *a reward equal to thine*. *σοὶ = γέρα σοῦ*. This comparison of the attribute of one object with another object is called *comparatio compendaria*. Cf. K. § 323. R. 6; S. § 202. N. 1. — *Τρώων εὐναιόμενον πτολίεθρον* does not refer to Troy itself, but to any of the cities in the Trojan country. Cf. 9. 328. Trollope contends that this phrase always refers to Troy, and that the verb after *ὁππότ'* designates future action. — *ἀλλά*, *notwithstanding*. — *μὲν* in *τὸ μὲν πλεῖον* (sc. *μέρος*) makes this an independent clause, in contrast with what follows. If

may be rendered, however, as a subordinate clause, *while my hands perform the greater portion of the fierce battle, but when a division (of the spoil) comes, by far the greater prize falls to you.* Cf. Jelf's Kühn. § 764. e. τὸ γέρας, "the well-known prize which the victor receives." Mt. § 264. 2. τὸ is employed here as the true Attic article. See N. on v. 11. — φίλον what there is of it, or in the absence of a more valuable prize. — ἐπὶν κεκάμω (2 aor. Epic of κάμνω) πολεμίζων, *when I am wearied with fighting.* For the subjunctive after ἐπὶν to denote a present or future action frequently repeated, cf. Mt. § 521; K. § 337. 5. For the participle denoting the way, means, or manner, cf. K. § 310. 4. c; Butt. § 144. 2.

169-171. εἰμι has a future signification. S. § 211. N. 4. — Φθίηνδ'. S. § 134. 3. — φέρτερον than to stay with Agamemnon. — ἐστίν has for its subject οἶκαδ' κορωνίσιν in the next line. Thiersch, both here and in v. 179, would read ξυν after ν, as νκ combine a more sonorous pronunciation. — οὐδέ σ' ἀφύξειν, *nor do I purpose, while here dishonored* (see N. on ζῶντος, v. 88), *to heap up wealth and riches for you.* This interpretation, which makes σ' stand for σοι (dat. commodi) elided before ὄτω, comports better with νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', than the one that makes σ' (i. e. σὲ) the subject of ἀφύξειν, (which in that case ought to have been ἀφύξεσθαι,) or that which, by an anacoluthon, makes ἄτιμος ἐὼν (= ἄτιμον ἐόντα) refer to Agamemnon. "ἄτιμος est Achilles, præmio orbatus, quod est τιμή, γέρας, injuria affectus, per totum carmen." Heyne.

173-177. μάλ' strengthens φεῦγε, *fly by all means.* — τοι. See N. on οἶ, v. 104. — ἔγωγε, *I at least*, whatever others may do. γε has a similar emphatic force in ἔμοιγε below. — πάρ' for πάρεσι. S. § 234. d. — ἄλλοι chiefs. — κὲ in οἳ κέ με τιμήσουσι implies a condition, *who will honor me* if an occasion offers (K. § 333, R. 1). To supply the condition in such cases, would often destroy the delicate shade of indefiniteness conveyed in the original. Butt. (§ 139. II. 3. 1) attributes to ἂν a softening influence in respect to the affirmation of things future. There is no essential difference between this and the explanation of Kühner. — μητίετα, Epic for μητιέτης. — Διοτρεφέων, *Jove-nourished.* Kings were regarded as deriving their power and dignity from Jupiter. — γὰρ refers to ἔχθιστος.

178-181. ποῦ, doubtless, "somehow." Felton. — τόγ' refers to εἰ ἐσσί. — οἶκαδ' ἰὼν—ἄνασσε=go home and rule. The action expressed by the participle, must often be conceived of as one with that of the verb following, and in such cases may be frequently rendered by the English verb. Cf. Butt. § 144. N. 3. — For the construction of Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, cf. S. § 189. N. Kühner (Jelf's edit. § 605. 3) ranks this with the local dative. Rost (§ 108. N. 2) says that ἀνάσσειν, in the signification *to command, to order*, is joined with the dative, in the signification *to be master or lord*, with the genitive. The Myrmidons were

an Achæan people in Thessaly under the dominion of Achilles, whom they accompanied to the Trojan war. — σέθεν (Epic for σοῦ. See N. on v. 114). — ἀλεγίζω. S. § 194. 1; K. § 274. 1. b. — οὐδ' ὄδομαι κατέοντος (sc. σοῦ), *nor do I trouble myself about you (=your) being angry.* — ἀπειλήσω δέ τοι ᾧδε. The threat is contained in the following lines. ᾧδε is opposed to οἴκαδ' in v. 179. — ὥς, *since.* — ἀφαιρείται has two accusatives. S. § 184. 1. — τὴν μὲν ἐγὼ . . . πέμψω = *while I send away*, etc. See N. on μέν, v. 165. — κ' ἄγω. See N. on ἔλωμαι, v. 137. The nature of the subject will show why πέμψω, denoting a positive assertion, is employed in one clause, and the subjunctive denoting a condition in the other. Rost (§ 120. 5. b) gives to the subjunctive here the shade, *it will happen that I will take*, etc. — Βρισηίδα, Brisêis. According to the Scholiast, her name was Hippodamia. Achilles received her as his portion of the spoils taken at Lyrnissa. See N. on 2. 589. — τὸ σὸν γέρας is in apposition with Βρισηίδα. The article belongs to σὸν (= *that which is thine*). Cf. S. § 158. 2 (end). — ὅφρ' denotes the end or purpose. This is called its *telic* (τελικῶς) sense. When it denotes result, it is called *ecbatic* (ἐκβατικῶς). — ὅσσον, *how much*, strengthens the comparative. K. § 239. R. 2. — σέθεν (see N. on v. 180) depends on φέρτερος. S. § 198. 1. — καὶ ἄλλος is opposed to σὺ, the omitted subject of εἰδῆς = *not only you, but another too.* — ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, *to say that he is equal to me*; or as Trollope renders, *to call himself my equal.* The next clause is still stronger, καὶ . . . ἄντην, *or place himself in comparison with me.* ἄντην (adv. ἀντὶ) implies open comparison, or that which results from placing the objects face to face. ὁμοιωθήμεναι is middle in sense.

188–192. Πηλείωνι, *the son of Peleus.* For the form of this patronymic, cf. S. § 140. For the dative, cf. S. § 201. 3. — οἱ ἦτορ. See N. on οἱ, v. 104. — στήθεσσιν λαίοισι is the local dative. S. § 204. Hairy breasts were considered a mark of strength. Cf. 2. 851. — μερμήριξεν—ἦ—ἀναστήσειαν. In deliberative questions, the optative is employed after an historical tense, when the statement in the subordinate clause is to be considered as that of the person spoken of. Cf. K. § 344. 6. See N. on πείδηται, v. 150. — ὅγε. The subject being changed from ἦτορ (v. 188), the pronoun is employed to bring it distinctly forward. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — τοὺς μὲν refers to the chiefs sitting around Agamemnon. In the next clause, we should have expected Ἀτρεΐδην δέ, but Achilles in ὁ δ' (*he himself*) is opposed to the chieftains referred to in τοὺς μὲν. — ἀναστήσειεν, *should disperse* by arousing them from their seats. In rushing towards Agamemnon, Achilles would *cause to start up* (the literal meaning of ἀναστήσειεν) the chiefs who sat around him. Some render *should excite to rebellion.* But the fury of Achilles would demand immediate vengeance, while the stirring up of rebellion would be too slow a revenge for his wounded feelings, and inconsistent with his ungovernable temper.

193-201. δ in $\epsilon\omega\varsigma \delta$ is rendered emphatic by its position where a long syllable is required. Cf. 9. 392. — $\phi\rho\acute{\epsilon}\nu\alpha$ has reference to the *mind* or *understanding*, $\delta\upsilon\mu\acute{o}\nu$, to the *soul* or *heart* considered as the seat of the emotions. Render: *while he was revolving these things in his mind and heart* = *while he was vacillating between the dictates of prudence and passion*. A writer in Blackwood's Magazine for May, 1846, thus renders it:

"But as he struggled with thought and the burning confusion of impulse."

— $\epsilon\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$, *was beginning to draw* (cf. S. \S 211. N. 12). His passions were getting the better of his judgment. — δ' before 'Αθήνη is antithetic, and does not respond to $\delta\acute{\epsilon}$, which answers to $\mu\acute{\epsilon}\nu$ implied in the preceding line, and connects $\epsilon\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$ with $\omega\rho\mu\alpha\iota\nu\epsilon$. — $\delta\mu\omega\varsigma$, *alike, to the same degree*. In 5. 535, $\delta\mu\omega\varsigma$ is followed by the dative. — $\phi\iota\lambda\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\sigma\alpha$, *because she loved*. S. \S 225. 4. — $\xi\alpha\nu\theta\eta\varsigma \kappa\omicron\mu\eta\varsigma$ is the genitive of the part taken hold of. S. \S 192. 2. — $\omicron\iota\omega \phi\alpha\iota\nu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$, *appearing to him alone*. — $\mu\epsilon\tau\grave{\alpha}$ — $\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$ by tmesis for $\mu\epsilon\tau\alpha\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$. — $\delta\epsilon\iota\nu\acute{\omega}$ $\phi\acute{\alpha}\alpha\nu\theta\epsilon\nu$, *for (δὲ) her eyes (according to some his eyes) shone terrible (=terribly)*. So Felton with Heyne. Some render *terrible to him* (i. e. to Achilles) *appeared her eyes*. This is on the assumption that $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ never means *to shine*, but always *to appear*, which is not correct. $\omicron\iota\ \delta\sigma\sigma\epsilon$. See N. on v. 104. $\phi\acute{\alpha}\alpha\nu\theta\epsilon\nu$, Epic for $\epsilon\phi\acute{\alpha}\nu\theta\eta\sigma\alpha\nu$. — $\epsilon\pi\epsilon\alpha \pi\tau\epsilon\rho\acute{o}\nu\tau\alpha$, *winged words*, i. e. words uttered with rapidity and vehemence. So Cowper: "*with accents on the wing of haste*."

202-205. $\tau\acute{\iota}\pi\tau'$ (i. e. $\tau\acute{\iota}\pi\omicron\tau\epsilon$ = *why in the world*. Felton) $\alpha\upsilon\tau'$, *why again?* It is implied that Minerva had before visited Achilles. Trollope, however, refers $\alpha\upsilon\tau'$ to $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ in v. 206, to mark a conversation carried on by alternate replies. This might have been true, had these words stood, the one in v. 206 and the other in v. 215. — $\epsilon\acute{\iota}\lambda\eta\lambda\omicron\upsilon\theta\alpha\varsigma$ — $\acute{\iota}\delta\eta$, cf. Mt. \S 518. 4; R. $\S\S$ 255. 2; 330. 2; S. \S 212. 2. — $\tilde{\eta}$ $\acute{\iota}\delta\eta$, *is it that you may behold the insolence*; "*peradventure to see*," etc. Smith's Crus. Lex. — $\tau\acute{o} \delta\grave{\epsilon}$ (i. e. $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron \delta\grave{\epsilon}$) refers to what is contained in the next line. — $\tilde{\eta}\varsigma \upsilon\pi\epsilon\rho\omicron\pi\lambda\acute{\iota}\eta\sigma\iota$ = *his acts of insolence*. For the plural of abstract nouns, cf. K. \S 243. 3 (3). — $\grave{\alpha}\nu$ — $\delta\lambda\acute{\epsilon}\sigma\sigma\eta$. See N. on κ' $\acute{\alpha}\gamma\omega$, v. 182.

206-209. $\gamma\lambda\alpha\upsilon\kappa\hat{\omega}\pi\iota\varsigma$, *having sparkling or bright eyes*. It is generally rendered *blue-eyed*. — $\tilde{\eta}\lambda\theta\omicron\nu$ — $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\omicron\upsilon\sigma\alpha$. See N. on v. 13. The participle has here a causative sense. — $\alpha\acute{\iota} \kappa\epsilon$ (*whether*). See N. on v. 66. — $\omicron\upsilon\rho\alpha\nu\acute{o}\theta\epsilon\nu$ follows $\tilde{\eta}\lambda\theta\omicron\nu$.

210-214. $\lambda\tilde{\eta}\gamma'$ $\epsilon\rho\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma$. S. \S 197. 2. Personal violence is here referred to, since Achilles, in the following lines, receives permission to reproach Agamemnon as he pleases. — $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}$ — $\epsilon\lambda\kappa\epsilon\omicron$. S. \S 229. 2. — $\omega\varsigma \epsilon\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\acute{\iota}$ $\pi\epsilon\rho$, *just as it shall be* (i. e. as words shall come to you) = *just as you please*. Compare with this advice of the goddess, Luke 6: 27, 28; Rom. 12: 14. — $\tau\acute{o} \epsilon\sigma\tau\alpha\iota$, *and it shall also be accomplished*, not announced merely. — $\kappa\alpha\iota$ before $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$ is to be constructed with $\tau\rho\acute{\iota}\varsigma \tau\acute{o}\sigma\sigma\alpha$ in the sense of *even*. Cf. 9. 121. — $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$, *sometime*. — $\upsilon\beta\rho\acute{\iota}\omicron\varsigma$ of Agamemnon. —

ἡμῶν refers to Juno and Minerva. Aristarchus accentuates ἡμιν. Cf. Butt. § 72. N. 6. (9). But if the tone is drawn back, it would be better to accentuate ἡμιν. Cf. Butt. l. c. N. 5.

216-218. σφώϊτερον refers in the dual to the above-mentioned divinities. — ἔπος, *monition, command*. — καὶ κεχολωμένον, *although* (see N. on v. 131) *indeed being very angry at heart* (see N. on v. 193). Hoogeveen says that the poets are very fond of disconnecting καίπερ. — ὧς, *thus* refers to ἔπος εἰρύσασθαι. — ἄμεινον than to disobey you. The last member of the comparison is sometimes omitted, when it can easily be supplied by the mind. — τ' is employed here in the apodosis, to show the intimate connection between the clauses, as though the latter clause had been expressed, in part at least, in the protasis. Cf. K. § 321. R. 4; Mt. § 626 (end). — ἐκλυον (aorist) αὐτοῦ. S. § 192. 1.

219-222. ἦ (imperf. of ἡμί), *he said*. In colloquial use, it is written ἦ δ' ὅς. Cf. S. § 133. H. — ἀργυρέη κώπη. See N. on χρυσέῳ σκήπτρῳ, v. 15. — σχέδε, Epic for ἔσχε. Cf. K. § 162. — κουλεόν, Epic for κολεόν. — μύθο. See N. on ἔπος, v. 216. — βεβήκει. The pluperfect is employed here to denote the suddenness of her departure, *she had gone*. In such cases as this, it may be translated as an aorist or imperfect (see N. on 4. 4), the notion of suddenness being mentally retained in its aoristic sense. Cf. Mt. § 505. IV; Butt. § 114. B; S. § 211. N. 16. — μετὰ δαίμονας ἄλλους refers here to the abode of the gods (i. e. Olympus), inasmuch as Jupiter and the other divinities, were at this time feasting with the Æthiopians (cf. v. 423). Voss supposes that the embassy to Chryses (v. 308), the purification of the army (v. 313), and the sacrifice (v. 315), occupied one day, after which Achilles implored the aid of his mother, and learnt that the gods had departed to Æthiopia. This would permit μετὰ δαίμονας ἄλλους to be referred to the gods. But the most natural inference from vs. 318-321, is that Achilles was deprived of Briséis, and called upon his mother for assistance, on the same day, in which the quarrel with Agamemnon and its attending circumstances took place.

223. ἐξαὐτίς. Cf. v. 149 et seq. — ἀταρτηροῖς, *reproachful*. Cf. v. 211. — καὶ οὔπω = καὶ οὐκ ἔτι.

225-230. οἶνοβαρές, *heavy with wine = drunkard*. The chiefs sometimes indulged too freely in intoxicating drink (cf. Odys. 3. 139), although drunkenness was considered disreputable. — κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Cf. v. 159. — κραδίην δ' ἐλάφοιο. The stag was the symbol of cowardice. — οὔτε ποτ', *never yet* (see N. on v. 106), is to be taken with τέτληκας θυμῷ (see N. on v. 193). — λαῶ. See N. on v. 10. — λόχονδ' ἰέναι, *to go on an ambuscade*. The bravest soldiers were selected to lie in ambush. — τέτληκας has the signification of the present. — τὸ εἶναι, *for this* (i. e. to go upon an ambuscade) *appears to be death to you*, i. e. you dread it as you would death itself

κῆρ = θάνατος. The Schol. explains εἶδεται by φαίνεται. Butt. (lr. verbs, p. 79) says, that the Epic middle is used exactly as the Latin verbs *appareo* and *videor*. — ἦ is here used ironically (K. § 316. 2). — ἐστὶ has ἀποαιρεῖσθαι for its subject. — ὅστις with the subjunctive (εἴπῃ) has the sense of *si quis*. Hence its antecedent is to be taken as indefinite (S. § 217. 2), and fully written would be δῶρά τινος, ὅς. Cf. K. § 331. R. 3. For the construction of the omitted antecedent τινός, cf. S. § 197. 2. ὅστις = ὅστις ἂν, the modal adverb being frequently omitted after the relative. Cf. K. § 333. R. 3; S. § 217. 2. — σέθεν. “The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*.” Felton.

231, 232. δημοβόρος βασιλεὺς is the nominative of exclamation. K. § 269. 2; S. § 154. 3. — ἦ γάρ (= *otherwise*) implies an ellipsis, which after Eustathius is supplied thus by critics: εἰ μὴ οὐτιδανοὶ ἦσαν, οἷς ἀνάσσεις. As Ernesti remarks, this broken and interrupted oration in vs. 229–232, well becomes the fierce anger of the speaker. Prof. Felton gives to ἦ its affirmatory force, and thus supplies the ellipsis hinted at by γάρ: *I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*. But we should have expected in that case the indicative, since ἂν—λωβήσαιο denotes uncertainty, conjecture, or undetermined possibility. K. § 260. 4. a; S. § 215. 1 (end). — ὕστατα, *the very last time*.

233–239. ἔκ τοι ἐρέω. Cf. v. 204. — ἐπὶ is to be taken in the adverbial sense of *in addition to* (my words). See N. on v. 39. — ὁμοῦμαι. Fut. Attic. The Schol. finds a tmesis in ἐπὶ—ὁμοῦμαι, and says that ἐπομνύναι is used in affirmative, and ἀπομνύναι in negative oaths. — μέγαν ὄρκον. For the distinction between solemn oaths and ordinary affirmations, cf. Man. Clas. Lit. p. 418. ὄρκον is the abstract accusative after ὁμοῦμαι. S. § 181. 2. — ναὶ μά. See N. on v. 86. — τόδε σκῆπτρον. The oath was often suggested by the occasion. As this oath was a renunciation of service to Agamemnon the general-in-chief, Achilles very naturally swears by his sceptre, which was the emblem of regal power. For the great variety of objects, by which the ancients were accustomed to swear, cf. Smith’s Dict. Gr. and Rom. Archæol. pp. 649, 650. — οὐποτε . . . φύσει, *shall never put forth leaves and shoots*. — ἐπειδὴ πρῶτα, *when first* = *from the time when first*. — τομήν, *the stump or trunk left behind; literally, the part cut off*. — περί, *round, about*, is here used adverbially. — γάρ ῥα. The ellipsis may be supplied thus: *and therefore* (it will not bud again) *for the brass* (= the axe). The use of brass in edged instruments, leads many to suppose, that the ancients possessed some way of hardening this compound metal unknown to us. Some have thought that iron is referred to, but Crusius remarks that Homer, in several places, has carefully distinguished between iron and brass. — ἐ—φύλλα—φλοιόν. This construction is called by Kühner (§ 266. R. 4) σχῆμα καθ’ ὅλον καὶ ἐξῆς, i. e. the part joined to the whole, in order to limit more strictly the

operation of the verb. Cf. Rost § 104. 6; Butt. § 131. 5. N. 10; S. § 156. 1. a. Here the action of the verb on ἐ (= αὐτό, i. e. σκῆπτρον) is limited to φύλλα and φλοιόν. — νῦν αὐτέ μιν (Epic for αὐτό) κ. τ. λ. Achilles now speaks concerning sceptres in general, as the badge of authority and dignity. νῦν is taken by Bothe for τότε. — υἷες Ἀχαιῶν refers to the princes and chieftains. — ἐν παλάμῃς φορέουσι. Thiersch (Gram. § 164. 5) suggests ἐν παλάμησι φορέουσι (trissyllabic by synizesis). — δίκασπόλοι, *judges*, is in apposition with υἷες Ἀχαιῶν. The judicial power was often lodged with those holding military office. — πρὸς Διός, *by the authority of Jupiter* ("auctore Jove." Crusius). Cf. Jelf's Kühn. § 638. I. c. a; K. § 298. I. c. — εἰρύεται, Epic for εἴρυνται. S. § 132. 2. — δ = οὗτος.

240—244. Ἀχιλλῆος is put ἐμφατικῶς for ἐμοῦ, and depends on ποθῇ as genitive of cause. K. § 274. b. — υἷας limits the direction of ἔξεται. K. § 277; S. § 186. 1. — τοῖς δ' refers to υἷας Ἀχαιῶν. — ἀχνύμενός περ, *although being grieved*. See N. on v. 132. — εὔτ' ἄν, Epic for ὅταν, *when*, is here followed by the subjunctive, the time being regarded indefinite. K. § 337. 5. — ὑφ' Ἑκτορος is to be taken with θνήσκοντες πίπτωσι denoting the author. K. § 299. — Ἑκτορος, *Hector*, the eldest of the sons of Priam, and chief commander of the Trojans and their allies. He is represented as brave, generous, and courteous, an ardent defender of his country, tender and kind in his domestic relations, and conducting himself, in almost every instance, in such a way as to command the sympathy and admiration of the reader. "Hector is in my judgment the most noble and generous character in the Iliad. As a warrior and as a man he is far superior to Achilles, to whom in beauty and size he is not inferior (cf. 22. 370). Achilles fights with irresistible force as a single warrior, but Hector fights with the spirit of heroism, and leads also as general the forces of his country." Köppen. — σὺ . . . ἀμύξεις, *you shall gnaw your soul within* = you shall be vexed in your inmost soul. — χωόμενος, *being enraged at thyself*. — ὅτ', i. e. ὅτι, *because*. Bothe and Trollope make it stand for ὅτε in the sense of *quandoquidem*. S. § N. on 6. 126. — οὐδέν, *in no respect*.

245, 246. ὣς, *thus*. Cf. v. 217. — ποτὶ (Epic for πρὸς) is an adverb, denoting more emphatically the terminal function of the dative in γαίῃ, *upon the ground*. Crusius takes ποτὶ δὲ in the sense of *moreover*. — χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. See N. on v. 15.

247—253. ἐτέρωθεν, *on the other hand*. — ἐμήνιε, *began to rage*. — τοῖσι. See N. on v. 58. — Νέστωρ was the king of Pylos (now called Navarino), and the oldest of the Grecian chiefs who came to Troy. The armament also with which he came to the war, was inferior only to that of Agamemnon. — λιγύς Πυλίων ἀγορητής, *the clear-voiced orator of the Pylians*. — τοῦ . . . αὐδή. This beautiful line has thus been rendered by Cicero (De Senectute 10. 31), *ex ejus lingua melle dulcior fluebat oratio*."

Plutarch says that this is the highest praise which can be given an orator. For the construction of μέλιτος, cf. S. § 198. 1. — τῷ is to be taken with ἐφθίαθ'. See N. on τοῖσι, v. 58. — ἤδη, *already*. — δύο γενεαί. Generations have differed, as to length of time, in different ages of the world. In the time of the patriarchs, it was 100 years. Cf. Gen. 15, 16. In subsequent ages it was forty years (cf. Job 42. 16). It is now usually reckoned at thirty years. Trollope thinks that the two generations are not to be counted from his birth, but from his accession to the sovereignty of Pylos, since otherwise the age of ninety years would be nothing so peculiarly remarkable. But it is not his age alone which is extraordinary, but his great physical and mental activity, which enabled him to bear the dangers and hardships of the camp, and to bear away the palm of wisdom in the councils of the chiefs. — ἐφθίαθ', Epic for ἐφθιντο. S. § 132. 2. — οἱ refers to δύο γενεαί. — οἱ depends on ἅμα. S. § 231. N. 2. — τράφεν (for ἐτράφησαν. S. § 132. 1) ἥδ' ἐγένοντο is a hysteron proteron for ἐγένοντο ἥδ' ἐτράφεν. Prof. Felton, however, adopts the opinion of Stadelmann, that "two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τράφεν) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἐγένοντο." — μετὰ is only employed in poetry with the dative, in the sense of *among* (cf. K. § 294. R), here = *over*.

254-259. ὦ πόποι! (= *oh fie! shame!*) is an interjection, and not the vocative. Hence Nitzsch, Crusius, and others, with Wolf, rightly reject the accentuation ὦ. — Ἀχαιῖδα γαῖαν (= Ἀχαιοὺς). See N. on υῖας, v. 240. — κέν γηθήσαι—κέν κεχαροίατο—εἰ πυθοίατο. When εἰ stands with the optative in the protasis, and ἂν with the same mood in the apodosis, it represents, both in the condition and conclusion, uncertainty or mere conjecture and supposition. K. § 339. II. a; Mt. § 523. 2. — γηθήσαι conforms in number to Πρίαμος, the nearest noun. — ἄλλοι oftentimes denotes something different from what has been mentioned. — εἰ σφῶϊν . . . μαρναμένοιῖν, *if they shall hear that you are quarrelling* (S. § 225. 7) *about all these things*. For the syntax of σφῶϊν, cf. S. § 192. 1. τάδε πάντα defines μαρναμένοιῖν. S. § 182. Some make σφῶϊν to depend on τάδε πάντα, *all these things of you both*, and τὰ πάντα on πυθοίατο. S. § 192. N. 2. — περὶ (i. e. περίεστέ) denotes superiority (K. § 295. I. 2. d. — βουλὴν and μαχέσθαι (used as a noun) are synecdochical accusatives limiting περίεστέ. The former refers to Agamemnon, the latter to Achilles. — Δαναῶν depends on περίεστέ, in which lies the idea of comparison. S. § 189. N. — δὲ (= γὰρ) connects with ἀλλὰ πίθεσθ'. K. § 322. R. 5. — ἐμεῖο (Epic for ἐμοῦ) depends on νεωτέρω. S. § 198. 1.

260-264. ἤδη γάρ ποτ' (= "*many a time and oft*." Felton), *for in times past*; literally *in times* (ποτὲ) *before now*. γὰρ introduces the reason for that which Nestor has just said. — ἥπερ ὑμῖν = ἥπερ ἡμεῖς ἐσμέν. K. § 323. 3. — καὶ . . . ἀδέρῃζον, *and these never slighted me*. γὰρ renders

the pronoun emphatic. — γὰρ in οὐ γάρ πω explains ἀρείοσιν . . . ὁμίλησα. — οὐδὲ ἴδωμαι, *nor do I expect to see* (such men). See N. on κὲν ἔλωμαι, v. 137. The subjunctive here denotes expectation, in opposition to what is known and certain. Cf. K. § 259. R. 4. — οἷον, *such as*. S. § 76. The relative, which would otherwise be in the nominative, is frequently put by attraction in the same case with its antecedent. — ποιμένα, *shepherd*, was an epithet given to princes, because, as a shepherd watched and protected his flocks, so they were the guardians and protectors of their people. — ἀντίθεον, *godlike*. ἀντὶ here denotes comparison or resemblance.

266–273. κάρτιστοι, Epic for κράτιστοι. Cf. S. § 12. 1. — τράφεν. See N. on v. 251. — μὲν refers forward to καὶ in the next member. — Φηρσὶν (i. e. Δήρσιν. S. § 10) ὄρεσκόοισι, *mountain-beasts*, is by many referred to the Centaurs, inasmuch as the heroes here spoken of, assisted the Lapithæ in their quarrel with that people. But Homer nowhere speaks of the Centaurs as a savage race, and in Odys. 21. 295, the appellation ἀγακλυτόν, given to Eurytion the centaur, shows that they are not to be classed as savages with wild beasts. It is better, therefore, to refer φηρσὶν (written without a capital) to beasts, which, in the early settlement of Greece, infested the country and were hunted by organized bands of men. — ἐκπάγλως, *dreadfully*. — ἀπόλεσαν. The subject and object are to be supplied from the context. — μὲν (i. e. μῆν), *truly, indeed*. — ἐξ ἀπίης γαίης, *from a far land*. In its signification *Peloponnesian* the α in ἄπιος is long. Cf. Butt. Lexil. No. 24. § 2. — γὰρ introduces the reason why Nestor came from a far land, to be the companion in arms of such heroes. — κατ' ἑμ' αὐτόν, *by myself alone*, i. e. having an independent command, and not fighting in the ranks of any other chief. Cf. 2. 366. — κείνοισι refers to the heroes above mentioned, and not as some think to φηρσὶν. — ἀν—μαχέοιτο. The protasis is often omitted, when the expression of it would not be essential to the sense of the passage. S. § 215. 3. — τῶν = ἐκείνων. — οἱ is the subject, and βροτοὶ ἐπιχθόνιοι the predicate. — καὶ μὲν μὲν κ. τ. λ. furnishes additional evidence of Nestor's former renown. He was not only invited from a far country, to join these heroes (v. 270) whose equal he was in battle (vs. 271, 272), but they consulted him and followed his advice. — βουλέων (for βουλῶν). S. § 44. — ξύνιον, i. e. ξυνίεσαν. Spitzner with Aristarchus writes ξύνιεν.

274–279. ἀλλὰ . . . ὕμμες, “*auscultate vos mihi seni juvenes, cui etiam juveni auscultarunt senes.*” Ernesti. ἀλλὰ has here its hortatory sense. — καί, *also* as did Pirithous, Dryas, Cæneus, etc. — ἄμεινον. See N. on v. 217. — σὺ refers to Agamemnon. — ἀγαθὸς περ ἑών, *being very good*, is here thrown in to conciliate Agamemnon, and is not, therefore, to be translated, *though being good*, as is the similar phrase in v. 131. — ἔα, *sc.* αὐτόν ἔχειν τὸ γέρας. Heyne. — ὥς, *since, because*. — οἱ refers to Achilles. — πρῶτα is taken adverbially. — Πηλείδῃ, ἔθελ' is to be read

with synizesis, since, as Crusius remarks, Homer has only the form ἐδέλα. Cf. Thiersch § 149. 5. — ἐριζέμεναι, Epic for ἐρίζειν. S. § 118. 6. — βασιλῆϊ is the *dat. incommodi*. See N. on v. 39. — ὁμοίης, sc. τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῇ. Crusius supplies τῇ τῶν ἄλλων, ἅλλὰ μείζονος, as though the comparison were between kings, and chiefs not having regal dignity. But Nestor evidently claims for Agamemnon precedence over all other kings. — ἔμμορε, 2 perf. of μείρομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 193. Butt. (Ir. Verbs, p. 172) says that it is plainly an aorist in this place. In his grammar (§ 114. M. †), however, he remarks that it may be taken as a perfect.

281-284. ἀλλ' ὅγε, *yet he*, commences the apodosis. — καρτερός, *superior in power*, is opposed to the preceding καρτερός, which refers to physical strength. — Ἀτρείδῃ, σὺ δὲ παῦε κ. τ. λ. The δὲ in clauses after the vocative, is to be considered simply as a connective without any adversative signification. We find other particles in the same connection, as ἀτάρ, ἀλλά, and γάρ (cf. 7. 328). Cf. Butt. § 149. 7. — Ἀχιλλῆϊ — χόλον, *anger against Achilles*. S. § N. on τοι, v. 39. There is no tautology here, inasmuch as χόλον signifies *rage, passion*, while μένος denotes a more lasting resentment. Some critics, overlooking the fact that λίσσομαι never takes the dative of the person (cf. Liddell and Scott sub voce, No. II), translate: *but I myself beseech Achilles to lay aside his anger*. But αὐτὰρ has here, as in v. 506 and 2. 26, the sense of *enim*, as Nägelsbach well remarks, and then the train of thought is easy and natural: *do you, O son of Atreus, cease your resentment, for I myself* (Nestor, the former companion of heroes) *entreat you to lay aside*, etc. — πέλεται is the poetic form of the substantive verb. — πολέμοιο is the objective genitive after ἔρκος.

286-291. ναὶ δὴ, *truly indeed*. — γέ gives emphasis to the pronoun, and thus limits κατὰ μοῖραν to the things spoken by Nestor. — ἀλλ denotes a difference between this and the preceding clause, both of which are supposed to be true. In such cases, it may be rendered, *yet, notwithstanding*. — κατὰ μοῖραν, *in accordance with right = rightfully*. K. § 292. II. 3. b. — περὶ πάντων ἔμμεναι, *to be above all* (Mt. § 589). Cf. v. 258. — “κρατέειν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*; and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain.” Felton. — πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. See N. on v. 180. — μιν αἰχμήτην ἔθεσαν, *have made him a warrior*. S. § 185. — αἰὲν ἔόντες, *being always, immortal*. — τοῦνεκα (see N. on v. 96), *on this account*.

292-296. ὑποβλήδην, *interrupting Agamemnon*. — ἦ γάρ. The ellipsis may be supplied: (I have acted rightly) *for truly*. — καλεοίμην = εἶην. — εἰ — ὑπείξομαι. The indicative imparts certainty to the condition. See N. on v. 39. — δὴ. See N. on v. 110. — πᾶν ἔργον = ἐν πᾶσι (cf. v. 289). Crusius. — δὴ strengthens ἄλλοισιν = *others, whoever they may be*,

I care not whom. Cf. Jelf's Kühn. § 723. 1. Opposed to ἄλλοις is ἐμοί (strengthened by γὰρ) in the next clause. — γὰρ in μὴ γὰρ is causal = (your commands must be executed by others) *for you will no longer dictate to me.* See N. on v. 55. — γὰρ in οὐ γὰρ introduces the reason of μὴ σήμαιν'. — ἔγωγ' is an emphatic repetition of ἐμοίγε in the preceding line. — σοί is accentuated by Crusius and Trollope, on the ground that τοί only in Epic language is enclitic. Cf. K. § 217; S. § 37.

297-303. ἄλλο (*another thing*) is explained by χερσὶ μὲν οὗτοι κ. τ. λ. Crusius compares with this Virg. Æn. III. 388. "*Tu condita mente teneto.*" For the *constructio prægnaans* in ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο, see N. on v. 55. — κούρης refers to Briséis, and not to Helen, as some suppose. — σοί and ἄλλω depend on μαχήσομαι. — ἐπεὶ δόντες, *since you who gave* (see N. on v. 35), *take her away from me* (S. § 184. 1). The first accusative is here omitted. — τῶν δ' ἄλλων is repeated in τῶν (v. 301), in consequence of the intervening words between it and τι upon which it depends. K. § 304. 3; S. § 163. N. 3. Spitzner makes τῶν δ' ἄλλων depend on ἄ. — εἰ δ', ἄγε. Supply the ellipsis thus: εἰ δὲ βούλει, ἄγε. K. § 340. 3. — ἵνα has the telic sense. See N. on v. 189. — γνώωσι is a protracted form (S. § 11. 3) for γνῶσι, 2 aor. 3 plur. subj. of γιγνώσκω. — οἷδε refers to the chiefs sitting around Agamemnon. — αἰψά τοι. There is an ellipsis which may thus be supplied: (make the trial and) *your blood shall flow, etc.*

304, 305. τῶγ'. The use of γὰρ to impart emphasis to the pronoun with which it stands, is so common as to require no further notice, except in special cases. — ἀνστήτην (for ἀνεστήτην), *rose up to depart* from the council. — λῦσαν, *dissolved*. The subject in the dual may take a plural verb. S. § 15Q. 1. a. This verb is opposed to καθίζειν, *to convoke*. Cf. Odys. 2. 69. — παρὰ νηυσίν. See N. on v. 54.

306-311. νῆας ἕσας, *equal ships* ("even floating ships." Crusius), i. e. having sides of such equal strength and proportion, as to be well balanced in sailing. — Μενoitιάδῃ, *the son of Menætiüs*, i. e. Patroclus, the friend and companion of Achilles. — ἄρα, *then, thereupon*, marks the succession of acts or events. It may here refer to the carrying into execution the threat of Agamemnon expressed in v. 141. — Ἀτρείδης δ' responds to Πηλείδης μὲν in v. 306. — For the use of δὲ in ἐς δ', see N. on v. 49. — ἐς—βῆσε = ἐνέβηκεν. Schol. — θεῶ refers to Apollo. — ἀνὰ δέ, "*and on board.*" Felton. εἶσεν ἄγων, *he led and placed* (K. § 230). See N. on v. 179. — ἐν Ὀδυσσεύς, *and the wise Ulysses went on board* (ἐν—ἔβη = ἐνέβην) *as commander.* S. § 185. N. 1.

312-317. ἀναβάντες, sc. νῆα. — ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα (= τὰ κέλευθα τῆς ὕγρᾱς, i. e. τῆς ἁλός. Köppen). For the accusative of space or way, cf. K. § 279. 6; S. § 181. 2. — λαοὺς δ' responds to οἱ μὲν in the preceding verse. — ἀπολυμαίνεσθαι, *to purify themselves by ablutions and change of raiment.* It is not necessary with Nägelsbach, to suppose that

purification from the guilt of Agamemnon's sin, is implied in this transaction. Nothing further was intended, than to remove from the army the filth and pollution, which would serve as incitements to the plague. — λύματ' refers to the water, in which they had washed themselves and their garments. The most natural place into which to cast this water, which was impregnated with disease and death, was the sea. — ἔβαλλον. The imperfect denotes the successive acts in the accomplishment of the purification; *they kept throwing* the dirty water into the sea, as in the process of washing it became filthy. — τηλέεσσας. See N. on v. 66. — παρὰ θῖν' (i. e. θῖνα), *along the shore*. — οὐρανὸν denotes the direction of ἵκεν. See N. on v. 240. — ἐλισσομένη περὶ καπνῶ, *rolling up upon or around the smoke*.

318-321. ὥς, *thus*, i. e. in purifications and sacrifices. — τὰ = ταῦτα. — κατὰ στρατόν, *throughout the army*. — οὐδ'—λήγ' ἔριδος, i. e. did not desist from the execution of the threat. — τὴν πρῶτον (see v. 184), *which once*. Cf. Smith's Crus. Lex. For the construction of τὴν—ἐπηπείλησ', cf. Butt. § 131. 4; K. § 278. 1. a; S. § 181. 2. — Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην. Of these heralds, the former was the most celebrated, as we find Eurybates mentioned but once after this (9. 170). Ulysses had a herald of the same name. Cf. 2. 184. — οἱ. See N. on v. 104. — ὀτρυνώ, *assiduous, faithful*.

322-325. κλισίην, i. e. ἐπὶ κλισίην. Cf. v. 328. It may be referred, however, to the accusative of termination. See N. on v. 240. — ἀγέμεν = ἄγετε. See N. on v. 20. Bothe with Köppen constructs it as the infinitive of purpose = ὥστε ἄγειν, and places a comma after Ἀχιλλῆος. — ἐγὼ . . . ἔλωμαι. See N. on v. 137. — πλεόνεσσι, sc. ἀνδράσι. The Schol. in reference to v. 300, supplies κτήμασι. — καὶ ῥίγιον, *even worse*. See N. on v. 217.

326-333. ἐπὶ—ἔτελλεν, "*addidit in mandatis*." Ernesti. — τὼ . . . ἀτρυγέτοιο, beautifully expresses the reluctance with which the heralds performed their unpleasant task. — βάτην, Epic for ἐβήτην. — τὸν δ' refers to Achilles. — παρά, *near to*. — οὐδ'—γῆθησεν, a litotes for ἀλλ' ὑπερελυπήθη. Emphasis as well as beauty is promoted by this figure of speech. K. § 239. R. 3. οὐδ' is here copulative. Crusius compares this with Virg. Æn. 6. 392.

"Nec vero Alciden me sum lætatus euntem
Accepisse lacu—"

ἰδὼν denotes cause. See N. on v. 7. — παρβήσαντε . . . βασιλῆα. I prefer with Trollope their explanation, who supply μιν (referring to Achilles) with παρβήσαντε, and govern βασιλῆα (i. e. Agamemnon) by αἰδομένῳ alone. Thus the heralds neither irritate Achilles, by delivering the harsh message with which they are entrusted, nor compromise the dignity of Agamemnon by softening down his command. Through fear of Achilles

and reverence for their king they remained in silence, and left the hero to divine their errand and offer Briseïs of his own accord. — οὐδὲ . . . ἐρέοντο, “*Silentio isto significantius, quam ullo sermone potuissent, et Agamemnonis honori et Achillis et suæ etiam ipsorum saluti consulunt.*” Clarke. ἐρέοντο has an active signification. — ἔγνων . . . φρεσί, *he knew in his own mind*, i. e. he was conscious.

334–336. Διὸς ἄγγελοι. Heralds were called *messengers of Jove*, because they were employed by kings, who derived their regal and judicial authority from Jupiter. Cf. v. 238. — ἡδὲ is often used without any corresponding particle before it. Cf. Jelf’s Kühn. § 777. Obs. 4. — ἄσσον, *nearer*, comparative of ἄγχι. S. § 66. 2. — ἵτ’ for ἵτε. — ἐπαίτιοι (sc. ἐστέ). Cf. v. 153. — δ = ὅς.

337–344. Πατρόκλεις is the vocative. The regular form of the nominative is Πάτροκλος. But in Homer, there are formed oblique cases, as though from a nominative in εἰς. Cf. K. 214. R. 1; S. § 56. — σφωῖν is the dative dual of the third person. — ἄγειν denotes the purpose of δός. S. § 222. 5. — τῶ δ’ . . . ἔστων, *let these themselves* (i. e. the heralds) *be witnesses* of Agamemnon’s injustice. Köppen and Voss supply τοῦ ὅρκου with μάρτυροι. — πρὸς, *before, in the presence of*. K. § 298. I. 2. c. — τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, *of this harsh king*. — εἴποτε δ’ (i. e. δὴ) αὖτε, *if ever again*. — χρεῖω (Epic for χρεώ) ἐμείω γένηται, *there may be need of me*. — ἀμῦναι depends on χρεῖω. — τοῖς ἄλλοις refers to the whole army in distinction from Agamemnon. Some think that Achilles breaks off suddenly here, because of his unwillingness to include all the army in the consequences of his wrath. But the omission of the apodosis is better explained, as the result of his extreme rage. Cf. K. § 340. 2. b. Spitzner and others connect the protasis commencing with εἴποτε δ’ αὖτε, with τῶ δ’ αὐτῶ κ. τ. λ. in v. 338. But even then the apodosis is to be supplied, which doubtless the speaker intimated by tone or gesture. — γὰρ introduces the reason for the preceding threat. — θύει, *he rages* = is hurried on. — οὐδὲ . . . ὀπίσσω, *nor does he at all know how to comprehend, at once, the present and the future*, i. e. the immediate and more distant future. Trollope after Heyne translates πρόσσω, *the future*, and ὀπίσσω, *the past*, with the general meaning, *he has not sense to judge of the future from the past*. Agamemnon was rashly depriving himself of the aid of Achilles, although he might have known from past experience, how essential it was to his future success. Brandreth takes πρόσσω and ὀπίσσω as adverbs of place, and translates: *simul prorsum et retrorsum*, and adds “*prudentem enim imperatorem decet, pericula, quæ a fronte, et quæ a tergo veniant, perspicere.*” τὶ is the accusative synecdochical, and νοῆσαι depends on οἶδε. This latter verb is followed by μαχέοντο in the optative, because the conception is not represented as being in the speaker’s mind, but in that of Agamemnon. Cf. K. § 330. R. 2. b. — οἱ—Ἀχαιοί, *they the Greeks*.

345-351. φίλῳ—ἑταίρῳ, *his dear friend*. — δῶκε δ' ἄγειν. See N on v. 338. — ἵτην, Epic for ἥτην, imperf. 3 dual of εἶμι. — παρά, *towards*. — ἥ—γυνή. See N. on οἱ—Ἀχαιοί, v. 344. — κίεν has an aoristic signification. Soph. Ir. Verbs, p. 174. — δακρύσας. The cause of his weeping was not so much the loss of Briseïs, as the injustice which he had received from the hand of Agamemnon. — ἐτάρων depends on νόσφι. — θῖν' ἐφ', i. e. ἐπὶ θίνα. — μητρὶ, i. e. Thetis. — χεῖρας ὀρεγνὺς (sc. εἰς ἄλλα). Achilles prayed with his hands extended towards the sea, because his mother was a sea-nymph. When the celestial divinities were addressed, the hands were extended upwards. Cf. 3. 275.

352-356. γὰρ limits the request of Achilles to the reason assigned in ἐπεὶ ἐόντα. Some, however, explain it as imparting emphasis to the omitted subject of ἔτεκες. The sense, thereby, is not materially changed. — μινυνθάδιόν περ, ἐόντα, *though* (see N. on 1. 131) *being very short-lived*. It was the destiny of Achilles, if he remained at Troy, to be short-lived, but possessed of immortal glory. Cf. 9. 411. — τιμήν περ, *very great honor*. — ὄφελλεν, *debebat*. — νῦν δ' is slightly illative, *but now as to that matter*. — τυτθόν. Schol. ὀλίγον. — γὰρ introduces the reason why Achilles charges Jupiter with unkindness. The next γὰρ illustrates ἠτίμησεν. — ἐλὼν—ἔχει. This periphrastic form of ἔχω with the participle is employed, to denote more specifically by the participle, the manner in which Agamemnon got possession of the thing spoken of, and also the continuance of the action already begun. Cf. Mt. § 559. b; Jelf's Kühn. § 692. X. — αὐτὸς ἀπούρας (1 aor. part. from ἀπαυράω) is epexegetical of ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας. "When the participle and its finite verb have an object in common, the latter is inserted only once." Butt. § 130. N. 1.

358-361. ἐν βένθεσσιν ἁλὸς where were the abodes of the sea-deities. Cf. 13. 21. — πατρὶ γέροντι, i. e. Nereus. — ἁλὸς is the genitive of separation, or it may be regarded as the partitive genitive, after the analogy of ἀνὰ νηὸς ἔβην (Odys. 9. 177); ἀν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε (Odys. 2. 416). Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. — ἥντ' ὀμίχλῃ, *like a mist*, i. e. enveloped in a misty cloud. Cf. 5. 186; 15. 308. — καὶ ῥα, *and then*. See N. on ἄρα v. 308. — κατέρεξεν (Epic for κατέρρεξεν), *soothed, caressed*. — ἔκ τ' ὀνόμαζεν, *called him by name*.

362, 363. σε φρένας ἵκετο. See N. on v. 236. — ἵνα εἶδομεν (Epic for ἰδῶμεν) ἄμφω, *in order that we both* (=I as well as you) *may know*.

365-367. τίη ἀγορεύω, *why shall I tell you who know* (see N. on v. 35) *all these things already?* — Θήβην, *Thebes*, was a city of Troas on the borders of Mysia, inhabited by Cilicians (6. 396). — ἱερήν. See N. on ζαθέην, v. 38. Heyne thinks that nothing more is meant than *præclaram*. — Ἡετίωνος, Eëtion, the father of Andromache. Cf. 6. 396. — ἐνθάδε, *hither*, i. e. to the Grecian camp.

368-369. τὰ μὲν = ταῦτα μὴν. Stadelmann. It is better to regard it

as corresponding with δὲ in the next line. — εὖ (=καλῶς), i. e. equitably and fairly. — ἐκ—έλον is generally regarded as a tmesis for ἐξεῖλον. But see N. on v. 39. — Ἀτρείδῃ is the *dat. commodi*. See N. on v. 39.

372-379. See Ns. on vs. 13-16; 22-25. These repetitions occur frequently in Homer, and are in accordance with the simplicity and artlessness of the early writings. Cf. Gen. 41, 1-7; 17-24.

380-388. ᾤχετο is an imperfect with aoristic signification, *went away*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 185. — οἱ, i. e. Apollo. — νῦ is slightly illative. See N. on v. 354. — ἐπασσύτεροι, *close upon one another*—in rapid succession. — ἄμμι, Epic for ἡμῖν. — θεοπροπίας. Cf. v. 87. — Ἐκάτοιο, *the Far-Shooter*. See N. on v. 147. — ἐγὼ πρῶτος. Achilles virtually did this, as he called the assembly together (v. 34), and encouraged the mantis to speak out boldly (vs. 85-91). — ἠπείλησεν μῦθον. See N. on v. 319. — δὴ gives distinctness to ὅ = *which very thing*.

389-395. τὴν μὲν refers to Chrysêis, and is responded to by τὴν δέ, v. 391. — γὰρ confirms and explains ὅ . . . ἐστίν. — ἐλίκωπες. See N. on v. 98. — ἄνακτι, i. e. Apollo. — τὴν δέ. The article in its demonstrative sense, serves to direct the attention to κούρην Βρισηῆος, *this one* (viz.) *the maid Brisêis*, or *her—the maiã Brisêis*. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 244. 6. The proper name after κούρη is put in the genitive, much like our expressions, *city of New-York*, *town of Windsor*, etc. Cf. Jelf's Kühn. § 435. d. — νέον, *lately, just now*. — ἔβαν, Epic for ἔβησαν. — εἰ—γε, *if at least*. — περίσχεο = βοήθησον. Schol. — ἐῆος (genitive of εὔς), *good, loving*. Cf. Butt. Lexil. No. 43. — εἵποτε δὴ. See N. on v. 40. — ἢ ἔπει—ἢ καὶ ἔργῳ, *by word or deed*. Cf. v. 504; 5.879. — ὦνησας, 1 aor. of ὀνίνημι.

396-406. γὰρ shows the ground or reason of what has just been said of the aid which Thetis furnished Jupiter. — σεο—ἄκουσα. S. § 192. 1. — πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν refers to the palace of Peleus. — ὅτ' ἔφησθα. The indicative after ὅτε shows that reference is had to a single and definite instance. Had repetition been intended, the optative would have been used. In the latter case, ὅτε is translated, *as often as*. Cf. K. § 337. 7. — Κρονίῳνι, *the son of Saturn* (i. e. Jupiter), depends on ἀμύναι. — οἷη ἐν ἀθανάτοισιν, *you alone of the immortals*. οἷη is put for the accusative with ἀμύναι, but is grammatically in apposition with the omitted subject of ἔφησθα. Cf. S. § 222. 3. c. — Ὀλύμπιοι, *Olympians*, i. e. the gods inhabiting Olympus. The principal deities are referred to by name in the next line. — τόνγ'—ὑπέλυσας δεσμῶν, *you freed him* (=caused him to be freed) *from chains* (S. § 197. 2), i. e. from being bound in chains. Jupiter had not yet been bound. Cf. v. 406. — ὦχ' (i. e. ὦκα), *quickly*. — καλέσας' denotes the means. See N. on v. 168. — ὃν . . . θεοὶ refers, as some think, to the more ancient language in contradistinction to the language of the times then in use

Others suppose that by the former is meant the language of poetry, by the latter, of prose. — βίη limits the meaning of ἀμείνων. — οὐ πατοός, i. e. Neptune. — ὅς ῥα, *who then*. ἄρα is added, to mark more fully the identity of the pronoun and the person or thing to which it refers. See N. on v. 430. Sheppard (Clas. Mus. Vol. V. pp. 470–4) says that the primary idea of ἄρα (from ἄρω, *apto*) is *coherence*, the coherence of sequence, viz. next in order of position, *next in order*; next in order of time, *then*; next in the order of the mind, *then inferential*. — τόν, i. e. Βριάρεων. — οὐδέ τ' ἔδησαν (sc. Δία) = οὐδ' ἔτι ἥδελον δῆσαι (sc. Δία) So Clark explains: “neque ad Jovem ligandum amplius aggressi sunt.”

407–412. μνήσασα, 1 aor. of μιμνήσκω. — λαβὲ γούνων, sc. μίν. Cf. 2. 316. Suppliants embraced the knees of the person supplicated. Sometimes with one hand they clung to his knees, and with the other touched his beard (cf. v. 500), and sometimes they kissed his hands and knees (cf. 24. 478). The part touched or taken hold of is put in the genitive. Cf. Butt. § 132. N. 11; S. § 191. 1. — αἶ κέν πως. See N. on v. 66. — ἐπὶ marks more definitely the direction of ἀρῆξαι. — τοὺς δὲ — Ἀχαιοὺς. See N. on v. 391. — ἀμφ' ἄλα, *along the sea*. Trollope says that ἄλα is not governed by ἀμφί, but ἀμφιέλσαι is separated by tmesis, being a syn-copated form of ἔλασαι, from ἐλάω or ἐλαύνω. But I prefer with Butt (Lexil. No. 44), to make it the 1 aor. infin. of εἶλω, with the sense *to shut* or *hem in*, as when an army is driven into a city, or as here, to their ships — ἵνα (*telic*. See N. on v. 185) . . . βασιλῆος is spoken ironically. — βασιλῆος denotes the cause of the feeling expressed in ἐπαύρωνται. Cf. S. § 194. 1. — ἦν ἄτην, *his blindness, folly*. — ὅτ', i. e. ὅτε. Crusius makes it stand for ὅτι, but the causal idea resides also in ὅτε. Cf. Jelf's Kühn. § 804. 7; K. § 338. 1. See also my note on Thucyd II. 21. § 1; 54. § 4.

413–418. δάκρυ is taken collectively. — ὦ μοι = *an me! woe is me!* — αἰνὰ (= αἰνῶς. Mt. § 446. 1), *for misfortune, ill-luck*. — αἶθ' ὄφελος ἦσθαι, *would that you had sat*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 5. — ἀδάκρυτος, *tearless* = free from sorrow. — αἶσα, *life, lot, destiny*. Crusius. οὐτ' μάλα δὴν expresses negatively what is affirmed in νύ τοι . . . περ. — ἄμα serves to unite more closely ὠκύμορος and ὀϊζυρός. — περὶ πάντων. See N. on v. 287. — ἔπλεο, *thou art*. The present signification here seems more suitable than the imperfect. Cf. S. § 211. N. 13. — τῷ = διὰ τοῦτο, *therefore*. — κακῇ αἴσῃ, *under an evil destiny*. This dative denotes condition or circumstance. Cf. K. § 283. 3.

419–422. τοῦτο belongs to ἔπος. — δέ τοι, *but indeed*. τοι gives life and emphasis to the expression. — ἐρέουσα depends on εἶμ'. See N. on v. 13. — τερπικεραύνῳ, *thundering*; literally, *delighting in thunder*. Cf. κύδει γαίων, v. 405. — εἶμ'. Cf. S. § 211. N. 4. — ἀγάννιφον, *snowy*. This epithet shows the great height of the mountain, being covered with perpetual snow. The same idea is expressed in Odys. 6. 44, by ἀνέφελος

(= ἄνευ νεφέλης), *cloudless*, i. e. so high as to be above the clouds. — αἶ κε πίθηται. See N. on v. 66. — παρήμενος denotes manner. See N. on v. 168. — μηνι' Ἀχαιοῖσιν, *be angry with the Greeks*.

423-427. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν κ. τ. λ. See my note on Odys. 1. 23. According to the geography of the ancients, Oceanus was a large stream encircling the earth, on the shore of which resided the Pigmies and other fabulous people. — χθιζός, *yesterday*, is properly an adjective agreeing with Ζεὺς. Cf. Mt. § 446. 8; K. § 264. 3. — κατά, *for the purpose of*. Cf. K. § 292. II. 3. a. — ἅμα, *together with*. — δωδεκάτη, sc. ἡμέρα. Cf. v. 54. — τοί, "*for you*." Felton. Some render it *certainly*. — χαλκοβατὲς δῶ (i. e. δῶμα), *the brazen palace*, i. e. having a brazen foundation or a brazen floor. This epithet is applied in Odys. 13. 4, to the palace of Alcinous. — γουνάσομαι. See N. on v. 407.

428-431. αὐτοῦ, *there*. — ἐϋζώνοιο γυναικὸς is the genitive of cause. See N. on v. 65. — τήν ῥα. The particle ῥα (enclitic ῥα) in the sense of *exactly, just*, accompanies a demonstrative pronoun, when something previously stated is referred to by way of explanation. See N. on v. 405. — ἀέκοντος (objective genitive) depends on βίη, *through force offered him unwilling*. Some prefer constructing it as a genitive absolute, αὐτοῦ being supplied. — αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ. The narrative is here resumed from v. 311. — Χρύσην. Strabo says that Chryse was a day's journey from the camp.

433-435. ἱστία μὲν στείλαντο, *they furled the sails* by drawing them up to the sail-yard. Cf. Odys. 3. 11. — ἱστοδόκη, *in a case or piece of wood* on which the mast rested when let down. — προτόνοισιν, *lowering it by ropes*. The πρότονοι were two ropes extending from the stern and prow to the top of the mast. If they were broken or severed on either side, the mast would fall in the opposite direction, crushing any one who might happen to be beneath it. Cf. Odys. 12. 409. — εἰς ὄρμον, *into the harbor or place of anchorage*. "ὄρμος non recte vertitur portus, sed statio in portu." Clarke.

436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, *they cast forth the weights*. In the earlier and ruder state of naval affairs, bags of sand, baskets filled with stones, or large stones (εὐναί, *sleepers*) bored through the centre, served to retain a ship in its position. In cases of necessity, such kinds of anchor have been resorted to in later times. — πρυμνήσι' (sc. δέσματα), *cables or hausers* attached to the stern (πρύμνη), by which the ship was fastened to the shore. When the vessel was to stay some time in port, it was drawn up entirely upon land.

437-441. αὐτοὶ refers to the ship's crew, in opposition to the implements of the vessel just spoken of. — ἐκ—βῆσαν, *disembarked*. The verb is here causative. S. § 133. β. — ἐκ δὲ Χρυσηΐς κ. τ. λ. "In hoc versu numeri ipsi mulierum tarde cauteque incedentem depingunt." Ernesti. — ἔπειτα denotes succession in the order of events. — παρὰ

φίλω ἐν χερσί, *into the hands of her dear father*. ἐν here follows a verb of motion by the *constructio pragnans*. See N. on v. 55. χερσὶ may be referred to N. on v. 104, or it may be regarded as the *dat. commodi*. See N. on vs. 39, 139.

443-445. πρό, *forth*. — ἀγέμεν denotes the purpose of ἐπεμψεν. S. § 222. 5. — ὑπέρ, *in behalf of*. — ὄφρ' is telic. See N. on v. 185. — πολύστονα κήδε', *woes causing many groans* = *heavy woes*.

447-450. παῖδα depends on ἐδέξατο, as accusative of the thing received. Cf. Jelf's Kühn. § 574. — τοὶ δ', i. e. Ulysses and his companions. — κλειτήν (= ἔνδοξον. Schol.) is to be taken actively, as denoting what was sent for the honor of the god. — χερνίψαντο, *washed their hands* in sacred or consecrated water. — οὐλοχύτας (= οὐλάς), *bruised and roasted barley-corn*. This was a coarse barley-meal, mixed with salt and sprinkled upon the head of the victim. — τοῖσιν. See N. on v. 58. — μεγάλ' = *with a loud voice*.

451-456. κλυδί μεν κ. τ. λ. Cf. vs. 37, 38. — ἤδη εὐξαμένοιο, *thou didst formerly hear me when I prayed*. Cf. v. 43. — δ' ἵψαο (from ἵπτομαι), *but you have afflicted*. The adversative conjunction is employed, because the effect of that which honored Chryses was disastrous to the Greeks. — ἦδ' ἔτι καὶ νῦν, *even now also again*. The next ἤδη νῦν is to be taken in the sense of *immediately, forthwith*.

459-461. αὐέρυσαν (sc. τράχηλον. Bos), *they drew back the neck* of the victim in order to slay it. — μηροῦς = *μηρία*, v. 40. — κνίσση, *the fat* especially of the kidneys. — δίπτυχα ποιήσαντες, *making it* (i. e. the fat) *double*, i. e. placing double layers of fat upon the thighs. — ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν, *and placed pieces of raw flesh upon them*. The Schol. says that the pieces of flesh were taken from every part of the animal.

462-466. ἐπὶ σχίζης, *upon cleft wood*. — λείβε, *poured out as a libation, made a libation of*. — αὐτὸν refers to Chryses. — κατὰ—ἐκάη, i. e. κατακάη. — μῆρ' (i. e. μῆρα) = *μηρία*, v. 40. — σπλάγχυν'. The entrails included the heart, liver, etc. — μίστυλλον = εἰς μικρὰ διέκοψαν (*they cut into small pieces*). Schol. — τᾶλλα is put for τὰ ἄλλα. — ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, *pierced them* (i. e. the pieces) *with spits*. — ἀμφὶ implies that the meat was around the spit. Cf. N. on vs. 55, 401. — ἐρύσαντό τε πάντα from the spits.

467-471. τετύκοντο (*they prepared*), 2 aor. reduplicated form (K. § 219. 7; Butt. Ir. Verbs, p. 239) of τιτύσκομαι (τεύχω). Soph. Gr. Verbs, p. 247. — εἶσῃς, *equal*, according to Bothe and Crusius, is applied to a feast, where all the guests partake of equal portions. Some after Zenodotus explain it by ἀγαθή. — ἐξ—έντο = ἐξέβαλον. — ἐπεστέψαντο, "*filled to the brim*." Felton. When a vessel is filled to its utmost capacity, the liquid rises somewhat above the rim, forming a kind of cover or crown. Cf. Butt. Lexil. No. 50. Loewe thinks that reference is had to the use of garlands. So also Ruhkopf. explains: ἐπεστέψαντο κρητῆρας ποτοῖο, sc.

ἀνδρει. Crusius, however, dissents from this interpretation — ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Butt. (Lexil. No. 29) objects to the rendering of Voss, *beginning again with the cups*, and also to that of Schneider, *going from right to left*, and gives as the true meaning, *going to each person and pouring into the goblets for the purpose of libation*. The goblets being already in the hands of the guests, the first poured into the cups was made a libation. Cf. Nitzsch ad Odys. 7. 183. The common interpretation is, *beginning the distribution from the right* (ἐνδέξια), as the cup passed from the right hand.

472, 473. πανημέριοι. See N. on χθιζός, v. 424. — μολπῇ, *with singing*, accompanied probably by instrumental music and the dance. — παιήονα (Ion. for παιᾶνα), *pæan*, an ode or solemn hymn dedicated to Apollo the Deliverer, or as some think to Apollo the Smiter (παίω, *to strike*), because he slew the serpent Python. Here it seems to have been a thanksgiving (cf. 22. 391) or propitiatory song. In subsequent times it became a battle-song. Cf. Thucyd. I. 50. § 5; IV. 43. § 3; Xen. Anab. I. 8. § 17. — κοῦροι Ἀχαιῶν, i. e. the Greeks who accompanied Ulysses.

475–479. ἦμος δ', *but when*, is followed by δὴ τότε in the next line. Cf. ἦμος δ'—καὶ τότε ἔπειτ' in the following lines. — παρὰ πρυμνήσια, *near the hawsers* with which the vessel was bound to the shore. See N. on v. 436. — ἡριγένεια, *early-born, daughter of the morning*, i. e. one who ushers in the morning. Cf. Isa. 14, 12. — καὶ=immediately. Cf. K. § 321. R. 5. — ἀνάγοντο, *they made preparation to set sail*. This I take to be the sense of the imperfect here, as they had not yet raised the mast or spread sail. Cf. v. 480. — ἱκμενον οὖρον, *a favorable wind*; literally, *a wind which follows*. Nitzsch derives it from ἱκμὰς (*slipperiness*), and refers it to an *uniform, ever-blowing wind*. But this is fanciful and far-fetched. Power over the winds belonged in a measure to all the gods, and even to some of the inferior deities. Cf. Odys. 5. 268; 12. 148. — ἔει. The imperfect here denotes continuance of action.

481–487. πρῆσεν μέσον ιστίον, *filled the midst of the sail*. — ἀμφι ἰούσης, *and the dark sea roared loudly around the keel, as the ship was running* (S. § 225. 1). — ἡ δ' refers to the ship. — ἐπ' ἠπείροιο, *upon the main land*. — ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, *high upon the sand*. — αὐτοὶ δ' stands opposed to νῆα, v. 485. — κατὰ νέας τε. As the crew had been selected (cf. v. 309) from the ships of Agamemnon, if not from those of the other leaders, on their return they dispersed to their respective stations.

489–492. δ'—Ἀχιλλεύς. See N. on τὴν δέ, v. 391. — μήνιε. See N. on ἔει, v. 479. — Πηλέος is dissyllabic by synizesis. Thiersch says that it would be more rhythmical to write Πηληῖος. — πωλέσκετο is the iterative imperfect of πωλέομαι. S. § 118. 1. c. — κυδιάνειραν, "*man-nobling*." Crusius. See N. on βουλευφόρος, v. 144. — φθινύθεσκε is to be taken transitively, *he consumed his heart* (with grief)=*he fretted him-*

self. — αἰθεῖ μένων, *at remaining there.* The participle denotes cause. See N. on v. 196. — δ is causal, and denotes the reason of his grief at being inactive.

493–501. ἐκ τοῖο, sc. χρόνου. — ἥως. “At the time of the Homeric poems, the natural day was divided into three parts (Il. 21. 211). The first, called ἥως, began with sunrise, and comprehended the whole space of time, during which light seemed to be increasing, i. e. till midday.” Smith’s Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 339. — ἄμα, *together*, i. e. in company. — Ζεὺς δ’ ἦρχε, *Jupiter went first*, i. e. led the way. — λήθετ’ ἐφετμέων. S. § 192. 1. — ἡερίη, *early in the morning*, is an adjective used for an adverb of time. See N. on v. 423. Cf. Butt. Lexil. No. 8, where ἡέριος is shown to be derived from ἦρι. Voss, cited approvingly by Crusius, derives it from ἀήρ, and translates, *in the misty dawn.* — οὐρανὸν refers here to the superior heaven, the serene region where was Olympus the abode of the gods. — εὐρύοπα, *wide-seeing*, if from ὤψ, or *wide* (i. e. loud) — *thundering*, if from ὕψ. The former etymology is preferable. — ἄτερ ἡμενον ἄλλων, *sitting apart from the others* in state and majesty. — ἀκροτάτῃ κορυφῇ stands opposed to the eminences implied in πολυδαιράδος, where were the residences of the other divinities. — λάβε . . . ἐλοῦσα. See N. on v. 407. — ἀνδρεῶνος depends on ἐλοῦσα.

503–507. εἶποτε δῆ. See N. on v. 40. — ἡ ἔπει, ἡ ἔργω. See N. on v. 395. — τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ. See N. on v. 41. — ὠκυμορώτατος ἄλλων. In v. 416, it was ὠκύμορος—περὶ πάντων. Cf. Mt. § 459. 1. — ἐλὼν—ἀπούρας. See N. on v. 356. — σύ πέρ μιν τίσον (=τίμησον, v. 505), *do you honor him.* περ gives emphasis to σύ, in opposition to Agamemnon who had dishonored him. Stadelmann makes περ=*as much as ever you are able.* Brandreth gives this turn to the passage, *at tu tamen eum honora.* — τόφρα—ὄφρ’, *so long—until.* — ἐπὶ Τρώεσσι τίθει. See N. on v. 55. — τίσωσιν in the subjunctive follows ὄφρ’ ἄν, because time indefinite is referred to. See N. on v. 242. — ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ. The construction ὀφέλλειν τί τινι is found in 16. 651; Odys. 2. 334.

511–513. νεφεληγερέτα (Epic for νεφεληγερέτης), *cloud-gathering, cloud-compelling.* — ἀκέων δὴν ἦστο, *he sat a long time in silence.* Butt. (Lexil. No. 13. § 1) derives ἀκέων from χαίνειν and α privative. By the change of χ to κ according to Ionic usage, there might be deduced the adverbial form ἀκήν, properly an adjective in the accusative singular feminine, which would presuppose the nominative ἄκαος, *non hiscens=silent.* From the neuter singular ἄκαον would be formed ἀκέων, according to the analogy of ἵλαον, ἵλεων. — ὥς . . . ἐμπεφυῖα, *as she embraced his knees—thus she kept clinging to him*, i. e. she neither relaxed her grasp nor changed her position. — αὖτις strengthens δεύτερον.

514–516. μὲν (=μῆν) δῆ, *now indeed, at once*, is joined with the imperative, to denote the more speedy and certain termination of the thing spoken of. — κατάνευσον. Cf. v. 528. — ἐπεὶ . . . δέος, *since you have*

nothing to fear; literally, since no fear (= cause of fear) is to you. *τί* is put for *ἔπεστι*. Cf. Odys. 8. 563. Köppen supplies *ἐμοῦ* after *δέος*. — *ὅσον* (to what a degree)—*ἀτιμοτάτη*. See N. on v. 186.

517-521. *ὀχθήσας* (cognate of *ἄχθεσθαι*. Butt. Lexil. No. 90), *being troubled*. — *ἧ δὴ λοίγια ἔργ' (sc. ἔστι)*, *these are indeed troublesome matters*. — *ὅτε*. See N. on v. 412. — *μ' ἐχθοδοπήσαι* (which Butt. Lexil. No. 57. § 1. calls an *ἅπαξ εἰρομένον* in the whole range of Greek literature) *ἐφήσεις Ἥρη, you will impel me to offend Juno, i. e. retort with hostile word and deed, when she reproaches me (ὅτ' . . . ἐπέεσσιν)* for granting your request. — *ἐρέθισιν*. For the subjunctive, see N. on v. 80. — *αὐτως*, *gratuitously, without cause*. — *ἀρήγειν* “means to be in the habit of helping or to help continually.” Felton.

522-527. *μή σε νοήσῃ*. S. § 214. 1. — *ταῦτα* refers to the request of Thetis. — *ὄφρα*, *until*. — *εἰ δ', ἄγε*. See N. on v. 302. — *κεφαλῇ κατανεύσομαι*. The nod of Jupiter rendered his word inviolable. Cf. *τοῦτο . . . τέκμωρ* (token, “most sacred pledge.” Voss), v. 525. — *ἐμέθεν*, Epic for *ἐμοῦ*. Cf. S. § 78. — *ἐμόν*, sc. *ἔπος*. — *καλινάγρετον*, *revocable*, with *οὐ*, *irrevocable*. — *ὅ,τι . . . κατανεύσω*, *whatever I shall confirm with my nod*. *κεν* imparts indefiniteness to *ὅ,τι*.

528-530. *ῆ*. See N. on v. 219. — *κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι*, *with his dark brows*. — *ἀμβρόσιαι*, *ambrosial, divine, “immortal.”* Butt. Lexil. No. 15. Some think that this epithet was given to the hair of Jupiter, because the gods anointed their locks with ambrosia. Cf. 14. 170. It appears from Odys. 12. 63, that this food, which conferred upon Jupiter immortality and eternal youth, was brought from Oceanus to him by pigeons. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 37. — *ἄρα* is illative, and denotes the effect of the nod.

531-535. *διέτμαγεν* (i. e. *διετμάγησαν*), *parted, separated*. — *ἄλτο*, Epic for *ἤλετο*, from *ἄλλομαι*. The *α* is long on account of the anomalous temporal augment. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 86. Thiersch (§ 163. 1. *α*) would remove the hiatus in *εἰς ἄλα ἄλτο*, by changing the form into *εἰς ἄλαδ' ἄλτο*. — *Ζεὺς . . . δῶμα*, sc. *ἔβη* from the preceding context. — *ἀνέσταν* as a mark of respect. Thus the Lacedæmonians rose up when their kings entered the assembly. Cf. Xen. de repub. Lac. 15. 6. — *μεῖναι ἐπερχόμενον*, *to await in their seats his coming*. — *ἀντίοι ἔσταν* = *ἀντίοι ἦλθεν*. Crus. Cf. Odys. 17. 447.

536-540. *οὐδὲ—ἠγνοίησαν* is a litotes (see N. on v. 330) for *knew well, had full knowledge*. This verb is followed by *μιν*, which is attracted from the subordinate to the principal sentence (see N. on 2. 409), unless we construct it with *ἰδοῦσ'*, *because she had seen*. See N. on v. 196. — *ὅτι . . . Θέτις*, *that the silver-footed Thetis had concerted a plan with him*. — *ἀλίοιο γέροντος*, i. e. Nereus. Cf. v. 358. The same appellation is given to Proteus, Odys. 4. 349. — *κερτομίοισι*, *with abuse*, is found without *ἔπεσ*: also in Odys. 9. 474. For the asyndeton see N. on v. 105.

540-543. δ' is put by Crusius for δή. But Matthiæ (§ 616. 2) more correctly takes it as δὲ adversative. — αὖ, "again, implying that the same thing has happened many a time before." Felton. — θεῶν depends on τίς. — ἐστίν. The subject is δικάζόμεν, Epic for δικάζειν. — ἐμεῦ ἀπονόσφιν. S. § 187. 4. — ἐόντα, instead of being put in the dative with σοι, is attracted to the case of the omitted subject of δικάζόμεν. K. § 307. R. 2; S. § 222. 3. a. — κρυπτάδια φρονέοντα, "with secret thoughts." Felton. — οὐδέ τί πω. See N. on v. 108. — τέτληκας with present signification is here followed by ὅ,τι νοήσης. S. § 212. 2. — ἔπος = plan, counsel. The same sense is to be given to μύθους, v. 545.

544-550. δ'. See N. on v. 84. — δὴ gives emphasis to the prohibition. — εἰδήσειν, Epic for εἴσεσθαι. Crusius. — χαλεποί τοι ἔσονται = χαλεπὸν ἔσται σοι εἰδέναι αὐτούς. The Schol. explains χαλεποὶ by βλαβεροί, to which Bothe subjoins, "propter odium, quod propterea incurris, meum." But this does not harmonize with ἀλόχῳ περ εἶσση, although (see N. on v. 131) *you are my wife*. — ὅν, sc. μῦθον. In this clause ἦ is to be supplied (S. § 150. 4), the subject of which is ἀκούμεν. — οὐτίς is strengthened by the following οὐτε. — πρότερος you. — τόνγ', *this at least*, refers to ὅν . . . ἀκούμεν. — ἐθέλωμι. Matthiæ (§ 527. Obs. 1) reads ἐθέλοιμι, which leaves it uncertain whether Jupiter will decide ἀπάνευθε θεῶν. Cf. Thiersch § 216. 47. — ταῦτα refers to the idea of plurality contained in ὅν. — ἕκαστα, *each one*. Stadelmann refers this phrase, to the feminine way of asking after particulars.

551-554. βοῶπις, *large-eyed*, i. e. having a full and well-rounded eye, as an ox or a cow ("she with the cow's fair eyes." Chapman), from which the word appears to be etymologically derived. — ποῖον τὸν (= τοῦτον τὸν) μῦθον εἶπες, *what a word is this which you have spoken*. Cf. K. § 344. R. 3. — καὶ λίην, "a phrase often used in answers and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *and sure, your honor*." Felton. Some construct λίην with πάρος in the sense of *long before* = *almost never before*. — εἶρομαι = "sciscitari soleo." Bothe. — μαλ' εὐκηλος, *very quiet, undisturbed* by me. — τὰ = ταῦτα. — ἄσσ' (Schol. ἄτινα) ἐθέλησθα. See N. on v. 230.

555-559. δείδοικα—μή, *I fear lest* = *I fear that*. S. § 214. 1. a. — ἡερίη. Cf. v. 497. — τῇ, *therefore*. — ἐτήτυμον as adverb, *really, truly*. — τιμήσης in the subjunctive follows κατανεῦσαι, because the effect of the promise ratified by the nod is supposed to continue to the present time. — πολέας is dissyllabic by synizesis. Zenodotus wrote πολεῖς, but according to the Schol. Ven. preferred πολῦς.

561-564. δαιμονίη, *goddess!* is here used in a reproachful sense, as we say, *woman!* in angry address. — αἰεὶ μὲν ὄττει, *you are always suspecting something*. — οὐδέ σε ἴδω, sc. οὐτε φρονέων οὐτε πραττών τι. Köppei. — δ' ἔμπης, *but yet, notwithstanding*. — ἀπὸ . . . ἔσεαι, *you will be further from me* (literally, *from my heart*) = *you will be more hateful to me*. ἀπὸ

here denotes a separation or distance from. — *καὶ δίγιον*. See N. on v. 325. — *εἰ ὅ' . . . ἐστίν*, *but if this is so*, i. e. if I have taken counsel with Thetis. Some refer *οὕτω* to *τὸ . . . ἔσται*. But this seems to be less natural. — *ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι*, *it* (i. e. counsel with Thetis) *is pleasing to me* = *it is in accordance with my pleasure*.

565-567. *ἀκέουσα*. See N. on v. 512. — *μὴ—χραίσμωσιν*. See N. on v. 28. — *ὅσοι θεοὶ* is in apposition with the omitted subject of *χραίσμωσιν*, the words being emphatically arranged for *οὐ θεοὶ κραίσμωσιν ὅσοι εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ*. — *ἰόνθ'* (i. e. *ἰόντα*), sc. *ἐμέ*. Some critics take *ἰόνθ'* as the dual (*ἰόντε*) for the plural *ἰόντες θεοί*. Such was the opinion of Zenodotus. Eustathius refers the dual to the two classes of male and female divinities. But the accusative makes better sense, and is in accordance with the formula *χραισμεῖν τινί τι*, *defendere aliquem ab aliquo*. — *ἐφείω* is put for *ἐφῶ* from *ἐφήμι* (Schol. *ἐπιβάλλω*).

569-572. *ρ'* (i. e. *ἄρα*), *therefore*, refers back to *ἔδδεισεν*. — *ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ*, *bending or restraining her dear heart* = *her heart*. — *ᾗχθησαν* on account of the quarrel between Jupiter and Juno. — *ἀνά*, *through*. — *τοῖσιν δ'*. See N. on 58. — *ἐπήρα φέρων* = *χαριζόμενος*. Cf. Butt. Lexil. No. 62.

573-579. *λοιγία ἔργα*, *bad doings*, or something like our colloquial phrase, *pretty doings*. See N. on v. 518. — *εἰ δὴ*, *if forsooth*. — *ἐριδαίνετον* (from *ἐριδαίνω* = *ἐρίζω*), 2 pers. dual, agrees with *σφῶ* referring to Jupiter and Juno. — *ἐν*, *among, in the midst of*. K. § 289. 1. (1). — *κολῶδν ἐλαύνετον*, *you excite tumult*; "*keep up a din*." Felton. Butt. (Lexil. No. 72) rejects the idea that *κολῶδς* is a metaphorical word taken from *κολοιός*, *the jackdaw*, and refers it to a root common to both nouns, meaning *a cry or scream*. — *ἐπεὶ . . . νικᾷ*, *since these worse* (= *bad*) *practices prevail*; "*the worse gains the victory, i. e. the disturbance*." Felton. "*Evermore worse matters put down best*." Chapman. — *καὶ . . . νοεούσῃ*, *although she herself well understands what is proper to be done*. — *νεικεῖησι* is put for *νεικεῖη* (i. e. *νεικῇ*). See N. on v. 185. *σύν*, *at once, at the same time* that he is angry.

580-583. *εἵπερ γάρ* (illustrantis) *κ' ἐθέλησιν κ. τ. λ.* The apodosis *τοῦτο δύναται ποιεῖν* may be supplied. See N. on v. 135. — *γὰρ* in *ὁ γὰρ πολὺ* serves to confirm the omitted apodosis of the preceding clause. — *τόνγ'*. Notice the emphasis which *γέ* imparts to the pronoun. — *καθάπτεσθαι* is put for the imperative (see N. on v. 20), *do you approach him with kind words*.

584, 585. *καὶ* denotes the suddenness and rapidity with which the action spoken of followed the preceding one. Cf. Jelf's Kühn. § 759. 4. — *δέπας ἀμφικύπελλον*, *a double goblet*, i. e. a goblet having a cup at both ends. Cf. Butt. Lexil. No. 17. — *ἐν χειρσί*. Crusius and Trollope after Heyne edit *ἐν χειρί*. Cf. v. 596. The plural is the reading of Aristarchus.

586-589. τέτλαθι, 2 perf. imper. of ΤΑΛΑΩ, *suffer, endure*. S. § 211. N. 6. — κηδομένη περ. See N. on v. 131. The same reference will apply to φίλην περ εἶδον in the next verse. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν, *before my eyes*, gives life and emphasis to ἴδωμαι. So we speak of *seeing a thing with our own eyes*, in opposition to hear-say intelligence. Kühner (Jelf's edit. § 622. 3. a) takes ἐν in a causal or instrumental sense. Cf. 24. 38. — ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι = ἀργαλέον ἔστιν Ὀλυμπίᾳ ἀντιφέρεσθαι. The Greeks were fond of changing the impersonal to the personal construction, the object being elevated into a subject, and the proposition made more compact thereby. Cf. K. §§ 307. R. 6; 310. 4 R. 3; Mt. § 297; S. § 225. 7.

590-594. ἤδη γὰρ—ἄλλοτ', *for once before*; literally, *at another time*. Vulcan gives the reason why he can furnish no assistance to his mother. — ποδὸς τεταγών (= λαβών only stronger. Cf. Butt. Lexil. No. 99), *seizing by the foot*. Cf. S. § 192. 2. — δεσπείσιοι, *divine, celestial*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) says that δεσπέσιος in general is nothing more than δειός. — φερόμην, *I was borne (downwards) = I was falling*. — ἅμα δ ἡελίῳ καταδύντι, *at the setting sun*. — κάππεσον, i. e. κατέπεσον. Cf. S. § 13. 11. — ἐν Λήμνῳ. See N. on ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, v. 55. Lemnos was an island in the northern part of the Ægean Sea, sacred to Vulcan. — ἔτι, *yet, still*. — Σίντιες. These were the earliest inhabitants, who afterwards migrated to Thrace. Cf. Thucyd. II. 98. § 1. Some think, however, that they came from Thrace to Lemnos. If so, it was the portion of the tribe that remained behind, which is referred to by Thucydides.

595-600. μείδῃσεν. The goddess smiled at the obsequiousness, with which Vulcan was hastening to hand her the goblet. This was the cause of the laughter spoken of in v. 600. — παιδὸς κύπελλον. The construction is ἐδέξατο κύπελλον χειρὶ παιδὸς (*from the hand of her son*). δέχεσθαι is followed by the dative of the person in 2. 186; Odys. 16. 40. Cf. K. § 284. R. 4. — ἐνδέξια, *beginning from the right*. The word is almost equivalent to ἐν δεξιᾷ, from which it originated, the latter signifying the right hand, while ἐνδέξια implies motion from the left to right. Cf. Butt. Lexil. No. 49. See N. on v. 471. — ὀνοχόει. Spitzner and Crusius after Aristarchus edit οἰνοχόει. The word is properly used of pouring out wine, but is here applied to nectar. — ἄσβεστος, *inextinguishable, unrestrainable* with the idea of *immense, excessive*. — ὥς, *when*. — διὰ δώματα ποιπνύοντα, *bustling about* (literally, *panting, puffing*) *through the house*. The translation *hobbling about*, sometimes given in reference to Vulcan's lameness (cf. Butt. Lexil. No. 93), is inadmissible, as the gods would doubtless have too good manners to laugh at that defect.

601-604. μὲν = μήν. — οὐδὲ—δ' (i. e. τέ), *neither—nor*, as the clauses have a verb in common. — ἣν ἔχ' Ἀπόλλων, *which Apollo had*, and on which he played. — Μουσάων, sc. οὐκ ἐδέετο θυμὸς from the preceding context. — αἱ καλῇ, *who sang responsively with melodious voice*. They probably sang in alternate strains. Cf. Virg. Ecl. 3. 59.

606-611. κακκείοντες (Epic for κατακείοντες. See N. on κάππευον, v. 593), *desiring to sleep* (S. § 143), denotes the purpose of ἔβαν. See N. on v. 13. — ἕκαστος is in partitive apposition with οἱ μέν, which properly stands for the genitive of the whole. Cf. K. § 266. 3; S. § 156. 3. — ἧχι (Epic for ῆ), *where*. — ἐκάστω is the *dat. commodi*. See N. on v. 39. — ἰδυίῃσι (Epic for εἰδυίῃσι) πραπίδεςσιν, *with skilful mind*. πραπίδες, properly *the diaphragm*. See N. on v. 103. — δὲ is opposed to μὲν in v. 606. — ὅτε—ικάνοι. The optative after ὅτε denotes the indefinite repetition of a past act. Cf. Mt. § 521; K. § 337. 7. — καθεῦδ', *attempted to sleep, courted sleep*, inasmuch as we are told in 2. 2, that Jupiter did not actually sleep. It is erroneous to suppose, that παννύχιοι, in that passage, forms a part of the antithesis, since it would be very flat and inapposite to say, that Jupiter did not sleep *all the night*, but only a part of it. — παρὰ, *beside him*.

ILIAD II.

1-4. ἄλλοι besides Jupiter. This word belongs to θεοὶ but not to ἄνθρωποι. — ἵπποκορυσταί, *horse-arming*, or perhaps *horse-furnished*. Crusius explains it, ἀφ' ἵππων μαχόμενοι. The principal Homeric heroes fought from chariots. — Δία . . . ὕπνος. See N. on 1. 611. — μερμήριζε—ὥς—τιμήσῃ. The subjunctive here follows a verb of past time, to give vividness to the narration. Cf. Jelf's Kühn. § 806. 2; S. §§ 214. N. 1; 211. N. 13.

5-7. οἱ. See N. on 1. 104. — βουλὴ is explained by πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ κ. τ. λ. — οὖλον, *pernicious* (= *delusive*), so called from its mission. Cf. Butt. Lexil. No. 88. — ἔπεα πτερόεντα. See N. on 1. 201.

8-15. βάσκ' ἴθι (= *vade, age*) is employed to denote celerity of action. — ἐλθὼν—ἀγορευέμεν = *go and tell*. See N. on 1. 179. The infinitive in commands often takes the place of the imperative. Cf. Mt. § 546; Butt. § 140. 7; S. § 223. 5. See N. on 1. 20. There is in ἐλθὼν ἐς κλισίην κ. τ. λ. what is called *asyndeton epexegeticum*, i. e. it is added by way of illustration or explanation, the connecting word being omitted. — ὥς ἐπιτέλλω belongs to μάλ' ἀτρεκέως, *very accurately as I charge you* = in the very words of my command. — ἐ refers to Agamemnon. — καρηκομόωντας, *long-haired*, an epithet applied to the Greeks, to denote their warlike appearance. — πανσυδίῃ, Schol. μετὰ πάσης σπούδης, *with all haste*. — κεν ἔλοι, *he may take* (if he make the attempt). The protasis is often to be mentally supplied. Mt. § 525. N; S. § 215. 3. — οὐ γὰρ ἔτ', *for no longer*. The reason for the preceding assertion is here introduced. — ἀμφὶς—φράζονται, *think differently*. ἀμφίς, *around, on both sides*, which implies division or separation. — λισσομένη denotes the means. See N. on

1. 168. —ἐφῆπται (perf. pass. 3 sing. of ἐφάπτω), *overhang, impend over*; literally, *are attached to, are destined for*.

16-22. τὸν μῦθον which Jupiter had spoken. — καρπαλίμως = ταχέως. Schol. — ἄρ'. See N. on 1. 306. — περὶ—κέχυθ', *was diffused around*, i. e. sleep had got full possession of him. Buttmann refers the expression to the strengthening, life-giving power of sleep; Stadelmann, to the similarity of sleep to a delicate perfume. — στῆ . . . κεφαλῆς. Crusius remarks that this is the usual and natural position of the Dream-god in Homer. Cf. 10. 496; Odys. 6. 21. — Νηληϊῶ υἱὶ εἰκώς. Nestor's appearance was assumed to give more weight to the message. — τὸν ῥα, *him then*. See N. on 1. 430. — γερόντων depends on μάλιστα (S. § 188. 1), and refers to dignity rather than to age. Cf. vs. 404-408, where, among the γέροντες, were assembled Diomedes, Ulysses, Menelaus, etc. — τῷ . . . Ὀνειρος. The order is τῷ εἰσάμενος (*having likened himself to him*) θεῖος Ὀνειρος προσεφώνεέ μιν. From the form of εἰσάμενος, Butt. (Ir. Verbs, p. 80) conjectures the theme εἶδω.

23-27. εὔδεις, *do you sleep* at such a time as this? It is evident from the next verse, that a slight reproof is intended. — Ἀτρεὺς υἱέ. According to Apollodorus (III. 2. § 2), Atreus was the grandfather of Agamemnon and Menelaus. — δαΐφρονος, *cager for battle, warlike*, from δαΐς, *fight, battle*. Cf. Butt. Lexil. No. 37. In the Odyssey, this word is employed in the sense of *prudent, intelligent*. Nitzsch with Bothe and Crusius, deriving δαΐφρων from δαῖναι, *to have proved, tried*, interprets it *proved, tried*, when spoken of a warrior, and *experienced, intelligent*, when spoken of one in peace. Cf. Odys. 1. 48, with my note. — ἵπποδάμοιο. See N. on v. 1. — οὐ χρή, *it is not fit*. — βουλευφόρον ἄνδρα. See N. on 1. 144. — ἐπιτετράφεται, Epic for ἐπιτετράφηνται. K. § 220. 13; S. § 132. 2. a. — μέμηλεν, 2 perf. of μέλω with present signification. — ξύνες = ἄκουσον. Schol. — ὦκα. See N. on 1. 402. — τοι is the terminal dative, the idea of approach lying in ἄγγελός εἰμι. S. § 205. — ἀνευθεν ἑών, *although* (see N. on 1. 131) *he is far off*, i. e. in Olympus.

28-32. See Ns. on vs. 11-15; also on 1. 372.

33, 34. ἐκ Διὸς is added to the message by the Dream-god. — λήσῃ, *forgetfulness* of what has now been told to you. — εἴτ' ἄν. See N. on 1. 242. — ἀνήη, Epic for ἀνῆ = καταλίπη. Schol.

35-40. ὥς ἄρα κ. τ. λ. See N. on 1. 428. — ἀνὰ θυμόν, *in his mind*. Cf. v. 250. The use of the preposition is similar to that of *through*, in the expression *thoughts ran through his mind*. — ἃ refers to τὰ = ταῦτα. — ἐμελλον. A plural verb follows its subject in the neuter plural, when the individuality of the parts contained in the subject is meant to be expressed. Cf. Jelf's Kühn. § 384. Obs. 2; K. § 241. 4. b. — φῆ (i. e. ἔφη) = *he thought*. ὅγ' refers to Agamemnon. γε gives it emphasis = *he thought* thus, but Jupiter thought otherwise. — ἥματι κείνῳ, *on that day*, i. e. the day following the night in which he had the dream. — νῆπιος in the

sense of ignorance of the future. This adjective receives emphasis from its position. — ἀ—ἔργα, i. e. ἔργα ἀ, the antecedent being transferred to the relative clause to give it emphasis. S. § 175. 2. — ἐπ' points to Τρωσὶ and Δαναοῖσι, as the terminal datives of θήσειν. Some, however, find a tmesis in θήσεν—ἐπ'. The future is here used after ἔμελλεν (*he was purposing*), to denote the continuance of the action in future time. Cf. K. § 257. R. 2. — διὰ, *through*.

41-47. ἔγρετο (syncopated aor. mid. of ἐγείρω), *he awakened*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 75. — Δείη . . . ὀμφή, *and the divine voice sounded* (literally, *was poured*) *around him*, i. e. it seemed yet to ring in his ears, and he was wholly under its influence. δὲ is here slightly adversative, *he awoke, but the voice rang in his ears*. The remembrance of the dream did not pass away with sleep. — νηγάτεον, *new*. — περὶ is taken adverbially. — λιπαροῖσιν, *shining* with oil or ointment. Here it signifies *clean, beautiful, candidi*." Heyne. — ἀμφὶ . . . ἀργυρόηλον, *and then hung his silver-studded sword about his shoulders*, i. e. he suspended it from his shoulders by a belt. — ἄφθιτον αἰεὶ, *always imperishable*, i. e. it was a hereditary gift, an heir-loom. Cf. vs. 101-108, where the history of this sceptre is given, and its ownership traced back to the gods. — κατὰ νῆας of Nestor. Cf. v. 54.

48-52. προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, *ascended high Olympus*. — ἐρέουσα, *to report* (see N. on 1. 13) = *to bear, carry*. — κηρύκεσσι—κέλευσεν, κηρύσσειν. The accusative is the more usual construction with κελεύειν. Cf. Jelf's Kühn. § 589. Obs. 3. The employment of the dative shows, that it is to be regarded rather as the personal object of the verb, than a part of the compound idea contained in the infinitive with its subject. Cf. Jelf's Kühn. § 674. — οἱ μὲν refers to the heralds, and τοὶ δ' to the Greeks. — ἡγείροντο, *began to assemble*.

54, 55. πρῶτον. The chiefs first assembled, and afterwards the whole army. Cf. v. 94. — ἴζε, *sat*. Ernesti reads βουλήν, which would require the transitive use of ἴζε. — βασιλῆος is in apposition with Νέστωρος, implied in Νεστορέῃ put for the attributive genitive, *the Nestorean ship of the king* = *the ship of Nestor the king*. Cf. K. § 266. 2; S. § 156. 1. b. Nestor's ship was selected as the place of holding the council either *honoris causa*, or because his station in the camp was next to that of Agamemnon. The fact that he was personated in the dream, may have had some influence in the thing. — πυκινήν, *wise, prudent*.

56-59. ἐνύπνιον, *in sleep*, is an adverb. — ἀμβροσίην, *ambrosial*, an epithet applied to night, as devoted to sleep a gift of the gods. — εἶδος, μέγαθος, and φυὴν are accusatives synecdochical. See N. on 1. 115. — καὶ . . . ἔειπεν (i. e. καὶ προσέειπέν με μυθόν), *and addressed me with (these) words*. For the double accusative see N. on vs. 23-34. Köpcke takes μυθὸν in the sense of μύθος.

60-70. See Ns. on vs. 23-34.

71-75. ὄχει' ἀποπτάμενος (=ἀπέπτατο only more emphatic), *he flew away swiftly* ("he took wing, and away." Chapman.) Cf. K. § 310. 4. 1; S. § 225. 8. — δέ. See N. on v. 41. — ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως, *but come (let us see) if somehow*. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — θωρήξομεν is put for θωρήξωμεν. — πρῶτα δ' ἐγὼν is followed by ὑμεῖς δ', v. 75. — ἦ θέμις ἐστίν, *as is right*, is to be taken with πρῶτα δ', and refers to the custom of the one highest in authority, to propose the subject for deliberation. Spitzner prefers the reading ἦ θέμις ἐστίν = ὡς νόμος ἐστίν. — "φεύγειν est simpliciter discedere, ut saepe." Heyne. — ἄλλοθεν ἄλλος, *one in (literally, from) one place, and another in another*. — ἐρητύειν = ἐρητύετε. See N. on v. 10.

76, 77. τοῖσι. See N. on 1. 58. — ἡμαθόεντος, *sandy*, was an epithet given to Pylos, as Crusius thinks, because it lay on the sea-coast. But if the Neleian Pylos was at Coryphasium, now Old Navarino, this epithet is well suited to it, being, as Leake (*Travels in Morea*, vol. i. p. 422) says, a peninsula surrounded by an extensive plain of sand, now mostly a lagoon, but anciently, on the testimony of Pausanias, not so submerged.

79-83. ὦ φίλοι . . . μέδοντες is a verse of frequent recurrence. — εἰ μὲν—ἔνισπεν (*had told*)—κεν φαίμεν (*we would say*). The indicative in the protasis refers to the denial of a fact (=no one else has told this). K. § 339. 2. I. b. The optative in the apodosis, denotes that the thing conditioned is uncertain or doubtful (=we would probably say). K. § 339. 3. a. — τὸν ὄνειρον, *this dream* which has just been told. — νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, *we should rather have separated ourselves from it* (=rejected it as a delusion) than believed it. — ἶδεν, sc. ὄνειρον. — ὅς refers to the omitted subject of ἶδεν. — ἀλλ' ἄγετ' . . . Ἀχαιῶν. See N. on v. 72.

84-90. βουλῆς is the genitive of separation after νέεσθαι. — οἱ δ'—σκηπτουχοὶ βασιλῆες. See N. on τὴν δέ—κούρην, 1. 391. — ποιμένι λαῶν, i. e. Agamemnon. Cf. v. 243. Some refer it to Nestor, but the confederate leaders were under no obligation to obey him. — ἡὔτε=ὡς ὅτε, *as when*. This comparison, the first we meet in the Iliad, has reference to the number of the bees, and the manner in which they fly (αἰεὶ νέον, *always in fresh numbers*; βοτρυδόν, *in clusters*). — ἔθνεα, *swarms*. So we have ἔθνεα μυιάων in v. 469. — ἀδινάων, *dense, crowded together*. — πέτρης ἐκ (i. e. ἐκ πέτρης) depends on ἐρχομενάων. — αἱ μὲν τ' ἐνθα—αἱ δέ τε ἐνθα, *some here—and some there*. — πεποτήαται. See N. on ἐπιτετράφαται. v. 25.

91-94. ὧς, *thus*, responds to ἡὔτε in v. 87. — τῶν refers to the Greeks. — νεῶν ἄπο, i. e. ἀπὸ νεῶν. — ἡϊόνος προπάροιθε βαδείης, *along the vast shore*; "*lofty coast*." Crusius. Others render it, *deep sand*. — Ὅσσα, *Rumor*. As the people were ignorant of the cause of their being called together, various conjectures would be formed, and rumors spread through the ranks, which would excite great eagerness to reach the place of assembling and learn the object of their meeting. This is

beautifully attributed by the poet to Rumor, the messenger of Jove, who *raged in the midst of them urging them to proceed*. — ἀγέροντο, 2 aor. mid. Epic of ἀγείρω.

95-98. τετρήχει, 2 pluperf. of παράσσω (cf. K. § 156. R; 230) with imperf. signification, *was in commotion*. — λαῶν ἰζόντων, *while the people were sitting down*. — βοόωντες, *by vociferating*. See N. on 1. 168. — εἴποτ' αὐτῆς σχοίατ' (i. e. σχοῖντο), *if ever (=in order that) they might restrain themselves from their noise*.

99-101. σπουδῇ, *with zeal, pains=with difficulty*, on account of their eagerness to learn the object of their assembling. — σκῆπτρον. See Ns on 1. 28; 2. 46. — κάμε τεύχων (=ἔτευξεν σὺν κάματῳ), *made with much labor; literally, wearied himself with making*. Cf. K. § 310. 4. e.

103-109. διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ, *his messenger the Argicide*, i. e. Mercury or Hermes, who received this name because he slew Argos the keeper οἰ' Io. — Πέλοπι. Pelops the son of Tantalus, came into Southern Greece. and being possessed of great wealth, became powerful, and gave the name Peloponnesus to the country. Cf. Thucyd. I. 9. § 2. — Θυέστη. Thyestes was the brother of Atreus, whom he succeeded in the government of Mycenæ. — Θυέστ', i. e. Θυέστα=Θυέστης. — φορῆναι denotes the purpose of λείπε. See N. on 1. 338. — πολλῇσιν νήσοισι in the Argolic and Saronic gulfs. — Ἀργεῖ παντί, i. e. the whole of Argolis. See N. on 1. 30. — τῷ, sc. σκῆπτρῳ.

110-115. ὦ φίλοι κ. τ. λ. This speech of Agamemnon is a fine specimen of what the Greeks call λόγους ἐσχηματισμένους, which is described by Quinct. (Inst. Orat. IX. 2. § 25). The speaker's object is to excite the army to continue the war, and this he does by a speech apparently at variance with this design. A similar speech was made by Clearchus to his mutinous troops. Cf. Xen. Anab. I. 3. § 9. — Δαναοί. See N. on 1. 42. — μέγα. Aristarchus gives μέγας, which Spitzner says is opposed to the Homeric use. — ἄτη, *evil, calamity*. Agamemnon has no reference, in the use of this word, to his own error or misconduct in having quarrelled with Achilles, inasmuch as he attributes his misfortune to the deceitful promises of Jupiter. See N. on 3. 164. — σχέτλιος. See N. on νήπιος, v. 38. — ὅς=in that he, because he. K. § 334. 2. — πρίν, *before*, stands opposed to νῦν in v. 114. — ἐκπέρσαντ' (i. e. ἐκπέρσαντα). The construction is explained in N. on ἐόντα, 1. 541. — δυσκλέα is put on account of the metre for δυσκλεέα. Cf. K. § 213. 15.

116-122. οὕτω που, *thus some how or other*. — μέλλει—φίλον εἶναι, *it seems to be pleasing*. — πολίων—κάρηνα, *the citadels of cities; literally, the summits of cities*. The highest part of the city was selected for the citadel. — ἔτι, *yet, still*. — γὰρ is put here before the clauses to be confirmed (vs. 120-122), and may be rendered *indeed, truly*. Its position enables it to look back to δυσκλέα Ἀργος ἰκέσθαι, which is repeated with enlargement in καὶ οὕτω τοιόνδε κ. τ. λ. in v. 120. — τίδ' refers forward to vs. 120-

122. — ἐσσομένοισι, *those that will be* (after us) = *posterity*, limits αἰσχρόν. Kühn. (Jelf's edit. § 602. 3) ranks this with the dat. incommodi. See Ns. on 1. 39, 159. — τοῖονδε τοσόνδε, *such and so great*. — πόλεμον πολεμί-
ζειν. Cf. K. § 278. 1; S. § 181. 2. — ἀνδρασι παυροτέροισι. The number of the Grecian forces at the siege of Troy has been variously estimated from 100,000 to 140,000. See N. on v. 494. The Trojans and their auxiliaries were 50,000 in number. Cf. 8. 558. — τι is to be constructed with οὕπω. — πέφανται, 3 sing. perf. pass. of φαίνω.

123-128. γὰρ explains and confirms ἀνδράσι παυροτέροισι in v. 122. — κ' ἐθέλομεν. See N. on 1. 60. Thiersch would read ἄρ καί. — ταμόντες "refers to the killing of the victims in the sacrifices, which attended the making of a truce or league." Felton. — ἀριθμηθήμεναι (i. e. ἀριθμηθῆ-
ναι. S. § 132. 6) depends on ἐθέλομεν. — Τρῶας. Eustathius reads Τρῶες. — λέξασθαι, *to select*. καὶ εἴ κ' ἐθέλομεν must be repeated from the preceding verse. Also at ἡμεῖς—διακοσμηθεῖμεν, where the construction changes, εἰ must be supplied. — ἐφέστιοι, *natives*; literally, *those at the domestic hearth* (in the city of Troy) = *housekeepers* (in a legal sense). Cf. Liddell and Scott, sub voce. Opposed to this is ἐπίκουροι, in v. 130. — Ἀχαιοὶ is in explanatory apposition with ἡμεῖς, because the preceding ἐθέλομεν refers to both the Greeks and Trojans. — Τρώων . . . οἶνο-
χοεύειν, *and we should choose a man of the Trojans, each one to pour out wine* (for each decade) = *should choose each decade a Trojan man to pour*, etc. — κεν—δευοίατο, *would be in want of*. See N. on 1. 232.

129-133. τόσσον—πλέας (Epic for πλέονας), *so much more numerous*. — Τρώων depends on πλέας. S. § 198. 1. — πολλέων is dissyllabic by synizesis. — οὐκ . . . πτολίεθρον is epexegetical of οἱ με μέγα πλάζουσιν, *cause me greatly to wander* (from my purpose) = *hinder me from my under-
taking*. Köppen supplies τοῦ σκοποῦ with πλάζουσιν. — Ἰλίου—πτολίε-
θρον. See N. on 1. 392.

134-141. ἐννέα . . . ἐνιαυτοί. "Hic locus classicus de numero annorum oppugnationis." Heyne. ἐννέα—Διὸς μεγάλου. Jupiter was god of the heavens, embracing all the natural phenomena, the seasons, epochs, and revolutions of time, etc. — καὶ δὲ "is used in passing from the general to the particular." Felton. — βεβάασιν, 2 perf. of βαίνω. — σέσηπε, 2 perf. of σήπω, with passive signification, *are rotten*. — σπάρτα λέλυνται. See N. on v. 36. — που refers to indefiniteness of place. — ἡμέτεραι takes the gender of ἄλοχοι the nearest noun, or because the feminine is preferred to the neuter (K. § 241. 1). Cf. Mt. § 441. 2. c. — εἶατ' (i. e. εἵαται for ἦνται)—ποτιδέγμεναι (for προσδεχόμεναι), *sit waiting for us*. — αὕτως, *frustra*. See Ns. on 1. 133, 520. — ἀκράαντον, *unfinished*. — πειδώμεθα πάντες, *let us all obey*. S. § 218. 2. — οὐ γὰρ ἔτι—αἰρήσομεν = *no longer
now we hope to take*.

142-146. τοῖσι—θυμόν. See N. on ὅσσε—οἱ, 1. 104. — ἐνὶ στήθεσσι is a local dative defining τοῖσι θυμόν. — μετὰ πληθύν, *throughout the*

multitude. — πληθύν stands opposed to ἡγεμόνες. — ὅσοι οὐ—ἐπάκουσαν = ἡ οὐκ ἐπάκουσε, reference being had in ὅσοι to the idea of plurality contained in πληθύν. Cf. Sal. Cat. "civitatis mores quos (=quam) luxuria atque avaritia vexabant." Cf. K. § 241. 1. — βουλῆς, i. e. the real design of Agamemnon. — πόντεν Ἰκαρίοιο, the Icarian sea, a part of the Ægean, which was stormy and dangerous. Cf. Horat. Od. I. 1, 15. — τὰ μὲν refers to κύματα. — ὥρορ' (i. e. ὥρορε). "*concitare solet*." Crusius. Cf. K. § 246. b; S. § 211. N. 2. The verb takes the number of the nearest noun. K. § 242. N. 5. — ἐπαΐξας, *rushing upon* the sea.

147-154. ὥς δ' ὅτε (*as when*) κινήσῃ. The subjunctive is employed, when the thing spoken of is a supposition. Cf. K. §§ 337. R. 1; 342. R. 1; S. § 217. N. 4. — Ζέφυρος "*cui vento Asia minor maxime exposita est, mare Ægeum perflanti*." Bothe. It is often used in Homer, for a rough and boisterous wind. Cf. 4. 276; Odys. 5. 295. — ἐπὶ τ' ἡμύει ἀσταχύνουσιν, *and it* (i. e. the corn) *sinks with the ears*. ἐπὶ is here used adverbially. Matthiæ (§ 400. 6) makes λήϊον ἡμύει ἀσταχύνουσιν = ἀσταχύνουσιν ἐν λήϊῳ, and remarks that in the poets, where the subject denotes something general, the particular thing which is found in or connected with it, is put in the dative. Some taking ἐπὶ—ἡμύει as a tmesis, refer it to Ζέφυρος as the subject, *it falls upon the ears*. — ὥς, *thus*, responds to ὥς in v. 147. — τῶν depends on ἀγορῇ and refers to the Greeks. — νῆας ἐπ' i. e. ἐπὶ νῆας. — ποδῶν ὑπένερθε, *under their feet*, is to be constructed with ἀειρομένη. — ἄπτεσθαι νηῶν. S. § 191. 1. — ἐλκέμεν for ἔλκειν. — οὐρούς, the channels or trenches through which the ships were hauled up and again launched. When these trenches through disuse had become filled up, they had to be cleared previously to launching the ships. — ὑπὸ—ἥρεον is put by tmesis for ὑφ' ἥρεον. — ἔρματα. The ships, when drawn up on the land, rested upon shores or props, to keep them from rotting.

155, 156. κεν—ἐτύχθη—εἰ μὴ—ἔειπεν, *would have happened to—unless Juno had spoken*. The indicative is employed in the protasis and apodosis, when the reality of the condition and the thing conditioned is denied. The condition here was not fulfilled, and therefore the event referred to did not take place. Cf. K. § 339. 2. I. b; S. § 215. 2. — ὑπέρμορα (= ὑπέρομον), *beyond or beside fate*, i. e. not brought about by destiny, but by the act of the persons concerned in the thing. Cf. Odys. 1. 34, where Nitzsch says that the word should be written ὑπὲρ μόρον as ὑπὲρ μοῖραν, αἴσαν. — Ἀθηναίην is not governed by πρὸς, but by the verbal idea contained in πρὸς—ἔειπεν. Cf. K. § 300. 2. b.

157-165. ὦ πόποι. See N. on 1. 254. — οὕτω, *thus*, as they are now preparing to do. — εὐρέα νώτα, *broad back* = *widely extended surface*. — καδ—λίποιεν, i. e. κατὰ—λίποιεν. — εὐχωλήν, *a cause of exultation, a boast* (literally, *a vow*), is in apposition with Ἐλένην, and λίποιεν (*can they leave*) is a softened form for the future indicative, with which it is here interchanged. Cf. Mt. § 515. β; Butt. § 139. m. 15. — ἀπό. See N. on 1. 562

— κατὰ, *through, among*. — φῶτα ἕκαστον, *each man*. — μηδὲ ἔα. S. § 218. 3. Thiersch (§ 220. 69. Obs. 2) would read μηδ' εἶα, and says that Bentley offends against analogy, in making μηδὲ ἔα in this place, μηδ' εἶα from εἶαε.

167–172. βῆ . . . αἶξασα. See N. on 1. 44. — καρπαλίμως . . . Ἀχαιῶν. Cf. v. 17. — εὗρεν ἔπειτ'. The asyndeton gives vivacity to the narration. — Διτ' μῆτιν ἀτάλαντον, *equal in wisdom to Jove*. μῆτιν is the accusative synecdochical. — ἑσταότ'. Ulysses was not like the other chiefs making preparations to depart. — ἐπεὶ introduces the reason of his inaction. — κραδίην stands related to μιν as the accusative of part. See N. on 1. 237. — ἀγχοῦ, sc. αὐτοῦ, i. e. Ulysses.

173–181. πολυμήχαν', *rich in expedients, crafty*. — οὕτω . . . φεύξουσ'. Cf. vs. 158, 159. — ἐν πεσόντες is expressive of the haste with which the Greeks were embarking. For the verb of motion followed by a preposition of rest, see N. on 1. 55. καὶ δέ κεν κ. τ. λ. See vs. on 160–165. — μηδέ τ' ἐρώει, *and do not loiter*. Spitzner (and with him Crusius) reads μηδ' ἔτ' ἐρώει, *and hesitate no longer*. To atone for the loss of the connective τέ, he reads in the next verse σοῖς δ' ἀγανοῖς.

182–186. φωνησάσης, *who was speaking*. See N. on 1. 35. — βῆ δὲ δέειν, *and he set out upon the run, he began to run*. — ἀπὸ is disjoined from βάλε by tmesis. — χλαῖναν, *the upper or outer garment*, worn as a protection against cold or inclement weather. Hence the epithets ἀνεμοσκεπῆς and ἀλεξάνεμος in 16. 224, and Odys. 14. 529. — Εὐρυβάτης. See N. on 1. 320. — δέξατό οἱ. See N. on 1. 596. Some construct οἱ with σκῆπτρον in the sense of the possessive genitive. See N. on 1. 104. — σκῆπτρον πατρώϊον κ. τ. λ. Cf. vs. 46, 47. The sceptre showed that Ulysses was acting by the authority of Agamemnon.

188, 189. ὄντινα—κιχείη (= εἴ τινα—κιχείη, *as often as he found any one*)—ἐρητύσασκε (*he would restrain*). Cf. K. § 333. 4; Butt. § 139. m. 39; S. § 217. 1. For the iterative form, cf. K. § 221; S. § 118. 1. c.

190–197. δαιμόνι'. This word is repeated in v. 200 in a bad sense, which was of course indicated by tone and gesture. See N. on 1. 560. — οὐ σε ἔοικε, *it does not become you*. — δεῖδίσσεσθαι is to be taken intransitively. — αὐτός, *you yourself*, is opposed to ἄλλους λαούς. — Ἰδρυε is used causatively. — οἷος νόος Ἀτρείδαο, *what is the intention of Atrides*, i. e. what he means by his advice to return home. — ἐν βουλῇ is to be constructed with εἶπεν. — πάντες ἀκούσαμεν. In order to avoid wounding the pride of those chiefs, who were not admitted to the council of princes, Ulysses in this address classes himself with them, by the use of the first person plural. — μήτι. Supply ὅρα or some such word. Cf. S. § 214. N. 3. — δὲ = γάρ.

198, 199. ὄν—ἴδοι—ἐλάσασκεν (3 sing. iterat. aor. of ἐλαύνω). See N. on vs. 188, 189. — δήμου ἄνδρα, *a man of the people, a common man*.

200–205. ἀρτέμας, *quiet, still*. — σέο φέρτεροι, *superior to you*. —

οὔτε . . . βουλῇ, i. e. as we say, *you are mere cyphers*. — πάντες βασιλεύσομεν. See N. on πάντες ἀκούσαμεν, v. 194. — ἀγαθὸν is put in the neuter gender, because the subject is regarded as an inanimate thing. Cf. S. § 157. 1. c. — ᾧ=ἐκεῖνος ᾧ, the antecedent being in apposition with ἐὼ βασιλεύς. S. § 172. 4.

208–210. νεῶν ἄκῃ. See N. on v. 91. — ἡχῇ denotes manner. — αἰγιαλῷ is a local dative, *on the beach*. The preposition which this dative usually takes in prose, is commonly dispensed with in poetry. K. § 283. 1; S. § 204. — βρέμεται has an active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 108. This verse is a fine example of the onomatopoeia. See Ns. on 1 34; 4. 125.

211–215. ἄλλοι stands opposed to Thersites. — ἀμετροεπής, *immoderate in words, prating*. — φρεσὶν ᾗσιν—ἤδη, *for he knew in his mind*, i. e. he was familiar with. — ἀτὰρ οὐ=οὐδέ, since there is no antithesis with what goes before. — ἐριζέμεναι (=ὥστε ἐριζέμεναι) depends on ἔπεα—ἤδη. — ἀλλ' opposes what follows to οὐ κατὰ κόσμον, *not according to propriety to rail—but* (to say) *whatever appeared to him*, etc.

216–219. αἰσχιστος . . . ἦλθεν, *he was the ugliest man who came to Troy*; literally, *he came under* (the walls of) *Troy the ugliest man*. — φολκὸς has commonly been rendered *squint-eyed*, but Butt. (Lexil. No. 105) maintains its signification to be *bandy-legged*. This corresponds better with the next clause χῶλός δ' ἕτερον πόδα, *and lame in one foot*. For the asyndeton in this verse, see N. on v. 9. — οἱ ὤμῳ. See N. on 1. 104. — συνοχωκότε, *curved or drawn together*, pass. part. Epic of συνέχω. Cf. K. § 230. — φοξός, *pointed, conical*. — κεφαλὴν is the accusative synecdochical. — ἐπενήνοθε (sc. τὴν κεφαλὴν), *sat upon=grew upon his head*, Epic perf. with signification of imperf. from an old form ἘΝΘΩ or ἘΝΕΘΩ. Cf. K. § 230.

220–224. ἐχθιστος is strengthened by μάλιστ', *most especially odious*. The translation *most hostile*, sometimes given it, does not comport with the reason introduced by the following γάρ. — νεικέεσκε, "*conviciari solebat*." Crusius. See N. on v. 189. — ὀξέα κεκληγώς, *screaming sharply*, 2 perf. part. of κλάζω with present signification. — τῷ δ' refers to Agamemnon. The general displeasure felt towards that chief, emboldened Thersites to rail at him. — κοτέοντο, imperf. mid. of κοτέω with active signification. — μακρὰ βοῶν, *shouting loud*; literally, *shouting afar*, i. e. so as to be heard afar. Thersites probably stood some distance from Agamemnon.

225–228. τέο=τίνος. — αὖτ', *again*, refers to the previous quarrel with Achilles. The clause is=*whom are you now blaming?* the emphasis being given to the adverb. In χατίζεις there is also an allusion to his having just before deprived Achilles of Briséis=*what are you in want of now? Have you not already enough?* — τοι Ἀχαιοί—δίδομεν, *we Greeks give*. The use of the first person is in accordance with the braggart character of Thersites. — εὖτ' ἄν. See N. on 1. 242.

229-234. ἔτ. καί, *even yet*, notwithstanding the vast treasures you have amassed. — ἔν κέ τις οἴσει. See N. on 1. 175. — υἱὸς ἄποινα, *as a ransom of his son*. υἱὸς is the genitive from an old theme 'ΥΙΞ. — ὃν κεν = εἴ τινα. See N. on 1. 139. — ἐγὼ . . . Ἀχαιῶν. The speaker's impudence increases as he proceeds with his speech. — γυναῖκα νέην (alluding to Briséis) is grammatically dependent on δῆσας ἀγάγω, although in sense it is to be referred back to ἐπιδεύει. — ἵνα is *telic*. See N. on 1. 185. — μίσγειαι (for μίσγηαι)—αὐτὸς ἀπονόσφι (sc. τῶν ἄλλων) = *you yourself alone*. — κακῶν . . . Ἀχαιῶν, *to cause woes to come upon the sons of the Greeks*; literally, *to bring the sons of the Greeks into calamities*, κακῶν being a local genitive. Cf. K. § 273. 4. a. ἐπιβασκόμεν (Epic infinitive) is causative in sense.

235-239. κάκ' ἐλέγχε' (i. e. ἐλέγχεα = ἐλέγχιστοι, the abstract being used for the concrete), *cowardly dastards*. — Ἀχαιῖδες οὐκέτ' Ἀχαιοί! *Achæan women, and no longer Achæan men!* "Greekish girls, not Greeks ye are." Chapman. An extremely bitter taunt to those, with whom strength and courage were such eminent virtues. — οἴκαδ' ἐπερ, *even to our home*. περ gives emphasis to the noun. K. § 317. 1. See N. on 1. 131. — τόνδε, i. e. Agamemnon. — αὐτοῦ, *here*, is explained by ἐνὶ Τροίῃ. — γέρα πессέμεν, *to enjoy* (literally, *to digest*) *his reward*. — ὄφρα ἴδῃται. See N. on 1. 82. — ἢ—ἢ καὶ οὐκ (Epic for οὐκ), *whether—or not*. καὶ gives emphasis to the second member of the antithesis. — τὶ is synecdochical. — οἱ refers to Agamemnon. — χ' is put for κέ. S. §§ 21; 15 1. — ἐλὼν γὰρ κ. τ. λ. Cf. 1. 356, 507. — φρεσὶν is the local dative. See N. on 1. 189. — γάρ. The ellipsis may be thus supplied, *for* (if he had any spirit) *you would*, etc. See N. on 1. 232.

244, 245. Θερσίτης. See N. on νήπιος, v. 38. — τῷ depends on παρίστατο by the force of the preposition. — ἠνίπαπε, 2 aorist of ἐνίπτω, *to chide, reproach*.

246-251. ἀκριτόμυθε, "loquax verbis innumeris utens." Brandreth. — λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής, *although you are a very* (see N. on 1. 131) *sonorous orator*. λιγύς is applied to Nestor (1. 248), as an epithet of praise, and must therefore be used here ironically. — ἔθελ' . . . βασιλεῦσιν. Cf. 1. 277. — οἶος, *alone, the only one*. — ὅσσοι (as many as) refers to βροτῶν taken collectively. — τῷ, *for this reason*. Cf. Mt. § 291. 4. a. — ἀν—ἀγορεύοις, *you should not harangue*, is a mild form (and therefore here used ironically) for μὴ ἀγόρευε. Cf. K. § 260. 4. b; Butt. § 139. m. 7; S. § 218. 2. — βασιλῆας . . . ἔχων, *having kings in thy mouth* = *continually talking about kings*. — νόστον τε φυλάσσοις, *and be watching the return* = *having such concern about the return of the army to Greece*.

252, 253. The uncertain issue of either of the proposed measures, is here advanced as an argument, why Thersites should not assume to judge of what was beyond his knowledge. — οὐδέ τί πω. See N. on 1. 106, 108. — ἔσται = *will turn out*. — τάδε ἔργα is explained in v. 253.

254-256. These verses are bracketed in many of the best editions although Ernesti, Heyne, and Bothe receive them as genuine. — τῷ. See N. on v. 250.

257-264. ἀλλ' ἐκ ἔσται. Cf. 1. 212. — εἰ κ'—κιχήσομαι, *if I shall find*. Bothe makes this verb in the subjunctive, the mood-vowel being shortened. Crusius and Stadelmann with Hermann, find it in the future indicative. Thiersch (§ 232. 77) after Ptolemy would read κιχείομαι, a subjunctive form to κιχήμενος. — ὥς νύ περ ὦδε = *as now I find you here*. — μηκέτ' ἐπεῖη, *may the head rest no longer upon the shoulders of Ulysses* (S. § 216) = *may I live no longer*. The proper name is employed instead of the personal pronoun, for the sake of emphasis. ὤμοισιν is the local dative. — μηδ' ἔτι εἴην = “*nec Telemachus meus superstes sit.*” Heyne. — εἰ μὴ—δύσω. S. § 216. 4. — φίλα = *thy*. — τά τ' (see N. on 1. 36) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, *quæque pudenda cooperiunt*. — αὐτὸν δέ, *but you yourself*, is opposed to εἴματα. — πεπληγὼς (2 perf. part. of πλήσσω) ἀγορήθευ, *beating thee from the assembly*.

266-271. ὁ δ' refers to Thersites. — ἰδνώθη, “*se contorsit.*” Brandreth. — θαλερόν = *abundant*. — μεταφρένου ἐξυπανέστη, *arose upon his back*. Notice the use of the prepositions compounded with the verb, ἀνά, *up*, ἐξ, *from* his back, ὑπό, *under* the blows of the sceptre. — ἀχρεῖον ἰδών, *looking foolish*. K. § 278. 3. c. — οἱ δέ refers to the Greeks. — ἀχνύμενοι at Agamemnon (see N. on τῷ δ', v. 222), or, as Felton says, because they were disappointed in their hope of returning. For the construction of the participle, see N. on 1. 131. — ὦδε refers to vs. 272-277. — τις = ἕκαστος, *each one*. S. § 165. N. 1. — ἔπεςκεν is the iterative form. S. § 118. c. — πλησίον ἄλλον, i. e. his neighbor, the one who stood or sat nearest to him.

273-276. βουλὰς ἀγαθὰς, *both in being the author of good counsel*. The participle here denotes the means or manner. See N. on 1. 168. βουλὰς is put in the accusative instead of the genitive, because the object of the verb is made prominent, while the idea of beginning is kept out of sight. Cf. Jelf's Kühn. § 513. Obs. — τόδε μέγ' ἄριστον, *by far the best thing* (he has ever done). — ὅς refers to the subject of ἔρεξεν, i. e. Ulysses. — τὸν λωβητῆρα ἐπесβόλον, *this abusive reviler*. The presence of the article, as Bothe remarks, denotes that Thersites was well-known throughout the army. — θῆν imparts to θυμὸς ἀγῆνωρ an ironical sense. Kühn. (§ 315. 4) says. that θῆν always has this sense in Homer. Cf. 8. 448; 13. 620; 17. 29.

278-283. φάσαν conforms in number to the idea of plurality contained in πληθύν. See N. on v. 143. — πολίπορος. This epithet was given to Ulysses, because, as Crusius remarks, it was by his crafty counsels principally, that Troy was taken. The same epithet is applied several times to Achilles. — παρά, *near* him. — κήρυκι. Cf. v. 184. — ὥς, *so that*, is telic. See N. on 1. 185. — ἅμα is to be taken with ἀκλύσειαν, *might*

together hear. For the optative after ἀνάγει, cf. K. § 330. R. 2; S. § 214. N. 1. — οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι = πάντες, *the whole*. — ὁ σφιν κ. τ. λ. Cf. 1. 73.

284–288. ἄναξ is not to be translated with Ἀτρεΐδῃ, but after σέ, in order to oppose it to ἐλέγχιστον, *to make you, O king, the most contemptible*. — πᾶσιν—βροτοῖσιν = ἐν πᾶσιν βροτοῖσιν, a local dative put by a varied construction for the genitive plural. S. § 188. 1. — μερόπεσσι, *speech-dividing, uttering articulate sounds* in which men are distinguished from brutes. Some render it *oculos dividantibus*, because of all animals, the eyes of men alone are divided by the nose. — ὑπόσχεσιν. This promise is explained in v. 288. — ἥνπερ ὑπέσταν, *the very same which* (περ emphatic) *they took upon themselves*; literally, *stood under*. — στείχοντες denotes time. See N. on 1. 35. — ἀπονέεσθαι. Supply σέ as the subject, with which ἐκπέρσαντ' (i. e. ἐκπέρσαντα) agrees.

289–298. γὰρ introduces the proof that the Greeks had violated their promise. — ἢ—τὲ (*either—or*). For this interchange of the particles, cf. Kühn. (Jelf's edit.) § 754. 3. — ἀλλήλοισιν . . . νέεσθαι, *they are weeping with one another* (=are mutually expressing in tears their desire) *to return home*. — ἢ μὴν . . . νέεσθαι. This line has received various interpretations. As the words stand, the most natural sense is, *and truly it is hard to return home being wearied out* (with an unprofitable war). But this comports so little with the preceding context, for the severity of which it is manifestly apologetic, and also with the subsequent context, that I am disposed to adopt the interpretation of Prof. Felton, which is substantially that of Eustathius and Heyne, “no doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering.” Some take πόνος in the sense of *it is worth any pains or labor to return*, etc. — καὶ in καὶ γάρ τις belongs to ἓνα μῆνα, *even one month* (accusative of time. S. § 186. 2), and γὰρ confirms the desirableness of returning home referred to in the preceding verse. — ἀπό. See N. on 1. 562. — σὺν has here a local signification, *by, near*. K. § 289. 2 (1). Cf. v. 297, where παρὰ is used. — ὅνπερ (see N. on v. 286) . . . εἰλέωσιν, i. e. detained by adverse winds and stormy seas, and not staying voluntarily as we are. εἰλέωσιν is an Epic form from εἴλω, and trissyllabic by synizesis. — ἡμῖν—μιμνόντεσσι, *to us remaining here*=while we have been remaining here. Mt. § 388. c; S. § 225. 2. The dative of the person here denotes those in reference to whom the action in ἐστὶ περιτροπέων took place. See N. on 1. 104. — ἐνθάδε at Troy. — τῷ. See N. on v. 250. — Ἀχαιοὺς is the subject of ἀσχαλάαν. — ἀλλὰ καὶ ἔμπης, *but notwithstanding*. Having apologized for the impatience of the Greeks to return home, and thus conciliated their minds toward him, the speaker resumes the thought from v. 290. — τοι = *you know*. ἐστὶ is to be supplied, the subject of the sentence being δηρὸν . . . νέεσθαι. S. § 153. — κενέον, i. e. without booty.

299, 300. ἐπὶ χρόνον, *for a time longer, for a while longer*. — ὄφρα

δαῶμεν, *in order that we may know*. See N. on 1. 82. — ἦ—ἦέ καὶ οὐκ. See N. on v. 238.

301–304. γὰρ introduces an explanation of ἐτεδὸν Κάλχας μαντεύεται. — τόδε refers forward to the incident related in ὅτ' ἐς Αὐλίδα κ. τ. λ. — ἐνὶ φρεσὶν belongs to ἴδμεν as a local dative. — δέ=γάρ. — μάρτυροι of the prodigy which is about to be related. — Κῆρες—Θανάτοιο, *the Fates of death*, i. e. the goddesses who preside over, or are the personifications of the various kinds of death, especially such as are violent and sudden. Cf. 11, 332; 12, 326. The singular is sometimes used in Homer. When employed as a common noun, it is equivalent to *fate*. — ἔβαν—φέρουσαι (= ἡνεγκον. Crusius) down to Hades. — χθιζά τε καὶ πρώϊζ' is put indefinitely for *lately*. So we say of a very recent event, it was only *yesterday* that it took place. The words are to be taken with the preceding clause. — ἡγέροντο (Epic for ἡγέροντο)=συνηδρορίζοντο. Schol.

305–310. ἀμφὶ περί, *round about*. ἀμφὶ is an adverb. — κατὰ, *at, near by*. — τεληέσσας. Cf. 1. 315. — πλατανίστω. In respect to the beauty and utility of the palm-tree, see my note on Xen. Anab. II. 3. § 16. — δράκων is the subject of ὄρουσεν. — τόν ρ'. See N. on 1. 430. — αὐτὸς Ὀλύμπιος, i. e. Jupiter. — ἦκε φόωσδε (Cf. S. § 135. 3). See v. 318. — ῥα' in πρὸς ῥα' connects πλατάνιστον with καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, in v. 307.

311–316. ἐνθα, i. e. in the plane-tree. — πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, “*sub foliis trepide latitantes*.” Brandreth; “*fluttering cowering among the branches*.” Felton. — ὀκτῶ belongs to στρουθοῖο νεοσσοί. — ὄγε, i. e. the serpent. — ἐλεεινὰ—τετριγῶτας (2 perf. part. of τρίζω), *screaming piteously*, ἐλεεινὰ is properly the accusative of that wherein the action of the verb consists. Cf. Jelf's Kühn. § 566. 3. — ἐλελιξάμενος, *having coiled himself*. — πτέρυγος is the genitive of the part seized. S. § 192. 2.

318–320. ἀρίζηλον, *a wonder, prodigy*, is the second accusative after θῆκεν. S. § 185. How the serpent became a prodigy is related in the next verse, which commences with γὰρ *explicantis*. Butt. (Lexil. No. 10. § 11) conjectures αἰδηλος, as conforming better to the following ὅσπερ ἔφηνεν, which is antithetic, and to the words λαῶν . . . ἔθηκε, *he turned it into a stone*=*he caused it to disappear*. He would, however, retain ἀρίζηλον, as the only reading which has come down to us grounded on authentic documents. If, as some conjecture, ἰδηλὸς lies at the base of both compounds, the sense which Buttmann thinks the passage requires, may be made out of the usual reading. — θεός, ὅσπερ, *the very god who*. See N. on v. 286. — ἐτύχθη=ἔτυχεν in prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 238.

321–325. ὥς οὖν, *thus then*. — θεῶν limits ἐκατόμβας. — εἰσῆλθ' entered upon=occurred at the time. — Κάλχας. Cf. 1. 69. — ἄνεω, *silence* through amazement. Spitzner, Crusius, Bothe, and Trollope, after Aristarchus write this ἄνεω as an adverb. Cf. Butt. Lexil. No. 20. Thiersch (§ 184. 18) says that it is a contracted form from ἄναοι. — ὄψιμον, ὀψιτέ-

λεστον, *late, of late fulfillment*, i. e. it would be a long time before its fulfillment. The synonymes and the asyndeton give emphasis to the idea. — δου, Epic for οὐ. Cf. Odys. 1. 71.

326-332. ὥς, *as*. — κατὰ is disjoined from ἔφαγε by tmesis. — αὐτήν (i. e. the mother) is opposed to τέκνα. — ὥς, *so*, is correlative with the preceding ὥς. The resemblance between the predicted fulfillment of this prodigy and that of Pharaoh's dreams (Gen. 41, 25-30), has been noticed by many commentators on this passage. — αὐδί, i. e. at Troy. — τὼς = ὥς, οὕτως. — τὰ . . . τελεῖται, *in eo sunt ut eventum habeant* (Heyne), i. e. they are now on the point of accomplishment. — μίμνετε is a poetic form for μένετε. — αὐτοῦ, *here* at Troy. — εἰσόκεν (i. e. εἰς ὃ κεν) — ἔλωμεν, *until we may take*. Cf. K. § 337. 5, 6.

333-336. Ἰαχον = ἐπίαχον. Cf. 9. 50. — ἀμφὶ is taken absolutely. — Γερήνιος. Nestor received this epithet from Gerene, a Messenian town, where he was brought up.

337-341. ὦ πόποι. See N. on 1. 254. — ἀγοράασθε is protracted for ἀγορᾶσθε (i. e. ἀγοράεσθε) on account of the metre. — νηπιάχοις. See N. on v. 38. — πῇ δὴ . . . ἡμῖν, *whither now will our promises and oaths depart? = what will become of our promises and oaths?* They will be worthless. Cf. Mt. § 611. 3. In respect to the promises and oaths here referred to, cf. vs. 286, 287. — ἐν πυρὶ . . . γενοίατο, *shall our counsels, forsooth, be thrown into the fire? = be destroyed or rendered worthless?* Trollope compares Amos 1, 4, to show that this was analogous to the early mode of speaking. — σπονδαί τ' ἄκρητοι, *libations of pure wine*. In compacts unmixed wine was used in libations to the gods. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. pp. 321, 832. Sometimes milk was used in libations. — ἐπέπιδμεν is a syncopated form for ἐπεποίδαμεν, pluperf. mid. of πείδω. 'The joining of right hands was a pledge of mutual faith and fidelity.

342-345. αὐτως, *frustra, in vain, to no purpose*. — ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, *we dispute with words*. — μῆχος, *remedy, expedient* to terminate the siege successfully. Cf. Odys. 12. 392. — ἔόντες. See N. on ἐών, 1. 131. — ἔθ', i. e. ἔτι, *still, yet*. — ἄρχεν', i. e. ἄρχευε.

346-349. τοῦσδε δ' ἔα φθινύθειν, *permit those to perish*, is an imprecation like ἔα ἔρρειν ἐς κόρακας, and similar expressions. τοῦσδε refers to τοὶ (cf. Mt. § 470. 2), and is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. Reference is had probably to Achilles and Thersites. — ἕνα καὶ δύο = *a very few*. — τὰ Ἀχαιῶν = τοῦσδε Ἀχαιῶν, *οἱ*. Some may prefer to construct Ἀχαιῶν with νόσφιν. — τοί κεν. See N. on ὅν κεν, 1. 139. — ἄνυσις . . . αὐτῶν, *but there will be no completion of their plans*, is a parenthesis, and ἵεναι depends upon βουλεύωσ'. — πρὶν—πρίν. See N. on 1. 98. — Διὸς depends on ὑπόσχεσις, referring to the prodigy sent by Jupiter which was expounded by Chalcas (cf. vs. 308-329), and also to the one which Nestor is about to mention in v. 353. — ψεῦδος is the predicate.

350-356. γὰρ (confirmantis) refers to ὑπόσχεσις. — οὖν serves here

as a particle of reference; *as to that matter*, i. e. the *ὑπόσχεσις*. — ἀστράπτων—φαίνων is put for ἀστράπτοντα, φαίνοντα, in agreement with Κρονίωνα, the case conforming to the one logically contained in the clause, κατανεῦσαι Κρονίωνα being equivalent to κατένευσε Κρονίων. Cf. K. § 313. 1. There is no necessity with Köppen of supposing an anacoluthon. — ἐπιδέξι', *upon the right*. "When the Greeks were seeking omens from the flight of birds, they stood with the face to the north. Hence the favorable quarter of the heavens was their right. The Romans on the contrary, when taking auguries of this sort, looked towards the south, and therefore the propitious region of the heavens was their left. This will account for the apparent disagreement in the writings of the two people, the Roman omen on the left being fortunate, which to the Greek would have been unlucky, and *vice versa*." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 348. — τῷ, *therefore*. — πνὶν τινα, *before that each one*. See N. on v. 271. — Ἑλένης depends on ὁρμήματα and στοναχάς, as the objective or casual genitive (S. § 194. 1), *sorrows and groans on account of Helen*. Some, however, regard Ἑλένης as the subjective genitive, *the sorrows and groans of Helen*. Cf. Butt. Lexil. No. 85. § 2.

358–361. ἀπτέσθω ἧς νηὸς (see N. on κομῆς, 1. 197) in order to draw it into the sea. — ἄλλων Greeks who remain at Troy, and carry on the war. — θάνατον καὶ πότμον. These words are often joined, like our colloquial phrases, *peace and plenty, long and lasting*, etc. — αὐτὸς . . . ἄλλω, *do you yourself deliberate well and be persuaded by another*. — ἀπόβλητον, *to be thrown away, useless*.

362–368. κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, *by races and clans*. The latter word refers to the subdivisions of a people into families or clans. — ὥς. See N. on v. 281. — εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης. See N. on 1. 137. — ὥς, *thus as I advise*. — γνώση. See N. on 1. 137. — ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς (sc. ἐστί), *who of the leaders is a coward*. ἡγεμόνων is attracted into the relative clause, it being properly the limiting noun of τοῦτον the omitted antecedent of ὅς. — κατὰ σφέας, *by themselves*. Cf. 1. 271. — μαχέονται is the Epic future of μάχομαι. K. § 223. 3; S. § 133. — εἰ—ἤ, *whether—or*. — θεσπεσίη (sc. βούλη), *by the divine counsel, the will of the gods*.

370–374. ἦ μὰν (Epic for μὴν), *yes truly*. — αὐτ', *again as at other times*. — αἱ γὰρ . . . εἶεν. *O that there were*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 1. — Ζεῦ τε . . . Ἀπολλων. Agamemnon invokes these deities to bear witness to the truth of what he says concerning Nestor. — τοιοῦτοι as Nestor. — Ἀχαιῶν is the partitive genitive, the expression being = δέκα ἐξ Ἀχαιῶν. — τῷ in the apodosis has the signification of *then*. — κε—ἡμύσειε (cf. v. 148). See N. on 1. 232. — περδομένη (pass. part. of πέρδω) has an aoristic signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 216.

376–380. μετ', *into the midst of*. — καὶ γὰρ κ. τ. λ. Dionysius Halicarnassensis (de arte. ch. 9) shows with how admirable an artifice, Agamemnon conciliated the army to himself, by a frank confession of his

fault in alienating Achilles. — ἤρχον χαλεπαίνων, *I began quarrelling* (S. § 225. 7) = *I began the quarrel*. — εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν (sc. βουλήν), *but if ever we shall be of one counsel = shall be reconciled*. For the indicative, see N. on 1. 39. — κακοῦ of war. — οὐδ' ἡβαιόν, *not in the least*, refers here to time, *not a moment*.

381–385. ἵνα. See N. on 1. 185. — Ἄρῃα = μάχην. — εὖ Δέσδω, *let each* (τίς. see N. on v. 271) *fit well his shield*. — ἀμφὶς has here a prepositional force (Mt. § 594. 1), *looking on all sides of his chariot* to see if there be any defect. — ὥς. See N. on 1. 276. — πανημέριοι. See Ns. 1. 424, 472. — Ἄρῃ. See N. on v. 381.

386–393. γὰρ confirms πανημέριοι. — πανσωλή receives emphasis from γέ. — εἰ μή. See N. on v. 156. — μένος ἀνδρῶν, *the bravery of men*, a periphrasis for *brave men*. — τευ (i. e. τινός. S. § 78. 4). See N. on v. 271. — ἀμφὶ (*about*) with the local dative is found only in poetry. K. § 295. II. 1. — ἀσπίδος depends on τελαμών. The shield of the earlier Greeks, which was both large and heavy, was supported by a broad belt, laying over the one to which was suspended the sword. These belts are spoken of in 14. 404–406, as protecting Ajax from the spear of Hector. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 123. — χεῖρα is the synecdochical accusative. — τιταίνων, *with drawing*. See N. on 1. 168. — ὃν δέ κ' — νοήσω, *and whomsoever I shall find*. Cf. K. § 333. 3; Mt. § 527. 1; S. § 217. 2. — ἐθέλοντα agrees with ὃν, and is followed by μιμνάσειν. — οὐ οἰωνούς, *he will have no hope afterwards of escaping the dogs and birds of prey*. ἄρκιον, *certain, safe, that on which one can rely*. Cf. Butt. Lexil. No. 28. § 2. φυγέειν κύνας = φυγέειν θάνατον.

394–397. κύμα, sc. ἰάχει. — ὅτε κινήσῃ. See N. on 1. 80. — προβλή-τι σκοπέλω is in apposition with ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ. — τὸν δ' refers to σκοπέλω. — κύματα is limited by παντοίων ἀνέμων, the sense being *waves raised by winds blowing from every quarter*. The genitive is causal. Köppen supplies γενομένων, and constructs it as a genitive absolute. — ἔνθα ἢ ἔνθα, *here and there*, denotes the shifting character of the winds, and is therefore epexegetical of παντοίων.

398–403. ὀρέοντο, imperf. of ὀρέομαι = ὀρνυμι. — ἄλλος θεῶν, *and one sacrificed to one god, and another to another*, i. e. each sacrificed to his own peculiar god. — μῶλον Ἄρῃος (see N. on v. 181), *the labor of Mars* = the péril of battle. — πύονα. See N. on νήπιος, v. 38.

404–407. γέροντας. See N. on v. 21. — Παναχαιῶν is put for all the Greeks, because the Achæans were the leading people. — Νέστορα μὲν πρῶτιστα. See N. on 1. 247. — Ἰδομενῆα. See N. on 1. 145. — Αἴαντε δύω, *the two Ajaxes*, viz. the son of Telamon (see N. on 1. 138), and the son of Oïleus, the leader of the Locrians, and highly distinguished for his skill with the spear, cf. v. 527. — Τυδέος υἱόν, i. e. Diomedes, one of the bravest of the chiefs, and whose exploits form the theme of the fifth book.

408–410. αὐτόματος. He was not invited because of his near relation.

ship to Agamemnon, although his rank entitled him to a place with the γέροντες. — βοὴν ἀγαθός, *good in the battle-shout* = *brave in battle*. — ἦδεε (Epic for ἦδει) — ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο = ἦδεε ὥς ἀδελφεὸς ἐπονείτο. The subject of the subordinate clause, is often attracted to the principal cause and made the object of its verb. So the Latins say: *nosti Marcellum, quam tardus sit* = *quam tardus sit Marcellus*. Cf. K. § 347. 3; Mt. § 296. 3. — περιστήσαντο, *they placed themselves around* = *they surrounded*. — οὐλοχύτας ἀνέλοντο. See N. on 1. 449.

413-418. μὴ . . . δύναι — πρίν με — βαλέειν, *let not the sun set — before that I cast*, etc. ἥελιον δύναι depends on a verb to be supplied such as εὔχομαι, δός, or ποίει. Cf. Butt. § 141. N. 6; K. § 306. R. 10. b; Mt. § 547; S. § 223. 7. — πυρὸς is the genitive of source used for the instrumental dative, *with fire*, i. e. from fire as the source. Crosby § 355. N; Mt. § 575. Obs. 2; K. § 273. R. 16. — ῥωγαλέον is an adjective belonging to χιτῶνα, but is properly an extension of the idea contained in δαΐξαι. Cf. Mt. § 446. Obs. 2. — πολέες, Epic for πολλοί, is made trissyllabic for the sake of the metre. — ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, *may bite the earth* = *may die*.

419-424. οὐδ' ἄρα πω, *not at all*. See N. on 1. 108. — ἐπεκράεινε. Some understand ἐέλωρ. Cf. 1. 41. — δέκτο, Epic for ἐδέξατο. — ἱρά, Epic for ἱερά. — ἀμέγαρτον, *sad, severe*. Butt. (Lexil. No. 78) rejects the interpretation, *abundant, great*, given it by those who make it synonymous with ἄφθονος. Cf. Odys. 11. 400 with my note. — αὐτὰρ ἐπεὶ ρ' κ. τ. λ. See 1. 458-461.

425, 426. ἄρ, *then*. See N. on 1. 306. — ἀφύλλοισιν, *without leaves*, i. e. dry. — ἀμπεύραντες, i. e. ἀναμπεύραντες. S. § 21. N. 2. — Ἡφαίστοιο = *fire*.

427-432. Cf. 1. 464-469.

435-440. μηκέτι . . . λεγόμεθα, *let us no longer discuss here*. S. § 218. 2. Clarke explains λεγόμεθα, *tempus colloquendo teramus*. Butt. (Lexil. No. 76) says that μηκέτι λεγόμεθα (sc. ταῦτα), is a customary formula for breaking off conversation. — ἔργον refers to the battle for which they were preparing. — ἀγειρόντων, i. e. ἀγειρέτωσαν. — ἀδρόοι ὧδε — ἴομεν (Epic for ἴωμεν), *let us who are here go in company*. — ὄφρα κε — ἐγείρομεν (for ἐγείρωμεν). A conditioning sentence is here implied by the modal adverb κε (i. e. ἄν), *in order that* (when we go through the army) *we may the more quickly excite*, etc. Cf. K. § 330. 4. — Ἄρηα. See N. on v. 381.

445-449. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα — βασιλῆες = *Atrides and the kings with him*. Cf. K. § 295. III. 1. b. — θῦνον through the camp. — κρίνοντες denotes the purpose of θῦνον. See N. on 1. 13. — μετὰ is here an adverb. — αἰγίδ'. The Ægis of Jupiter was said to have been made from the hide of the goat Amalthea, which had suckled him in his infancy. Victory had been promised him in his war with the Titans, if he wore a goat-skin with the head of the Gorgon. It appears that Minerva and Apollo on different occasions wore this portion of Jupiter's armor. Cf

Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 17. — τῆς, *from which*, depends on ἡεραιλονται (Epic for αείρονται). K. § 162. — θυσάνοι, *tassels*. — ἐκατόμβοις, *worth a hundred oxen*. In the more ancient times, the worth of a thing was often denoted by its value in cattle. Cf. 6. 236; 23, 703, 705; Odys. 1. 431.

450-453. τῇ refers to αἰγίδ' in v. 447. — παιφάσσουσα. Crusius renders this, *looking wildly around*; Voss, *far-shining*. Wolf after the Schol. and Eustathius explains it, *rushing wildly about*. It has been rendered by some *looking keenly about*. Reference seems to be had to rapidity of motion. — διέσσυτο, Epic 2 aor. mid. of διασεύω, *to rush or dart through*. — ὀτρύνουσ'. See N. on 1. 24. — πολεμίζειν and μάχεσθαι explain σθένος, *courage to make war and to fight*. S. § 222. 6. — τοῖσι limits γλυκίων. — νεέσθαι has the force of a substantive. S. § 222. 1.

455-458. ἦύτε. See N. on v. 87. — ἔκαθεν . . . ἀνγῇ, *the flame is seen from afar*. The point of the comparison lies in these words. — τῶν (= ἐκείνων referring to the Greeks) ἐρχομένων is the genitive absolute. — θεσπεσίοιο = *magnificent, brilliant*.

459-463. τῶν δ' is repeated in τῶν ἔθνεα (v. 464), in consequence of the intervening simile. So τοὺς δ' in v. 474, stands before τοὺς in v. 476. — Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, *in the Asian meadow*. In some editions the genitive Ἀσίῳ (for Ἀσίου) is found. This meadow lay on the Caÿster, and on account of its fertility was called by way of eminence λειμών, and Ἀσίας. — Καÿστρίου, *Caÿster*, a river in Lydia flowing into the sea near Ephesus. — ἔνθα καὶ ἔνθα, *hither and thither, in every direction*. — ἀγαλλόμεναι takes the gender implied in ἔθνεα, from its connection with ὀρνίθων. Cf. K. § 241. R. 2; Mt. § 484. Obs.; S. § 157. 3. b. — προκαδίζοντων, *while alighting* (see N. on 1. 35, 88), agrees with ὀρνίθων. It is unnecessary with Köppen to supply αὐτῶν.

464-468. ὥς τῶν ἔθνεα κ. τ. λ. The comparison lies between the noisy and tumultuous flight of the birds here spoken of, and the uproar and clamor of so many thousands rushing towards the Scamandrian plain. — πεδίου—Σκαμάνδριον. This plain lay between the rivers Scamander and Simois, and was the theatre of the principal battles in the Trojan war. — ποδῶν is the genitive of cause (see N. on 1. 65), and is limited by αὐτῶν and ἵππων. — μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, *myriads, as numerous as are the leaves*, etc. — ὥρη. In v. 471, it is fully written ἐν ὥρῃ εἰαρινῇ. This comparison has reference to the number of the troops.

469-473. ἀδινάων. See N. on v. 87. — ἡλάσκουσιν, *swarm around*, is an Epic form of ἀλάομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 155. — γάλαγος, Epic for γάλα. — δέυει, *fills*; literally, *moistens*. — τόσσοι ἐπὶ (see N. on 5. 244) Τρώεσσι κ. τ. λ. In this simile, the active and ever-varying movements of the forces are illustrated. Heyne remarks, that the whole comparison lies in διαβραῖσαι (sc. Τρώας) μεμαῶτες (see N. on v. 543).

474-479. τοὺς δ'—τοὺς ἡγεμόνες. See N. on v. 459. — πλατέ' = *far*

wandering, or perhaps in the sense of *large, extensive flocks*. — αἰπόλα ἄνδρες, *goat-herds* (S. § 156. N. 5). ἄνδρες is explained by αἰπόλοι. — — ῥεῖα, *easily*. — διακρίνωσιν, *might separate*, not *will separate*, inasmuch as the use of the subjunctive excepts the realization of the fact in future time, which would be denoted by the indicative. Cf. Jelf's Kühn. § 268. 4. — ἐπεὶ κε (= ἐπὴν) — μιγέωσιν. See N. on 1. 168. — ὥς τοὺς ἡγεμόνες κ. τ. λ. This comparison illustrates the orderly movements of the army, and the obedience rendered to the leaders. — ἵεναι denotes the object of διεκόςμεον. — μετά. See N. on v. 446. — ὄμματα and κεφαλὴν are accusatives synecdochical limiting ἵκελος. — Ἄρεϊ δὲ ζώνην, *in his belt like Mars*. The belt is here taken for the whole armor, and is metaphorically used for *warlike appearance*. In the next clause, the strength of Agamemnon is represented by στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

480-483. βοῦς—ταῦρος, *a bull*. So we have σῦς κάπρος in 17. 21. The second noun renders the first more specific. — ἀγέληφι, i. e. ἐν ἀγέλῃ. — πάντων depends on ἔξοχος. — τοῖον ἄρ', *just so*. — ἐν, *among*. — πολλοῖσι—ἡρώεσσιν is rendered emphatic by the hyperbaton. Cf. Jelf's Kühn. § 904. 1.

484-492. ἔσπετε, Epic for εἶπατε. — Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν. The Muses dwelt in Olympus. Cf. Hes. Theog. 63. — γὰρ denotes the reason for the invocation of the Muses. — πάρεστε, "sc. πασιν, *adeste omnibus rebus*." Crusius. — ἡμεῖς δὲ stands opposed to ὑμεῖς. — κλέος οἶον, *the report only*. — πληθύν, *their multitude*. — οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι—οὐδ' εἴ μοι—εἶεν, *I could not relate—not if there were to me*, etc. There is an imitation of this in Virg. Æn. 6. 625. — εἰ μή, *unless*. — μνησαίαθ', i. e. μνήσαιντο. — αὖ=δέ. — προπάσας, *the whole, all together*.

494. The catalogue of the ships which now follows, and which from its first word has received the name Βοιωτία, has always been celebrated, as an ancient piece of geography, and for the accuracy and clearness of its topographical details. An orderly arrangement of the countries mentioned is preserved through the whole enumeration. Commencing at Bœotia, the poet conducts his reader through the states lying on the direct route to Peloponnesus, after which, he proceeds from place to place to Thessaly, in the order, as Trollope observes, in which a traveller would visit them. The distinctive features of each country are noticed, to the fidelity of which description the results of modern travel bear ample testimony. There is also a pleasing variety and beauty of detail, which, with its rare melody of versification, has always rendered this a charming portion of the Iliad. As a specimen of ancient geography, such respect was paid to it, that it was not only commented upon by many writers, but in some of the Grecian states, the youth were required by law to commit it to memory. Solon is said to have appealed to it, in the dispute between Athens and Megara, respecting the possession of Salamis.

In respect to the number of the ships and troops, the Scholiast puts the

former at 1166. Eustathius finds in the catalogue the number 1186. Thucydides, using a round number, says that the armament consisted of 1200 ships. In this he is followed by Plutarch, who, supposing each ship to carry 100 men, fixes the number of troops at 120,000. But Thucydides taking the mean between the largest vessels, those of the Bœotians carrying each 120 men, and the smallest belonging to Philoctetes and Achilles, which carried only 50, makes the number 102,000. It may be remarked, that later poets speak in round numbers of *a thousand ships* sent to Troy. Cf. Eur. Androm. 106; Virg. Æn. 2. 198. It is evident that the exact number cannot be ascertained, as it is impossible to know how many were conveyed in each ship. The armament, however, was very large, and worthy of the poetic amplification and splendor of imagery, with which the marshalling of the forces and their approach to battle are related by Homer.

494-498. Βοιωτῶν. The poet commences with the Bœotians, because in their country lay the haven of Aulis, whence the Greeks sailed to Troy. — μὲν refers forward to δὲ in v. 511. There is a disparity of form in the clauses, the latter being periphrastic. — οἳ δ', sc. Βοιωτῶν. — Ὑρίην, *Hyria*, was a Bœotian town on the Euripus, destroyed in the time of Strabo. Col. Leake (North. Gr. Vol. II. p. 469) thinks that those ancient critics were right, who supposed that Hyria was the same place as Hysiaë. — Σχοῖνον. This town lay on the river Schoenus not far from Thebes. Near it was Scolus (Σκῶλος). — πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν, *the hilly Eteon*. Leake (North. Gr. II. p. 332) conjectures this town to have been situated on the right bank of the Asopus, near a rocky gorge, through which that river finds its way to the plain of Tanagra. — Θέσπιαν. This town lay at the foot of Helicon. — Γραῖαν, *Græa*, was afterwards known as *Tanagra*. — Μυκαλησόν, *Mycalessus*, lay on the height commanding the bay of Egripo.

499-510. οἳ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, *who lived about Harma*, i. e. dwelt in Harma and its vicinity. — Θίσβην, *Thisbe*, occupied the site of the modern Kakósia, on the southern side of Helicon, and a short distance from the sea. This region is now noted for its abundance of wild pigeons. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 507. — Κορώνειαν, *Coroneia*, celebrated in subsequent times for the battles in its vicinity, among which was the one in which the Athenians suffered the great defeat spoken of in Thucyd. I. 113. § 2. — Πλάταιαν, *Platæa*. This city was celebrated for the great victory there gained by the Greeks over the Persians, and its memorable siege by the Lacedæmonians (cf. Thucyd. II. 75-78; III. 20-24; 52-68). — Ὑποδήβας, *Hypothebes*, i. e. under or near to Thebes, which city had been destroyed by the Epigoni, and hence was not enumerated in the catalogue. — Ὀγχηστον, *Onchestus*, was situated near the Copaic lake, on the low ridge which separates the Teneric and Theban plains. In the time of Pausanias, there remained in its ruins, the temple and statue of Neptune in an ἄλσος or sacred grove, where now stands the convent

Mazaraki. Cf. Leake's North. Gr. Vol. II. pp. 214, 215. — Ἄρνην, *Arne*, is thought by Leake and other modern geographers, to have been the same place with Cheronea. — ζαθέην "ob cultum Bacchi." Bothe. — ἐσχατόσαν. It was a frontier town. — κοῦροι. See N. on 1. 473.

511-515. Ἀσπληδόνα—Ὀρχομεῖον Μινύειον. These places are not enumerated with the other Bœotian towns, because they were independent and commanded by their own princes. Aspledon lay about 20 stadia N. E. of Orchomenus, on the site of the present Tzamali. It was subsequently called Eudielus from its pleasant situation. Orchomenus once rivalled Thebes itself in power and splendor. Cf. 9. 381. See also Leake's North. Gr. II. pp. 144-153. — Ἀξείδαο, *the son of Azeus*. — παρθένος αἰδοία previous to her connexion with Mars. — ὑπερώϊον, *an upper chamber*, where in Homer's time was the women's apartment. In subsequent times, the female apartments were on the same floor with those of the men. — Ἀρηϊ is the dat. commodi (see Ns. on 1. 39, 159) after οὗς τέκεν Ἀστυόχη — δὲ = γάρ. — οἱ refers to Ἀστυόχη.

517-526. Φωκῆων. Phocis was a tract of country lying north of the gulf of Corinth and west of Bœotia. — Κυπάρισσον, *Cyparissus*, lay on Parnassus a short distance from Delphi. Its later name was Apollonius. — Πυθῶνα, *Pythion*, so called because it had a temple and oracle of Pythian Apollo. It was subsequently called Delphi, and now Kastri. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 553. — Κρίσαν. Its modern name is Chriso. — ζαθέην to Apollo. — Πανοπῆα, *Panopea*, a town situated on the road to Delphi, where was the fabled abode of Tityas. At the mouth of the little valley below the citadel of Panopea, Pausanias mentions his sepulchre, describing his monument as upwards of 200 yards in circumference. Cf. Müller's Dorians, vol. i. p. 329; Mure's Greece, vol. i. p. 211. — Κηφισόν, *Cephisus*. This river rises at the foot of Parnassus from numerous and copious springs, and after a sinuous course through Phocis and a part of Bœotia, empties itself into the Copaic lake. Its modern name is Mauro-Nero. — Λίλαιαν, *Lilæa*. Its ruins are now called Paleómastra, and are situated on the left bank of a ravine, about half a mile from Kefalovryses (κεφαλοβρύσεις) or fountain-heads of the Cephisus. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 71. — τοῖς . . . ἔποντο, *these came in forty black ships*; literally, *forty black ships followed these*. — οἱ μὲν, i. e. Schedius and Epistrophus. — Βοιωτῶν . . . ἀριστερά, *near the Bœotians on the left*.

527-535. Λοκρῶν. The only tribes of the Locrians known to Homer were the Epicnemidian and Ozolæ. The latter tribe dwelt north of the Corinthian gulf, between Phocis and Ætolia. The Epicnemidian Locri occupied a small district immediately adjoining Thermopylæ. In this catalogue both tribes are considered as one people. — Αἶας. See N. on v. 406. — οὗτ' ὅσος γε ὅσος—ἀλλὰ πολὺ μείων, *not so large—but much less*. The two-fold assertion in the positive and negative form, gives emphasis to the idea. The smallness of Ajax is rendered still more prominent by

ὀλίγος μὲν ἔην. — λινόθωρηξ, *having a linen cuirass*. — ἐγχειν, dative of the way or manner. — ἐκέκαστο, pluperf. of καίνυμαι (*to excel*) with the imperf. signification. — Πανέλληνας and Ἀχαιοὺς are here put for the whole Grecian army. — Κῦνον, *Cynus*, was situated on a peninsula of the same name terminating the Opuntian gulf, and was the emporium of Opus, the capital of the Locrians, from which it was 60 stadia distant. — Ὀπότεντα, *Opoëis*, i. e. Opus. See preceding note. — τῷ δ' refers to Αἴας. — οἱ Εὐβοίης, *who live opposite the sacred Eubœa*. Some translate πέραν, *beyond*. But cf. Butt. Lexil. No. 91.

536-544. Εὐβοίαν, *Eubœa*, opposite Bœotia, now called Negropont. The epithet ἱερῆς (v. 535) was given it *ob cultum Apollinis*. — μένεα πνείοντες, *breathing strength* = animated with courage. Cf. Milton's *Paradise Lost*, Book 2. 697:

“ ——— and breath'st defiance here and scorn,
Where I reign king, ———— ”

See also Acts 9. 1. The expression is founded upon the well-known fact, that when men are under the influence of strong emotions, they breathe with quickness and vehemence, and hence in metaphorical language, they are said to breathe out anger, rage, threats, defiance, or whatever passion or feeling has taken possession of their breasts. — Ἀβαντες. These were the earliest inhabitants of Eubœa. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — Χαλκίδα τ' Εἰρέτριαν, *Chalcis and Eretria*. The former was the chief town of Eubœa, on the S. E. side of the island, and on the narrowest part of the Euripus. It is now called Egripo. Eretria lay also on the coast, a short distance S. E. from Chalcis. — Ἰστίαιαν, *Histiæa*, was situated near the modern Oreós, on the north-western extremity of the island. — Κήρινδον, *Cerinthus*, lay between Chalcis and Histiæa on the shore of the Ægean sea. Hence its epithet ἔφαλον. — Δίου τ' αἰπὺν πτολίεθρον, *the lofty town of Dion*. This Eubœan town was situated on the promontory of Cenæon. — Κάρυστον, *Carystos*, lay on the south-east coast of Eubœa, near the extremity of the island. It was famed for its marble. — Στύρα, *Styra*, lay a few miles N. W. of Carystos on the same coast. — αὖθ', *next in order*. — ὄζος Ἀρης, *offspring of Mars*; literally, *a branch or sprig of Mars*. Some take it in the sense of *vir fortis*. — Χαλκωδοντιάδης is a patronymic, Elphenor being the son of Chalcodon. — δοοί, “*celeres, acres, non fortes generatim ut placet Buttmanno Lexil.*” Bothe. — ὅπιθαι κομόωντες. Their hair was cut in front, to prevent their being seized by the foe, but left long behind, to show that they never turned their backs in fight. — μεμαῶτες (2 perf. part. of μέμαυ) ὀρεκτῆσιν μελήσιν (sc. μάχεσθαι), *eager to fight with extended spears*. They used their lances in standing fight, unlike the Locrians who fought with missiles at a distance. Cf. 13. 713. — δηῖων limits θώρηκας.

546-555. “Locus nobilissimus quo gloriari solebant Athenienses.” Wolf.

— Ἀθήνας. The epithet εὐκτίμενον shows that this was a flourishing town at a very early age. — δῆμον, *the people*. — ποτ', *formerly*. — τέκε . . . Ἀρουρα (= Γαῖα). The Athenians prided themselves on being the original settlers of the soil (οἱ αὐτόχθονες, *aborigines, indigenæ*). — καδ' . . . νηῶ, *and placed him in Athens in her own temple*, i. e. caused his statue to be placed there. The object of τέκε and εἶσεν is to be supplied from the context. καδ' (i. e. κατὰ) belongs to εἶσεν. Cf. K. § 300. 2. See N. on v. 156. — μιν refers to Erectheus, although some understand by it Athene. — περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. Cf. *volventibus annis*. Virg. *Æn.* 1. 234. Reference is had to the regular time of the returning festival. — τῶν, i. e. the Athenians. — Πετewo gen. of Πετewός. S. § 46. — τῶ limits ὁμοῖος. — κοσμησαι has the force of a synecdochical accusative limiting ὁμοῖος. — ἵππους refers to war-chariots, as cavalry were not employed in the Trojan war. — ἔριζεν (sc. αὐτῶ), *vied with him*.

557, 558. Αἶας. See N. on 1. 138. — Σαλαμῖνος, *Salamis*, an island celebrated as being the place to which the Athenians retired before the army of Xerxes. — ἵν', *where*. It was to this verse that the Athenians appealed, in their contest with the Megareans concerning the possession of Salamis, on the ground that Ajax united his ships with the Athenian fleet. See N. on v. 494.

559–566. Ἀργος (now Argos) was the chief city of Argolis on the Inachus, a river flowing into the Argolic gulf. — Τίρυνθα, *Tirinthus* or *Tiryns*, lay a short distance S. E. of Argos, and was famous for its massy walls (whence its epithet *τειχιόεσσαν*), supposed to have been built by Lycian workmen called Cyclopes. For an interesting account of these ruins, cf. Leake's *Morea* II. pp. 349–356. — Ἑρμιόνην, *Hermione* (now Kastri), was a town and port on a peninsula of the eastern shore of Argolis. — Ἀσίνην, *Asine*, lay S. W. of Hermione about midway between that town and Argos. — βαδὺν . . . ἐχούσας. Both Hermione and Asine were situated on the Argolic gulf. — Τροιζήν', *Træzen*, lay E. of Hermione on the Saronic gulf. — Ἐπίδauρον, *Epidaurus*, was a town on the Saronic gulf, N. W. of Træzen and E. of Argos. — Αἴγιναν, *Ægina*, was a well-known island in the Saronic gulf, about mid-way between Salamis and Argolis. — Μάσητα, *Mases*, in the time of Pausanias was only a haven of the Hermionenses. Cf. Leake's *Morea*, II. p. 461. — Σθενελος. He was the charioteer and companion of Diomedes, and one of the Epigones. — τρίτατος = *as the third leader*. — Μηκεστέος is trissyllabic by synizesis. — Ταλαϊονίδαο, Epic for Ταλονίδης, *son of Talaus*, i. e. Adrastus. — συμπάντων δ' ἡγείτο, i. e. was chief commander.

569–575. Μυκήνας, *Mycenæ*. This city lay N. E. of Argos, on the site of the present village Krabata or Karvata. In the time of the Trojan war, it surpassed Argos in splendor and power. — Κόρινθον, *Corinth*, which at this time was under the sway of Agamemnon. It is thought to be referred to in 6. 152, by the name Ἐφύρη. — Κλεωνάς, *Cleonæ*, lay nearly

south from Corinth in the direction of Argos. According to Strabo, it was 120 stadia from the latter, and 80 stadia from the former place. — Ἀραιθυσίην, *Aræthyrea*, was a town between Sicyon and Argos, near the sources of the Argolic Asopus. Cf. Leake's *Morea*, III. p. 344. — Σικυῶν, *Sicyon*, lay N. W. of Corinth, on a table-summit three miles in circumference, about two miles from the Sinus Corinthiacus, and was anciently a place of great strength and opulence, as well as the seat of the fine arts, especially of painting. — Ὑπερησίην. If, as Pausanias thinks, this town was the later Ægeira, it lay on the Corinthian gulf, N. W. of Sicyon. — Γονόεσσαν, *Gonoessa*, was situated on a promontory about mid-way between Ægeira and Pellene (Πελλήνην), which latter place lay S. W. of Sicyon, on a high and precipitous hill, about 60 stadia from the Corinthian gulf. — Αἶγιον, *Ægium*, was on the Sinus Corinthiacus, S. W. of Ægeira. — Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα refers to the remoter coast, as far as the borders of Elis. — Ἑλίκην, *Helice*, lay on the gulf a little distance S. E. of Ægium, and near to Bura. It will be seen that the dominion of Agamemnon embraced the north-west portion of Argolis, that of Diomedes the south-eastern part. — πολὺν πλεῖστοι, *by far the most numerous*. See N. on v. 220. — ἐν δ' . . . χαλκόν, "*inter hos armari solebat*, his intererat, hos ducebat." Bothe. — αὐτὸς (= *he in person*) is considered by some as standing opposed to Μενέλαος (v. 586), whom he placed over the troops from Lacedæmon (cf. v. 587). — ἄριστος, *most eminent, highest in authority*, not *bravest*, inasmuch as Achilles and Ajax at least were his superiors in battle. Cf. 1. 91, 278.

581-588. κητώεσσαν, *hollow, abounding in hollows*, an epithet of Lacedæmon given it from the valley of the Eurotas. See N. on 3. 443. The theme κῆτος is cognate with κύτος, *a hollow*. Cf. *Odys.* 4. 1; 3. 158 with my note. — Φᾶριν lay a short distance south of Amycla. — Σπάρτην, *Sparta*. This celebrated city lay on the Eurotas, near the ruins of which is the present Magula. — Μέσσην, *Messe* (now Massa), was a town and port near the extremity of the promontory of Tænarus. Col. Leake (*Travels in Morea*, vol. I. p. 286) says that the epithet πολυτρήρωνα applied by Homer to this place, was confirmed by his guides, who say that the caverns in the cliffs of Cape Grasso abound with wild pigeons. — Βρυσειάς. Crusius says that this old town lay south of Sparta. — Ἀμύκλας, *Amyclas*, lay on the Eurotas, a short distance below Sparta. — Ἑλος, *Helos*, was situated on the Sinus Laconicus near the mouth of the Eurotas, and hence its epithet ἔφαλον. — Λάαν, *Laas*, or *Las*, was also situated on the Sinus Laconicus, S. E. from Helos, about ten stadia from the sea. — Οἶτυλον, *Ætylus*, lay on the Sinus Messeniæ N. of Messe. — οἱ refers to Agamemnon. See N. on 1. 104. — ἀπ' αὐτῶν, *apart from Agamemnon's troops*. — προθυμίῃσι, *zeal, eagerness*. Some render it, *valor, courage*. It seems rather to refer to his enthusiasm in this war, which had been undertaken in his behalf. This view is corroborated by

the following context. For the plural προθυμίῃσι, see N. on 1. 205. — τίσασθαι τε. See N. on v. 356.

591-600. Πύλον. See N. on v. 77. — Ἀρήνην, *Arene*, was a Messenian town lying on the sea-coast N. of Pylos. — Θρύον, *Thryos*, lay on the Alpheus, most probably where that river forms the boundary between the Pylians and Eleans. — Αἶπυ, *Æpy*. Crusius thinks that this was a town of Elis, situated on the Alpheus, where it flows between that country and Messenia. Cf. Leake's *Morea*, II. p. 76. — Κυπαρισσήεντα, *Cyparisseis*, lay on the coast a short distance S. E. of Arene. — Ἀμφιγένειαν, *Amphigenia*, probably the later Amphia, on the sources of the river Amphitas in the north-eastern part of Messenia. Cf. Kiepert's *Larger Atlas*, Map Messenia. — Ἑλος, *Helos*, is supposed to have been situated on the Alpheus. — Δώριον, *Dorion*, lay in the western part of Messenia, on the river Cyparissos, some distance from the coast. — παῦσαν ᾠοιδῆς, *caused to cease from song* (i. e. the art of song). K. § 271. 2; S. § 197. 2. — Οἰχαλίην, *from Œchalia*. As Homer mentions Œchalia in Thessaly (cf. v. 730), it is thought that there were two places of this name belonging to Eurytus, the one which is here spoken of being in Messenia. — στεῦτο, *he asserted*. Similar to this is our colloquial expression, *he stood to it*. — νικησέμεν depends on στεῦτο. — εἶπερ ἂν—ἀείδοιεν. See N. on 1. 60. — ᾠοιδῆν. See N. on v. 595. — ἐκλέλαθον, *caused to forget*, Epic reduplicated 2 aor. for ἔλαθον. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 185.

603-614, Ἀρκαδίην, *Arcadia*, was an inland country of Peloponnesus, which accounts for their paying no attention to maritime affairs. Cf. v. 614. — Κυλλήνης, *Cyllene*, a high mountain in the northern border of Arcadia near Stymphalos. — παρά, *near*. The monument here spoken of was on the declivity of the mountain. — ἀνέρες ἀγχιμαχηταί, i. e. they did not fight with missiles. — Φένεον, *Pheneus*, was a town lying a short distance S. W. of Cyllene. — Ὀρχομενόν, *Orchomenos*, lay a short distance N. of Mantinea. Col. Leake identifies its site, as the place where now is a small village, at the foot of a detached height belonging to Mount Alonistena. *Travels in Morea*, II. p. 276. — Τεγέην, *Tegea*, was S. of Mantinea on the road to Sparta. — Μαντινέην, *Mantineia*, was situated in the eastern frontier of Arcadia, and was celebrated in later times for the great battle between the Boeotians and Spartans, in which Epaminondas was slain. — Στύμφηλον, *Stymphalos*, a town near Mount Cyllene, on the Stymphalian lake, which was famous for its birds destroyed by Hercules. — Παρράσιην, *Parrhasia*, was probably a town in the district of the same name in the south-western part of Arcadia. — ἐπιστάμενοι πολεμίζειν, *skilful in fighting*. The infinitive may be referred to S. § 195. 1, or § 182. — αὐτὸς belongs to Ἀγαμέμνων. — γὰρ introduces a sentence, which explains how it was that the Arcadians, being an inland people, brought sixty ships to the war. See N. on v. 603. — περάαν denotes the object of δᾶκεν—ἤτας. — ἐπεὶ introduces the reason why the Arcadians were

dependent on Agamemnon for ships. — θαλάσσια ἔργα = *navigation*. — μεμήλει, Epic 2 pluperf. of μέλω, with imperf. signification. This verb is limited by σφί.

615-624. βουπράσιον, *Buprasium*, lay in the northern part of Elis, near the frontier of Achaia. It is here considered as a district of Elis. So Bothe interprets "*Buprasium et reliquam partem Elidis, quam partem in sequentibus describit.*" — Ἡλιδα, *Elis*, was a country lying on the western side of Peloponnesus, bounded S. by Messenia, E. by Arcadia, and N. by Achaia. There was a city of the same name situated on the Peneus, about 120 stadia from the sea. — ὅσσον ἐφ' (i. e. ἐφ' ὅσσον), *as much as*. — Ὑρμίνη—Μύρσινος—Ὠλενίη—Ἀλείσιον. These towns lay, the first in the western part of Elis near the sea, the second, a short distance S. of Buprasium, the third (called the *Olenian rock*), on Mount Scollis which separates Elis from Arcadia, the fourth, in the more southern part of Elis, about 60 stadia N. of Olympia, on the road to the town of Elis. These four cities inclosed (ἐντὸς ἐέργει) the central portion of Elis. — ἔμβαινον, *embarked* in each vessel. — Ἐπειοί. These appear to have been at this time the leading people of Elis. — υῖες is in apposition with Ἀμφίμαχος and Θάλπιος, and ὁ μὲν and ὁ δ' are in partitive apposition with υῖες. See N. on l. 606. — Ἀκτορίωνος, *the sons of Actor*, inasmuch as he was the father also of Cteas. Cf. 13. 185. — τῶν δ' = *the third division*. — τῶν δὲ τετάρτων. Another leader of the Epeians, viz. Otos, is mentioned in 15. 585. — Ἀυγηϊάδαο, *the son of Augeas*. Polyxenus was therefore the grandson of Augeas. This king was celebrated for his herd of 3000 cattle, the stalls of which had not been cleaned in 30 years, but which labor Hercules accomplished in one day.

625-629. Δουλιχίοιο, *Dulichium*, was one of the Echinades, identified by Col. Leake (see *Travels in North Gr.* III. p. 50) with Petalá the largest of the group. It lay nearly E. of Ithaca. — Ἐχινάων (sc. ἄλλων), i. e. Ἐχινάδων. — ἄλδς refers here to the outer bay of the Sinus Corinthiacus. — Φυλεύς, *Phyleus*, was banished by his father Augeas, because, when chosen arbiter between him and Hercules, in respect to the reward promised to the latter for cleansing the stables, he decided in favor of Hercules. — πότε, *formerly*.

631-637. Κεφαλλῆνας, *Cephalenians*, was the general name given to those who inhabited the islands and places here mentioned. — Ἰθάκη, *Ithaca*, celebrated as being the residence of Ulysses. It is a small rocky island lying N. E. of Samos (Σάμος now Cephalenia), from which it is separated by a strait of six miles. — Νήριτον εἰνοσίφυλλον, *leaf-shaking* (i. e. woody) *Neriton*. This mountain (now called Anói) was in the southern part of the northern division of Ithaca. Cf. Mure's *Greece*, vol. i. p. 71. — Κροκύλει', *Crocyleia*. It has been a matter of doubt, whether this and the following place were towns in Acarnania or in Ithaca. Had they been in Ithaca, we should have expected some mention to have

been made of them in the *Odyssey*. — Ζάκυνθον, *Zacynthus*, now Zante, lies S. of Cephallenia. — Σάμον. See N. on Ἰθάκην supra. — ἡπειρον, *the main land, the continent*, refers here to Acarnania including the island Leucadia. — μιλοπαῖροι, *having red sides* (literally, *cheeks*). The sides of the ship near the prow, were frequently painted with red or purple (cf. *Odys.* 11. 124).

638-643. Αἰτωλῶν. Ætolia was bounded on the S. by the Sinus Corinthiacus on the W. by Acarnania, and on the E. by Locris. — Πλευρῶν — Καλυδῶνα. These towns lay on the road leading from Chalcis to Acarnania, the former a short distance W. of the latter, which was celebrated for the boar-hunt in its vicinity. — Ὀλενον, *Olenus*, was situated some distance N. of Calydon. — Πυλῆνην, *Pylene*, lay N. W. of Pleuron on the Acarnanian road. — Χαλκίδα, *Chalcis*, lay on the outer Corinthian gulf, a short distance from the Narrows, and near the mouth of the Evenus. Cf. *Thucyd.* II. 83. § 3. — οὐ — ἦσαν, *were not* = were no longer living. — γὰρ explains why Thoas led the Ætolians. — οὐδ' ἔην, *nor was he himself still living*. — τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο (i. e. ἐπετέταλτο πάντα), *to him* (i. e. to Thoas) *all things* (= chief command) *were committed*. — ἀνασσεύμεν denotes the purpose of the preceding verb.

645-651. Κνωσόν, *Cnosus*, lay on the northern coast, in the central portion of the island, a short distance from the sea. — Γόρτυνα, *Gortyna*, was situated in the centre of the island, N. E. of Cape Matala, and S. E. of Mount Ida. — Λύκτον, *Lyctos*, was situated inland, a short distance S. E. of Cnosus. — Μίλητον, lay on the northern coast, E. of Cnosus, and was the parent city of Miletus in Ionia. — Λύκαστον, *Lycastus*, lay on the road from Cnosus to Gortyna. It received the epithet ἀργινόεις, from the white cliffs on which it was built. — Φαιστόν, *Phæstus*, lay S. W. of Gortyna, near Cape Matala. — Ῥύτιον, *Rhūtius*, was a town lying E. of Gortyna, near the sources of the river Electra. The towns here mentioned appear to have been situated in the central portion of the island. — ἑκατόμπολιν. This is spoken in round numbers, to designate the numerous population and great fertility of the island. In *Odys.* 17. 174, it is said to have contained 90 cities, a difference which some attribute to the destruction of ten cities, in the insurrection which took place on the return of Idomeneus from the Trojan war. But Bothe well remarks "Homeri vocem non ad vivum resecandum est." See *Odys.* l. c. with my note. — Μηριόνης. He was the charioteer and οὐραγὸς (cf. 4. 254) of Idomeneus. See N. on v. 564.

654-660. Ῥόδου, *Rhodes*. This island was celebrated for its Colossus, and the sieges which it sustained against Demetrius (B. C. 304), and against the Turks (A. D. 1480). — Λίνδον, *Lindus*, a town on the south-eastern coast of the island. — Ἰηλυσόν, *Jelysus*, lay on the north-western coast, N. E. of Camirus (Κάμειρον) which was situated near Cape Mylantia.

— ἑίη Ἡρακλεείη (= Ἡρακλῆος), *the strength of Hercules = the mighty Hercules*. — Ἐφύρης. There were several places in Greece, bearing the name of Ephyra, one near Corinth, another in Elis, and a third in Thesprotia, which is generally supposed to be the one referred to here. Cf. Odys. 1. 259. — Σελλήεντος. The river Selleis flowed from the S. W. into the Cocytus, a little above the junction of that stream with the Achæron. Ephyra lay a short distance below the junction of the Selleis and Cocytus. — πέρσας, *when he had laid waste*. See N. on 1. 35.

661-669. τράφη. The use of the second aorist ἔτραφον as passive (cf. 5. 555; Odys. 3. 28), has induced Buttmann (cf. Ir. Verbs, p. 245) to decide against this reading as a Homeric form. He suggests τράφ' ἐνὶ as the original reading. — αὐτίκα, *suddenly*, i. e. *accidentally*. So Clark: *casu et fortuitu occidit si historiæ fides*. — μήτρῳα, *his mother's brother*, i. e. *his maternal uncle*. — αἰψα δέ, *and immediately*, is used, says Crusius, in the narration of a fact, αἰψα τε in universal propositions. Cf. 19. 221. — ὅγε (*the same*) marks emphatically the identity of the subject in both clauses. Cf. K. § 303. R. 2. See N. on 8. 302. — βῆ φεύγων, *fled away*. Cf. S. § 225. 8. — οἱ (here enclitic) is the dative after ἀπείλησαν. — ἰλῶμενος, *after having wandered about*. See N. on 1. 35. — τριχθὰ καταφυλαδόν, *and they* (i. e. Tleptolemus and his people) *dwelt in three divisions by tribes*. Some think that reference is had to the three-fold division of the Doric race, viz. the Hyllæans, Dymanes, and Pamphylians. Cf. Odys. 19. 177. — ἐκ = ὑπό.

671-675. Σύμηθεν, *from Syme*. This was a small island lying N. of Rhodes. — τῶν ἄλλων Δαναῶν, *the other Danaans = all the Danaans*, inasmuch as ἄλλων serves merely to distinguish them from Nireus, with whom they are compared. — μετ', *after = with the exception of*. — ἀλαπαδνός, *weak, unwarlike*.

676, 677. Νίσυρον, *Nisyros*, was a small island S. W. of the promontory of Cnidus. — Κράπαθον (Epic for Κάρπαθον), *Carpathus*, an island lying between Crete and Rhodes, and giving its name to the surrounding sea. — Κάσον. This small island lay between Crete and Carpathus. — Κῶν, *Cos*, a small island, lying a short distance N. W. of the promontory of Cnidus. — Καλύδνας. These were two islands lying N. W. of Cos, and taking their name from the largest which is now called Calymna. The other was probably Leros.

681-684. Πελασγικὸν Ἄργος was a town in Thessaly, according to some, the later Larissa. — Ἄλον, *Alus*, a town in Achaia Phthiotis in Thessaly, upon or near Mount Orthrys. — Ἀλόπην, *Alope*, is supposed to have been situated in the southern border of Achaia Phthiotis, on the Malean gulf. — Τρηχῖν'. *Trachis*, lay on the Malean gulf, a few stadia N. W. of the later Heraclea. — Φθίην. See N. on 1. 155. — Ἑλλάδα, *Hellas*. The precise situation of this place is unknown. It was probably a town with a

district of the same name in Phthiotis, as was also Phthia. — Μυρμιδόνες See N. on l. 180.

685-694. ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. Under him were five subordinate leaders. Cf. 16. 168-197. — πολέμοιο. S. § 193. — οὐ . . . ἡγήσαιο, *for there was no one to lead them to the ranks.* ὅστις—ἡγήσαιο. K. § 233. 4. See N. on v. 188. — κείτω=lay inactive. — κούρης. See N. on εὐχολῆς. l. 65. — Βρισηίδος. See N. on l. 184. — Λυρνησοῦ, a town in the northern part of Mysia, near the source of the Evenus, a short distance S. W. of Thebes. — Θήβης. See N. on l. 366. — καὶ (i. e. κατά) is to be taken adverbially. Some may prefer to connect it with ἔβαλεν by tmesis. — ἐγχεσιμῶρους, *skilled in the use of the spear.* Some explain it, οἱ ἔχουσι τὴν μοῖραν τῶν ἐγχείων, *those whose fate it is to bear the spear.* — τῆς is the genitive of cause. — τάχα . . . ἔμελλεν, *but he was quickly to rise again.*

695-699. The district governed by Protesilaus, appears to have been in the eastern part of Phthiotis. — Φυλάκην, *Phylace*, was the capital of this district. — Πύρασον, *Pyrasos*, a town in the north-eastern extremity of Phthiotis. — Δήμητρος τέμενος, *having a field sacred to Ceres.* This field, which was noted for its great fertility, is said by Crusius to have lain two stadia from the town. — Ἴτωνα, *Iton*, lay some distance S. of Pyrasos, and S. E. of Phylace. — μητέρα μῆλων, *mother of flocks*, i. e. having luxuriant pastures. — Ἀντρῶν. This town lay on the south-eastern coast, nearly opposite Histiaea in Euboea. See N. on v. 537. — Πτελέον, *Pteleus*, was also a town on the coast, N. of Antron. — ἔχεν κατά γαῖα, i. e. γαῖα κατεῖχον (sc. αὐτὸν)=*he was now dead.* A similar euphemism is found in 3. 243. Protesilaus was the first to land on the Trojan shore, and fell, as some say, by the hand of Hector.

700-702. ἀμφιδρυφής, *wounded or scratched on all sides*, is used of one who tears both cheeks through excess of grief. — δόμος ἡμιτελής, *his house unfinished*, or, according to some, *his house incomplete*, as being deprived of its owner and lord (cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 599). Others think that it refers to his leaving behind him no children of his own. The first is the more usual and natural interpretation, it being the custom on his marriage for the bridegroom to build a new house. Protesilaus on account of the suddenness of his departure to Troy, left his house unfinished. — τὸν . . . ἀνὴρ. See N. on v. 699.

703-709. οὐδὲ—οὐδ' strengthens the negation. — πόθεν γε μὲν ἄρχον, *but they missed their chief.* — σφέας=αὐτούς. — γενεῇ is the limiting dative of ὀπλότερος. — πρότερος (sc. γενεῇ), *older.* — οὐδέ τι . . . ἔοντα verba intolerabilis plena ταυτολογίας. Wolf.

711-715. The country governed by Eumelus lay in Pelasgiotis and the peninsular Magnesia. — Φεράς, *Pheræ*, lay in Pelasgiotis, a short distance S. W. of Lake Boebei. On the northern side of the lake was the town Boebe.

— Γλαφύρας, *Glaphyræ*, a town in Magnesia, on the southern side of Mount Pelion. — Ἰαωλκόν, *Iaolcos*, was also a town of Magnesia on the Pelasgic gulf. It was famous as being the place of rendezvous of the Argonauts. — τῶν (i. e. τούτων) depends on νηῶν. — Ἀλκηστις, *Alcestis*, celebrated in mythology, for having offered herself to death for her husband Admetus. — εἶδος is the accusative synecdochical.

716–720. Μηθώνην, *Methone*, a town in the south-eastern part of Magnesia, on the Pelasgic gulf. — Θαυμακίην, *Thaumacia*, was a Magnesian town on the Sinus Thermaïcus, nearly opposite Methone. — Μελίβοιαν, *Melibœa*, lay N. of Bœbe on the Sinus Thermaïcus, between the mountains Ossa and Pelion. — Ὀλιζῶνα, *Olizon*, is located on Kiepert's Map, at the south-eastern extremity of Magnesia. It is placed by some a little below Melibœa. — τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, *but then Philoctetes led* = *then another, namely Philoctetes, led*. The presence of the adversative δέ, requires that Φιλοκτήτης should be emphasized with the voice. — τόξων εὖ εἰδώς, *well-skilled in the bow* (i. e. a skilful archer). For the genitive, cf. S. § 187. 2. — ἐμβέβασαν, 2 pluperf. 3 plur. of ἐμβαίνω. — Ἰφι μάχεσθαι, *so as to fight powerfully*, denotes the result of τόξων εὖ εἰδότες.

721–727. δ μὲν, i. e. Philoctetes. — πάσχων denotes the condition or circumstances in which he lay. — Λήμνῳ. See N. on 1. 593. — ὕδρου, (from the bite) of a *hydrus*, is the genitive of cause. ὕδρου refers doubtless, as its name would indicate, to a water-serpent. — τάχα . . . ἔμελλον. See N. on v. 694. The Greeks were informed by an oracle, that without the arrows of Hercules, Troy could not be taken. — οὐδὲ μὲν οὐδ' κ. τ. λ. See Ns. on vs. 723, 724.

729–733. Τρίκκην, *Tricca*, a town in Thessaly on the Peneus. — Ἰθώμην, *Ithome*, lay S. of Tricca on a southern branch of the Peneus. — Οἰχαλίην, *Æchalia*, lay a short distance N. of Tricca on a small branch of the Peneus. See N. on v. 596. — τοῖς = ἅμα or σὺν τοῖς. Crusius Cf. K. § 283. 2. b.

734, 735. Ὀρμένιον, *Ormenium*, is generally supposed to have been a town in Magnesia a short distance N. of Iolcus. See N. on v. 712. — Ὑπέρειαν, *Hyperia*, lay near Pheræ in Thessaly. — Ἀστέριον, *Asterium*, was situated near Mount Titanus.

738–745. Ἀργισσαν, *Argissa* (the later Argura), lay on the Peneus above its confluence with the Eurotas. — Γυρτώνην, *Gyrtone*, was situated about midway between the Peneus and Eurotas, a little above their junction. — Ὀρθην, *Orthe*, was W. of the Eurotas above its junction with the Peneus. — Ἠλώνην, *Elone*, lay on the Eurotas above its union with the Peneus. — Ὀλοοσσόνα, *Oloosson*, lay N. E. of Elone on a branch of the Eurotas. — κλυτός, fem. gender. Cf. K. § 215. 4. — λαχνήεντας. See N. on 1. 189. — Αἰθίκεσσι. The Æthices are supposed to have

dwelt on the Thessalian side of Pindus, on the sources of the Peneus. — *oĩos*, *alone*, i. e. the only leader.

748-755. *Κύφου*, *Cyphus*, was a town upon a mountain of the same name in Thessaly. — *Ἐν:ῆνες* (i. e. *Ἀινιᾶνες*). This people first lived about Mount Œta and the Sperchius, but afterwards migrated to Epirus. — *μενεπτόλεμοι*, *brave, warlike*. — *Περαιβὼ* (i. e. *Περῖραιβοί*), *Peræbi*, are supposed to have dwelt at this time in the valley of the Titaresius or Eurotas, above its junction with the Peneus. — *Δαδώνην*. It has been a matter of discussion, whether reference is had to Dodona in Epirus or in Thessaly. It is probable that the latter which was near Skotyssa is meant. — *Τιταρήσιον*. This river, called also Eurotas, unites with the Peneus above the vale of Tempe. — *ἔργ'* = *cultivated fields*. Cf. *Odys.* 4. 318. — *ὅς* refers to *Τιταρήσιον*. — *Πηνειόν*, *Peneus*, the principal river of Thessaly, rising from many sources in the chain of Pindus, and flowing into the Sinus Thermaicus, through the celebrated vale of Tempe. — *οὐδ' ὄγε . . . ἄργυροδίνῃ*, *yet it does not mix with the silver-eddyling Peneus*. — *μιν* is governed by *ἐπιρρέει*. — *καθύπερθεν*, *above, over*. — *ὄρκου . . . ἀπορρώξ*. The order is: *ἐστὶν γὰρ ἀπορρώξ ὕδατος Στυγός, δεινοῦ ὄρκου*. This last noun is in apposition with *ὕδατος Στυγός*. Allusion is had to the inviolability of an oath sworn by the river Styx.

756-758. *Μαγνήτων*, *Magnetes*, were inhabitants of Magnesia. — *τῶν μὲν* refers to *Μαγνήτων*. — *δοός*, *swift, active*, and by implication, *brave, warlike*. Cf. *Butt. Lexil.* No. 67. § 3.

760-762. *Οὔτοι ἄρ'*, *these then*. — *τῶν* depends on *τίς*. — *ὅχ' ἄριστος*. See N. on l. 69. — *αὐτῶν* and *ἵππων* are in partitive apposition with *τῶν* in v. 761.

763-770. *μέγ' ἄρισται* (see N. on *ὅχ' ἄριστος*, v. 761). *ἵπποι* with which *ἄρισται* agrees is the *common* gender. — *Φηρητιάδαο* (Epic for *Φερητιάδου*), i. e. Eumelus the grandson of Pheres. — *ὄτριχας*, Epic for *ὁμότριχας*, *having hair of the same sort* = *matched in color*. The nominative is *ὄτριξ*. — *σταφύλῃ . . . εἴσας*, *equal upon the back* (as if fitted to each other) *by a level*, or (as some render it) *by a plumb-line*. The idea is that they were of equal height. — *Πηρείῃ*, a place in or near to Pheræ (see N. on v. 711). — *φόβον Ἀρης φορεούσας*, *bearing the terror of Mars*, i. e. producing consternation in the hostile army. — *αὖ* is here used in passing to another particular. — *μέγ' . . . Αἴας*. See N. on l. 138. — *μήνιεν* is by metrical demand *μήνιεν*. — *ἵπποι*, sc. *φέρτατοι ἦσαν*. Cf. l. 149 et seq. Although Achilles is absent from the preparation and bustle of the approaching contest, yet he is made the principal personage of the poem, by being thus kept constantly before the mind of the reader.

774-779. *δίσκοισιν* limits *τέρποντο*. — *ἕκαστος*. See N. on l. 606. — *ἐρεπτόμενοι*, *feeding upon*, is always employed of brutes, except in *Odys.* 9. 97, where it is used of men, who plucked and ate the raw

fruit of the fatus. — πεπικασμένα, sc. πέπλοις. Cf. 5. 194. — ἀνάκτων
 "heroum et προμάχων, qui soli curribus istis bellicis utebantur. Cf. 1.
 601." Bothe. — οἱ, i. e. ἄνακτες. Cf. v. 685. — ἔνθα στρατόν,
here and there through the army.

780-785. οἱ δ' refers to the Grecian forces, those of Achilles being
 excepted. The poet returns now to v. 484, whence he digressed to
 enumerate the forces. — ὥσει—νέμοιτο (passive). The optative is em-
 ployed in Homer after adverbs of comparison, when the comparison is not
 considered as an actual fact. Cf. K. § 342. 2. R. 1. On this simile Clark
 remarks: "ignis similitudine, simul armorum splendor, militumque in-
 gruentium terror, vis, et rapiditas, pulcherrime ob oculos ponitur." —
 Διὶ χωομένῳ, ὅτε—ιμάσση, *as (the earth groaned) under Jove the angry
 Thunderer, when he struck, etc.* Some may choose to refer this dative
 to K. § 287. 7. R. 4, and translate, *as the earth groaned to Jupiter, when in
 anger he thundered and lashed, etc.* ὥς is accented when it stands after
 its substantive. — ἀμφὶ Τυφωείῳ, i. e. near the place where Typhoëus lay
 buried in the earth. — εἰν (i. e. ἐν) Ἀρίμοις (sc. ὄρεσι), *in the mountains
 of the Arimi.* "This chain of mountains has been located in Mysia, Lydia,
 Cilicia, and Syria; since in the imagination of the poets, a giant inspired
 by Jupiter lies buried where there are earthquakes and volcanic fires."
 Smith's Crus. Lex. — ὥς responds to ὥς in v. 781. — τῶν—ἐρχομένων,
 depends on πεσσί. — διέπρησσον, sc. κέλευθον. Cf. 1. 483. — πεδίοιο.
 The use of the local genitive is confined almost entirely to poetry. Cf. K.
 § 273. 4. a; Mt. § 377. See also Xen. Anab. I. 3. § 1, with my note.

786-788. ποδῆνεμος, *swift-footed*; literally, *swift of foot as the wind.*
 — Ἥρις, the goddess of the rain-bow, in the Iliad is the usual messenger
 of the gods. Cf. 5. 103. — ἀγγελίῃ that the Greeks were arming for
 battle. — ἀλεγεινῇ, *sad*, because it presaged woes to Troy. — ἀγορὰς is
 the abstract accusative. S. § 181. 2. — ἐπὶ Πριάμοιο δύρησιν, *as was the
 custom at Eastern courts.* Cf. Xen. Cyr. I. 3. § 2.

790-795. ἀγχοῦ the Trojan assembly. — εἶσατο, *resembled*. See N.
 on 1. 228. — φθογγὴν is the synecdochical accusative. — σκοπὸς is in
 apposition with ὅς, and denotes character, *as a spy*. Cf. Andrews and
 Stoddard's Lat. Gram. § 204. R. 1. — ποδωκείῃσι, *swiftness of foot*.
 For the plural, see N. on 1. 205. — τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, *upon the highest
 part of the tomb*. — ναῦφιν is the genitive depending upon ἀφορμηθεῖεν.
 Heyne takes it as a dative. For the optative after conjunctions denoting
 time indefinite, cf. K. § 237. 7. — τῷ, i. e. Πολίτες. — μετέφη is here
 followed by the accusative. The various reading προσέφη is preferred by
 some. Cf. Jahrb. Jahn und Klotz, p. 272, cited in Smith's Crusius, sub
 voce.

796-801. μῦθοι—ἄκριτοι. Cf. v. 246. — ἐπ' εἰρήνης, *in time of peace*.
 Cf. K. § 296. 2. — ὄρωρεν, 2. perf. of ὀρνυμι, with pres. mid. signification,
rises, rushes on. — δῆ, *already, now* = before this time. — μάλα πολλὰ

very often. — οὐπω. See N. on 1. 108. — τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν, *such and so great an army*. — πεδίοιο. See N. on v. 785. — μαχησόμενοι denotes purpose. See N. on 1. 13.

802–806. Ἐκτωρ. See N. on 1. 242. — ἐπιτέλλομαι is the middle with an active signification. Soph. Gr. Verbs. p. 243. — ᾧδε, *thus*, refers forward to vs. 805, 806. — γὰρ introduces the reason for the advice contained in the following lines. — κατά, *at*. — ἄλλη . . . ἀνθρώπων, *the language of these widely-dispersed men is different*; literally, *one language is to one and another to another of these widely-dispersed people*. Cf. v. 400. — οἷσί περ ἄρχει, *whomsoever he leads*, i. e. his own forces. The genitive is the more usual case after ἄρχω. — πολιήτας, *his own citizens*. This advice resembles that of Nestor, vs. 360–366.

807–810. οὔτι . . . ἠγνοίησεν, *was not ignorant of the speech of the goddess*, i. e. he knew that it was Iris, and not Polites, who was addressing him. — ἐσσεύοντο is plural, because its subject refers to ἀγορήν, a collective noun. — πᾶσαι, *all*. — ὁρώρει, 2. plup. of ὀρνυμι, as imperf. mid. See N. on v. 797.

811–815. ἀπάνευθε from the city. — περίδρομος (*that which may be gone around*) ἔνθα καὶ ἔνθα, *accessible on all sides*. — ἦτοι—δὲ—μὲν—δέ. Cf. Mt. § 604. — ἄνδρες—Ἀδάνατοι. See N. on 1. 403. — Βατίειαν—Μυοίνης. The individual after whom this mound was named, is supposed to have been the daughter of Teucer and wife of Dardanus. Strabo considers her an Amazon who was buried there. — ἔνθα, i. e. at the tomb of Myrina.

816–818. Τρωσὶ ἡγεμόνευε. The genitive is usually employed with this verb in the Iliad. Cf. Mt. § 360. a. — κορυθαίολος, *crest-waving*, is an epithet applied among men only to Hector, and designates the rapidity and activity of his movements in battle. — πολὺ πλεῖστοι. See N. on v. 577. — μεμαότες ἐγχείησιν. See N. on v. 543.

819–823. Δαρδανίων. The Dardan district lay above Ilium, on the Hellespont. — Αἰνείας, *Æneas*, was one of the bravest of the Trojan leaders, and celebrated as the hero of Virgil's great poem. — Ἰδης. This mountain lay S. E. of Troy, the plain of which was formed by its slope towards the sea, where it terminated in the promontories Gargara, Lectum, and Phalacra. The sources of the Scamander were in Ida. — θεὰ is in apposition with Ἀφροδίτη. — εὐνηθεῖσα has the middle signification. — οὐκ οἶος. See N. on v. 745. — Ἀκάμας. He signalized himself by slaying Promachus the Boeotian (cf. 14. 476), but was himself slain by Meriones (16. 342). — μάχης . . . πάσης. See N. on v. 718.

824–827. Ζέλειαν, *Zelia*, was situated on the Æsepus near its mouth. — ὑπὰ (Epic for ὑπὸ) . . . Ἰδης, *at the lowest foot of Ida*. The Æsepus rises on the north-eastern side of Mount Ida, near the sources of the Scamander, and running in a north-easterly direction, flows into the Propontis, W. of Cyzicus. — ἔ . . . ἔδωκεν. Pandarus was so skilful an

archer, that he was said to have received his bow from Apollo. He was brave and bold, and on account of his ardent and impetuous spirit was selected by Minerva (4. 88 et seq.) as a hero, whom she could most easily persuade to break the truce between the Greeks and Trojans.

828-830. Ἀδρήστειαν. This was a district in Mysia, at the entrance of the Propontis. It was watered by the Granicus. — Ἀπαισοῦ (in 5. 612, Παισός), *Apæsus*, lay in the western part of Adresteia. — Πιτύειαν, *Pityeia*, a town on the Propontis, W. of the mouth of the Granicus. — Ἠρείης was a mountain in Mysia, a little distance S. of Paisos. — Ἀμφίος has the penultimate long. — λινόθωρηξ. See N. on v. 529.

831-834. These verses are repeated in 11. 329-332. — Περκωσίειν, from *Percote*. Cf. v. 835. — περὶ πάντων. See N. on 1. 287. — μαντοσύνας, *the art of divination*. For the plural, see N. on 1. 205. — οὐδὲ — ἔασκεν, *did not permit*, i. e. refused his consent. — οἱ refers to Merops, and depends on πειθέσθην. — Κῆρες—θανάτοιο. See N. on v. 302. — ἄγον, sc. αὐτοῦς.

835-839. Περκώτην, *Percote*, lay on the river Practius between Abydos and Lampsacus. — Σηστόν, *Sestos*, was on the Thracian side of the Hellespont, opposite Abydos. In later times, it was rendered famous by the story of Leander and Hero. — Ἀβυδον, *Abydos*, lay on the narrowest part of the Hellespont, and by its strong fortifications and commodious harbor, became in subsequent times a place of considerable importance. — Ἀρίσβην, *Arisbe*, lay on the coast a short distance S. E. of Abydos. — Ἀσιος—Ἀσιος. The repetition promotes emphasis. Asius was the brother of Hecuba the wife of Priam (cf. 16. 719), and was one of the bravest of the Trojan auxiliaries (cf. 12. 110). — ὄρχαμος ἀνδρῶν = ἄριστος ἀνδρῶν. — Ὑρτακίδης, *the son of Hyrtacus*. — αἰδωνες, *spirited*; literally, *burning, fiery*. — Σελλήεντος, *Selleis*, was a small stream flowing into the Propontis, E. of Abydos.

840-843. Πελασγῶν. On the coasts of Asia Minor were found many Pelasgic settlements, among which was this at Æolia. — Λάρισσαν, *Larissa* (Phriconis), lay on the Hermus, S. of Cyme. — Ἰππόδοος. He was slain by Ajax. — Τευταμίδαο, *son of Teutamis*.

844, 845. Θρήϊκας, i. e. the Thracians dwelling in the Thracian Chersonesus on the Hellespont. — Ἀκάμας. This Thracian leader was slain by Ajax Telamon. Cf. 6. 8. — ὅσους, *as many as*. — ἐντὸς ἔέργει. See N. on v. 617.

846, 847. Κικόνων. The Cycones were a Thracian people dwelling along the coast of Ismarus to Lissus. — Κεάδαο, *the son of Ceas*.

848-850. Παίονας. The Pæonians were a Thracian tribe, dwelling between the rivers Axios and Strymon. Cf. Thucyd. II. 98. § 1; 99. § 4 with my notes. — Ἀμυδῶνος, *Amydon*, was probably situated on the Axios. — τηλόθεν from Troy. — Ἀξιοῦ—Ἀξιοῦ. See N. on v. 837. — ἐπικίδναται := ἐπιρρέι. Schol.

851-855. Παφλαγόνων. Paphlagonia was a country lying S. of the Pontus Euxinus, and famed for its excellent cavalry. — λάσιον κῆρ, *brave-hearted*; literally, *with hairy heart*. See N. on 1. 189. Cf. Mt. § 430. — Ενετῶν. Crusius says that tradition makes the Venetians the descendants of this people. — Κύτωρον. This town lay on the coast, in the north-western part of Paphlagonia. — Σήσαμον, *Sesamus* (later Amastris), lay on the coast S. W. of Cytorus. — Παρθένιον. This river formed a part of the western boundary of Paphlagonia. — Κρῶμναν was a maritime town, between Cytorus and Sesamus. — ὕχηλους Ἐρυθίνους, *the Erythine hills*, lay between Cromna and Sesamus.

856, 857. Ἀλιζόνων. Strabo thinks that these people were the same with the Chalybes (afterwards Chaldæi) on the Euxine. In his time their silver mines had failed, but their iron mines were extensively worked. Xenophon speaks of a tribe of that name subject to the Mosynœci, who dwelt between Trapezus and Paphlagonia. — ἀργύρου—γενέθλη, *a silver mine*: literally, *the birth-place of silver*.

858-861. Μυσῶν. Mysia was a country of Asia Minor, lying partly on the Sinus Adramyttenus, having the Æsopus (see N. on v. 825) on the west, Bithynia on the east, and Lydia on the south. — οἰωνοῖσιν, *by his auguries*; literally, *by his birds*. — Αἰακίδαο, i. e. Achilles, who was the grandson of Æacus. — ἐν ποταμῷ, i. e. in the Scamander. Cf. 21. 19. — Τρῶας—καὶ ἄλλους, *other Trojans also*. ἄλλους here denotes diversity, since Ennomus was only a Trojan ally. In such a use it may be rendered, *besides, also*.

862, 863. Φρύγας. These Phrygians were probably those on the Sangarius, a river rising in the Galatian mountains, and flowing through Bithynia into the Euxine. Cf. 3. 185. — Ἀσκανίης, a town and district on the borders of Mysia and Phrygia. Here was the Ascanian lake, the outlet of which flows into the south-eastern part of the Propontis. — μέμασαν. See N. on v. 543.

864-866. Μήροσιν. The Mæonians dwelt in a district of Lydia, E. of Mount Tmolus, on the head-waters of the Hermus. — τῷ . . . Λίμνῃ, *whom the Gygaean lake brought forth*, i. e. who were born near that lake. Γυγαίη Λίμνη was on the west side of Hermus, S. E. of Thyatira. — καί, *also*. — Τμώλῳ, *Tmolus*, was a lofty mountain range, dividing the valleys of the Hermus and the Caÿster.

867-875. Καρῶν. Their country was in the south-western part of Asia Minor. — βαρβαροφώνων, *speaking a foreign language*. Voss thinks it refers to the barbarous utterance, with which the Carians (being Pelasgians) spoke Greek. — Μίλητον. This celebrated city lay on the south side of the bay of Latmos, about 80 stadia S. of the mouth of the Mæander. It was the birthplace of Thales and Anaximander. — Μαιάνδρου. This river has its sources near Celænæ, and forming a common boundary between Lydia and Caria, falls into the Ægean sea, below the promontory

of Mycale. Its windings are so numerous, that it has become a common epithet for whatever is winding or mazy. Its modern name is Mendere. — Μυκάλης, *Mycale*, was a mountain and promontory opposite Samos, and celebrated in later times for the victory gained by the Greeks over the Persians, B. C. 479. — Νάστης Ἀμφίμαχός τε. See N. on v. 838. — ὅς refers to Amphimachus. — χρυσὸν ἔχων = *with golden ornaments*. Cf. 17. 52. — ἥϋτε. This comparison refers to the golden ornaments. — νήπιος. See N. on v. 38. — τόγ', i. e. his gold. — ἐν ποταμῷ. See N. on v. 861.

876, 877. Λυκιών. Lycia lay S. E. of Caria, on the Mediterranean. Its principal river was Xanthus. The Lycians, said to have been led by Pandarus, dwelt in what was called Little Lycia.

ILIAD III.

1-9. αὐτὰρ ἐπεί. The subject is now resumed from 2. 483, where it was interrupted by the catalogue of the ships. αὐτὰρ stands here as a particle of transition in the sense of δέ. — ἕκαστοι (= ἐκάτεροι) refers to both Greeks and Trojans. — κλαγγῇ is the dative of manner. K. § 285. 3. d. The noise and tumult with which the Trojans advanced to battle, is noticed in 4. 433. Cf. Xen. Anab. I. 7. § 4. — ὄρνιδες ὥς (in this position accented) is a more emphatic arrangement than ὥς ὄρνιδες. — ἥϋτε περ, *just as*. The emphatic force of περ must never be overlooked. — οὐρανόθι πρὸ (i. e. πρὸ οὐρανοῦ) = ἐν τῷ ἄερι, *in the air*; literally, *before the heaven*, i. e. under the heaven. Cf. Matth. 6, 26; Luke 8, 5. — οὖν. Kühn. (Jelf's edit. § 737. 1) says that οὖν has here no illative force, but is used as a kind of suffix to the conjunction. — ἀδέσφατον, *great, excessive*. Butt. (Lexil. No. 66. § 7) says that this word always has the meaning *immeasurable, endless, something which even a god could or would not say*. — πέτονται is a Hist. Present. Cf. Jelf's Kühn. § 395. 1. — Ὠκεανοῖο, *Oceanus*, was an immense stream flowing around the Earth, which occupied the centre of the world. On the southern margin of the earth, by the Ocean, dwelt the Pigmies. On the west was the Elysian Plain, or Isles of the Blest. As a god, Oceanus was inferior only to Jupiter. Cf. 20. 7; 14. 245; 21. 195. — ἀνδράσι Πυγμαίοισι. This fabulous nation of dwarfs, are placed by later writers on the sources of the Nile, or in India. Hecataeus says, that they cut down every ear of corn with an axe. When Hercules came into their country, they climbed with ladders to the edge of his goblet to drink from it; and when they attacked the hero, a whole army of them made an assault upon his left hand, while two others made

the attack upon his right hand. — *ἡέριαι*. See N. on 1. 497. — *ταίγε* refers to the cranes. — *κακὴν ἔριδα*, a deadly contest. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, *δὲ* corresponding to *μὲν* in v. 2. — *σιγῇ* is opposed to *κλαγγῇ* in v. 2. — *μένεα πνείοντες*. See N. on 2. 536. — *μεμαῶτες*. See N. on 2. 818.

10-14. *εἴτ' ὀμίχλην*, as when the south wind pours a mist over the brow of a mountain. In comparisons the aorist is often used instead of the present. Cf. K. § 256. 4. c; Butt. § 137. N. 5. — *ποιμέσιν οὔτι φίλην* because of the exposure of their flocks to thieves and robbers. So *κλέπτη ἀμείνω* is referable to the facilities, which such a thick mist furnishes the thief for his evil practices, beyond darkness itself. — *ὅσον ἵησιν*, as one can cast a stone. — *ὥς ἄρα*, just so. See N. on v. 3. — *τῶν—ἐρχομένων*. See N. on 2. 784. — *πεδίοιο*. See N. on 2. 785.

16-19. *προμάχιζεν*, was fighting in front. He affected to be the champion of the Trojans. — *θεοειδής*. This epithet is given to Paris on account of his beauty, graceful proportions, and illustrious birth. See N. on 1. 7. Cf. *Odys.* 1. 29. — *παρδαλέην*, sc. *δοράν*. — *ῥμοισιν* is the local dative. — *δοῦρε χαλκῷ*, two spears pointed with brass. Homer's heroes frequently carried two spears. Cf. 5. 495; 12. 298; *Virg. Æn.* 12. 488. — *Ἀργείων* is the partitive genitive depending on *ἀρίστους*. — *προκαλίζετο* (was challenging) is to be constructed with *μαχέσασθαι*.

21-29. *ὥς*, when. — *Ἀρηΐφιλος*, beloved of Mars = brave. — *μακρὰ βιβῶντα*, taking long strides, striding along. — *εὐρών αἶγα*. "Laudantur alacres numeri hujus versus." Bothe. — *μάλα*, greatly. — *γὰρ* introduces a clause confirmatory of *λέων ἐχάρη* in v. 23. — *εἵπερ*. See N. on 1. 81. — *ἀν—σεύωνται*. K. 260. 3. c. — *ὥς*, thus. — *θεοειδέα* is to be read with synizesis of the last two syllables. — *ὀφθαλμοῖσιν ἰδών*, when he saw (see N. on 1. 35) with his eyes. This fulness of expression promotes emphasis. — *φάτο*. See N. on 2. 37. — *γὰρ* refers to *ὥς ἐχάρη*. — *τίσεσθαι*. See N. on *θήσειν*, 2. 39. — *ἀλείτην*, the seducer. — *χέων* is to be translated as singular. Menelaus was in his chariot, but Paris was on foot (cf. v. 22). Hence the former descended from his chariot to meet his foe on equal terms. *ἄλτο*, sync. for *ἤλετο*, 3 pers. sing. 2 aor. of *ἄλλομαι*.

31-37. *ἐν προμάχοισι* (of the Grecian army). Cf. v. 16. — *κατεπλήγη*. Butt. (*Ir. Verbs*, p. 216) says that Homer uses this form on account of the metre. — *ἄψ* belongs to *ἐχάζετο*. — *εἰς ἔθνος*, into the throng. — *ἀλεείνων*. See N. on *λυσόμενος*, 1. 13. — *ὥς δ' ὅτε κ. τ. λ.* The terror which Paris felt at sight of Menelaus, is beautifully compared to the chill of fear, which darts through and unnerves one's limbs, at sight of a serpent. — *ἀπέστη*. See N. on v. 10. The indicative is employed after *ὅτε*, the statement being represented as an actual fact. Cf. K. § 337. 3. — *ὑπὸ* is disjoined from *έλλαβε* by tmesis. K. § 300. 2. a. — *μιν εἶλε*

παρειάς, *seizes him on his cheeks*. The second accusative denoting the part, is put in apposition with the first denoting the whole. See N. on 1. 24. — καθ' ὅμιλον ἔδν, *retired into the ranks*. — δείσας denotes cause.

39-45. Δύοπαρι, *unhappy Paris!* i. e. author of misfortune and disgrace. Hector is represented as always condemning the conduct of his brother in abducting Helen. — εἶδος only. — γυναιμανές, "*woman-mad*." Crusius. — ἡπεροπευτά. For the form of the vocative, cf. S. § 43. 4. a. — αἶθ' ὄφελος—ἔμεναι. See N. on 1. 415. — ἄγονος, *unborn*, not *childless*, as some strangely render it. — καί κε τὸ βουλοίμην, *I would wish even this*. κε (i. e. ἂν) refers to an implied condition. See N. on 2. 12. For the ellipsis of μάλλον, cf. N. on 1. 112. — οὕτω by your flight. — λάβην, i. e. the occasion of reproach. — ἔμεναι, sc. σέ. — ὑπόψιον, *hateful, odious*. — ἦ που, *doubtless*. — καγχαλόωσι, *laugh loudly*. Hector in his grief at his brother's disgrace, fancies that the Greeks are laughing in derision. Perhaps at this time he heard the shout of the foe. Thus Cowper:

"How loud the Grecians laugh ———."

φάντες, *because they thought*. See N. on 1. 196; 2. 37. — πρόμον = πρόμαχον. Schol. — ἔμμεναι, sc. σέ. — εἶδος is the subject of ἐπ', i. e. ἔπεστι. — ἄλλ' . . . ἄλκῃ properly refers to καγχαλόωσι—Ἀχαιοί, the cause of their laughter, being attributed to the groundlessness of their fears in respect to the bravery of Paris. — βίη φρεσὶν = *courage*. For the dative, see N. on 2. 210.

46-53. ἥ belongs to ἀνῆγες. — τοιόσδε, i. e. so cowardly and effeminate. This passage is highly ironical. — μιχθεῖς = παραγενόμενος. Schol. The dative after this word may be referred to S. § 202. 1, or it may be what is called *dativus communionis et societatis*. K. § 284. 3. (1). — ἐξ ἀπίης γαίης. Cf. 1. 270. — νυδν has been variously rendered *daughter-in-law, sister-in-law, bride*, etc. The latter meaning suits the passage best. Helen's first husband was Theseus. Perhaps allusion is made to the fact, that the hand of Helen was sought by all the Grecian princes, who thus were virtually related to her. — πῆμα is in epexegetical apposition with the preceding sentence. Cf. K. § 266. R. 2. — κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ, *and a disgrace to thyself*. — οὐκ . . . Μενέλαον, *couldst not thou* (who didst challenge the bravest of the Greeks) *abide the warlike Menelaus?* For the ironical use of δῆ, see N. on 1. 110. — γνοίης χ', (then) *thou wouldst know* = you would find to your sorrow. The protasis is often wanting, when, as here, it can be easily supplied. Cf. N. on 2. 12. — οἴου . . . παράκοιτην, *the blooming spouse of what sort of a hero you possess* = *how brave is the hero whose blooming spouse you possess*. — οὐκ ἂν τοι χραίσμη (see N. on 1. 262)—μυγείης. The optative without ἂν is used with conjunctions of time, without reference to the time of the preceding clause, to

express an indefinite condition, or a mere supposition or conjecture. Cf. K. § 337. 8. — τὰ δῶρ'. See N. on 1. 167. With the appositional nouns κόμη and εἶδος, the articles are used as explained in N. on 1. 20. — δειδήμονες, sc. εἰσίν. — ἥ . . . χιτῶνα, or *before this you would have put on a coat of stone* = *you would have been stoned to death*. Some interpreters after the Schol. render it, *you would have been laid in a stone sepulchre*. ἔσσο, 2 pers. pluperf. of ἔσμεν, perf. ἔσμαι from ἐννυμι.

58. The reply of Paris is in keeping with his character, as given in other portions of the Iliad. He acknowledges the justice of his brother's rebuke, and professes his readiness to renew the combat with Menelaus. His bearing is that of a courtly and finished gentleman, who in no instance stoops to vulgar abuse or opprobrious language. He is naturally brave, but a consciousness of guilt, together with the enervating influence of a life of pleasure, renders him oftentimes weak and timid, and justly exposed to the reproaches of his magnanimous and warlike brother.

59-63. ἐπεὶ με κατ' κ. τ. λ. The apodosis is found in νῦν αὖτ' εἴ μ κ. τ. λ. v. 67. — Some, however, supply an apodosis, *I acquiesce, hear me in reply*, or some similar expression. — κατ' αἶσαν—οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. Emphasis is promoted by the repetition of a sentiment in an affirmative and negative form. — αἰεὶ . . . ἀτειρής. Construct: αἰεὶ τοι κραδίη ἐστὶν ὡς πέλεκυς ἀτειρής. — ὅστ' refers to πέλεκυς. — εἶσιν = *is driven*. — ὑπ' ἀνέρος denotes the voluntary agent. K. § 299. I. 2. a. — νήϊον, sc. δόρυ. — ἐκτάμνησιν. The relative referring to an indefinite antecedent takes the subjunctive. S. § 217. 1. — ὀφέλλει is connected to εἶσιν by δ'. — ἀτάρβητος, *intrepid, undaunted*.

64-66. μή μοι. The asyndeton shows the disturbed state of the speaker's mind. — χρυσέης, *golden* (= beautiful). This epithet is freely bestowed upon any thing which belongs to the gods. — οὔτοι, *no, truly not*. For the transitive use of τοι, when combined with οὐ or ἥ, cf. Jelf's Kühn. § 790. 4. Obs. — ὅσσα κεν—δῶσιν. See N. on ὅν κεν ἵκωμαι, 1. 139. — ἐκῶν, *suo arbitrio, voluntarily, at pleasure*.

70-75. συμβάλετ'—μάχεσθαι, i. e. συμβάλετε ὥστε ἡμᾶς μάχεσθαι. The plural is employed, because Hector is made to represent the other leaders. — κτήμασι refers to the treasures which Paris carried away with Helen. Cf. 13. 626. — ὀππότερος δέ κε νικήσῃ. See N. on 1. 262. — ἐλὼν—ἀγέσθω. See N. on 1. 179. — εὖ πάντα. "Eleganter hoc exprimit Latinum *omnia omnino*." Ernesti. — οἱ δ' ἄλλοι is written, according to Stadelmann, as though ὀππότερος μὲν had preceded. The article gives to ἄλλοι the idea of totality, *the whole of the rest*. Cf. Jelf's Kühn. § 454. 3. — φιλότητα—ταμόντες. A zeugma (cf. Butt. § 151. VIII) operates in these words, since ταμόντες properly refers only to ὄρκια. — ναίοιτε. Supply ὑμεῖς, which with τοὶ δὲ referring to the Greeks, is in partitive apposition with οἱ δ' ἄλλοι. See N. on 1. 606. For the optative ναίοιτε, see N. on 2. 250. — τοὶ δὲ is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —

νεέσθαι for νεέσθωσαν. Cf. Butt. § 89. 6. — Ἄργος—Ἀχαιΐδα (sc. γαῖαν) refers to the whole Grecian country. Cf. 2. 683.

76-81. δ' in Ἐκτωρ δ' is a copulative. — μῦθον ἀκούσας. Verbs of hearing, such as ἀκούω, πυνθάνομαι, and their synonymes, take the accusative of the thing heard, and the genitive of the source. S. § 192. N. 3. For the use of the participle, see Ns. on 1. 35, 88. — καί ῥ', and forthwith. — μέσσον of the two armies. — μέσσου δουρὸς ἐλών, grasping his spear by the middle (of the shaft), in order the better to keep back the Trojans. For the genitive of the part taken hold of, see N. on 1. 197. — ἰδρύνθησαν has the middle signification. — τῷ δ' ἐπετοξάζοντο, began to aim at him. They had not yet discharged their arrows, but were bending their bows when Agamemnon interposed. The verb is therefore used *de conatu*, unless we suppose with Heyne, that the arrows were discharged without effect. — ἰοῖσιν—ἔβαλλον. The missile with verbs of throwing, may be considered as the instrumental dative. — τε—τ', both—and, connects ἰοῖσιν and λάεσσι. — μακρὸν ἄϋσεν, shouted loud. See N. on 2. 224.

82, 83. ἴσχεσθ'. Cf. 1. 214. — βάλλετε. See N. on v. 80. — στεῦνται, is standing = is desirous. Cf. 2. 597.

84, 85. ἔσχοντο μάχης, refrained from the fight. Separative genitive. — ἄνεω. See N. on 2. 323.

86-94. κέκλυτέ μεν—μῦθον. See N. on v. 76. — ὄρωρεν. See N. on 2. 797. — ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας—αὐτὸν δ'. The verb with αὐτὸν must have the modified sense, he proposes. — οἶους, alone. — ὀππότερος κ. τ. λ. See Ns. on vs. 71-73.

95. ἀκὴν—σιωπῇ. A similar pleonasm is found in our colloquial expressions, still and quiet, still and silent. For the dative σιωπῇ, see N. on v. 2.

97-102. καί, also. — ἄλγος on account of this long war. — θυμὸν is the terminal accusative after ἰκάνει. In prose the direction of the verb is usually defined by a preposition. — φρονέω, I think = I hope. — διακρινθήμεναι, to separate, i. e. no longer to meet in combat, but be reconciled to one another. — ἤδη, now, at last. — πέποσθε, Epic for πεπόνθατε (from πάσχω), K. § 228. R; S. § 123. — ἀρχῆς, sc. τῆς ἔριδος. — ἡμέων is the partitive genitive. — ὀπποτέρῳ is what Kühner calls the transmissive dative after τέτυκται. This verb is put in the indicative, to denote that the thing spoken of, in the estimation of Menelaus, was definite and certain. — θάνατος καὶ μοῖρα is a hendyadis. — τεθναίη, let him die. See N. on 2. 205.

103-110. οἴσετε—ἄξετε are Epic 1 aor. imperatives, with the termination of the second aorist. Cf. K. § 223. 10; S. § 117. N. 3. The subject of these verbs is ὑμεῖς referring to the Trojans. — ἕτερον—ἐτέρην, the one—the other, are in partitive apposition with ἄρν' for ἄρνε, dual accus. masc. and fem. of ἀρήν, gen. ἀρνός. — Γῇ and Ἡελίῳ are the dat. commodi. See N. on 1. 39. — Πριάμοιο βίην. See N. on 2. 658. — ὄρκια

ῥάμνη = *may ratify the compact*. The subjunctive follows ἄξετε, because the action of the verb is necessarily future. Cf. K. § 330. 2; S. § 214. N. 1. — *αὐτός*, *he himself*. S. § 160. 4. b. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *παῖδες*, sc. *εἰσὶ*. — *ὑπερφίαλοι*, *haughty*, here an epithet of reproach although not always so used. Cf. Odys. 21. 289, with my note. Some translate it here, *covenant-breakers*. — *μήτις*—*δηλήσεται*. The aorist subjunctive refers to future indefinite time. The present would have implied immediate action. Cf. Jelf's Kühn. § 814. Obs. 2. — *ὑπερβασίη* is the instrumental dative. — *Διὸς* is the attributive genitive, *covenant of Jupiter*, i. e. one of which he is a witness. — *ἡρέθονται*, *are fickle, wavering*. This word is used of the tassels hanging from the edge of the ægis of Minerva in 2. 448. From the literal signification which it has there, the tropical sense in this passage may be easily deduced. Some deriving the verb from *ἡῆρ* (i. q. *ἄῆρ*) and *αἶρω*, render it here, *are raised up* = *are puffed up, elated*. — *οἷς*—*μετέησιν* = *ἐὰν αὐτοῖς*—*μετέησιν*. See N. 1. 139. — *ἅμα λεύσσει*. See N. on 1. 343. — *ὅπως*—*γένηται* denotes the purpose of *λεύσσει*. — *ὅχ' ἄριστα*, "*quam optima*." Crusius. — *μετ' ἀμφοτέροισι*, *with both parties*.

112-115. *Ἀχαιοὶ* and *Τρῶες* are in partitive apposition with *οἱ δ'*. See N. on 1. 606. — *ἐλπόμενοι* belongs to *ἐχάρησαν*, as the cause. See N. on 1. 196. — *ἐπὶ στίχας* (sc. *τῶν ἵππων*), *to the ranks of the chariots*. — *ἐκ δ' ἔβαν* (i. e. *ἔβησαν*) *αὐτοί*, *and they themselves alighted*. — *τεύχεα* refers to their spears and shields. — *τὰ μὲν* is used demonstratively. — *πλησίον ἀλλήλων*, *near each other*. Reference is had to the narrow space intervening between the Greeks and Trojans. — *ἀμφίς*, *on both sides* (of the armies) = *between*. Cf. Odys. 3. 486, with my note. Buttmann (Lexil. No. 18. § 9), on the ground that there must have been, in the nature of the case, a considerable space between the two armies, and that *ἀμφίς* is so seldom employed in the sense of *between*, that this meaning should only be given it when we are driven by necessity, refers *ἀλλήλων* to the individuals of each army, and translates *ὀλίγη . . . ἄρουρα*, *around* (each pile of arms) *was a little space*. But this seems to me flat and inapposite. The poet evidently means to say, that such was the prospect of a speedy and final termination of the war, that the Grecian and Trojan heroes laid aside their armor, and approached near to each other, leaving only room enough for the combat between Paris and Menelaus.

116-119. *πρότί*, Epic for *πρός*. — *καρπαλίμως* belongs to *φέρειν*, although it may be taken with *ἔπεμπεν*. — *Ταλθύβιον*. Cf. 1. 320. — *ἄρν'*. See N. on 1. 103.

121-124. *Ἴρις*. See N. on 2. 786. — *γαλόω*, Epic for *γάλῳ*. — *Λαοδίκην* is properly in apposition with *γαλόω*, but is attracted to the relative clause *τὴν . . . Ἑλικάων* (see N. on 1. 36). Cf. K. § 332. R. 15. A similar case of attraction is found in Odys. 1. 69. — *εἶδος* is the synecdochical accusative.

125-129. ἐν μέγάρῳ = ἐν τῷ οἴκῳ. Schol. — ἡ . . . ὕφαιεν, *and she was weaving a large web*. See N. on 1. 31. Cf. Odys. 2. 104. — δίπλακα (sc. χλαῖναν) is in epexegetical apposition with ἱστόν. — ἔθεν (Epic for εἶ = ἐαυτῆς) εἴνεκ', *on account of her*, i. e. Helen. — ὑπ' Ἀρης παλαμάων (*from the hands of Mars*) = ὑπὸ τοῦ πολέμου. Crus. — πόδας. See N. on 1. 58.

130-138. νύμφα, vocative of νύμφη (K. § 211. 1; S. § 44), seems here to be used as a term of endearment. — δέσκελα, *wonderful*. — οἱ πρὶν — οἱ, *those, who before*. This inversion promotes vivacity and emphasis. — πολέμοιο. S. § 193. — ἔαται, perf. mid. 3 plur. for ἦνται, from ἦμαι with present signification. — σιγῇ. See N. on v. 8. — παρὰ — πέπηγεν (i. e. παραπέπηγεν), *near them are planted*. The spears were usually stuck in the ground, when the armor was laid aside. Cf. Virg. Æn. 6. 652, "stant terra defixæ hastæ." πέπηγεν is the 2 perf. of πήγνυμι with middle signification. — μακρά. The spears differed in length, according as they were designed for combat more or less close. Hector's spear is said (6. 319) to have been eleven cubits in length. The spear of Achilles was of such length, that Homer gives it the epithet δολιχόσκιος, *casting a long shadow, far-shadowing*. In later times, the pilum or Roman javelin was about six feet long. This disproportion to the length of the spear in more ancient times, resulted from the fact, that the weapon was found to be more effective when short, or from the decrease of the strength of men, generally believed to have taken place. — τῷ δέ κε νικήσαντι, *to him who may happen (κε) to conquer*. See N. on 1. 175. Cf. S. § 215. 5.

140-145. ἀνδρὸς and the following genitives are objective. — ὀδόνῃσιν stands for the singular. — τέρεν, *tender*, i. e. proceeding from a tender mind. — οὐκ οἶη, *not alone*. — ἅμα τῇγχε, *together with her*. — Σκαίαι πύλαι, *the Scæan gate*, so called, because it was on the left or western side of the city, facing the sea and the Grecian camp.

146-149. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, *Priam and his attendants*. Cf. K. § 263. d — εἶατο. See N. on v. 134. — δημογέροντες = γέροντες. Cf. 2. 21.

150-155. γήραϊ, *on account of their old age*. — τεττίγεσσι εἰκότες, *like cicadæ*. The sharp shrill sound of these insects, was much celebrated by the Greek poets. — καθ' ὕλην is to be taken with δενδρέῳ, in the relation of a part to the whole. See N. on 1. 237. — δενδρέῳ depends upon the preposition in ἐφεζόμενοι. — ὕπα. See N. on ἐλεεινά, 2. 514. — τοῖοι ἄρα, *these then*. — ἦντ', i. e. ἦντο. See N. on v. 134. — πύργῳ. This was a tower on the wall. — οὖν denotes an external connection with the preceding context. — ἦκα, *softly, gently*.

156-160. οὐ νέμεσις (= οὐ νεμεσητόν ἐστι) *it is not censurable = not to be wondered at*. — Ἀχαιοὺς — πάσχειν is the subject of ἐστί, to be supplied with νέμεσις. — τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικί, *about (i. e. on account of) such a woman*. For this tropical use of ἀμφί, cf. K. § 295. II. 2. a; Butt. § 147. p. 415. — εἰς ὤπα, *in respect to her countenance*. The synecdochical accusa-

tive is sometimes more fully defined by the preposition. — ἀλλὰ . . . εἰοῦσ', *but even thus* (beautiful), *although she be such*. See Ns. on 1. 116, 131. — πῆμα is in apposition with the subject of λίποιτο. See N. on v. 50.

162-170. δεῦρο . . . ἐμεῖο. Construct: δεῦρ' ἐλθοῦσα, ἴζεν πάροιθ' ἐμεῖο. — ὄφρα ἴδῃ. See N. on 2. 440. — οὔτι . . . ἐσσί. See N. on 1. 153. — θεοί νύ μοι αἵτιοί εἰσιν. "This sentiment, that not the doers of an evil deed, but the gods that inspire the purpose of doing it, are the real criminals, seems a standard common-place in the Homeric morality." Blackie, *Clas. Mus.* Vol. VII. p. 425. Cf. 19. 86, where Agamemnon charges upon the gods the cause of his breach with Achilles. See also *Odys.* 21. 102. The view, however, which the gods take of human responsibility, may be seen in *Odys.* 1. 32-43. — ὥς . . . ἐξονομήνης is taken by Bothe, Köppen, and some others, in the sense of a wish, but the subjunctive in such a use, is at least quite rare. It is better, therefore, with Crusius to connect it to ὄφρα ἴδῃ, the words οὔτι—Ἀχαιῶν being regarded as a parenthesis. — ὅστις ὅδ' ἐστίν, *who is that*. ὅδ' is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — ἦτοι, *in truth*. — κεφαλῇ belongs to μείζονες, denoting the degree of difference. S. § 206. 2. Kühn. (Jelf's edit. § 609. 1) refers this to the instrumental dative. — καί, *certainly, to be sure*. The conjunction is here used concessively. — οὔπω. See N. on 1. 108. — ἴδον ὑφθαλμοῖσιν. See N. on v. 28. — βασιλῆϊ . . . ἔοικεν. There was considered a regal bearing and dignity about a king, which rendered him distinguishable from all others. This is beautifully referred to in the "Lord of the Isles," where Robert Bruce and his brother being ushered into the banquet hall of the Island-Prince, as stranger-knights seeking rest and a shelter for the night, the poet says:

With solemn step and silver wand,
The Seneschal the presence scanned
Of these strange guests; and well he knew
How to assign their rank its due;
For though the costly furs
That erst had deck'd their caps were torn,
And their gay robes were over-worn,
And soiled their gilded spurs,
Yet such a high commanding grace
Was in their mien and in their face,
As suited best the princely dais
And royal canopy;
And then he marshalled them their place,
First of that company.

171-180. δῖα γυναικῶν, *divine woman*. δῖα is here followed by the genitive plural, with which it properly agrees. S. § 118. N. 3. — αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, *thou art to me an object of reverence*. Helen's address is full of respect and tenderness. — δεινός "plus est quam αἰδοῖος et ad metum

spectat, qui cum reverentia conjunctus est." Heyne. — ὥς ὄφελεν. See N. on 1. 415. — ἀδεῖν, 2 aor. infin. of ἀνδάνω. — ὁπότε. An ellipsis is to be supplied, (rather than to have done as I did) *when I accompanied*, etc. — γνωτοὺς is to be taken in the sense of *relatives, kinsfolk*. — παῖδα τηλυγέτην, i. e. Hermione. Cf. Odys. 4. 14. τηλύγετος, literally, *late-born*, i. e. born in the old age of the parents. It is here to be taken in the sense of *dearly-beloved*, because for such children parents are apt to feel a particular affection. On the etymology of the word, see Crus. Lex.; Butt. Lexil. No. 101. — ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο, *but these things were not*, i. e. I did not prefer death to leaving my friends. — τὸ = διὰ τοῦτο. — κλαίουσα τέτηκα, *I am consumed with weeping*. S. § 225. 3. — οὔτος. See N. on ὅδ', v. 166. — ἀμφότερον, *both, in both respects*. This line was much admired by Alexander the Great. — δαήρ κυνώπιδος, *he was the brother-in-law of me shameless*. κυνώπιδος is in apposition with ἐμοῦ contained in the possessive pronoun ἐμός. See N. on 2. 54. — εἴποτ' ἔην γε, *if ever he was*. In her shame and anguish, Helen doubts whether Agamemnon ever was her brother. Cowper well renders it:

"And once (unless I dream) by sacred ties,
A brother to the shameless wretch myself."

Trollope after Hoogeveen and others renders it, *would he were so yet*. But this is forced and frigid. "Si usum grammaticum docere possem, dicerem εἴποτε esse pro ὁπότε dictum. *quando ille erat socer meus; tum cum*." Heyne.

183. ἦ Ἀχαιῶν, *truly now many Grecian youth were under thy command*. — δεδμήατο, Epic for δέδμηντο. The perfect with present signification seems to be here required. Wolf gives the sense, "tibi subjecti erant in Grecia, itaque tuo ductu atque auspicio huc profecti sunt." The use of the pluperfect suggests an ellipsis, *many were under thy sway* (but I was to this time ignorant of it), i. e. I did not know until now, how many were under thy command.

184–190. ἤδη. See N. on 1. 260. — Φρυγίην. See N. on 2. 863. — Οτρῆος—Μύδονος. These were the brothers of Hecuba the wife of Priam. Cf. 16. 718. — τότε refers to the time when Priam visited Phrygia. — καὶ ἐλέχθην, *for I too, being an ally, was counted with them = I was also with them as an ally*. — ἀντιάνειραι, *equal to men*, i. e. of masculine spirit and strength. — ἀλλ' ἦσαν, *but these* (i. e. our combined forces) *were not so numerous*.

192–198. μοι limits εἴπ'. — τόνδε refers forward to ὅστις ὅδ' ἐστίν (see N. on v. 167). — κεφαλῇ limits μείων. See N. on v. 168. — ἰδέσθαι limits εὐρύτερος. See N. on 2. 452. — οἱ. See N. on 1. 104. — αὐτὸς is opposed to τεύχεα. S. § 160. 4. f. — κτίλος ὥς. See N. on v. 2. Bentley finds a tautology in this and the following lines, and would read, therefore, ψιλὸς ἐών. But ἀρνειῶ μιν κ. τ. λ. is not a useless repetition, but

is added to κτίλος ὧς, in order to set forth more fully the comparison. — εἶσκω, *I liken, I compare*, is a causative form of εἶκω. Cf. Soph. Gr. Verbs p. 135. — πηγεσιμάλλω, *thick-fleeced*, and therefore *full* and *squore*. Here is one point of resemblance between Ulysses and a ram. The other consists in the stately and commanding gait of the κτίλος among the white-fleeced sheep. — ὅτων limits πῶῦ.

199-202. Διὸς ἐκγεγαυῖα (2 perf. part. fem. of ἐκγίγνομαι). Helen was the daughter of Jupiter. — δ' αὖ, "*porro, rursus*." Wolf. — τράφη. Buttman suggests τράφεν. See N. on 2. 661. — δήμῳ Ἰθάκης (see N. on 2. 547), *in the country of Ithaca*. — κραναῆς. Cf. Odys. 4. 605, with my note. — περ. See N. on 1. 131. — πυκνά, *prudent, wise*.

205-208. — ἤδη—ποτ'. See N. on 1. 260. — ἤλυθε. Ulysses and Menelaus went on an embassy to Troy, to demand the restoration of Helen, but through the influence of Antimachus whom Paris had bribed, their mission was fruitless. — σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, i. e. ἔνεκ' ἀγγελίης σευ, *on an embassy on account of you* (S. § 194. 1). Butt. (Lexil. No. 3) constructs thus: ἤλυθεν ἀγγελίης, σεῦ ἔνεκα, which does not change the sense. — φίλησα (i. e. ἐφίλησα) = *I entertained them hospitably*. — φυήν, *the personal appearance*. — ἐδάην. See N. on 2. 299.

209-215. ἔμιχθεν (i. e. ἐμίχθησαν). See N. on v. 48. — στάντων (sc αὐτῶν) is plural for the dual. Cf. K. § 241. R. 8; S. § 157. a. — ὑπείρεχεν ὦμους, sc. Ὀδυσσῆος. — ἄμφω ἐζομένῳ (*when both were sitting*), is a nominative absolute for ἄμφοιν ἐζομένοιν. Cf. S. § 237. 1. Kühner (§ 266. 3) puts this in the nominative denoting the whole, Ὀδυσσεὺς and Μενέλαος being in partitive apposition with it. See N. on 1. 606. Cf. also Xen. Anab. I. 8. § 27 with my note. Zenodotus wrote ἐζομένων. — γεραρώτερος, *more venerable, majestic*. — πᾶσιν, *among or before all*, i. e. in the assembly of the Trojans. For the dative, see N. on 2. 296. — ὑφαινον = ἔλεγον, the sense *to invent, to frame*, being imparted from its primary signification, *to weave*. — ἦτοι. See N. on v. 168. — ἐπιτροχάδην, *in a running manner, summarily*, i. e. taking a rapid view of the subject, and not dwelling upon the points advanced. — παῦρα . . . λιγέως, *briefly indeed yet* (see N. on ἀλλά, 1. 287) *very agreeably*. — ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος explains παῦρα μέν. Hence ἐπεὶ may be translated *since* or *because*. — ἦ καί. Ernesti, Bothe, Crusius, and Trollope edit, εἰ καί, *although*. — γένει. See N. on v. 168. This is a fine description of Laconic brevity.

216-224. ὅτε—ἀναΐξειεν. See N. on v. 55. — στάσκειν is an iterative form of the 2 aorist of ἵστημι. S. § 118. c. — οὔτ' . . . προπρηνές, *neither backwards nor forwards*. He held his sceptre motionless. — ἄστεμφές belongs to σκῆπτρον. — αἰδρεῖ φωτὶ εἰκώς, *like a stupid man*. — φαίης κε, *you would say*. See Ns. on κεν ἔλοι, 2. 12; and on v. 392. — ζάκοτόν τέ τιν', *some one raging furiously, some furious one*, "*qui loqui non possit, neque apud se sit præ iracundia*." Bothe. — ξιμενα. for εἶνα

S. § 124. — αὐτως, *thus* = *neither more nor less*. — ἀλλ' ὅτι δὴ ῥ', *but as soon as*. ἄρα imparts the idea of quickness. Cf. Jelf's Kühn. § 788 3. — μεγάλην, *deep, sonorous*. — νιφάδεσσιν—χειμερίῃσιν, *like wintry snow-flakes*. Nothing can be finer than this comparison. — ἂν—ἐρίσσειε See N. on φαίης κε, v. 220. — ὧδ' (*thus*) belongs to ἀγασσάμεθ', and Ὀδυσῆος limits εἶδος. — ἰδόντες (*at seeing*) denotes the cause of ἀγασσάμεθ'. S. § 225. 4.

225–227. τοτρίτον, *the third time*. — Αἴαντα. See N. on l. 138. — τίς τ' ἄρ'. See N. on l. 7. — ὅδ' τε. See N. on v. 167. — Ἀργείων follows the comparative degree implied in ἕξοχος. Cf. K. § 275. 2; S. § 198. 2. — κεφαλὴν and ὦμους are synecdochical accusatives.

230–233. Ἰδομενεύς. See N. on l. 145. — ἐτέρωθεν, i. e. in another part of the Grecian army. — ἐνί, i. e. ἐν. — θεδς ὦς. See N. on v. 2. — ἀγοί = ἡγεμόνες. Crusius after Köppen. — πολλάκι (*often*)—ὁπότε—ἵκοιτο. See N. on vs. 55, 216.

235–238. κεν—γνοίην. See N. on v. 216. — καὶ τοῦνομα (i. e. τὸ οὔνομα) = καὶ ὧν οὔνομα. — δοιῶ, Epic for δύο. S. § 80. 2. — Κάστορα—Πολυδεύκεα, *Castor and Pollux*. The latter of these twin-brothers of Helen, is said in mythology, to have been the son of Jupiter. — πύξ, *in boxing*, is an adverb. — μοι limits μία. “*Hos eadem mihi* (i. e. eadem, quæ me) *peperit mater*.” Wolf. This is after the analogy of ὁ αὐτός. Cf. 19. 293.

239–242. ἦ—ἦ, *utrum—an, either—or*. This formula is mostly confined to the Homeric writings. In later times it was πότερον—ἦ. Cf. Jelf's Kühn. § 875. a, b. — ἐσπέσθην, imperfect with aoristic signification. Soph. Gr. Verbs, p. 143. — δεῦρο at Troy. — ἔποντο. The dual and plural are often interchanged. Cf. Jelf's Kühn. § 387. Obs. — αὐτ' responds to μὲν in the preceding verse. — δειδιότες, *because they dread*, denotes the cause of οὐκ ἐδέλουσι. See N. on l. 196. — μοι is the dat. incommodi. See N. on l. 39. The self-reproach and tenderness of feeling with which Helen recurs to her home and friends, are exceedingly touching, and awaken in no small degree the sympathy of the reader in her behalf. Her discourse with Priam begins and ends with a most affecting allusion to her own disgrace, thus showing that it is the all-absorbing, consuming idea of her soul. Cf. 6. 344.

243, 244. τοὺς δ' refers to Castor and Pollux. — ἤδη, *already*. — κατέχευ φυσίζοος (*food-producing*) αἶα. See N. on 2. 699. — φίλη . . . γαίη, i. e. in Therapnæ where was a temple of the Dioscuri.

245–249. ἀνὰ ἄστν, *through the city*. — ὄρκια πιστὰ refers to the things necessary for the sacrifice and ratification of the league, referred to in the next verse. — ἄρνε δύω. See v. 103. — εὐφρονα “h. l. dicitur active *laetificum*” Ernesti. — ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ. The wine was commonly kept in goat-skins. Cf. Odys. 6. 78. — κρητῆρα (κεράννυμι, *to mix*), a *mixer*, i. e. the vessel in which the wine, previous to use, was tempered by

the intermingling of water. It stood upon a tripod in the most conspicuous place in the room, and near to the most distinguished of the guests. It was made usually of silver. Cf. 23. 741; Odys. 4. 615; 9. 203. The mixer of Achilles was all of gold. Cf. 23. 219. — γέροντα refers to Priam.

250–252. ὄρσεο, *rise up*, Epic 2 aor. 2 sing. imper. of ὄρνυμι. — καλέουσιν, sc. σέ. — καταβῆναι denotes the purpose of καλέουσιν. — ἵν' τάμῃτε denotes the purpose of καταβῆναι.

253–258. Cf. vs. 136–138, 73–75.

259–263. ῥίγησεν, *shuddered*, at mention of a contest in which his son might fall. — ἐταίροις. The dative is employed instead of the accusative, on account of the following ἵππους. — τοὶ δ' refers to ἐτάροις. — ἄρ'. See N. on v. 221. — κατὰ ὀπίσσω, *he drew the reins back* (*a tergo equorum*. Bothe). — δίφρον is the terminal accusative = εἰς δίφρον. — Σκαιῶν, sc. πυλῶν. Cf. v. 145. — ἔχον = *dirigebant*.

264–266. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ'. See N. on v. 221. — ἵππων is put here for the chariot. — ἐς μέσσον = *into the open and intervening space*.

268–275. ἄν, sc. ὤρνυτο from the preceding verse. When the verb is to be repeated, the preposition is often only used. Cf. Mt. § 594. 2. — κρητῆρι (local dative)—μίσγον. See N. on v. 247. — οἶνον of the Greeks and Trojans. This intermingling of the wine of the two parties, was emblematic of their intended reconciliation. — βασιλεύσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — μάχαιραν. This was a large knife, used sometimes as a weapon in close fight. Cf. Xen. Anab. I. 8. § 7, with my note. — οἱ—ξίφος. See N. on 1. 104. — ἄωρτο, *hung*, Epic pluperf. of αἶρω. — Τρώων and Ἀχαιῶν limit ἀρίστοις. — νεῖμαν ἀρίστοις, *distributed it among the chiefs*, in order that all might be parties to the oath. — τοῖσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 58. — μεγάλ' εὔχετο so that the Greeks and Trojans might all hear. — χεῖρας ἀνασχών. See N. on 1. 351.

276–280. Ἰδηθεν μεδέων, *ruling from Ida*. Thiersch (§ 198. 8) makes this local termination *θεν* identical with *δι*. On Gargarus, the highest summit of Ida in Phrygia, Jupiter had a shrine and altar. There he sat and surveyed the city of the Trojans and the Grecian ships (cf. 8. 48–52), and directed his thunders over the opposing hosts (l. c. v. 75). — Ἥελιος stands for the vocative. Cf. K. § 269. 2; S. § 154. 1. “As the god whose eye surveyed all things, Helius was invoked to witness solemn oaths.” Keightley. — οἱ—τίνυσθον. The dual is to be referred to Pluto and Proserpine. — καμόντας is put euphemistically for θάνοντας. Cf. Odys. 11. 476. — ἀνθρώπους—ὅτις (Epic for ὅστις)—ὁμόσση. The relative is here used in a collective sense. Cf. K. § 232. R. 1. b. — φυλάσσετε, i. e. *preserve inviolate*.

281–287. εἰ μὲν κεν (i. e. εἰ μὲν)—καταπέφνη. See Ns. on 1. 90, 135, 136. — αὐτὸς stands opposed to ἡμεῖς δ' in the next verse. — Τρώας—ἵποδοῦναι. The infinitive (εὔχομαι, κελεύω, or δὸς being understood. See

N. on 2. 413) is here interchanged with the imperative ἐχέτω, *if Paris kills Menelaus, let him have, etc.,—but if Menelaus kills Paris, then grant that the Trojans may restore, etc.* — τιμὴν = ποινήν. Cf. v. 290. — ἦτε . . . πέλῃται, *which shall remain to their posterity, i. e. shall be possessed by their posterity, and never be demanded back by the Trojans.* Madame Dacier takes its meaning to be, *which shall be paid to their posterity for ever, i. e. a perpetual tribute.* It is not to be supposed, however, that the Trojans would have submitted to a condition, by which they would have been bound to perpetual vassalage. There is another translation, which is worthy of being noted, and which has the sanction of Prof. Felton: *which shall be (=so great as to be) memorable among future generations.*

289–291. Ἀλεξάνδροιο πεσόντος denotes condition. — εἰως . . . κίχέω, *till I find an end of the war=till I finish the war* by the capture and destruction of the city. Cf. K. § 337. 5.

292–297. στομάχους, *throats.* — ἀσπαίροντας, *palpitating.* — θυμοῦ (=ψυχῆς) δευομένους, *deprived of life.* — μένος = δύμος (in the preceding clause) since vigor or strength implies life. — δαπάεσσιν is a local dative. — ἔκχεον, “*effundebant humi, nec bibebant, sicut neque aquis illis vescebantur.*” Bothe. — εὔχοντο θεοῖς. Matthiæ (§ 401) refers the dative after εὔχομαι, to the lifting up of the hands and countenance to the gods in time of prayer. Kühner (Jelf’s edit. § 589. 1) regards it as the transmissive dative, i. e. the person to whom the prayer contained in the verb is transmitted. — τις = ἕκαστος. See N. on 2. 355.

299–301. ὁπότεροι—πημήνεια, *which of the parties may do wrong.* εἰν is omitted in the optative, when the condition is uncertain and doubtful. Cf. K. § 338. 5; Mt. § 527. Obs. 1; S. § 215. 3. — ὑπέρ, *contrary to; literally, over, beyond.* Cf. Butt. § 147. p. 415. — ὧδε is explained by ὡς ὅδε οἶνος. — σφ’ (i. e. σφί, Epic for σφισί) ἐγκέφαλος = αὐτῶν ἐγκέφαλος. See N. on 1. 104. This genitive is repeated and expanded in αὐτῶν καὶ τεκέων, in the next verse. — ἄλλοισι = ὑπὸ ἄλλων. Cf. Mt. § 389. 1. — δαμεῖεν. “*Vulgo μιγεῖεν, quod est minus ἐμφατικόν.*” Bothe.

302, 303. οὐδ’ . . . Κρονίων, *but the son of Saturn did not at all grant it* (i. e. their request) *to them.* According to the terms of the league (cf. vs. 281–284), it was essential to the adjustment of the affair, that either Menelaus or Paris should be slain. As Paris was vanquished but not killed, the prayer for vengeance upon the party who should violate the compact, was not answered by Jupiter. — τοῖσι. See N. on 1. 58. — Δαρδανίδης. According to 20. 220 seq., there were five generations between Dardanus and his descendant Priam.

305–309. ἠνεμόεσαν. Cf. 2. 606. — οὐπω = οὐπως, *never, by no means.* — ὀφθαλμοῖσιν ὀράσθαι. See N. on 1. 587. — μαρνάμενον φίλον υἷόν. K. § 309. 3. c; S. § 225. 7. — Ζεὺς . . . οἶδε, *Jupiter doubtless knows this.* τόγε refers forward to ὁπποτέρῳ . . . ἐστίν. — θανάτῳ τέλει, i. e. the end produced by death; a periphrasis for death itself. θανά-

τοιο is the gen. of cause, or perhaps of definition. The determination of Priam not to witness the combat, is in keeping with the character of a tender, indulgent parent, which is given him throughout the Iliad.

310-313. ἐς θέτο to be carried back and buried in the city, in order that no one might eat them, which, in sacrifices where a curse was invoked, was unlawful. We find (19. 267) that the Greeks not being in their own country, threw the victims into the sea. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 649. — ἂν δ' ἄρ' κ. τ. λ. Cf. vs. 261, 262. — ἔψορροι is taken adverbially.

315-319. αὐτὰρ responds to μὲν (K. § 322. R. 4), and ἔπειτα to πρῶτον. — πάλλον (i. e. ἔπαλλον). Bothe, Trollope, and others, after Voss, read βάλλον, on the ground that only one person shook the lots, which on this occasion was Hector (cf. v. 324). — ὀππότερος—ἄφείη. See N. on v. 299. — ἤρήσαντο is used absolutely. — θεοῖσι ἀνέσχον. See N. on v. 296. — τίς. See N. on v. 297.

320-323. Ζεῦ μέγιστε! Cf. v. 276. — ὀππότερος τάδε κ. τ. λ. This must be considered as a wish that Paris might fall, since he was regarded by all as the author of the war. — τάδε ἔθηκεν, *was the cause of this war*; literally, *placed these doings* (= *caused this trouble*) *between both* (people). — δόμον. See N. on δύμον, v. 98. — ἡμῖν δ' is written as though τὸν μὲν had preceded. — αὖ, *on the other hand*.

324-327. πάλλεν. See N. on v. 316. — ἄψ ὀρόων, *looking backward* in order to show his impartiality. — Πάριος, i. e. Πάριδος. — δοῶς ὄρουσεν, *leaped quickly from the helmet*, i. e. Hector quickly drew out the lot, which proved to be that of Paris. — οἱ μὲν refers to the other Greek and Trojan chiefs. — ἐκάστω has the force of the subjective genitive. Aristarchus reads ἐκάστου, but the dative is more in accordance with poetic usage. — ἔκειτο (*lay*) belongs by zeugma (see N. on 3. 73) to ἵπποι, in the sense of *were*. Cf. K. § 346. 3. The verb also conforms in number to the nearest noun. See N. on 2. 146. — ἀερσίποδες, literally, *raising the feet*, as when a horse leaps forward at full speed. Hence its secondary and usual meaning, *fleet, swift*.

328-333. Ἀλέξανδρος. See N. on 1. 392. — ἀμφ' ὤμοισιν. See N. on 2. 45. — καλὰς. See N. on 2. 38. — ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις, *silver ancle-clasps*. The plates of the greaves (κνημῖδες) were fastened together by clasps or a kind of buckle. Some refer ἐπισφύριον to the ring, by which the greave was fastened immediately above the foot. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 657. — ἀραρυίας (Epic for ἀρᾶρυῖα) 2 perf. part. fem. of ἀραρίσκω, *to fit, adapt*. — δεύτερον αὖ, *next*, responds to μὲν πρῶτα, v. 330. — θώρηκα is limited by Λυκάονος. — ἤρμοσε δ' αὐτῷ, *for it fitted him*.

334-339. ἀμφι δ' ἀργυρόηλον. See N. on 2. 45. — σάκος, *a shield*, probably larger than the ἀσπίς, but used by Homer indiscriminately for it. Cf. Crus. Lex. — ἰφθίμω = αὐτοῦ ἰφθίμου ὄντος. Wolf. —

ἵππουριν, *crested with horse-hair*. The design of these crests of horse-hair, was to add to the martial appearance, and strike terror upon the foe. Hence the significancy of the expression, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευεν, *and his crest waved dreadfully from above*. — ἀρήρει, 2 pluperf. (as neut. imperf.) of ἀραρίσκω. See N. on v. 331. — ὥς δ' αὐτως (i. e. ὡσαύτως δέ), *thus also, in the same manner*.

340–345. ἐκάτερθεν ὁμίλου, *in each army*. This is considered by Kuhner (§ 273. 4) as the partitive genitive. — δάμβος, *amazement*. The deadly hatred of the combatants, their high rank, and the importance of the combat, held both armies in suspense. — ἐγγὺς to each other. — στητην. This change from the plural to the dual, results probably from the wants of the metre, or perhaps it denotes that they were now paired off for the combat. — σείοντ' (i. e. σείοντε), *shaking*. — ἀλλήλοισιν κοτέοντε. Menelaus was angry at the remembrance of his wrongs, while Paris, on the common principle of a depraved nature, hated Menelaus, for the very reason that he had wronged him.

346–350. πρόσθε—προῖ according to the decision of the lot (vs. 317, 325). — δολιχόσκιον. See N. on v. 135. — πάντοσ' εἶσεν, *equal on all sides*. The distance from the centre to the circumference being on every side equal, the shield was entirely round. So the Scholiast explains it by κυκλοτερῆ. — χαλκόν. The shield had usually one or more plates of brass. Bothe reads χαλκός, and refers it to the spear, the word being employed in that sense in v. 349. — οἱ αἰχμή, *its point*. For the dative, see N. on l. 104. — δεύτερος in the order in which they were to throw their spears. — ὤρνυτο χαλκῷ, *rushed upon (him) with his spear*. Cf. *altior insurgens*, Virg. Æn. 11. 697. χαλκῷ may be referred to the dative of accompaniment. — ἐπευξάμενος. Menelaus, as the injured party, could invoke with propriety the aid of Jupiter.

351–354. ἄνα is the vocative of ἄναξ. Cf. K. § 53. R. 4; S. § 50. 1. — δὸς τίσασθαι=δὸς ἐμὲ τίσασθαι τοῦτον. Crusius. Cf. v. 322. — ὁ ἔοργεν, *who first inflicted evils upon me*. For the double accusative, cf. S. § 184. 1. — δῖον. See N. on v. 16. — ὅφρα (in order that)—ἐρρίγησι (perf. of ῥιγεῖν with pres. signification). See N. on l. 82. — καί, *even*. — ὀψιγόνων ἀνθρώπων, *posterity; literally, men born afterwards*. — ξεινοδόκον (host) κακὰ ῥέξαι. See N. on v. 351. — ὃ κεν (=εἴ τις) — παράσχη. See N. on 2. 391.

355–360. ἀμπεπαλὼν (i. e. ἀναπεπαλὼν), *having poised or drawn back* the spear, in order to throw it with greater force. — ὄβριμον, *heavy*, or as some render it, *impetuous*, a sense which it has in ὄβριμον ὕδωρ. — ἠρήρειστο, (hasta) *transactum erat*. Crusius. — ἀντικρὺ, *entirely through and through*. — χιτῶνα, *the cuirass, coat of mail*. — ὁ δ', i. e. Paris. — Κῆρα μέλαιναν (=θάνατον). See N. on 2. 302. Homer is celebrated for his graphic and diversified descriptions of single combats. We seem to see the flying spear, transpiercing one defence after another until

it reaches the seat of life, and performs its work of death. If the weapon errs in its course, or fails to penetrate the opposing shield, the sword is drawn, or a huge stone is raised aloft and hurled through the air. Every thing is in keeping with what might be expected from heroes of such amazing strength. Especially does the poet excel, in the varied mode in which his heroes are wounded or slain. No two are pierced alike. The wounds are in different places and have a different direction, yet are all found to be truthful and natural, when examined in the clearest light of modern surgery.

362-364. ἀνασχόμενος. It has been common to supply χεῖρα or ἔγκος, but Crusius rightly refers it to the elevation of the whole body, in order to give the stroke of the sword more effect. — ἀμφὶ . . . χεῖρός, *but it fell from his hand, being broken into three or four pieces around it* (i. e. the cone). The correspondence between the sense and sound of the verse, has been noticed by most critics from the time of Eustathius. — ἰδὼν . . . εὐρὸν where was the residence of Jupiter.

365-368. σεῖο depends on ὀλοώτερος, and θεῶν upon οὗτις ἄλλος. — ἐφάμεν. See Ns. on 2. 37; 3. 28. — κακότητος is the genitive of cause. See N. on 1. 65. — μοι belongs in sense to both χεῖρεσσ' and ξίφος. See N. on 1. 104. — ἠΐχθη, *rushed forth*, 1 aor. pass. of αἵσσω with active signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 81. — παλάμηφιν, Epic genitive for παλάμης. — οὐδ' ἔβαλόν μιν. Menelaus pierced the shield of Paris, but failed to reach his body, for the reason mentioned in v. 360.

369-372. κόρυθος is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 1. The construction may be referred to the partitive genitive. Cf. Butt. § 132. No. 10. — λάβεν, sc. αὐτόν. — μετ', *towards*. — ἄγχε (i. e. ἤγχεν), *was choking*. — ἰμάς. This was the strap by which the helmet was fastened under the chin. If Paris had turned to flee, as was quite probable, it will readily be seen, how the strap, by the pulling of the helmet, would produce strangulation. — δς refers to ἰμάς. — τρυφαλείης is a name given to the helmet, as it would etymologically appear (τρύω, φάλος), from the hole bored in it to receive the plume. Cf. Butt. Lexil. No. 103.

373-378. κεν εἵρυσσεν—εἰ μὴ νόησε. See N. on 2. 155. — οἱ is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — ἱφὶ κταμένοιο, *killed by violence*. The hides of bullocks which are slaughtered, are much thicker and stronger, than the hides of those which die of disease. — κεινὴ (Epic for κενή), *empty*, because no longer attached to Paris. — ἔσπετο, *came with, followed*. — τὴν μέν, i. e. the helmet. — μετ'. Cf. v. 370. — κόμισαν (to the ships) . . . ἑταῖροι, as trophies of the victory.

379-382. δ refers to Menelaus. — ἀψ in this place is generally rendered *back*, but it is better to take it in the sense of *again*. — ἐγχεῖ is to be constructed with κατακτάμεναι, as dative of the instrument. Menelaus had either recovered his own spear, or received one from his companions. — τὸν δ' refers to Paris. — ὥστε θεός, *as a goddess*; "*inasmuch as she*

was a goddess." Mt. § 629. — καδ' is put for κατ', by assimilation with the following consonant. — κηώεντι, *perfumed, scented*.

383-389. καλέουσ' (i. e. καλέσουσα. S. § 109. N. 1), denotes the purpose of ἔε (Epic imperf. for ἔξει from εἶμι). — περὶ . . . ἦσαν, *and around her were Trojan women in great numbers*. Cf. v. 143. Other females had joined them to see the fight. — νεκταρέου, *beautiful, or perhaps fragrant, scented*. The epithet is borrowed from νέκταρ, the well-known drink of the gods, which was of red and sparkling color and fragrant smell. — έανού. See N. on κόρυθος, v. 369. — γρηῖ limits εἰκυῖα. — μιν = έαυτήν. — οἱ. See N. on v. 372. — Λακεδαίμονι is the local dative. — ἥσκειν, Epic imperf. 3 sing. of ἄσκέω. Cf. K. § 320. R. 1. — μιν, sc. τήν γρυῦν. — μιν in τῇ μιν refers to Venus, and limits εἰσαμένη.

391-394. ὅγ' is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — δινωτοῖσι, *turned with a lathe*. — κάλλει . . . εἵμασιν, *resplendent in beauty and attire*. — ουδὲ . . . ἐλθεῖν, *you would not say (= one would not think*. Cf. K. § 303. R. 6) *that he had come from battle with (literally, having fought with) a man*. — ἀλλά. Repeat mentally φαίης κε. — χοροῖο νέον λήγοντα, *having just ceased from the dance*.

395-397. τῇ—θυμὸν (see N. on 1. 104), *her fond desire for Paris, which the mention of his name and beauty incited in her bosom*. Her indignation, however, is aroused, when she perceives that it is Venus who is addressing her. — καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε, *as soon as she perceived*. — περικαλλέα δειρήν. Cf. Virg. Æn. 1. 402. — ἄρ', *then*. — ἔπειτα responds to ὥς in v. 396.

399-400. ταῦτα = *so, in this manner*. — Cf. K. § 278. R. 2. — ἦ . . . ἄξεις, *art thou about to lead me further into some one of the populous cities?* Helen either fears, or pretends sarcastically to fear, that Venus is intending to remove her to some other city, in the same manner and for the same purpose that she was led to Troy. As her question answers conjecturally the inquiry contained in τί με . . . ἡπεροπεύειν, Crusius says that ἦ may be rendered *perhaps, peradventure*. For the construction of πολίων, see N. on v. 340. — Φρυγίης limits πολίων. — Μηονίης. See N. on 2. 864. — κα' κεῖδι, *there also*. — οὐνεκα, *because*. In 1. 111, τοῦδ' ἔνεκα preceded this adverb. Here by inversion it stands before its correlative, τοῦνεκα (*on this account*) following in v. 405. — δῆ. See N. on 1. 110. — ἐθέλει . . . ἄγεσθαι according to the terms of the combat. Cf. vs. 284, 285. — στυγερὴν ἐμέ. Cf. v. 180, where Helen reproaches herself at remembrance of her former condition. — δολοφρονέουσα denotes the purpose of παρέστης. — ἦσο—ιοῦσα, *go and sit*. See N. on 1. 179. Fully written it would be ἔδε παρ' αὐτὸν (i. e. Paris) καὶ ἦσο παρ' αὐτῷ. — θεῶν . . . κελούθους, *renounce (= forsake) the ways of the gods*, does not refer to a renunciation of her divinity, but to all connexion and intercourse with the gods. This is evident from the following context. Wolf, after Aristarchus, adopted the reading ἀπόεικε, for ἀπείπε. The sense is essentially the

same in both readings. πόδεσσιν denotes manner. — Ὀλυμπον. See N. on οὐρανόν, 1. 317. — ἀλλ' ὀϊζυε, *but be whimpering always at his side* (literally, *about him*). — ἔ (= ἐκεῖνον) φύλασσε = *take care of him*. — εἰσόκε—ποιήσεται (i. e. ποιήσῃται). See N. on 2. 332. For the double accusative, see N. on 1. 290. — ὄγε. See N. on 1. 190. — δούλην = *concubine*.

410-412. κεῖσε, i. e. to the bed-chamber of Paris. — δὲ = γάρ. — κεν εἴη (sc. κεῖσε ἵεναι). See N. on 1. 232. — πορσυνέουσα, *to prepare = to share*, the expression being euphemistic. Cf. 1. 31; Odys. 3. 403. — μωμήσονται, *will scoff at, deride*. — ἄχε' ἄκριτα, *incessant grief* at my fallen condition.

414-417. μή μ' ἔρεθε. Cf. 1. 32. 519. — μὴ μεθείω (Epic subj. for μεθῶ). See N. on 1. 28. — τῶς (i. e. ὥς)—ὥς, *thus—as*. — ἔκπαγλ', neut. plur. of ἔκπαγλον, as an adverb, *vehemently*. — μέσσω δ' ἀμφοτέρων, *in the midst of both, between both*. The idea is, that Helen would perish in the general ruin resulting from the mutual animosity, which the goddess threatens to stir up between the Greeks and Trojans. Some think that reference is had to the hatred, which, at the instance of Venus, both people would feel towards Helen. Cf. Virg. Æn. 2. 571-573. — μητίσομαι is put for μητίσωμαι, since it is connected by δ' to μεθείω in v. 414.

419, 420. κατασχομένη, 2 aor. mid. part. of κατέχω, *covering herself* with a veil, after the manner of the Trojan women. Cf. v. 141. — λάθειν *was concealed from*. Her female attendants and the rest of the women, were so intent upon the movements of the two armies in the plain, that Helen's departure was unperceived. This is rendered prominent in Flaxman's illustration, by the position of his figures, the backs of the women being turned towards their mistress. — δαίμων, i. e. Venus.

421-427. Αλεξάνδροιο δόμον (see N. on 1. 317). The house of Paris was on the most elevated part of the city, near those of Priam and Hector. Cf. 6. 316. — ἀμφίπολοι. Cf. v. 144. — ἔπειτα responds to ὅτ' in the on v. 171. — τῇ. See N. on v. 373. — φιλομειδής, *laughter-loving*, an epithet usual to Venus. — ἀντί' (for ἀντία), *before, opposite to*. For the construction of this adverb with the genitive, see N. on 5. 301. — θεὰ—φέρουσα, *the goddess (herself) bringing it*. θεὰ is in apposition with Ἀφροδίτη. φέρουσα is considered by Butt. (§ 150. 33), as a sort of periphrasis for an adverbial idea, *in company with, with*. — ὅσσε πάλει κλίνασα, *turning away her eyes*.

428-431. ἤλυθες ἐκ πολέμου. The tone in which this was uttered, doubtless, befitted the sarcasm intended in the words. — ὥς ἄφελος See N. on 1. 415. — αὐτόθ' on the field of battle. — ἦ εὔχε' (i. e. ἤχου), *formerly, forsooth, you boasted*. ἦ μὲν and γὰρ add to the irony of the passage. Cf. Jelf's Kühn. §§ 731. 1; 735. 7. — Μεγέλαον depends on

φέρτερος (S. § 198. 1), which adjective conforms in case to the subject of εὔχε'. Cf. S. § 224. — χερσὶ = *in skill, dexterity* in the use of weapons. The datives in this verse limit φέρτερος.

432-436. ἀλλ' Μενέλαον is spoken ironically. The repetition of the epithet Ἀρηΐφιλον gave point to the sarcasm. — ἀλλὰ κέλομαι, *but I advise you to desist*. — πόλεμον πολέμειζεν. For the abstract accusative, cf. K. § 278. a; S. § 181. 2. — ἀφραδέως, *indiscreetly, unwisely*. — μήπως, *lest, by chance*, depends on κέλομαι, in which verb here resides the notion of fear. Cf. S. § 214. a. This is a finely conceived and highly wrought specimen of keen satire. Helen had witnessed from the tower the disgraceful retreat of Paris, and now as she sits before him, she loads him with reproaches, wishes him to have been slain, taunts him with his former boastful speeches, advises him to contend with Menelaus again, and in the next breath contemptuously dissuades him from the fight, if he would not fall by the spear of his antagonist.

438-440. μὲ—δυμὸν ἔνιπτε. For the double accusative, see N. on 1. 237. — νῦν Ἀθήνη. Pope remarks that Paris could make no other answer in his circumstances. — σὺν Ἀθήνῃ, *with the aid of Minerva*. “Invidiose Minervæ ope, non Menelai virtute factum esse ait ut vinceretur.” Bothe. — ἐγώ, sc. νικήσω. — παρὰ ἡμῖν, *we have gods also with us* (i. e. friendly to us), who will at another time give us the victory. παρὰ is to be taken adverbially, and ἡμῖν limits εἰσι.

441-446. ἀλλ' ἄγε δῆ. See N. on 1. 141. — τραπέιομεν, Epic for τραπεώμεν (-ῶμεν) 2 aor. subj. See N. on ἐρύσσομεν, 1. 141. — οὐ γὰρ πρόποτε. See N. on 1. 106. — μ'—φρένας ἀμφεκάλυψεν (see N. on v. 438), *obscured my mind*. Paris means to say, that his love for Helen is so intense, as well-nigh to becloud his reason. — ᾧδε. The correlate is ᾧς in v. 446. — οὐδ' ὅτε, *not when*, gives emphasis to the idea contained in the preceding line. — ἀρπάξας. Were it not for what is said in vs. 173-175, we might almost be inclined to believe from this passage, that Helen was forcibly abducted from Sparta. — ἐρατεινῆς. “Sheltered on every side by mountains from the blast, and itself but slightly raised above the level of the sea, the vale of Lacedæmon is as remarkable for the geniality of its climate as the beauty of its scenery, and has accordingly been most appropriately characterized by Homer as a *hollow, pleasant valley*.” Mure's Tour in Greece, vol. ii. p. 323. The soil, however, is represented by Leake, as ill-adapted to the general purposes of agriculture, being a mixture of white clay and stones, which renders it very difficult to be tilled. — Κρανάη was probably a small island in the Sinus Laconicus off Gythium. It is now called Marathonnisi. Some think that it was Cythera, others, that it was Sunion, in the south-eastern extremity of Attica. — σεο—ἔραμαι. Cf. S. § 193.

447, 448. ἄρχε. See N. on 1. 491. — τῶ μὲν ἄρ', *these then*. τ' in the next verse corresponds to μὲν.

449-454. ἀν' (i. e. ἀνά). See N. on 1. 53. — εἴ που ἐσαδρήσειεν. See N. on 1. 66. — δεῖξαι, *to show, point out*. — οὐ . . . ἴδοιτο, *for if any had seen him, they would not have concealed him through friendship*. τὶς is here taken collectively. — ἴσον—Κηρὶ μελαίνῃ, *equally with black death*. μελαίνῃ has in this connection the sense of *gloomy, dreadful*. — γὰρ introduces the reason, why the people would not have concealed Paris. — ἀπήχθετο. Sophocles (*Greek Verbs*, p. 94) says that this, strictly speaking, is an imperfect with the force of the aorist, it being equivalent to ἐμισεῖτο, and not to ἐμισήθη. Butt. (*Ir. Verbs*, p. 111) takes it as an aorist in the pluperfect sense, *had made himself hated, had become hated*.

456-460. Δάρδανοι. See N. on 2. 819. — νίκη—φαίνεται—Μενελάου, *the victory evidently belongs to Menelaus*. Cf. K. § 273. 2; S. § 190. There is probably an ellipsis of οὐσα with φαίνεται (cf. S. § 225. 8; K. § 310. 4. b), it being put for the impersonal construction φανερόν ἐστι, τὴν νίκην εἶναι Μενελάου. Cf. K. § 310. R. 3. — ἀποτινέμεν is put for the imperative. See N. on v. 286. — ἦτε . . . πέληται. See N. on v. 287.

Pope says that of all the books of the Iliad, there is scarce any more pleasing than the third. He divides it into five parts. 1. The approach of the armies, and the proposal of the combat between the two parties Paris and Menelaus. 2. The conference of Helen with the old king and his counsellors. 3. The ceremonies preliminary to the combat. 4. The combat. 5. The reconciliation of Paris and Helen.

The incidents are numerous and striking. The pompous and martial approach of the hosts—the reproaches heaped by Hector upon his retreating brother—the lofty terms in which the challenge was given and accepted—the interesting appearance of Helen, and her encomium upon the Grecian heroes, mingled with self-reproach—the parental tenderness of Priam in leaving the battle-field, that he might not witness the combat—the mutual hatred of the combatants—the details of the duel—the colloquy of Venus and Helen—the contempt with which Helen first regarded Paris and her returning affection for him—the fierce anger of Menelaus, at finding his foe snatched from him in the very moment of victory, and his search for him through the ranks, compared to that of a wild beast raging after its prey, are all simple, natural, and sketched with great life and spirit.

ILIAD IV.

1-6. ἡγορόωντο, *were conversing*. — δαπέδῳ is here put for the palace — μετὰ δέ σφισι=ἐν αὐτοῖς. — Ἥβη, *Hebe*, was the daughter of Jupiter and Juno, and cup-bearer of the gods, in which office she was succeeded by Ganymedes. — ἐφνοχόει has both the syllabic and temporal

augment. Cf. S. § 93. 1. — δειδέχατ' ἀλλήλους, *were drinking to one another*. This verb is the pluperfect of δείκνυμι, with the imperfect signification. — Τρώων πόλιν εἰσορόωντες, i. e. turning their thoughts to the affairs of the siege. — παραβλήδην, *sarcastically*; literally, *with a side-glance*, as when one utters taunting words in the hearing of the individual referred to, but not addressed directly to him. Some translate it, *with a side-meaning*, i. e. deceitfully, with vile insinuations. Others, referring back to the quarrel between Jupiter and Juno spoken of in Book I, render it, *interrupting*, or *in opposition*.

7-13. δοιαί, Epic for δύω or δύο. — Ἀργεΐη was an epithet of Juno, because she had a temple in Argos. Cf. v. 52. — Ἀλαλκομενηΐς. Heyne remarks that etymologists usually derive this epithet of Minerva from ἀλαλκεῖν, *to defend*, but in order to preserve the analogy with Ἥρη τ' Ἀργεΐη, it is better with Strabo to derive it from Alalcomenæ, a place in Boeotia, where the goddess had a temple and was worshipped. — νόσφι, sc. τοῦ Μενελάου. — εἰσορόωσαι τέρπεσθον, *please themselves* (i. e. are contented) *with looking on*. See N. on l. 168. — τῷ δ' refers to Paris, δ' responding to μὲν in v. 8. — παρμέμβλωκε, *goes along with* (i. e. as a helper), Epic perf. of παραβλώσκω, by metathesis and epenthesis from ΜΟΛΩ. Cf. K. § 230; Soph. Gr. Verbs, p. 107. — νῦν refers to the time of the recent combat. — οἰόμενον θανέεσθαι, *when he expected to die* (by the hand of Menelaus). See N. on l. 35. — νίκη—Μενελάου. See N. on 3. 457. The Trojans, however, made the escape of Paris, a pretext for breaking the league. See N. on 3. 302.

14-18. φραζώμεθ'. See N. on l. 141. — τάδε ἔργα refers to the affairs of the war, and is explained in the following verses. — ἥ—ἥ, *whether—or*. — ῥ' has here its explanatory sense, *namely*. — φύλοπιν αἰνὴν, *direful battle*. — ὄρσομεν (i. e. ὄρσωμεν), the deliberative subjunctive. See N. on l. 150. — εἰ δ' αἶ πῶς, "*sin autem forte*." Crusius. — αὖ πῶς. Buttmann reads αὖτως, *in the same way* (as it is to me). Some take the adverb in the sense of οὕτως, but this is already implied in τόδε, i. e. the establishment of peace between the Greeks and Trojans. — οἰκείοιτο, *might be inhabited=might stand*. Some take this in the sense of the imperative (S. § 218. 2), *let the city remain*. This speech of Jupiter is deceitful, as he had given his irrevocable promise to Thetis, to honor her son by bringing woes upon the Greeks, and for that purpose had sent the Dream-god, to excite Agamemnon to draw out his forces for battle.

20-24. αἱ δ'—Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, *and these (viz.) Minerva and Juno*. See N. on l. 391. — ἐπέμυξαν, *murmured indignantly*, "*compressis labis gemitant*." Clark. The verb denotes the sound of pain or displeasure, represented by the interjection μῦ (S. § 138), uttered by compressing the lips and breathing strongly through the nostrils. These divinities saw the dissimulation of Jupiter; and this, together with his taunting language,

filled them with rage. — πλησίαι (sc. ἀλλήλαις) *near together*, the letter to plan the destruction of Troy (κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην). — ἀκίων. Cf. 1. 34. — σκυζομένη, *although indignant*. See N. on 1. 131. — χόλις . . . ἥρει denotes the reason of οὐδέ τι εἶπεν, and δὲ has, therefore, the force of γάρ. — ἄγριος, *wild, violent*. — Ἥρη is put for the subjective genitive. See N. on 1. 104. Heyne edits Ἥρη. — οὐκ ἔχαδε, *did not contain (=could not restrain)*, 2 aor. of χανδάνω.

25-29. αἰνότατε Κρονίδη. Cf. 1. 552. — πῶς, *how is it? why?* — ἄλιον, *fruitless*, is the predicate. See N. on 1. 290. — ἰδρῶ, Epic for ἰδρῶτα. K. § 213. 7; S. § 56. — δν ἰδρῶσα (Butt. ἰδρῶσα) μόγῳ, *which I by my toil have sweated*. For the cognate accusative, see N. on 3. 435. Juno means to say, that she has toiled incessantly to effect the destruction of the Trojans. — καμέτην—ἵπποι. See N. on 1. 305. — μοι. See N. on 1. 104. — λαὸν ἀγειρούση, *while I was assembling* (see N. on 1. 88) *the people* of Greece for this expedition. — κακά. See N. on πῆμα, 3. 50. — ἔρδ' (i. e. ἔρδε), *do it*, i. e. make my labor fruitless. — ἐπαινέομεν is future. See N. on 3. 383. — θεοὶ is in apposition with ἡμεῖς the implied subject of the verb. The divinities who took side with the Greeks, were Neptune, Juno, Minerva, Vulcan, and Mercury. The Trojans were assisted by Mars, Apollo, Venus, Diana, Latona, Xanthus, etc.

30. Cf. 1. 517.

31-38. σέ—κακὰ ῥέζουσιν. See N. on 1. 290. — ἀσπερχές, *eagerly, vehemently*. — ὠμὸν βεβρώθοις, *could eat up raw = could devour them alive*, in order to glut your ferocious rage. Cf. Xen. Anab. IV. 8. § 14, where this expression is playfully used to express total destruction. For the optative, see N. on 1. 257. — τότε κεν, *then perhaps*. — μὴ—γένηται. See N. on 3. 434. Some may prefer to take it in the sense of, *let not this dispute be* (see N. on 1. 141). — ἔρισμα. “Vox ἀπαξ λεγομένη. Anglicè, *a bone of contention*.” Trollope. This substantive is the predicate.

39. “Formula dicendi admonentium.” Bothe. Cf. 1. 297; 5. 259.

40-42. ὁππότε κεν—ἐθέλω. See N. on 1. 168. — μεμαῶς (2 perf. part. of ΜΑΩ), *being eager*, strengthens ἐθέλω in the sense of *ardently, earnestly wish*. — τὴν—ὄδι=τοιαύτην—ἐν ᾧ. Stadelmann. Some suppose that a prophecy is here put into the mouth of Jupiter concerning the destruction of Mycenæ, but as this did not take place until after the return of the Heraclidæ, which was subsequent to the time of Homer, it is better to refer it to Argos, the decline of which preceded that of Mycenæ, and might have been witnessed by our poet. See Trollope's Note on this passage. Clark understands τὴν in the sense of *τινα* indefinitely. — ἐγγεγάασιν, 3 plur. 2 perf. of ἐγγίγνομαι, *to be born in = to be in*. — διαπρίβειν is put for the imperative (see N. on 1. 20), or it may depend on ἐρέω and θάλλω in v. 39. — εἶσαι is taken absolutely, *suffer me to go on*. Some repeat ἐξαλαπάξαι from v. 40, but cf. 5. 148.

43-49. γὰρ enforces the preceding command, by giving a reason for it

— ἐκῶν θυμῷ, *of my own accord although* (see N. on 1. 131) *with unwilling mind* = *against my will*. — αἶ γὰρ—ναιετάουσι πόλῃες (see N. on 1. 391)—τάαν = πασῶν γὰρ πολέων αἶ ναιετάουσι. This sentence explains ἀεκοντὶ θυμῷ. — περί in περί κῆρι is an adverb, *very much in my heart*, the accusative being synecdochical. Cf. Odys. 5. 36. Spitzner accentuates περὶ κῆρι, thus making it a preposition. — ἰρή, “*præclara*.” Heyne. — ἐϋμμελίῳ for ἐϋμμελίας, Epic genitive of ἐϋμμελίας, *having a good ashen spear* = *skilled in the use of the spear, warlike*. — οὐ—ποτε. See N. on 1. 163. — γὰρ explains and confirms v. 46. — εἵσης. See N. on 1. 468. — τοῦ ἡμεῖς (sc. οἱ θεοί), *for we gods have this honor allotted to us*, i. e. this is our prerogative.

51–55. φίλταται, “*propter cultum ibi Junonis antiquissimum*.” Bothe. — Μυκῆνη = Μυκῆναι. Cf. 2. 569. — διαπέρσαι is used for the imperative. See N. on 1. 20. — ὅτ’ ἂν ἀπέχθωνται. See N. on 1. 242. — περί κῆρι. See N. on v. 46. In the willingness of Juno to give up the cities most dear to her, in order to accomplish her revenge, we are reminded of Antony, who, in the formation of the second triumvirate, without hesitation sacrificed his uncle, in order to have Cicero’s name inserted in the list of the prescribed. — τάων ἵσταμαι, *no one of these will I stand before* = *will I protect*. — μεγαίρω and φθονέω (“*præsentia pro futuris*.” Heyne) are both taken in the sense of *to hinder, interpose* with view of preventing. — οὐκ εἰῶ διαπέρσαι (= *try to prevent your destroying them*). See N. on κατ’ αἴσαν—οὐδ’ ὑπὲρ αἴσαν, 3. 59. — φθονέουσ’ denotes means. See N. on 1. 168.

57–61. ἀλλὰ—καί, *moreover*, introduces an additional reason, why Jupiter should consent to the destruction of Troy, viz. that Juno, being a goddess, and sprung from the same stock as Jupiter, ought not to be foiled in her undertaking. Hence v. 58 is introduced by γὰρ *causal*. — ἔνθεν—ὅθεν, *hence—whence*. Cf. Butt. § 116. 6. — πρεσβυτάτην (= *most revered*) is limited by γενεῇ and οὐνεκα κέκλημαι (= *εἰμί*). The construction is somewhat confused, as the latter clause is not logically dependent on καί με Κρόνος. It enhanced the dignity of Juno, that her husband was king of the gods, and by thus incidentally conceding his supremacy, she disarmed him of his resentment and secured her object.

62–67. ταῦθ’, *in these things*, is a synecdochical accusative. — ὑποείξομεν (i. e. ὑποείξωμεν) has the force of the imperative. See N. on 1. 141. — ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. — θᾶσσον, *quickly*. — ἐπιτεῖλαι. See N. on διαπέρσαι, v. 53. — ἐλθεῖν and πειρᾶν depend on ἐπιτεῖλαι. — φύλοπιν is taken here in the sense of *battle-field*. — ὑπερκύδαντας, *exulting greatly* on account of the victory of Menelaus. — ποότεροι gives emphasis to ἄρξωσι. — ὑπέρ, *contrary to*. — δηλήσασθαι is here followed by the personal accusative Ἀχαιοῦς.

69. αὐτίκ’ Ἀθηναίην. “*Asyndeton epexegeticum*.” Bothe. See N. on 2. 8.

73, 74. πάρος μεμαυῖαν, *desiring before* to break the truce. Hence the promptness and rapidity with which she darts down to execute her commission. — βῆ δὲ αἰξασα. Cf. 1. 44; 2. 167.

75-77. οἶον δ' ἀστέρα, *such a meteor*. The following account of meteors, taken from the Encyclopædia of Geography (Vol. I. p. 184), will illustrate this passage. "Fire-balls are those luminous bodies, which appear usually at a great height above the earth, and on that account long known by the term *meteor* [from μετέωρος, *raised in the air, floating in the air*]. They present a very imposing appearance, and are seen of immense size, sometimes red, but oftener of a vivid dazzling white. They traverse the atmosphere with amazing velocity. Sometimes they burst in pieces, or discharge torrents of flames, with a detonation making both the air and earth to tremble. Some of these balls descend like lightning, break through the roofs of buildings, destroy animals, and shatter vessels at sea; in short they are often attended with all the disastrous effects of thunder and lightning, with which they are usually accompanied." The σπινθήρες, *sparks, scintillations*, which (v. 77) are said to proceed from this luminous body, shows quite clearly that it was a fire-ball. A very large and luminous meteor of this sort, passed over Charleston, S. C. in April 1850. It was of silvery brightness, and as it passed through a thin stratum of cloud, it threw out a shower of crimson sparks. About three minutes after its passage, a report resembling thunder was heard from the quarter, to which its course was directed. — ἀστέρα ἦκε. Thiersch (§ 163. 1. a) would avoid the hiatus by changing the form into ἀστέρ' ἔηκεν. "Sed neque numeri, qui ea inferuntur, grati sunt, neque hiatu isto cujusquam aures offenduntur." Spitzner. — τέρας is in apposition with ἀστέρα. — τοῦ, sc. ἀστέρος.

79-81. ἔθορ ἐς μέσσον, *leaped into the midst* of the Greeks and Trojans. Minerva did not assume the form of Laodocus (cf. v. 87), until she had reached the ranks, in the appearance of a terrible and portentous meteor. Her descent in this form produced a state of excitement, highly favorable for the execution of her design. — δάμβος. Cf. 1. 199. — ᾧδε . . . ἄλλον. Cf. 2. 271.

82-84. ἦ ῥ' αἶτις κ. τ. λ. Bentley takes this interrogatively, *shall there again be direful war?* etc. If it be read without the interrogation, μᾶλλον may be understood before ἦ in v. 83 (cf. K. § 323. R. 3), which will give the sense, *direful war shall come again rather than that Jupiter shall grant peace*. Clark renders it, "sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis erit, vel amicitiam inter utrosque statuit Jupiter, qui inter homines arbiter belli est." The second of these interpretations seems to be the true one, as so portentous an omen would be very apt to beget an impression, that Jupiter was about to cause a renewal of the war.

86-92. ἦ δ' refers to Minerva. — κατεδύσαθ', *mingled amongst*. Crusius edits κατεδύσεθ'. — Λαοδόκῳ Ἀντινορίδῃ. Cf. 2. 822. — Πάνδαρον. See N. on 2. 827. — εἴ που ἐφύροι, *if any where she might find*

him. ἐφύροι depends on διζήμενή, which takes its time from κατεδύσαθ'. — εὔρε. See N. on 2. 169. — Ἀισήποιο. See N. on 2. 825. — ἀγχοῖ Pandarus. See N. on 2. 172.

93-99. ἦ πίθοιο, *will you now be somewhat (τι) persuaded by me?* This interrogative clause, which implies an affirmation (cf. Viger's Gr. Idioms, 7. § 7. R. 3), contains the presupposed condition of the apodosis beginning with τλαίης κεν (see N. on 2. 250), which thus becomes dependent on it. Cf. K. § 259. e (a). τλαίης refers not here so much to courage, as to volition in respect to a daring deed. — πασι—Τρώεσσι is the local dative (*among the Trojans*), or may be taken in the sense of παρὰ πάντων τῶν Τρώων. — ἐκ πάντων = *above all*. — βασιλήϊ. This title was given oftentimes to the sons of kings. — τοῦ—πάμπρωτα = παρὰ τούτου δὴ πάντων πρῶτον. Schol. τοῦ limits φέροιο (*thou mightest bear*). The optative is softer than would have been the future. Cf. Mt. § 524. — αἶ κεν ἴδῃ. See N. on 1. 128. — πυρῆς depends on ἐπιβάντ' (*laid upon*), because the action of the verb is limited to a part only. Cf. S. § 191. 1.

100-103. οἷστυσον Μενελάου. Verbs of aiming, throwing, and shooting, are followed by the genitive. Cf. K. § 273. R. 7. c; Butt. § 132. N. 15. f. Sophocles (§ 199) well calls this the terminal function of the genitive, as it denotes that *towards* which the action is exerted. The grammarians above cited rank this with the partitive genitive, as the aim is directed to some part of the object considered as a whole. — ῥέξειν—νοστήσας, (*when you return home*). The participle conforms in case to σὺ (for σαυτδν) understood. The construction is explained N. on 1. 77. — Ζελείης See N. on 2. 824.

104-109. τῷ ἄφρονι, *the mind of him* (see N. on 1. 104) *foolish* = *his foolish mind*. — αὐτίκ', *forthwith*. His thoughtless impetuosity is evinced in the promptness, with which he complied with the suggestion of Minerva. — ἐσύλα from its case. — ἰξάλου αἰγός, *a bounding goat*. Some render ἰξάλου, *wanton, lascivious*. — ὃν ῥα. See N. on 1. 405. The relative is governed by βεβλήκει. — τυχήσας, sc. αὐτοῦ. — δεδεγμένος (= δεδοκημένος. See N. on 15. 730) ἐν προδοκῇσιν (see N. on 1. 205), *waiting for in ambush*. — βεβλήκει. See N. on 1. 221. — κέρα, i. e. κέρατα. — ἑκκαίδεκάδωρα, *sixteen palms*. The English palm is three inches. The Greek δῶρον or παλαιστή was 3.0336 inches, which would make the length of these horns a little more than four feet. Pope thinks that this was the length of the horns, when joined together. But this is not rendered necessary by the wants of the passage, for the length of the horns is not given as the actual length of the bow made from them, but only to set off the size and beauty of the goat, on which horns of such length grew. They were probably shortened by the artist who shaped and polished them.

110-115. κεραοξόος—τέκτων, *a horn-wright, a horn-polisher*. — ἥραρε, *fitted them together*. Reference is had to the roots of the horns. — τῶν,

i. e. every part of the bow. — κορώνην refers to the end of the bow, where the string was tied. On these ends were golden (χρυσέην) knobs or rings. Yates refers the κορώνη to the ring at the base or centre, where the two parts of the bow were joined together. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 77. — τὸ μὲν εὖ κατέθηκε, *he (Pandarus) laid it carefully (εὖ) down*, in order to take an arrow from his quiver. Some refer εὖ to τανυσσάμενος, *when he had bent it* (i. e. the bow) *well*. — ἀγκλίνας, i. e. ἀνακλίνας. — πρόσθεν Pandarus. — πρὶν—πρίν. See N. on 1. 98. — βλήσθαι, 2 aor. mid. infin. of βάλλω with passive signification.

116-118. σύλα (i. e. ἐσύλα)=ἀφήρει. Schol. — ἀβλήτα, *unflooded*, i. e. never having been discharged. — ἔρμ', *the cause*; literally, *the prop*, upon which the ὀδύναι were considered as resting. — πικρόν, *sharp, piercing*.

119-121. See vs. 101-103.

122-126. γλυφίδας, *the notch or slit* at the end of the arrow, where it receives the bow-string. — βόεια. Bowstrings were made oftentimes of the nerves and hides of bullocks. — τόξῳ δὲ σίδηρον, *and (he drew) the barb to the bow*, i. e. the head of the arrow was drawn back to the very bow. — κυκλοτερές, *to a circle*, i. e. so as to form an arch approaching to a circle. — λίγξε βίδς κ. τ. λ. These verses are of inimitable force and beauty. The twang of the bow, the whizzing of the string, the springing forth of the arrow impatient to fly among the crowd (καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων), are represented with wonderful life by the sound and flow of the verse. The skill displayed by the poet in this whole passage, has received much commendation. As this violation of the truce was the cause of all the dark woes (μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων), the whole affair is sketched in bold and prominent outline. There is first a council of the gods, and then Minerva descends in the form of a blazing meteor to confound the league. Pandarus, the best archer and one of the bravest warriors in the Trojan army, is selected as the instrument. His bow is described with great minuteness. It was made from the horns of a wild and bounding goat, which he himself had slain. A horn-polisher with much pains and skill had given it beauty and finish. He took it from the case in which it had been deposited, strung it, and then carefully laid it down, while concealed behind his shielded followers, he selected an arrow never before used, well-feathered, and deadly. Having fitted it to the bowstring and offered his vow to Apollo, he draws the string to his breast and the "barb home to his bow." When the bow was rounded to an arch, he twanged it, and the arrow flew eagerly to its mark. All this is described in such lively and truthful colors, that the mind of the reader is raised to the highest pitch of expectation in respect to the result.

127-131. σέθεν, Epic for σοῦ. — λελάθοντο, Epic 2 aor. mid. for ἐλάθοντο. — Διὸς θυγάτηρ, i. e. Minerva. — ἀγελεΐη, *the spoil-collector*. — πρόσθε σταῖσα. See N. on v. 54. — ἡ = ἐκείνη. — τόσον—ὥς ὅτε,

as much—as when. The comparison has reference to the ease, with which Minerva averted the flying arrow. — χρὸς = σώματος. — παιδὸς is the separative genitive. — ἔέργει. Spitzner and Crusius from the Cod. Venet. read ἔέργη. See N. on 2. 147. Crusius takes λέξεται also for λέξηται.

132-140. δ' αὖτ', but on the other hand. δὲ is here resumptive, vs. 127-131 being a sort of parenthesis. — ὅθι, where. — διπλὸς ἦντετο θώρηξ, the double corslet met (i. e. was fastened together). The thorax consisted of two parts, the back-piece and breast-plate, which was connected by leathern straps, passing over the shoulders and fastened in front by clasps (ὀχῆες), and to the lower part of which the girdle was fastened by ὀχῆες ζωστήρος. Minerva, therefore, directed the weapon to that part of the armor, where it would meet with the most resistance. She did not ward it entirely off, as in the case of Diomedes (5. 853), for it was her design to permit Menelaus to receive a slight wound, in order that the league might be more effectually broken. — ἀρηρότι (sc. σώματι), fitting tight to his body. — διὰ μὲν . . . ἡρήριστο. "Pulcherrime motum sagittæ describunt hi duo versiculi; in quibus sententia, a pede tribrachi et dactylicis pluribus inchoata, in duplicem demum spondæum desinit." Clarke. — ἄρ', then, marks the order of the things mentioned. — ἐλήλατο, was impelled, pluperf. pass. of ἐλαύνω, with the imperf. signification. — μίτρης. This was a brazen belt, lined on the inside with leather, and stuffed with wool. It was worn next to the body, so as to cover the lower part of the abdomen, which the cuirass did not descend far enough to protect. Cf. Smith's Dict. Antiq. p. 1069. — ἔρυμα and ἔρκος are in apposition with ἦν referring to μίτρης. Zenodotus reads ἔλυμα, which Spitzner says neither answers to the wants of the metre or the sense. — ἀκόντων is the objective genitive. See N. on 1. 284. — οἱ—ἔρυτο = ἔρυτο οἱ χροά. Köppen. Sophocles (Gr. Verbs, p. 148) makes ἔρυτο the 3 sing. imperf. of ἐρύω, as if from ΕΡΤΜΙ. — διαπρὸ . . . τῆς, but it went entirely through (διαπρὸ) this also. εἶσατο, 1 aor. mid. of εἶμι. — ἐπέγραψε, grazed. It appears from the following context, that the wound was somewhat greater than would be inferred from this passage.

141-146. ὥς δ' ὅτε—μῖνῃ (stains). See N. on 2. 147. — Μηροῖς. See N. on 2. 861. The art of dyeing was carried by the Lydians to great perfection. — Κόερα "is a fem. of Κάρ, probably from the root Κάηρ." Smith's Crus. Lex. — παρήϊον (sc. ἄγαλμα. Cf. v. 144), a cheek-ornament. — ἔμμενσι denotes the purpose of μῖνῃ. — βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, but the ornament lies (as a present) for a king. — ἀμφότερον refers to κόσμος and κῦδος, which nouns denote the purpose of ἄγαλμα with which they are in apposition. — ἵππῳ, ἐλατῆρι. See N. on 1. 39. — τοῖοι, such, i. e. white as ivory. Heyne refers τοῖοι to the verb, in the sense of τοίως μιάνθην, so were stained. — μιάνθην, Epic 3 dual of μαιίνω. K. § 227. B. Soph. (Gr. Verbs, p. 196) makes it the aor. pass. 3 plur. Epic for μίανθεν (ἐμιάνθησαν).

151-154. *νεῦρον*, the thong, i. e. the string or nerve, by which the barb was fastened to the arrow. — *τε καί*, and also. — *ἐκτὸς* his flesh. — *ἄψορρον*, back, again; literally, flowing back. — *οἱ θυμὸς—ἀγέρθη* = his spirits rallied, he took heart. — *τοῖς δὲ* (among them. See N. on 158) refers to the chiefs who stood around Menelaus. — *χειρὸς*. See N. on 1. 197.

155-161. *φίλε* has *ĩ* on account of the arsis. — *θάνατον* is in apposition with *ὅρκι*, denoting its result = *for thy* (*τοί*. See N. on 1. 104) *death*. See N. on 3. 50. — *οἶον*, alone. — *μάχεσθαι* denotes the purpose of *προστήσας*. — *ὥς*. See N. on 1. 276. — *κατὰ—πάτησαν* (see N. on 1. 40), *trampled under foot* = *paid no regard to*. — *οὐ μὲν πως ἄλιον*, by no means in vain (i. e. unavenged when violated). *ἄλιον* is derived from *ἄλς*, the sea, which was considered in remote antiquity, as comparatively useless. Hence its epithet *ἀτρύγετος*, unfruitful. — *πέλει* = *can be*. — *σπονδαὶ κ. τ. λ.* Cf. 2. 241. — *εἵπερ γάρ*. See N. on 1. 81. — *ἐκ* belongs to *τελεῖ*. — *τε καὶ* = *yet*. — *ἀπέτισαν*. The aorist is here used of a future event, to mark its certain accomplishment. Cf. Mt. § 506. 2; K. § 256. f; S. § 211. N. 3.

164-168. *ὅτ'—ὀλώλη*. See N. on 1. 242. — *ὑψίζυγος* is properly used of one who sits high upon the rower's seat, or at the helm. Hence it takes the meaning, *high-sitting, high-ruling*. Crus. Lex. — *ἐπισσεῖησιν* (*shall brandish against*) depends on *ὅτ' ἂν*. — *ἐρεμνήν*, dark, gloomy, and hence *dreadful*. — *τῆσδ' ἀπάτης* is the causal genitive. Buttman prefers *τῆς ἀπάτης*. But Agamemnon refers especially to the violation of the league by Pandarus. See N. on 1. 65. A similar expression of confidence, that punishment will be visited upon those who violate their oaths, is found in Xen. Anab. III. 2. § 10.

169-175. *ἄχος σέθεν*, on your account; "regret for thee." Thiersch § 205. 12. *ἄχος σευ* (enclitic) would be *thy regret*. — *αἶ κε* = *εἰάν*. See N. on 1. 90. — *μοῖραν—βιότοιο*, measure of life which is allotted to you. — *ἐλέγχιστος*. Cf. 2. 285. — *πολυδίψιον*, very thirsty = destitute of water, reference being supposed to be had to the tradition, that Argos was once destitute of water. Cf. Crus. Lex. Col. Mure (Journal of a Tour in Greece, vol. ii. p. 180) refers this word to the fact, that all or most of the torrents flowing from the mountains that surround the Argolic plain, are drunk up by the thirsty soil, on quitting their rocky beds for the deep arable land. Some render it *much-desired*, but this would require a literal signification, *producing much thirst* = *causing great desire*. — *κεν—ἰκοίμην*, I shall return. S. § 215. 3. See N. on 2. 12. — *γὰρ* explains *ἐλέγχιστος*. Agamemnon fears that in case Menelaus should die, the Greeks would abandon the siege and return home. — *καδ' δέ κεν κ. τ. λ.* Cf. 2. 160; 176. — *πύσει*, will cause to decay, will rot. — *ἐπί*, after. K. § 296. II. 2. Some render it, *on account of*.

176-182. *κε—ἐρέει*. The indicative is rendered less certain and definite

by κε. Cf. Mt. 599. d. See N. on 1. 175. — ἐπιθρώσκων, *leaping upon* in derision. — αἶθ οὕτως—τελέσει' Ἀγαμέμνων, *thus may Agamemnon accomplish*. See N. on 2. 371. — ἐπὶ πᾶσι, *upon all*. — δὴ is taken ironically. See N. on 1. 110. — κεινῇσιν as it respects Helen and the treasures (cf. 3. 70). — ὥς ποτέ τις ἐρέει. Excited by the picture which his imagination has formed, Agamemnon, in the repetition of this passage from v. 176, omits κε, and thus expresses his full belief in the certainty of his prediction. — τότε is the correlative of ποτέ. — μοι . . . χθών, *may the wide earth yield for me*.

184–187. μηδέ τί πω δειδίσσῃς, *infect not with fear*. This verb was used intransitively in 2. 190. — ἐν καιρίῳ (sc. μέρει) = *in a mortal part*; literally, *in the right spot* for being deadly. — πάγη, Epic 2 aor. pass. of πήγνυμι, *has pierced, remained infixed*. — πάροιθεν, *on the outside*, is opposed to ὑπένερθεν in the next verse. — ζῶμα = θώρηξ, v. 16.

189–191. αἶ γὰρ—εἴη. See N. on 2. 371. — φίλος δὲ Μενέλαε. The interjection sometimes is put between the noun and adjective. Mt. § 277; S. § 155. b. For the vocative φίλος, cf. S. § 45. N. 1. — ἐπιμάσσεται (fut. of ἐπιμαίνομαι), *shall probe*; literally, *shall handle or touch*, as a surgeon a wound. — & . . . ὀδυνάων is a relative sentence denoting design or purpose. For the construction of παύσῃσι (σέ) ὀδυνάων, cf. S. § 197. 2. For the subjunctive, see N. on 3. 287.

192–197. Δείδον κήρυκα. See N. on 1. 334. — Ταλθύβι'. Cf. 1. 320. — Μαχάονα. Cf. 2. 732. — φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, *virum filium Æsculapii*, i. e. *filium puberem sive adultum*, nec puerem cui non sit committendus æger ex vulnere." Bothe. Cf. Mt. § 430. 6. Heyne says that φῶτα may be constructed with Μαχάονα, or taken absolutely. — ἴδῃ Μενέλαον, *may see Menelaus*, i. e. *examine his wound*. — τίς, *some one*. Agamemnon was ignorant of the name of the archer, who had wounded his brother. Cf. vs. 113–115. — τῷ i. e. the archer referred to in the preceding line. — κλέος—πένθος. See N. on πῆμα, 3. 50.

199–203. βῆ δ' ἰέναι. See N. on 2. 183. — παπταίνων denotes purpose. See N. on 1. 13. — Τρίκης ἐξ. See N. on 2. 729. — ἀγχοῦ. See N. on 2. 172.

204. ὄρσ', i. e. ὄρσο. In 3. 250, it is written ὄρσεο.

205–208. Cf. 195–198.

209–214. βὰν (i. e. ἔβησαν) refers to Machaon and the herald. — ὅθι . . . ἦν, *where was the wounded, yellow-haired Menelaus*; not *where Menelaus had been wounded*, for it is highly probable that he had been removed from that place, to one less exposed to the enemy's missiles. — δὲ in περὶ δ' connects its sentence with ὅθι . . . ἦν, *and where around him had gathered*, etc. I have left it, however, as Wolf edited it, in the form of a parenthesis. — ἀγηγέραθ' (i. e. ἀγηγέρατο), Epic pluperf. 3 plur. of ἀγείρομαι, with reflexive signification, *collected, gathered together*. The personal ending -ατο is put for -ντο. Cf. S. § 118. 2. — δ δ' refers to Menelaus

— αὐτίκα δ' responds to ἀλλ' ὅτε in v. 210. — πάλιν is taken by Ihiersch, Crusius, and Bothe, with ἐξελκομένοις, and ἄγεν (for ἔαγεν, i. e. ἐάγησαν) they translate, *were broken off* and left in the wound. Others with Wolf construct πάλιν with ἄγεν, in the sense of *were bent back*. The former method of punctuation and translation seems preferable.

215, 216. Cf. vs. 132-135; 185-187.

218, 219. αἶμα' ἐκμυζήσας, "more rudium populorum." Bothe. — ἐπ' belongs to πάσσε (ἐπιπάσσε) in the next verse. — ἄρ'. See N. on 1. 306. — οἱ—πατρί, *to his father*. See N. on 1. 104. — Χείρων, *Chiron*, a Centaur, famed for his skill in hunting, music, medicine, and prophecy. He was the teacher of some of the most eminent heroes and princes of Greece. See N. on 1. 268.

220-222. τόφρα δ' (*in the mean while*) is opposed to ὄφρα. It is not to be interpreted too rigidly, since, as Heyne remarks, if the Trojans all the while were advancing, the short space between the armies, would have left very little time for Agamemnon to marshal his forces, and harangue severally his leaders. — Τρώων στίχες ἤλυθον. The Trojans seeing Menelaus struck by the arrow, determined to take advantage of the panic and confusion in the Grecian ranks, and to strike an effectual blow, before their enemies could recover their spirits and arm themselves. — οἱ δ' refers to the Greeks, who had laid aside their spears and shields. Cf. 3. 114. — αὖτις, *again*. Cf. 3. 340. — κατὰ—ἔδυν, "*induerunt*." Crusius. — μνήσαντο with joy.

223-227. οὐκ ἂν—ἴδοις, *you would not have seen*, is put, says Eustathius, for the Attic οὐκ ἂν εἶδες. The protasis can be mentally supplied. — Βρίζοντα, *slumbering*, i. e. inactive. The litotes in this verse is highly beautiful and emphatic. — καταπτώσσοντ', *stealing away* = shrinking from battle. This word is employed of animals crouching in terror, and creeping away to hide themselves. — γὰρ confirms what has just been said of Agamemnon's activity. — ἔασε, *he let go* = *he gave* to his attendant. — ποικίλα, *adorned*. — ἀπάνευθ', *apart* from Agamemnon, yet near at hand, as appears from παρισχέμεν in v. 229. — φυσιδώντας, *snorting*, as steeds do when impatient of inaction.

229-233. παρισχέμεν, sc. τὰ ἄρματα. — ὁππότε κεν—λάβῃ. See N. on 1. 168. The subjunctive is here made to depend on a historical tense. Such departures from the usual laws of dependence give vivacity to the narration. Cf. K. § 345. 5. — αὐτὰρ not only serves as a connective, but it opposes what follows, to the usual method in which Agamemnon reviewed his army, viz. in his chariot. — ἐπεπωλεῖτο. Here begins the ἐπιπώλησις of Agamemnon, referred to in the title of the book. — οὗς—ἴδο See N. on 2. 187. — τοὺς is the antecedent of οὗς, the relative sentence being placed first for the sake of emphasis.

234-237. μήπω τι, *in no respect whatever*. — ἀλκῆς is the separative genitive S. § 197. 2. — ἐπ' ψευδέσσι, *to perjured men*. ἐπὶ denotes the

aim of ἀρωγός. Cf. K. § 296. II. 3. d. Ernesti, Heyne, and some others accentuate ψεύδεσσι, as though from ψεύδος, and render it, *falsehoods, de-
ceits*, the abstract for concrete. — ἀλλ' οἵπερ πρότεροι, *but whoever first*. Cf. vs. 67, 72. — χροῦ, singular for plural.

240, 241. οὔστινας—τούς. See N. on τούς, v. 233. — μεθιέντας—πο-
λέμοιο, *departing from the battle*. S. § 197. 2.

242-246. ἰόμωροι, *fighting with arrows* (at a distance, and not venturing
in close conflict)=*cowards*. Some with Schneider derive it from ἰά, *voice*,
in the sense of *braggarts*. Others, by a different etymology, render it *short-
lived, destined to speedy death*. — οὐ νυ σέβessθε, *are ye not ashamed?* —
τίφθ' (i. e. τίπτε). See N. on 1. 202. — ἑστητε, Epic for ἑστατε (i. e.
ἑστήκατε). Cf. K. § 225. 11; Butt. § 107. 27. Thiersch, however, after
Ptolemy of Ascalon, whom he considers one of the greatest of the ancient
grammarians, makes it an aorist (*did you place yourselves = do you stand?*),
and writes it ἑστησε. — τεθηπότες, 2 perf. part. of τέθηπα (θάφω) as pre-
sent. — ἔκαμον—δέουσαι. See N. on 1. 168. — πολέος (=wide), Epic
gen. of πολύς. — πεδίοιο. See N. on 2. 801. — σφι—φρεσί. See N. on
1. 104. — ὥς responds to ἤντε in v. 243. — ἦ μένετε, *or do you wait*.
This verb is here constructed with the accusative and infinitive. — ἔνθα
τε νῆες εἰρύατ' (i. e. εἴρυντο. See N. on 1. 239) εὐπρυμνοί, i. e. *into the camp*.
— αἶ κ', *whether*. See N. on 1. 66. — ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρα for your
protection.

251-256. Κρήτεσι. Cf. 2. 645. — οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα, *Idomeneus
and his forces*. See N. on 3. 146. — Ἰδομενεύς, sc. ἐδωρήσσετο. —
Μηριόνης. Cf. 2. 651. — πυμάτας, *in the rear*. Meriones acted as the
οὐραγός. Cf. Xen. Cyr. II. 3. § 22, with my note. — μειλιχίοισιν, sc.
ἐπέεσσιν.

257-260. περί—Δαναῶν, *above the Greeks*. Crusius accentuates it περί,
as a preposition. — ἐνὶ πτολέμῳ, *in battle*, i. e. as a warrior. Some take
it in the sense of *rewards of battle, or councils of war*. — δαίθ', i. e. δαιτί.
— ὅτε περ (whomsoever)—κέρωνται. See N. on 1. 168. — γερούσιον—
οἶνον, *wine appropriated to the elder chiefs* (i. e. to such as are admitted to
the council); "*wine of honor*." Crus. — κέρωνται (see κεράννυμι) is ac-
centuated as if from κέραμαι. — εἶπερ γάρ. See N. on 1. 81. The apo-
dosis commences with σὸν δὲ πλεῖον. — ἐμοὶ limits ἑστηχε understood.
— ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. See N. on 1. 110. — ὄρσευ, Epic for ὄρσεο. —
οἶος . . . εἶναι, *such as you formerly professed to be* (=have shown yourselves).
οἶος agrees with the subject implied in ὄρσευ.

266-271. ἐρίηρος, *warmly attached, constant*. Butt. (Lexil. No. 62. § 4)
renders it, *suitable, agreeable*. But this might be suitably spoken by Aga-
memnon in reference to Idomeneus, but not by Idomeneus in reference to
himself. — ὑπέστην=ὑπεσχόμην. Schol. — ἀλλ' responds to μὲν in v.
266. — σὺν—ἔχευαν (i. e. συνέχευαν), *made void, confounded*. — ἐπεὶ
. . . δηλήσαντο. See N. on v. 67

272-278. κῆρ is the accusative synecdochical. — Αἰάντεσσι, *the Ajaxes*. See N. on 2. 273. — νέφος—πεζῶν, *a cloud of infantry*. Madame Dacier says that the poet softens the boldness of this metaphor, by the comparison which follows. — ὥς δ' ὅτ'—εἶδεν. See N. on 3. 10. — ἀπὸ σκοπιῆς, *from a watch-station*. Cf. Odys. 4. 524. — ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς, *by the roar of the west-wind* (see N. on 2. 147) = *by the boisterous west-wind*. — τῷ δὲ refers to the goat-herd, and limits φαίνεται'. The comparative μελάντερον is usually explained, as being put for the positive (see N. on 1. 32), but Buttmann (Lexil. No. 55. § 2) thinks that ἥύτε is put here for ἡ, and renders the passage, *blacker than pitch*. — φαίνεται' refers to the cloud. — ἰδὼν is the participle of εἶμι. — λαίλαπα, *hurricane*. This picture of a dark cloud in the west, charged with a tempest, is replete with beauty and power.

279-282. ἰδὼν = *at sight of*. — φάλαγγες κυάνεαι, *dark squadrons*, so called, because the denseness of their ranks and their armor, gave to them at a distance a dark appearance. — πεφρικυῖαι, *bristling*, like water when first roughened by the wind, or like the agitated surface of a corn-field, upon which falls the first blast of a rising tempest.

286, 287. σφῶϊ κελεύω, *you indeed—for it is not meet to excite you—I do not command*. Such is the punctuation and interpretation of Wolf, Crusius, Trollope, Butt. (Lexil. No. 82), and seems on the whole the most natural and easy. Heyne, Clarke, Bothe, and some others, construct ὅτρυνέμεν with κελεύω, *I do not command you to excite your troops, for it is not becoming* (i. e. your activity renders it unnecessary). — αὐτῷ, *you yourselves* = *you of your own accord*. This clause is causal, and is therefore introduced by γάρ.

288, 289. αἱ γὰρ Ἀπολλον. Cf. 2. 371. — πασιν—ἐνὶ στήθεσσι. See N. on 1. 24. — θυμός, *courage, martial energy*.

290, 291. See Ns. on 2. 373, 374.

292-294. τοὺς μὲν, i. e. the Ajaxes and their troops. — αὐτοῦ, *where* where they were drawn up. — ἔτετμε, *he found*. — λιγὺν—ἀγορητήν. See N. on 1. 248. — οὓς, "*suos*." Crus. — στέλλοντα, *marshalling*. Dacier says, that it is worthy of observation with what touches Homer sets off Nestor. Some are arming, others are armed, but Nestor is already putting his troops in battle array.

297-300. ἱππῆας, *the charioteers*. — πρῶτα, *in the van*, opposed to ἐξόπιθε, *in the rear*. — ἔρκος, *the bulwark, main support*; literally, *fence, inclosure*, and hence, *protection*. — ἔμεν (i. e. εἶναι) denotes the purpose of στήσεν. — ἔλασσεν, *he drove*, is a very expressive word in this connection. — ὄφρα—πολεμίζοι. K. § 330. 2. — καί, *even*. — ἀναγκαίῃ, *by necessity*, is the instrumental dative. Homer is supposed to have preferred this disposition of troops for battle, since he makes Nestor to adopt it on this occasion. In the eleventh book, however, he represents Agamemnon, as posting his infantry in the van and his chariots in the rear. Polybius

says, that in the battle of Zama, Hannibal posted his weakest and less reliable troops in the centre. In modern warfare the choicest troops are generally held in reserve. Such was the practice of that great master in the art of war, Napoleon, whose Old Guard was always kept out of action, until the critical moment, when its charge was sure to be resistless and decisive of the fortunes of the day. — σφούς, *suos*. See N. on οὗς, v. 294. — ἐχέμεν = κατέχεμεν. Cf. v. 227. — μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ, *and not to become confused in the crowd*.

303–305. μηδέ τις—μεμάτῳ (3 sing. imper. of μάω) *let no one rush on*. — οἶος, *alone*. — πρόσθ' ἄλλων, *before the others*. — μάχεσθαι denotes the object of μεμάτῳ. — ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε. “The spirited mode of representation among the Greeks, and the desire to make past events appear as present, often changes the indirect discourse into direct, or the direct into the indirect. In the first case there is a change of person.” K. § 345. R. 6.

306–309. ὃς δέ κ' ἀνὴρ κ. τ. λ. There are various interpretations given to this passage, which for brevity's sake I must omit. Prof. Felton seems to have hit the true meaning: *and whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (of the enemy), let him attack with extended spear.* — ᾗδε, *thus*, i. e. in the way here recommended. — οἱ πρότεροι, *the ancients*. — νόον and θυμόν refer to the union of prudence and valor, by which the persons here spoken of had been victorious.

310. πάλαι belongs to εἶδώς.

313–316. εἴθ'—ἔποιτο. See N. on 2. 371. — ὥς . . . ἔποιτο, *thus thy knees could follow* (i. e. keep pace with your courage) = *thus you might have corresponding strength of limb*. — ὁμοῖον, *common*, i. e. appertaining to all men. — ὥς ὄφελεν. See N. on 1. 415. — ἔχειν, sc. γῆρας.

318–325. μάλα . . . ὥς ὅτε, *I could also very much wish that I was the same* (in age and strength), *as I was when*, etc. Nestor at once recurs to his youthful days, when he fought with the gigantic Ereuthalion. Old age takes pleasure in recalling the deeds of youth. The old man had, however, too much sense to consume time now by relating the whole story. He does this in 7. 124–160. — ἅμα πάντα, *all things at the same time*. — εἰ . . . ἔα (Epic for ἦν), *if then I was a youth*, i. e. had the strength and vigor of youth. In like manner γῆρας, by the force of the antithesis, must be taken in the sense of *wisdom of age*. This shade of thought, which a due regard to the preceding context renders obvious, has been generally overlooked by translators. — ἀλλὰ καὶ ὥς, *but even thus*. — ἱππεῦσι, i. e. in the van. Cf. v. 297. — γέρας, *province, office*. — αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι. See N. on v. 27. — γεγάσι = εἰσί.

327–335. εἶρ' υἱόν. Clarke says that this asyndeton expresses the haste of Agamemnon (see N. on 1. 105). To which Ernesti appends, *non credo*

Cur enim non festinat, 3. 365 aut 2. 9. — Μενισθῆα Cf. 2. 552. — υῆστωρες αὐτῆς, counsellors in battle (S. § 187. 2) = brave and skilful warriors; "exciters of battle." Voss. — ὁ—Ὀδυσσεύς. See N. on 1. 391. — οὐκ ἀλαπαδναί is a litotes for unconquerable. — ἔστασαν, sc. μένοντες. Cf. v. 333. — οὐ γάρ πω, for not yet. Cf. 1. 108. — σφιν (= αὐτῶν) limits λαός. See N. on 1. 104. — ἀκούετο is here employed actively. — ἀλλὰ νέον, since but just now. — κίνυντο = ἐκινούντο. Crus. — οἱ δέ, i. e. Menestheus and Ulysses. — ὁπότε—ὀρμήσειε. See Ns. on 1. 610; 3. 55, 216. — πύργος. This name was given to a body of troops, drawn up in the form of a rectangular parallelogram, having its front narrower than its depth. — Τρώων denotes the object or aim of ὀρμήσειε (intransitive). Cf. S. § 193. — ἄρξειαν (sc. Ἀχαιοὶ implied in πύργος Ἀχαιῶν) πολέμοιο. S. § 189.

339–344. σὺ refers to Ulysses. — κεκασμένε. Cf. N. on 2. 530. Agamemnon vents his displeasure at the apparent remissness of Ulysses, by designating him as one distinguished for low artifice. — κερδαλέοφρον. See N. on 1. 149. — τίπτε καταπτώσσουντες. See N. on v. 224. — σφῶϊν — ἐπέοικε—ἐόντας ἐστάμεν. See N. on ἐόντα, 1. 541. — μάχης—ἀντιβολῆσαι. See N. on 1. 67. — πρώτῳ . . . ἐμεῖο (Epic for ἐμεῦ), for ye first hear from me of the feast (S. § 192. 1) = you are the first whom I invite to the feast. δαιτὸς may be referred to the genitive of cause. See N. on 2. 466. — ὁπότε—ἐφοπλίζοιμεν. See Ns. on 3. 55, 216, 233. — Ἀχαιοὶ is in apposition with the subject of ἐφοπλίζοιμεν.

345–348. φίλ' (i. e. φίλα), sc. ἐστίν. See N. on 1. 107. — ὅφρ' ἐθέλητον, as long as it is pleasant = until you are satiated. — φίλως χ' ὀρόωτε, you would look on with pleasure. — καὶ εἰ, even if. — ὑμείων (Epic for ὑμῶν) limits the adverb of place προπάροιθε. S. § 187. 4.

350–355. ποῖον . . . ὀδόντων, what a word has escaped the barrier of your teeth? σέ—φύγεν ἔρκος. The construction may be referred to the σχῆμα καδ' ὅλον καὶ μέρος. See N. on 1. 237. ἔρκος may be referred in Sophocles' Gram. to § 182. As it respects the signification of ἔρκος ὀδόντων, the old commentators, and most of the modern ones, take it in the sense of lips, since these are a fence (i. e. protection) of the teeth. But Nitzsch, Bothe, and Crusius explain it, as referring to the teeth themselves, from their similarity to a palisade. — πῶς δὴ φῆς, how indeed can you say? = you cannot in truth say. — μεδιέμεν, sc. ἐμὲ or ἡμᾶς. — ὁππότε—ἐγείρομεν (i. e. ἐγείρωμεν). See N. on 1. 168. — Ἀχαιοί. See N. on v. 344. — Ἄρῃα. See N. on 2. 385. — αἱ . . . μεμήλη, if these things are an object of care to you. There is much sarcasm in this expression. Cf. 1. 226–228. μεμήλη is the 3 sing. 2 perf. subj. of μέλω, as present. — Τηλεὶ ἄχαιο φίλον πατέρα is a periphrasis for ἐμέ. Cf. 2. 260. — ἀνεμώλια, idle, useless.

357. ὥς γνῶ χωομέναιω, when he saw that he (Ulysses) was angry. For

the construction, cf. S. § 192. 1; Mt. § 349. Obs. 2. The accusative is the more usual case after γινώσκειν — λάξετο is a poetic form of λαμβάνω. — μῦθον i. e. the words which had given offence to Ulysses.

358-363. πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ (see N. on 2. 173). How different from the κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, in the previous address of Agamemnon. It is a remark of one of the old commentators on this passage, that in disputes and fallings out, anger makes us take for vices the best qualities our friends have. — περιώσιον, *very much, excessively*. — κελεύω. See N. on v. 286. — τοι θυμός. See N. on 1. 104. — φίλοισιν. See N. on 2. 261. — ἥπια δήνεα οἶδε, sc. ἐμοί. — τὰ . . . περ, *for you think the same things which I think* = we perfectly agree in our views and feelings. περ enhances the meaning of ἐγὼ = *I myself* and no other. — ταῦτα refers to the harsh reproof of Agamemnon. — ὅπισθεν, *hereafter*. — νῦν, *just now*. — μεταμόνια = ἀνεμώλια, v. 355. Crusius. This ready and frank acknowledgment of Agamemnon, that he had wrongly censured Ulysses, restores him to the good will of the reader, and we are now prepared to accompany him with respect and sympathy, in his onward tour of inspection.

365-367. Τυδέος υἱόν. See N. on 2. 406. — Διομήδεα is trissyllabic by synizesis of -εα. — κολλητοῖσιν, *joined together* in close order and ready for battle. — Σθένελος. See N. on 2. 564. — καὶ τὸν μὲν κ. τ. λ. Cf. vs. 336, 337.

370-375. ὦ μοι, *ah me! alas!* — τί πτώσσεις. Cf. v. 340. — πολέμοιο γεφύρας, *the bridges of battle*, i. e. the space which lies between the contending armies. — οὐ μὲν Τυδεΐ κ. τ. λ. This allusion to Tydeus was well-adapted to awaken the martial fire of his son. It is worthy of note, that Minerva (cf. 5. 800) wishing to arouse Diomedes to contend with Mars, draws a similar comparison between him and his father Tydeus. — ὥς, *thus*, refers back to what has just been said of the valor of Tydeus. — περὶ gives to γενέσθαι the sense of *to surpass*.

376-381. ἄτερ πολέμου, i. e. not in a hostile manner. — Πολυνείκεϊ, *Polynices*. It was to assist him in the recovery of his right, to reign alternately with his brother Eteocles according to agreement, that the war against Thebes was undertaken. — ἀγείρων denotes the purpose of εἰσῆλθε. See N. on 1. 13. — οἳ ῥα (see N. on 405) refers to Tydeus and Polynices. — τότε, *then*, i. e. when they came to Mycenæ. — μάλα, *very much*. — δόμεν, Epic for δοῦναι. — οἳ δ' refers to the Myceneans. — ἔτρεψε (= ἐκώλυσε. Schol.), *forbade* their joining in the Theban war by sending auxiliaries. Bothe says that reference is had in ἔτρεψε, to the disastrous issue of the first Theban war, not to the sending of the auxiliary forces. He therefore refers οἳ δ' in v. 382, to Tydeus, Polynices, and the Mycenean auxiliaries. — παραίσια, *unpropitious*. — φαίνων denotes the means. See N. on 1. 168.

382-384. πρὸ ὁδοῦ ἰγέροντο, *were advancing on their way*. — Ἀσωπόν

Some think that this was the Asopus in Peloponnesus, but it is better to refer it to the one in Bœotia which flows into the Eubæan sea, and to the north of which Thebes was situated. — ἐνθ' αὐτ' . . . Ἀχαιοί. The protasis is found in οἱ δ' ἐπεί, v. 382. — αὐτε, *rursus*, mutato consilio, substituerunt Argivi et, priusquam longius procederent, legatum Thebes miserunt Tydeum." Bothe. — ἀγγελίην . . . στείλαν, i. e. ἐπέστειλαν Τυδῇ (contr. for Τυδέα) ἀγγελίην, *sent Tydeus on an embassy*. ἀγγελίην is the accusative of design or purpose. Cf. K. § 278. 4.

385–390. Καδμείωνας, *Cadmeians*. The Thebans were so called, because Cadmus was the founder of their city. Cf. Soph. Œd. Tyr. v. 1. — βίης Ἑτεοκλείης. See N. on 2. 666. — ξεινός περ ἐὼν (see N. on 1. 132), "*quamvis hospes, hospites non reveritus Thebanos*." Bothe. — προκαλίστο. See N. on 3. 19. — πάντα (sc. ἄεθλα) ἐνίκα, *he conquered in all the contests*. For the construction, cf. K. 278. 2; S. § 184. N. 1. After the feast, it was quite customary to have trials of strength and skill. Bothe cites Odys. 8. 97, where Ulysses irritated by Euryalus, challenged the Phæacians, although he was their guest. — τοίη . . . Ἀθήνη, *such an assistant to him was Minerva*.

391–400. κέντορες ἵππων, *horse-spurring*. — ἀνερχομένῳ to the Argive forces. Cf. v. 384. — πυκινὸν λόχον εἶσαν, *placed a close ambuscade*. — κούρους is in apposition with λόχον. — αἰκέα πότμον, *an ignominious death*, both on account of their superior numbers with the advantage of ambuscade, and their treacherous assault upon him an ambassador. — ἓνα . . . νέεσθαι, *one alone he permitted to return home*. ἔει (from ἰέω) when accentuated ἔει, is to be referred to ἔω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 162. ἄρα refers to the clause which follows. The inversion gives vivacity and emphasis to the narration. — πιθήσας (*in obedience to*) denotes cause. See N. on 1. 7, 196. — τὸν is employed, δεικτικῶς (see N. on 1. 20), the speaker pointing to Diomedes. — εἶο (Epic for οὔ) = αὐτοῦ, is governed by χέρηα = χειρείονα. — μάχη limits the meaning of χέρηα.

402, 403. αἰδεσθεις is causal. See N. on πιθήσας, v. 398. — αἰδοίσιον on account of his dignity. — υἱὸς Καπανῆος, i. e. Sthenelus. He seems to have inherited his father's roughness and arrogance, who boasted that he would take Thebes in spite of Jupiter.

404–410. μὴ ψεύδε' (i. e. ψεύδου). The charge of falsehood was not as offensive among the ancients, as in our times. — ἡμεῖς the Epigoni. The repetition of ἡμεῖς in v. 406 gives emphasis. — Θήβης ἔδος, *the seat of Thebes = Thebes*. — ἀγαγόνθ' (i. e. ἀγαγόντε). The dual refers to the speaker and Diomedes. — κείνοι, i. e. οἱ πατέρες. — ἀτασθαλίῃσιν. See N. on 1. 205. Capaneus resolved to scale the walls of Thebes in despite of Jupiter, and was therefore struck with thunder. Tydeus, in punishment for his ferocity in tearing with his teeth the head of Menalippus who had wounded him, was abandoned by Minerva and perished. — τῷ. See N. on 2. 250. — μὴ—τιμῇ. In prohibitions the Greeks commonly use

only the pres. imper. or aor. subj. K. § 259. 5; S. § 218. 3. — μοι = *in my presence*. S. § 201. 4; Rost § 105. N. 2.

415–418. τούτῳ refers to Agamemnon, and τούτῳ δ' αὖ is an emphatic repetition. See N. on v. 406. — πένθος. Cf. v. 197. — νῶϊ μεδώμεθα, *let us both attend to* = let us think of nothing else than the fierce battle (δούριδος ἀλκῆς. Cf. v. 234).

419–421. These verses are like the blast of a trumpet, summoning the reader to prepare for the rehearsal of the daring exploits of Diomedes which are soon to be given. Köppen supplies τοῦ βραχεῖν with ὑπό, *on account of the clangor*; but it is better to take it as an adverb, in the sense of *somewhat, a little*. — ταλασίφρονά περ, *one who was ever so brave*.

422. We are now by one of the most splendid comparisons, about to be introduced to the first battle in Homer, of which Pope says, “it is worthy of observation with what grandeur it is described, and raised by one circumstance above another, till all is involved in horror and tumult.”

423–426. ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, *is excited in quick succession*. — Ζεφύρου. See N. on 276. — χέρσῳ ῥηγνύμενον μέγала βρέμει, “*breaking on the land it thundered loudly*.” Cowper. χέρσῳ is opposed to πόντῳ in the preceding verse. — κυρτόν, *swollen*; literally, *bent, curved*, as a wave rolling along and ready to break upon the shore. — ἀποπτύει, *scatters*; literally, *spits out*. In this comparison Homer does not refer, as Madame Dacier supposes, to the result of the approaching conflict, but the manner in which the Greeks approached to battle, and the fury with which it was fought. Ozell in his English translation of Homer, says that this fine image is given but by halves in the English translations. But he must be sharp-sighted indeed, if he can find in the original, “the western wind tyrannizing over the liquid plain,” “mountains of congested waves riding on each other's back,” “covering the rock's surmounted head with weeds,” with which Dacier has diluted the simile.

429–432. οἱ δ' ἄλλοι, i. e. the troops. ἄλλος is often used in the sense of something different, not like the thing previously mentioned. — ἀκὴν ἴσαν. Cf. 3. 8, 95. — οὐδέ κε φαίης. See N. on 3. 392. — ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν, *having a voice in their breasts* = *able to utter a sound*. — τὰ (= ἅ) εἰμένοι, “*quibus indutis*.” Crus. See N. on 3. 57. There is great beauty in these lines. The vast army is represented as marching in order and profound silence, each squadron obeying its leader, with armor flashing in the sun-beams. Every circumstance is made to stand out in due prominence, and the whole scene is strikingly picturesque and imposing.

434–436. ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν, *while being milked of their white milk* (= *at milking-time*). The construction may be referred to K. § 281. 2; S. § 184. 1; 177. 3. — μεμακῦναι, *bleating*, 2 perf. part. for μεμηκῦναι, from μηκάομαι. — ὥς Τρώων. There is an anacoluthon here, Τρῶες δ' in

v. 433, which was separated from its verb by the intervening simile, being repeated but with a varied construction. Cf. 2. 459. 474.

437, 438. γὰρ explains why there was such noise in the Trojan ranks. — ὁμοῖα = *the same*. — ἴα = μία. S. § 80. 1. — γλῶσσ' ἐμέμικτο, *the language was mixed*. Cf. 2. 804, 805. — πολύκλητοι, *culled from many parts*.

439–441. τοὺς μὲν refers to the Trojans. They were assisted by Mars, the god who presided over the stormy tumult of battle, while Minerva, the goddess of war conducted with forecast and prudence, was the protecting divinity of the Greeks. — Δεῖμος, Φόβος, and Ἔρις belong to the retinue of Mars, but are here introduced as exerting their agency on both armies. Cf. v. 444. — ἄμοτον μεμανῖα, *raging insatiably*.

442–445. ἦτ' (i. e. Ἔρις) κορύσσεται, *at first she raises herself small*. — ἐστήριξε is the aorist with present signification, the action being regarded as a customary one. Cf. K. § 256. 4. d; S. § 211. N. 2. — τότε, i. e. in the time of the present conflict. — ὁμοῖον. See N. on v. 315. — ὀφέλλουσα. Cf. 1. 510; 3. 62. This description of Discord has been greatly admired in all subsequent times, and is borrowed almost word for word by Virgil, in his description of Fame in *Æn.* 4. 173.

447–449. σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, *then they struck together their shields in fight*. — μένε' (cf. 2. 387) belongs to ἔβαλον by zeugma. See Ns. on 3. 73, 327. — ἀτάρ, *then*, introduces the apodosis after ὅτε in v. 446. — ἀσπίδες . . . ἀλλήλησι, *embossed shields pressed upon each other*. Milton seems to have had this passage in his eye in *Paradise Lost*, 6. 207–210:

“————— Now storming fury rose,
And clamor, such as heard in heaven till now
Was never; arms on armor clashing bray'd
Horrible discord, and the madding wheels
Of brazen chariots rag'd; —————”

450–456. οἰμωγὴ of the wounded. — εὐχολὴ of the victors. These limiting words are referred to in ὀλλύντων and ὀλλυμένων, in which Bothe says, is a *hysteron proteron*. — ῥέε . . . γαῖα, *the ground flowed with blood* = blood drenched the ground. — χεῖμαρροι (contr. for χεῖμάρροισι) ποταμοί, *winter torrents*, i. e. torrents swollen by wintry storms. — κατ' ὕρεσφι = κατ' ὀρέων. Crus. — συμβάλλετον. The dual is employed, because the simile refers to the encounter of two armies. Cf. K. § 241. R. 9. — κρουνῶν ἐκ μεγάλων depends on ῥέοντες, and κοίλης ἔντοσθε χαράδρης explains the locality of μισγάγκειαν. — τῶν δ' refers to the two torrents. — ἰαχὴ τε φόβος τε. Bothe finds a hendyadis here. These lines furnish a specimen of the vigor and fire, with which the Homeric battles are related.

457–462. The deeds of individual heroes are now narrated. Diomedes

is kept out of sight, inasmuch as his exploits are to be given at large in the next book. — Ἀντίλοχος. He was son of Nestor and one of the bravest of the Greeks. Cf. 5. 580; 6, 32. — τὸν ῥ' (see N. on 1. 405) ἔβαλε—φάλον. For the double accusative see N. on v. 350. — ὅστέον εἴσω. See N. on 1. 71. — ὥς ὅτε πύργος (sc. ἤριπε). This simile illustrates the size and strength of the fallen hero.

463–469. ποδῶν. See N. on 1. 197. — Ἐλεφήνωρ. Cf. 2. 540. — ὑπ' ἐκ βελέων, *from under the weapons* (i. e. from the range of the missiles) Crosby § 671. 14. — μίνυνθα . . . ὀρμή, *but his attempt was short*, i. e. he himself soon fell. — νεκρὸν . . . ἰδών, i. e. ἰδὼν ἐρύοντα (Ἐλεφήνωρ) νεκρόν. — τὰ οἱ . . . ἐξεφάνθη, *which were unprotected* (literally, *were visible*) *by his shield, as he stooped down* (to drag away the body); literally, *to him stooping*. See N. on 1. 104. — λῦσε δὲ γυῖα, *and loosed his limbs* = *caused his limbs to relax*, a kind of euphemism, by which Homer frequently denotes the death of an individual.

470–472. ἔργον = μάχη. — ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, *and man grappled with man*.

474–476. ἡΐθεον, *a youth*. — Σιμοείσιον. A child was often named after the place of its birth. Cf. 5. 49. — Ἰδηθεν, *from Ida*. See N. on 2. 821. — μῆλα ιδέσθαι, *in order to see their flocks*.

478–484. θρέπτρα. This word denotes the support, which parents receive from their children, for their care in bringing them up. — δὲ = γάρ. — οἱ αἰών. See N. on 1. 104. — δουρὶ δαμέντι, *conquered by the spear*. μιν—βάλε στήθεσ. See N. on v. 350. — ἀντικρύ, *straight through*. This shows the force with which the spear was thrown. — ἐν κονίησι χαμαί, *on the ground in the dust*. — ἥ . . . πεφύκει, *which has grown in the low ground of a spacious marsh*. — ὄζοι, *branches*.

486–490. ὄφρα . . . δίφρω, *in order that he might bend it* (i. e. form it by bending) *into the fellowe (of the wheel) of a splendid chariot*. The subjunctive here follows a historical tense, to give a more lively representation of a past act. Cf. K. § 330. R. 1. a. — ἀζομένη, *drying* in order to season. — τοῖον . . . ἐξανάριξεν. The comparison of Simoisius to a poplar, which was standing in graceful beauty, but afterwards being cut down and stripped of its branches lay drying in the sun, is very beautiful and apposite. — τοῦ δ' refers to Ajax. — αἰολοδώρηξ, *having a variegated cuirass*; according to Voss, *a moveable cuirass*, i. e. one which the activity of the wearer renders rapid in its motions. — καθ' ὄμιλον, *through the crowd*, i. e. he was among the ranks when he sent his weapon. Bothe renders it *simul*.

491–500. τοῦ μέν, i. e. Ajax. — νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα (cf. v. 467), *while dragging away the body* (of Simoisius) *in another direction*. — ἄμφ αὐτῷ, *by it* (i. e. the body). See N. on 2. 388. — τοῦ δ'—ἀποκταμένοιο, *on account of him slain*, is the genitive of cause. — μάλ' ἐγγύς, *very near*, in order to make his aim more certain and effective. — ἀμφὶ ἔ παπτήνην

in order to see who threw the spear at Leucus, or to select a worthy subject of his vengeance. — ὑπὸ κεκάδοντο (Epic 2 aor. mid. of χάζω), *but the Trojans gave back*. The reason is contained in ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. S. § 226. — ἄλιον, *in vain*, i. e. without doing execution. — Ἀβυδόθεν, *from Abydos*. See N. on 2. 836. — παρ' ἵππων ὠκείων, *from the swift steeds* which had been committed by Priam to his charge. Cf. 1 Chron. 27, 25–31. Stadelmann refers it to the mode of his conveyance to Troy, *by the swift chariot*.

501–508. τὸν ῥ'. See N. on 1. 405. For the double accusative after βάλε, see N. on vs. 350, 459. — δούπησεν αὐτῷ. This beautiful line is of frequent occurrence. Cf. Virg. Æn. 10. 488. — ἴθυσαν προτέρω, *and were pushing on much further*. — Περγάμου, *Pergamus*, was the citadel of Troy, where Apollo had a temple. Cf. 5. 446.

509–513. ὄρνυσθ' (2 aor. imper. pres. of ὄρνυμι), *rush on*. — χάρμης (i. e. μάχης) is the genitive of separation. — ἐπεὶ σίδηρος. Construct ἐπεὶ οὐκ ἐστὶ σφι χρῶς λίθος. The effect of this is denoted by ἀνασχέσθαι, *so as to resist*. — ταμεσίχροα, *flesh-wounding*. — βαλλομένοισιν, *when they are struck*, agrees with σφι. — οὐ μὰν οὐδ', *certainly not*. See N. on 2. 703. — Ἀχιλεὺς. The poet keeps his chief hero before the mind of the reader. — πέσσει. Cf. 1. 81.

514–516. φάτ'—δεινός, *spoke terribly*, referring to the loudness of the command, or its bold and warlike tone. — Τριτογένεια, an epithet of Minerva, supposed by some, to be derived from Triton, on the banks of which she was born. Others refer it to τριτῶ (a Boeotian word signifying *head*) and γίγνομαι. I prefer with Schmitz (Smith's Dict. of Mythol. vol. i. p. 398) to refer it to the most ancient seat of her worship, on the river Triton in Boeotia. — μεδιέντας. Cf. v. 240.

517–520. Διώρεα. Cf. 2. 622. — χερμαδίῳ, *a stone* which can be grasped in the hand. How common an instrument of defence against dogs, and sometimes of engagements between man and man is the *chermadion*, even at the present time in Greece, may be seen in Mure's Journal of a Tour in Greece, vol. i. pp. 95–97. — ὀκριόεντι, *sharp-pointed, rugged*. — Πείροος. Cf. 2. 844. — Αἰνόθεν, *from Ænus*, a town in Thrace, a short distance S. E. of the mouth of the Hebrus.

521–526. ἀμφοτέρω ἀπηλοίησεν, *but the unsparing* (literally, *shameless, impudent*) *stone utterly* (ἄχρις) *crushed both tendons and the bones*. — ὑπίος, *backwards, on his back*. — ὁ δ'—Πείροος. See N. on 1. 391. — οὗτα, 2 aor. 3 sing. of οὐτάω, *to strike*, refers to a weapon held in the hand, and is thus distinguished from βάλλω, *to hit or strike* from a distance. — χύντο χαμαὶ χολάδες. Bothe finds here a paronomasia.

527–538. Θάσας. See N. on 2. 638. — ἐπεσσύμενον, *rushing on*, perf. part. mid. of ἐπισεύομαι. — ὑπὲρ μαζοῖο, *above the breast*. — ἀκούκουι, *wearing hair on their crowns*. This custom of wearing the hair, so as to form a tuft or knot upon the top of the head, is referred to by Tacitus

(Germ. c. 38), as prevalent among the ancient Germans. Such now is the practice of some of the North American Indians. — οἱ refers to the Thracians, and ἐ to Thoas. The juxtaposition of the pronouns renders them emphatic. — μέγαν περ ἔόντα. See N. on 1. 131. — σφείων, Epic of σφέων, σφῶν. S. § 78. — ὁ δέ, i. e. Thoas — ὁ δ' in v. 537 refers to Diores.

539–541. ἔργον is here put for *the battle*. “Ironice dictum est, quasi facto opere aliquo seu penso quotidiano.” Bothe. — ὅστις—δινεύοι = εἰ κε δινεύοι. K. § 340. 1. — ἄγοι . . . Ἀθήνη in order that he might be unharmed.

ILIAD V.

This book is entitled Διομήδους ἀριστεία, *the exploits of Diomedes*. The narration may be supposed to commence from 4. 419, where the hero leaps from his chariot to rush into battle.

1–8. αὖ marks the divisions and subdivisions of the narrative, and hence is placed at the commencement of some new train of thought, in the sense of δὲ or ἀλλά, yet more intimately connecting with what precedes, and less adversative than those particles. Cf. K. § 323. 7. — δῶκε—ἔν'—γένοιτο. K. § 330. 2; S. § 214. 2. — μένος refers to physical strength, and θάρσος to courage. — δαῖε refers to Minerva, and has for its object πῦρ. Butt. (§ 114. Δ) assigns to this verb in the present a transitive sense, and says that a misunderstanding of this passage is the cause of its ever being taken intransitively. For the asyndeton see Ns. on 2. 9; 4. 69. — ἀκάματον (by the arsis ἀκάματον), *unceasingly*, literally, *indefatigably*. Fires flashed from his armor, as rays stream from a bright autumnal star. — ἀστέρ' ὀπωρινῷ refers probably to Sirius, the rising of which marks the ὀπώρα, a season which follows the θέρος. — λελουμένος Ὠκεανοῖο, *when washed by* (= when it rises from) *the Ocean*. The genitive is local. See N. on 2. 785. — οἱ—κρατός. See N. on 1. 104. The parts of the body are here put for the armor which protected them. — ᾤρσε (sc. Ἀθήνη), *Minerva impelled*. — δέ. See N. on 1. 49.

9–13. τις—Δάρης, *one Dares*. — δύω—υἱέες. The construction of δύω with a plural substantive is quite common. Cf. K. § 241. R. 10. a. — ἦστην (Epic for ἦτην) conforms in number to δύω, *two were his sons* = *he had two sons*. — μάχης . . . πάσης. Cf. 2. 823. — ἀποκρινθέντε, *separated* from their own squadron. They had advanced beyond the lines. — ἐναντίω Diomedes. — ἀφ' ἵπποιῦν, *in their chariot*. ἀπὸ is used here by way of accommodation, to denote the place from which they fought. See N. on the constructio prægna, 1. 55. — ἀπὸ χθονὸς (cf. 4. 419) is opposed to ἀφ' ἵπποιῦν.

15-19. ῥα, *then*, connects with ὅτε in the preceding verse. — τοῖ belongs to χειρός. — στῆθος μεταμάζιον = *in the middle of his breast*. — ἀφ' ἑππων. Cf. v. 13.

20-26. Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε in order to mingle with his followers, and thus avoid the dreadful death which had overtaken his brother. — περιβῆναι, *to protect*; literally, *to go around*. — οὐδὲ—οὐδέ. See N. on 2. 703. — γὰρ implies an ellipsis: *for if he had done this (i. e. attempted to protect the body of his brother), he could not have avoided black fate*. Some, however, make ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο = εἰ μὴ Ἥφαιστος ἔρυτο, in which case, γὰρ in the apodosis must be translated, *indeed, truly*. — καλύψας denotes the means. — οἱ refers to Vulcan, and is what Kühner (§ 284. 10. d) calls *Dativus ethicus*, i. e. the dative of pleasant and confidential intercourse. Cf. Butt. § 133. N. 2. — γέρων, i. e. Dares. Cf. v. 9. — ἀκαχήμενος. K. § 223. R. 4. — κατάγειν, *to lead down to*, denotes purpose.

28-30. ἀλευάμενον = φεύγοντα. — παρ', *by, along side of*. — ὄχεσφιν. Cf. K. § 210. 3. — δοῦρον, *impetuous*.

32-34. οὐκ ἂν—ἑάσαιμεν = *shall we not permit?* The use of the optative (cf. K. § 260. 4. b), and the interrogative form of the sentence, gives great delicacy to the request. — ὅποτέροισι . . . ὀρέξῃ. See Ns. on 1. 66; 3. 299. — χαζώμεσθα. See N. on 1. 141. — ἀλεώμεθα, *let us avoid*.

36-41. ἡϊόεντα, *having banks*, an epithet of the Scamander, on account of its high banks. Butt. (Lexil. No. 59. § 3) derives it from ἡϊον, akin to εἰαμένη, *meadow*, and renders it *grassy*. — ἔκλιναν, sc. ἐς φύγην. — ἔλε. Cf. 4. 457. — Ὀδίων. Cf. 2. 856. — ἐν is disjoined from πῆξεν by tmesis. — στήθεσφιν. Cf. v. 28. — δούπησεν . . . αὐτῷ. Cf. 4. 504.

43-48. Μήρονος. Cf. 2. 864. — Τάρνης was a Lydian town, at the foot of the northern slope of Mount Tmolus, the later Sardis. Through it flowed the river Pactolus. — ῥέξ' (i. e. ἔνυξε), 1 aor. of νύσσω. — ἑππων (= *chariot*. See N. on v. 13). The genitive is used with ἐπιβαίνω, because the place where the person mounted, is considered as a *part* of the chariot. Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. Prof. Felton refers this genitive to S. § 195 1, as denoting that *in respect of which* the thing is affirmed. — ἐπιβησόμενον, *as he was about mounting*. — ἐσύλευον, *despoiled*.

49-58. Σκαμάνδριον. See N. on 4. 474. — ἐσθλὸν θηρητῆρα, *a good hunter*, is a repetition of αἶμονα θήρης, *skilled in the chase*. — γὰρ introduces the reason of his skilfulness in hunting. — οὔρεσιν ὕλη, *mountain-forest*; literally, *forest on the mountains*. Cf. 2. 285. — ἀλλ' οὐ—τότε γε, *but not then at least*. γέ limits the assertion to the time here spoken of. — ἐκηβολίαι (plur. for sing. See N. on 1. 205), *skill in throwing the spear at a distance*. — τοπρίν, *formerly*. — ἐκέκαστο. See N. on 2. 530. — πρόσθεν ἔθεν (Epic for οὐ or ἑαυτοῦ), *before him*. — οὔτασε. See N. on 4. 525.

59-64. Μηριόνης. Cf. 2. 651; 4. 651. — ὅς refers to Phereclus. — ἐφίλατο, Epic aor. mid. of φιλέω as active. — Ἀλαξάνδρῳ is the dat. com-

modi. See N. on 1. 39. — ἀρχεκάκους, *sources of evil*. By a poetic turn, the ships in which Helen was brought to Troy, are regarded as the origin of the Trojan misfortunes. — οἱ τ' αὐτῷ, *and to himself* the builder. — ἐπεὶ οὕτι . . . ἤδη. The Trojans were commanded by an oracle, to abstain from nautical affairs, and to turn their attention to agriculture. — βεβλήκει. See N. on 4. 108. — διαπρὸ ἀντικρὺ (sc. τοῦ γλουτοῦ), *clear through the buttock* so as to come out on the opposite side. This is not a mere pleonasm, but is designed to give fulness and emphasis to the expression. — γνύξ, *upon his knees*.

69-75. ἄρ', *then*. See N. on 1. 306. — Μέγης. Cf. 2. 625. — πύκα = ἐπιμελῶς. Schol. — ἴσα—τέκεσσι. S. § 202. 1. — χαριζομένη, *obliging* = *in order to oblige*. — κατὰ ἰνίον, *through the nape of the neck*. — ὑπό, *under*. — ψυχρὸν . . . ὀδοῦσιν, *and he bites with his teeth the cold brass*.

76-81. Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. — ἐτέτυκτο, 3 sing. pluperf. of τεύχω, *had become, was*. — θεὸς δ' ὥς. See N. on 3. 2. — πρόσθεν ἔθεν. See N. on v. 56. — φεύγοντα, *while fleeing*. — μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμον, *while running struck him on the shoulder*. μεταδρομάδην refers to Eurypylus. — ἀπὸ—ἔξεσε, *he cut off*. — πορφύρεος (= μέλας) θάνατος = *violent death, "bloody death."* Passow.

85-88. Τυδείδην . . . μετείη, *but you would not have known to which side the son of Tydeus belonged; literally, you would not have known the son of Tydeus, with which side he was*. For the attraction of the subject of the subordinate clause to the principal clause, as the object of its verb, see N. on 2. 409. For the construction of the optative, see N. on 4. 223. — ἄμ (i. e. ἀνὰ) πεδίον, *over the plain*. — χειμάρρῳ. See N. on 4. 452. — ἐκέδασσε, *sweeps away*, 1 aor. of κεδάννυμι. — τὸν . . . ἰσχανόωσιν, *and bridges strongly protected do not resist it*. — ἔρκεα, *embankments*. — ἐριδηλέων is to be pronounced ἐριδηλῶν by synizesis. — ἔργα = *fields*. Cf. Odys. 4. 318.

93, 94. ὥς ὑπὸ Τυδείδῃ, *thus by Tydides*. The resistless impetuosity of Diomedes is vividly set forth by this simile of a swollen torrent, sweeping away mounds and embankments, and desolating the rich fields of the husbandmen. — κατήριπε. Cf. 4. 462. — πολέες περ ἐόντες. See Ns. on 1. 131, 587.

95-101. ὥς, *when*. — Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός, i. e. Pandarus. Cf. 4. 93. — ἔθεν See N. on v. 56. — ἐπιταίνετο, *he drew*. — ἐπαΐσσοντα, *while rushing on*. — διέσχε = διήλθε. — τῷ ἐπὶ, i. e. ἐπὶ τούτῳ, *whereupon*. — μακρὸν ἄϋσε, *shouted aloud*.

102-105. βέβληται, *is struck*. — ἐ refers to Diomedes. — φημι. See Ns. on 2. 37; 3. 220. — δήθ', i. e. δηθά, *long, a long time*. — ἄναξ, i. e. Apollo. — ἀπορνύμενον Λυκίῃδι, *when I set out from Lycia*.

106, 107. εὐχόμενος, *boasting*. — οὐ—δάμασσε = *did not kill*. — ἵπποιιν καὶ ὄχεσφιν, *horses and chariot*. These words are often joined together. — Σθέμελιν. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

109, 110. ὄρσο. See N. on 4. 204. — καταβήσῃ, Epic imper. aor. of καταβαίνω. K. § 223. 10. — μοι is the dat. commodi. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

112-114. παρ (i. e. παρά), *near* to Diomedes. — διαμπερές, *completely, entirely*. — ἀνηκόντιζε, *spouted forth*. — δὴ τότε ἔπειτα is a fulness of expression, for τότε δὴ, or ἔπειτα δὴ.

115-119. μοι is the dat. commodi. In v. 121, and in 1. 37, κλύειν is constructed with the genitive. — εἶποτε. Cf. 1. 39. — μοι. See N. on v. 24, or perhaps a better reference would be to N. on 1. 104. — νῦν . . . φίλαι, *now also assist me*. — ἐλεῖν = ἐν χερσὶν ἔχειν. — ἐς ὀρμὴν . . . ἐλθεῖν (sc. τοῦτον), *and that he may come within the reach (literally, casting) of my spear*. — φθάμενος (*being before hand, anticipating me*), Epic 2 aor. mid. part. of φθάνω. — ἐπεύχεται, *boasts on account of it (ἐπι-)*. Cf. v. 106.

124-128. μάχεσθαι is put for the imperative. See N. on 2. 10. — τοι. See N. on 1. 104. — σακέσπαλος, *shield-brandisher*. — ἀχλὺν, *mist*. — ὅφρ' εὖ γιγνώσκῃς. See N. on 4. 486. — ἡμὲν—ἡδὲ καί, *both—and also*.

129-132. τῷ νῦν. See N. on 1. 415. — πειρώμενος (sc. σοῦ) denotes the purpose of ἵκηται. See N. on v. 124. Köppen supplies μέμνησο. — τοῖς ἄλλοις in reference to Venus. — τήνγ', *this one at least*. — οὐτάμεν. Venus as a divinity could be wounded but not slain.

135-142. πρίν περ—μεμαώς, *however much desirous before*. The participle should properly have been in the accusative with the following μίν, but refers to the subject logically implied in ἔλεν μένος (= ἐχώσατο). Cf. K. § 313. Köppen supplies ἦν. — ὃν—χραύσῃ. See N. on 3. 62. — ἐπ'—ὄϊεσσιν belongs to ποιμήν. — αὐλῆς (= τοῦ ἔρκεος τῆς αὐλῆς) ὑπεράλμενον, *while leaping over into the fold*. — τοῦ, sc. λέοντος. — προσαμύνει and δύνεαται refer both to the shepherd. — τὰ δ' ἐρῆμα (sc. μῆλα) φοβεῖται, *the flocks abandoned (by the shepherd) are terrified*. Some after the Schol. refer this to the shepherd, in the sense of φοβούμενος τὴν ἐρημίαν (opposed to κατὰ σταδμούς). — αἱ μὲν, sc. ὄϊες. — κέχυνται, *fusi sunt* Crus. — βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς, *leaps out of the deep fold* (i. e. a fold having a high inclosure). Some may prefer to take βαθέης in the sense of *large, spacious*. This last clause is added, as Spitzner remarks, to complete the picture, the comparison lying only in the wounding of the lion, and his great rage in consequence thereon.

146-151. κληῖδα, *collar-bone*. — ἀπὸ . . . νώτου, *and separated his shoulder from the neck and back*. — τοὺς μὲν ἔασ', *these he left*, i. e. he paused not to strip them of their armor, but rushed on to further slaughter. — τοῖς . . . ὄνειρους is susceptible of two interpretations, according as we take οὐκ with ἐρχομένοις or ἐκρίνατ'. In the former case it would be, *to them not returning home did the old man expound dreams*, i. e. they never returned home to hear him expound their dreams. τοῖς thus becomes the dat. commodi. The other construction would give, *when they*

went (to the war) the old man did not (= neglected to) interpret his dreams. This dative may be considered as temporal, or as denoting the circumstances in which the thing spoken of took place. Cf. K. § 283. 3. The former interpretation accords best with the position of οὐκ, and with the following context.

153-158. τηλυγέτω. Cf. 3. 175. — τείρετο, had become infirm. — ἐπὶ . . . λιπέσθαι, to be left over (i. e. to inherit) his possessions. For the infinitive, see N. on ἄγειν, 1. 338. — ζῶντε—νοστήσαντε, returning alive. — μάχης ἐκ, i. e. ἐκ μάχης. — χηρωσταί, relations or heirs of one who has died childless. — διὰ—δατέοντο is put by tmesis for διεδατέοντο.

159-164. λάβε=κατέλαβε. Schol. — δίφρω. The chariot carried two persons, one of whom was the warrior (ὁ παραιβάτης), and the other acted as charioteer (ὁ ἡνίοχος). — ὡς—ἐξ—ἄξῃ (=συντρίψῃ). See N. on 2. 147. — ἐν βουσὶ βορῶν by the constructio prægnans (see N. on 1. 55) has the sense, leaping in among the cattle, and there remaining to do the work of destruction. — ξύλοχον κάτα (i. e. κατὰ ξύλοχον) βοσκομενῶν, while grazing near the thicket (i. e. his lurking place). This comparison of Diomedes to a lion breaking the neck of a heifer or an ox, is exceedingly spirited and graphic. By these similes the reader is prepared for the more astonishing exploits of the hero, which are soon to be related. — βῆσε, caused them to fall. See N. on 1. 144. Heyne finds a tmesis in ἐξ—βῆσε — ἀέκοντας, against their will, i. e. they clung to the chariot, and struggled to keep their place in it.

166-170. We are now to be introduced to one of the most exciting combats to be found in the whole Iliad. The great strength of the heroes who unite to oppose Diomedes, their fierce and pompous approach, the terrible fate of the one, and the escape of the other by the interposition of Venus, are all described in such lively colors, that the reader seems to be transported to the field of action, and to witness with his own eyes the progress and result of the combat. — Ἀινείας. Cf. 2. 820. — κλόνον, clash, whizzing. — Πάνδαρον . . . ἐφεύροι. See N. on 4. 88. — εὔρε. See N. on 2. 169. — στή. Cf. 1. 535.

171-178. πτερόεντες οἷστοί, feathered arrows. — κλέος, renown as a skilful archer. — ἐνθάδε γ', at least here in Troy. — Λυκίη. Cf. 2. 284. — τῷδ' ἀνδρὶ is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — Διτ' χεῖρας ἀνασχών, having raised your hands (=having prayed) to Jupiter. See N. on 1. 351. — ὅστις ὅδε κρατέει, whoever the man there (ὅδε. S. § 163. N. 2; K. § 303. 2) may be who thus conquers. — δῆ, already. — γούνατ' ἔλυσεν. Cf. 4. 469. — εἰ μὴ is to be connected in thought with ἀλλ' ἄγε in v. 174. — ἱρῶν μηνίσας "propter sacrum ex voto non redditum." Heyne. ἱρῶν is the causal genitive. See N. on 1. 65. — δέ=γάρ.

181-183. πάντα, in all respects. — ἀσπίδι is the dative of means or instrument. — γινώσκων, knowing, recognizing, denotes cause. See N.

on 1. 196. — αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ, *by his crested helmet*. — — τάφα . . . ἐστίν, *but I do not clearly know whether he is a god*, i. e. I am in doubt as to his being one of the divinities, yet it is evident if he be a man, as I think, that he enjoys the protection of some god (cf. v. 185).

184–187. υἱός, (viz.) *the son*, is in epexegetical apposition with ἀνὴρ. — — οὐχ μαίνεται. The same thing is said of Ulysses in Odys. 24 443. — — ἀνευθε, *without the protection of*. — — τάδε=οὕτως. Mt. § 471. 13; Butt. § 128. N. 5. τήνδε μανίαν might have followed μαίνεται, as its cognate accusative. See N. on τήν—ἐπηπείλησ'. 1. 319. — — ἄγχι ἑστηκε', *is standing near (him) as a protector*. — — νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, *with his shoulders enveloped in a cloud*. ὤμους is the synecdochical accusative. — — τούτου is the separative genitive in dependence on ἔτραπεν. Some construct it with κιχήμενον (as gen. of part. S. § 191. 1), *hitting him*, i. e. which would have hit him, had it not been turned aside. — — ἄλλῃ, *in another direction*.

188–191. ἤδη, *just now*. — — γὰρ assigns the reason for the belief that Diomedes was assisted by some god. — — ἐφάμεν. See Ns. on 2. 37; 3. 220. — — Ἀἰδωνῆϊ is a rare form for Ἀΐδῃ. Cf. Crus. Lex. — — ἔμπης, *nevertheless*. — — θεὸς κοθήεις, *therefore some god is angry (with me)*. He draws this conclusion from his unsuccessful shot.

192–196. τῶν κ' ἐπιβαίην, *which I might mount*. For the genitive, see N. on v. 46. For the optative cf. N. on 1. 64. — — ἀλλά που, *but somewhere*. που does not refer to the halls of Lycaon, but to the space within the halls. Cf. Hoog. Gr. Part. p. 172. — — καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. In Homer we often find attributives following their substantive in groups of threes. For this triplicity in the combination of words and phrases, which enters so extensively into the ancient writings both sacred and profane, see Prof. Stuart on the Apocalypse, vol. i. pp. 131–144; vol. ii. pp. 413–420. — — παρὰ δέ σφιν ἐκάστω, *and by each one of them*; literally, *by them*, viz. *each one*. See N. on ἕκαστος, 1. 606. — — κρῖ, Epic for κριθήν.

197–200. μοι limits ἐπέτελλε. — — αἰχμητὰ=αἰχμητής. — — ἐρχομένῳ to the Trojan war. — — ποιητοῖσιν, *well-built*. — — ἐμβεβαῶτα, Epic part. of ἐμβαίνω. — — Τρώεσσι. The Lycians were of Trojan origin. Cf. 2. 826.

201–205. ἐγὼ οὐ πιθόμην. Dacier after Eustathius attributes this to his parsimony, but it rather resulted from his fear, lest in the straitened circumstances of the besieged city, there should be lack of provender for them. Cowper has hit the true meaning:

“ But anxious lest (the host in Troy so long
Immured) my steeds, fed plentifully at home.
Should here want food, I left them, ——— ”

ἵππων φιδόμενος, *fearing for my horses*. This genitive is causal. — — εἰλο-
μένων, sc. ἐν Ἰλίῳ. — — εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην, *being accustomed to high
feeding* (literally, *to eat their fill*. Cf. Butt. Lexil. No. 6 § 8). — — λίπον,

3C. ἵππους. — τόξοισιν in the plural is to be referred to the two parts of which the bow was composed, or perhaps, it is intended to comprise the bow, arrows, quiver, and whatever pertains to the weapon. Cf. Herm. Soph. Phil. 652, cited by Smith in his edition of Crus. Lex. — τὰ . . . ὀνήσειν, which were not to be of service to me.

206–211. ἤδη. See N. on v. 188. — ἀριστήεσσιν. See N. on 1. 51. — ἀτρεκὲς αἷμ'. Some render this *real blood*, referring to the custom of dyeing the corselets with a purple color, in order that blood, if shed, might not be seen by the troops and dishearten them. Others render it as an adverb, *truly, really*, which seems to be the better interpretation. — ἡγείρα δὲ μᾶλλον, *but I have aroused (them) the more*, i. e. the wounds I have given them, have only made them the more furious. — τῷ. See N. on 1. 415. — κακῇ αἴσῃ. See N. on 1. 418. — φέρων χάριν = χαριζόμενος. Cf. 1. 572.

212–216. νοστήσω home. — ἐσόψομαι. See N. on 2. 358. — ἀντίκ' ἔπειτ' κ. τ. λ., *let some hostile chief forthwith cut off my head, if I do not*, etc. For the use of the optative, cf. N. on 1. 42. — ἀνεμώλια, *useless*. See N. on 4. 355.

218–223. οὕτως, *thus* complainingly of your bow. — πάρος—πρὶν = πρὶν—πρίν. See N. on 1. 98. — ἄλλως, *otherwise* (than unfortunate), i. e. the fortune of battle will not change. — νῶ (i. e. νῶϊ) is the subject of πειρηθῆναι. S. § 223. 3. — τῷδ' ἀνδρὶ (see N. on v. 174) limits ἐλθόντε. — ἀντιβίην = ἀνὰ κράτος. So Köppen and Crusius. — σὺν ἔντεσι. Stadelmann calls this a useless addition. But ἵπποισιν and ὄχεσφιν denote the mode of approach to the enemy, and not the weapons with which he was to be fought. σὺν ἔντεσσι stands here for open combat in opposition to a stealthful attack, or some manœuvre by which victory might be obtained without personal danger. — οἱοι Τρώιοι ἵπποι = *what sort of horses the steeds of Tros are*. These steeds, which were immortal, were presented to Troj by Jupiter, in return for Ganymede, whom he had taken up to heaven. — πεδίοιο. See N. on 2. 785. — κραιπνὰ (as an adverb), *very fleetly*. — ἔνθα καὶ ἔνθα. See N. on 2. 462. — διωκέμεν. Köppen supplies τὸν πολέμιον, but the verb may be taken absolutely.

224–228. τῶ referring to the horses is the subject. — εἵπερ ἂν (= ἔάν περ) αὖτε, *if yet again*. — ἐπὶ ὀρέξῃ is put by tmesis for ἐπορέξῃ, or ἐπὶ may be taken adverbially. See N. on 1. 40. — σιγαλόεντα, *resplendant*. Some render it *foamy* (i. e. covered with the foam of the steeds), as though derived from σιαλός, *spittle, slaver*. — ἐπιβήσομαι is the reading of Wolf, Crusius, and Bothe, on the ground that Æneas was on foot while talking with Pandarus (cf. v. 170), and that as the latter chose the position which Æneas had offered to take himself, and fought from the chariot (cf. v. 294), it could not have been the intention of the Dardan hero to dismount and fight on foot. Ernesti, Köppen, Trollope, and several others, read ἀποβήσομαι, supposing that Æneas offered to descend

from his chariot and fight Diomedes on foot. — τόνδε refers to Diomedes. See N. on v. 174. — δέδεξο, perf. imper. of δέχομαι.

231-238. μάλλον = *better*. — ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι, *under their wonted charioteer*. — εἵπερ ἄν. See N. on v. 224. — μὴ τὼ—ματήσετον = φοβοῦμαι μὴ τὼ ματήσετον (*shall be slow to bear us from danger*). S. § 214. a. — οὐδ' ἐθέλητον ἐκφερέμεν (sc. ἡμᾶς) πολέμοιο is epexegetical of the preceding clause. — ποθέοντε is causal. See Ns. on 1. 7, 196. — δ' after νῶϊ connects κτείνῃ with ματήσετον, and makes it depend on μή. — μώνυχας, *having solid or undivided hoofs*. — τόνδε. Cf. v. 228.

239, 240. βάντες, ἐμμεμαῶτ' (sc. μάχεσθαι). See N. on 1. 305. — ἔχον. See N. on 3. 263.

243-250. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, *dear to my soul = my dear friend*. — ἐπὶ . . . μάχεσθαι. Construct: μεμαῶτε μάχεσθαι ἐπὶ σοί. In this place, as in 2. 472, ἐπὶ simply denotes direction. — ἰν' is the accusative of ἵς, ἰνός. — ὁ μὲν, sc. ἐστί. The regular construction would have been τὸν μὲν—τὸν δὲ (instead of Αἰνείας δ'), in partitive apposition with ἄνδρ' in v. 244. — Αἰνείας δ. Fully written we should have ὁ δὲ Αἰνείας ἐστί, ὃς εὐχεται (see N. on 1. 91), etc. — υἱὸς—ἐκγεγάμεν (Epic 2 perf. infin. of ἐκγίγνομαι), *to be born son of*, a poetic fulness for, *to be the son of*. — ἐφ' ἵππων = ἵππων ἐπιβάντες. See N. on the *constructio prægna*ns, 1. 55. — μοί. See N. on v. 24. — οὕτω as you have thus far done. Cf. vs. 85-87. — μήπως, *lest perhaps*. — ἦτορ = *life*.

251-253. ὑπόδρα. See N. on 1. 148. — μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', *talk not of flight*; or by the *prægna*ns *constructio* in φόβονδ', *utter no words to induce me to fly*. So Köppen constructs, μὴ ἀγόρευε, ἃ φέρει εἰς φόβον. Cf. Mt. § 535. Obs. 2. — πεισέμεν, sc. ἐμέ. — οὐ γάρ μοι γενναῖον (sc. ἐστί), *for it is not my nature* (literally, *not suitable to my birth*). — ἀλυσκάζοντι (a strengthened form from ἀλύσκω) properly belongs to the omitted subject of the infinitive, but is attracted to μοί.

255-259. καὶ αὕτως, *even thus*, i. e. on foot. — ἀντίον—αὐτῶν. See N. on 5. 301. — ἐᾷ is to be pronounced as a monosyllable. — τούτῳ—ἄμφω, *both these*. — πάλιν αὖτις, *back again*. — εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν, *if even one escapes*. — ἄλλοι δέ τοι. Cf. 1. 297.

262-267. αὐτοῦ, *here*. — ἐξ ἄντυγος, *from the seat-rim*. Upon the semi-circular margin of the driver's seat was a knob or curvature, like a hook, upon which the reins might be fastened, whenever the driver wished to alight and leave his chariot for a time. Cf. v. 322. Sometimes this knob was made double, as in the chariot of Juno (v. 728). — Αἰνείας is connected by Crusius to ἐπαΐξαι (infin. for imperat.) Cf. K. § 273. R. 7. b. Others after Heyne and Köppen construct it with ἵππων = *rush forward mindful of the horses of Æneas*. — ἦς is put by attraction for ἦν. — Τρωτ' . . . Γανυμήδεος. See N. on v. 222. — υἱός is the Epic genitive of υἱός. Cf. S. § 56. — οὖνεκ', *wherefore*. — ὑπ' ἡᾶ γ' ἡέλιόν τε, *under*

both the morning and the sun = under the whole heaven, i. e. on the face of the whole earth.

268-273. τῆς γενεῇ ἐκλεψεν, *stole of the breed*. This genitive is partitive. S. § 191. 1. Trollope supplies τινάς. — ὑποσχῶν δῆλεας ἵππους (sc. τοῖς ἀναβάταις), “*submittens equas equis admissariis*.” Köppen. To nouns of common gender, ἄρρην, *male*, and θῆλυς, *female*, are added, when the natural gender is to be distinguished. Cf. K. § 40. R. 2. — τῶν γενέθλη = τῶν γενέθλης, *from the stock of these*. ἐξ is in partitive apposition with γενέθλη. See N. on 1. 606. — αὐτὸς refers to Anchises. — μήστωρε φόβοιο, *causing fear to the enemy*); literally, *the advisers of fear*. See N. on 4. 327. — τῷ is employed δεικτικῶς. — εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν. Cf. 1. 60.

278, 279. ἦ μάλα, *certainly indeed*. — πικρός. See N. on ἐχεπευκές, 1. 51. — αἶ κε τύχωμι, *if perchance I may hit you*.

281-283. τῆς δὲ διαπρό, *clear through this*, depends on παμένη. — τῷ δ' ἐπί. Cf. v. 101.

284, 285. βέβληαι, Epic for βέβλησαι, perf. pass. 2 sing. of βάλλω. — κενεῶνα, *the abdomen*. — ἀνσχῆσσαι. Cf. v. 104.

287-289. ἡμβροτες, Epic for ἡμαρτες, 2 aor. of ἁμαρτάνω. — ἀτὰρ . . . Ἄρῃα, *but I think you will not cease* (i. e. desist from the contest), *before that one of you at least falling shall satiate Mars with his blood*. γέ opposes σφῶϊ to ἐμοῦ, the omitted object of ἔτυχες. For the construction of the infinitive after πρίν, see N. on v. 218. αἵματος is the genitive of means. Heyne says that the commonly used metaphorical expression, “Mars or war is glutted with carnage,” is derived from the ferocious practice in ancient and ruder times, of tasting the blood of the slain, after the manner of wild beasts.

290-295. ἴθυνεν, *directed*. — ῥίνα is the terminal accusative. — τοῦ is the genitive of separation after ἀπὸ—τάμε (i. e. ἀπετάμε). Cf. K. § 300. K. 4. b. — γλῶσσαν . . . ἀτειρής. From the direction of the wound, it would seem that Diomedes occupied a more elevated position than Pandarus. But as he was on foot, this must be referred either to some inequality of ground, or to the stooping posture of Pandarus, as he gathered himself behind his shield to avoid the approaching weapon. Wakefield attempts to explain it on the mathematical principles of projection. It may be remarked in this connection, that the chariots in those times were quite low. — αἶδλα, *easily moved or handled*. This epithet is of very general application. Cf. 7, 222; 12. 167, 208; 19, 404; 22. 509; Odys. 22. 300. — παρέτρεσαν, *started aside with affright*.

297-304. ἀπόρουσε, sc. τοῦ ἄρματος. — ἀμφι—βαῖνε (a tmesis). See N. on περιβῆναι, v. 21. — πρόσθε is generally followed by the genitive. Here it may be taken absolutely, and οἱ may be referred to the verb as the dat. commodi. See N. on 1. 39. — πάντοσ' εἶσιν. Cf. 3. 347. — ἕστις . . . ἔλθοι, *whoever should approach it* (i. e. the body of Pandarus).

ἀντίος in prose is more commonly followed by the dative. K. § 273. R. 9. c — *χερμάδιον*. See N. on 4. 517. — *ὃ . . . φέροιεν*, *which not at least (γέ) two men could bear*. Kühner (Jelf's edit. § 735. 9) says that *γέ* is here employed to limit the preceding assertion: *μέγα ἔργον*, *a great affair* (= of great size), *that is to say, which not two men, etc.* — *οἱοι νῦν βροτοί εἰσ'*, *such mortals as now are*. There is a constantly recurring reference in Homer to the universal opinion, that the strength of men has been deteriorating from ancient times. There is much probability of the truth of this, although not perhaps to such a degree, as these expressions in Homer would seem to imply.

305-310. *κατ' ἰσχίον*, *upon the hip-joint*. — *ἐνθα τε*, *near where*. *τὲ* oftentimes renders expressions more indefinite. Cf. Vig. p. 195. See also *κοτύλην* (*the socket*) *δέ τέ μιν καλέουσιν*, in v. 306. — *ἰσχίῳ ἐνστρέφεται*, *turns in the hip-joint*. — *πρὸς δ'*, *moreover*. See N. on 1. 245. — *ὥσε* — *ἀπό*, i. e. *ἀπῶσε*. — *γνύξ*. See N. on v. 68. — *γαίης*, *upon the earth*, is the local genitive.

311-316. *καί νύ κεν—ἀπόλοιτο—εἰ μὴ νόησε*. See Ns. on v. 388, and 2. 80. — *ὑπ' Ἀγχίσῃ*. Cf. 2. 714. — *βουκολέοντι*. At the time here referred to, Anchises was superintending his herds on Mount Ida. — *δν φίλον υἱόν*, *her dear son*. — *πρόσθε δέ οἱ*. See N. on v. 300. — *πτύγμ'*, *a fold*. — *ἔρκος ἔμεν βελέων*, *to be a defence against the darts*. For the genitive, see N. on 1. 284. *ἔμεν* (i. e. *εἶναι*) denotes the purpose of *ἐκάλυψεν*. — *βαλῶν* denotes the means. Cf. N. on 1. 168.

319-324. *συνθεσιῶν τάων* (= *τούτων*), *those instructions*. The article as a demonstrative, sometimes follows its substantive before a relative. Cf. Crosby § 468. 2. c. — *ῥγε*, i. e. Sthenelus. — *ἡρύκακε*, Epic 2 aor. of *ἐρύκω*. — *φλοίσβου*, *the tumult of battle*. See N. on 1. 34. — *ἐξέλασε Τρώων*, *drove them from the Trojans*.

325-333. *δν . . . ὀμηλικίης* (abstract for concrete), *whom he honored above all of his own age*. — *ὅτι . . . ᾗδῃ*, *because he had a congenial spirit; literally, knew things accordant with his mind*. — *νηυσὶν ἐπι*. The dative after *ἐπι—ἐλαυνέμεν* is to be referred to the *constructio prægnans*. See N. on 1. 55. — *ἐλαυνέμεν* denotes the purpose of *δῶκε* in v. 325. — *ῥγ'*, i. e. Sthenelus. — *Τυδείδην μέθεπε—ἵππους*, *drove the horses after Diomedes*. — *ὃ δὲ Κύπριν ἐπώχετο*, *but he* (i. e. Diomedes) *pursued the Cyprian* (goddess). — *γιγνώσκων κ. τ. λ.* Cf. v. 128. — *Ἀθηναίη* and *Ἐννῶ* are in apposition with *αἷτ'*.

334-341. *ἀλλ' . . . ἐκίχανε*, *but when at last he came up with her*. — *ἐπορεξάμενος*, *extending himself forward* (= reaching forward) *with his spear*, in order to strike the goddess. Köppen supplies *χειρὶ* with the participle. — *ἄκρην—χείρα*, *the extremity of her hand*. — *μετάλμενος*, *springing upon her*, is a syncopated aor. part. of *μεθάλλομαι*. — *ἀβληχρήν*, *weak, feeble*. Köppen takes this word in an adverbial sense. — *χροός*. For the genitive, see N. on *κομῆς*, 1. 197. — *πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρως*, *above the en*

crenity of the palm = *the upper part of the palm*, i. e. where the wrist joins with the palm. — *ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει*, *ichor*, just such as flows. *Ichor* was a purer sort of blood, attributed to the immortals, who did not live on earthly food, but on ambrosia and nectar. Milton has imitated this passage in his *Paradise Lost*, 6. 330–334.

“———— but th’ ethereal substance clos’d,
Not long divisible, and from the gash
A stream of nectarous humor issuing flow’d
Sanguine, such as celestial spirits may bleed,
And all his armor stain’d ere while so bright.”

343–346. *καῖββαλεν* (i. e. *κατέβαλε*), *dropped*. — *μετὰ χερσίν*, *in his hands*. — *ἐρύσσατο*, *drew away* (from the midst of his enemies). It is easy to see how this verb obtained its general meaning, *to save*. Cf. 10. 44, where it is used as synonymous with *σαῶσαι*. — *μήτις Δαναῶν κ. τ. λ.* Cf. vs. 316, 317.

349–351. *ἦ οὐχ* (to be pronounced as one syllable by synizesis) *ἠπεροπεύεις*, *is it not enough that you deceive unwarlike* (i. e. feeble) *women?* — *εἰ—πώλησαι*. The protasis here takes the indicative, because in relation to the consequence, it is definite and certain. Cf. Mt. § 523. Obs. — *ἦ πύθηναι*, *I think that you will shudder at battle* (=the very name of war), *even if you hear of it somewhere else*.

352–358. *ἀλύουσ’*, *in pain*. Heyne gives to it the sense, *in doubt, perplexed*. — *δὲ=γάρ*. — *ὀδύνησι*. See N. on *ὑπεροπλήησι*, 1. 205. — *μελαίνετο* (sc. *αἵματα*) refers to Venus. — *χρόα* is the accusative synecdochical. — *μάχης ἐπ’ ἀριστερά*, *upon the left of the battle*. Cf. vs. 35, 36. — *ἔγχος ἐκέκλιτο—ἵππῳ*. There is a zeugma in this passage. See Ns. on 3. 73, 327. — *γνύξ ἐριποῦσα* through exhaustion. — *χρυσάμπυχας*, *golden-reined*, or as some render it, *golden-harnessed*.

359–362. *κόμισαί τέ με*, sc. *ἐκ μάχης*. — *ἔν’*, *where*. — *ἔλκος* is the synecdochical accusative. — *δ* is the abstract accusative after *οὔτασεν*. See N. on 1. 319. — *καί*, *even*. — *ἄν—μάχοιτο*. For the omission of the protasis, see N. on 2. 12.

364–369. *ἀκηχεμένη*, Epic for *ἀκηχημένη*. K. § 219. 8. — *λάζετο=ἔλαβε*. Schol. — *ἐλάαν* (Epic infinitive protracted from *ἐλᾶν*, *ἐλάειν*) denotes the purpose of *μάστιξεν*. — *πετέσθην*, *flew*. The word is used tropically to denote great speed. — *ἔστησε*, *caused to stand*, *drew up*. For the transitive use of this verb, cf. Butt. § 107. 21. — *ἄμβρόσιον—εἶδαρ*, *ambrosial food*. According to Butt. (Lexil. No. 15) every thing with the gods receives the epithet *ambrosial*, which tends to nourish, support, or adorn their immortal natures.

370–372. *ἐν γούνασι*, *upon the knees*. The preposition of rest here follows a verb of motion. Cf. N. on 1. 55. — *Διώνης*, *Dione*, a sea-nymph, who according to Homer was the mother of Venus. — *ἀγκάς*, *in her arms*. — *χειρὶ ὀνόμαζεν*. Cf. 1. 161.

373, 374. σε τοιάδ' ἔρεξε. See N. on 3. 351. — Οὐρανίωνων (cf. 1 570) limits τίς. — μαψιδίως, *without reason, wantonly*. — ἐνωπῇ, *openly, manifestly*.

382-391. τέτλαδι—κηδομένη. See N. on 1. 586. — πολλοὶ . . . τιθέντες, *for many of us having Olympian mansions suffer much from men, because (through them) we bring grievous woes upon one another, i. e. we use human agency in taking revenge upon one another*. This seems to be the sense of the passage, and accounts for the wound inflicted upon Venus by Diomedes, he being incited thereto by Minerva. — τλῇ, Epic 2 aor. 3 sing. of τλάω. — Ὠτος—Ἐφιάλτης, Otus and Ephialtes were the sons of Aloëus, or rather of Neptune and Iphimedeia the wife of Aloëus. They were of gigantic size, and performed many exploits besides the one here related. The story of their binding Mars is regarded as allegorical of their victory over their enemies, and a cessation of war for a certain length of time. Cf. Virg. Æn. 1. 297. — δέδετο, pluperf. 3 sing. of δέω with imperf. signification, *he lay bound*. — κεν—ἀπόλοιτο. See N. on v. 311. Matthiæ (§ 508. Obs. 1) says that this optative in the apodosis is irregular, in consequence of the indicative in the protasis. But cf. S. § 215. N. 1. — ἤδη τειρόμενον, *already exhausted*. — δέ=γάρ.

392-394. παῖς Ἀμφιτρύωνος, i. e. Hercules. — τριγλώχινι, *triple-pointed, or triple-barbed*. — βεβλήκει. Hercules did this in his fight with Neleus before Pylos. Cf. Apoll. II. 7. § 3. — καί μιν, *even her the queen of the gods*.

395-400. ἐν τοῖσι refers to the divinities who have suffered from mortals. Heyne refers the pronoun to the gods who were contending at Pylos. — αὐτὸς (i. e. ὁ αὐτός. K. § 206. 1) ἀνὴρ, i. e. Hercules. — ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι. Some render this, *in the gate among the shades*, and refer it to the abode of Pluto. Others, supposing that reference is had to Pylos, where Neleus and eleven of his sons, although assisted by several of the gods, were slain by Hercules, translate νεκύεσσι, *dead bodies* on the field of battle. — ἔδωκεν, sc. αὐτόν. Köppen. — ὀδύνησι πεπαρμένος, *pierced through with pain*. The participle is used tropically. — κῆδε=ἐλύπει. Schol.

401, 402. ὀδυνήφατα, *allaying pain=soothing*. — ἡκέσατ', *healed*, 1 aor. mid. of ἀκέομαι. — γὰρ introduces the reason why Pluto could be cured of his wound. Had he been mortal it would have caused his death. τί (in any respect) and γέ give emphasis to καταδνητός.

403, 404. σχέτλιος (see N. on 1. 231) refers to Hercules. — ὅς . . . δέξων, *who had no concern about doing (=did not hesitate to do) unlawful acts*. See N. on 1. 181. It is strange that any critics should have referred these two verses to Diomedes. — οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν refers properly to the divinities previously mentioned, as Pluto's mansion was not in Olympus.

405-409. σοὶ . . . ἀνῆκε, *has incited him (i. e. Diomedes) against you*.

— *νήπιος*. See N. on 2. 38. — *ὅττι μάλ' οὐ δηναίος*, *that he is not very long-lived*. — *ὅς* refers to an indefinite antecedent, and is therefore followed by the subjunctive. Cf. S. § 217. 2. — *παππάζουσιν* is to be referred to the figure onomatopoeia (see N. on 1. 34), *nor do his children upon his knees papa him* (= call him papa). Cf. Odys. 12. 42; Virg. Æn. 11. 275–277. The idea intended to be conveyed is, that he who contends with the gods will never reach home in safety. — *ἐλθόντ'*, *when he returns*, does not imply that the person spoken of will return, but is a part of the idea in the main proposition which is denied.

410–415. *τῷ*. See N. on 1. 415. — *νῦν Τυδείδης—φραζέσθω*, *let the son of Tydeus now consider*. The notion of fear is here contained in the verb, and it is therefore followed by *μήτις—μάχεται*, *lest some one may contend*. S. § 214. 1. a. — *σεῖο* (Epic for *σοῦ*) depends on *ἀμείνων*. S. § 198. 1. — *δὴν*, *a long time*. — *ἐξ ὕπνου* depends on *ἐγείρη*. By the frightful dream which Ægialeia is supposed to have, Dione predicts the premature and violent death of Diomedes. — *γοόωσα*, *with her lamentations*. See N. on *πολεμίζων*, 1. 168. — *ποθέουσα*, *through desire of*. See N. on *φιλέουσα*, 1. 196. — *ἄλοχος* is in apposition with *Αἰγιάλεια* in v. 412.

416–419. *ἰχῶ* (Epic accus. for *ἰχῶρα*. K. § 213. 11). See N. on v. 340. — *ἄλθετο* (= *ὑγιάζετο*. Köppen), Epic. imperf. pass. of *ἄλδομαι*. — *Δία Κρονίδην ἐρέδιζον* on account of his partiality for Venus.

421–425. *ἦ ῥα*. Cf. S. § 219. 5. — *ἦ μάλα δὴ*, *most assuredly*. See N. on *δὴ*, 1. 110. — *ἀνιείσα*, *while inciting*. See N. on 1. 35. — *ἐσπέσθαι*. With respect to the different accentuations *ἐσπέσθαι* and *ἐσπεσθαι*, cf. Soph. Gr. Verbs *sub voce*. — *τοὺς* refers to *Τρωσίν*. — *τῶν τινα* is repeated from *τινὰ Ἀχαιϊάδων* in v. 422. — *καρβρέζουσα* (participle of means. See N. on 1. 168) is put for *καταρέζουσα*. Cf. 1. 361. — *πρὸς . . . ἀραιήν*, *has scratched her tender hand with a golden clasp* (i. e. the pin of the clasp). This speech was highly sarcastic and irritating.

428, 429. *πολεμήϊα ἔργα* is opposed to *ἔργα γάμοιο*. Jupiter had given to each of his children, the superintendence of some department or service in the affairs of mortals, in order that glory might accrue to them from men.

432–435. The narration is now resumed from v. 343. — *γιγνώσκων*, *though he knew*. See N. on 1. 131. — *ῥ*. See N. on 1. 120. — *αὐτὸς—Ἀπόλλων*, *Apollo himself*. S. § 160. 4. a. — *οἱ* is the dat. commodi. — *ὑπείρεχε χεῖρας* in order to protect him. Cf. 4. 248. — *ἄζετο* = *ἐσέβετο*. Schol. Cf. 1. 21. — *ἔτετο δ' αἰεὶ*, *and was ever desirous*. — *ἀπὸ—δῦσαι*, *to strip off*.

436–439. *τρίς μὲν—τρίς δέ*. This appears to have been a complete or sacred number, and is used generally when a thing occurs several times. See N. on v. 194. — *ἐστυφέλιξε*, *repulsed*. “*Manu retudit Apollo Diomedis clypeum*.” Bothe. — *ἀλλ' . . . ἐπέσσυτο*, *but when now he assailed him the fourth time*. — *δεινὰ δ' ὀμκλήσας*, *calling out sternly, shouting*

terribly. For the use of δὲ as though the sentences were co-ordinate, see N. on 1. 58.

441, 442. ἴσ'—ἔθελε φρονέειν, *aspire to equality*; literally, *wish to meditate equal things*. — χαμαὶ ἐρχομένων, *walking upon the earth*, is opposed to those 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες. Instead of ἀνθρώπων in the genitive connected by καὶ to θεῶν, and thus rendered parallel to it, the dative might have followed ὁμοῖον. A similar construction in Latin is found in *similis et, ac, atque*.

443-453. τυτθόν, *a little*. — ἀπάτερθεν ὁμίλου, *apart from the throng*. — Περγάμῳ. See N. on 4. 508. — νηός, *a temple*. See N. on 4. 508. — ἀδύτῳ, *shrine*, "the innermost part of the temple, which only priests could enter." Crus. — κύδαινον, *honored him*, i. e. restored him to strength and vigor. — ἵκελον, *similar in appearance*. — τοῖον = ὅμοιον. — ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι, *upon the breasts of each other*. — πτερόεντα. The λαισήϊον was lighter than the ἀσπίς, and hence the appropriateness of the epithet πτερόεντα, *easily-brandished*; literally, *feathered, winged*.

455-458. Ἄρες τειχεσιπλήτα! Cf. v. 31. — οὐκ ἐρύσαιο, *will you not remove this man from battle?* See N. on v. 32. — τόνδ' ἄνδρα—Τυδείδην. See N. on 1. 391. — ἐπὶ καρπῷ, *upon the wrist*.

464-469. υἱεῖς is used as a vocative only here. In the Hymn to Venus (v. 51), the nominative υἱέες is also contracted into υἱεῖς. — ἐς τί, *to what=how far*. — Ἀχαιοῖς = ὑπ' Ἀχαιῶν. K. § 284. 11. — εἰσόκεν. See N. on 2. 332. — κεῖται, "*lies disabled*." Cowper.

471. Σαρπηδών. See N. on 2. 876.

472-477. πῇ οἴχεται, *whither now has gone thy courage?* That this is the meaning of μένος is evident from v. 476. οἴχεται has the signification of the perfect. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 204. — φῆς. Kühner (§ 178. R. 1) says that φῆς, in its accentuation and the ι subscript, is contrary to all analogy. — που = *if I mistake not*. Cf. Vig. p. 195. — λαῶν as opposed to ἐπικούρων, refers to the forces belonging to the city, not included in the immediate followers of the sons of Priam. — ἐξέμεν (= κατέξειν), *could protect*. — γαμβροῖσι refers here probably to his brothers-in-law. — τῶν refers to the relatives just mentioned. — ἡμεῖς is explained by ἐπίκουροι. — ἐνείμεν, Epic for ἐνεσμεν.

478-481. ἐπίκουρος ἐών, *although being an auxiliary*. See N. on 1. 131. — Λυκίῃ. Cf. 2. 877. — Ξάνδῳ ἐπὶ (i. e. ἐπὶ Ξάνδῳ). See N. on 2. 877. — καδ' δέ, i. e. κατὰ δέ. — τάτ' ἐπιδευής, *which whoever is poor longs for*. This shows either the greatness of Sarpedon's possessions, which were such as to excite envy, or that the poor were plotting for his wealth, and therefore his presence was required at home. The former is the more probable interpretation.

482-484. ἀλλὰ καὶ ὧς. See N. on 1. 116. — ἀνδρί, *a warrior*. So Barnes, *cum viro quovis*. Clarke refers this to Diomedes, but as Crusius remarks, we should in that case have expected the article. — ἀτὰρ

Ἀχαιοί, *but* (=although) *I have nothing here which* (literally, *no such thing here as*) *the Greeks can carry off*. For the optative, see N. on 1. 64.

485-492. τύνη, Epic for σύ. S. § 78. — ἔστηκας inactive and unconcerned. — ὠρεσσιν, dative plural of ὦρ contr. of ὄαρ. — μήπως—γέννησθε. See Ns. on 1. 26; 2. 195. — ἁλόντε (*being caught*) is the aor. dual of ἀλίσκομαι, referring to Hector and his troops. The Schol. refers the dual to the Trojan men and women, but Buttman takes the word here as an abbreviated form of the plural. α is long in ἁλόντε. — πανάγρου, *all-catching* = *capacious*. — οἱ δέ, i. e. δυσμένεες ἄνδρες. — ἐκπέρσουσ' should properly have been ἐκπέρσωσι, being connected to γέννησθε. — σοι limits μέλειν. — τηλεκλητῶν, *called from a distance*. — ἐχέμεν depends on λισσομένῳ, and is taken absolutely. — ἀποθέσθαι is to be connected with μέλειν, and not with ἐχέμεν, since it was not the allies who were using bullying threats.

493-497. δάκε, "*momordit*." Crus. — αὐτίκα δ' ἐξ κ. τ. λ. Cf. 4. 419. — ὀξέα δοῦρα. See N. on 3. 18. — κατά, *through*. — ὤχετο, *went*. — ὀτρύνων denotes purpose. See N. on 1. 13. — ἐλελίχθησαν, *conversi sunt*.

499-505. ἱεράς is applied to ἀλῶας, because threshing-floors were sacred to Ceres. — ἀνδρῶν λικμώντων (sc. τὸν καρπὸν) is a genitive absolute denoting time. — ὅτε—κρίνη. See Ns. on 1. 80, 519; 2. 147. — ἐπείγομένων ἀνέμων denotes means. S. § 226. — αἱ δ' . . . ἀχυρμιαί, *the places round about begin to whiten with the falling chaff*; literally, *the chaff-heaps begin to whiten*. — ὕπερθε, *from above*, is to be taken with κονισάλῳ. — ὃν refers to κονισάλῳ. — ῥα gives definiteness to the pronoun. Cf. K. § 324. R. 4. — ἵππων of the Trojans. — ἄψ ἐπιμισγομένων, *mingling again in battle*. — δ' = γάρ.

506-510. οἱ δὲ refers to the Trojan charioteers. Crusius refers it to both the Trojans and Greeks. — μένος χειρῶν = χεῖρας στιβαράς. — ἰθύς, *straight on*. — ἀμφι . . . μάχη. This darkness may be referred to the dust, which arose so densely from the rushing together of these mighty hosts, as to shut out the light of the sun, and bring on comparative darkness. Cf. Virg. Æn. 9. 33.

" — nigro glomerari pulvere nubem."

As this darkness was caused by Mars, who aided the Trojans, we may suppose that the clouds of dust were blown by the wind in the face of the Greeks, and thus their vision was impeded. Cf. vs. 502-504. — πάντοσ', *on every side*. — τοῦ δ'—Φοίβου. See N. on 1. 391. — χρυσαόρου, *having a golden sword*, or as some etymologists think, *surrounded by a golden belt*. — ἐπεὶ . . . οἰχομένην. Cf. v. 418, where it appears that Minerva was now with Jupiter. — ἴδε refers to Apollo. Some may choose to refer

it to Mars. — Δαναοῖσιν limits πέλεν, and ἀρηγών is in apposition with ἤ. The dative, however, may limit ἀρηγών, as the subjective genitive (see N on 1. 104), in which case ἀρηγών would be the predicate nominative after πέλεν.

512-518. αὐτὸς refers to Apollo. — μετάλλησαν, sc. αὐτὸν referring to Æneas. — οὐ . . . ἄλλος, *for other labor did not permit them*, i. e. they had far different business on hand than making idle inquiries. — δν refers to πόνος. — μεμαυῖα. See N. on 4. 440.

519-528. τοὺς δ'—Δαναούς. See N. on 1. 391. — πολεμιζέμεν against the Trojans. — οἱ . . . αὐτοί, *and they themselves also* of their own accord. Reference is had here to the Danaans, and not to the Ajaxes, Ulysses, and Diomedes, as Eustathius thinks. — ἔμενον, *remained firm*. — νηνεμῖης, *in a calm*. K. § 273. 4; S. § 196. — ὄφρ' εὖδῃσι μένος, *where sleeps the force*. See Ns. on 1. 80, 133. — ἀέντες, *blowing*. — ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, *went through the host*.

529-531. ἀνέρες, *men* (worthy of the name) = *courageous, valiant*. — ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε, *and respect one another*, i. e. be ashamed to appear to others as wanting in valor. This principle of respect for the good opinion of others, is referred to in Xen. Anab. II. 3. § 22. — ἀνδρῶν depends on πλέονες. The sense is, that men who are brave through a spirit of emulation, are more safe than those, who without shame betake themselves to flight. — σοί, sc. εἰσίν. — ἀλκή, *help to others*.

533-540. πρόμον ἄνδρα, *a front man, a champion*. See N. on 3. 16. — ὁμως . . . τέκεσσιν, *equally with the sons of Priam*. See N. on 1. 196. — ἔσκε, i. e. ἦ. S. § 124. — μάχεσθαι limits δοός. S. § 222. 6. — ἡ δ' refers to ἀσπίς. — εἶσατο has τὸ δόρυ as its implied subject. — νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ, *in the lower part of his belly*. — ἔλασσεν refers to Agamemnon. — δούπησεν has Deicoon for its subject. Cf. 4. 504. The change of subject in these lines is quite frequent, the poet having regard to brevity and animation of style, rather than to a strictly regular construction.

543-549. Φηρή. Pherae lay between Pylos and Sparta, 35 miles distant from the former, and 28 miles from the latter place. Cf. Odys. 3. 488. Its site is now occupied by the village of Kalamáta. Cf. Leake's Morea, Vol. I. p. 343. — ἀφνειὸς βιότοιο, *rich in the means of living*, i. e. in lands, tenements, herds, domestic utensils, etc. See N. on 2. 592. — ὅς refers to Ἀλφειοῦ. — ἀνδρεσσιν depends on ἄνακτα, after the analogy of ἀνάσσειν τινί. Crus. — μάχης εὖ εἰδότε. See N. on 2. 823.

550-560. ἡβήσαντε, *in the bloom of youth*. — τιμὴν . . . ἀρνυμένω. Cf. 1. 159, 160. — τέλος θανάτοιο. See N. on 3. 309. — ἐτραφέτην, *nutriti sunt*. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 249. — τάρφεσιν is the local dative. — ἴφια, i. e. in a strong and healthful condition. — ὄφρα, *until*. — καὶ αὐτῶ, *they themselves also*. — τοίω τῶ κ. τ. λ. "The comparison of the two

brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows, highly characteristic." Felton. — *καππεςέτην* (i. e. *κατεπεςέτην*), 2 aor. act. dual of *καταπίπτω*.

563-570. *τοῦ—μένος*, *his courage*. — *τὰ φρονέων*, *thinking these things = with this design*. — *ἵνα—δαμείη*, *that he might be killed*. — *περὶ λαῶν*, *for he feared greatly for the shepherd of the people* (see N. on 1. 263). *ποιμένι* is the *dat. commodi*. See N. on 1. 39. — *μήτι πάθῃ* is euphemistically put for, *lest he should be slain*. *πάθῃ* is here followed by the optative *ἂποσφήλειε*, dependent upon the same principal clause, because the latter mood denotes the consequence of the other, regarded as a mere possibility. — *μέγα πόνοιο* (genitive of separation). If Menelaus fell, the army would refuse to continue the war. Cf. 4. 172. — *τὼ μέν*, i. e. Æneas and Menelaus. — *δή*, *now*. — *μάλ' ἄγχι*, *very near*.

571-575. *δοός* (active) *περ ἐών*. See N. on 1. 131. — *οἱ δ'* refers to Menelaus and Antilochus. — *νεκρούς* of Orsilochus and Crethon. — *δειλῶ*, *unfortunate*. — *αὐτῶ* is opposed to *νεκρούς*, and refers to Menelaus and Antilochus. — *στρεφθέντε* to battle.

576-583. *έλέτην*. Both these heroes assaulted Pylæmenes, but he fell by the weapon of Menelaus. — *κληῖδα*. See N. on v. 146. — *ὑπέστρεφε* in order to flee. This clause is parenthetical. — *χερμαδίῳ*. See N. on v. 302. — *ἀγκῶνα—μέσον*, *on the middle of the elbow*. For the accusative after *τυγχάνειν*, cf. Butt. § 132. N. 7. — *λεύκ' ἐλέφαντι*, *white with ivory*. The reins were often adorned with ivory studs.

584-589. *κόρσην*, *the temple*. — *ἄσθμαίνων* refers to the heavy and laborious breathing of one who is dying. — *κύμβαχος*, *headlong*. — *γὰρ* explains why Mydon remained so long in the position in which he fell. — *ὄφρ'* responds to *δηθὰ* in the preceding verse. — *πλήξαντε*, sc. *τὸν Μύδωνα*. — *τοὺς δ'*, i. e. the horses.

590-595. *τοὺς δ'*, i. e. Menelaus and Antilochus. — *ῶρτο*, 2 aor. mid. 3 sing. syncopated for *ὄρτυμι*. — *κεκληγῶς* (2 perf. part. of *κλάζω*), *shouting*. — *ἀναιδέα*, *ungovernable*. These attendants of Mars were the personifications of the tumult, confusion, and horror of battle. Cf. 4. 440, where Terror, Fear, and Discord are his attendants. — *ἐνώμα*, *brandished*. — *φοίτα ὄπισθεν*. Hector's approach to battle is described with great magnificence. He has thus far been kept in a great measure out of sight. But he now enters the arena attended by Mars, Bellona, and all the tumult of battle. His impetuosity sometimes leads him on in advance even of the god of war. At sight of him Diomedes shudders, and calls upon his troops to retreat. No one is able to resist him or dares to abide his approach. Thus we are prepared to admire him, not only as the most amiable and generous of all the heroes, but the great champion of Troy, and the antagonist of Achilles. See N. on 1. 242.

597-599. *ὥς δ' ὅτ'—στήνῃ*. See N. on 2. 147. — *ἀπάλαμνος*, *perplex*

ad; literally, *without hands*. — πολέος πεδίοις. Cf. 2. 785. — δὲ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω, *runs back again*.

601-606. οἶον "Ἐκτορα = οἶος δὴ Ἐκτωρ ἐστί, ὃν θαμάζομεν. Köppen. — αἰχμητήν τ' (αὐτὸν) ἔμεναι = ὅτι ἐστὶν αἰχμητής. So Crusius: *how wonder we that Hector is both a lancer and a brave warrior!* Bothe says that this is spoken ironically, but it does not so appear to me. — τῷ = τούτῳ. — δέ = γάρ. — πάρα = πάρεστιν. — κείνος is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — πρὸς . . . αἰὲν = *with your faces always turned towards the Trojans*. — μενεαινέμεν has the force of the imperative. See Ns. on 1. 20; 2. 10.

611-619. μάλ' ἐγγὺς Hector. — Ἀμφιον. Cf. 2. 830. — Παισῶ was a town in Asia Minor. — ἐ, i. e. αὐτόν. — ἐπικουρήσοντα denotes the purpose of ἦγ'. See N. on 1. 13. — ἔχευαν = ἐπέβαλον. — πολλά, sc. τὰ δούρατα.

620-626. λὰξ προσβάς, *impressing his heel upon it*. — ἀμφίβασιν, *encircling*; literally, *a going around*. — μέγαν περ ἔόντα, *great as he was*. Cf. N. on 1. 131. — ἀπὸ σφείων = ἀφ' ἐαυτῶν.

628-631. ἦν τε μέγαν τε, "*a tall big man*." Chapman. — υἱὸς Σαρπηδόνος. Sarpedon was the son of Jupiter and Laodamia. He was uncle, therefore, to Tlepolemus, whose father was Hercules the son of Jupiter.

633-637. τίς τοι φωτί, *what necessity is there for you, a novice in war, to be trembling here*. πτώσσειν depends on ἀνάγκη. S. § 222. 2. — ψευδόμενοι — φασί, *they falsely say* = they utter a falsehood when they say. — ἐπεὶ ἀνδρῶν, *since you are much inferior to those men*; literally, *want much of (being equal to) those men*. — ἐπί, *among* = *in the time of*.

638-646. ἀλλ' θυμολέοντα, *but what a man do they say was the mighty Hercules* (see N. on 2. 658), *my indomitable, lion-hearted father!* — δς refers to the gender implied in βίην Ἡρακλείην. Cf. Butt. § 143. 5. c; S. § 172. N. 1. — δεῦρ', *here at Troy*. — ἕξ οἷης σὺν νηυσὶ, *with only six ships*. — παυροτέροισιν. See N. on 1. 32. — χήρωσε, *depopulated, desolated*. — ἀποφθινύθουσι δὲ λαοὶ denotes the result of the cowardice charged upon Sarpedon, in the preceding member. — ἄλκαρ, *protection*. — οὐδ' ἐσσι, *not even if you were much braver (than you really are)*. Tlepolemus boasts that no strength or bravery can avert from Sarpedon, the death which now awaits him. — πύλας Ἀΐδαο περήσειν = *δανεῖν*. Crus. The speech of Tlepolemus was highly boastful and insolent.

648-654. κείνος refers to Hercules. — ἀφραδίησιν. See N. on 1. 205. — εὖ ἔρξαντο, *who had done a service*. — σοὶ limits τεύξεσθαι (*paratum iri*). K. § 251. R. 4 (end). — ψυχὴν, *thy life*. — κλυτοπώλῳ = ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι. Schol.

655-659. ἀνέσχετο in order to throw it. — ἀμαρτῇ, *at the same time*. — Σαρπηδὼν is in apposition with ὁ μὲν, *the one (viz.) Sarpedon*. — τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν = τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ (Tlepolemus). — βεβλή-

κειν, *had struck*. For the ν ἐφελκυστικόν, cf. K. § 220. R. 1. — αἰχμή--
μαιμώσα, *the furious spear*. Cf. 4. 126. — ὅστέω ἐγχριμφθεῖσα, *being
driven close to the bone*. — πατήρ, i. e. Jupiter.

665-667. τὸ . . . ἐπεφράσατ', *no one noticed it*. The reason is found in
σπευδόντων. See N. on 1. 196. οὗτις is limited by ἐταῖρων understood,
with which σπευδόντων agrees. — ὅφρ' ἐπιβαίῃ, *in order that he might
ascend (his car)*, depends on σπευδόντων. — πόνον = *anxiety*. — ἀμφιέ-
ποντες = ἔποντες ἀμφὶ αὐτόν. Köppen.

670-676. μαίμησε. See N. on v. 661. — μερμήριξε . . . θυμόν. See
N. on 1. 189. Ulysses was in doubt whether to pursue Sarpedon, or to
attack indiscriminately the Lycian troops. His rage (θυμὸς) incited him
to the former, but his prudence (φρῆν) persuaded him to forego the more
glorious yet uncertain achievement of killing Sarpedon, and to slaughter
as many of the common Lycians as he was able. — ὄγε. See N. on 1.
190. — τῶν πλεόνων = τοῦ πλήθους. Cf. v. 676. Köppen well compares
this with the οἱ πολλοὶ of the Attics. — μόρσιμον ἦεν, *it was destined*.
The subject is ἀποκτάμεν.

678-683. Ἀθήνη. She was the protecting divinity of Ulysses. — κ'
—κτάνε—εἰ μὴ—νόησε. See N. on 2. 155. — ἔτι πλέονας, *even more*. —
οἱ προσιόντι (= ὑπ' αὐτοῦ προσιόντος), *at his coming*. — ὀλοφυδνόν, *pite-
ous, complaining*.

684-688. μὴ—ἐάσης. See N. on 4. 410. — ἔλωρ—κεῖσθαι, *to lie a
prey*. ἔλωρ is in predicate apposition with μέ. — ἔπειτα . . . αἰών, *and
then let life leave me*. S. § 218. 2. — ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε—εὐφρα-
νέειν, *since it was not to be that I should gladden*. Cf. Butt. §§ 137. N. 11;
150. 35.

689-699. οὔτι προσέφη in his haste to meet the enemy. — εἶσαν.
See N. on 1. 311. — φηγῶ. This sacred oak, which is improperly ren-
dered by some, *beech-tree* (cf. Smith's citation of Mitford, vol. i. pp. 8, 9), is
probably the one referred to in 6. 237; 9. 354, near the Scæan gate.
Crusius explains it as the *quercus esculus* of Linnæus. It is probable that
the ἐρινεὸς spoken of in 6. 433, and the tomb of Ilus, were in the vicinity
of this sacred oak. — οἱ. See N. on 1. 104. — θύραζε = ἔξω. — τὸν
. . . ψυχῇ = *he fainted*. — κέχυτ' has here the sense of the aorist. —
περὶ δὲ πνοιῇ κ. τ. λ. Construct: πνοιῇ Βορέας περὶ ἐπιπνείουσα ξώγρει
θυμόν κεκαφηότα κακῶς (*breathing with difficulty = gasping for breath*).
κεκαφηότα is the Epic 2 perf. part. of καφέω.

700-702. προτρέποντο refers to flight with the back turned to the
enemy, and is here opposed to ὀπίσσω χάζονθ', *retreating backward*, i. e.
with the face to the foe. Cf. v. 605. — ὥς ἐπύθοντο from Diomedes.
Cf. v. 604. "With Homer πυνθάνομαι has perhaps invariably the meaning,
to learn or come to the knowledge of a thing by hearsay, without implying
previous inquiry." Carmichael Gr. Verbs, p. 251. Cf. K. § 311. 6.

704. χάλκεος Ἀρης, *brazen Mars*. This epithet is given to Mars,

either to denote his strength and warlike character, or because he had a brazen cuirass. Cf. 18. 222, where the same adjective is found with *ῥψ*, in the sense of a *clear* or *strong voice*, and 11. 241, where it is joined with *ὑπνος*, to designate a sleep from which one cannot awake = *the sleep of death*.

708-710. μέγα πλούτοιο μεμηλώς, *very intent upon riches*. The participle is here used personally, and with present signification. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 174. — λίμνη Κηφισίδι, *close by* (literally, *reclining on*) *the lake Cephissus*. Kühn. (§ 284. R. 1) calls this the dative of local aim or object. — μάλα πίονα, *very rich*.

711. τοὺς δ', i. e. Mars and Hector. Some refer τοὺς δ' to Ἀργείους (see N. on 1. 391) in the following verse, and render ὀλέκοντας, *perishing*. But cf. Odys. 22. 305, where the verb is employed in an active transitive sense. See also Smith's Crus. Lex. *sub voce*.

714-718. ὦ πόποι. Cf. 2. 157. — ἄλιον τὸν μῦθον, *a vain promise*. — ἀπονέεσθαι, *that he should return* (home), denotes that in which the promise consisted. — νῶϊ ἀλκῆς, *let us think about* (bringing) *vigorous aid*; or *let us call to mind* (and exert) *our great might*. The former interpretation is preferable.

720-725. ἥ—Ἥρη. See N. on 1. 391. — ἐποιχομένη to harness her steeds. — ἀμφ' belongs to βάλε, *put on*. — ἀμφίς, *about*, is here a preposition, and follows its dependent case. Crusius says that this clause is in explanatory apposition with βάλε ἀμφ' ὀχέσσι. — τῶν, sc. κύκλων. — ἵπυς, *felloes*. — ὑπερθεῖν, *on the outside*. — χάλκε' ἐπίσσωτρα, *brazen tires*. — θαῦμα ἰδέσθαι, *a wonder to behold*. S. § 222. 6. See N. on 2. 452.

726-731. πλημναι, *the naves*. — ἀργύρου is the genitive of material. S. § 200. 2. — περίδρομοι, *circular*, literally, *that which may be gone around*. — δίφρος, *seat* or *body* in which stood the warrior and his charioteer. — ἐντέταται, *was suspended*; literally, *was extended*. — ἄντυγες. See N. on v. 262. — τοῦ δ', sc. δίφρου. — ῥυμός, *the pole*. — δῆσε refers to Hebe. — ἐν χρύσει', *she fastened on the beautiful golden straps* with which the yoke was attached to the pole. This description of Juno's chariot is a masterpiece of its kind. It is difficult to find elsewhere such minuteness of mechanical detail, thrown into so lofty and splendid a verse. In the following description of Minerva throwing over her shoulders the terrible, fringed Ægis—putting on her helmet fit for the infantry of a hundred cities—mounting the flaming car, and seizing her mighty spear, and with Juno driving fiercely through the self-opening gates of Heaven to the place where the son of Saturn sits apart from the other gods, upon the highest summit of the many-peaked Olympus, the poet reaches a height of sublimity, which is hardly surpassed in any uninspired composition.

736-740. χιτῶν', i. e. corselet or cuirass. — Διὸς limits χιτῶνα, although it belongs in sense also to τεύχεσιν. — δακρυόεντα, *tearful*, i. e. which produces tears or sorrow. — αἰγίδα here includes the shield, to

which the goat-skin belonged. See N. on 2. 447. — *ἦν . . . ἐοτεφάνωται*, which Terror encompassed all around. Cf. 11. 36. *ἦν πέρι*, i. e. *περὶ ἦν*. — *Ἰωκή*, the Pursuit or Tumult of battle, is here personified like *Ἔρις*.

741–747. *ἐν . . . κεφαλῇ*, in the centre was the head of the Gorgon. The emblems of Contention, Force, and Pursuit were arranged round about the Gorgon head. *Γοργεῖη κεφαλῇ* is put for *Γοργούς κεφαλῇ*. See N. on 2. 54. See also the same note for the construction of *πελώρου*. — *τέρας* is in apposition with *κεφαλῇ*, although some may choose to refer it to the ægis. — *ἀμφίφαλον—τετραφάληρον*, covered with studs, and having four crests. Such is Buttman's explanation (Lexil. No. 103), which is followed substantially by all the more recent commentators. — *ἐκατὸν . . . ἀραρυῖαν*, suited to (=sufficient to cover) the infantry of a hundred cities. — *φλόγεα*, flaming, i. e. radiant, splendid. — *ποσὶ βήσετο*, stepped into; literally, mounted with her feet. — *βριθύ, μέγα, στιβαρόν*. For this triplicity of epithets, see N. on v. 194. — *τῶ=ῶ*. So *τοῖσιντε* in the next verse stands for the relative. — *κοτέσσεται* for *κοτέσεται*. See N. on 2. 391. — *ὀβριμοπάτρη*, daughter of a powerful father (i. e. of Jupiter).

749–755. *αὐτόματα . . . οὐρανοῦ*, of their own accord heaven's gates roared (on their hinges). The smooth and melodious flow of this verse will be noticed by the careful reader. — *ἔχον=ἐφύλασσον*. — *τῆς* (i. e. *ταῖς*) *ἐπιτέτραπται*, to whom are entrusted. — *ἡμὲν . . . ἐπιθεῖναι*. The serene sky, in the language of the poets, was said to be open, but when enveloped in clouds, to be shut up. To the Hours was therefore intrusted, not only the custody of the Olympian gates, but the duty of rendering the heavens cloudy or serene. — *τῇ ῥα*, there then. — *δι' αὐτῶν*, through them, i. e. the gates. — *εὔρον κ. τ. λ.* Cf. 1. 498, 499. — *στήσασα*. See N. on v. 368.

757–763. *οὐ* is employed in negative interrogations, when an affirmative answer is expected or desired. Cf. S. § 219. 4. — *τάδε καρτερὰ ἔργα*, on account of such violent deeds, is the accusative of the thing. Cf. K. § 284. 6. Reference is had to the aid which Mars was rendering the Trojans. — *ὄσσάτιόν τε (=ὄσοντε) καὶ οἶον—λαόν*, how many and what choice warriors. — *οὐ κατὰ κόσμον*, not decorously (=without reason), is a negative repetition of what was asserted in *μάψ*. See N. on 3. 59. The reason is given in *ἐμοὶ δ' ἄχος*, where *δὲ=γάρ*. — *ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες*, letting loose this rash god. The metaphor is taken from dogs, which the huntsmen let slip from the leash and urge on to the game. Heyne translates *ἀνέντες*, incitantes, but this is less forcible. — *Ζεῦ πάτερ*. Cf. v. 767. Repetition instantis ἐμφατική. Bothe. — *μάχης* depends on *ἐξ*.

765, 766. *ἄγρει*, imper. of *ἀγρέω* in the sense of *ἄγε, come! up!* — *ἐ* (referring to Mars)—*ὀδύνησι πελάζειν=ὀδύνας αὐτῶ διδόναι*.

769–772. *μεσσηγὺς . . . ἀστερόεντος*, midway between the earth and the starry heaven. — *ἡερειδές*, "the dusky distance." Crusius. Heyne takes

it simply in the sense of τὸν αἶρα. — ἦμενος πόντον. The standpoint may be considered as Olympus, the eye being turned toward Troy, between which and Mount Olympus lay the Ægean sea. — τόσσον ἵπποι, *so far did the loud-neighing steeds of the goddesses leap at a bound.* Longinus quotes this as an example of the sublime.

774-777. ἦχι, *where.* — συμβάλλετον refers in number to both Σιμόεις and Σκάμανδρος. Cf. Odys. 10. 513. — ἔστησε. See N. on v. 368. — περὶ—ἔχευεν, *poured around.* — τοῖσιν is the *dat. commodi.* — ἀμβροσίην, i. e. ἀμβρόσιον εἶδαρ. See N. on v. 369. — νέμεσθαι denotes the purpose of ἀνέτειλε, and refers to τοῖσιν for its subject.

778-786. τρήρωσι ὁμοῖαι, *in their steps like trembling doves,* i. e. their steps betrayed haste and anxiety, or they had the rapid, gliding motion of doves. Ἰθάμαθ' is the accusative synecdochical. — ὅθι, *where.* — βίην Διομήδεος. See N. on 2. 658. It is highly to the praise of Diomedes, that around him were found the bravest and most numerous portion of the Grecian forces, as the only place of safety against Mars and Hector. — οὐκ ἀλαπαδνόν, *unconquerable.* — Στέντορι. Many have supposed that Stentor was a common crier, but it is more probable that he was a distinguished warrior.

787-791. αἰδῶς (sc. ἐστὼ ὑμῖν), *shame to you.* — κάκ' ἐλέγχεα. See N. on 2. 235. — ὅφρα, *as long as.* — πρὸ πυλάων Δαρδανιάων. The Scæan gate is referred to. See N. on 3. 145. — νηυσὶ of the Greeks.

795-797. ἔλκος ἀναψύχοντα, *cooling his wound.* — τό μιν βάλε. See N. on 4. 350. — ὑπὸ is to be constructed after ἰδρῶς. — κάμνε, *was weary.* — χεῖρα with which he held his shield. — ἂν δ' ἴσχω, *raising up.* — ζυγοῦ ἤψατο. See N. on 1. 197.

800-807. ἦ Τυδεύς. *Tydeus indeed begat a son having little resemblance to himself.* See N. on οὐ μὲν Τυδέϊ, 4. 372. — δέμας. Accusative synecdochical. — ὅτε τ' ἤλυθε κ. τ. λ. Cf. 4. 384 et seq. The apodosis is found in δαίνυσθαί μιν ἄνωγον. This latter verb is referred by Heyne to the Cadmeans, but it is better to refer it in the first person to Minerva. Cf. v. 802. — ὡς τοπάρους περ, *as before,* i. e. according to his wonted ardor. — πάντα. See N. on 4. 389. — κάματος πολυάϊξ, "*fiercely-assailing weariness, or the fatigue of impetuous battle.*" Crusius. — δέδυκεν, *has come upon.* — ἔπειτα, *hereafter, henceforth.* The comparison, by which Minerva so severely rebuked the inactivity of Diomedes, lies in this, that Tydeus without followers and in the midst of the enemy, fought with and overcame the Thebans, although in thus doing he disobeyed Minerva. But Diomedes with powerful forces at his command, declines the fight, even though the goddess promises him her assistance. Tydeus disobeys Minerva by engaging in battle, Diomedes by shunning the fight, and that too when he had often experienced her powerful aid.

816-824. προφρονέως, *freely, willingly.* — ἔτι, *still.* — ὄκνος refers

back to κάμαιος, v. 811. — ἐφετμέων is trissyllabic by synizesis. In respect to this direction of Minerva, cf. v. 129 seq. — τοῖς ἄλλοις in respect to Ἀφροδίτη. — τήνγ' οὐτάμεν, sc. ἐκέλευες elicited from οὐ εἶας, v. 819. Cf. K. § 346. 2. c. — ἀλήμεναι, to assemble. Cf. v. 780. — γιγνώσκω Ἀρηά—κοιρανέοντα=γιγνώσκω ὅτι Ἀρης κοιρανέει. See N. on 2. 409. — μάκην ἀνὰ for ἀνὰ μάκην. The preposition ἀνὰ does not admit of anastrophe. Cf. K. § 31. R. 2.

827-834. τόγε=τοῦτό γε, "*propter hoc, quod id te facere jussi.*" Bothe. Some edit τόνδε used δεικτικῶς. — τοίη, such, i. e. so powerful. — σχεδίνην, near, in close fight. Trollope finds an ellipsis here of τυπὴν or πλαγὴν. — τυκτὸν κακόν, an unnatural evil, i. e. one which is made, and not a product of nature. Köppen translates it, *formed of sheer evil*; Heyne: *in calamitatem et perniciem aliorum natum*. — ἄλλοπρόσαλλον, changing from one side to another, capricious, fickle. — στεῦτ'. See N. on 2. 597. — Τρωσί, against the Trojans. — τῶν δὲ λέλασται (Epic for λέλησται), and has forgotten these, i. e. the Greeks.

836-845. χειρὶ of Sthenelus. — πάλιν, backward. — ὁ δ' refers to Sthenelus, and ἄρ' denotes result. — ἡ δ'—θεά. See N. on 1. 391. — μέγα βριθουσύνῃ, and the beechen axle loudly groaned beneath the weight. — γὰρ introduces the reason of what has just been said. — αὐτίκ' ἐπ' Ἰππους. "*Nempe Trojanorum vim superavit Græcorum disciplina et scientia militaris.*" Clarke. For the asyndeton, see Ns. on 2. 9; 4. 69. — ὁ μὲν, i. e. Mars. — αὐτὰρ κυνέην, put on the helmet of Pluto, i. e. became invisible. Köppen starts the question (of which Heyne remarks "*acuta est, molesta tamen, questio Koppenii*"), what became of Minerva's own helmet, when she put on that of Pluto. But it is absurd to propose such an inquiry in a passage like this, where, if ever, the poetic license may be indulged.

850-854. οἱ δ'—Ἀρης—Ἀθήνη. See N. on οἱ μὲν—ἐκαστος, 1. 606. — ὠρέξαθ', stretched, extended, as the hand or foot when in the act of throwing the spear. Mars was on foot, having lent Venus his chariot (cf. v. 363), and as he stood in front of the steeds of Diomedes, his spear passed over their yoke. — τόγε refers to the spear thrown by Mars. — ὑπ' ἐκ δίφροιο, away under the seat, is joined by Spitzner and Köppen with αἶχθῆναι (infinitive of result). But it is perhaps better with Crusius and others, to construct it with ᾤσεν. Some give to ὑπὸ here the sense of somewhat, a little, but I prefer to consider it as denoting the direction of the spear.

855-861. δεύτερος αὐθ' (=next) answers to πρόσθεν (=πρότερος) in v. 851. — ἐπέρεισε, fixed it, i. e. gave it such direction and force, as to cause it to enter the part of the body referred to. — τῇ ῥα, just there. — οὔτα refers to Diomedes. — ἐκ—σπάσεν, he drew forth. — ὅσον=as loud as. — Ἀρηος. See N. on 2. 381.

864-870. ἐκ νεφέων, *from the clouds=from the place of clouds*, i. e. in the atmosphere. — ἀήρ, "*caligo*." Bothe. — καύματος . . . ὀρνυμένοι, *when a strong wind arises through the heat*. καύματος ἐξ, i. e. ἐκ καύματος. Such is the interpretation of Wolf, with which Spitzner and Voss agree. But Heyne places a comma after καύματος, and explains it, διὰ καύματος vel pro ἐν καύματι, καύματος ὄντος. — ὁμοῦ νεφέεσσιν, *together with the clouds*, not *enveloped in clouds*, as some translate it, for the comparison lies in this, that as a dusky cloud appears in the region of clouds, so Mars amid clouds ascended. — ἄμβροτον αἶμα. Cf. v. 339.

872-882. οὐ . . . ἔργα. See N. on v. 757. — τετληότες εἰμέν = τετλήκαμεν, only more emphatic. Cf. Mt. § 559. — ἰότητι is the dative of means. — χάριν—φέροντες = χαριζόμενοι (denoting purpose. See N. on 1. 13). Cf. 1. 572. — σοὶ = διὰ σέ, or σοῦ χάριν. Köppen. — μαχόμεσθα, sc. ἔπεσι ἀλλήλοισι. — ἀήσυλα, Epic for αἷσυλα. Cf. v. 403. — ἐπιπείθονται καὶ δεδμήσεσθα. See N. on 4. 305. — προτιβάλλεαι, *restrain, repress*, is opposed to ἀνιείς, *incitas*. — ἐπεὶ introduces the reason why Jupiter did not restrain Minerva. — μαργαίνειν = μαίνεσθα. Schol.

883, 884. Cf. 458, 459.

885-887. ἀλλὰ . . . πόδες contains the protasis of ἧ τέ κε κ. τ. λ. — αὐτοῦ, i. e. on the field of battle. — ἔα, Epic for ἦν. Cf. 4. 231.

890, 891. Cf. 1. 176, 177.

892-898. ἀάσχετον (Epic for ἄσχετον), *intolerable*. — οὐκ ἐπιεικτόν, *unyielding*. — τήν . . . ἐπέεσσιν. Cf. 1. 590, where Vulcan refers to the personal chastisement inflicted upon Juno by Jupiter. — κείνης—ἐννεσίησιν, *by her counsels or contrivance*. — ἀλλ' . . . ἔχοντα, *but truly I will not allow thee to suffer pain for a long time (=any longer)*. The participle is put for the infinitive in the dependent clause after ἀνέχω. Cf. K. § 310. 4. e. — εἰ δὲ . . . γένευ, i. e. εἰ δ' ἐγένου ἐξ ἄλλου τευ (i. e. τινός). — ὦδ' αἰδηλος, *thus destructive*. This epithet is given to fire in 2. 455, and elsewhere to Minerva. — Οὐρανίωνων, *the sons of Uranus=the Titans*, who were confined by Jupiter under Tartarus.

900, 901. Cf. vs. 401, 402.

902-906. ὀπὸς refers to the sap of the wild fig-tree, which was used by the ancients to coagulate milk. This simile is employed because of the resemblance of the setting of milk, to the staunching of the wound of Mars by Pæon. — μάλα δ' ὤκα, *very quickly*. — περιστρέφεται, *is stirred*. Grollope follows the reading περιτρέφεται, *curdles, coagulates*, restored by Eustathius from Herodian. The dative κυκλώντι is instrumental, *by the mixer*. Cf. K. § 285. 1 (2). — τὸν δ' Ἥβη. Such offices were not deemed unworthy of the most illustrious females. — χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσευ (1 aor. of ἔννυμι), *put on him his beautiful robes*. Heyne considers the verses following this as spurious.

ILIAD VI.

This book is entitled Ἑκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία, and is one of the most interesting of all the rhapsodies of the Iliad. It has been well remarked, that Homer's name would have been immortal, had he written nothing but this book.

1-4. οἰώθη, sc. ὑπὸ τῶν θεῶν. — ἔδυσε μάχη, *the battle raged*. μάχη, is here put for οἱ μαχόμενοι. — πεδίοιο is the local genitive. See N. on 2. 785. — ἀλλήλων depends on ἰδυνομένων (taken actively. Cf. 4. 112) as the terminal genitive. S. § 199.

5-8. πρῶτος after the departure of the divinities. — ἔρκος. See N. on 1. 284. — φῶς is put here for *victory, safety*. — Ἀκάμαντ'. Cf. 2. 844.

9-11. Cf. 4. 459-461.

13-19. Ἀρίσβη. Cf. 2. 836. — ἀφνειὸς βίοτοιο. See N. on 5. 544. — φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν, *and he was a friend to men*, i. e. he practised hospitality to strangers. — φιλέεσκεν = ἐξένιζεν. Schol. — ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ναίων, *living in a house by the road*, that he might be more accessible to strangers and way-faring men. — ἀλλὰ οἱ οὔτις κ. τ. λ. Cf. 2. 873. — ἀπηύρα, sc. Διομήδης. — αὐτὸν stands opposed to θεράποντα Καλήσιον. — ὑφηνίοχος, *under-charioteer*, or perhaps, as Trollope thinks, it is the same as ἡνίοχος. — γαῖαν ἐδύτην, *fell to the ground* = were slain.

20-28. Εὐρύαλος. Cf. 2. 565. — Νύμφη νηῖς, *the Naiad-nymph*. — σκότιον, *illegitimate*; literally, *secret, clandestine*. — ποιμαίνων refers to Bucolion. — Μηκιστηιάδης, *the son of Mecisteus*, i. e. Euryalus. Cf. 2. 565.

29-35. Πολυποίτης. Cf. 2. 740. — Περκώσιον, *of Percote*. Cf. 2. 835. — Λήϊτος. Cf. 2. 494. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 735. It will be seen that most of the leaders named in the catalogue of the ships, are made to signalize themselves in the subsequent engagements.

38-45. ζῶν ἐλ', *took alive*. — γὰρ serves to explain how Adrastus was thus taken. — ἀτυζομένῳ = ταρασσομένῳ. Schol. — πεδίοιο. See N. on v. 2. — ὄζω . . . μυρικίνῳ, *being entangled in* (literally, *impeded by*) *a myrtle bough*. "The myrica, or tamarisk, is a tall and beautiful tree, which seems to have been very luxuriant in the neighborhood of Troy." Trollope. — ἐν πρώτῳ ῥυμῷ = ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ. — παρά, *near*. — ἐπὶ στόμα = ὑπὸν *his face*. It is more commonly ἐπὶ κεφαλῇ. — λαβὼν—γούνων. See N. on 1. 407.

46-50. ζώγρει, *take me alive* = grant me life. — πατρός, sc. δόμῳ. This ellipsis is quite common. — κειμήλια, *valuables*; literally, *things stored up*, as precious metals, costly apparel, ornaments, etc. — κεν—χαρίσαιτο (*will bestow*)—εἴ κεν—πέπύθοιτ'. See N. on 1. 255.

51. Cf. 2. 142; 3. 395.

52-54. καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε—δώσειν, *and he was now just about to give him.* — καταξέμεν denotes the purpose of δώσειν. — ὁμοκλήσας = ἀπειλήσας. Schol.

55-60. τίη ἀνδρῶν, *why do you thus pity men?* For the construction of the genitive, cf. Mt. § 348; S. § 193. — ἡ τοι (dat. commodi. See N. on 1. 39) Τρώων is ironical. — κατὰ οἶκον, *at home*, i. e. in Sparta. — τῶν μήτις ὑπεκφύγοι, *let no one of them escape.* See N. on 4. 410. — αἰπὺν ὄλεθρον, *dire destruction.* Nitzsch (on Odys. 1. 11) renders it, *precipitous destruction* into which one can easily plunge, and makes it an epithet of death, when the discourse relates to an escape from great danger. Cf. Smith's Crus. Lex. — μηδ' ὄντινα φύγοι, *and let not the child which the mother bears in her womb escape.* ὅς has here the force of a demonstrative (cf. K. § 331. R. 1; S. § 171. 1), and is the antecedent of ὄντινα, the proper antecedent κοῦρον being attracted into the relative clause, which is placed first for the sake of emphasis. See N. on 2. 38. The cruelty of Agamemnon is to be referred to the spirit of those times, when it was usual to involve his whole family in the punishment inflicted upon a man, and even to extend it to the child unborn (cf. 2 Kings 8, 12; 15, 16; Hos. 13. 16; Amos 1. 13). Some, however, take the words of Agamemnon in a hyperbolical sense. — ἀκήδεστοι, *uncared for* = *unburied.* — ἄφαντοι, *unseen*, i. e. utterly destroyed so as to have no existence.

62-65. αἷσιμα παρειπών, *advising what was right* in respect to an enemy. — ἥρω', i. e. ἥρωα. — οὕτα, 2 aor. 3 sing. of οὐτάω (οὔτημι). — ὁ δ' ἀνετράπετ', *and he* (i. e. Adrastus) *fell backwards.* — λαξ ἐν στήθεσι κ. τ. λ. Cf. 5. 620. No valid excuse can be made for this cruelty of Agamemnon.

68-71. ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, *desiring* (literally, *falling upon*) *the spoils.* For the genitive, cf. K. § 274. 1. a; S. § 193. — ὥς ἵκηται, *so that he may go to the ships with the most spoil*, i. e. that he may secure to himself the most booty. — καὶ τὰ (= ταῦτα), sc. ἔναρα. — νεκροῦς—τεθνηῶτας is no tautology, but a fulness of expression for, *wholly dead, lying slain.* — συλήσετε is here followed by two accusatives. Cf. Mt. § 418; S. § 184. 1. Trollope remarks that Nestor by the use of the first and second persons, assigns to himself a share in the war, but leaves the spoil to his comrades. Perhaps, however, this is making too much of the change of persons, which is quite common in speeches of this sort.

73-76. ἔνθα κεν—εἰσανέβησαν. See N. on 2. 155. — ὑπ' Ἀχαιῶν. Matthiæ (§ 496. 3) says that εἰσανέβησαν is used for the passive, although the passive construction with ὑπὸ may have been determined by δαμέντες. — ἀναλκείησι. See N. on 1. 205. — ἄριστος, *most skilful.*

77-82. πόνος, "*labor bellicus.*" Bothe. — ἐγκέκλιται, *devolves.* — ἰδύν, *undertaking.* — μάχεσθαι and φρονέειν explain ἄριστοι. See N. on 2. 452. — στήητ' αὐτοῦ, *do you (yourselves) stand here.* Hector and Æneas

were both retreating when Helenus addressed them. — *πρὶν πεσείν*, *before that they fleeing fall* (=are slain) *in the arms of their wives*. Although this was spoken of the army in general, yet it virtually applied to Hector and Æneas, and was therefore a very severe and stinging rebuke. For the construction of *πρὶν* with the infinitive, see N. on 1. 98.

86-92. "Εκτορ, ἀτὰρ σύ. When the address passes from one person to another, the vocative is commonly placed first. Cf. Mt. ὅ 312. 3. ἀτὰρ places the sentence in opposition to *ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι κ. τ. λ.* which precedes. — *γεραιάς*, *the matrons*. Some refer this to women of high rank, without reference to age. *νηδὺν* is the terminal accusative. — *ἐν πόλει ἄκρῃ* = *ἐν ἀκροπόλει*. — *πέπλον* depends on *θεῖναι* (v. 92), employed as an imperative (see N. on 2. 413), and constructed with *ἡ δὲ ξυνάγουσα*. — *ἐπὶ γούνασιν* *upon the knees*, i. e. make an offering of the vail to the goddess. It is unnecessary to suppose that the statue of Minerva was in a sitting posture, since *to place upon the knees or in the lap*, has no reference to the mode in which the offering was presented.

93-101. *βοῦς*—*ἥνις* (i. e. *ἡνιάς*), *yearling-heifers*. — *ἡκέστας*, Epic for *ἀκέστας*. — *αἶ κ' ἐλεήσῃ*, sc. *πειρώμενος*. See N. on 1. 66. — *αἶ κεν Γυδέος*. "Asyndeton patheticum, quod inest etiam in verbis *ἄγριον φόβοιο*." Bothe. — *μήστωρα φόβοιο*, *master of fear*, i. e. one who causes fear. — *ᾧδε*, *thus as we fear* Diomedes. — *ἐδείδιμεν*, Epic 2 pluperf. 1 plur. of *δίω*. — *ὄρχαμον*. Cf. 2. 837. — *οἱ* refers to Diomedes and limits *ἰσοφαρίζειν*. — *μένος* is the accusative synecdochical.

103-106. Cf. 5. 494-498.

108-109. *φὰν* (i. e. *ἔφασαν*), sc. *οἱ Ἀργεῖοι*. — *δὲ* = *γάρ*. Schol. — *ἄλεξήσονται*, poet. fut. part. of *ἀλέξω*, denoting the purpose of *κατελθέμεν*. — *ἐλέλιχθεν* (= *ἐλελίχθησαν*) refers to the Trojans.

113-115. *ὄφρ'*. See N. on 1. 133. — *βείω*, i. e. *βῶ*. Crus. — *γέρουσιν*—*βουλευτῇσι*. See N. on 2. 21. The authority of this council was probably necessary to the procession here referred to. — *ἐκατόμβας* refers to the twelve heifers spoken of in v. 93. Cf. v. 274.

117, 118. *ἀμφί*. The shield was so large, that when thrown behind the back, it covered the whole body from the neck to the ankles. This is denoted by *σφυρὰ* and *αὐχένα*, to which extremities of the body *ἀμφι* refers. *σφυρὰ* and *αὐχένα*, may be taken as accusatives synecdochical, or in partitive apposition with *μὲν* denoting the whole. See N. on 1. 24. — *ἄντυξ*, *the rim or border* (of the shield), is in explanatory apposition with *δέρμα*. — *πυμάτη*, *on the extremity*. — *θέεν* (= *περιέδεεν*. Eustath.) is here used tropically of a thing which has no motion. Cf. *φλέψ ἀνὰ νῶτα δέουσα*, *a vein running along the back*, 13. 547.

123-126. Freretus and Böttigerus (cited by Bothe somewhat approvingly) attribute the insertion of this episode about Glaucus and Diomedes, to a wish of the poet to gratify the posterity of the former, whom Herodotus (1. 147) says were among the kings of Ionia. — *τίς δὲ σύ ἐσσι*, *art*

who are you? In questions, δὲ retains its adversative force, which, however, cannot well be translated in English. — φέριστε, Epic for βέλτιστε — ἀνδρώπων limits τίς. — οὐ μὲν γάρ ποτ', *for never yet*. — προβέβηκας θάρσει. All the other warriors were fleeing before Diomedes. — ἀπάντων is governed in the genitive by προβέβηκας (= *thou excellest*), which contains the idea of comparison. Cf. S. § 198. 2. — ὅτ'. See N. on 1. 126. — ἐμῷ μένει, *my might*, is put tropically for the person. — ἀντιόωσιν (for ἀντιώσι) from the Epic ἀντιόω, is protracted from ἀντιῶ (i. e. ἀντιάω).

128-137. τίς is in apposition with the subject implied in εἰλήλουθας. — οὐκ ἂν μαχοίμην. Cf. 5. 130. — οὐδὲ γὰρ οὐδέ. See Ns. on 2. 703; 5. 22. — Λυκόοργος, Epic for Λυκοῦργος. — δὴν ἦν, *lived long*; literally, *was long*. Cf. K. § 240. R. 2. — ὅς ῥα. See N. on 1. 405. — ὅς ποτε, *he once*. An instance is now given of the impiety of Lycurgus. — τιθήνας, *nurses*, i. e. the Hyades or nymphs of Nisa, who brought up Bacchus. — Νυσῆϊον, *the Nysseian mountain*. This was doubtless in Thrace, of which country Lycurgus was king. Some erroneously consider it a mountain of India or Arabia. — αἱ δ' refers to the nurses of Bacchus. — βουπλήγι, *with an ox-goad*. Cf. Judges 3, 31. — γὰρ refers to δειδιότα.

138-143. τῷ refers to Lycurgus and limits ὀδύσαντο. — ῥεῖα ζῶντες, *living without care = happy, blessed*. Cf. Milton's Par. Lost, 2. 866-868.

“ ——— thou wilt bring me soon
To that new world of light and bliss, among
The gods who live at ease, ——— ”

μιν τυφλὸν ἔθηκε. The gods frequently punished men by blindness, as in the case of Phineus, Tiresias, etc. — ἐπεὶ, *because*. — οὐδ' μάχεσθαι is an emphatic repetition of v. 129. — ἀρούρης καρπὸν, *fruit of the earth = food*. — ὥς, *in order that*, has here its telic sense. See N. on 1. 185. — ὀλέθρου πείραθ' (*the limits of destruction*) = ὄλεθρον. Cf. Mt. § 430. 5. πείραθ' is the terminal accusative after ἵκηται.

145-151. γενεήν, *race*. — οἷη ἀνδρῶν, *such as are the race* (“crop.” Crus.) *of leaves* (produced in one vernal season), *so on the other hand* (δέ. See N. on 1. 137) *is that of men*. Some refer this comparison to the transitory state, not of men, but of families, which by their follies or misfortunes come to nought, and then in happier days revive and flourish again in the virtues and fame of their posterity. But ἀνδρῶν γενεή, in v. 149, is to be explained by φύλλων γενεή, in v. 146, where successive and yearly crops of leaves are referred to, as is clear from φύλλα τὰ μὲν — ἄλλα (sc. φύλλα) δέ, which follows. — φύλλα τὰ μὲν refers to the leaves of the preceding season, withered and scattered by the frosts and blasts of winter. — ἄλλα δέ, i. e. the new foliage. — δὲ in ἔαρος δ' is equivalent to γάρ. Kühner

(Jelf's edit § 752. 1) takes δὲ in the sense of ὅτε. We often find in Homer co-ordinate thoughts expressed in a co-ordinate form. — ὥς . . . ἀπολήγει. This comparison of the frailty and ever changing condition of man, to the leaves which flourish for a season and then fall to the earth, is quite common in the writings of every age, and especially in the Scriptures. — εἰ . . . δαήμεναι. Köppen supplies ἐγὼ τοὶ καταλέξω. Some find the apodosis in πολλοὶ . . . ἴσασιν. But this is to be taken in the concessive sense, *although many men know it* = although it is by no means obscure.

152-159. Ἐφύρη, *Ephyra*, was the ancient name of Corinth. — μυχῶ, *in the interior*. Trollope says that μυχὸς Ἄργεος is simply a periphrasis for *Peloponnesus*. — Σίσυφος—Σίσυφος. The repetition is in consequence of the intermediate ὁ . . . ἀνδρῶν. This Sisyphus is the one whose punishment is referred to in *Odys.* 11. 593. — κέρδιστος, *most crafty*; literally, *most gainful*, i. e. successful in the pursuit of gain. Eustathius observes, that Glaucus uses a word of ambiguous import, that he may not affect the memory of his ancestor. — ἡνοερὴν ἐρατεινὴν, *agreeable vigor*, i. e. manly force in connection with other attractive qualities. "Virtutem in bello, non sævam et ferocientem sed cum humanitate conjunctam." Clarke. — θυμῶ belongs to ἐμήσατο as the local dative. — ὅς ῥ'. See reference in v. 131. — ἔλασσεν, sc. τὸν Βελλεροφόντην. — πολὺ φέρτερος, *most powerful*, refers to Proetus and not to Bellerophon as Köppen thinks. — οἱ is the dat. commodi. — ἐδάμασσεν, sc. τοὺς Ἀργεῖους.

160-162. τῷ refers to Bellerophon and limits ἐπεμήνατο, and not μιγήμεναι (as Köppen and Passow construct), which infinitive denotes the purpose of ἐπεμήνατο. — ἀγαθὰ φρονέοντα, *thinking good things* = possessed of a virtuous mind.

164, 165. τεθναίης is considered by some to denote a wish or imprecation (*S.* § 216). But it is probably put for the imperative, implying that the life of Proetus was in danger. — κάκτανε, i. e. κατάκτανε. — μ' is put for μοί.

166-171. οἷον ἄκουσεν, *on account of what he had heard*. We frequently find the relative οἷος and ὅσος, put for ὅτι τοιοῦτος or ὅτι τόσος. Cf. *K.* § 329. *R.* 8; *Mt.* § 480. *Obs.* 3. — σεβάσσατο, "*veritus est.*" *Crus.* — τόγε, i. e. τὸ κτείνειν αὐτόν. Had he slain Bellerophon, it would have been a violation of the laws of hospitality. — Λυκίηνδε. Cf. 2. 877. — θυμοφθόρα, *deadly*. — ὅφρ', *in order that*. — θεῶν . . . πομπῇ, *under the distinguished conduct of the gods*.

174-183. ἐννῆμαρ. See *N.* on 1. 53. — ἐννέα βοῦς ἱέρευσιν. An ox was slain and served up each day for his entertainment. In accordance with the forms of ancient politeness, no inquiry was made respecting the business of the guest until the days of feasting were ended. Cf. *Odys.* 1. 124; 4, 60. — σῆμα, *sign*. Symbols or signs were used on such occasions known only to the parties between whom the communication took place

— *πρῶτον πεινέμεν*, *first he commanded him* (i. e. Bellerophon) *to kill the monstrous Chimera*. This monster is here said to have the head of lion breathing flames, the body of a goat, and the tail of a dragon. According to Hesiod (Theog. 319, etc.), she had three heads of the animals before mentioned. — *δεινὸν—μένος*, *terrible force*. *πυρὸς μένος* is a periphrasis for *πῦρ* itself. — *πιθήσας*, *trusting to, confiding in*. The difference in sense between this word, as used here, and in 4. 398 (see Note), and the equivalent expression *τεράεσσι πεποιθότες* in 12. 256, has led Buttmann to conjecture that *πεποιθώς* was also the original reading in this place. In 13. 369; Odys. 21. 315, where *πιθήσας* is employed in the same sense of *trusting to*, the MSS. have the various reading *πεποιθώς*.

184–190. *Σολύμοισι*, *the Solymi*, were a warlike people in the country of Lycia, or, as some say, between Lycia and Pisidia. Cf. Odys. 5. 283, where they are said to have been neighbors of the eastern Æthiopians. Some have fancied that they were Jews, from the similarity of their name in sound to that of the Latin name of Jerusalem. Cf. Tacit. Hist. 5. 2. — *καρτίστην ἀνδρῶν*, *and he said that he entered this fiercest fight of men* = *and he said that this was the fiercest fight of men into which he had entered*. — *Ἀμαζόνας*. Cf. 3. 189. The labors of Bellerophon were similar to those imposed upon Hercules by Eurystheus, and upon Jason by Pelias. It will readily be perceived how descriptive of the times were these labors. — *τῷ* refers to Bellerophon. — *ἀπερχομένῳ* from the fight with the Amazons. — *ὑφαίνειν* refers to Jobates the father of Anteia. — *εἶσε λόχον*, *placed in ambuscade*. Cf. 1. 227. — *τοὶ νέοντο*, i. e. they were all slain, as appears from v. 190, which for this reason is introduced by *γάρ*.

191–195. *γίγνωσκε*, sc. *Ἰοβάτης*. — *αὐτοῦ*, *there*, i. e. in Lycia. — *τιμῆς πάσης*, *half of all his royal honor*. The kingly honors here referred to, were the command of armies, the oversight of sacred rites and festivals, the presiding over councils, the decision of causes, etc. — *οἱ* in *καὶ μὲν οἱ* is the dat. commodi. — *τέμενος*, “*a royal manor*.” Crus. We find in 12. 310, that Sarpedon incites Glaucus, by referring to the possessions given them in Lycia on the banks of the Xanthus by their countrymen. — *ἔξοχον ἄλλων*. S. § 198. 2. — *φυταλιῆς* limits *τέμενος* in the sense of *an estate suitable for vine-cultivation*. Heyne puts a comma after *καλόν*.

200–205. *καί*, *even*. — *κεῖνος*, i. e. Bellerophon. — *ἀπήχθετο—δεοῖσιν*. The evidence of this was the sudden and premature death of Isandrus and Laodameia. — *πεδῖον τὸ Ἀλήϊον*, *the Aleian plain*, lay between the rivers Pyramus and Sinaros near Mallus in Cilicia. Cf. Herodot. 6. 85. — *ὃν θυμὸν κατέδων*, *eating his own mind*, i. e. being a prey to melancholy. — *πάτον*, *the path*, i. e. *the society*. *οἱ υἱόν*. See N. on 1. 104. — *τήν*, i. e. Laodameia.

206. *καὶ γενέσθαι* is a reply to the question proposed by Diomedes, v. 123. In consequence of the emphasis demanded by the pronoun

Spitzner after Thiersch (§ 205. 14) writes 'Ἰππόλοχος δ' ἔμ' ἔτικτε in the preceding clause.

208, 209. These verses were celebrated among the ancients and often quoted. Heyne calls them golden verses to be fixed deeply in the minds of youth.

213, 214. ἔγχος χθονὶ in token of amity. — μειλιχίοισι (sc. ἔπεσιν), *words of honey* = friendly words.

215-221. πατρώϊος, *paternal, hereditary*. γὰρ introduces the proof of the foregoing assertion. — ξεινήϊα (sc. δῶρα), *gifts of hospitality*. — ἀμφικύπελλον. See N. on l. 584. — ἰὼν to the Trojan war.

222-230. Τυδέα—μέμνημαι. The accusative of person sometimes follows verbs of remembering. Cf. K. § 273. R. 18; S. § 192. N. 1. — δ' after Τυδέα is causal, and introduces the reason why Diomedes speaks of his grandfather, but not of his father. — κάλλιφ' for κατέλιπε. —

Αργεῖ μέσσω, *in the midst of Argos* = *in Argos*. — ὅτε—ἵκωμαι. See N. on l. 168. — τῶν δῆμον, i. e. δῆμον τῶν Λυκίων. Crus. — δι' ὀμίλου, *in the crowd*, where it would be more difficult to distinguish between the combatants, and where there would be more danger, that friends like Glaucus and Diomedes would fight through ignorance of each other. — ὅν πόρῃ, i. e. εἰάν τινα θεός γε πόρῃ. Crus. Cf. N. on l. 139. In like manner ὅν κε δύνῃαι = εἰάν τινα ἐναίρειν δύνῃ. — εἶδε refers (δεικτικῶς) to the Trojans and Greeks.

234. φρένας Ζεύς. We are not to consider the poet as blaming the generosity of Glaucus, or as intimating that the two heroes were actuated by a sordid reference to the worth of the articles exchanged. He simply means to say, how the act would be regarded by men in general, or perhaps that Glaucus in the warmth of his friendship, had no more thought of the worth of his armor, than he would have had if Jupiter had deprived him of his understanding. — ὅς. See N. on 2. 112. — πρὸς Τυδείδην, *with the son of Tydeus*. The preposition πρὸς is sometimes employed as here of exchange. Cf. K. § 298. III. 3. d. — χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. "This unequal exchange of Glaucus and Diomedes passed into a proverb." Trollope. ἑκατομβοίων is the genitive of price. K. § 275. 3.

237-241. Σκαιάς τ' πύλας. Cf. 5. 789. — φηγόν. Cf. 5. 683. — ἀμφ' ἄρα μιν—θέον (i. e. ἔθεον), *ran around him*. — ἔτας, *friends, acquaintances*. Cf. Odys. 4. 3. — ἐξείης, *in order* = *in procession*. — δὲ = γάρ. This clause is considered by Eustathius, as a parenthetical remark of the poet himself.

243-246. ξεστῆς, "*polished*." Voss. So Liddell and Scott. Crusius translates it *hewn*. — αἰδούσησι, *porticoes or piazzas*. — αὐτῷ, i. e. the palace. — λίθοιο is the genitive of material. S. § 200. 2. — πλησίον ἀλλήλων. S. § 187. 3. — παῖδες, *sons*. — παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν, *beside their wedded wives*.

247-253. ἐτέρωθεν αὐλῆς, *opposite, on the other side within the court* — τέγροι = ὑπερώοι. Schol. As these apartments were on the same floor with those of Priam and his sons, the true interpretation is, *under the roof*, as opposed to apartments which were under the porch. Trollope thinks that these twelve chambers and the fifty previously mentioned, formed two sides of a quadrangular building, of which the palace or part occupied by Priam was the third; the ἔρκος or inclosure completing the square. — θάλαμοι is limited by κουράων. — οἱ limits ἐναντίη. — ἡπιόδωρος, *indulgent, tender*, an epithet of one who shows kindness by presents. Felton well remarks, that "the incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart." — Λαοδίκην ἐσάγουσα, *leading in* (=attended by) *Laodice*, from her apartment to that of her mother. Some with Eustathius take ἐσάγουσα in an intransitive sense, while others supply ἐαυτήν, *going to Laodice*, i. e. to her apartment. — εἶδος. Accusative synecdochical. — ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ is put for ἐνέφυ αὐτοῦ χειρί, i. e. ἐδεξιούτο αὐτόν. Trollope.

255-260. τείρουσι (sc. Τρῶας), *press hard the Trojans*. — δυσώνυμοι, *hated, abominable*; literally, *having a bad name, one of ill omen*. — ἐλθόντ' — ἀνασχεῖν. See N. on 1. 179. — ἐξ ἄκρης πόλιος = ἀκροπόλεως. — ὄφρα κε. See N. on 1. 509. — ὥς, *in order that*. See N. on 1. 185. — ἔπειτα δὲ stands opposed to πρῶτον. — ὀνήσεται depends on ὥς. — κεκμηῶτι, *who is weary*. See N. on 1. 35. — ὥς, *as*. — τύνη, Epic for σύ. — ἀμύνων, *with fighting*.

264-270. ἄειρε = πρόσφερε. — μή μ' ἀπογυνώσῃς, *lest you enfeeble me*; literally, *deprive me of the use of my limbs*, a very expressive word to denote the effect of inebriating drinks. — λάθωμαι, *I forget* = *lose*. Cf. 15. 486, where is found the opposite expression μνήσασθε Δούριδος ἀλκῆς. — λείβειν depends on ἄζομαι, *I fear*. — ἔστι, i. e. ἔξεστε. — αἵματι εὐχευάσθαι. Cf. 1 Chron. 22. 8. — ἀγελείης. See N. on 4. 128. — θυέεσσιν, *oblations*.

271-278. See Ns. on vs. 90-97.

281-285. ὥς χάνοι! *would that the earth might then open for him!* Kühner (§ 260. R. 9) says that the presence of κὲ (i. e. ἂν) renders this not properly a wish, but a doubtful condition = *the earth should then open for him*. But cf. Mt. § 513. Obs. 1, with the examples cited. — πῆμα. See N. on 3. 160. — Ἄϊδος εἴσω, sc. δόμον. — φαίην κε commences the apodosis.

286-292. μέγαρ', i. e. μέγαλα. See N. on 1. 205. — ταῖ — γεραιάς. See N. on v. 87. — ἀόλλισσαν, sc. αἱ ἀμφίπολοι. — κατὰ ἄστυ, sc. δέοντες. Köppen. — θάλαμον. "This was the principal bed-chamber of the house, where were kept the vases, and other valuable articles of ornament." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 493. — κατεβήσατο, *proceeded towards* (cf. Jelf's Kühn. § 557. Obs.). The θάλαμος was on the same floor

with the αὐλή of the Andronitis. Cf. Smith's Dict. l. c. Nitzsch, however, takes it in the sense of a *cellar* or *vault*, closed by a double door, with double fastenings. — κηώεντα. See N. on 3. 382. — Σιδονίηθεν. Paris is said to have touched at Sidon on his return from Sparta, and having surprised the Phœnician king by night, carried away much treasure and many captives, among whom were the Sidonian women here spoken of. — τὴν ὁδόν, ἣν, *in the voyage* (literally, *way*) *in which*. For the accusative of the way with verbs of motion, cf. K. § 276. 6. — εὐπατέρειαν, *descended from an illustrious father*, i. e. Jupiter.

294, 295. ποικίλμασιν, *in its embroidery*. S. § 206. 2. — νείατος, *the lowest, undermost*; the place reserved for the most valuable of the robes and shawls. — ἅλλων = *of all*.

297–303. νηδὺν is the terminal accusative. — ἐν πόλει ἄκρῃ. See N. on 2. 257. — τῇσι (i. e. Hecuba and the matrons) is the dat. commodi after ὥϊξε. — τὴν is the first and ἱέρειαν is the second accusative after ἔδηκαν. — ὀλολυγῇ, *with a cry*. Eustathius says, that when the victim was slain, the cry ὀλολοῖ was raised, in order thereby to supplicate an omen. — ἦ—Θεανώ. See N. on 1. 391. — ἐπὶ γούνασιν. See N. on v. 92.

305–309. πότνι' Ἀθηναίη κ. τ. λ. This prayer to the goddess is translated in Virg. Æn. 11. 483. — ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, *break now the spear of Diomedes*. — αὐτὸν (opposed to ἔγχος) . . . πεσέειν, *and grant that he himself may fall headlong*. — ὅφρα, *in order that*. — αὐτίκα νῦν, *forthwith*. — ἱερεύσομεν, Epic for ἱερεύσωμεν.

311. ἀνένευε, *refused*. This word literally signifies *to throw the head up or back*, and is opposed to κατανεύω, *to bend the head forward*, or *to nod* in token of approval.

314–320. καλά. See N. on 2. 38. — ἄριστοι, *most skilful*. — οἱ. Dat. commodi. — ἐν πόλει ἄκρῃ. Cf. v. 297. — ἐνδεκάπηχυν. See N. on 3. 135. — πάροιθε, *before, in front of*, i. e. on the extremity of the shaft. — περί, i. e. περὶ ἄκρῳ. Köppen. The ring served for an ornament, or to fasten the spear-head more firmly to the shaft. — χρύσεος is dissyllabic by synizesis.

321–323. τὸν δ' refers to Paris. — ἔποντα, *employed about*. In its simple form this verb is found only here, but its compounds are used both in verse and prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 97; K. § 230. — ἀφώνια (Epic for ἀφῶντα from ἀφάω), *polishing*; literally, *handling* to examine and put in order. — μετ', *among*.

326–331. δαιμόνι' is here a term of reproach. Cf. 1. 561; 2. 190. — οὐ μὲν καλὰ = οὐ μὴν καλῶς. Crus. — χόλον against the Trojans for their manifestation of hatred and contempt. Cf. vs. 351, 504. — σέο depends on εἶνεκ'. — ἀμφιδέδεγε, *burns around* = *rages*. — σὺ δ' ἂν κ. τ. λ. Hector means to say that Paris would blame another for the inactivity of which he himself is guilty. — μεδιέντα—πολέμοιο. See N. on

4. 240. — ἄνα, i. e. ἀνάστηδι. — πυρός, *with fire*, genitive of material. K. § 273. R. 16; S. § 200. 2.

333, 334. Cf. 3. 59; 1, 76.

335–341. τόσσον, *so much*. Köppen takes it of time and supplies χρόνον. — ἔθελον . . . προτραπέσθαι, *but I wished to yield myself to grief* on account of my recent defeat. — παρειποῦσ' denotes means. — μοι—αὐτῷ, *to myself*. — ὥδε, *thus* as she wishes. — δ' = γάρ. — ἐπαμείβεται ἄνδρας, "*alternates among men*." Crusius. Paris means to say that, according to the mutations and chances of war, it will be his turn to conquer next. — δύνω is the present for the future (cf. K. § 259. R. 4. See N. on 1. 262), and the asyndeton denotes haste. Eustathius supplies ἵνα, *in order that I may put on martial arms*. — μέτειμι, i. e. μετελεύσομαι. Crusius.

342. τὸν δ' οὔτι προσέφη either through indignation, or because Helen anticipated him in her reply.

344–347. κυνὸς κακομηχάνου, = *impudent and mischievous*. Helen is always introduced as heaping upon herself the most bitter reproaches. See Ns. on 3. 178–180, 242. — ὥς μ' ὄφελ'. See N. on 1. 415. με is governed by προφέρουσα, which participle is constructed with οἴχεσθαι, in the sense of *to carry away*. Cf. K. § 310. 4. 1; S. 225. 8. — ἀνέμοιο limits θύελλα. — εἰς ὄρος. Reference is had to the custom of exposing infants on inhospitable mountains, where they would be certain to perish.

348–353. ἔνθα, i. e. in the sea. — ἀπόερσε (sc. ἔν. K. § 339. R. 1), *would have washed away*. Butt. (Lexil. No. 25. § 3) derives this verb (which is usually referred to ἔρρω) from the theme ΕΡΔΩ, which suggests ἄρδω, the vowels being convertible in Ionic usage. This verb signifies *to bring into the water and move any thing about in it*. Cf. ἀρδμὸς (18. 521), a watering-place, i. e. a place where cattle, flocks, etc. are driven to be watered. The idea to wash off or away, resides in the preposition ἀπό. — πάρος (Epic for πρὶν)—γενέσθαι. S. § 223. 2. — ὥδε as they have happened. — τεκμήραντο, *constituerunt, destinarunt*. — ἀνδρὸς limits ἄκοιτος. — ἀμείνωνος than Paris. — ἤδη, *knew*, i. e. felt so as not to be insensible to. — τούτῳ refers to Paris, and is spoken δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — ἔμπεδοι, *firm, steadfast*. In reference to the preceding context, this may be applied to the insensibility of Paris to the reproaches heaped upon him by the Trojans. — τῷ, *therefore*. — καί. "Helenæ quasi vaticinio plus momenti et gravitatis affert καὶ particula." Spitzner. — ἐπαυρήσεσθαι, *will reap the fruits*, is a well-known ironical expression, for, *suffer the consequences*.

355–358. σέ—φρένας, *your mind*. This construction is explained in N. on 1. 237. — ἀμφιβέβηκεν, *has taken possession of; literally, has gone around, enveloped*. — ἐμεῖο κυνός. See N. on v. 343. — ἀοίδιμοι, *celebrated* (= rendered infamous) *in song*.

360–367 κάδις' is to be taken in a causative sense. — φιλέουσά περ

friendly though you may be = *though with the most friendly intentions*. See N. on I. 131. — ἐπέσσυται is the perfect with present signification. — ἐμεῖο is the objective genitive after ποδῆν. — τοῦτον (i. e. Paris). See N. on v. 352. — ἔντοσθεν πόλιος—έόντα, *while I am yet within the city* = before I leave the city. — γὰρ denotes the reason, why Hector did not immediately leave for the battle-field. He seems to have had a presentiment, that he should not return alive again to the city. — καταμάρψη = καταλάβη. Schol. — οἰκῆας· τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ. Eustath. — εἰ—ἤ, *whether—or*.

369. The meeting of Hector and Andromache has been regarded in all ages as a master-piece of pathos, simplicity, and tenderness. The incidents are varied and striking, and so connected with the general effect of the episode, that not one could be taken away without destroying the completeness and symmetry of the outline. Nor can we conceive of any thing which might well be added, without appearing as an excrescence, marring the otherwise beautiful creation of the poet. There is a completeness of detail, which leaves the mind of the reader satisfied, and wishing for nothing more. The filling up, or, as we may say, the coloring of the picture, is worthy of its general outline. The departure of Andromache with her nurse and infant child to the wall, when she heard that the Trojans were hard pressed by the Greeks—the joy with which she springs to meet her husband, who unknown to her had returned to the city, and who was now hastening to find her—the comparison of the child who hung on her bosom to a beautiful star—her affecting reference to the death of all her near relatives, and tender appeal to her husband, who is now to her a father, mother, and brother, not to make her a widow and his son an orphan by returning to the field of battle—the affectionate but magnanimous reply of Hector, whose courage and devotion to his country will not permit him to yield to the solicitation of his beloved wife, but whose spirits are weighed down by sad forebodings of the downfall of Troy, and the menial condition to which Andromache as a captive will be reduced—the smile with which in the midst of their grief, the fond parents look upon their child, frightened at the bright armor and nodding plume—the prayer of Hector that his son may become renowned, and gladden the heart of his mother by his warlike achievements—the words of consolation with which the hero seeks to cheer the desolate spirit of his wife—the final separation—the departure of Andromache, who often turns her tearful eyes back upon her beloved husband as she proceeds homeward—the lamentations of her maidens, who mourn for Hector, as though he were already dead, are incidents related with unrivalled pathos and simplicity, rendering this one of the most touching and beautiful passages, that has ever been written in any language.

373-375. πύργῳ ἐφειστήκει to see the fight. Cf. v. 387. — γοῶσα

and *μυρομένη* denote manner. — *τέτμεν*. See N. on 4. 293. — *ἐπ' οὐδὸν*, sc. *τοῦ μεγάρου*.

376–380. *εἰ δ'* is an elliptical phrase for *εἰ δὲ βούλεσθε*. See N. on 1. 302. — *πῇ*, *whither?* — *γαλόων* and the following genitives depend on *δόμους* understood. See N. on v. 47. — *ἐς Ἀθηναίης*, sc. *νηόν*. — *δεινὴν*, *dreadful*.

381–389. *ταμὴν*, *stewardess, head female domestic*. — *ἐπεὶ μυθήσασθαι*. See N. on *εἰ δαήμεναι*, v. 150. — *ἄκουσεν τείρεσθαι*. Constructed with an infinitive, *ἀκούειν* implies a perception derived from hearsay, with the participle, an immediate, or if indirect, a well-grounded perception. Cf. K. § 311. 1. — *κράτος*, *might*. — *ἐπειγομένη—μαινομένη εἰκυῖα*, *hastening like one distracted, "wild with grief."* Cowper.

391–395. *τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς*, *back the same way*. For the accusative of way, see N. on v. 292. — *κατ'*, *along*. — *εὔτε πύλας ἴκανε*. The asyndeton promotes vivacity. — *διερχόμενος*, *having passed through*. — *Σκαιάς*. See N. on 3. 145. For the emphatic position of the word, see N. on 2. 38. — *τῇ* (sc. *ὁδῷ*), *there*. — *πολύδωρος*, *richly-endowed*. — *μεγαλήτορος*, *noble, magnanimous*.

396–401. *Ἡετίων*, *ὅς ἐναίον*. The genitive in apposition with *Ἡετίωνος* in the preceding verse, would have been the regular construction. The nominative is employed, because it commences the description of the preceding noun, and therefore introduces a new thought. Cf. Jelf's Kühn. § 477. 2; Crosby § 344. 2. Sophocles (§ 156. N. 1) explains it as being put by attraction in the nominative with *ὅς*. — *ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση*, *at the foot of woody Placus*. Hence its name *Hypoplacian Thebes* (*Θήβης Ὑποπλακίης*). — *Κιλικέσσ'*. The Cilicians in Homer's time dwelt in Phrygia Major, in two divisions, of which the capital of one was Thebes, of the other Lyrnessus. At a later period, they emigrated to the country called after them Cilicia. Cf. Smith's Crus. Lex. — *δὴ* serves to refer *τοῦπερ* with exactness to *Ἡετίωνος*, the connection having been interrupted by *Ἡετίων ἀνάσσω*. Cf. Jelf's Kühn. § 722. 2. b. — *δυγάτηρ ἔχεθ'* (sc. *ὥς γυνή*) *Ἐκτορι* (i. e. *ὑφ' Ἐκτορος*. Cf. 13. 173). So we use the verb *to have* in the sense of *to marry*. — *ἥ* refers to Andromache, and *οἱ* to Hector. — *αὐτῷ*. See N. on 3. 220. — *Ἐκτορίδην*, *son of Hector*. — *ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ*, *like a beautiful star*. A simile of great beauty and appropriateness.

403–405. *Ἀστυάνακτ'*, i. e. *τὸν ἄνακτα τοῦ ἄστεος*. — *οἶος*, *alone, only*. Hector was the great bulwark of the Trojans. — *ἐρύετο* (imperfect) = *ἐφύλαττε*. Schol. — *σιωπῇ* is to be taken with *ιδῶν*, *looking in silence*. — *οἱ ἄγχι*, *near him*. — *δακρυχέουσα* denotes manner.

407–413. *δαιμόνιε* is here a term of endearment. — *ἄμμορον*, i. e. *δύ μορον, κακόμορον*. Crus. — *γὰρ* confirms *ἥ ἔσομαι*. — *πάντες ἐγὼρμηθέντες*, Andromache indirectly praises the valor of her husband.

who falls only when overpowered by numbers. — σεῦ ἀφαρτούση, *being deprived of you*. — ἐπεὶ . . . ἐπίσπης (from ἐφάπω), *when thou shalt have died* (literally, *overtaken in thy fate*). Matthiæ (§ 521) says that the 2 aor. subj. here expresses the *fut. exactum* of the Latins, *quem tu mortem obieris*. See N. on 2. 475. — ἄχε' is opposed to θαλπωρῇ in the preceding verse.

414–420. ἀμὼν = ἡμέτερον. S. § 78. 3. — ἐκ is disjoined from πέρσεν by tmesis. — οὐδέ μιν ἐξενάριξε, *but he did not spoil him*. Such was the passion of the ancient heroes, to possess the arms of those whom they had slain, that this forbearance of Achilles to spoil his foe, is represented by Andromache as very magnanimous. The art of the poet is conspicuous, in thus keeping his principal hero before the mind of the reader, and putting his praise in the mouth of one, who had so little reason to love him as Andromache. — ἐπὶ σῆμ' ἔχεν, *heaped upon him a mound*. — Νύμφαι ὄρεστιάδες, *mountain-nymphs*, so called because they dwelt in mountains and grottoes.

422–424. οἱ refers to Eetion. — ἰφ, Epic for ἐνί. K. § 218. Trollope says that this is the only instance in which ἰός, i. e. μίος, the old masculine form of εἶς, occurs. — Ἄϊδος εἶσω, sc. δόμον. — ἐπ', *among*.

425–430. μητέρα is repeated in τήν—ἥγαγ', which verb refers to Achilles. — ἥ βασίλευεν, *who was a queen, who ruled*. — δεῦρ', i. e. in the Grecian camp. — ἄψ to her own country. — Ἐκτορ, ἀτὰρ σὺ κ. τ. λ. It would be difficult to find a passage equal to this in conjugal love and tenderness.

431–434. αὐτοῦ, *here*, is explained by ἐπὶ πύργῳ. — ὀρφανικὸν and χήρην are predicates. S. § 185. N. 1. — παρ' ἐρινεόν, *by the wild fig-tree, or fig-hill* (Voss), where the city was considered most accessible (ἄμβατος). See N. on 5. 693.

435–439. οἱ ἄριστοι. The names of these braves are given in the next verses. — ἀμφ' Αἴαντε δύω. See N. on 3. 146. — ἥ που . . . εἰδώς, *either some one well-skilled in auguries instructs them* that the city is here most accessible. — αὐτῶν θυμός, *their own mind*.

441–446. τάδε, *those things* pertaining to the defence of the city, spoken of by Andromache. — κακὸς ὥς (see N. on 3. 2), *as a coward*. — πολέμοιο depends on νόσφιν, the verb ἀλυσκάζω being taken absolutely. — ἄνωγεν. Supply ἀλυσκάζειν from the preceding context. — μάθον, *I have learned*, i. e. it has been my practice. — ἀρνύμενος denotes the purpose of μάχεσθαι. — αὐτοῦ is in apposition with ἐμοῦ implied in ἐμὼν (sc. κλέος). See N. on 3. 180.

447–449. Cf. 4. 163–165.

451–455. οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης, *nor (the sorrows) even of Hecuba, or of Hecuba herself*. S. § 160. 4. a. — κεν—πέσοιεν. The optative with ἄν is employed, when a thing is to be expressed with moderation or reserve. Cf. K. § 260. 4. a. See also Xen. Cyr. I. 2. § 12, with my note. — ὅσσον referring back to τόσσον is to be taken adverbially. — σεῖ' (i. e. σεῖω,

Epic for σοῦ), sc. ἄλγος. — ἐλεύθερον ἡμαρ (= ἡμαρ τῆς ἐλευθερίας), *the day of freedom = liberty*.

456-461. κεν belongs to ὑφαίνοις (see N. on 1. 31, and on κεν πέσοις supra), and I have therefore placed a comma after it. — πρὸς ἄλλης = *at another's command*. So Köppen explains it by ὑπ' ἄλλης. — ὕδωρ φορέοις. The daughters even of nobles and princes, in ancient times, performed the office of carrying water. Cf. Gen. 24, 13. Here it refers to one in a servile condition. Cf. Odys. 10. 105. — Μεσσηΐδος ἡ Ὑπερείης (sc. κρήνης). These fountains were probably in Thessaly, as two of this name are mentioned by Strabo (IX. p. 302. 46), and Hector probably had in his eye the servitude of his wife to Achilles, the bravest of his foes. — πόλλ' ἄεκαζομένη, *much against thy will*. — ἐπικείσεται, sc. σοί. — ἀνάγκη of servitude. The expression is euphemistic, as ἡμαρ ἀναγκαῖον (Il. 16. 836). — ποτέ τις εἴπῃσιν, *some one will say* (see N. on 1. 137), or "*one may say (=admit that one will say)*." K. § 259. R. 4. — ἰδὼν, *when they see*. See N. on 1. 35. — μάχεσθαι limits ἀριστεύεσκε. See N. on 2. 452. — Τρώων depends on ἀριστεύεσκε, by the force of the noun contained in the verb, the expression being = ἄριστος ἦν Τρώων. Cf. S. § 189.

462-465. ὥς, *thus*. — νέον, *ancient, afresh*. — χήτεϊ, *from want* (cf. S. § 203). The Schol. explains it by στερήσει. — ἀμύνειν depends on τοιοῦδ' (*able*). Cf. K. § 306. 1. c; S. § 222. 6. Butt. (§ 140. N. 3) supplies οἶον. — δούλιον ἡμαρ. See N. on ἐλεύθερον, v. 455. — ἀλλὰ . . . καλύπτοι, *but may the heaped up earth cover me, dead*. For the optative see N. on 1. 42. — πρὶν—πυθέσθαι, *before that I hear*. S. § 223. 2.

466-474. οὗ παιδὸς ὀρέξατο, *stretched out (his hands) for his child*. The middle voice has here its reflexive signification, and the genitive expresses the object of desire. Cf. K. § 273. 3. b; S. § 193. — πρὸς κόλπον depends on ἐκλίνθη. — ἰάχων denotes manner. — ἀτυχθεῖς, *terrified at*, 1 aor. pass. part. of ἀτύζω, as middle. — ἐκ δ' ἐγέλασσε κ. τ. λ. With what skill does the poet turn off the mind of his reader from the sad forebodings of Hector and Andromache, by this artifice of the childish terror of Astyanax at sight of the helmet. The picture, which would otherwise have been too dark and cheerless, is lightened up and rendered more pleasing by this simple incident. — ἀπὸ κρατὸς κόρυθ', *from the summit of the helmet*. — πῆλέ τε χερσίν, *and tossed him in his arms*.

476-481. δότε δῆ, *grant now*. — τόνδ'—παῖδ' ἐμόν, *this my son*. — ἐγώ, sc. ἐγενόμην. — Τρώεσσιν, *among the Trojans*, is a local dative. See N. on 2. 285. — ὥδε, *thus as I have been*. — καὶ ποτέ τις εἴπῃσι (see N. on 4. 459)—ἐκ πολέμου ἀνιόντα, *and some one will say of him returning from war*. Some supply ἰδὼν before ἀνιόντα, while others consider it as put for ἐκ πολέμου ἀνιόντος. But these are unnecessary modes of explanation, since εἰπεῖν, in the sense of *to speak good or evil* (usually with εὖ or κακῶς, but here the former by implication), takes the accusative. Cf. K. § 280. 2; S. § 184. 1. So Ernesti renders this passage. *de filio re-*

deunte sic dicat. One of the Harl. MSS. reads εἴποι, which Trollope considers the true reading. Cf. Dawes's Miscell. Crit. p. 247. — φέροι, *let him bring* (see N. on 1. 42). The more regular construction would have been φέροντα in connection with ἀνιόντα. But the construction is conformed to the following χαρείη υἷτηρ, with which it is closely connected in thought.

484. δακρυόεν (as adverb) γελάσασα, *smiling with tears*; "*tearfully smiling.*" Felton. Cowper, although usually very faithful to the original, has here departed from its beautiful and inimitable simplicity, translating the passage "*bitter tears with sweet smiles mingling.*"

486-493. μοί, *on account of me.* — θυμῷ is the local dative. — ὑπὲρ αἴσαν, *contrary to fate*, or perhaps *over and above fate*, i. e. before fate has decreed it. Cf. Odys. 1. 34. The general idea is that while no one will die prematurely, yet no human being is exempt from death. — πεφυγμένον (taken actively), is here followed by μοῖραν in the accusative. Cf. 22. 219; Odys. 9. 455. It is sometimes constructed with the genitive, when the idea of separation from the object is to be made prominent. Cf. Odys. 1. 18. See also K. § 271. 2. — ταπρῶτα. See N. on 1. 6. — ἀλλ' εἰς οἶκον κ. τ. λ. These words of Hector are not to be considered as harshly spoken, but having their foundation in the wish to divert the mind of his wife, by her usual cares and domestic occupations, from long-continued indulgence in grief. — τὰ σ' (i. e. σὰ) αὐτῆς ἔργα, *their own employments.* — ἰσθδν and ἡλακάτην are in apposition with ἔργα. — τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, *who are born in Ilium.*

495-501. βεβήκει. See N. on 1. 221. — ἐντροπαλιζομένη, *looking back* as she went. What a beautiful touch is here given to this incomparable picture of conjugal tenderness. — ἐνδοδι the palace. — ἐνῶρσε, *excited* by her presence and overwhelming grief. — αἱ οἴκῳ, *they lamented Hector in his house, though still living.* γόον, Epic 3 plur. aor. of γοάω. Spitzner takes it as a form of the imperfect. — γὰρ shows why they wailed over Hector. — ἔφαντο. See Ns. on 2. 37; 3. 28, 366.

503-511. οὐδὲ Πάρις δῆδυνεν, *but Paris did not loiter.* — ποικίλα χαλκῷ, *decorated with brass.* — ποσὶ πεποιθώς, *relying upon his swiftness of foot* (literally, *swift feet*) to overtake Hector. The participle refers to the subject logically implied in ἐ γοῦνα φέρει (= φέρεται) v. 511. See N. on 5. 135. — ὥς δ' ὅτε. This is one of the most splendid and appropriate similes in the whole poem. The gay and gallant bearing of Paris, is well illustrated by a well-fed horse breaking from his stable, and running in the pride of his beauty, with arched neck and flowing mane, to the meadows, where he has been accustomed to graze with his companions. This comparison is repeated in 15. 263-268, where it is applied to Hector, who having been stricken down by Ajax, is reanimated by Apollo, and returns with renewed vigor and activity to the fight. — ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, *full-fed at the manger* (Crusius), and therefore strong and spirited. — δείη. See

N. on 2. 147. — πεδίοιο. See N. on 2. 785. — κροαίνων = κρούων. — ἐϋρρεῖος, Epic genitive of ἐϋρρεής. K. § 213. 15. — ποταμοῖο. See N. on 5. 6. — ἀμφι . . . ἀτссонται, *and on his shoulders* (local dative) *his mane waves about* (i. e. to and fro). Cf. K. § 300. 2. b. ἀτссонται, middle of ἀτссω as active. — πεποιθώς properly stands for the accusative with the following ἐ. See N. on v. 505. — μετὰ τ' ἡδεα, *into his accustomed places*, i. e. the pastures. νομὸν is therefore added by way of explanation (καὶ being epexegetical, *even*), or it may be explained as a hendyadis.

513-516. ἡλέκτωρ, *amber*. Cf. Odys. 4. 73. A Schol. explains it by ὁ ἥλιος. — αἰψα δ' ἔπειτα, *and immediately after*, i. e. very soon after he left the lofty Pergamos. — εὖτ' ἄρ' = ὅτ' ἄρα, *even when*, viz. *when*. Cf. K. § 324. 3. R. 4. — ὅθι ᾗ, *there where = where*.

521-525. τοι is to be constructed with ἔργον μάχης. — κῆρ—ἐν θυμῷ (= ἐν στήθεσσι. Köppen), *my heart in my mind = my heart, my soul*. So we say, *I am grieved at heart, my soul is pained*, etc. ὑπὲρ σέθεν αἰσχε'. Cf. v. 351; 3. 42. — πρὸς Τρώων. See N. on 1. 160.

526-529. ἴομεν to the field of battle. — τὰ = ταῦτα. Cf. 4. 362. — κρητῆρα—ἐλεύθερον, *free goblet = goblet of freedom*, i. e. the cup mingled and drunk with joy at regaining their freedom. Madame Dacier compares with this the Hebrew expressions, *cup of salvation, cup of sorrow*. — στήσασθαι depends on δώη. — ἐλάσαντας. The vulgar reading is ἐλάσαντες.

ILIAD VII.

This Book is entitled Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία· Νεκρῶν ἀναίρεσις. The single combat between Ajax and Hector finishes the narration of the first battle, after which the armies are engaged in the burial of the slain, and in consultation respecting the further prosecution of the war.

4-7. ὥς δὲ θεὸς κ. τ. λ. "The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to the sailors wearied with beating the sea with their oars." Felton. — οὖρον, *a favorable wind*. — ἐπήν . . . ἐλαύνοντες, *when they are weary with striking the sea with their smooth oars*. For the construction of the subjunctive after ἐπήν, cf. N. on 1. 168. — καμάτῳ denotes the cause. — γυνῖα = χεῖρες. — τὸ refers to Hector and Paris.

8-16. ὁ μὲν (referring to Paris) and Ἑκτωρ (v. 11) are in partitive apposition with the subject of ἐλέτην. See N. on 1. 606. — Ἄρνη. Cf. 2. 507. — κορυνήτης, *armed with a club* after the manner of Hercules. — Ἰππων ἐπιάλμενον (from ἐφάλλομαι), *as he was leaping upon his chariot*. See N. on 3. 265; 1. 35. — λύντο, 2 aor. mid. 3 plur. of λύω, as passive.

20-22. τῇ δ' ἀντίος. In poetry the genitive more commonly follows

adjectives of meeting or approach. See N. on 5. 331. The dative is found again in 20. 422. — Περγάμου ἐκ κατιδών. Cf. 5. 460. — Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, *for he willed (=granted) victory to the Trojans*. The same construction is found in 8. 204; 13. 347. — φηγῶ before the Scæan gate. Cf. 6. 237.

24-32. μεμανῖα = σπουδάζουσα. — ἦλθες—ἦ ἵνα—δῶς. The aorist has here the sense of the perfect, and therefore takes δῶς in the subjunctive instead of the optative. Cf. K. § 330. R. 1. b. See also Odys. 11. 94. — ἑτεραλκέα νίκην, "*decisive victory*." Crus. Some translate, *that thou mayst give victory as an auxiliary*. Voss and Köppen take ἑτεραλκέα in the sense of *alternating, shifting*. — τὸ (=ὸ) . . . εἴη, "*quod valde bonum esset*." Crus. This refers to ἀλλ' . . . πίθοιο, and is parenthetical. — εἰσόκε. See N. on 2. 332. — τέκμαρ, *end=destruction*. — φίλον belongs to διαπρα-θῆειν the subject of the sentence. — ὑμῖν ἀθανάτησι refers to Juno and Minerva.

34-36. ὦδ' as you advise. — τὰ (=ταῦτα) refers to the suggestion of Apollo. — καὶ αὐτή, *I myself also*. — πῶς μέμονας, *how do you purpose*.

38-42. ὕρσωμεν. See N. on 1. 141. — ἦν τινα—προκαλέσσεται (for προκαλέσεται), sc. πειρώμενος. See N. on 1. 66. — οἰόθεν οἶος, *entirely alone*. The adverb imparts emphasis to the adjective, or as Trollope remarks, it contains the idea of motion, the challenge being given from a single combatant to another. — οἶον (sc. τινά), *some one alone=some single champion*.

44, 45. τῶν δ' refers to Minerva and Apollo. — σύνθετο—βουλῇν. Helenus as a seer understood the language or decision of the gods. Cf. v. 53. — θυμῶ of Helenus. — ἥ ῥα, viz. *that which*. See N. on ἄρα, 1. 405. — θεοῖσιν, i. e. Minerva and Apollo.

47-53. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε. See N. on 2. 169. — Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος=τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. See N. on 1. 230. The copula in the relative clause is frequently omitted. Cf. Butt. § 143. 9. — οὐ γάρ πω, *for not yet*. — μοῖρα, sc. ἐστίν. — πότμον ἐπισπεῖν, *to overtake fate (=to be slain)*, is an expansion of the preceding θανεῖν. — ὅπ' = *purpose or decision*. See N. on v. 44.

54-56. Cf. 3. 76-78.

59-64. ὄρνισιν εἰκότες αἰγυπιοῖσιν, *similar to vultures*. — φηγῶ. Cf. 6. 237. — δὲ is here causal. — ἔλατο, Epic for ἦντο. — ἀσπίσι . . . πεφρικυῖαι, *bristling with shields*, etc. S. § 206. 2. See N. on 4. 282. — οἷη = ὥς. — φρίξ, *the rippling of the water when first (νέον) its surface is agitated by Zephyrus*. — αὐτῆς refers to Ζέφυρος.

69-72. ὅρκια—οὐκ ἐτέλεσεν. Reference is had to the unfulfilled terms of the combat between Paris and Menelaus, which Jupiter is here said to have frustrated. Cf. 4. 13 et seq. — δαμείετε is a lengthened form for δαμῆτε.

73-80. γὰρ in ὑμῖν γὰρ precedes the clause which it confirms. See N. on 2. 118. — ὄντινα is limited by τῶν, and depends on ἀνώγει. — δεῦρ', i. e. in the central space between the armies. — "Ἑκτορι δίῳ is put, according to the ancient manner of speaking, for ἐμοί. The application of the epithet δίος by Hector to himself, is not to be judged according to the modern notions of propriety. Cf. *sum pius Æneas*. Virg. *Æn.* 1. 378. — ὦδε refers forward to εἰ μὲν κεν κ. τ. λ. — πυρός με—λελάχωσι, *make me a partaker of fire*, i. e. place me upon the funeral pile.

81-83. εὖχος, *glory*. — κρεμόω, contr. κρεμῶ, fut. for κρεμάσω. — Ἀπόλλωνος who had given him the victory.

85-91. ταρχύσωσι=θάψωσι. Schol. Cf. 16. 456. — καί ποτε—εἴπησι. Cf. 6. 459. — καὶ ὀψιγόνων ἀνδρώπων. See N. on 3. 353. — μὲν, i. e. μήν. The Ionics used the shortened form. — τὸ δ' ἐμὸν κλέος, *this my glory*. Cf. Mt. § 264. 4.

93-95. ὑποδέχθαι, sc. τὸν λόγον τοῦ "Ἑκτορος. Crus. — νείκει, *with blame, reproachfully*. — μέγα θυμῷ, *groaned much in his mind*=was highly excited.

96, 97. ὦ μοι. See N. on 1. 149. — Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Cf. 2. 235. — λώβη is the predicate of ἔσσεται. — αἰνόθεν αἰνῶς. See N. on οἰόθεν οἶος, v. 39.

99-102. ὑμεῖς γένοισθε, *may you all become water and earth*, i. e. return to dust. Water and earth were regarded by the ancients, as belonging to the four elements of matter, and therefore some refer this to a return to the original elements of which the body was thought to be composed. But Heyne says: "forte hoc argutius pro prisca ætate." — ἀκήριοι, *heartless*=without courage. — τῷδε (see N. on 1. 20) refers to Hector, and depends on θωρήξομαι=μάχομαι. — νίκης πείρατ', *the end of victory*, i. e. the attainment of victory. — ἔχονται θεοῖσιν=is with (i. e. at the disposal of) *the immortal gods*.

109-114. οὐδὲ ἀφροσύνης, *there is no need to you of this folly*, i. e. you are under no necessity of engaging with Hector. For the construction, cf. S. § 213. N. 4. — ἀνὰ—ἴσχεο (i. e. ἀνίσχου), *restrain yourself*. — κηδόμενός περ, *although greatly vexed*. See N. on 1. 131. — ἐξ ἐριδος, "*from rivalry*." Crus. — μάχη denotes manner. — ἔρριγ' (*horreare solet*) has a present signification.

116-119. τούτῳ limits ἀναστήσουσιν (*will rouse up*). — ἀδειής, Epic for ἀδεής. — ἐστὶ refers to Hector. — μόθου—ἀκόρητος, *insatiable of battle*. The genitive may be referred to S. § 200. 3. — φημί. See N. on 2. 37. — γόνυ κάμψειν, *would bend his knee*=*"would rest from the conflict."* Felton. — φύγησιν δηϊοτήτος is put euphemistically for, *if he should escape from being slain*.

120, 121. Cf. 6. 61, 62.

122. γηθόσυνοι because Menelaus, at the instance of his brother, declined the battle, in which his attendants knew he must be slain.

124-128. ὦ πόποι ἰνάνει. Cf. 1. 254. — ἦ γέρων. See N. on 1. 125. — Πηλεΐς, the son of Æacus and father of Achilles. — μέγ' ἐγήθεεν, *rejoiced greatly*. The participles εἰρόμενος and ἐρέων denote that in which the joy consisted.

129-131. εἰ—ἀκούσαι (3 sing. opt.). The apodosis is κέν—ἀείραι. See N. on 1. 255. — θυμόν—δύναι, (and pray) *that his soul may descend*. — ἀπό, *from*. — μελέων, *body*; literally, *limbs*.

132-135. Cf. 2. 371; 4. 288. The apodosis is found in v. 158, the excited feelings of the speaker, and his recurrence to the scenes of his youth, turning him aside from the object or purpose of his wish. — Κελάδοντι, *Keladon*, was the name of a small stream, rising in the southern part of Arcadia, and flowing north into the Alpheus. The recurrence of Nestor to the brave deeds of his early life is highly characteristic. See N. on 4. 318. — Ἰαρδάνου, *Jardanus*, a river in Elis near Phia. Strabo makes it a branch of the Acidon.

136-141. τοῖσι = ἐν τοῖσι, *among them*, i. e. the Arcadians. — Ἐρευνδαλίῳν. Cf. 4. 319. — ὤμοισιν, *upon his shoulders*, is the local dative. — τὸν κίκλησκον, *men called him by name Corynetes* (i. e. club-bearer). τὸν and κορυνήτην are governed by κίκλησκον (S. § 185), and ἐπίκλησιν is referable to the formula ὄνομα ὀνομάζειν τινά. Cf. K. § 280 1. — ἄνδρες—γυναῖκες, i. e. every body. — οὐνεκ', *because*. — ῥή γνυσκε, Epic imperf. for ἐρρήγνυ, from ῥήγνυμι.

142-150. Λυκόοργος, Epic for Λυκοῦργος. — ὅθ' (i. e. ὅθι) ἄρ', viz. *where*. See N. on 6. 515. — οἱ is the separative dative, *from him*. — πρίν, sc. ἡ κορύνη δύναιτο οἱ χραισμεῖν ὄλεθρον. Köppen. — ὑποφθάς, *anticipating him*. — περόνησεν, *pierced through*, literally, as with the tongue of a brooch or buckle. — οἱ refers to Areïthous. — δ'. See N. on 1. 58. — φορῆναι, *to be borne*, denotes the purpose of δῶκε. — τοῦ refers to Lycurgus, through whom the arms of Areïthous came into the possession of Ereuthalion.

151-160. ἔτλη, sc. πολεμίζειν. — δάρσεϊ ᾧ, *with its own boldness*, is to be constructed with θυμός. — γενεῇ limits νεώτατος. — οἱ refers to Ereuthalion. — εὐχος. See N. on v. 81. — μήκιστον in size. — ἄνδρα is in apposition with τόν. — πολλὸς ἔνθα, *for he lay extended* (=dead) *vast in length and breadth* (cf. Odys. 7. 86; 10. 517); literally, *here and there*. πολλὸς is taken by the Schol. in the sense of μέγας. — εἴθ' ὥς (thus as when I slew Ereuthalion) ἡβώοιμι. The protasis is repeated from v. 133, on account of the long parenthesis commencing with ὥς ὅτ' ἐπ' κ. τ. λ. in v. 133. — τῷ (then) κε τάχ' Ἐκτωρ contains the apodosis of v. 133, repeated in v. 157, as has been observed. — ὑμέων is the partitive genitive after οὐδ' οἱ (=οὔτοι), *not any of you*. The more regular construction would have been ἡμεῖς δέ, οἵπερ ἐστέ, οὐ μέματε. The change of person in ἔασιν has been explained in various ways. It is

to be referred to the wants of the metre, rather than to any rhetorical device of the writer.

161-164. ἐννέα πάντες, *nine in all* (=full nine. cf. K. § 246. 5. B), is in apposition with οἱ. — τῷ δ' ἐπί, *after him*. — τοῖσι δ' ἐπ' (sc. ὄροντο). The repetition of the preposition implies that of the verb. Cf. Mt. § 594. 2. — Αἶαντες, plur. for dual Αἶαντε.

166-168. Μηριόνης κ. τ. λ. Cf. 2. 651. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 736. — Θόας. Cf. 2. 638. — πάντες ἄρ'. See N. on 1. 405.

171-174. κλήρω—λάχῃσιν (sc. τὴν μάχην) = παλασσόμενοι κρίνεσθε ὡς λάχῃσι, *do you determine by shaking the lot, who shall obtain the combat*. — διαμπερὲς = πάντες. — ὀνήσει. "Futurum, Nestoris spem et fiduciam testatum, aliis etiam spem et audaciam præbet." Spitzner. — ὃν θυμὸν ὀνήσεται = *will rejoice in his heart*. — πολέμοιο is the genitive of separation.

175-178. ἐσημήναντο. Cf. v. 187. Each chief placed his mark upon the lot. — ἐν δ' ἔβαλον κ. τ. λ. Cf. 3. 316. — λαοὶ . . . εὐρόν. Cf. 3. 318, 319; 8. 346.

179, 180. ἡ Αἶαντα λαχεῖν. See N. on 2. 413. — βασιλῆα—Μυκῆνης i. e. Agamemnon.

181-185. πάλλεν δέ. Cf. 3. 316, 324. — ἐκ δ' ἔθορε. See N. on 3. 325. — ὃν refers to κλῆρος. — ὃν ἄρ', *the very one whom*. See N. on 1. 405. — Αἶαντος (Telamon). The position of this word gives it emphasis. See N. on νήπιος, 2. 38. — ἀν' ὄμιλον ἀπάντη, *all along the band of heroes*, whose lots had been placed in the helmet. The same chiefs are referred to in πᾶσιν ἀριστέεσσιν Ἀχαιῶν. — ἀπηνήναντο (1 aor. of ἀπαινέσθαι), sc. αὐτοὺς γιγνώσκειν.

186-190. τὸν is the terminal accusative. — ὅς—Αἴας. See N. on 1. 391. — ὑπέσχεθε (Epic for ὑπέσχε) χεῖρ' in order to take and examine the lot. — τὸν . . . βάλε in token of his satisfaction at the result, or as an emphatic indication that the matter was definitely settled.

192-199. δοκέω = ἔλπομαι. Cf. v. 199. — ὅφρ' ἂν—τόφρα, *while—so long as*. See N. on 1. 133, 509. — δύω. The Ven. Schol. says that Arist. wrote δύνω. — ἐφ' ὑμείων, *by yourselves*. — ἵνα is here employed τελικῶς. See Ns. on 1. 185. Ajax would not have the Trojans overhear them, lest their prayers should be attributed to apprehensions respecting the result of the approaching combat. — οὐ γὰρ . . . δίηται, *for no one at pleasure will cause me to flee contrary to my will* (see N. on 4. 43) = *I will not admit that any one will cause me to flee*, etc. See N. on 6. 459. — ἐμὲ —γενέσθαι. When the subject of the infinitive is the same as that of the verb on which it depends, it is usually omitted, unless, as in this place, emphasis is required by the antithesis. ἐμέ, *that I also*, is opposed to the preceding words, οὐ γὰρ τίς . . . ἰδρείη. — νήϊδά γ' οὕτως, *thus ignorant of combats*. In Odys. 8. 179, it is fully written νῆϊς ἀέθλων.

206-210. χαλκῷ, i. e. brazen armor. — οὕστε—μάχεσθαι. See N. on 1. 8.

211-218. τοῖος ἔρ', *precisely so*. See N. on 1. 405. — ἔρκος Αἰχαιῶν. Cf. 3. 229. — μειδιῶν . . . προσώπασι (Epic dat. plur. of πρόσωπον), *smiling with stern features = smiling sternly*. Cf. Scott's Lady of the Lake, Cant. 5. 10.

"And the stern joy which warriors feel
In toemen worthy of their steel."

νερθε is pleonastically used in reference to προσώπασι. — μακρὰ βιβάς. See N. on 3. 22. — μέγ' ἐγήθεον, *were greatly pleased* at the evidence of his courage and strength. The antithesis is Τρῶας δὲ τρόμος in the next line. — γυῖα. See N. on 1. 237. — ἕκαστον is in partitive apposition with Τρῶας. Cf. 1. 606. — ἀλλ' . . . ὑποτρέσαι, *but it was no longer in his power (εἶχεν) to retreat*. — χάρμη is the dative of aim or object. See N. on 5. 709.

220-223. κάμε τεύχων. S. § 225. 8. — ἑπταβόειον, *made of seven thicknesses of ox-hide*. This is further specified in ταύρων ζατρεφείων, the genitive of material.

226-231. οἰόθεν οἶος. See N. on v. 42. — οἶοι . . . μετέασιν, *what chiefs are among the Grecians*. — μετ', *besides*. See N. on 2. 673. — ῥηξήνορα, *rank-breaking*. — οἳ ἂν (whoever)—ἀντιάσαιμεν. This clause denotes a supposition or conjecture, and hence takes the optative without reference to the principal clause. Cf. K. § 333. 5.

238-242. οἶδ'—νωμῆσαι. Constructed with the participle, οἶδα signifies *to know*, with the infinitive, *to know how to do something*. Cf. K. § 311. 2. — βῶν, Dor. for βούν, *a shield of bull's hide*. Cf. K. § 213. 12; Thiersch § 195, 49. (1). — τδ (= δι' δ)—πολεμίζειν, *and therefore I can fight without weariness*. There are various modes of translating this clause, τδ being put by some for ἥ referring to βῶν, while others refer it to the whole of the preceding sentence. — μόδον is the terminal accusative. — δηῖφ μέλπεσθαι Ἀρηϊ, *to contend in fierce war; literally, to dance to fierce Mars*. — οὐ γάρ. The ellipsis may be thus supplied: (but I will strike thee openly) *for I wish not to strike you by stealth, even though you are such* (i. e. so brave). λάθρη ἐπιπτέουσας, *watching (an opportunity) by stealth*.

246-248. ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, *on the outside fold, which was of brass*. Cf. v. 223. — σχέτο, *impetum suum repressit*. Cf. Mt. § 496. 8.

249-254. Cf. 3. 355-360.

256, 257. Cf. 5. 782, 783.

264-270. ἀναχασσάμενος, *retreating back*. — τῷ is the dative of instrument. — περιήχησεν, *resounding around*. — μείζονα than the stone thrown by Hector. — ἐπέρεισε δὲ ἰν' ἀπ' ἑλδρον, *and he employed prodigious strength, i. e. he impelled it with great force*. — μυλοειδέϊ, *like a mill-stone, i. e. as large as a mill-stone*.

273-277. *καί νύ κε—οὐτάζοντο*. See N. on 2. 155. Bothe remarks; "hoc nisi factum esset, non haberemus Iliadem." This is based on the assumption that Hector would have been slain. — *ὁ μὲν* and *ὁ δ'* are in partitive apposition with *κήρυκες*. See N. on 1. 606. — *Ταλθύβιος*. See N. on 1. 320. — *Ἰδαῖος*. Cf. 3. 248. — *μέσσω* = *εἰς μέσσον*.

279-282. *παῖδε φίλω* is a term of familiar address, not inappropriately uttered by persons of the age and dignity of these heralds. — *φιλεῖ—Ζεύς*. This appeared from their protracted and equal combat. Cf. vs. 204, 205. — *τόγε* refers to the idea contained in *ἀμφοτέρω . . . Ζεύς*. — *νύξ δ ἤδη τελέθει*, *it is now night*.

284-286. *Ἰδαῖ—κελεύετε*, *Idæus* (viz. you and Talthybius) *enjoin*. *Idæus* is personally addressed, because he was the one who spoke to the combatants (v. 278). The plural verb, however, refers what is said to both heralds. — *ἀρχέτω*, sc. *πίθεσθαι ἡμῖν*. — *ἥπερ οὗτος*, sc. *πείθεται*.

289-292. *περὶ—ἔσσι* (see N. on 1. 287) is here found with the superlative (cf. Mt. § 589), for the sake of emphasis. — *ὑστερον*, *hereafter*, is opposed to *σήμερον*. — *ἑτέροισι*, i. e. to one or the other.

294. *ὥς σύ τ' εὐφρήνης*, *that you may cheer* (with the recital of your brave deeds). Opposed to this is *αὐτὰρ ἐγώ*, in v. 296.

298. *εὐχόμεναι* denotes the purpose of *δύσονται*. — *Δεῖον—ἀγῶνα*, *sacred assembly*, i. e. the sacred place, where was gathered the assembly of the Trojan females. Cf. 6. 296.

300-302. *τις—Ἀχαιῶν*, *each of the Greeks* = the Greeks. See N. on 2. 271. — *ἐν φιλότῃτι . . . ἄρδμήσαντε*, *having been united together* (after the deadly combat), *separated in friendship*.

304. *φέρων* = *with*. In this prepositional use of the participle, *φέρων* is employed of inanimate objects, which may be in the possession of any one, *ἄγων* of animate, and *ἔχων* of both animate and inanimate objects. Cf. K. § 312. 4. R. 10.

307-312. *τοὶ δ'* refers to the Trojans. — *ὥς*, *when*. — *ἀελπτέοντες σόον εἶναι*, *not hoping* (= despairing) *that he would be safe* from the might of Ajax. — *κεχαρηότα νίκη*. Hector had been prostrated by the stone cast by Ajax, and had first demanded a suspension of the combat. Hence the Greeks claimed for Ajax the victory.

317-320. Cf. 1. 465-468.

321. *νώτοισιν . . . γέραιεν*, *honored Ajax with the extended back-pieces* = *the whole chine*. "Tergum bovis habebatur pro cibo delicatissimo." Læwe ad Odys. 3. 65. This extraordinary portion was sent to him, in compliment of his valor and recent victory.

328-338. *πολλοὶ γάρ*. The causal sentence is here, as in v. 73, placed first. In respect to the general use of connectives, in clauses following the vocative, see N. on 1. 282. — *Ἀϊδόσδε* = *εἰς Ἀἶδος δόμοι*. — *τῷ*, *therefore*. — *ἄμ' ἡοῖ*, *in the morning*. — *αὐτοὶ δ' . . . κυκλήσομεν* (for *κυκλήσωμεν*), *let us being collected together carry hither*. — *βουσι* and

ἡμιόνοισιν are datives of means. — ἀποπρὸ νεῶν, *apart from the ships*. — δτ' ἄν, *whenever*. — πύργους ὑψηλοῦς, *lofty towers*, i. e. a wall having at intervals lofty towers. Cf. v. 436.

340–343. ὕφρα—εἴη. For the use of the optative, cf. K. § 330. R. 2 — ἱππηλασίη ὁδός, *a way for the chariots*. — ἔκτοσθεν, *outside*. — ἐγγύθι to the gates spoken of in v. 339. — ἀμφίς = *at each extremity* of the camp.

346. δεινὴ, *valde commota*. — τετρηχυῖα (perf. part. of ταρασσῶ as pres. intrans.), *being tumultuous*. See N. on 2. 95. The poet is fond of contrasting the noisy and disorderly meetings of the Trojans, with the still and orderly assemblages of the Grecian heroes. — παρά, *at, near by*. — Δύρησιν. See N. on 2. 788.

351–353. δώομεν . . . ἄγειν, *let us give to the Atridæ to carry off*. — τῷ . . . ἡμιν, sc. ἔσται. — ἵνα μή, *unless*. — ὧδε, *thus*, i. e. in accordance with the advice just given by Antenor. The genuineness of this verse is strongly suspected.

357–364. οὐκέτ', *no longer*. This implies that Antenor had previously expressed sentiments pleasing to Paris. — μῦθον, *counsel*. — τοῦδε refers to the advice which Antenor had just given. — εἰ δ' . . . ἀγορεύεις, *if you truly give this advice in earnest* (ἀπὸ σπουδῆς). — γυναῖκα, i. e. Helen. — κτήματα. Cf. 3. 72. — οἴκοθεν, *from my own house* = *from my own property*.

366. Δεόφιν (dat. plur. S. § 202) μήστωρ ἀτάλαντος, *a counsellor equal to the gods*.

370–378. δόρπον, *supper*. — κατὰ πόλιν, *throughout the city*. Trollope follows the vulgar reading κατὰ στρατόν. — ἐγρήγορθε, Epic 2 perf. imperat. 2 plur. for ἐγρηγόρατε, from ἐγείρω. Cf. Butt. § 114. E; K. § 229. R. — μῦθον, *proposal* to give up the treasures, and to retain Helen. Cf. v. 363. — εἰπέμεναι. See Ns. on 1. 20; 2. 10. — πυκινόν, *prudent*. — αἶ κ'. See N. on 1. 66.

380–384. ἐν τελέεσσιν, *in companies*; literally, *in complete or perfect numbers*. “*At their posts*.” Trollope. — ἦῶθεν . . . νῆας. Crusius remarks that this verse begins the twenty-third day of the Iliad. — ἡπύτα κήρυξ, “*the loud-crying herald*.” Crus. The word ἡπύτα, which the Schol. defines by ἡπύτης, is an ἅπαξ λεγόμενον.

390–394. ὥς . . . ἀπολέσθαι, *would that he had first perished*. — οὐ φησιν, *he refuses*. — κέλονται, sc. δίδονται. — τόδ'—ἔπος, *this request*.

401, 402. ὅς = ἐκείνῳ ὅς, of which the antecedent limits γνωτόν, *it is known even to him who is very simple*. — ὥς, *that*. — ὀλέθρου πείρατ'. See N. on 6. 143.

408–410. ἀμφί, *concerning, in respect to*. — κατακήμεν, sc. αὐτούς. — οὐ γάρ τις φειδὼν νεκύν—γίγνεται, *for there is no reluctance in respect to the dead*. — πυρὸς . . . ὦκα, *to gratify them quickly with the funeral fire*. Crusius renders μειλισσέμεν (depending on φειδὼ) *to appease*, on the ground

that the dead were thought to be angry, if their funeral obsequies were not performed.

412-420. σκῆπτρον, ἀνέσχεθε (i. e. ἀνέσχε) πᾶσι θεοῖσιν. See N. on 1. 234. — ἄψορρον = πάλιν. — ἔατ', Epic for ἦντο. — Δαρδανίονες. See N. on 2. 819. — ὠπλίζοντο, i. e. they provided themselves with implements and carriages for the purpose here mentioned. — ἀμφότερον refers to the collection of the dead and fuel to burn them. — νέκυάς τ' ἀγέμεν, sc. ἕτεροι μὲν in partitive apposition with τοὶ δ', and responded to by ἕτεροι δὲ in the next clause. — μεθ' with its case denotes the object or purpose of ὠπλίζοντο. Cf. K. § 294. II. 3.

421-430. προσέβαλλεν (sc. ἀκῖσιν) = *shone upon*, is here followed by the accusative. Cf. Mt. § 402. Obs. — ἐξ . . . Ὠκεανοῖο. See N. on 3. 5. — οἱ δὲ refers to both Trojans and Greeks. In gathering up the dead, as well as in collecting fuel from the forest, the two armies would necessarily meet together. — ἕκαστον of those who were dead. — ἀμαξάων is the local genitive. See N. on 2. 234. These four-wheeled carriages were used for conveying burthens as well as persons. Cf. 24. 782. — οὐδ' . . . μέγας. There was need of haste to accomplish the rites before the truce expired. Hence no time could be given to the indulgence of grief. — ὡς . . . ἐτέρωθεν, *thus also on the other side*.

433-441. ἦμος . . . ἡώς, *but while it was not yet morning* of the day following the burning of the dead. — αὐτήν, i. e. the funeral pyre. — ἄκριτον, *not separated, common*. — ἐκ (= ἐξω) πεδίου, (*raising it*) *from the plain*. — τεῖχος referred to in v. 338. — ἐν . . . κατέπηξαν, *and fixed stakes in it*.

444. θεῶντο = ἐθαύμαζον. Eustath. "The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it." Felton.

447-453. ὅστις . . . ἐνίψει, *who will hereafter make known his mind or purpose to the immortals* (i. e. implore the aid of the gods in any undertaking), such a work as this having been accomplished without their advice or assistance. Bothe supplies αὐτῶν τῶν ἀθανάτων with νόον καὶ μῆτιν, in the sense of *quisnam diis* (i. e. in honorem deorum) *dicet* (seu *prædicabit*) *eorum sapientiam*? For the form of ἐνίψει future of ἐνέπω, cf. Butt. Lexil. No. 21; Thiersch § 232. 52. — αὐτε, *again*. "Ut nos dii olim fecimus." Bothq. Reference is had to the wall built by Neptune and Apollo. — τεῖχος ἐτειχίσαντο. S. § 181. 2. — ὑπερ, *before*. — τοῦ δ' — τοῦ δ'. The first refers to the Grecian wall, the second to the one built by Neptune and Apollo. — ἦτοι, *truly, indeed*. — πολίσσαμεν ἀδλήσαντε, *built with labor, toiled to build*.

454-463. ὀχθήσας. See N. on 1. 517. — ὦ πόποι. Cf. 1. 254. — Ἐννοσίγαι', *earth-shaker*. Earthquakes were attributed to Neptune. —

θεῶν depends on ἄλλος—τις, *some other one of the gods*. — τοῦτο—νόημα, *this contrivance*, i. e. the wall. Bothe refers it to the forgetfulness of the work of Neptune and Apollo (cf. v. 452), which Jupiter abstained from uttering, as a word of ill omen. — ἀφαιρότερος = ἀσθενέστερος. — ἄγρει. See N. on 5. 765. — μάν, i. e. μήν. — ὅτ'—οἴχωνται. See N. on 1. 80. — τὸ . . . καταχεῦναι, *overwhelm it all in the sea*. — αὖτις, *again*. — ὥς, *so that*.

465–471. δύσέτο, as Crusius remarks, has the characteristic of the 1 aorist, but the termination of the 2 aorist. Carmichael (Gr. Verbs, p. 84) calls it an Epic imperfect (from δύσομαι) with aoristic force. βουφόνεον, *they slew oxen*. — Λήμνοιο. It appears from this that Lemnos produced wine. — πολλὰ ships. — Ἰήσони. Jason was celebrated as the commander of the Argonautic expedition. — χωρίς, *separately*. — Ἀτρείδης limits ἀγέμεν, which infinitive denotes the purpose of δῶκεν.

472–482. οἰνίζοντο, *procured (= purchased) wine*. — χαλκῷ. Coined money is supposed not to have been in use in the time of Homer, traffic being carried on by means of the things here mentioned. The dative with verbs of buying and selling, is to be referred to the dative of means or instrument. — ἀνδραπόδεσσι as if formed from ἀνδράπους. Cf. Thiersch § 197. 60. Aristarchus would read ἀνδραπόδοισι from ἀνδράποδον. This verse is suspected. — σφιν refers to the Trojans and their allies. — οἶνον . . . χέον, *they made libations*. — ὕπνου . . . ἔλοντο, *they took the gift of sleep* (i. e. sleep).

ILIAD VIII.

1–4. κροκόπεπλος, *having a saffron-colored robe*, is an epithet having reference to the earliest tints of the morning, and therefore to be distinguished from ῥοδοδάκτυλος, the more ruddy beams which precede the sunrise. — ἀγορὴν ποιήσατο. Cf. 1. 499; 5. 754. — ὑπὸ—ἄκουον (i. e. ὑπήκουον) refers to ἀγορὴν ποιήσατο in v. 2.

7–14. Δήλεια θεός. See N. on 5. 269. — τόγε—ἐμὸν ἔπος, *this my command*. — ὃν δ' ἂν—νοήσω. See N. on 2. 391. — ἐλὼν ῥίψω. See N. on 1. 179. — τῇλε μάλ', *very far down*. — ὑπὸ, *beneath, under*.

18–27. εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 301. — ἵνα εἴδετε (i. e. εἰδῆτε, Thiersch § 168. 11). See N. on 1. 363. — σειρὴν χρυσεῖην. Many allegorical interpretations have been given to this golden chain, by those who are fond of finding in Homer philosophical or scientific allusions. Some suppose it to mean one of the great laws of nature, as the attractive force of the Sun. This was Pope's conjecture. The ancients referred it to the Sun. It is better to regard it as a poetic conception, formed for the occasion, and having no actual reality. — ἐξάπτεσθε, *suspend yourselves from*

it. — οὐκ ἂν ἐρύσαιτ — εἰ — κάμοιτε. See N. on 1. 255. — ὅτε δὴ — ἐδέ-
λοιμι. See N. on 3. 55. — πρόφρων, “in earnest.” Crus. — αὐτῇ — γαίῃ,
together with the earth = earth and all. Cf. K. § 283. 2. a. — περὶ ῥίον
Οὐλύμποιο, around the summit of Olympus. — τὰ — πάντα, all these things.
The neuter is employed, when to several substantives the idea of things is
to be given. Cf. K. § 243. 4. — περί. See N. on 1. 258.

29. ἀγασσάμενοι, “amazed or terrified at.” Felton.

32–37. ὁ = ὅτι. See N. on 1. 120. — κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες, ful-
filling their evil destiny. — ὄλωνται has the force of the future. R. § 260.
B. c. — εἰ, since. — ὥς . . . ὥνται, so that they may not all perish. —
τεοῖο for σοῦ.

39, 40. θυμῷ πρόφρονι, with an angry mind; literally, a mind (angry)
in earnest. — ἥπιος, mild, kind.

43–51. χρυσὸν . . . χροῖ, he arrayed his body in golden armor; literally,
he put gold around his body. — γέντο (for ἔλετο. S. § 132), he seized. —
δίφρον. See N. on 2. 234. — ἐλάαν. See N. on 5. 366. — πετέσθην.
See N. 1. c. — Ἰδην is the terminal accusative, and is defined more defi-
nitely by Γάργαρον, a name given to one of its highest peaks. — μητέρα
θηρῶν, i. e. abounding in wild beasts. — οἱ. See N. on 1. 104. —
ἔστησε. See N. on 5. 368. — κύδεϊ γαίῳ. See N. on 1. 405.

54–57. ἀπὸ δ’ αὐτοῦ (sc. τοῦ δείπνου) θωρήσσοντο, and after supper
they armed themselves. — παυρότεροι than the Greeks. — καὶ ὥς, even
thus, i. e. although they were fewer in number than the Greeks. — χρειοῖ
ἀναγκαίῃ denotes the cause of their eagerness to fight. — πρό, in
behalf of.

60–65. Cf. 4. 445–451.

68–77. ἥμος . . . ἀμφιβεβήκει, but when the sun was passing around
the midst of heaven = when it was noon. Crus. — τανηλεγέος, long-ex-
tending. An epithet of death, according to Crusius and others, because
the dead body appears longer than it did when animated with life. Liddell
and Scott define it, laying out at length, as a dead body. Bothe and Felton
translate it, causing long repose. — ἔλκε δὲ μέσσα λαβών, and he drew up
(i. e. suspended) the scales, taking them (i. e. the beam) by the middle. —
ῥέπε δ’, weighed down, “according to the ancient conception portending
destruction.” Felton. — αἰσιμον ἡμαρ = αἶσα. Crus. — αἰ μὲν. Asyn-
deton epexegeticum. See Ns. on 2. 9; 4, 69. — κῆρες for κήρ, as there
were only two lots. Cf. v. 70. This together with the employment of the
dual ἐξέσθην followed by the plural ἔερθεν, shows the facility with which
the Greek writers could vary the number of their nouns and verbs. —
μεγάλ ἔκτυπε, thundered loudly. — οἱ . . . δάμβησαν. The bolts fell
upon the Grecian host, and hence they interpreted it as an ill omen. Troi-
lope compares with this passage, 1 Sam. 7, 10; 2 Sam. 22, 14.

81–85. ἵππος ἐτείρετο. Reference is had to the παρήγορος, i. e. the
horse not attached to the yoke with the span, but led by their side, in

order to be harnessed in, if any thing befel one of the other horses. — *καίριον*. See N. on 4. 185. — *ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο*, *he reared up with the pain*. The participle here denotes cause. See N. on 1. 168.

87-92. *ἔφο'*, *whilst*. — *ὁ γέρων*, i. e. Nestor. — *παρηγορίας*, the reins by which the *παρήγορος* was fastened to the other horses, and by which he was guided. See N. on v. 81. — *ἀν' ἰωχμόν*, *through the crowd* (of warriors); literally, *tumult, pursuit* of battle. — *σμερδαλέον*, *terribly, loudly*.

94-96. *μετὰ νῶτα βαλὼν*, *turning thy back*. *μεταβάλλω* is found in Homer only in tmesis. — *μήτις τοι κ. τ. λ.* Supply *ὄρα* or *βλέπε*. See N. on 1. 26. — *ἐν* is separated from *πήξῃ* by tmesis. — *ὄφρα* is telic. See N. on 1. 185. — *γέροντος*, i. e. Nestor.

97-99. *πολίτλας*, *enduring much, laborious*. The conduct of Ulysses in this affair, has brought upon him the charge of cowardice in the tragic writers, and by Ovid Met. 13, 64 et seq. Cf. 11. 461 et seq., where he shouts for help when pressed by the Trojans, but in which place he is greatly praised by Menelaus. — *αὐτός περ ἑών*, *although entirely (περ) alone*.

102-106. *νέοι—μαχηταί*, *young warriors* of the enemy. The epithet *νέοι* is opposed to the great age of Nestor. — *ἠπεδανὸς=ἀσθενής*. Schol. — *νύ τοι* imparts irony to this passage. The age of Nestor was no excuse for the slow driving of his charioteer. — *ἀλλ' ἄγ'*. Cf. 5. 221-223.

108-111. *οὗς . . . ἐλόμην*, *which I recently took from Æneas*. Cf. 5. 320 et seq. For the two accusatives, cf. S. § 184. 1. There is a tmesis in *ἀπ'—ἐλόμην*. — *μήστωρε φόβοιο*. Cf. 5. 272. — *δεράποντε* of Nestor and Diomedes. — *τῶδε* refers to the horses of Diomedes, the preceding *τούτω* referring to those of Nestor. — *εἴσεται* has here the force of the subjunctive. Cf. Mt. § 201. 9.

116-123. *σιγαλόεντα*. See N. on 5. 226. Heyne reads *φοινικόεντα*. — *τοῦ δ' ἰδὺς μεμαῶτος*, *at him rushing right onward* to meet Diomedes and Nestor. — *ὁ δ'*, i. e. Diomedes. — *ὑπερώησαν (=ὑπεχώρησαν*. Schol.), *started back*. — *τοῦ δ'* refers to Eniopeus. — *αὐθι* where he was struck.

124-129. *πύκασε=ἐκάλυψε*. Eustath. — *ἡνιόχοιο* is the genitive of cause. — *ἄχυνόμενός περ ἑταίρου*, *although grieving greatly (περ) for his companion*. — *οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν*, *not long then indeed*. — *ὄν ῥα*. See N. on 1. 405. — *ἐπέβησε*, *he caused to descend*. See N. on 1. 144.

130-134. *κε—ἔην—εἰ μὴ—νόησε*. The apodosis as uncertain and doubtful is here contrasted with the protasis, as a thing certain and determined. Cf. K. § 339. 3. a. — *σήκασθεν* (*would have been penned up*) refers to the Trojans. The assumption is that Hector would have been slain had not Jupiter interposed. — *ἀφῆκ'*, *sent forth*. — *καδ* (i. e. *κατὰ*)—*ῆκε*, *cast down*.

136-139. *καταπτήτην*, Epic 3 dual 2 aor. act. of *πτήσσω*, *were terrified*; literally, *crouched, shrunk down*. Cf. K. § 227. A. a. — *Νέστορα* is the object and *ἡνία* is the subject of *φύγον*, *the reins fell from the hands of Nestor*.

139-144. φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους, *turn the solid-hoofed horses to flight*. — ὁ τοι, i. e. ὅτι τοι. — τούτῳ refers (δεικτικῶς) to Hector. — εἰρύσσαιτο. Heyne writes εἰρύσαιτο, as if from ῥύομαι. But cf. Butt Lexil. No. 53. — οὐδὲ μάλ' ἰφθιμος, *not if he were very strong*.

147-150. τόδ' refers the grief of Diomedes to the boast which is supposed to be uttered by Hector. γὰρ in the next verse is therefore explanatory. Cf. Mt. § 615. — κραδίην καὶ θυμὸν synonyma conjuncta ἐμφατικῶς. Bothe. — φοβούμενος, *being frightened*. — ἀπειλήσει = καν-χήσεται. — τότε . . . χθών. Cf. 4. 182; 6. 281.

154-156. ἀλλ', *yet, still*. The apodosis often takes this conjunction after εἰ, when the subjects are opposed, as Ἑκτωρ and Τρωῆς καὶ Δαρδανίω-νες in this passage. Cf. Mt. § 613. Nestor here confers upon Diomedes the highest praise, when he tells him that no one will believe the boast of Hector. — τάων, Epic for τῶν = ὧν, *quarum*.

157-160. φύγαδ' (=φυγῆνδε) is a form derived as though from φύξ. — αὐτῖς = πάλιν. — χέοντο, *poured = cast*. — τῷ δ' ἐπὶ (=ἐπὶ τούτοις), *and besides*, i. e. in addition to the missiles which were cast at them retreating.

161-166. πέρι = *very much*. — ἔδρῃ, *in seat*, i. e. in precedence at feasts and councils. — γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, *you have become just (ἄρ') like a woman*. See N. on 2. 235. — ἔρρε, *begone, away with you*. Similar to this is the Attic ἐς κόρακας. — κακὴ γλήνη! *cowardly puppet!* γλήνη literally signifies *the pupil of the eye*, and hence *the contracted image* seen in the pupil. — πάρος τοι δαίμονα δώσω (sc. κακὸν) = πρότερόν σοι θανατὸν δώσω. Crus.

168-171. ἵππους τε στρέψαι, (whether) *he should turn his horses*. "The alternative, ἢ μὴ στρέψαι, of which the omission indicates the warrior's extreme agitation, must be supplied." Trollope. — τρὶς μὲν — τρὶς δ'. See N. on 5. 436. — ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων, *from the Idaean mountains = from Mount Ida*, the plural referring to the peaks or summits of the mountain, on one of which (viz. Gargarus) Jupiter was seated. Cf. v. 48. — νίκην is in apposition with σῆμα.

177-181. νήπιοι. See N. on 2. 38. — οἱ ἄρα. See N. on 1. 405. — τάδε (δεικτικῶς. See N. on 1. 20) τείχεα. Cf. 7. 436. — ἀβλήχρ'. See N. on 5. 337. — οὐδενόσωρα, *not deserving thought*. — τά, i. e. ταῦτα. — μνημοσύνη . . . γενέσθω, *then let there be a ("some." Crus.) remembrance of consuming fire = remember and have fire ready* that I may burn the ships. Notice the emphatic repetition of πῦρ in the next verse.

185, 186. Αἴθων, *Æthion*, was a name given to this steed, on account of his bright or fiery color. Agamemnon had a horse of the same name (cf. 23. 295). So Achilles had one named Xanthus (cf. 3. 400), and Menelaus one named Podargus (23. 295). Nothing can be more natural than this address of Hector to his steeds, at sight of Diomedes turning his back to fly, and yet there are not a few critics, who have regarded it as so incon-

sistent with the dignity of the epic, that they would reject the verse altogether. In my apprehension it is one of the most spirited touches in the whole Iliad, and is just what might be expected from a warrior, excited as was Hector to the highest pitch of enthusiasm by the prospect of victory. — ἀποτίνετον is put in the dual, because the horses are regarded as two pairs. Cf. K. § 241. 5. R. 9. See also v. 191, *infra*.

192, 193. τῆς . . . ἵκει, *the fame of which now reaches to heaven* = has spread through the world. — κανόνας, “*rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle.*” Felton.

195–197. δαιδάλεον δώρηκα. Diomedes had received this from Glaucus. Cf. 6. 235. — αὐτονοχί, *this very night*.

199. σείσατο indignant that Jupiter had forbidden her to assist the Greeks.

202–207. Δαναῶν is the genitive of cause. — Ἑλίκην τε καὶ Αἰγᾶς. In these two places Neptune had a temple. — ὅσοι, *as many as*, is in apposition with the subject of ἐθέλοισιν. — αὐτοῦ . . . Ἰδῆ, *he would then be afflicted* (from his inability to accomplish his plans) *sitting alone there on Ida.* αὐτοῦ ἔνθ', *just there*.

213–215. τῶν δ' refers to the Greeks. — ὅσον . . . ἔεργεν, *whichever space from the ships the ditch separated from the wall; or as some translate, all the space from the ships to the wall, and from the wall to the ditch.* So Heyne takes the expression to include the whole entrenchment. It seems however preferable to refer it to the space between the wall and the ditch. — εἰλομένων. Cf. 5. 203.

219–223. αὐτῷ ποιπνύσαντι, *he himself* (at the same time) *being actively engaged, or intent* upon the same thing. Great praise is here bestowed upon Agamemnon, that when all were flying in consternation, he was found by Juno vigilant, and intent on rallying the Greeks. — μεγακήτεϊ, *vast, immense*. A similar usage is found in the expression which we sometimes hear in low language, *a whale of a thing*, i. e. a very large thing. The idea of greatness in this case may be taken from the etymological signification, which some give to μεγακήτης, *having a deep hollow*. — μεσσάτω of the camp. — γεγωνέμεν (infinitive of purpose) ἀμφοτέρωσε, *so as to speak aloud to* (the forces at) *either extremity* of the ships. γεγωνέμεν, 2 perf. of γεγωνίσκω as present. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 110.

229–234. Cf. 2. 339. — εὐχωλαί = αἱ καυχῆσεις. Schol. The explanation is contained in the following clause, ὅτε . . . ἄριστοι. — ἄς refers to εὐχωλαί. — ἔσθοντες—πίνοντες. The asyndeton gives rapidity and life to the description. See Ns. on 2. 169; 21. 324; 22. 414. — ἄνθ'—στήσεσθ', *that you would stand against* = *were equal to*. Cf. Mt. § 572. I. 1.

240–243. ἐπὶ πᾶσι, sc. βωμοῖσι. — δημόν καὶ μηρί' = *fat legs*. — αὐτοὺς refers to the Greeks.

246–251. νεῦσε, *consented*. — οἱ. See N. on 1. 104. — οὐδ' ἀπολέσθαι. See N. on 3. 59 — τελειότατον in reference to auguries. Some

omens were more significant and certain than others. In the application of this omen, Hector is to be understood by the eagle, the Greeks by the fawn, which being dropped by the altar of Jupiter, showed that they would receive his protection. — οἱ δ', i. e. the Greeks. — ἄρ', *surely, certainly*.

254. Τυδείδαο πάρος, *before* (i. e. in advance of) *Diomedes*.

262-266. ἐπικείμενοι. See N. on 1. 149. — Τεύκρος was step-brother to Ajax, and was the best of the Grecian archers. His exploits are here signalized.

270-272. ὁ μὲν relates to the wounded man. The construction of this subordinate clause in a co-ordinate form, is explained in N. on 1. 165. A similar construction is also met with in 1. 180. — αὐτὰρ ὁ, *but he*, i. e. Teucer. — δύσκειν εἰς Αἴανθ' for shelter and protection. Teucer, being an archer, did not encumber himself with the shield and heavy defensive armor of those who fought with the spear. — ὁ δέ, i. e. Ajax Telamon.

285-291. εὐκλείης ἐπίβησον. See N. on 2. 234. — πρεσβήϊον, *gift for old men*; hence *gift of honor*. It is synonymous with γέρας. Cf. 1. 118. — ἥ—εἰσαναβαίνοι, *who may ascend*. For the optative, cf. Mt. § 528. 2.

293-299. καὶ αὐτόν, *even myself*, i. e. of my own accord. These words are to be constructed after σπεύδοντα. — ὅση πάρεστιν, *as far as my power extends*. — ἐξ αὐτούς, *from the time we drove them* (from the ditch) *towards Ilum*. It is singular that Bothe should refer this to the time, when the Trojans were shut up within the walls of the city and the seige commenced. — τοῦτον is employed δεικτικῶς. — κύνα. Teucer bestows this epithet on Hector, being vexed that he had aimed so often at him in vain.

302-308. ὁ δ'. See N. on ὅγε, 2. 664. A series of actions referring to the same subject, is frequently in Homer carried on by ὁ δέ. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — δέμας is the accusative synecdochical. — μήκων, *a poppy*. This simile is one of exquisite beauty. Virgil has imitated it in the death of Euryalus (Æn. 9. 434). — ἦτ' ἐνὶ κήπῳ, sc. ἐστὶ from the preceding sentence κάρη βάλεν. Cf. Mt. § 556. Obs. 1.

320-328. αὐτὸς δ' refers to Hector. — χερμάδιον. See N. on 5. 302. — αὖ—αὐερύνοντα, *while drawing it* (i. e. the string) *back*. — ἀποέργει, *separates*. — καίριον. See N. on 4. 185. — τῇ ῥ' ἐπὶ, *upon this very* (ἔρα) *place*, is a varied repetition of παρ' ὧμον. — οἱ refers to Hector and depends upon μεμαῶτα, *as he was rushing against him*. — ῥῆξε δέ τι νευρήν, *and it* (i. e. the stone) *broke the string of the bow*.

337-342. οἱ Ἀχαιοὺς, *and they drove back the Greeks straight from the deep trench*. — σθένει βλεμεαίνων "*viribus ferociens*." Trollope. — ὡς δ' ὕτε. This fine comparison lies in the words κατόπισθε and τὸν ὀπίσταντον. As the dog hangs upon the haunches of a wild boar or lion, so Hector hung upon the rear of the Greeks, and slew the hindmost. As in

the flight of the Greeks, the bravest who had previously fought in the van, would be in the hindmost rank, the objection, that Homer makes Hector content himself with attacking the feeblest of his foes in the rear, is groundless.

343-349. σκόλοπας. Cf. 7. 441. — ἔβησαν φεύγοντες = *fled across*. — — τε κεκλόμενοι καὶ—εὐχετόωντο. As these sentences are rendered coordinate by the connectives, regularity of construction would have required a verb instead of the participle in the former clause. In prose we also find a participle in one sentence, and a verb in another. Cf. Thucyd. IV. 100. § 1. — Γοργούς ὄμματ' ἔχων, *having the eyes of a Gorgon*, i. e. a fierce and terrific look.

353-355. κεκαδησόμεθ', Epic fut. of κήδω, perf. κέκηδα, *to be anxious*. — — ὑστάτιόν περ, *although in the last extremity*. — — δέ = γάρ. — — δή, *already*.

357-365. καὶ λήν, *and certainly*. — — οὗτος—ὀλέσειεν. The protasis commences with ἀλλὰ πατήρ (v. 360). See N. on 5. 23. — — οὐμός, i. e. δέμος. — — ἀλιτρός, *unjust*. — — ὁ οἶ = ὅτι οἶ. — — υἷόν, i. e. Hercules. — — κλαίεσκε, *used to weep*. — — πρὸς οὐρανόν, i. e. looking towards heaven. — — ἐπαλεξήσουσαν denotes purpose. See N. on 1. 13.

366-368. τάδε refers to Jupiter's opposition to the wishes of Minerva. — — ἦδε' for ἦδεν. — — πυλάρταο, *the gate-keeper*. — — προὔπεμψεν refers to Eurystheus. — — ἄξοντα. See N. on ἐπαλεξήσουσαν, v. 365. — — κύνα, i. e. Cerberus. — — Ἀΐδαο is the possessive genitive.

370-372. Cf. 1. 500 et seq.

373-380. ἔσται μάν, sc. χρόνος. — — ὅτ' εἶπῃ is spoken ironically. — — ὅφρ' ἄν, *whilst*. — — νῶϊ depends on γηθήσει, *will rejoice over us*. — — προφανείσα is constructed with γηθέω, cf. K. § 310. 4. c. — — κορέει, fut. for κορέσω. K. § 223. 3. — — πεσών refers to τίς.

381-383. Cf. 5. 719-721.

384-396. Cf. 5. 733-752.

398. χρυσόπτερον, *golden-winged*. This is said to be the only line in Homer, which is opposed to Voss's assertion, that none of Homer's gods are winged.

399-408. πάλιν τρέπε, sc. αὐτάς. — — οὐ—καλά, *not well* (for them), is a litotes for δεινόν or κακῶς. — — σφῶϊν is the dat. incommodi. — — αὐτὰς is opposed to ἵππους. — — ἀπαλθήσεσθον is used passively. — — μάρπησι, sc. αὐτάς. — — ἐνικλᾶν, poet. for ἐγκλᾶν. Crus.

409-412. ἀελλόπος, *swift as the tempest*; literally, *storm-footed*, contracted from ἀελλόπους. Cf. R. § 215. 5. — — κατ' Ἰδαίων ὀρέων. See N. on v. 170. — — πρώτησιν πύλῃσι, *in primo aditu portæ*. Heyne. — — ἀντομένη, sc. ταῖς θεαῖς.

423. These words are referred by some to Minerva, but it is better with Heyne to consider them as addressed to Juno. The apodosis is to be supplied here as in 1. 341, (*it will be at your peril*) *if you shall dare*, etc.

Ernesti supplies the sense thus: *at tu profecto ferocissima et audacissima (sis) si revera vis*, etc.

427-431. οὐκέτ' ἐῷ, *I will no longer permit* (=advise). — κείνος refers to Jupiter. — τὰ ἑαυτοῦ φρονέων = *taking his own counsel*. — Τρωσὶ δικάζέτω, *let him decide between the Trojans and the Greeks*.

437. τετιημέναι ἦτορ, *being sorrowful in mind*. For the construction, cf. S. § 182.

440-446. Ἐννοσίγαιος. See N. on 7. 455. — ἀμ βωμοῖσι, *on pedestals*. — λῖτα, *linen*, is the accus. plur. Cf. K. § 214. R. 2. — αὐτὸς—Ζεὺς, *Jupiter himself*. — τῷ—ποσσὶ. See N. on 1. 104. — οἶαι Διὸς ἀμφίς, *alone apart from Jupiter*. — ὃ ἔγνω the mind of the goddesses. — ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ is the local dative, serving to define more particularly the verb ἔγνω.

448-456. Δῆν. See N. on 2. 276. This speech of Jupiter is exceedingly sarcastic and provoking. — πάντως—οὐκ, *in no respect*. — οἶον ἅαπτοι, *such is my strength and invincible hands*. — με τρέψειαν to flight, or perhaps in the sense of *defeat my purpose*. — μέρμερα, *sad, pernicious*; literally, *keeping the mind in suspense*. — πληγέντε is in the masculine, although referring to female divinities. This disagreement in gender is frequent, not only in the poets, but also in prose writers. Cf. Mt. § 436. 1; K. § 241. R. 10. b. — ἵν' ἐστίν. Cf. 5. 360.

457-461. Cf. 4. 20-25.

463-468. Cf. vs. 32-37.

470. "Jupiter now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend." Felton. — ἡοῦς is the genitive of time.

474-483. πρὶν ὄρθαι (see N. on 1. 98)—Πηλείωνα, *before the son of Peleus be roused*. — ὥς, *thus*. — τὰ νείατα πείραθ', *the extreme boundaries*, is the terminal accusative. — ἵκηαι to stir up a rebellion against Jupiter. — αὐγῆς depends on τέρποντ'. — Ὑπερίονος Ἡελίοιο. In Homer, Hyperion = Helius. The Schol. however, makes it a contraction of Ὑπεριονίων = Ὑπερονίδης, as Hyperion in the Theog. of Hesiod is made the father of Helius. Some with much reason derive it from ὑπὲρ ἰών, *that goes over us*, and explain it accordingly. — ἐπεὶ ἄλλο, *since nothing is more shameless than thou*. σέο is put for σοῦ.

487. ἀέκουσιν, *unwilling that day should close, since they would be checked thereby in their victorious career*.

490, 491. ποταμῷ, i. e. the Scamander. — ἐν καθαρῷ (sc. τοπῷ), *in an open place*, i. e. a place free from dead bodies, as appears from the following clause, ἔθι χῶρος, *where the ground appeared among the dead*, i. e. where the ground was so clear of dead bodies as to be seen.

498. νῦν is to be constructed with ἀπονοστήσειν.

506-510. A zeugma operates in οἶνον οἰνίζεσθε, σῖτόν τ'. — μέσφ' ἡοῦς = μέχρι τῆς ἡμέρας. Schol. — διὰ νύκτα = by the assistance of the night.

512-514. ἀλλ' ὥς. Heyne supplies φυλαξόμεθα, *cavebimus*. — τις = many a one. — βέλος is put for wound. — οἴκοθι, i. e. in Greece. — νηὶς ἐπιδρώσκων, while leaping into their ships.

517. ἀγγελλόντων is put for ἀγγελλέτωσαν.

519-531. λέξασθαι, place or dispose themselves for the purpose of keeping guard. — λόχος of Greeks. — ὃς μὲν νῦν ὑγιής, sc. ἐστίν. — τὸν δ' corresponds to ὃς μὲν. — ἐπὶ νυκτί, in the night. — σὺν τεύχεσι is constructed by Clarke and Heyne with ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. It is more natural, however, to construct it with θωρηχδίητες. Cf. vs. 376, 388; 5. 737.

532-540. εἴσομαι = I will know, i. e. I will find out by experiment. — ὁ Τυδείδης. Cf. 1. 11. — τεῖχος. Cf. 7. 436. — ἣν ἀρετὴν διαείσεται, shall prove his valor. In 13. 277, διαείδεται has the passive sense. — ἑταῖροι, sc. κείσονται. — ἡελίου ἀνιόντος, the sun rising = at sunrise. — αὔριον. The repetition of this word accords well with the boastful tone of the speech. — εἰ γὰρ . . . ἀθάνατος — ὥς νῦν ἡμέρη ἦδε, would that I were thus immortal (= would that I could be as certain of immortality), as now this (i. e. the coming) day will bring, etc. Cf. K. § 342. R. 2

553. ἐπὶ . . . γεφύρῃ. Cf. 4. 371.

555. ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ. "This comparison is inferior to none in Homer. It is the most beautiful night-piece that can be found in poetry. He presents you with a prospect of the heavens, the seas, and the earth; the stars shine, the air is serene, the world is enlightened, and the moon mounted in glory." Pope. A parallel is found by Trollope in Scott's Minstrel, III. 29.

560. τόσσα refers to the fires.

562. χίλι' ἄρ'. Zenodotus reads μυρί' ἄρ', but this hardly accords with what is said in 2. 122.

ILIAD IX.

2-8. φύζα, poet. for φυγή. Some suppose that Flight is here personified; others take it in its usual sense, and translate δεσπείνη, great. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) refers it to a supernatural flight occasioned by the gods. According to Aristarchus φύζα differs from φόβος, in that it has the implied idea of cowardice. In Jahrb. Jahn und Klotz, p. 286, φύζα is translated terror, panic. Cf. Smith's Crus. Lex. — πένθει — βεβολήατο, dolore oppressi erant. — ὥς δ' . . . Ζέφυρος. In the principal winds Homer includes the intermediate ones. Hence in this place Zephyrus

unites with Boreas in blowing from Thrace, and in another place is said to unite with Notus. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 419. Boreas, as a mythical personage, was supposed to have his dwelling place in Thrace. — ὀρίνετον—ἔχευαν. This exchange of the dual for the plural is quite frequent. Cf. K. § 241. R. 8. — ἐδαίζετο, sc. πένθει.

11-14. κλήδην, *by name*. S. § 134. 5. — ἄνδρα ἕκαστον refers to the chiefs who usually met in council. — μηδὲ βοᾶν in order that the Trojans might not hear them. — μελάνυδος, *black, dark*, as is the appearance of a deep fountain.

17-28. This speech is repeated from 2. 110-141, the verses 119-138 being omitted. It is probable that Agamemnon was now giving in earnest this advice to return home, although many critics suppose that, as before, he was merely sounding the disposition of the army.

34-36. πρῶτον=πρότερον. Reference is had by Liomedes to the reproach of Agamemnon in 4. 370 et seq. — διάνδιχα refers to σκήπτρῳ and ἀλκήν. — μέγιστον, i. e. the best gift.

42-49. ὥστε νέεσθαι, *so as to return*. In no other place in the Homeric writings, is ὥστε found with the infinitive, except in Odys. 17. 21. — πάρ (i. e. πάρεστι) τοι ὁδός, *the way is open to you*. — εἰ δὲ καὶ αὐτοί, sc. θέλουσι φυγεῖν elicited from the preceding context. The tone or gesture of the speaker probably indicated this to the hearers. — φευγόντων, i. e. φευγέτωσαν. — νῶϊ δ', *and we two*. — τέκμωρ. Cf. 7. 30. — σὺν θεῷ = *with favorable auspices*.

63-69. ἀφρήτωρ ὀκρυόεντος, i. e. he who foment civil broils is fit for none of the relations of society. For the triplicity of epithets in v. 63, see N. on 5. 194. The genitive πολέμου is to be referred to S. § 193. — λεξάσθων for λεξάσθωσαν. — παρὰ ἐκτός, *along the dug ditch, without the rampart*, i. e. between the ditch and the wall. Cf. v. 87 infra. — ἄρχε, *begin, lead the way*. The reason is given in the next clause.

73-78. ὑποδεξίη, *means of entertaining guests, abundance of provisions*. — βουλὴν is the cognate accusative of βουλεύση. See N. on 1. 162. — χρεώ, sc. ἰκάνει after which Ἀχαιοὺς is put as the terminal accusative. — ἐσθλῆς and πυκινῆς agree with βουλῆς understood. — τάδε depends on γηθήσειεν.

91-93. ὀνείαθ', *food, a repast*. In 24, 367 it is employed in the sense of *valuable things*, which approaches nearer its literal signification, *useful things*, from ὀνέω, ὀνιημι. — ὑφαίνειν μῆτιν. See N. on 3. 212.

97-102. ἐν ἄρξομαι, *in you shall I end, and from you shall I begin* (a hysteron proteron), i. e. my whole address shall be to you. In Agamemnon's readiness to listen to the advice of Nestor to reconcile Achilles, lay the only means of safety. — σέο ἄρχη, *for it will depend on you* (cf. Odys. 6. 197) *what (counsel) shall prevail*.

106-112. ἐξέτι τοῦ ὅτε (i. e. ἔτι ἐκ τοῦ ὅτε) = ἐξ οὗ δῆ, *from the time when*. Cf. Odys. 8. 245. — Διογενὲς Βρισηίδα κούρην. Bothe and Trol

lope after Heyne read Διογενεὺς Βρισηΐδα κούρην, put for Διογενεὺς Βρισηΐδος κούρην. See N. on 2. 54. — ὅν . . . ἔτισαν, *although the immortals honored him; or the very same whom the immortals honored.* See N. on 2. 286. — ὥς, *how that.*

116-127. ἀντί, *worth, equivalent to.* Cf. K. § 187. 1. (2) d. — ἀνὴρ, i. e. Achilles. — ὑμῖν . . . ὀνομήνω, *in the presence of you all I will enumerate the excellent gifts.* — πηγούς . . . ἄροντο. See N. on 5. 194. — ποσσὶν = *speed.* — ἄροντο, 2 aor. 3 plur. of ἄρνυμαι. — ᾧ τόσσα γένοιτο — ὅσσα . . . ἵπποι, *with whom were as many prizes as these solid-hoofed* (see N. on 5. 236) *horses have brought to me.* ᾧ τόσσα γένοιτο should properly be placed after οὐδὲ . . . χρυσοῖο, the hyperbaton resulting from the mental excitement of the speaker. ἀέθλια, belonging to the antecedent, is here put by attraction with the relative clause. This is done to promote vivacity and emphasis.

131, 132. τότε, *then* (when the quarrel took place between Achilles and Agamemnon) = *formerly.* — ἦν — κούρην. The substantive, when inserted in the relative clause, does not require to be placed immediately after the relative. Cf. Butt. § 143. 12. — ἐπί. See N. on 1. 233.

135-146. εἰ δὲ αὐτε responds to τὰς μὲν in v. 131. — οὐδαρ ἀρούρης, *the most fertile of lands; literally, the udder of soil.* Compare the Scripture expression, "land flowing with milk and honey." — τηλύγετος. See N. on 3. 175. — τάων is the partitive genitive. — φίλην to Agamemnon. — ἀνάεδνον, i. e. for whom the bridegroom presents no gifts to the parents. In 13. 366, it means *without dowry* on the part of the parents.

151-160. βαθύλειμον, *having rich meadows; literally, deep meadows,* referring either to the depth of the soil, or to the tall grass growing thereon. — ἐγγὺς ἁλός, and therefore well situated for commerce. — Πύλου. See N. on 1. 247. — οἱ κε . . . τιμήσουσιν, *who will honor him with gifts like a god.* κε implies a condition to be mentally supplied, *if he shall come to them.* — οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ (sc. ὄντες) = ὑπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι. Stadelmann. — τελέουσιν is the contracted future. Cf. S. § 109. N. 1. — δέμιστας refers to tribute regulated by law, and is therefore opposed to δωτίνησι, *voluntary gifts,* in the preceding verse. — μεταλλάξαντι χόλοιο contains the protasis, *if he will cease from his anger.* — ὅσον, *by as much as = because.*

164-171. οὐκέτ' ὀνοστά, *not to be despised = desirable, distinguished.* Cf. Butt. Lexil. No. 1. § 7. — διδοῖς = δίδως. Crus. — οἱ κε = ἵνα κε. Mt. § 528. 3. — εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 302. — ἐπιόψομαι, (Epic future of ἐφορᾶν), *I will choose,* is to be distinguished from ἐπόψομαι, which never has the sense *to select, choose.* — πιθέσθων may be made in the plural (contracted for πιθέσθωσαν), or in the dual referring to Ajax and Ulysses, as Phoenix was simply the guide or conductor of the embassy. — φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, *bring water for our hands.* This was a religious ceremony, observed previous to entering upon an important undertaking. — εὐφα-

μῆσαι refers primarily to refraining from any ill-omened expression, and hence to keeping silence during a religious observance.

180. δεινδίλλων ἐς ἑκάστον, *turning his eyes upon each*. — Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα, *and most especially upon Ulysses*, upon whose wisdom and eloquence the success of the embassy mainly depended.

187-194. ζυγόν, *the cross-bar* by which the extremities of the lyre were joined together, and in which the pegs were inserted. — ἦστο, *was sitting*, pluperf. as imperf. of ἔω. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 153. — ὁπότε λήξειεν αἰδῶν. See N. on 3. 55, 216. — τῷ δὲ βάτην refers to Ajax and Ulysses. See N. on v. 166. — θάασσεν for ἐθάασεν, *sedebat*.

196, 197. δεικνύμενος = δεξιούμενος. Eustath. Cf. Butt. § 114. Δ. — ἦ χρεώ, sc. *ικάνεται ὑμᾶς*.

202, 203. καθίστα for καθίστη, 2 pers. sing. pres. imperative active. — ζωρότερον (sc. οἶνον), *containing less water, stronger*; literally, *more undiluted with water*.

209-212. τῷ, *for him*, i. e. Achilles. — αὐτὰρ ἐκάν, *but when the fire had burned down*. — καὶ φλόξ ἐμαράνθη is epexegetical of the preceding clause.

219-224. τοίχου τοῦ ἑτέρου, *against the other wall*, is the genitive of place. Cf. K. § 271. 1. — νεῦσ' Αἴας Φοίνικι to open the business of the embassy. Ulysses, however, anticipates him, contrary probably to the original arrangement of the order in which they were to speak, being impelled by a desire to commence an affair of such moment, with a caution and delicacy which the aged Phoenix might not observe. — δείδεκτ', *pledged*, 3 sing. pluperf. (as aorist. S. § 133. Δ) of δέικνυμι.

225-625. The speeches which now follow are models of their kind, and highly characteristic of the speakers. Ulysses with his accustomed art and eloquence depicts the distressed condition of the Greeks, against whom Hector, inspired by Jove and aided by his lightnings, rages terribly, and whom he waits with impatience for the morning to utterly destroy—he refers to the parting command of Peleus to his son, to abstain from contention, and then enumerates the gifts promised by Agamemnon, and entreats him to pity the Greeks, who will honor him as a god, if he will cease from his anger. He then closes with another appeal to his personal pride, by referring to the threats of Hector. The reply of Achilles is modest but stern and inexorable. Phoenix then with the garrulity of age makes a long and rambling speech, interspersed with pathetic expostulations and containing several stories, and ends by urging the hero to return to the Greeks and protect their ships. But Achilles remains inflexible. Ajax, indignant at the haughty and unyielding temper of Achilles, advises their immediate return to the army, and closes his short address by urging once more upon Achilles, his reception of the friendly gifts and reconciliation with Agamemnon. In reply Achilles courteously but firmly adheres to his determination to abstain from battle, until Hector shall attempt to fire the ships

of the Myrmidons, when his victorious course will be checked. Such is a brief outline of these speeches, which form one of the most interesting portions of the Iliad.

225-231. ἐπιδευεῖς, sc. ἐσμέν. Cf. Butt. § 129. N. 7. — πάρα, i. e. πάρεστι. — δαίνυσθ', i. e. εἰς τὸ δαίνυσθαι. Crus. — μέμηλεν, sc. ἡμῖν. — ἐν δοιῇ, *in doubt*. Eustath. supplies ἐσμέν, but Crusius prefers ἐστί. — νηᾶς ἐϋσέλμους depends on σωσέμεν. The hyperbaton is well suited to the excitement of the speaker.

234-239. οὐδ' ἔτι πεσέεσθαι, *they purpose* (literally, *affirm, say*) *no longer to hold back, but to fall upon the black ships*. — "Ἐκτωρ δὲ μέγα κ. τ. λ. Nothing could be more adapted to arouse Achilles, than this reference to the prowess of Hector, and his exultation in view of the destruction of the Greeks. — θεοὺς adverse to his success.

241, 242. γὰρ introduces the reason why Hector prayed for the speedy approach of morning. — πυρὸς is the genitive of material.

248-251. ἐρύεσθαι = σώζειν. Cf. 5. 344. — αὐτῷ τοι, *to yourself*. — οὐδέ τι εὐρεῖν. The order is: οὐδέ τι μῆχος ἔστι εὐρεῖν ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ (*when the evil is done*). — φράζειν, *reflect*. Cf. N. on 1. 84.

262. εἰ δέ, sc. βούλει. See N. on 1. 302.

300-304. κηρόδι μᾶλλον, *very much in your heart* = from the bottom of your heart. — ἄλλους in opposition to Ἀτρεΐδης. — θεὸν ὥς. See N. on 3. 2. — νῦν ἔλοις. For this allusion to Hector, see N. on v. 237. — ἐπεὶ ἔλθοι. Cf. K. § 338. 1.

311-318. ὥς ἄλλος, *so that you may not sitting by me complain* (=urge me with your complaints) *one after another*. — τρύζητε properly signifies *to moan* as a turtle dove (τρυγών). — ὃς—εἵπη. For the subjunctive, see N. on 1. 139. — ἔμεγ' is the object of πεισέμεν. — ἴση πολεμίζοι, *there is an equal reward to him who remains* (at the ships) *and to him who fights much*; literally, *if any one fights much*.

320-326. κάτθαν' (Epic aor. of καταθνήσκω) ἐοργῶς, *the man who is inactive and he who does much, die alike*. — οὐδὲ περίκειται, *nor have I any advantage*; literally, *nor does any thing lie around me*, i. e. over and above what others have. — ἡματα πολεμίζων, *I spent bloody days in fighting*. The participle here denotes manner. S. § 225. 3.

335-343. τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, *to them they remain undisturbed*, i. e. the other chiefs have undisturbed possession of their gifts. — ἦ Ἀτρεΐδαι, *pray, do the sons of Atreus alone of men love their wives?* Cf. K. § 344. 5. a. — τὴν αὐτοῦ, *his own spouse*. — κήδεται, sc. τὴν αὐτῆς. — δουρικτητὴν περ εὐῶσαν, *although she was obtained in war* (=a captive). See N. on 1. 131.

346-348. ἀλλ' φραζέσθω. Trollope thinks there is an allusion to what was said by Agamemnon in 1. 175. — ἦ μὲν imparts irony to this passage. The allusions to the defences of the Greeks (cf. 7. 436-441) are very sarcastic and cutting.

351-356. ἀλλ' οἷδ' ὧς, *not even thus* with all his ramparts and defences. — σθένος "Εκτορος, *the might of Hector = the mighty Hector*. See N. on 2. 658. — ὅσον, *as far as*. — ἐς Σκαϊάς τε πύλας is put, says Stadelmann, by a kind of attraction for ἀπὸ Σκαϊῶν πυλάων. The idea is, that Hector came forth from the Scæan gate only as far as the beech-tree (φηγόν. See N. on 5. 693). οἶον is taken by Crusius, adverbially. — νῦν δ' is to be constructed with ὄψεαι.

361. ἐν = in the ships. — ἐρεσσέμεναι depends on μεμαῶτας.

370-379. ἀμπαδόν, *openly, publicly*. The reason is given in the next clause. — ἄλις δέ οἱ (sc. ἔστω), *let it be sufficient for him, enough for him*, that he has ill-treated me once and escaped with impunity. — ἄλλα ἔκηλος ἐρρέτω, *and let him go unhindered (by me) to ruin*. Bonnycastle (Class. Mus. Vol. VII. p. 385) gives this turn to the passage, *enough for him; let him perish in contempt like a fool, for the all-wise Jupiter will deprive him of his senses*. There must be some alteration in the text to obtain this meaning. — τίω . . . αἶση, "*I value him equally with a hair, i. e. none at all*." Smith's Crus. Lex. — δεκάκις . . . τόσα, *ten and even twenty times as much*.

381-384. Θήβας. This reference to the greatness and opulence of Thebes is very valuable, as almost all traces of its magnificence had passed away, before the age of authentic history began. This city is called in Scripture No or No-Ammon, and its wealth and population are referred to in Jer. 46, 25; Ezek. 30, 14, etc. Cf. Trollope's Note on this passage. — δόμοις ἐν, *within mansions*. — ἑκατόμυλοι, *one hundred gates*. — ἀν' ἐκάστην, sc. πύλην. — ἐξοιχνεύσι, *go forth*.

401-411. οὐ . . . ἀντάξιον, *for not to me* (i. e. in my estimation) *an equivalent for life*. Some may prefer to render ἐμοὶ as the subjective genitive. See N. on 1. 104. For the genitive after ἀντάξιον, cf. K. § 275. 3; S. § 200. N. 2. The subject of this clause is Ἴλιον, the following clause, οὐδ' ὅσα . . . ἐκτῆσθαι, being climacteric. — τοπρὶν . . . Ἀχαιῶν. Much of the wealth of Troy had been exhausted by the long seige. — Πυθοῖ. This shows that the temple of Apollo had become very rich, even so early as the time of Homer. Its subsequent wealth and magnificence are referred to by many of the Greek writers. — ἀνδρὸς . . . λείσθη, *but the life of man is not to be plundered that it should return again*, i. e. the breath, when once it has left the body, cannot be restored by plunder. This sense is demanded by the antithesis with the two preceding verses. ληϊσθή is a verbal from ληΐζομαι. S. § 142. p. 217. — μήτηρ . . . τέλοσδε, *my mother says that double fates lead me to the end of death*. Cf. 1. 351, 416. Bothe after Bentley would read γάρ τ' ἐμέ, on the ground that the pronoun is emphatic, the intimation being that only one destiny belongs to a common man.

418-422. δήετε = εὐρήσετε. Eustath. — τέκμωρ. See N. on 7. 30. — μάλα belongs to ὑπερέσχε in the sense of *in earnest*. — χεῖρα ἰ

protection. — τὸ γάρ, *for this*, i. e. the duty of making a report. — γερόντων = ambassadors.

425–429. ἐτοίμη, *efficient, effective*. Supply ἐστί. — ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, *while I continue to be angry; while my anger continues*. See N. on l. 38. — ἀνάγκη, *by compulsion* = *against his will*. — δ' = *however*.

434–443. μετὰ φρεσὶ—βάλλει, *you resolve; literally, cast in your mind*. — πῦρ with which the Trojans were threatening the Grecian ships. — αὔθι, *here at Troy*. — νήπιον, *young, a boy*. “Eustathius says that according to some of the ancients, Achilles was only twelve years of age, when he went to Troy.” Pope. — τάδε refers forward to the qualities of a hero spoken of in the next verse. The infinitives here denote the purpose of προέηκε, answering to the Latin supine.

446. γῆρας ἀποξύσας, *having stripped off my old age*. The imagery is either borrowed from serpents that cast their skins (cf. Smith's Crus. Lex.), or from the scraping off the rougher and outer rind or skin, in order to make smooth. Thus in order to make Phoenix young, his rough and wrinkled skin would have to be, as it were, scraped off for that purpose. Cf. Butt. Lexil. No. 26. § 2.

451–457. λισσέσκετο γούνων. For the construction of the genitive, see N. on l. 407. — στυγεράς, *hateful*. — Ἐριννῦς for Ἐριννύας. “The Erinnyes,” says Crusius (Lex. *sub voce*), “are the symbol of a guilty conscience, which follows every act of impiety, and especially of the curse which rests upon any wretch who violates the most sacred duties of humanity, such, for example, as relate to parents, kindred, and suppliants.” Cf. Müller Eumen. 186; Keightley's Mythol. pp. 47, 196; Smith's Dict. Gr. and Rom. Mythol. vol. ii. p. 91. — οἷσιν, *his*, i. e. Amyntor's. The purport of this curse was that Phoenix should be childless. — Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. Pluto.

485. καὶ . . . Ἀχιλλεῦ, *and I have rendered you, O Achilles equal to the gods, thus great (as you now are)*. — ἐκ θυμοῦ φιλέων, *loving you from my soul*. The reason is given in ἐπεὶ οὐκ ἐδέλεσκες κ. τ. λ.

504–513. αἰ . . . κιοῦσαι, “*who take care to walk behind Ate*.” Crus. Some render, *who following after Ate are full of care*, reference being had to their anxiety to repair the mischief she has done. — φθάνει . . . ἀνθρώπους, *and she goes before them over the whole earth, doing injury to men*. Or if with Köppen, Spitzner, and Bothe, we erase the comma after αἶαν, it may be rendered, *she anticipates them (i. e. Λιταί) in reaching every land (by præg. constr. of ἐπί. See N. on l. 55), and doing injury to men*. There is no essential difference in the two interpretations. — πόρε . . . τιμὴν, *and do you grant also that honor may follow (= be present with) the daughters of Jove (by listening to the prayers of the embassy)*. — ἦτ' . . . ἐσθλῶν, *which bends the mind of other good people, i. e. for the sake of which when wronged they suffer themselves to be appeased*.

539–541. χλούνην. The etymology of this word is obscure, and hence

it has received the various interpretations, *well-fed, solitary, foaming, fierce, castrated*, etc. The sense which makes it = ἀφριστής, *raging, foaming*, appears on the whole to be preferable. — κακὰ πόλλ' ἔρδεσκειν ἔθων. The Greeks sometimes seem to reverse the rule, that the main action should be expressed by the finite verb, and the subordinate circumstance by the participle. Cf. Butt. § 144. 5. — πολλὰ . . . μακρά, *for many tall trees did he utterly* (literally, *torn up from their foundation*) *prostrate upon the ground*.

555-565. ἦτοι δ' μητρὶ κ. τ. λ. The legend of the fire-brand, upon the preservation of which the life of Meleager depended, but which was burned by his mother, was framed at a later date. — τήν δὲ refers to Cleopatra. — Ἀλκυόνην, *Alcyone*. The legend is that the wife of Ceyx, hearing of the shipwreck of her husband, threw herself into the sea, and was changed by Jupiter into a kingfisher (ἀλκυών), whence she was called Alcyone. Heyne and Spitzner read in this place ἀλκυόνην, and suppose the comparison to lie between the tender wailings of the kingfisher, a thing frequently mentioned by the poets, and those of Marpesa separated from her husband. — τῇ . . . πέσσω, *he* (Meleager) *sat beside her nursing his bitter rage*.

612-615. μὴ . . . ἀχέων, *disturb not my soul with weeping and lamentation*. — καλὸν belongs to κήδειν the subject of the sentence.

624-642. The character of Ajax is well preserved in this short speech of his. Plain and straightforward in all his words and actions, he scorns to stoop to entreaties, but respectfully and earnestly requests Achilles, to lay aside his wrath and come to the assistance of the Greeks.

639, 640. ἐπὶ τῇσι, *in addition to them*, i. e. the seven maidens. — ὑπώροφιοι . . . Δαναῶν, *for we* (sent) *from the army* (literally, *multitude*) *of the Greeks are under thy roof*, i. e. are thy guests, and have therefore some claim upon thy magnanimity.

645. μοι κατὰ θυμόν, *according to my mind* = *agreeable to me*. For the dative, see N. on 1. 104.

655. καὶ μιμαῶτα, *however furious*. The participial clause forms an antithesis to the verb in the principal clause. Cf. 13. 787; 16. 627.

661-663. λίνιοι . . . ἄωτον, *and the delicate nap of linen*. λεπτὸν ἄωτον is put tropically for *very fine, beautiful*, since the fineness of woollen fabrics is tested by their naps. Cf. Butt. Lexil. No. 33. § 4. — μυχῶ is the local dative.

699-709. ἄλλως, *otherwise*, i. e. without those gifts and entreaties. — ἰππότε . . . ὄσση, *whenever his mind impels him or a god excites him*, but not before. — καὶ δ' αὐτός, *and do you yourself*. This speech of Diomedes is short, to the point, and in fine keeping with his brave and chivalrous character.

ILIAD X.

1-4. ἄλλοι as opposed to Agamemnon. — παντῆ χιοι, *the whole night*, is an adjective taken adverbially. S. § 158. 3. — Ἀτρείδην—ἔχε. Cf. 2. 2.

5-10. ὥς δ' ὅτ' ἄν. Cf. 2. 147. — ἀδέσφατον. See N. on 3. 4. — ἦε πευκεδανοῖο, *or somewhere the vast mouth of bitter war* (= a great war). Some refer this to an impending battle, when Jove gives signs of anger, others to the desolations of war. — ὥς πυκίν', *thus frequently*, i. e. Agamemnon's sighs were as frequent as the flashes of lightning before a tempest. — ἀνεστενάχιζ', *groaned heavily*. Some read ἀνεστονάχιζε.

14-19. αὐλῶν ἀνδρώπων. The Trojans were passing the night in joyous anticipation of the victory which awaited them the next day. The contrast between their noisy and illuminated camp and the silence and darkness which reigned in the Grecian host, reduced Agamemnon almost to despair, and caused him to repair to the tent of Nestor in order to avail himself of his wisdom and experience. — ὅτ'—ἴδοι, *whenever he saw*. See N. on 2. 794. — πολλὰς χαίτας, *he drew many hairs from his head by the roots*. — Διὶ depends on ἔλκετο as the dat. commodi. Some supply and translate, *accusing Jupiter*. The Schol. supplies ἀποδυρόμενος. — εἴ τινα. Supply σκοπεῖν or πειρᾶσθαι. See N. on 1. 66. — οἱ σύν, i. e. σύν οἱ.

26-28. μήτι πάθοιεν, sc. δεδοικότε. See Ns. on 1. 26; 5. 487. This expression is euphemistic, being put, as Crus. remarks, for μὴ κακὰ πάθοιεν. — πουλὺν ἐφ' ὑγρῇν, *upon or over the wide sea* (literally, *water*. See N. on 14. 308). — ὀρμαίνοντες, *purposing, meditating*.

39-41. μὴ ἔργον, *lest no one will undertake this work*. See N. on 1. 28. — μάλα ἔσται, *he will be a very bold man who undertakes to reconnoitre the enemy*.

43-50. χρεὼ (sc. γίγνεται) σέ, *there is need to me and thee of counsel* = *I and thou have need of counsel*. In this elliptical use of χρέω, it is followed by the accusative of person, like χρή. Cf. K. § 279. R. 4. — ἐρρύσεται (see N. on 5. 344) is explained by Matthiæ (§ 527. Obs. 3), as the future used for the subjunctive. — μητίσασθαι, *has devised, planned*. Opposed to this is ἔρρεξε in the next verse. — αὐτως, *thus*, i. e. in the performance of these great deeds.

57-59. κείνῳ πιθοίατο, *for to him they will most especially listen*. See N. on 2. 160. — ἐπετράπομεν, sc. σημαίνειν φυλάκεσσι from v. 58.

61-65. πῶς γάρ μοι. See N. on 1. 123. — μύθῳ = *by thy order*. — αἰδοι (i. e. with the guard. Cf. vs. 125, 126) μένευ (see N. on 1. 20). Supply from the preceding line ἧ κελεύεις ὥς. — μήπως ἀβροτάξομαι (Epic for ἀβροτάξωμεν) ἀλλήλοισιν, *lest we some how miss one another*.

67-71. ἐγρήγορδαι corresponds to ἐγρήγορθε, on which word, see N. on 7. 371. — πατρόθεν ἐκ γενεῆς, *from his father's family*. The reason is given in πάντας κυδαίνων. — ἀλλὰ πονεώμεθα, *but let us ourselves also labor* in personally summoning the chiefs. — ἐπὶ ἴει (i. e. ἐφίει γεινομένοισιν), *upon us when born* (=at our birth), i. e. such is our destiny.

88-99. γνῶσσαι is put for the imperative γνῶθι. Cf. Mt. § 498. c. β; K. § 255. 4. — ἀλαλύκτῃμαι, *I am greatly troubled*, a reduplicated perf. pass. used as a present with intensive force. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 19. — κραδίη ἐκθρόσκει, *my heart leaps forth from my breast*, i. e. beats with violence through my anxiety. — μὴ κοιμήσονται, *whether exhausted by toil and (oppressed) by drowsiness they slumber*. For μὴ in an indirect question, cf. K. § 344. d.

105. νῦν is here an adverb of time, although its usual force is that of a weak illative.

110-118. Αἴαντα ταχύν, i. e. Ajax Oileus. — καὶ τούσδε, *those too* refers forward to Αἴαντα (i. e. Ajax Telamon) and Ἴδομενῆα. — φίλοι περ ἔόντα. See N. on 1. 131. — κατὰ πάντας ἀριστῆας depends in construction upon λισσόμενος. — οὐκέτ' ἀνεκτός, *no longer endurable*.

123-127. ποτιδέγμενος for προσδέγμενος, and this for προσδεχόμενος, *waiting, expecting*. — ὁρμήν, *impulse, movement*. — ἐμέο πρότερος, *before me*, i. e. at an earlier hour than I arose. — ἵνα ἡγερέεσθαι, *for there* (ἵνα=ἐνταῦθα) *I ordered them to assemble*.

147. βουλὰς βουλεύειν. Cognate accusative. S. § 181. 2. — ἥ μάχεσθαι, *whether to fly or fight*. Crusius constructs this in the sense of περὶ τοῦ φεύγειν ἢ μάχεσθαι.

152-158. ἔγχεα ἐλήλατο (sc. εἰς τὴν γῆν), *and their spears were stuck upright in the ground on their points*. The σαυρωτῆρ was a pointed cap of bronze inclosing the bottom of the spear, and by means of which being forced into the ground, the weapon stood upright. This was commonly done when the warriors were taking their rest. Cf. Virg. Æn. 12. 130; 1 Sam. 26. 7. — λαξ ποδὶ κινήσας (sc. αὐτόν), *moving him with the heel of his foot*.

160, 161. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, *upon the heights of the plain*. This is spoken of the elevated portion of the Trojan plain, lying between the high bank of the Scamander (cf. N. on 5, 36) and the camp. — εἴαται, Epic for ἦνται. — ἄγχι νεῶν. S. § 195. 1.

164-167. σχέτλιος, *powerful, hardy*, is here employed of the untiring activity of Nestor, and is therefore to be taken in a good sense. — ἀμύχανος, *unsubduable* by fatigue, want of rest, etc.

173-175. νῦν γὰρ δὴ, *for now indeed*. — ἐπὶ ἀκμῆς, *it stands upon the edge of a razor*, i. e. is extremely doubtful. The expression passed into a proverb, to denote that one was in the extreme crisis of his fate. — ἥ—ἢέ, *whether—or*. — Φυλέος υἱόν, i. e. Meges.

183-185. ὥς—ὑπνωροῦσονται. In comparisons the indicative is employed, when the comparison is considered as an actual fact, otherwise the aorist subjunctive is used, the mode-vowel being often shortened, so as to retain the appearance of the future. Cf. K. § 343. R. 1. — ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν = οἷς ὕπνος ἀπόλωλεν. See N. on 6. 147.

187-189. ὥς, *thus*. — κακήν, *evil, dreadful*, on account of their imminent danger. — ἐπὶ—ἰόντων, *advancing* to attack the Grecian camp.

205-212. θυμῷ τολμήεντι, *of daring mind*. — εἴ τινα που. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — ἄσσα . . . σφίσιν is in epexegetical apposition with φῆμιν. — ἀπόπροθεν, *at a distance* without approaching nearer. — οἱ—κλέος. See N. on 1. 104. — ὑπουράνιον. *under heaven*, i. e. throughout the world.

222-224. εἴ τις—ἔποιτο—ἔσται. For the future in the apodosis, cf. Mt. § 524. 3. — σὺν . . . ἐνόησεν, *when two go in company, the one perceives before the other*. σὺν is taken adverbially. δὺ' ἐρχομένῳ is put in the nominative by attraction with ὃ, which follows in partitive apposition. See N. on 3. 211. Many construct it as a nominative absolute.

229-231. Notice the emphatic repetition of ἦδελε.

240. Agamemnon feared that Menelaus might be selected as the companion of Diomedes in this perilous undertaking. δὲ is not therefore to be rendered *for*, but has its adversative signification. Diomedes was directed to respect no rank or station in the choice he was about to make, *but* in giving this advice Agamemnon shuddered for his brother.

246. τούτου γ' ἐσπομένοιο, *if he accompany me*. For the participial protasis, cf. K. § 312. 4. d. — καὶ . . . αἰδομένοιο, *even from flaming fire*, is a proverbial expression = *from the greatest danger*.

252, 253. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, *and the stars have now advanced* = *are now sitting*. — παρῶχκεν . . . μοιράων, *and the greater portion of the night, even two parts, has passed by*; literally, *and the night, more than two parts, has passed by*. — τριτάτη . . . λέλειπται. It would seem from this, that in Homer's time the night was divided into three watches.

255-258. Θρασυμήδης was the son of Nestor. Cf. 9. 81. — ἄφαλον, *without a cone*. The helmet or head-piece (καταίτυξ) here spoken of, was worn on hunting excursions, or when, as in this adventure of Diomedes and Ulysses, the darkness rendered the crest and other ornaments useless.

262-265. ῥινοῦ is the genitive of material. — ἐντοσθεν, *within the helmet*. — ὅς, gen. of ὅς. Crusius says that Homer uses ὅς and σὺς according to the necessities of the metre. Cf. Thiersch §§ 158. 12; 197 59. — ἐνθα καὶ ἐνθα, *here and there on both sides*. — μέσση . . . ἀρήρει *and felt was fitted* (to it) *in the midst* = *and inside it was lined with felt*. It was thus made easy to the head of the wearer.

270. φορῆναι, *to be worn*, denotes the purpose.

274-276. ἐρωδιόν, *a heron*. This bird, according to the Schol., was

especially an omen to those who wished to execute some stratagem — κλάγξαντος ἤκουσαν, *they heard its screaming*.

278. ἦτε—παρίσταςαι. The second person is employed, because the relative refers to a vocative. There is, however, an exception to this in 17. 248, where the verb is put in the third person.

282. ὃ μελήσει, *which will distress* (literally, *be a care to*) *the Trojans*.

284. κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, *hear now me also*.

291–294. ὧς responds to ὧς in v. 285. — ἦνιν. See N. on 6. 94. — ἀδμήτην, *untamed*, i. e. one who had drawn neither plough nor wagon, as the epexegetical clause ἦν ἀνὴρ explains it. — χρυσὸν κέρασιν περιχέας, *putting* (literally, *pouring*) *gold about the horns*. The victims were adorned for sacrifice, by gilding or putting gold plates upon the horns. Cf. Odys. 3. 426.

299. οὐδὲ μὲν οὐδὲ = ἀλλ' οὐ μὴν οὐδέ. Crusius. Cf. 2. 703.

303–309. τίς τελέσειεν, *who will promise to accomplish* (literally, *will accomplish promising*. Cf. K. § 344. 2. R. 8) *this deed for me?* τόδε refers forward to the deed spoken of in v. 308. — ἄριστοι in speed. — ὅστις κε τλαίη = δώσω τινι ὃς τλαίη (Crus.). Cf. N. on 1. 162. — ὡς τοπάρους περ, *as formerly*.

316. What a contrast between Dolon and the Grecian chiefs, who were at this time starting on a similar errand.

324. οὐχ ἔλιος σκόπος, *non vanus speculator*. Cf. 4. 46. — οὐδ' ἀπὸ δόξης, *not otherwise than you expect; literally, not away from expectation*. Cf. Mt. § 573.

328. ὁ—λάβε, i. e. Hector. — οἱ refers to Dolon.

338, 339. κάλλιφ', i. e. κατέλιπε. — ἀν' ὁδόν, *along the way to the Grecian camp*.

344. παρεξελθεῖν πεδίοιο, *to pass along the plain*. For the gen. of place, see N. on 2. 785.

349–353. ἄρα in ἄρ' ὥκα is taken by Kühner (Jelf's edit. § 788. 1) in the sense of *so soon*, there being contained in it the notion of immediate connection with the preceding event (see N. on 1. 405), and hence the idea of quickness. — ὅσον ἡμιόνων, *as far as the space of mules extends*, i. e. as far as mules could run a furrow, while Ulysses and Diomedes were lying in wait for Dolon. This would be some distance, as is evident from the following context. Voss follows the explanation of Aristarchus, who supposes two teams, and that the comparison is founded on the distance, which a span of mules in ploughing would gain upon a yoke of oxen. But this distance would be too short to answer the demands of the context, and the explanation is too forced to admit of its being received as the true one. — ἐλκόμεναι limits προφερέστεραι. — νειοῖο is the genitive of place. See N. on 2. 785.

355. ἔλτετο γὰρ κ. τ. λ. This shows that he was already beginning to yield to fear, and to repent of his rash undertaking.

362-369. μεμηκώς, 2 perf. part. of μηκάομαι as present. — ὥς responds to ὥς in v. 360. — διώκετον for ἐδιωκέτην. Cf. K. § 220. 9. — προσέφη, sc. αὐτόν.

374. ὁ δ' refers to Dolon. The sight of the ponderous weapon which had passed over his shoulders, paralyzed his limbs with fear. — ἄραβες . . . ὀδόντων, and his teeth chattered; literally, there was a chattering of teeth in his mouth.

387. ἦ . . . κατατεθνηώτων, was it to plunder some one of the dead bodies? i. e. did you come from private motives? This sense is required by the antithesis which follows.

394. Δοὴν νύκτα, swift night, i. e. night swiftly passing away. To men needing repose this seems truly the case. Some refer it to the rapidity with which night comes on. This idea is implied in the common expression, night has overtaken or surprised one. Butt. (Lexil. No. 67. § 10) translates it quick and fearful night, with the idea of swiftness there being the implied notion of unfriendliness. — ὥς τοπάρος περ. See N. on v. 309. — σφίσιν stands for ὑμῖν. S. § 161. N. 3.

422. σφιν παῖδες, i. e. the children of the allies. Their absence from their wives and children is given as a reason why they slept free from care.

425. εὔδουσ', sc. οἱ ἐπικούροι.

429-437. Λέλεγες. The Leleges dwelt about Pedasus and Lyrnessus, opposite Lesbos. After the fall of Troy they emigrated to Caria. — εἰ γὰρ δὴ κ. τ. λ. It is worthy of notice that Dolon in his terror proceeds of his own accord, without waiting to be questioned, to communicate intelligence to his captors. — Δείειν . . . ὁμοῖοι, equal in speed to the winds. Cf. K. § 306. R. 8; S. § 222. 3.

447. δῆ. Kühner (Jelf's edit. § 721. c) says that this particle attaches to its signification, the collateral notion of excluding every thing else, exactly this and nothing else. — μοι may be referred to the dat. commodi. See N. on 1. 39.

450. εἶσθα is put for εἶς, 2 pers. sing. of εἶμι. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 86.

454-457. γενείου is the genitive of the part taken hold of. See N. on 1. 197. — φθεγγομένου, while he was speaking.

462. τοῖςδεσσι, Epic for τοῖςδε. Cf. K. § 217. 4. b.

477. οὗτος—οὗτοι are employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20.

481. μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι, and the horses shall be my care. In prose μέλει takes only a neut. pron. in the nominative. Cf. K. § 274. R. 2.

486. ἐνορούση. See N. on v. 183.

504-511. ἦ ὅγε. In the second of two sentences having the same subject, γέ is added to the pronoun to mark distinctly the identity of the subject: whether he, I say. Cf. K. § 303. R. 2. — ἦ . . . ἀείρας, or hear

it away raising it up (on his shoulders). This shows that the charici of the Homeric heroes was quite light. — μή . . . ἔλθης, *lest thou go when put to flight*. πεφοβήμενος, i. e. εἰς φυγὴν τραπέῖς. Crus. — μή πού τις — ἄλλος, sc. δείδω. See N. on 1. 26.

513, 514. ἵππων, *the horses*, not the chariot for that was left behind Cf. v. 504. — ἐπιβήσεται refers grammatically to Diomedes, yet Ulysses also mounted one of the horses. Cf. v. 541.

540. οὐπω . . . ἔπος, *the whole speech was not yet spoken*. — αὐτοί, i. e. Ulysses and Diomedes.

547. αἰνῶς . . . ἠελίοιο, *they are greatly like the rays of the sun*, i. e. of dazzling brightness.

571–577. ὅφρ' . . . Ἀθήνῃ, *until they could get them in readiness as a sacred gift to Minerva*, i. e. until they could suspend them in some temple of Minerva. — ἀσαμίνδους, *bathing-tubs*, in which the artificial warm bath was taken, the bather sitting in it, while water, warmed in a large cauldron or tripod, was poured over him. The warm bath was taken after violent bodily exertion or fatigue, in order to refresh the body and relax the over tension of the muscles. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 133. — ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, *having anointed themselves with rich oil* (literally, *olive oil*). “ἀλείφειν means *to rub, to smear*, and acquires the meaning *to anoint* by aid of λίπα (*to smear with fat*), so that ἐλαίῳ is not superfluous.” Thiersch § 198. 2. λίπα is a shortened form of the dative for λίπαϊ. Cf. K. § 68. 9.

ILIAD XI.

1. Τιθωνοῖο, *Tithonus*, the son of Laomedon and husband of Aurora, who bore to him Memnon and Æmatheon.

11. Ἀχαιοῖσιν . . . ἐκάστω, *and infused great strength into the breast of each one of the Greeks*. See Ns. on 1. 24; 237.

17–23. περὶ with the dative here follows a verb of motion, because the idea of rest predominates = *he put his beautiful greaves around his legs, there firmly to remain*. Cf. K. § 300. 3. a. See N. on 1. 55. — οὐνεκα = ὅτι. Cf. Odys. 5. 216.

36–39. τῇ δ' ἐπί, i. e. ἐπὶ τῇ. — Γοργώ. Cf. 5. 741. — ἐστεφάνωτο. See N. on 5. 740. — ἐλέλικτο, *was twisted, entwined*. The pluperfect has here the aoristic force.

50–53. ἡῶδι πρό, literally, *forward from the morning*, i. e. the whole morning. πρό is never put after its case, except after the Epic genitive in -δι. — φθάν (Epic for ἐφθασαν) . . . κοσμηθέντες, *very (μέγα) quickly were they marshalled at the trench with the drivers*. Heyne, Bothe, and Trollope read μεθ', and refer φθάνω to *place* and not to *time*. — ὀλίγον με

ἡ ἐκίαθον, *were but little behind*. — κατὰ . . . αἰθέρος, *and sent down from above showers of blood*; literally, *dew drops moistened with* (i. e. whose moisture was composed of) *blood*. These drops are referred to certain butterflies, which, after emerging from the chrysalis state, emit a bloody fluid which appears often upon leaves and plants. Cf. Smith's Crus. Lex.

62-64. οἶος . . . ἀστήρ, *and as a destructive star appears from the clouds*. Felton refers this to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks. — ὥς responds to οἶος.

69. τὰ . . . πίπτει, *and the frequent handfulls fall* = handfull after handfull falls.

86-89. In these beautiful lines the poet refers to mid-day. — ἄδος, *weariness*; literally, *satiety, disgust*. Butt. (Lexil. No. 6. § 1) says that this Homeric word is a complete ἀπαξ εἰρημένον.

95-98. ἰδὺς μεμαῶτα, *as he was rushing straight forward*. — δόρυ ἰσχέδε, *retard his spear*. See N. on 1. 104. — ἐγκέφαλος—πεπάλακτο, *the brain was defiled* (with blood). So Crusius. Voss renders it *mingled with blood*.

115. ἀπαλὸν . . . ἀπηύρα, *deprives them of their tender life*.

125. οὐκ . . . Μενελάῳ, *would not permit him* (i. e. Paris) *to restore Helen to the yellow-haired Menelaus*, i. e. he opposed those who advised that she should be restored to her husband. There were evidently two factions in Troy, one siding with Paris, and the other opposed to his unjust detention of Helen.

142. τοῦ πατρός, *of your father*. For the article employed as a possessive pronoun, cf. K. § 247. 2.

147-150. ὄλμον . . . ὀμίλου, *and he hurled it* (i. e. the head) *as a mortar to roll through the crowd*. Some refer this to the body, from which the head and arms had been lopped off. — φεύγοντας ἀνάγκη, *flying from necessity*.

170-181. Σκαία . . . φυγόν. Cf. 3. 145. — καμ is put for κατὰ. Cf. S. § 13. 11. — τῇ, sc. βοῖ. — ἱῇ = μία. Cf. S. § 80. 1. — οἱ δ' refers to the Trojans. — ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ has usually been translated *in the milking-time of the night* (i. e. in the evening or morning twilight), but Butt. (Lexil. No. 16. § 7) maintains with much philological acuteness, that its signification in this place is *in the depth or dead of night*. — περὶ πρὸ = *around and before*. Cf. K. § 300. R. 1. — ὑπὸ . . . τεῖχος contains a hendiadys.

187-191. ὅφρ' ἄν, *as long as*. τόφρ' in v. 189 responds to this. — ἐπεὶ κ' (= ἐπὶ ἥν), *but whenever*. Cf. 2. 475. — εἰς ἵππους ἄλεται, *shall step into his car*. — οἱ, i. e. Hector. — κτείνειν (the Achæans) denotes result.

197. εὖρ' υἷδν Πριάμοιο. For the asyndeton see N. on 2. 169. This often takes place when the predicate is put first. Cf. Butt. § 151. 3.

201. τεῖν, Epic for σοί.

212. *πάλλων* denotes the manner in which Hector ranged through the army, and *δτρύνων* in the next verse, the purpose for which he did it. We often find participles thus standing in different relations to the same verb, brevity and vivacity being thereby promoted.

214. οἱ δ' Ἀχαιῶν, *and they turned and faced the Greeks.* — ἔρτύνθη δὲ μάχη, *and the battle was renewed.*

225-227. ἦβης—μέτρον, *measure of puberty=full bloom of life.* — αὐτοῦ, *there, at his house.* — δίδου ἦν. Iphidamus therefore married the sister of his mother. — κλέος, *rumor of the expedition of the Greeks.*

233-243. παραλ ἔγχος, *and his spear was turned along past him* (i. e. Iphidamus). — χειρὸς of Iphidamus who had not thrown his spear, but used it as a pike. — χάλκεον ὕπνον. The epithet *brazen* denotes a sleep, which is deep and heavy from which one cannot be aroused. Here it refers to the sleep of death. — ἥς οὔτι χάριν ἶδε, *whose favors he had not known, i. e. had scarcely begun to enjoy.* Köppen renders *χάριν, thanks, gratitude*, in reference to the following *πολλὰ δ' ἔδωκε.* Clarke refers the expression to *progeny, issue.*

256-261. ἀνεμοτρεφές, *wind-nourished*, is an epithet of a spear, the handle of which has been taken from a tree exposed to the wind. — τοῖο depends on *κάρη* and refers to Coon.

266-270. ὄφρα ὠτειλῆς, *while the warm blood still gushed from the wound.* Cf. Odys. 17. 270. — παύσατο, *ceased to flow.* — ὀξεῖαι Ἀτρεΐδαο, *then sharp pains penetrated the strength of the son of Atreus (=the powerful son of Atreus).* This line contains the apodosis. — μογοστόκοι, *pain-exciting.* Crus. Others interpret it, *assisting women in labor.* — ἔχουσιν, *having at their disposal.*

290. ἵν' ἔρησθε, *in order that you may acquire more distinguished glory.* For the subjunctive mood in the final substantive sentence, cf. K. § 330. 2. εὖχος is repeated ἐμφατικῶς.

296, 297. μέγα φρονέων, *thinking great things, i. e. having great hope of success and renown.* — ὑπεραεῖ ἴσος ἀέλλη, *like to a storm blowing from above, i. e. a whirlwind or hurricane.*

306. βαθείη λαίλιπι τύπτων, *striking them (i. e. the clouds) with the full blast.* The comparison lies in *πολλὸν κῦμα*, and *πυκνὰ καρήαδ'* (i. e. *καρήατα*).

310. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην. The protasis is found in v. 312.

313, 314. τί ἀλκῆς, *what has happened to us that we forget* (literally, *suffering what have we forgotten*) *our impetuous force?* τί παθὼν differs from τί μαθὼν, in that it implies contingency, while the latter implies design. Censure is implied in both expressions. Cf. K. § 344. 2. R. 5.

319. βόλεται. See N. on 1. 112. The vulgar reading is ἐθέλει, which followed by ἦ in the sense of *malle*, Butt. (Lexil. No. 35. § 3) pronounces to be contrary to the universal analogy of Homer.

329-331. See Ns. on 2. 831-834.

347. τόδε πῆμα refers to Hector and his followers. The pronoun is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20.

359. Ἐκτωρ ἄμπνυτο, *Hector breathed*—recovered himself. Cf. Odys. 5. 458.

362-367. ἧ κακόν, *truly destruction came near to you*, i. e. you barely escaped death. — αὖ = δέ. — δν referring to τοὺς ἄλλους has a collective signification. Cf. K. § 332. R. 1. b.

373-376. ὁ μὲν refers to Diomedes, and ὁ δὲ in v. 375 to Paris. — ἄλιον, *in vain*, i. e. without doing execution.

385. κέρα ἄγλαέ, *thou that shinest with thy bow*—bow-displayer.

404-409. τί πάθω, *what will become of me?* Some render it, *what shall I do?* — μέγα κακόν, sc. ἐστι. Voss gives it the sense of an exclamation, *O shame!* So Crusius renders it, *a great evil!* — ἀλλὰ θυμός, *but why did* (=does) *my soul ponder these things*, i. e. why do I hesitate, when only cowards retreat from battle (ὅττι πολέμοιο). — τὸν ἄλλοι, *there is great need that he should stand firmly, whether he be* (himself) *attacked or attacks another.* The preceding δς refers to τὸν δὲ for its antecedent.

421. ἐπάλμενος is put for ἐπαλόμενος.

428. τῷ κίεν, *and Socus advanced to bring him* (Charops) *aid.*

430. πολύαινε, *full of wise speech; utterer of speeches full of meaning, or cunningly imagined* (cf. Butt. Lexil. No. 11. § 2). There is no need with the ancient interpreters of taking this in an ironical sense, as praise may be put in the mouth of an enemy.

442. ἦτοι μάχεσθαι, *thou hast hindered me from fighting against the Trojans.* Cf. K. § 312. 17.

447. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι depends on πῆξεν, and μεταφρένω is the local dative.

451-453. φθῆ κιχήμενον, *the end of death* (=death) *has overtaken you before* (you could escape), or *has first overtaken thee*, perhaps reference being had to the remark of Socus in v. 441. φθάνειν with a participle may be rendered as an adverb. — ὅσσε περ, *shall not* (οὐ in v. 452) *close the eyes for you although dead.* To close the eyes and mouth of the dead, was the duty of the nearest relatives. Cf. Odys. 11. 424; Virg. Æn. 9. 486.

458-462. αἷμα ἀνέσσυτο, *and his blood gushed forth as he pulled it* (i. e. the spear) *out.* οἱ may be referred to the dative employed for the subjective genitive (see N. on 1. 104), or it may be constructed as the dative after ἀνέσσυτο. — ὅσον φωτός, *literally, as much as* (i. e. as loud a shout as) *the head of a hero could take in* (i. e. endure).

469. γὰρ ἄμεινον, *for it is better than not to do it.* The comparison in Greek is often made in reference to some thought mentally to be supplied.

476. τὸν φεύγων, *him* (i. e. the hunter) *indeed flying it escapes by its feet* (= speed).

485, 486. ἐγγύθεν to Ulysses. — ἄλλυδις ἄλλος, *one in one direction, another in another* = in different directions.

493-498. ὀπαζόμενος Διὸς ὕμβρῳ, *passed on* (= swollen so as to roll rapidly) *by the rain of Jupiter*, i. e. by a violent rain. The idea is enlarged by subjoining the name of the deity in the genitive or dative. Cf. Acts. 7, 21, with my note. — πεύθετ', *learned* that the Trojans were routed by Ajax.

514. ἱητροῦς ἄλλων, *for a physician is worth many others*. Cf. N. on 9. 401.

521. Τρῶας ὀρινομένους where Ajax was fighting. Cf. v. 526.

524-527. ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος, *in the border of horrid-sounding battle*. — εὐρὺν σάκος. He knew Ajax by the size of his shield, and not because it was borne upon his shoulders.

532-536. πληγῆς ἄτοντες, *feeling the blow*; literally, *hearing the lash*, i. e. the crack of the whip. — αἵματι is the dative of the instrument. — νέρθεν, *from beneath*, i. e. on the under side. — ἄντυγες. The verb is to be supplied from πεπάλακτο. — περὶ δίφρον, *around the seat*, i. e. around the bottom of the car. — ὥς ἔβαλλον, *which the drops from the horses' hoofs besprinkled*. — αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων, *and these* (i. e. the drops) *which* (were thrown off) *from the tire of the wheels*. A more vivid picture of the carnage of battle could scarcely be drawn.

542. It is greatly to the praise of Ajax, that Hector, although raging in battle as here described, avoided an encounter with him.

548. This comparison shows with what difficulty Ajax was driven back, and the simile commencing at v. 558, the reluctance with which he retreated.

556. τετιημένος, *vexed*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 240. — ἦτορ is the accusative synecdochical.

566-568. ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ, *sometimes—and sometimes*. ὅτε is not to be confounded with ὅτε, of which it may have been originally an equivalent, but is an adverb usually placed as here in a double sentence. — φεύγειν, i. e. εἰς τὸ φεύγειν. Cf. 9. 322.

571-574. ἀπὸ χειρῶν depends on ὄρμενα πρόσσω, *hurled forward*. — ἄλλα μὲν—πολλὰ δέ are in partitive apposition with δοῦρα. — ἐπαυρεῖν is used here of an inanimate object, and is therefore to be taken metaphorically. — λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι, *although eager to satiate themselves with his flesh*.

592-594. οἱ δὲ ἔστησαν, *and by him* (i. e. Eurypylius) *they stood close together* in order to protect him. — σάκε' ὤμοισι κλίναντες, *inclining their shields upon their shoulders*, i. e. elevating their shields so that the upper rim rested upon their shoulders. They did this to form a line of defence. — ἀντίος. Ajax was retreating from the Trojans, when he met

the Greeks who were protecting the wounded Eurypylus, and turned with them again to the battle.

604. *κακοῦ ἀρχή*, and it was the commencement of ill to him. Patroclus from this time acts a conspicuous part, until he is slain by Hector, after which Achilles comes forth to avenge his death. The mission of Patroclus, to see what Grecian chief is wounded, is therefore one of the great hinges of the poem.

611, 612. *ἔρειο πολέμοιο*, inquire, what chief is this which he has brought wounded from battle. *ὄντινα πολέμοιο* is the second accusative after *ἔρειο*.

621. *τοὶ χιτῶνων*, they dried the sweat of their tunics, i. e. they dried their tunics wetted with the sweat of their bodies. This they did by exposing their garments to the breeze.

635. *δύω ἦσαν*, "there were two feet under it." Crus. Cf. 18. 375. Voss with the ancient expositors refers it to the double bottoms of the mixer, while Köppen understands it of the double cavities placed one over another. Cf. Liddell and Scott sub voce. The passage has always been deemed obscure.

639. *οἶνω Πραμνείω*, *Pramnian wine*, so called either from Pramne on the island of Icaria, or from *παραμένειν* used of liquors which keep their strength and flavor. — *κνῆ*, Epic for *ἔκνη* from *κνάω*.

644. *θύρησιν* is the local dative.

654. *τάχα αἰτιόωτο*, he would quickly (i. e. he is prone to) find fault even with the blameless.

663-670. *τοῦτον δ' ἄλλον* refers to Machaon. — *ἐπισχερώ*, one after another. — *εἶθ' ὥς ἡβώοιμι* commences another of the characteristic speeches of Nestor.

672-676. *ἀμφὶ βοηλασίῃ*, about the plundering of cattle. As robbery in ancient times consisted mainly in driving away cattle, *βοηλασίῃ* became a general term for robbery or plundering. — *ρύσι' ἐλαυνόμενος*, driving off cattle by way of reprisal = making reprisals. — *ἐν πρώτοισιν* is to be constructed with *ἔβλητ'*. — *περίτρεσαν*, fled terrified in every direction; literally, were terrified round about.

684. *οὐνεκα κiónτι*, because much booty had fallen to me, a youth going to war.

691. *τῶν προτέρων ἐτέων*, in former years. Genitive of time. Cf. Mt. § 377. 2. The article is here used in the sense which it had in later times Cf. K. § 247. 2.

706-708. *ἀμφί τε ἄστυ*, around the city = all through the city. For this use of *ἀμφί*, cf. Mt. § 583. c. — *οἱ δέ* refers to the Epeans. — *ἄντο* is opposed to *ἵπποι*.

726-732. *ἔνδιοι*, at noon, is used as an adverb. See N. on *χθιζός*, 1. 424. — *ἐν τελέεσσιν*, in divisions. — *ἕκαστος* is in partitive apposition

with the subject of *κατεκοιμήθημεν*. — *ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο*, on both sides of the river. Some erroneously take *ἀμφὶ* in the sense of *near by*.

741. *τόσα—ὅσα*, as many as. — *φάρμακα*, medicinal plants. Some refer it to magic drugs or charms.

748-752. *δύο οὐδας*, and about each (chariot) two heroes bit the ground, i. e. fell slain. — *καὶ νύ κεν—ἀλάπαξα*, and now I should have slain. See N. on 2. 155. — *καλύψας ἡέρι πολλῇ*, by covering them with a thick cloud.

762, 763. *ὥς ἔον* (Epic for *ἦν*), thus (=such) was I. — *εἴποτ' ἀνδράσιν*. See N. on 3. 180. — *οἶος*, alone, inasmuch as the people will all have been slain.

776. *σφῶϊ*, i. e. Achilles and Patroclus.

788, 789. *φαίθαι* is put for the imperative. — *εἰς ἀγαθόν περ*, for his good. "*In rebus honestis quidem.*" Ernesti.

791. *αἶ κε πίθηται*, perhaps he will be persuaded.

809. *ἀντεβόλησεν*. Carmichael (Gr. Verbs, p. 33) says that *ἀντιβόλησεν* is more in accordance with Homeric usage, which, as *ἀντιβολέω* is a fixed compound, when it does not dispense with the augment altogether, gives it in this and similar cases to the preposition. But cf. S. § 132. A.

831-834. *τά σε δεδιδάχθαι*, which they say thou wert taught by Achilles. — *ἡτορὶ μὲν—τόν μὲν—ὁ δ'*. See N. on 2. 353.

841. *ἀλλ' οὐδ' ὥς*, but not thus, although going at the command of Nestor on urgent business.

I L I A D X I I.

3-9. *οὐδ' ἄρ' Δαναῶν*, nor was the ditch of the Greeks to keep them (i. e. the Trojans) any longer. Some construct *Δαναῶν* as the genitive of separation, and translate, *keep them off from the Greeks any longer*. — *ὄφρα* depends on *ἤλασαν*, and *οὐδὲ ἐκατόμβας* is a parenthesis. — *θεῶν τέτυκτο*, and it was built against the will of the gods.

19-26. *ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων*. See N. on 8. 170. — *βοάγρια*, "shields formed of the wild-ox hide." Crus. The Schol. on this passage omits the idea of wildness. — *ἦε συνεχές*, and Jupiter caused it to rain incessantly. — *ὄφρα κε* is only Epic. K. § 330.

36-40. *κανάχιζε βαλλόμεν'*, and the stricken timbers of the towers resounded. — *τοπρόσθεν*, as before. See N. on 9. 541.

51-60. *μάλα δὲ χρεμέτιζον*, they neighed much through desire to cross the ditch. — *ἐπ' ἐφεσταότες*, standing upon the extreme brink. — *ἰπὸ* is to be taken adverbially in the sense of *away from*, or its case may

be easily supplied from the preceding context. — οὐτ' σκῆδόν, *nor indeed was it near to leap over*, i. e. the other side of the ditch was not so near, that the horses could reach it. So Crusius. Others render the passage, *nor indeed was it easy to come close to and leap across*. This harmonizes better with κρημνοὶ ἀμφοτέρωθεν, which contains the reason. — ἔστασαν is a shortened form of the 1 aorist. Cf. K. ὅ 224. 11. — πεζοὶ τελέουσιν, *but the foot were thinking* (=were in doubt) *whether they could accomplish it*. — δὴ τότε, *then indeed*.

76–79. ἐρυκόντων is put for ἐρυκέτωσαν. — εἰ δὴ. See N. on 1. 61.

86, 87. διαστάντες. Schol. τῶν ἵππων ἢ ἐαυτῶν. — πένταχα, *in five divisions*.

93–95. τῶν δ' ἐτέρων, *the others*=the second division. — τρίτος commander. — Ἄσιος—Ἄσιος Ὑρτακίδης. See N. on 2. 838. 839.

104–107. μετὰ γ' αὐτόν, *after himself*, i. e. Sarpedon. — δ'=γάρ. — διὰ πάντων, *throughout, among all*. — οὐδέ τ' ἔφαντο σχήσεσθ', *nor did they think that the Greeks could stand against them*. The ellipsis is quite natural and easily supplied.

114–124. ἵπποισιν ἀγαλλόμενος, *being proud of horses and chariots*. — εἵσατο, 1 aor. mid. of εἶμι. — ἰθὺς φρονέων. See N. on 13. 135. Spitzner after the Schol. constructs ἰθὺς with ἔχε (*he drove his steeds straight forward*), and interprets φρονέων, *with design, of set purpose*. Some render φρονέων, *with high spirits*.

137–144. οἱ δ' refers to the Trojans. — ἰθὺς—ἔκιον, *advanced straight forward*. — αὔας, *their shields*; literally, *their dry bulls* (i. e. hides). — οἱ δ', i. e. the Lapithæ. — εἰως (i. e. ἔως) is put for τέως, *in the mean while*. — ἐπειδὴ—ἄτάρ, *when—then*.

153, 154. καθύπερθε, i. e. upon the wall. — οἱ δ' ἄρα, sc. λαοί.

167–174. σφῆκες αἰόλοι, *wasps moving rapidly in the middle*. Reference is probably had to the rapid movement of the wings, which appears as if in the middle of the insect. Some, however, render αἰόλοι, *streaked, having rings*. — οἱ θυμός, *his mind* (see N. on 1. 104.). οἱ refers to Jupiter.

177, 178. θεσπιδὰς πῦρ, *a raging fire*. — λάϊνον is connected by Heyne and Voss with πῦρ, *fire of stones*. But Bothe and others construct it more properly with τεῖχος. Such a hyperbaton is by no means unusual.

192. αὐτοσχεδίην, *close at hand*, i. e. with the sword.

195–199. ὅφρ' οἱ, *while these*. — τόφρ' οἱ, *those*. — οἳ ῥ' ἔτι μερμήριζον, *they still hesitated*. The reason is given in the following verses.

204–209. κόψε, *bit*; literally, *struck*. — αὐτὸς ἀνέμοιο, *and he screaming flew away with* (=swift as) *the blasts of the wind*. Cf. 16. 149. — αἰόλον, *twisting, writhing*. — τέρας, *prodigy*. Cf. 2. 309. Polydamus explains it in v. 222 et seq.

222. οὐδ' ἐοῖσιν, *nor did succeed in bringing it to give to its young*.

233-239. ἀπὸ σπουδῆς. See N. on 7. 359. — πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε *towards the dawn and the sun*, i. e. towards the east, in opposition to ζόφον, *the west*, in the next verse. Reference is had in this verse to propitious auguries.

243-246. εἰς πάτρης, *the one best augury is to fight for our country*. A truly noble and patriotic sentiment. — σοὶ ἀπολέσθαι, *you on the contrary* (δέ. See N. on 1. 137) *have no cause to fear that you shall perish*. See N. on 1. 515. ἐστὶ or γίγνεται is to be supplied.

271. ὅς τ' χειρότερος, *you who are best, middling, and worst*, includes all classes of the troops.

280-289. πιφασκόμενος τὰ ἀ κῆλα, *producing* (i. e. sending) *his bolts*. Perhaps κῆλα here refers to the snows which Jupiter is said to pour down. — κύμα ἐρύκεται, *but the wave approaching melts* (literally, *restrains*) *them*, i. e. the wave, as it rolls up the beach, melts the snow and causes it to disappear, while all the other places are covered by it (ἄλλα καθύπερθε). — τὸ δὲ ὀρώρει, *and along the whole wall arose a tumult*.

295-297. καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον. See N. on 5. 194. — ἔντοσθε κύκλον, *and fastened the numerous hides underneath with long golden wires around the orb*.

337-340. ἀλλ' γεγωνεῖν, *but he shouting could not be heard*; literally, *it was not to him shouting to be heard*. The reason is given in the next verse. — ἐπώχато, *were closed*, Epic pluperf. of ἐπέχω. K. § 230. — κατ' αὐτάς, *beside them*, i. e. the gates.

356. κεῖσ', i. e. where Menelaus was fighting. — μίνυνθά περ, *though ever so little a time*.

366-369. σφῶϊ, i. e. ὑμεῖς. — κεῖσ' where Menestheus was defending his tower against the Lycians. — ἐπὴν εἶ τοῖς ἐπαμύνω, *when I shall have well succored them*.

372-375. Πανδίωv "vir cetera ignotus." Bothe. — εὔτε, i. e. without receiving any check or hindrance. — ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο is a parenthesis. — ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι, *like to a black whirlwind*.

380-393. ὃ ὑπέρτατος, *one which within the wall by the battlement lay large upon the top*. It was probably a sort of binding stone. — οἶοι εἰς'. See N. on 5. 303. — ὃ δ' εἰκώς, *and he just like a diver*, i. e. plunging with his head downwards. The Lycian chiefs had succeeded in ascending the tower, and hence Epicles, when struck, fell in the manner here mentioned. — παῦσε is used causatively. — ἄλλο λαδών. The construction of λαυθάνειν is here reversed, the participial form being used to give it less prominence, by making it an accessory to the action of the verb. Cf. K. § 310. 4. R. 4. See N. on 9. 540. — Γλαύκου ἀπιόντος denotes the cause of the grief which seized Sarpedon. — ὅμως δ', *but yet*. — λήθετο χάρμης. S. § 192. 1.

400-406. ὁμαρτήσαιθ'. Some grammarians contend that this verb never governs the accusative (cf. Jahrb. Jahn. und Klotz, p. 275), and that

here the following interpunction should be a comma. In that case τὸν δ' would be governed by βεβλήκει. — ἰφ, *with an arrow*, is the dative of the missile. — ἐπάλλιος, *from the parapet*, is the genitive of separation. Mt. § 354. δ'.

428, 429. δτέω = ἕκαστος φ, of which the antecedent and πολλοὶ are in partitive apposition with πολλοὶ in v. 427. The subject of γυμνωθεῖν may be supplied from δτέω.

445, 446. ὅς ῥα — πρόσθε, i. e. ὅς ῥα ἐστήκει πρόσθε πυλάων. Crus.

453. How it enhances the idea of Hector's great strength, that he bore this enormous stone as easily as a shepherd carries the fleece of a ram. This is one of the most highly wrought passages in the Iliad, and seems to have been designed to give to Hector his meed of glory, before he falls by the hand of Achilles.

459, 460. ῥῆξε θαιρούς, *he broke off both hinges*. The Schol. explains this of the pivots at the top and bottom. — μέγα μύκον, *and the gates crashed loudly around*. ἀμφι is disjoined from μύκον by tmesis.

463-467. νυκτὶ θοῇ. See N. on 10. 394. — ὑπώπια, *in his face*, i. e. his countenance was dark with fury. Opposed to this is λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέω, *and he shone in terrible brass* (i. e. terribly in his brazen armor). — πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει, *for his eyes flashed with fire*. — ἐλιξάμενος, *turning*, not with the whole body, but partly around, as when a leader animates those behind him.

ILIAD XIII.

6-8. γλακτοφάγων (contr. for γαλακτοφάγων), *milk-eating*. — οὐ γὰρ — ἐέλεπετο, Jove had forbidden the divinities to take part with either of the contending hosts. Cf. 8. 5-27.

10. ἀλαοσκοπὴν, *a vain watch; a blind look out*.

20-28. τρίς ἰών, *thrice he strode* (i. e. he took three steps) *advancing*. — χρύσεα ἄφθιτα. See N. on 5. 194. — βῆ κύματ', *and he drove over the waves*. See N. on βῆ δὲ θέειν, 2. 183. — οὐδ' ἄνακτα, *they knew their king; literally, nor did they not recognize their king*.

33. παιπαλοέσσης, *craggy*, or as a writer in the Clas. Mus. vol. vii. p. 461 thinks, it may be referred to the rocky islets, which separated by deep bays, render the coast full of broken indentations. The etymology of this word has been the subject of much conjecture. The most satisfactory derivation is that which refers it to ΕΛΛΩ, an old root or ground-form exceedingly prolific in its derivatives.

39-41. φλογὶ ἴσοι, *like to a flame in force and vehemence*. — ἄβρομοι, *loud-roaring*, or if with Passow we make α euphonic, it may be translated *clamorous*.

46. Αἶαντε πρώτῳ προσέφη. Asyndeton epexegeticum. See N. on 2. 9

62. ἔρτο πέτεσθαι, *springs forth to fly*. The infinitive here denotes purpose. In like manner διώκειν in v. 64, denotes the end or purpose of ὁρμήσῃ. Cf. S. § 222. 5.

71, 72. ἵχνια—ποδῶν ἡδὲ κνημῶν, *the marks of his walk and gait; literally, of his feet and legs*. — ἀρίγνωτοι, *easy to be known*. See N. on 5. 778.

79. ἔσσυμαι, *I run, rush on; properly, I am put in motion*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 225.

99. θαῦμα is explained by Τρῶας νέας, in v. 101.

102. φυζακινήs εἰκέσαν (for ἐώκεσαν, 2 pluperf. 3 plur. of εἶκω), *resembling flying stags*.

116. ὑμεῖs . . . ἀλκῆs, *it is not for us (i. e. we ought not) to abstain from battle*.

122. δῆ . . . ὄρωρεν, *for now the great struggle has begun*. The previous contests had been for the glory of victory; but now the struggle for life had arisen.

127. ἄν κεν. The contingency is rendered more emphatic by the union of these two particles. Cf. K. § 261. R. 3.

134, 135. ἔγχεα σείδμεν', *and the spears hurled from brave hands were thickly pressed together, i. e. the ranks were so compact that their spears lay together like plaited folds*. This is Bothe's interpretation, which I prefer to that of Passow, *they bent*, or of Voss and Heyne, *they shook their spears*. — οἱ δ' ἰδὺs φρόνεον, *their minds were intent (on the battle); literally, they thought straight on*. See Ns. on 11. 95; 12. 124.

142-147. ἐσσύμενός περ, *although very impetuous*. — ὥs "Εκτωρ. This comparison of Hector to a rock falling from the mountain top, and rolling unchecked to the plain, is very grand and imposing. — μέχρι θαλάσσης, *as far as the sea*. — κλισίας is the terminal accusative. — κτείνων denotes manner. — ἀμφιγύοισιν, *furnished with iron on both ends for fighting or sticking in the earth*. So the Schol. ἐκατέρωθεν ἡκονημένοιs καὶ βλάπτειν δυνάμενοιs.

154. ἐρίγδουπος πόσιs "Ηρης, *the thundering husband of Juno, i. e. Jupiter*.

158. κοῦφα ποσὶ προβιβάς, *advancing with light step; "lightly striding along"*. Crus.

177. τόν ῥ', *him then = exactly him*. ἄρα refers the pronoun back to Ἰμβριον. See N. on 1. 405.

180. χαλκῷ πελάσση, *being cut down with the axe (literally, brass) brings its tender foliage to the ground*. For the use of the subjunctive mood, cf. K. § 333. R. 2.

189. κρατὸs is the separative genitive, and ἀφαρπάξαι denotes the purpose of ὁρμήσῃ

193, 194. *ᾧσε* *μεγάλῳ*, *drove him* (i. e. Hector) *back with great force*. — *νεκρῶν* of Imbrius (cf. v. 170) and Amphimachus (cf. v. 189).

214. *ἔτι ἀντιάαν*, *for he still desired to engage in* (literally, *to meet*) *battle*. In prose, verbs of meeting are commonly connected with the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b.

219, 220. *ποῦ Ἀχαιῶν*, *whither have gone the threats, with which the sons of the Achæans threatened the Trojans?* *τὰς* depends on *ἀπείλεον*, as the accusative of kindred signification. Cf. S. § 181. 2.

234-237. *ὅστις μάχεσθαι*, *whoever, of his own will, shall this day cease to fight*. — *σιμφερτῇ λυγρῶν*, *the united force of even very weak men is advantageous*.

242-248. *ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος*, *like to a thunderbolt*. The point of resemblance is in the brilliancy of his armor compared with the shining lightning. — *δέοντος*, *of him running* = *as he ran*. — *ἐγγὺς ἔτι κλισίης*, *being yet near the tent*. — *σθένος Ἰδομενῆος*. See N. on 9. 351.

252, 253. *ἤέ τευ ἤλυθες*, *or have you come to me on account of some message?* — *οὐδὲ λιλαίομαι*, *for I myself am not greatly* (i. e. not at all) *desirous you know* (*τοί*) *of sitting in my tent*.

257. *τὸ ἔχεσκον*, *for we have just now broken this* (spear) *which I used before to carry*. The plural *κατεάξαμεν* is referable to the common conflict in which they were all engaged. Trollope refers it to the common inattention, in the early state of the language, to the strict rules of grammar.

269. *ἐμὲ—ἔμμεναι*. See N. on 7. 198.

276, 277. *εἰ γὰρ νῦν*. The apodosis is found in v. 287. — *διαείδεται*. See N. on 8. 535.

292. *νηπύτιοι ὥς*. See N. on 3. 2.

297. *μετ'*, *after* (= *with*). Cf. K. § 294. II. 1.

312-324. *νηυσὶ ἄλλοι*, *at the ships in the centre there are others to assist them*. For the construction of the infinitive, cf. K. § 306. 1. d. It will be recollected that the Ajaxes had gone from the left to the assistance of Menestheus. Cf. 12. 373. — *ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ*, *in standing fight*, i. e. in a close engagement, opposed to fighting at a distance as an archer or slinger. — *οἱ πολέμοιο*, *these* (i. e. the Ajaxes and Teucer) *shall follow Hector to satiety* (*ἄδην*) *in war, although eager* (for battle). — *αἰπὴ οἱ ἐσσεῖται*, *it will be hard for him*. The subject is *ἐνιπρῆσαι*. — *νικήσαιτι* denotes means.

324-326. *οὐδ' αὐτοσταδίῃ*, *nor would he yield to rank-breaking Achilles at least in standing fight*. — *ποσί*, i. e. in speed. — *νῶϊν* is constructed by some as the genitive after *ἀριστέρ'*. Heyne makes it the dative, "*tende mihi ad lævam castrorum*."

330, 331. *φλογὶ εἵκελον*. Cf. v. 245. — *ἄλκην* is the synecdochical accusative. — *Δεράποντα*, i. e. Meriones.

347. *ὡς εἶχον ταμείχροας*, *which they held flesh-cutting*, i. e. sharpened

so as to cut the flesh. The adjective is attracted from the antecedent to the relative clause. Cf. Mt. § 443. 2.

346. τετεύχετον is the 3 dual imperfect. Carmichael (Gr. Verbs, p. 279) says that the true reading is ἐτεύχετον the imperfect for -έτην. But Sophocles (Gr. Verbs, p. 245) clearly shows by the analogy of other formations, that τετεύχετον comes from a new present with -τον for -την. The common reading is τετεύχατον, but is rejected, because the perfect γέτευχα cannot be used as an imperfect.

351-359. δὲ responds to μὲν in v. 347. — ἤχθετο δαμναμένους, *for he was pained at their being conquered* (cf. K. § 310. 4. c) *by the Trojans*. — ἦ μὰν (Epic for μῆν), *certainly, assuredly*, is opposed to ἀλλὰ Ζεὺς κ. τ. λ. — τοὶ τάνυσσαν, *the rope of terrible strife and equally destructive (ὁμοῖτον) war alternately they drew to both sides*, i. e. they gave the victory sometimes to the Greeks and sometimes to the Trojans. This explanation is rejected by some, on the ground that it supposes a contention between Jupiter and Neptune, while in fact the former knew nothing of the attempt of the latter to assist the Trojans. They take therefore ἐπαλλάξαντες in the sense of συνάψαντες, *binding, connecting together*, and refer it to a long-continued and unceasing battle. In Jahrb. Jahn und Klotz, Marz, 1843, p. 261, the metaphor is referred to a cord tied in a knot, whose two ends are drawn in an opposite direction to make the knot faster (cf. Smith's Crus. Lex.). But this appears to be far-fetched and unnatural. The first explanation is preferable, the objection of Jupiter's ignorance of what Neptune was doing being removed, by supposing the poet to refer to the result of the assistance given by the divinities, and not to their knowledge of the movements of each other.

365-369. εἶδος is the accusative synecdochical. — ἀνάεδνον (see N. on 9. 146). The reason is given in the following clause. — ὑποσχέσῃσι of Priam.

371. βάλεν τυχών, *and hurling it he struck him striding proudly along*; literally, *he cast it hitting him*, etc.

383-388. ποδὸς ἔλκε, *he drew him* (i. e. Othryoneus) *by the foot*. S. § 192. 1. — Ἀσιος. Cf. 2. 837; 12, 95. — πεζός, *on foot*. — Ἰππων of Asius. — τῶ ὤμων, i. e. they were close behind him. — μιν φθάμενος, *anticipating him*. — ὑπ' ἀνδρεῶνα, *under his chin*. — διαπρό, *near through*.

389-393. ἤριπε. The aorist is used when, as in comparisons, reference is had to facts known and founded on often repeated experience. Cf. K. § 256. R. 3. c. — ἄχερωῖς, *white poplar*, "probably from Ἀχέρων, because it was believed that Hercules brought it from the under world." Smith's Crus. Lex. — οὔρεσι is the local dative. — τέκτονες ἄνδρες, *workmen*. — νήϊον εἶναι denotes the purpose of ἐξέταμον. — βεβρυχώς, *shrieking*, as when one receives a mortal wound. Some render it, *gnashing with his teeth*. Cf. Odys. 7. 54.

405-412. κρύφθη ἔτση, *for he concealed himself* (literally, *was concealed*) *behind his equal-shield*. — τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, *under this he drew himself wholly up*, i. e. he entirely covered himself. — οὐδ' ἄλιον, *not in vain*. — ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, *upon the liver below the diaphragm*.

435. θέλξας ὅσσε φαεινά, *shutting up his bright eyes*, i. e. making him spell-bound, as appears from the next verse, which is explanatory and therefore commences with γάρ.

455, 456. διάνδιχα is explained by the clauses beginning with ἦ—ἦ. — πειρήσαιο, *should make an attempt* against Idomeneus.

469-475. μετ', *against*. — φόβος = φυγή. — φρίσσει ὑπερθεῖν, *and his back* (i. e. the bristles on his back) *bristles upward*. — μεμαώς, *eager*.

485. ὀμηλική is the abstract for the concrete. — τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, *with this spirit*. ἐπὶ sometimes denotes combination or union. Cf. Mt. § 586. γ.

492-495. μετὰ κτίλον, *after the ram*. — πióμεν' denotes purpose. — ὧς, *when*. — ἐοῖ αὐτῷ, *himself* (i. e. Æneas).

507. διὰ ἥφυσ', *and the brass* (i. e. the spear) *cut through* (so as to let out) *his entrails*. διὰ, is separated from its verb by tmesis.

516-518. τοῦ refers to Idomeneus and limits ἀκόντισε. — δὴ αἰεὶ, *for he ever had a rooted grudge against him*. This is usually referred to his failure to strike Idomeneus with his spear (cf. v. 408), and to the taunt of the Cretan king (cf. vs. 446-454). But ἐμμενὲς αἰεὶ could hardly apply to a resentment of only a few moments' duration, nor can we well suppose that incidents of such common occurrence, would awaken in the bosom of Deiphobus any thing more than a temporary emotion. It must be referred, therefore, to some circumstance in the war, which the poet has not mentioned. — καί, *also*, as he had missed him before.

521, 522. πέπυστο (pluperf. of πυνθάνομαι)—υῖος ἐοῖο πεσόντος, *had heard that his son had fallen*. υῖος is genitive of the obsolete ὕις, found in the Epic writings. When πυνθάνομαι is followed by the participle, like ἀκούειν, it implies an immediate perception, or, if indirect, one that is seen and well-grounded; constructed with the infinitive, it implies a perception derived from hear-say. Cf. K. § 311. 1.

540-543. οἱ δ' ἄλλοι in reference to Deiphobos, who had retired from battle in consequence of his wound. — ἐπὶ οἱ τετραμμένον, *as he was turned towards him* (i. e. Æneas). — ἐπὶ ἐάφθη, *and his shield was attached to it*. The weight of his shield (which was suspended by a band passing over the shoulder and around the neck), and of his helmet, would draw the head more heavily down. ἐπὶ and ἐάφθη (from ἄπτω), are disjoined by tmesis.

547. ἦτ' ἰκάνει, *which running all along the back reaches to the neck*.

563 Βιότῳ μεγήρας, *refusing it* (i. e. the spear) *the life of Antilochus*.

Some refer *μεγήρας* to Adamas, *refusing him the life*, from which interpretation Butt. (Lexil. No. 78. § 2) dissents, on the ground that the expression is rendered thereby harsh.

567-572. *ἀπιόντα* refers to Adamas. — *Ἄρης* = *wound*. — *περὶ δουρί*, *around the spear*. — *ἰλλάσιν* is to be constructed with *δήσαντες*. — *βίῃ*, *with force, forcibly*.

580. *τὸν . . . ἐκάλυψεν*, *black night covered his eyes*. *κατ' ὀφθαλμῶν* is a varied construction for the synecdochical accusative. Cf. Mt. § 421 Obs. 5 (end).

581. *ἄχος* on account of the death of Deipyrus.

589-594. *κύαμοι* and *ἐρέβινθοι* are referred by Trollope to the *bean* and *pea* respectively. — *ὥς . . . ὀϊστός*, *thus widely straying from the corselet of the glorious Menelaus, the bitter arrow flew afar off*. Some render *ἀπὸ δώρηκος*—*ἀποπλαγχθεῖς*, *being repelled off* (i. e. glancing off) *from the corselet*. This is thought to correspond better with the preceding comparison. — *τὴν—ἥ ῥ'*, *namely, that in which*. *τὴν* is added to *χεῖρα* to explain it more definitely. For the force of *ῥ'* (i. e. *ἄρα*), see N. on l. 405.

608. *ἔσχεσθε* (sc. *τὸν χαλκόν*), *sustained* = *retarded it*.

622. *ἄλλης . . . ἐπιδευεῖς*, *ye lacked not* (= *were not wanting in*) *other wrong and baseness*. Reference is had to the abuse of hospitality particularly mentioned in v. 626. This speech of Menelaus is just what might be expected from one, smarting under a sense of unredressed injury.

630. *καὶ . . . περ*, *although ever so impetuous*.

632, 633. *σέο . . . πέλονται*, *from thee do all these things proceed*. — *οἶον . . . Τρωσίν*, *how much now do you gratify these insolent Trojans*.

638. *τῶν . . . εἶναι*, *the desire of which any one wishes to satisfy* (literally *to expel*) *more than, etc.* *εἶναι* is the infinitive of *ἵημι*.

650. *χαλκήρε'*, *brazen, fitted with bronze*, refers to the head of the arrow.

660-666. *ἀποκταμένοιο* is the genitive of cause, and refers to Harpalion. — *ξείνος—οἱ*. See N. on l. 104. — *ξὴν* refers to Paris. — *τοῦ χολώμενος* is an emphatic repetition of *τοῦ χολώθη* in v. 660, resulting from the intervening explanatory clause *ξείνος . . . Παφλαγόνεσσιν*. — *γάρ οἱ εἶπε κ. τ. λ.* explains and confirms *ὅς . . . ὀλοήν*, in the preceding verse.

669-672. *τῷ*, *by this*, i. e. by going to Troy. — *δωήν*, *fine* imposed upon him by Agamemnon for not engaging in the Trojan war. Corinth was at this time under the sway of Agamemnon. Some after the Schol. take *δωήν* in the sense of *disgrace, blame*. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 92. — *ἵνα* has here its *telic* signification. — *τόν*, i. e. Euchenor. — *βάλ'* refers to Paris. — *δ' ἄρα*, *and then*.

675. *ἐπ' ἀριστερά*, *upon the left* (with reference to the Greeks), i. e. towards the Simois.

679. *ἀλλ' . . . ἐσάλτο*, *but he held on, where first he leaped within the gates and the wall*. Cf. 12. 460.

701-711. οὐκέτι πάμπαν—ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος, *never at all stood apart from Ajax*, i. e. they fought side by side. This is further affirmed, by way of emphasis, in οὐδ' ἡβαίον, *not the least*. — τῷ . . . ἐέργει, *and them the well-polished yoke alone parts asunder*. — τεμεῖ . . . ἀρούρης (sc. ἄροτρον from v. 703), *and it cuts through the boundary of the field* (i. e. the bounded field). τέλσυν ἀρούρης is a periphrasis for ἄρουραν. Voss after Barnes translates, *they* (i. e. the yoke of bullocks. Cf. v. 703) *cut diligently the furrow down to the end of the field*. Spitzner after the Cod. Ven. accentuates τέμει, on the ground that the future is scarcely admissible. Cf. Smith's Crus. Lex. — ὁππότε—ἵκοιτο. See N. on 2. 794. — γούναθ' is the accusative synecdochical.

719-721. οἱ μὲν πρόσθε refers to the troops of Ajax Telamon, and οἱ δ' ὀπίθεν, to the Locrians who followed Ajax Oileus. Some without good reason refer οἱ μὲν to the two Ajaxes. — συνεκλόνεον, *threw them* (i. e. the Trojans) *into confusion*.

726-728. ἀμήχανος . . . πιθέσθαι (personal for the impersonal construction. See N. on 1. 107), *you are hard to be made to listen to advice*. Polydamus refers to the advice which he gave Hector (cf. 12. 212), and which was rejected. — τοῦνεκα . . . ἄλλων, *for this reason do you wish also* (καί) *to excel others in council?* περιτδμεναι, Epic for περιειδέναι, infin. perf. of περιεῖδον.

734-736. μάλιστα . . . ἀνέγνω, *and he himself most especially knows it*, i. e. the advantage of a good understanding. In this translation, I have supposed κ' to be an abbreviation for καί. Hermann would read δέ τ'. If κ' stands for κε, it denotes repetition, *is wont to know*. Cf. K. § 260. R. 6. β. — πάντη, *on all sides*. — στέφανος, *crown* = *circle* or *chief conflict*.

745, 746. δείδω . . . χρεῖος, *I fear lest the Greeks will pay back yesterday's debt*, i. e. will revenge their defeat of yesterday. χθιζόν is an adjective, *belonging to yesterday*. See N. on 1. 424. — ἀνὴρ, i. e. Achilles. — οὐκέτι πάγχυ, *not much longer*.

776. ἄλλοτε δὴ ποτε, *at other times*. — πολέμοιο is the separative genitive.

787. καὶ ἐσσύμενον (perf. pass. part. of σεύω with middle signification), *however desirous*. See N. on 9. 655.

800. πρό, *before, in front*, is here a local adverb. The same may be said of ἐπ' (*then*) in the following clause.

806. πάντη . . . ἐπειράτο, *he tried the phalanxes* (of the Greeks) *around on every side*.

810, 811. τίη . . . Ἀργείους, *why do you frighten* (i. e. try to frighten) *thus the Greeks?*

824-827. βουγαῖε, *boaster, braggart*; literally, *bull of the earth* = *bulky and stupid brute*. — εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω—ὤς. See N. on 8. 538-540.

837. ἀμφοτέρων, i. e. both Greeks and Trojans.

ILIAD XIV.

6. Ἑκαμήδη, *Hecamede*, was one of Nestor's female slaves. Cf. 11. 624.

16-20. ὅτε πορφύρη. See N. on 13. 179. — ὥρμαινε . . . διχθάδι, *deliberated upon it, being divided in his mind between two purposes; literally, being doubly divided.*

25, 26. ἀτειρής, *firm, indestructible.* — νυσσομένων, *when they were struck.* The participle is put in the genitive, because σφι χροῖ (v. 25) to which it refers, is equivalent to σφῶν χροῖ. Cf. K. § 313. R. 2; S. § 201. N. 3. The construction is reversed in v. 141, the participle being put in the dative and the pronoun in the genitive.

33-40. οὐδὲ . . . χαδέειν, *for the shore, although wide, could not contain (in one line) all their ships.* — τῷ . . . ἔρυσαν, *wherefore they drew them up in the form of steps, i. e. in rows.* Passow with Schneid. translates προκρόσσας, *like the battlement of a wall*, referring to the position of the sterns of the ships when drawn up in a line. But this does not harmonize with the preceding context. — ἄχυντο, because they were unable to mingle in the fight. — ὁ δὲ—Νέστωρ. See N. on 1. 391. — πτήξε δὲ θυμόν, *and terrified the heart.* The transitive use of πτήσσω is quite uncommon.

45. ὥς ποτ', *how once.* This use of ὥς, where we might have expected the relative, is poetic. Cf. Mt. § 485.

71-78. ἦδεα . . . ἄμυνεν, *I knew when he willingly assisted the Greeks, i. e. the signs betokened the will and pleasure of the gods.* For the use of ὅτε, where we might have expected ὅτι or ὥς, see N. on 15. 18. — νύξ ἀβρότη, *divine night*, so called because it was considered the gift of the gods.

84. οὐλόμεν' (i. e. οὐλόμενε), Epic 2 aor. mid. participle of ὀλλυμι, used here as an adjective in the active sense, *pernicious. destructive.* Heyne, however, prefers the passive signification, *lost, ruined.*

91. ὃν . . . ἄγοιτο, *which no man should at all have uttered; literally, led through his mouth.*

125, 126. τὰ . . . περ, *but these things ye might (=must) have heard to be true.* — τῷ, *therefore.* — γένος explains κακὸν and ἀνάλκιδα.

141. δερκομένῳ belongs to Ἀχιλλῆος, as though it had been written Ἀχιλλῆϊ ὀλοὸν κῆρ. See N. on v. 26.

151. Ἀχαιοῖσιν—καρδίῃ. The part joined to the whole. See N. on 1. 237.

158. στυγερὸς . . . θυμῷ, *he was odious to her soul.* See N. on 1. 104. This refers back by way of antithesis to χαῖρε δὲ θυμῷ in 156.

172. τὸ . . . ἦεν, *that which odoriferous was to her (=for her use).* ῥὰ marks the identity of the oil used by Juno on this occasion, and that which was perfumed for her private and special use.

183. τρίγληρα, *having three eyes or stars, "triple-gemmed."* Cowper.

190. ἦ ῥὰ . . . ἀρνήσαιο, *will you now be persuaded by me—or will you refuse?* Cf. K. § 259. 3. α.

204. γαίης νέρθε (for ἐνέρθε), *beneath the earth*. Keightley says that in Homer, the opposition between the Olympian gods and the Titans is merely a local one; the one being dwellers of the brilliant Olympus, the other the inmates of gloomy Tartaros.

219, 220. τῇ νῦν, *take now this*. — ἐγκάτθεο, *conceal*. — ὧ τε-
τεύχεται, *in which all things* (cf. v. 216) *are contained*.

250. κείνος υἱός, *that brave son of Jupiter*, i. e. Hercules.

261. μὴ ἔρδοι, *lest he should do disagreeable things to quick Night*.
See N. on 10. 394.

274. μάρτυροι ἑόντες, *so that the gods below* (i. e. the infernal dei-
ties) *who are around Saturn, may be witnesses*.

284. Λεκτόν, *Lecton*, was a promontory on the Trojan coast, formed by
the foot of Ida, now called Cape Baba.

308. οἱ ὑγρὴν, *which will bear me over the solid land* (=the conti-
nent) *and the water* (=the sea). See N. on 10. 39.

316. θυμὸν ἐδάμασσε, *subdued my heart being diffused through*
(literally, *poured around*) *my breast*.

321-326. Φοῖνικος κούρης, i. e. Europa. — ἀνάσσης. This word is
used elsewhere only of Minerva (Odys. 3. 380), and of a mortal (Odys.
6. 149).

332. τὰ ἅπαντα, *and all things are visible from afar*.

374. ἵομεν, *let us go to meet the enemy*.

386. τῷ refers to Neptune. — οὐ θέμις ἐστί. Schol. οὐ δυνατόν
ἐστί.

390-394. It is highly to the praise of Hector, that he does for the Tro-
jans what Neptune does for the Greeks. — ἐκλύσθη δὲ θάλασσα. "This
swelling and inundation of the sea towards the Grecian camp, as if it had
been agitated by a storm, is meant for a prodigy, intimating that the waters
had the same resentment with their commander, Neptune, and seconded
him in his quarrel." Pope, from Eustathius. — οὔτε χέρσον, *nor so*
loud does the wave of the sea roar against the land. Cf. 17. 264, where a
similar metaphor is employed.

413. στρόμβον δ' ὥς, *like a whirlwind*. Crus. Other critics render it,
like a top.

422. ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, *hoping to drag him* (i. e. Hector) *away*.

436. ὁ δ' ἀμπνύνη, *and he breathed again*.

460. τοῦ γὰρ μάλιστα, *for he fell very near to him* (i. e. Ajax).

481. ποθ' ὑμῖς, *thus also you shall sometimes be slain*, i. e. some
of you shall now and then fall. κατακτανέεσθε is 2 pers. plur. fut. mid. of
κατακτείνω with passive signification.

499. φῆ is taken by Zenodotus in the sense of ὥς, *as, as if*. In this
he is followed by such eminent critics among the moderns as Hermann,
Buttmann, Thiersch, and Voss. Aristarchus takes it as the verb φῆ, and
would strike out the following verse. Cf. Butt. Lexil. No. 104. §§ 1-7.

501. εἰπέμεναί μοι, *tell for me.* Cf. S. § 201. N. 5.

520. οὐ γὰρ . . . ἦεν, *for no one was equal to him to follow with speed*

I L I A D X V.

4-11. χλωροὶ ὑπαὶ δείους, *pale through fear.* — περὶ οβημένοι, “*in fugam versi* (cf. 8. 149).” Crus. — “Ἐκτορα δ’ ἐν κ. τ. λ. Cf. 14. 436. — οὐ—ἀφαιρότατος = ἰσχυρότατος by litotes. Cf. Mt. § 463.

16-24. οὐ μὰν οἶδ’, *truly I know not.* — κακοῤῥαφίης, *evil machinations.* — ἦ οὐ μέμνη, ὅτε, *do you not remember when.* Kühn. (Jelf’s edit. § 804. 7) says that the change of the substantival for the adverbial clause, results from an ellipsis of τοῦ χρόνου, *I remember the time when I did thus and so = I remember that I did, etc.* Cf. Mt. § 624; Butt. § 139. 59. — ὅφρ’ ἂν ἴκηται refers to an event which had actually taken place, and therefore stands for ὅφρ’ ἂν ἴκανεν. Cf. Mt. § 522. 1. — ὃν δὲ λάβοιμι. Repeat ἦ οὐ μέμνη from v. 18. — τεταγών, sc. ποδός. Cf. 1. 591. — ὀλιγηπελέων, *having but little power.*

39. νωΐτερον λέχος αὐτῶν, *our own nuptial couch.* The pronoun αὐτός, *self*, is added to the possessive pronoun in the genitive, as in Latin *mea ipsius culpa.*” Mt. § 466. 1.

52. μετὰ . . . κῆρ, *agreeably to your and my heart’s desire.*

61-67. κατὰ φρένας. See N. on 13. 580. — ὁ δ’ refers to Achilles, and τὸν δὲ to Patroclus. — ὀλέσαντ’ (i. e. ὀλέσαντα), *after that he has destroyed.* See N. on 1. 88. — μετὰ δ’, *and among them*, is employed adverbially. Cf. 2. 446, 447; 9. 131.

75. ὥς . . . πρῶτον. Cf. 1. 528. — ἐπέπνευσα. Cf. 1. 528.

80-82. ὥς . . . ἀνέρος, *as when darts the thought of man = quick as thought.* For the subjunctive, see N. on 2. 147. — εἶην is the optative of εἶμι, and not of εἶμι, as Spitzner and others suppose.

93. καί, *also as well as I.*

107-109. φησὶν, *thinks, regards himself to be* (εἶναι). — τῷ, *wherefore.*

115, 116. νῦν = *in these circumstances.* — ἰόντ’ (i. e. ἰόντα) stands for ἰόντι, it being made to conform grammatically with the omitted subject of τίσασθαι. K. § 307. R. 2.

123. πᾶσι . . . θεοῖσιν, *fearing for all the gods*, that they would be involved in the effect of Mars’ disobedience.

128, 129. φρένας is the accusative synecdochical. — διέφθορας, *you are lost if you proceed.* — τοι is to be constructed with οὔατ’. See N. on 1. 104. — αὐτως = *useless.* This phrase *are your ears useless to hear? = have you no ears to hear?* — ἀκούμεν limits οὔατ’. Cf. 222. 6.

155. οὐδὲ—ἐχολώσατο is a litotes for, *was highly pleased*. See N. on l. 330.

162. οὐκ is here used instead of μὴ with εἰ, because it does not apply to the condition, but to the single word ἐπιπείσεται, *will not obey = disobey*. Cf. Mt. § 608. 5. b.

191-196. παλλομένων (sc. ἡμῶν), *when we cast lots*. The subject of the participle is omitted, when, as here, it is readily supplied from the context, and no particular emphasis is demanded. Cf. K. § 312. R. 4; S. § 226. b. Some critics after Heyne, take παλλομένων as passive, and supply κληρῶν. — τῷ . . . φρεσίν, *wherefore I will not walk (=act, conduct) according to the will of Jupiter, i. e. I will not obey him*. — τριτάτη ἐν μοίρῃ, *in the third part which he obtained by lot*. — χερσὶ . . . δειδισσέσθω, *and let him not at all terrify (=think to terrify) me with his hands* (cf. v. 180), *as (though I were) a coward*.

199. καὶ ἀνάγκη, *even of necessity*. The implication is that the children of Jupiter would not obey him, were it not the necessary result of their relation to him.

207-213. ὅτ' (i. e. ὅτε) = ὅτι. Mt. § 624 says that ὅτ' . . . εἰδῆ is put for τὸ ἄγγελον αἰσιμα εἰδέναι. See N. on v. 18. — ἄνευ ἐμέθεν = *without my knowledge and consent*.

225-228. Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. See N. on 14. 274. — ἐπεὶ . . . ἐτελέσθη, *since the affair could not be accomplished without labor* (literally, *sweat*), i. e. such was Neptune's power, that he would not have yielded to Jupiter without a desperate struggle. κεν denotes an implied condition, *since* (had he not yielded). Cf. K. § 238. 1.

241. ἀμφὶ . . . ἐτάρους, *recognizing his companions about him*.

247-252. ἄντην, *in front, in face of, i. e. openly, visibly*. — ὁ = ὅτι, *that*. Cf. Mt. § 486. 3. — πρὸς στῆθος, *upon the breast*. See N. on 13. 580. — ἐπεὶ . . . ᾗτορ, *for I felt my dear heart* (i. e. its pulsations). Some render, *I was breathing out my life = I was on the point of expiring*.

258. ἰππεῦσιν ἐπότρυνον. In every place except this and in Odys. 10. 531, ἐποτρύνω is followed by the accusative.

263-268. Cf. Ns. on 6. 506-511.

273-276. ἡλίβατος (*steep, difficult to be climbed*). πέτρη refers to the goat, and δάσκιος ὕλη to the stag, by a controverted parallelism, i. e. the means and the extremes of the pairs spoken of, are to be connected in thought. Cf. Matt. 7. 6, where a similar construction is found. — ἐφάνη—εἰς ὁδόν, *appears coming into the way*, by *constructio prægnans* (see N. on 1. 55), the preposition of motion following a verb of rest, to which it imparts the idea of previous motion.

305. ἀπονέοντο through fear of Hector.

309. ἀμφιδάσειαν, *laggy throughout*. For the triplicity of epithets, see N. on 5. 194.

318. ἀτρέμz, *motionless*, i. e. without inclining it to either side.

328. ἀνὴρ, *man*, not *a man*, as it is here taken collectively, or in an unlimited sense. — κεδασθείσης ὑσμίνης, *when the battle was dispersed* i. e. when the lines were so broken, that they no longer fought in bodies.

353. σὺν αὐτῷ is to be constructed with ὁμοκλήσαντες.

365. ἥϊε. Schol. τοξικέ. — κάματον, i. e. the wall and ditch.

381. οἱ δ' refers to the Trojans, as it appears from ὡς Τρωῆς in v. 384

399-403. τοὶ is to be constructed with παρμενέμεν, *to sit beside you*. The locality is rendered still more definite by ἐνθάδε. — τίς δ' οἷδ' is repeated from 11. 792.

410. στάθμη, *a measuring-line*. The string was smeared with ruddle (*rubrica*, μίλτος), and drawn tight to impress a straight mark upon boards of wood, slabs of marble, etc. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 572.

418. δαίμων, i. e. Apollo.

447. πεπόνητο, pluperf. as imperf. of πονέω, used here in an active signification.

470. πρῶτον, *early this morning*, or as Spitzner thinks, *early yesterday*. Cf. 8. 328.

488-493. δὴ βέλεμνα, *for I indeed have seen with my eyes, the arrows* (literally, *things sent, missiles*) *of the bravest warrior* (i. e. Teucer) *rendered useless by Jupiter*. — ὡς μένος, *thus now does he weaken the strength of the Greeks*.

494-499. "Versus nobilissimi, præ quibus sordebant τοῖς παλαιοῖς prolixæ, ut illis visa sunt, carmina Tyrtæi." Bothe. — τεθνᾶτω! τεθνᾶμεν, *let him die! it will not be disgraceful* (a litotes=*it will be honorable*) *for him to die fighting for his country*. The patriotism of Hector shines conspicuous in these verses, and commands the admiration of all who have a heart to appreciate that self-devotion, which caused him to esteem it an honor to die in behalf of his country.

509-511. τοῦδε depends on ἀμείνων, and is explained by ἡ αὐτοσχεδία (in close combat) μένος τε. — βιώναι=*to conquer*, by which alone their lives could be prolonged.

535-539. τοῦ δ' refers to Dolops, who had just struck the centre of Meges' shield without penetrating it. — ὁ refers to Meges, and τῷ to Dolops. Prominence is given to these demonstratives by their juxtaposition.

551. ὃ δέ μιν τίεν is put for ὅς μιν τίεν. Cf. Jelf's Kühn. § 752. 1.

557, 558. κατ' ἄκρης, *from the summit*. As we say *from the foundation* = *utterly*. Trollope constructs this passage thus: πρίν γ' ἢ ἐπὶ ἡμᾶς κατακτάμεν αὐτούς, ἢ ἐπὶ αὐτοὺς ἐλέειν Ἴλιον κ. τ. λ. — κτάσθαι infin. of κτῆμι (i. e. κτείνω), *to kill*.

561. αἰδῶ θυμῷ, *put shame in your mind*, i. e. think of the disgrace which awaits your defeat.

567. ἔρκεϊ χαλκείῳ, *with a brazen rampart*, i. e. they formed a line of defence in their brazen armor.

570. μάχεσθαι limits ἄλκιμος, *powerful to fight, strong for fighting*. S. § 222. 3.

593. ἐφετμάς. Cf. v. 254.

599. τὸ . . . Ζεύς, *for this* (i. e. the casting fire into the ships) *the wise Jupiter awaited*, as the limit of Trojan success.

605-613. The fury with which Hector charges the Greeks, is depicted with amazing vigor and richness of imagery in these lines. — ἀφλοισμός, *foam*, as when one is in extreme rage. — τὼ . . . ὀφρύσιν, *and his eyes shone* (i. e. sparkled with anger) *under his stern brows*. — αὐτὸς—Ζεύς, *Jupiter himself*. — μόρσιμον ἦμαρ, *the day of fate* (= of death).

623-628. λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, *shining with fire on every side* = clad in bright armor. — ἀνέμοιο . . . ἐμβρέμεται, *and a terrible blast roars in its sail*. — φρένα is the synecdochical accusative. — τυτθὸν . . . φέρονται, *for they are borne but a little way from death*, i. e. they barely escape death.

640-645. ἀγγελίης . . . Ἡρακλεΐῃ, *went with a message to the mighty Hercules*. See N. on 2. 658. — ἐν . . . πάλτο, “*sprang upon the rim of his shield*.” Smith’s Crus. Lex.

663. This is one of the most forcible appeals which can be made, and has often been employed to stimulate and inspire the drooping courage of an army on the brink of destruction.

674-680. οὐδ . . . ἐστάμεν, *it did not please the mind of the magnanimous Ajax to stand*. θυμῷ belongs to Αἴαντι in the relation of the part to the whole. — πίσυρας, Æol. for τέσσαρας.

716-719. ἀφλαστον. This was an ornament constituting the highest portion of the poop of a ship. After the battle of Marathon, Cynægirus, brother of the poet Æschylus, seized the aplustre of a Persian ship, and had his hand cut off with a hatchet. Cf. Smith’s Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 58. — πάντων—ἦμαρ, *the day of all* (days) = the day worth all other days.

730. δεδοκημένος, *watching, on the alert*, perf. part. of δέκομαι (Epic for δέχομαι). See N. on 4. 107.

ILIAD XVI.

22. μὴ νεμέσα, *be not angry with me weeping*.

33. οὐκ . . . Πηλεΐς, *then the warrior Peleus was not thy father*. “ἔρα is used to denote something which has come suddenly and unexpectedly upon the mind, so as to produce surprise and wonder thereat.” Jelf’s

Kühn. § 789. 4. This meaning is derived from its notion of quickness. See N. on 10. 349.

40. δὸς δωρηχθῆναι, *grant that I may put thy armor upon my shoulders.*

46. μέγα νήπιος, *very simple.* This is explained by the following γάρ.

73-77. στρατὸν = *camp.* — Ἑκτορος—περιάγνυται (sc. ὄψ from the preceding context), *the voice of Hector breaks around.*

82-85. φίλον ἔλονται, *and take away (= cut off) our loved return.*

89, 90. The idea is that if Patroclus, after having repulsed the Trojans from the ships, should continue the fight, he might render it unnecessary for the Greeks to call on Achilles for help, and thus deprive him of glory.

109, 110. αἰεὶ ἄσθματι, *and he was all the while oppressed with a dreadful panting, i. e. he was out of breath.* — οὐδὲ ἀμπνεῦσαι, *and he was unable to respire.* For this use of εἶχεν, cf. K. § 306. 1 (c).

140. The poet takes pleasure in alluding to the spear of Achilles, as one of so great a size as to be brandished only by the hero himself.

156. ἀνά, *throughout.* See N. on 1. 53. — λύκοι ὧς. See N. on 3. 2. Compare also 4. 471.

162. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, *vomiting gore of blood, i. e. the bloody gore dripping from the mouth.* — περιστένεται, *is too small = is distended.*

182, 183. μετὰ μελπομένησιν, *among those leading in the dance.* This word denotes a movement, graceful and in time with the song or instrumental music which accompanied it. See N. on 1. 472. — χρυσηλοκάτου. The old interpreters explain this by χρυσῷ βέλει χρωμένη, *with the golden arrow.* Voss and others less correctly interpret: *with the golden spindle or distaff.*

195. ἔγχεϊ μάρνασθαι, *in fighting with the spear.* The infinitive limits the signification of μετέπρεπε.

199. δ' in κρατερὸν δ' joins the apodosis to the preceding protasis of time, ἐπειδὴ κρίνας, as though the sentences were co-ordinate. Kühn. (Jelf's edit. § 770. b) remarks that the old idioms of the language, loved to give an independent character to subordinate clauses.

208. τοπρίν, *before, i. e. since the quarrel with Agamemnon.*

235. ἀνιπτόποδες, *having unwashed feet.* These Selli or priests of Jupiter at Dodona, as Crusius remarks, lived like monks destitute of every convenience.

240-245. ἀλλ', *yet.* See N. on 1. 287. — ὄφρα denotes purpose. — ἡμέτερος θεράπων, *whether our attendant, i. e. Patroclus.* — οἱ—χείρες. See N. on 1. 104. οἱ refers to Hector. — ὁππότ' ἐγώ, *when I myself.*

250. ἕτερον μὲν (i. e. the one part of the prayer) is explained in νηῶν δῶκε, and ἕτερον δ' in σόον ἀπονέεσθαι which follows.

281. ἐλπόμενοι agrees κατὰ σύνεσιν (cf. K. § 241. 1) with φάλαγγες.

303-305. οὐ γάρ πώ τι, *for not at all yet.* — προτροπάδην φοβέοντα,

turned in headlong flight; literally, *fled turned about*. This adverb usually denotes a rapid and disorderly flight.

313-319. ἐφορμηθέντα, *while rushing in* to the assistance of Thoas. Before he could render that warrior any aid, he was himself slain by Phyleides. This is denoted in ἔφθη ὀρεξάμενος. — Νεστορίδαι—ὁ μὲν—Μάρης δ'. See N. on 1. 606.

356, 357. οἱ δὲ . . . ἀλκῆς, *and these* (i. e. the Trojans) *were mindful of* (=gave themselves up to) *dreadful-sounding rout, and forgot active bravery*. δυσκελάδος signifies the loud and despairing cries attending the rout of an army.

361. σκέπτειτ', "*watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows.*" Felton.

367-371. οὐδὲ κατὰ μοῖραν, *not in order*=in disorder. — ἐκφερον, *bore out from the ditch, i. e. from battle*. — οὗς refers in the plural to λαόν taken collectively. Butt. § 143. 5. b. — ἄξαντ' . . . ἀνάκτων, *having broken at the point of the pole* (i. e. at the point where it is joined to the chariot) *left behind the chariots of their masters*. ἄξαντ' is put in the dual, because the horses are considered in the relation of pairs or spans.

378, 379. ὑπὸ . . . ὀχέων, *and beneath the axle* (=under the wheels) *men fell* (in their flight) *prone from their chariots*. — ἀνεκυμβαλίσσον, *upset with a crash*.

384-388. ὥς . . . χθών, *as the black earth is entirely burdened with a tempest*. So we speak of a storm hanging heavily over a place. Spitzner reads κελαινῇ in reference to λαίλαπι. — οἱ . . . θέμιστας, *who by violence give unjust decisions in the forum*. εἶν=έν. — ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, *and expel justice*. — ἀλέγοντες denotes cause.

403, 404. ἐκ γὰρ . . . ἤϊχθησαν (pass. for depon.), *for he was panic struck* (literally, *struck in his mind*), *and the reins fell from his hands*.

419. ἀμιτροχίτωνας, *loose-girded, i. e. without a girdle under their tunic*.

422, 423. αἰδώς . . . ἔστε, *for shame, Lycians! whither are ye flying? Now be active*. See N. on 2. 758. Buttmann is disposed to follow the explanation of Eustathius, *now ye are swift*, spoken sarcastically. There would in this case be an implied direction to stand and fight, and with this the following γὰρ would appropriately connect itself.

428. οἱ δ' refers to Sarpedon and Patroclus. The comparison by which these heroes are likened to crooked-taloned, hook-beaked vultures, which fight with loud screams upon a lofty rock, is very graphic.

435-438. Jupiter here debates in his mind, whether he shall save Sarpedon from being slain by Patroclus, by whom he is fated to die (cf. v. 434), or subdue him by the hand of that hero. This clearly shows, that in the Iliad, fate was nothing more, as Coleridge remarks, than the issue decreed by Jupiter to individuals or things, and has no reference to a predestination independent of his will.

440. ποῖον . . . εἶπες! See N. on 1. 551.

459. αἱματοέσους ψιάδας, *bloody drops*. See N. on 11. 53.

468. ὁ δ' ἔβραχε is referred usually to the cry of anguish raised by the steed when he fell wounded, and this harmonizes with μακῶν in the next line. Spitzner, however, takes it of the noise made by the fall of the horse. We should have supposed in that case, that it would have followed ἔπεσ' in the next verse.

482. ἤριπε. See N. on 13. 389.

486. βεβρυχώς. See N. on 13. 393.

494-498. ἐελδέσθω is taken passively. — σοι limits ἔσσομαι. The protasis begins with εἰ κέ μ'. — κατηφείη καὶ ὄνειδος, i. e. a cause of reproach and shame.

512. τείχεος depends on ἐπεσσύμενον. See N. on 5. 192.

541. κέϊται, *lies dead*.

602. στὰν ἀολλέες, *going in a body stand around him* (i. e. Bathycles).

629, 630. πάρος—καδέξει. This is an exception to the rule that πάρος, *before*, when a conjunction, is put with the infinitive. Butt. § 139. C. N. 4. — ἐν—χερσί, *in the hands* = in action. — ἐπέων, sc. τέλος.

636-640. χαλκοῦ limits δοῦπος. — ῥινοῦ, τε βοῶν. Aristarchus considers this a hendiadys, but it is better with Voss to translate, *of leather and of well-prepared ox-hides*. — ἐς πόδας ἄκρους, *to the extremities of the feet* = to the toes.

648-651. ἥ ἤδη καὶ κεῖνον—Ἐκτωρ αἰπύν, *whether Hector should now slay him with the spear, and strip his armor from his shoulders, or whether he* (i. e. Jupiter) *should still longer increase severe labor to men*, i. e. destroy more Trojans by him. ὀφέλλειν refers to Jupiter. For the optative expressing the derived or more remote thought, cf. K. § 344. R. 10.

667. κελαινεφές Σαρπηδόνα, *go and cleanse* (see N. on 1. 179) *Sarpedon from dark gore out of the reach of the darts* ("extra telorum jactum," Jelf's Kühn. § 621. 1. b). ἐκ gives by *prægnans constructio* to κἀθηρον the sense of, *bear away and cleanse*. This passage has received various other explanations, which for the sake of brevity I must omit.

682. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, *to the twin-brothers, Sleep and Death*. Hesiod calls these two deities the children of Night.

699. περὶ πρό. See N. on 11. 180.

708. οὐδ' Τρώων, *it is not appointed to thee by fate to destroy with thy spear the city of the Trojans*. πέρθαι is the subject of this proposition.

715. οἱ refers to Hector and limits παρίστατο.

734-737. σκαιῇ, *in his left hand*. — τὸν ἐκάλυψεν, *which his hand grasped*; literally, *covered all around* (περί). — οὐδὲ φωτός, *and not long was it removed from* (= it quickly hit) *the man*. — οὐδ' ἀλίωσε βέλος, *nor did he discharge the missile with no effect*.

745. ἦ κυβιστᾶ! *truly a very active man! how nimbly he dives!*

779. μετενίσσετο βουλευτόνδε, *descended to the place of his sitting*; liter.

ally, went to the time of unyoking oxen, i. e. to the time of evening *καίρως* is to be supplied with *βουλευτόν*. Cf. Odys. 9. 58.

789-792. *ὁ . . . ἐνόησεν*, he (Patroclus) had not observed him (i. e. Phœbus) coming through the crowd. — *στρεφεδίγηθεν*, turned around = swam around.

821. *διαπρὸ . . . ἔλασσεν*, and drove the brass through.

834-842. *ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχονται* (3 plur. perf. mid. of *ὀρέγω*), the horses stretch themselves with their feet = take long leaps. — *Τρωσὶ* is the local dative. — *ἡμαρ ἀναγκαῖον*, the day of necessity, i. e. the day of slavery or death. See N. on 6. 458. — *μή μοι πρὶν κ. τ. λ.* are the words put by Hector into the mouth of Achilles, when he sent Patroclus to battle.

860, 861. *εἴ κ' Ἀχιλεὺς—φθῆῃ . . . ὀλέσσαι*, whether Achilles smitten by my spear may not first lose his life. The infinitive is here equivalent to *ὥστε ὀλέσσαι θυμόν*, and denotes the result of *τυπείς*. Cf. Smith's Crus. Lex.

ILIAD XVII.

This book is denominated *Μενελάου ἀριστεία*, because in it are detailed the deeds of that hero in defence of the body of Patroclus.

9. *Πάνθου υἱός*, i. e. Euphorbus. Cf. 16. 808.

22-25. *πέρι σθένει βλεμεαίνει*, “*exults greatly in its strength*.” Liddell and Scott. So Damm allies this verb to *βρέμω*, as though for *βρεμεαίνω*. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 54. — *βίη Ὑπερήνορος* = the mighty *Hypere-nor* (see N. on 3. 105). — *ἧς ἡβης ἀπόνηθ'* (i. e. *ἀπόνητο*), had no (*οὐδὲ μὲν οὐδὲ*) advantage from his youth. Some render it, *enjoyed not his youth*, i. e. died prematurely.

32. *ῥεχθὲν . . . ἔγνω*, what is done even a fool knows, i. e. even a fool is taught by experience.

35. *γνωτὸν ἐμόν*, my brother, i. e. Hyperenor. Cf. v. 24.

41, 42. *ἀλλ' . . . φόβοιο*, but no longer shall this labor (i. e. battle) be untried or uncontested, whether (it be the contest) of victory or flight, i. e. whatever the issue may be. *ἀλκῆς* is made by some to depend on *ἀπείρητος*, and by others on *πόνος*, the toil of victory.

51-54. *αἵματί οἱ*. The asyndeton gives prominence to this clause, by introducing it as something new and unlooked for. — *Χαρίτεσσιν ὁμοῖα* = *τοῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοῖαι*. Cf. Mt. § 453. Obs. 1; Thiersch § 281. 10; K. § 323. R. 6; S. § 202. 2. — *ᾧδ' . . . ὕδωρ*, where water pours forth in abundance. Some adopt the reading *ἀναβέβροχεν*, and referring the subject to the preceding *χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ*, in a solitary spot, render the clause, where it has drunk in much water. Carmichael suggests the substi

tution of $\delta\varsigma$ for $\delta\delta$, which would indeed adapt the clause much better to the reading $\alpha\nu\alpha\beta\acute{\epsilon}\beta\rho\chi\epsilon\nu$.

61. $\delta\rho\epsilon\sigma\acute{\iota}\tau\rho\omicron\phi\omicron\varsigma$, *mountain-bred*.

71. $\epsilon\acute{\iota}$ $\text{'}\text{Απόλλων}$, *unless Phæbus Apollo had envied him*, i. e. grudged him the honor of bearing away the spoils.

92-98. $\delta\varsigma$ $\tau\iota\mu\grave{\eta}\varsigma$, *who lies here on account of my honor*, i. e. who died in defence of my cause. — $\alpha\lambda\lambda\grave{\alpha}$ $\Delta\iota\mu\acute{o}\varsigma$. See N. on 11. 407. — $\pi\rho\delta\varsigma$ $\delta\alpha\acute{\iota}\mu\omicron\nu\alpha$, i. e. *against the will of the deity*.

100, 101. $\delta\varsigma$ $\chi\omega\rho\acute{\eta}\sigma\alpha\nu\tau$, *who may see me giving way to Hector*. — $\epsilon\kappa$ $\Delta\epsilon\acute{o}\phi\iota\nu$ = *with the help of a god*.

110. $\delta\nu$ $\rho\alpha$ — $\delta\acute{\iota}\omega\nu\tau\alpha\iota$. See N. on 13. 180.

121. $\sigma\pi\epsilon\acute{\upsilon}\sigma\omicron\mu\epsilon\nu$ = *let us fight*; literally, *let us hasten, strive*. — $\alpha\acute{\iota}$ $\kappa\epsilon$ $\gamma\upsilon\mu\nu\acute{o}\nu$, *and (try) if we can bear the dead body, though naked* (i. e. despoiled of its armor), *to Achilles*.

131. $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ $\alpha\upsilon\tau\tilde{\omega}$. *to be a great glory to himself*. $\xi\mu\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ denotes the purpose of $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\nu$.

136. $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\epsilon\tau\alpha\iota$, mid. of $\acute{\epsilon}\lambda\kappa\omega$ used transitively. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 137.

144. $\pi\acute{o}\lambda\iota\nu$ refers (according to the Schol.) to the citizens, and $\alpha\sigma\tau\upsilon$ to the walls and houses.

155. $\omicron\acute{\iota}\kappa\alpha\delta$ ' ἵμεν , *we will go home*. The preceding line contains the protasis. — $\pi\epsilon\phi\acute{\eta}\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$, *will shine upon* (= come upon), Epic fut. of $\phi\acute{\alpha}\omega$, as middle.

170-173. $\tau\omicron\acute{\iota}\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\acute{\omega}\nu$, *being such* (as to valor and prudence). This is spoken reprovingly. — $\omicron\acute{\iota}\omicron\nu$ (= $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\tau\omicron\acute{\iota}\omicron\nu$) $\xi\epsilon\iota\pi\epsilon\varsigma$, *because thou hast spoken such things*.

197. $\alpha\lambda\lambda$ ' $\acute{\epsilon}\gamma\grave{\eta}\rho\alpha$, *but the son did not grow old in the armor of his father*. Reference is had to the premature death of Achilles, who was shot by Paris in the last year of the siege.

213. $\iota\nu\delta\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\tau\alpha$ Πηλείωνος , *and to all he appeared shining in the armor of the brave son of Peleus*. As the sense appears to be, *similar to Peleides*, some have adopted the reading Πηλείωνι .

242, 243. $\delta\sigma\sigma\omicron\nu$ $\acute{\epsilon}\mu\grave{\eta}$ $\kappa\epsilon\phi\alpha\lambda\grave{\eta}$ $\pi\epsilon\rho\iota\delta\epsilon\acute{\iota}\delta\iota\alpha$, *as I fear for my own head* (dat. commodi). — $\pi\omicron\lambda\acute{\epsilon}\mu\omicron\iota\omicron$ $\nu\acute{\epsilon}\phi\omicron\varsigma$, *cloud of war*, refers to Hector, although some construct it as governed by $\kappa\alpha\lambda\acute{\upsilon}\pi\tau\epsilon\iota$, in the sense of *tumult of battle*.

254. $\alpha\lambda\lambda\grave{\alpha}$ ἴτω , *but let each of himself* (i. e. of his own accord) *advance*. For this use of $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\varsigma$, cf. Mt. \S 468. 4.

264. $\beta\acute{\epsilon}\beta\rho\upsilon\chi\epsilon\nu$ $\rho\acute{o}\omicron\nu$, *a great wave* (from the sea) *roars against the current* (of the river). — $\beta\omicron\acute{o}\omega\sigma\iota\nu$ poetic for $\beta\omicron\tilde{\omega}\sigma\iota\nu$. — $\xi\acute{\xi}\omega$, *out upon the land*. This is a most beautiful and expressive simile, in which the charge of the Trojans and the resistance of the Greeks, are compared to a mighty billow roaring against the stream of a nobly-flowing river, the extreme shores bellowing and the sea dashing upon the land.

270-273. $\eta\chi\theta\alpha\iota\rho\epsilon$, sc. Κρονίων . — $\mu\acute{\iota}\sigma\eta\sigma\epsilon\nu$ Τρωῆσιν , *and he was*

then unwilling (literally, he detested) that he should become a prey to the Trojan dogs of his enemies. — τῷ, therefore. — ἀμυνέμεν marks the purpose of ὤρσεν.

277-280. ἀλλὰ . . . ἐρύοντο, but (only) drew away the body. — τῶν ἄλλων Δαναῶν limits ὅς. — μετ', after, next to.

290. παρὰ . . . τένοντας, at the ankle around the tenons.

297. ἐγκέφαλος . . . αἱματόεις, and the bloody brain gushed forth from the wound by the haft-hole (of the spear), i. e. the hole in the spear-head, into which the shaft was inserted. Some render παρ' αὐλόν, by the cone, the place in which the crest was inserted in the helmet. Others interpret it, in a stream, as though flowing through an αὐλόν or pipe. This signification is forced and unnatural.

304. Αἶαντος ἀκόντισε. Verbs of aiming are followed by the genitive. In prose with εἰς and with the meaning to hit, they are constructed with the accusative. K. § 273. R. 7. c. — δουρὶ is the dative of the missile.

313. Ἴπποθόῳ περιβάντα, while defending (literally, going around) Hippothous (dat. commodi).

321. ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, contrary to the fateful decree of Jupiter. See N. on 3. 299.

327-330. καὶ ὑπὲρ θιον, even against a god. See N. on 3. 299. — ὑπερδέα, above fear, unterrified.

354-361. ἀλλ' . . . εἶχε, but he was no longer able. — οὔτε . . . ἄλλων, he gave orders that not any one should fall behind the body (of Patroclus). In the next line, they are directed not to fight in front of it before the rest, since by thus doing the defence would be less compact and firm, and they would not be able to succor one another when hardly pressed. Cf. vs. 364, 365. — ἀγχιστίνοι (= ἄγχι ἄλλήλων. Mt. § 446. 8). See N. on χθιξός, 1. 424.

371. εὐκηλοὶ in comparison with those who were fighting about the body of Patroclus. The word is used here adverbially.

384. τοῖς δὲ refers to those who were contending for the body of Patroclus. — πανημερίοις. See N. on 1. 424.

393, 394. τάνυται . . . διαπρὸ (see N. on 5. 66), and it is all stretched throughout. — ὥς οἴγ'—ἀμφοτέροι, thus they on both sides. The simile in which the pulling of the body in every direction, is compared to the stretching of a hide, is very expressive although somewhat homely. Homer, however, looks more to the appropriateness of his images, than to the sources whence they are drawn. — ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ, in a little space.

403, 404. γὰρ introduces the reason why Achilles was yet ignorant of the death of Patroclus. — τό, on this account, i. e. on account of the distance between the place where they fought and the ships.

414-417. τίς, some = each. — τὸ . . . εἶη, that (viz. the yawning of the earth) would be at once far better for us. — ἐρύσαι denotes the pur

pose of μελήσομεν. — κῆδος ἐρέσθαι by getting possession of the dead body.

425. χάλκεον οὐρανόν, *brazen heaven*, is either to be taken literally, in reference to the ideas entertained by the ancients respecting the material and structure of the heavens, or more probably in the metaphorical sense of *hardness, firmness*. Cf. Volck. Hom. Geog. p. 5.

434. ὥστε here takes the indicative, because the comparison states an actual fact. Cf. K. § 343. R. 1. See N. on 10. 183.

457. τὼ δ' βαλόντε, *and they shaking the dust from their manes to the ground*. In the excess of their grief, the horses had bent their heads to the ground, and their manes had become defiled with dust. Cf. vs. 439, 440. — αἰγυπιός, *a vulture*. The verb may be supplied from the preceding context.

470, 471. καὶ ἐσθλάς, *and has taken away thy good senses*. — οἶον πρὸς Τρῶας κ. τ. λ., *how can you alone fight in the foremost throng among the Trojans?*

476. ἐχέμεν τε, *to hold the curbing and force* = to be able to manage and control.

489. ἐφορμηθέντε γε νῶϊ is considered by some as an accusative absolute. But it is better to make it depend on ἐν μαχέσασθαι, which, as Matthiæ (§ 562. 3) remarks, contains the idea of δεξάσθαι. Cf. Butt. § 145. N. 6.

502–506. ἀλλὰ μεταφρένω, *but breathing close on my back*. The reason for this was that in case of need he might have the means of escape near at hand. — ἥ κ' αὐτοῦς—ἀλοίη. “There is a change of construction, which should properly have been ἥ κ' αὐτὸν ἀλῶναι.” Trollope.

514. θεῶν κεῖται, “*lie in the knees of the gods*” = depend on the will of the gods. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated.” Felton. Bothe and Nitzsch (ad Odys. 1. 267) interpret: *in the power of the gods*, on the ground that in the early language, this idea was denoted by the word *knee*.

539. χερείονα, *inferior* to Patroclus.

565. ἀλλ' μένος, *but Hector has the dreadful force of fire*. This may refer to his impetuosity, or to the destructive effect of his valor. — οὐδ' δηϊόων, *nor does he cease slaughtering with his weapon*. For the construction of the participle, cf. K. § 310. 4. (f); S. § 225. 7.

579. διαπρό, *clear through*, literally, *through and out*. Cf. K. § 300. R. 1.

608. τοὶ Τρῶες, *and the Trojans shouted* at the failure of Idomeneus to pierce Hector. How natural are incidents like this introduced.

627. ὅτε νίκην. Instead of this adverbial sentence of time (K. § 337. B), the construction might have been carried on by the participle. Cf. Mt. § 552. Obs. Trollope says that the use of ὅτε, in this passage, is peculiar to Homer, and very rarely employed.

640. *ὅστις* -ἀπαγγείλεις, *who might announce*. The adjective clause is considered as forming a member of the preceding clause expressive of a wish, and therefore takes the optative. Cf. K. § 336. 6.

681. *εἴ που . . . ἴδοιτο*, *if any where you might behold the son of Nestor yet living*.

697. *ἀλλ' οὐδ' ὥς*, *not even thus*, i. e. oppressed with grief.

723. *μάλα μέγᾳλως*, *very greatly*, does not refer as some suppose, to the immense size of Patroclus, but to the force with which Menelaus and Meriones raised up the dead body to bear it away.

740. *τοῖς* refers probably to the two Ajaxes and the other heroes, who were fighting in the rear of Menelaus and Meriones. Cf. v. 752.

753. *οἱ δ'* refers to the Trojans.

760. *περί τ' ἀμφί*, *round about*. Cf. K. § 300. R. 1.

ILIAD XVIII.

12. *ἦ μάλα δῆ*, *surely now indeed*. Achilles foreboded the sad tidings about to be borne to him by Antilochus.

26. *μέγας μεγαλωστί*. The Greeks were fond of placing words together which had a kindred meaning. Cf. S. § 239, 4.

49, 50. *ἄλλαι δ', αἶ κατὰ κ. τ. λ.* "The Nereids were fifty in number, those whom Homer has named being perhaps the most eminent or beautiful." Trollope. — *τῶν . . . σπέος*, *with these was the splendid cave filled*.

66. *περὶ . . . ῥήγνυτο*, *and the wave of the sea was broken around them* (as they emerged from its depths)

86. *αἶδ' ὄφελες*. See N. on 1. 415.

93. *Πατρόκλοιο ἔλωρα*, *the prey of Patroclus*, i. e. the penalty for his slaughter.

95. *οἷ' ἀγορεύεις* = *ὅτι ταῦτα ἀγορεύεις*. Mt. § 480. Obs. 3.

101. *νῦν δ'* is repeated in v. 114, on account of the long parenthesis commencing with *ἐπεὶ οὐ νέομαι, κ. τ. λ.*

133. *ἐπεὶ . . . αὐτῷ*, *since slaughter is near him*, i. e. his death is near at hand.

149. *ὑφ'*, *from*, is to be constructed with *φεύγοντες*, because in it resides the passive sense, *being routed*.

173, 174. *οἱ μὲν* referring to the Greeks and *οἱ δὲ* referring to the Trojans, are in partitive apposition with *οἱ δ'* in v. 172.

192, 193. The great size of Achilles prevented his wearing the armor of any chief except that of Ajax. As it respects the grammatical construction of v. 192, Buttmann (Gram. § 143. 17) remarks that *τεῦ* (for

τίνος) stands where we should expect τοῦ (οῦ), and has arisen out of the simple thought: οὐκ οἶδα, τίνος ἄλλου τεύχεα δύω.

198. ἀλλ' αὕτως, *but thus*, i. e. unarmed.

210. ἅμα καταδύντι, *with the setting sun*.

231. ἀμφι ἔγχεσιν, *among their own chariots and spears*, i. e. they were so crowded and entangled in the rout, that their chariots were overturned, and they were pierced with their own spears. No incident could give a more vivid picture of the terror and confusion, produced among the Trojans by the appearance and shouts of Achilles.

245. πάρος when not used merely as an adverb, is always followed by the infinitive. Cf. K. § 337. R. 5.

257-264. οὗτος ἀνὴρ refers to Achilles. The pronoun is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — πολεμίζειν limits ῥηῖτεροι. Cf. Mt. § 535. b. See N. on 2. 452. — οἶος = ὅτι τοιοῦτος. See N. on 6. 166. — διατέονται, *divide* by their well-balanced and equal forces. The struggle had hitherto been so evenly contested, that neither side could claim the victory.

273-278. κηδόμενοι περ, *though sad* at being compelled to leave the field of war. — τῷ δ' ἄλγιον, *and it will be the worse for him*. ἄλγιον is the comparative of ἀλεγεινός, and is taken by some in the sense of the positive. Cf. K. § 323. R. 7.

291-302. Φρυγίην denotes the direction of ἵκει. — κτήματα περνάμεν' (from πέρνημι, Epic for περάω), "*vendible goods*." Crusius. — οὐ γὰρ ἐάσω, *for I will not permit* you to disclose these counsels. — ὅς = ἐκεῖνος ὅς, of which the antecedent is the omitted subject of δότω. — ἐστίν has for its subject τινα—ἐπαυρέμεν.

309. ξυνός, *common*, i. e. sometimes on one side and sometimes on the other. — Ἐνυάλιος is here put for the fortune of war. — κτανέοντα. For the change of the root-vowel to α, cf. Butt. Ir. Verbs, p. 158.

325. θαρσύνων, *when I encouraged*. See N. on 1. 35.

341. αὐτοί, *we ourselves*, i. e. Achilles and Patroclus.

350-353. λούσαν the body of Patroclus. — ἐς κεφαλῆς, *from head to feet*, i. e. the whole body.

365. ἀμφοτέρων is explained by γενεῇ and οὐνεκα κέκλημαι.

372. ἐλίσσόμενον sustains to the preceding participle the relation of causality. See N. on 1. 168.

378, 379. ἔχον τέλος, *had an end* = were finished. — κοπτὲ δὲ δερσμούς, *and he was cutting the clasps or nails* by which the handles were to be fastened to the tripods.

386. πάρος θαμίζεις, *before this* (i. e. heretofore) *at least you did not come often*. Somewhat similar is our expression, *you are quite a stranger*.

388 διὰ θεάων (i. e. Charis the wife of Vulcan). See N. on 3. 171.

390. ἀψορρόον, *flowing backwards*, "an epithet given to Oceanus, because like a river, it encircled the earth and flowed back into itself." Smith's Crus. Lex.

401. κάλυκας properly signifies, *flower-buds* or *flower-cups*. Hence in this place, it is supposed to be used of *ear-pendants* in the form of a flower-cup. Voss renders it *hair-pins*.

410. ἀκμοδέτοιο, *the anvil-block*, i. e. the large block of wood on which the anvil was placed, when used by the smith. — πέλωρ αἴητον, *a huge monster*. Vulcan is always represented as having a large and muscular frame.

434. γήραϊ λυγρῷ—ἀρημένος (Epic perf. pass. part. defect.), *oppressed with miserable old age*.

453. πᾶν πύλῃσιν, *and all the day they fought around the Scæan gates*. — αὐτῇμαρ, *this very day*.

465. ὅτε ἱκάνοι. See N. on 3. 55.

470. φῦσαι ἐφύσων, *and full twenty (or the whole twenty) bellows blew in the furnace*. χοάνοισιν signifies the cavity before the bellows, where the ore was melted.

477. ἐτέρῃφι, *in the other (hand)*.

480. ἐκ τελαμῶνα, *and from it (i. e. attached to it) a silver belt*. The verb is easily supplied from the preceding context. ἐκ is here a local adverb = ἐξ αὐτῆς.

485-489. ἐν ἐστεφάνωνται, *and in it he formed the constellations* (literally, *signs* by which travellers on land or sea are guided) *with which* (cf. K. § 281. 2) *the heaven is crowned*. — Πληϊάδας, *Pleiades*, a constellation in the hinder part of the Bull. They were changed by Jupiter from nymphs into stars, when they were pursued by Orion. — καλέουσιν, sc. ἄνθρωποι. — ἦτ' δοκεύει, *which turns itself in the same place and watches Orion*, i. e. is directly opposite to Orion. — οἷη δ' ἄμμορος κ. τ. λ. The meaning is that this constellation is the only one always above the horizon. As several other constellations in the latitude of Troy, always remain above the horizon, it is thought by some that Homer includes, in the expression Ἄρκτος (the Bear or Wain), the whole Arctic Circle. These lines are found with some variation in Odys. 5. 270-273.

492, 493. δαΐδων ὑπο λαμπομενάων, *with lighted torches*. — ὑμέναιος, *bridal song*.

501. πεῖραρ ἐλέσθαι, *to obtain the termination (of the contest)=to end the dispute*.

519, 520. ἀμφὶς ἀριζήλῳ, *radiant all around*. — λαοὶ ᾗσαν, *but the people were less in stature*. Cf. K. § 217. 2. — εἶκε, *it appeared, seemed*, 3 pers. sing. imperf. (as aorist) of εἶκω.

529. κτεῖνον μηλοβοτῆρας, *and they killed the shepherds besides*. For the use of κτεῖν, see N. on 13. 800.

536. ἄλλον ἰεεῦτατον, *holding one yet alive who had been recently wounded.*

555. δραγμεύοντες, *collecting in bundles.*

580-585. ὁ δ' ἔλκετο, *and he was dragged away loudly bellowing.*
— τῶ μέν, i. e. the lions. — αἱ δ' refers to the dogs.

593. ἀλφεσίβοιαι, *having many suitors bringing cattle as presents; hence much-wooled.* In 11, 244, we are told that Iphidamus gave to his maternal grandfather, whose daughter he had espoused, one thousand goats and sheep together.

605, 606. κυβιστητῆρε, *tumblers, such as place themselves on their heads, or turn somersets.* — μολπῆς ἐξάρχοντος, *leading off the song to which their movements kept time.* Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 301.

ILIAD XIX.

13. ἀνέβραχε, *clashed, made a clangor.*

21. τὰ μέν is used δεικτικῶς.

32. κῆται. Buttmann says that the change of the old reading κείται to κῆται by Wolf was unnecessary, since κείται served both for the subjunctive and indicative. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 143. — τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, *in the complete year.* So Nitzsch (ad Odys. 4. 86). But Crusius after the Schol. gives to τελεσφόρον the signification *full-perfecting*, because every thing in a year comes to maturity.

39. κατὰ ῥινῶν, *through the nostrils.*

45. καὶ ἴσαν, *these ever went to the assembly.*

72. γόνυ κάμψειν, *will bend the knee, i. e. sit down.*

80. χαλεπὸν ἐόντα, *for it is difficult (to address an assembly) for one however skilled.* For ὦν added to the participle, cf. Mt. § 559.

83-90. Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, *to Peleides will I address myself; literally, point with outstretched hand.* — ἀλλὰ ῥέξαιμι, *but what could I do?*

97. Θῆλυς is feminine. Cf. K. § 215. R.

107-111. οὐδ' ἐπιθήσεις, *thou shalt not execute thy purpose; literally, place or give an end to thy word.* — τὸν (= τοῦτον) is the subject of ἀνάξειν. — τῶν ἀνδρῶν limits ὅς. — οἱ γενέθλης, *who are from the blood of thy family.*

118. ἡλιτόμηνον, *being defective in months, i. e. being born before the full number of months was completed.*

121. ἔπος θήσω, *I will place a certain word in thy mind = I will tell you something.*

140. δῶρι παρ᾽ αὐτοῦ, *and I am here (ἔδε) to present to you all the gifts.* εἰμί is to be supplied in this sentence.

156. νήστιας, *fasting*, is to be constructed with μαχησομένους.

182, 183. οὐ μὲν χαλεπήνῃ, *for it is not to be blamed (= it is not derogatory to his dignity) that a king (literally a kingly man) should conciliate (the one whom he has injured), when he (literally, one, some one) was the first to do wrong.* Such is substantially the interpretation of Damm, Voss, and Crusius, together with most of the ancient interpreters. But Heyne, Passow, Bothe, and Trollope, overlooking the previous context, which exhorts and encourages Agamemnon to moderation, and forgetting that ἀπὸ in composition is intensive (cf. Liddell and Scott, sub voce) as well as privative, refer ἀπαρέσσασθαι to Achilles, and translate, *it is not to be blamed that a royal man is angry, when one is first to insult him.*

195. ἀγέμεν τε γυναῖκας, *to lead forth the women promised by Agamemnon to Achilles.* ἀγέμεν depends on ἐπιτέλλομαι and κελεύω, v. 192.

225. γαστέρι Ἀχαιοῦς, *it is impossible for the Greeks to lament by fasting (literally, by the stomach) one dead.*

247. δέκα πάντα τάλαντα. Aristotle says (Schol. Ven. ad Iliad 23, 269) that the talent of Homer had no precise or definite weight attached to it. Such also is the opinion of Böckh. But the specification of ten talents in this place, and two talents in Odys. 4. 525, as Grote remarks (Clas. Mus. I. p. 6), seems irreconcilable with such an opinion. The weight of the talent evidently was much less in Homer's time than afterwards.

260. ὅστις ὁμόσῃ, *whoever swears a false oath.* The indefinite relative may refer to a plural antecedent. Cf. Butt. § 143. 5. a.

276. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην (for αἰψα), "*and quickly he dispersed the assembly.*" Crus. In Odys. 1. 257, Nitzsch translates, *the quickly-moving assembly.*

284. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, *embracing him; literally, poured about him.* χυμένη, Epic 2. aor. mid. participle of χέω.

293. τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ. See N. on 3. 238.

302. σφῶν ἐκάστη, *but each one (in reality) for her own woes.* There is not a finer touch of natural and tender feeling in the whole Iliad. These females under pretence of weeping for Patroclus, give vent to those tears, which in their captivity they dare not shed for themselves.

314. ἀδινῶς ἀνενείκατο, *he sighed deeply, drew a deep breath.* The Schol. explains it, *he groaned deeply.* But this is shown to be erroneous by Butt. (Lexil. No. 19. § 1).

348. στάζον has the sense of the present, and is therefore followed by the subjunctive ἵκηται. Cf. N. on 3. 105.

356. τοὶ δ', *and they*, i. e. the Greeks.

362. γέλασσε στεροπῆς, *and the whole earth round about shone (literally, laughed) with the splendor of the brass.*

385. εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, *if they would fit him.*

401-403. ἄλλως τεθνήῳτα, *resolve to carry your driver back in safety in a different way (from what you did Patroclus) to the army of the Greeks, when we have had enough of the battle, and not leave him dead as (you did) Patroclus.* Buttmann (Lexil. No. 6. § 6) renders it, *at other times you were accustomed to carry your master back safe, etc.*

417. Δεῶ τε καὶ ἀνέρι, i. e. by Apollo and Paris.

421. καὶ αὐτός, *I myself also.*

424. This spirited line prepares us for the heroic deeds of Achilles, which are now to form the theme of the subsequent books, and in reference to which, every thing thus far in the poem, has been preparatory and of minor importance. The poet now pours his whole soul into the subject. His verse becomes more vigorous and imposing. His similes are more brief, pointed, and distinct. He employs every agency within his reach to illustrate the impetuous, resistless, devastating course of his hero. The reader is hurried with breathless interest through scenes of carnage and death, until he reaches the grand catastrophe, the death of Hector, when the tumult of battle ceases, and incidents of a peaceful and mostly of a pleasing nature, fill up the remaining books of this wondrous and unrivalled composition.

ILIAD XX.

11. αἰθούσῃσιν, *porticoes, galleries.*

13. οὐδ' Ἐνοσίχθων κ. τ. λ. Jupiter had incurred the displeasure of Neptune by recalling him from the assistance of the Greeks. Cf. 15. 158 et seq.

26. Ἀχιλλεύς οἶος, *Achilles alone, i. e. without the aid of the gods.*

44. Τρῶας—γυῖα. See N. on 1. 237.

46-66. These lines graphically express the rage and uproar of battle, when all restraint being withdrawn by Jupiter, the gods mingle in the contest. Mars and Minerva run to and fro, and with loud shouts animate the contending armies. The Father of the gods thunders from above. Neptune shakes the earth and lofty summits of the mountains. Pluto affrighted lest his dominions shall be laid open to the gaze of the gods and men, leaps trembling and with loud cries from his throne. Soon with vast tumult the celestials engage in personal conflict. The wide earth reels, and the high heavens resound on every side (cf. 21, 386).

94. ἦ . . . Ἀθήνης, *I should truly have been conquered by the hands of Achilles and Minerva.* The protasis may be mentally supplied from the preceding context.

106. *ἡέως ἐστίν*, but he (i. e. Achilles) is from an inferior goddess.

131. *χαλεποὶ ἐναργεῖς*, for it is terrible when the gods appear manifestly; literally, for the gods are terrible to appear (=to be seen) manifest, i. e. in their real forms.

152. *ἀμφὶ σέ, ἥϊε κ. τ. λ.*, those about you, O Phæbus the far-shooter, and city-destroying Mars, i. e. Phoebus, Mars, and the auxiliary deities.

172. *ἤν τινα πέφνη ἀνδρῶν*, (to see) if he may slay some one of the men. Cf. K. § 344. R 9.

186. *ἔολπα*, 2 perf. as pres. mid. of *ἔλπω*.

229. *ἄκρον θέεσκον*, they used to run upon the top of the ridge of the hoary sea. This with the preceding hyperbole is employed, to show the extreme swiftness of these steeds.

245-250. *ἑσταότ' δηϊοτῆτος*, who stand in the middle combat of strife and do not commence the contest which they threaten. The ten lines following have been rejected by Heyne as spurious, on the ground that they are unworthy alike of Homer and the character of Æneas. But they are consonant with the spirit of the Homeric age, and with many other passages of the poem, and are doubtless genuine. — *ὅπποῖον ἐπακούσῃς*, whatever word thou speakest, such thou wilt hear, i. e. you will receive measure for measure.

298. *ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων*, being troubled on account of others' (enmities).

302. *μόριμον ἀλέασθαι*, it his fate to escape.

310. *αὐτὸς νόησον*, do you reflect in your mind = do as you shall deem proper.

321-324. *τῷ—'Αχιλῆϊ*. See N. on l. 391. — *προπάροιθε ποδῶν*, before the feet, a proverbial expression for *near by*.

350. *ὅς* refers to *οἱ* in *οἱ θυμὸς* (see N. on l. 104).

370. *ἀλλὰ κολούει*, but part he will accomplish and part he will leave undone (literally, cut short in the midst), i. e. he will not fulfil all his boasts and threats.

390. *ἐνθάδε*, here, (on the Trojan plain), stands opposed to the place of his birth, viz. the Gygæan lake.

424. *ἀνέπαλτο*, leaped up with rage at sight of the one who had slain Patroclus.

434. *ἐγὼ χείρων*, and that I am far inferior to you.

448. *δεινὰ δ' ὁμοκλήσας*, threatening terribly.

467. *οὐ γάρ τι κ. τ. λ.*, for he was not a man of tender feelings nor gentle, but exceedingly fierce.

492. *πάντη εἰλυφάζει*, and the driving wind whirls in every direction (*πάντη*) the flame.

ILIAD XXI.

9. ἐν τατάγω, *and they plunged into it with a great clamor.*
26. πτώσσον, *crouched (through fear) = hid themselves.*
37. ὁ δ' refers to Lycaon.
60. δούρῳς γεύσεται, *he shall taste the point of my spear.*
68. ὁ δ' ὑπέδραμε, *but he ran under it, i. e. the spear.*
75. ἀντὶ αἰδοίῃ, *I am to thee in the place of a revered suppliant.*
i. e. as worthy of your compassion as one who supplicates protection.
- 122-126. οἱ ἀκηδέες, *who careless (i. e. without any concern for thee) will lick the blood of thy wound.* — μέλαιναν φρίχ', *the dark ripple produced by the floating body of Lycaon.*
163. περιδέξις, *using both hands as the right hand; ambidexter.*
204. ἐρεπτόμενοι—κείροντες, *devouring and nibbling.* For the omission of the connective between the participles, cf. Mt. § 557. 3.
221. ἔασον from slaughter.
225. καὶ Ἑκτορι πειρηθῆναι, *and make trial of Hector.*
236. οἱ ἔσαν, *which were in it (i. e. the river) in abundance.*
249. μιν—δῖον Ἀχιλλῆα. See N. on 1. 391.
253. κάρτιστος takes the gender of its subject, instead of the gender of the partitive πετεηνῶν. Cf. K. § 241. 7.
- 262-264. φθάνει ἄγοντα, *and it overtakes even him who leads it.*
 — καὶ λαιψηρὸν ἐόντα, *even though being swift.*
269. πλάζ' καθύπερθεν, *wash his shoulders from above.* This interpretation adopted by Voss, supposes the verb a syncopated form of πελάζω. Crusius is inclined to follow Damm, who refers the verb to πλάζω, *to drive around, cause to wander*, and interprets, *the water shook his shoulders so that he could not go straight on.*
323. τυμβοχοῆς. The mud and sand poured around his dead body, would be a funeral mound sufficient for him.
324. κυκώμενος—θύων, μορμύρων. The asyndeton in these participles denotes the rapid succession of the parts of the action. See N. on 2. 169.
331. Vulcan, the fire-god, is spoken of as the antagonist of the water-god.
355. πνοιῇ—Ἡφαίστοιο, *the blast of Vulcan = the flame of fire.*
360. τί ἀρωγῆς (sc. πρᾶγμα), *what have I to do with contention or assistance?*
364. πάντοθεν ἀμβολάδην, *bubbling up on all sides*, is to be constructed with ζεῖ in v. 362.
385. ἄλλοις in reference to Vulcan and Xanthus.
412. ἐρινύας, *furies*, is here taken in the sense of *curses, reproaches.*
451. νῶϊ βίησατο μισθόν, *wrested (= withheld) from us our hire.* S. § 201. N. 2.

487. εἰ δ' δαήμεναι, *but if you wish to have instruction in war.*
The apodosis, *come on*, may be mentally supplied.

548. ὅπως ἀλάλκοι, *in order that he might avert the heavy fates of death.*

580. πρὶν Ἀχιλλῆος, *before that he had made trial of Achilles.*

599. δόλῳ, *by a stratagem.*

ILIAD XXII.

4. σάκε' ὤμοισι κλίναντες. See N. on 11. 593.

33. ὁ γέρων—ὄγε. See N. on ὄγε, 10. 504.

42. τάχα κείμενον, *quickly should dogs and vultures devour him lying prostrate.*

58. αὐτὸς ἀμερδῆς, *and be thyself deprived of dear life.* ἀμερδῆς is the 1 aor. pass. of ἀμείρω or ἀμέρδω.

76. τοῦτο refers to what has just been said in the previous lines.

87. ὃν refers to the gender implied in φίλον θάλος (= *Hector*). See N. on 5. 640.

110. ἥε πόληος, *or myself gloriously to perish before the city*, i. e. in defence of the city. This soliloquy of Hector is in fine keeping with his character for bravery and patriotism.

126, 127. οὐ θαριζέμεναι, *it is not (a time) now to converse familiarly from an oak or a rock*, i. e. at leisure on indifferent topics. The expression is a proverbial one, the parties being considered as sitting at ease on the trunk of a tree, or a projecting rock, or one sitting and the other standing by.

139. κίρκος—ἐλαφρότατος πετεηνῶν. See N. on 21. 253.

156. ἐπ' εἰρήνης, *in the time of peace*, i. e. before the Greeks besieged the city.

194, 195. ὅσάκι δ' ὀρμήσειε—ἀτξασθαι, *as often as he strove to rush.* For the optative, see N. on 2. 188.

201. ὁ refers to Achilles, and τὸν to Hector. — ὁς stands for the article δ. Cf. Mt. ὅ 484.

220. μάλα πολλά, *very much* = *ever so much*.

241. τοῖον ἅπαντες, *so much do all greatly fear him* (i. e. Achilles).

270. τοι is the *dat. commodi*. See N. on 1. 39.

276. ἀνὰ Ἀθήνη. No one, I think, can read with pleasure this account of the combat between Hector and Achilles, in which by the interposition of Minerva, the advantage is so given to one of the parties that the valor of the other is of no use.

296. ἔγνω, i. e. he knew that his death was determined upon by the

gods. "Habet hæc ellipsis, quo, velut obscuro instantis fati indicio, ter reatur animus legentis." Bothe.

320. φρονέων δίδω, *planning evil to the noble Hector.*

356. ἦ προτιόσσομαι, *knowing thee well, I behold thee*, i. e. I see thee now as I have ever known thee. So Crusius after Passow and Bothe. Various interpretations are given by other expositors.

371. ἀνουτητί, *unwounded*, belongs to οἱ. The idea is that all the Greeks who stood around the body of Hector, each inflicted a wound upon it.

393. ἡράμεθα—ἐπέφνομεν. Emphasis is promoted by the asyndeton.

395. ἀεικέα—ἔργα refers to the dragging of Hector at the chariot wheels of Achilles, which is now about to be related.

401-410. ἀμφι πίλναντο, *and his dark locks were shaken around.* — πάρος χαρίεν, *once beautiful.* — δὲ for the sake of concinnity with πάρος χαρίεν, is put for γὰρ referring to the whole idea of the preceding sentence. — ἀεικίσσασθαι is the object of δῶκεν. — τῷ limits ἐναλίγκιον, and refers forward to ὡς ἄκρης, *and it was most like to this* (viz.) *as if all Ilium, etc.*

414. κυλινδόμενος—ὀνομάζων. See Ns. on 2. 169; 21. 324.

475. ἡ ἀγέρθη, *but when she breathed again, and life was collected in her heart* = when consciousness fully returned.

477. This lament of Andromache is one of the most touching passages to be found in any uninspired writer. Her reference to the condition of Astyanax deprived of his father, is peculiarly affecting. Sorrow and toil will be his lot, even if he escapes the sword of the Greeks. His landmarks will be taken away. No companions will cheer him in his desolate condition. In his want a mere pittance will be granted to him, or he will be rudely pushed aside from the feast with a curse and reproach. He whose home was a palace and whose common food was the richest dainties, will now be reduced to the most abject poverty and wretchedness. From this picture of the sorrows of Astyanax which her imagination calls up, she turns her thoughts again to her husband, whose body will be torn by dogs and devoured by worms, and whose garments fine and graceful, will lie useless in the halls. These, as the only things left to her of him, she determines to consume with glowing fire, and thus pay the last sad tribute to his memory. As Prof. Felton justly remarks, the "picture is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled."

493-495. ἄλλον χιτῶνος, *seizing one by the cloak and another by the coat by way of entreaty.* — χεῖλεα ἐδίηεν (1 aor. of διαίνω), *and he shall moisten his lips, but not wet his palate*, i. e. there shall not be enough to moisten his throat.

ILIAD XXIII.

8. αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν, *with the steeds themselves and chariots = steeds chariots and all.* This is the accessory or accompanying dative.

42. αὐτὰρ ὅγ' ἤρνειτο κ. τ. λ. Among the ancients this was one of the most common symbols of grief. Pope remarks, that "it is just thus that David mourns in the Scriptures: he refuses to wash or take any repast, but retires from company and lies upon the earth." Cf. 2 Sam. 12, 16.

112. ἐπὶ ὀρώρει, *and over them arose (as superintendent) a brave man.* ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. Butt. (Ir. Verbs, p. 195) says that the pluperfect is here employed on account of the metre.

127. ἐπεὶ ὕλην, *when on every side (of the tomb) they had put an immense quantity of wood.*

141. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. In mourning, the Greeks of the earlier ages cut their hair close. Cf. Odys. 4. 198.

164. ἑκατόμπεδον ἔνθα, *an hundred feet (wide) on this side and that = one hundred feet square.*

177. ἐν νέμοιτο, *and he sent in the invincible (literally, iron) strength of fire, that it might feed (upon the pyre and its contents).*

325-328. καὶ δοκέει, *and watches him who goes before.* — οὐδέ ἰε λήσει, *nor shall it escape thee.* — δρυὸς and πεύκης are genitives of material. — τὸ ὄμβρῳ, *which is not rotted with rain.*

334-337. τῷ refers to ζῦλον αὖον (v. 327), and limits ἐγχρίμψας, *pressing on to this = approaching it very closely.* — σχεδὸν to the goal. — τοῖν refers to the horses. — χερσίν, *in thy hands*, is the local dative.

375. ἄφαρ δρόμος, *the race was stretched out by the horses, or the running to the horses was stretched, i. e. the horses stretched on to the race.* — τάδη, Epic 1 aor. pass. of τείνω.

413. ἀποκηδήσαντε. The dual is employed in reference to the speaker and his steeds.

626. ναὶ δὴ κ. τ. λ. "The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of king Amarynceus." Felton.

649. ἦστε is put in the genitive by attraction. Cf. Butt. § 143. 12.

700. θῆκεν ἄεθλα, δεικνύμενος Δαναοῖσι. Thiersch (§ 232. 41) says that Δαναοῖσι belongs to θῆκεν, and with δεικνύμενος we must understand αὐτούς, *bidding them to the games.*

709. ἄν (i. e. ἄνα)—ἀνίστατο is not a mere pleonasm, but the repetition of the preposition (here adverbial in its use) gives emphasis and sprightliness to the idea = *sprang quickly up.*

760-762. ἄς κανών, *as when a shuttle is near the breast of a well-zoned woman.* Bothe supposes τις to be put for τινος in agreement with

γυναικός. Construct στήθεος with ἄγχι to be supplied from the preceding context. — εὖ μάλα, *very skilfully*. — πηνίον, *the shuttle-thread*. — μίτον, *warp*.

851. ἡμιπέλεκκα, *half-axes*, i. e. having only one edge.

879. σὺν λίασθεν, *and its thick* (i. e. thickly-feathered) *wings at the same time sank*. σὺν is here a temporal adverb.

885. βοὸς ἄξιον, *of the value of an ox*.

892. ἤμασιν—ἄριστος, *very skilful in casting the spear*. In this transaction a very delicate compliment is paid to Agamemnon, to whom the prize is adjudged before he contends for it.

ILIAD XXIV.

1. ἀγών, *the assemblage* drawn together to witness the funeral games. Cf. 23. 258.

24–30. This passage is deemed spurious by those critics, who suppose that the story of the judgment of Paris was unknown to Homer.

52. οὐδέ τ' ἄμεινον, *nor better for* (himself), i. e. in the end, the death of Hector will prove of no advantage to him. This meaning appears evident from the following verse, where we may supply and translate, (let him beware) *lest we be avenged on him*, etc.

63. κακῶν ἄπιστε. Juno refers to Apollo's friendship for the Trojans, and to his perfidy in not abiding by his promise to assist the Greeks (cf. 2. 31). Bothe prefers to take ἄπιστε in the sense of *contumax*, *nec obediens*.

79. μείλανι. Bothe edits Μείλαινι, referring it with the old commentators, to a bay of that name between the Thracian Chersonesus and the continent of Thrace.

94. κυάνεον. Thetis took her dark veil, because she was in a state of mourning (cf. vs. 102, 105).

110. τόδε κῶδος of selling the body of Hector.

148. οἶον, μηδέ τις—ἀνὴρ. See N. on 3. 59.

172. κακὸν ὁσσομένη, *meditating evil, with evil purpose*.

197. τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι, *how does this seem to your mind?* = what do you think of this command of Jupiter?

219. ὄρνις = οἰωνὸς vel μάντις. Schol.

234. Θρηῆκες. The Thracians were allies of the Trojans.

253. κατηφόνες is the abstract for the concrete.

265. ἐκ μὲν ἄειραν, "*extulerunt, non evexerunt*." Bothe.

282. πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες, i. e. they were wise and prudent in reference to the affair which they had in hand.

292–294. αἴτει δεξιόν, *and ask for his swift messenger* (=the

eagle) which is the dearest of birds to him, as an omen on the right hand. οἰωνὸν is used figuratively, and οἰωνῶν literally.

304 χέρνιβον, a basin into which the water was poured from the πρόχοος or pitcher.

316. μόρφνον, dark-colored. Various other significations have been given to the word, such as *beautifully-formed, plundering, death-bringing*. Voss renders it: *dwelling in valley and swamp*. Cf. Smith's Crus. Lex.

343. ἀνδρῶν ὕμματα θέλγει, he shuts the eyes of men in sleep, opposed to ὑπνώοντας ἐγείρει in the next verse.

373. οὕτω . . . ἐστὶ, these things are truly so (as thou sayest). Priam refers to the remark of the stranger about his unprotected condition, being aged himself and attended by an aged companion.

385. μάχης, in combat, limits the meaning of ἐπεδεύετ'. S. § 195. 1.

390. πειρᾶ . . . δῖον, hendiadys: *me tentans de Hectore scisitaris?*" Bothe.

407. πᾶσαν ἀληθείην, the whole truth, ~~leaving~~ keeping nothing back.

413. αὐτῶς as when first slain.

440. ἀναΐξας ἄρμα, leaping upon the car.

456. Ἀχιλλεύς . . . οἶος. The poet takes every suitable occasion to extol the strength of his hero.

466. ὑπέρ, for the sake of, by, has here its causal sense.

507. πατρὸς is the causal genitive.

510, 511. "The most pathetic scene in the Iliad is where Achilles is reminded by Priam, in a single word, of his old father Peleus. The hero bursts into a flood of tears at the remembrance, whilst the hoary monarch, crouching at his feet, bewails his son's untimely fate. This scene is the highest effort—the very climax of all Epic poetry. For here the anger of Achilles is consummated. That flaming rage, which neither the storm of battles nor the blood of the Trojans could assuage, and which his tears over the corpse of Patroclus could only slacken, is now suddenly quenched at the remembrance of his aged father, living at home in solitude, and far removed from all this tumultuous discord and contention." Welcker.

560. ἐρέθιζε. The fierce and ungovernable temper of Achilles which kindles at a breath, is here illustrated with great beauty and effect by the poet. The impatience of Priam, or his presumption in taking the lead in the direction of the affair, when as a suppliant he ought to have awaited the time and pleasure of Achilles, caused a sudden burst of irritability, which in a person of less excitableness would have been wholly inexplicable from so slight a cause. Bothe refers his anger to the necessity laid upon him to restore the dead body of Hector, when he had intended, by giving it to the dogs and vultures, to pacify the shade of Patroclus.

630. ὅσος, οἶός τε. See N. on v. 456.

644. It was the custom among the Greeks to spread couches for strangers in the portico of the building. Cf. Odys. 4. 296.

735. "These melancholy forebodings of Andromache respecting Astyanax were eventually realized, according to the tradition of subsequent poets." Trollope.

762. This lament of Helen is very appropriate and affecting. She recurs at once to her own friendless condition, and dwells on the kindness and gentleness with which she had ever been treated by Hector.

804. ὥς ἰπποδάμοιο. "I cannot take my leave of this noble poem," says Cowper, "without expressing how much I am struck with this plain conclusion of it. It is like the exit of a great man out of company, whom he has entertained magnificently: neither pompous nor familiar, yet without much ceremony. I recollect nothing among the works of mere man, that exemplifies so strongly the true style of great antiquity." Trollope remarks that the close of the *Paradise Lost*, will be thought by some to contest the palm of elegant simplicity with its more primitive rival:

"Some natural tears they dropp'd, but wiped them soon;
The world was all before them, where to choose
Their place of rest, and Providence their guide:
They hand in hand, with wandering steps and slow,
Through Eden took their solitary way."

REFERENCES

TO

PROFESSOR HADLEY'S GREEK GRAMMAR.

NOTE.—In a few instances, the Homeric words are cited according to Dindorf or Bekker, in preference to Wolf.

- 1, 1. Μῆνι-ν, 157 ; ἄειδε (Att. ᾄδε), 32 D e. 379 ; θεά (without ᾧ), 543 a ; Πηληϊάδεω, 136 D b. 466 ; Ἀχιλῆος, 40 D. 189 D. 564. 2. οὐλομένην, 28 D. 785 ; μυρί', 257 fin. ; Ἀχαιοῖς, 1 D ; ἄλγε', 176 D ; ἔθηκεν, 78 c. 3. ἰφθίμους, 209 a ; Ἀἶδι, 202 D, 22. 65 D ; προΐαψεν, 307 D. 705. 4. αὐτοῦς (in contrast with ψυχάς), 669 b ; δὲ ἐλώρια, 67 D d (perhaps 67 D a). (pred. acc.) 556 ; τεῦχε, 307 D. 425, 15. (repeated action) 701 ; κύνεσσιν, 202, 9. 154 D b. 5. οἰωνοῖσι, 140 D b ; ἐτελείετο, 370 D b. 696. 6. ἐξ οὗ, 813 a ; δῆ (w. rel.), 851 ; τὰ (as art.) πρῶτα, 524. 552 a ; διαστήτην, 307 D. 511 b ; ἐρίσαντε, 717 a fin. 7. τέ . . καί, 855 a ; ἄναξ, 23 D. 67 D a.
- 1, 8. ἄρ, 73 D ; σφωέ, 233 D ; θεῶν, 559 ; ἔριδι, 608 ; ξυνέηκε, 403 D, 1 ; μάχεσθαι, 765. 9. Λητοῦς, 193 ; ὁ γάρ, 239 D. 525 γ fin. ; βασιλῆϊ, 595 b fin. ; χολωθείς, 708. 789 c. 10. νοῦσον, 24 D c. 139 e ; ᾤρσε, 442, 11. 345 D ; ὀλέκοντο, 442 D, 8 ; λαοί, 146 D. 11. οὔνεκα, 869, 3 ; τόν (well-known), 527 a ; ἠτίμησ', 70. 706 ; ἀρητῆρα, 459. 12. ἦλθε, 38 ; θεός, 457 c ; νῆας, 189 D. 13. λυσόμενος, 268. 689. 789 d ; θυγάτρα, 173 D ; φέρων, 788 a ; ἄποινα, 201 a. 14. στέμματ', 461 a ; ἐκηβόλου, 86 D. 67 D e. 482 ; Ἀπόλλωνος (cf. l. 75), 88 D. 15. χρυσέφ, 37 D. 86 D ; ἀνά (w. dat.), 635. 16. δύω, 255 D ; κοσμήτορε, 459 ; λαῶν, 565.
- 1, 17. Ἀτρεΐδαι (cf. Ἀτρεΐδα, l. 16), 517 ; εὐκνήμιδες, 227 D. 481. 18. θεοί, 37 ; δοῖεν, 716. 721 ; ἔχοντες, 785. 19. ἐκπέρσαι, 764 c. 776 ; Πριάμοιο, 140 D ; πόλιν, 88 D ; οἴκαδ', 203. 20. ἐμοί (not μοί), 232 ; λῦσαι . . ἄζόμενοι, 784 ; τά (dem.), 239 D. 22. ἄλλοι (beside Agam., l. 24), 538 e ; μέν (foll. by ἀλλά, l. 24), 862 a fin. 23. αἰδεῖσθαι, 764 b. 774 ; θ', 72 ; δέχθαι, 408 D, 36. 24. Ἀτρεΐδῃ, 86 D, 1. 595 b ; ἦνδανε, 23 D ; θυμῷ, 500 b fin. 25. ἀφίει, 403, 1. 505 b ; ἐπ(ι)-ἔτελλεν, 477. 616. 26. μή, 833 ; κοίλῃσιν, 129 D ; νηυσί, 11 D ; κιχείω, 404 D d. 720 b. 27. ὕστερον, 224. 228 ; αὖτις, 65 D. 28. νύ, 79 D. 105 D. 867, 3 ; τοί, 233 D ; χραίσμη, 448 D, 19.

720 d. 29. ἐγώ, 86 D; πρίν (not conj.), 878; μίν, 233 D. 551; ἔπεισιν, 405, 1 a. 30. ἡμετέρῳ, 86 D, 1; οἴκῳ, 23 D; Ἀργεῖ, 176 D; τηλόθι, 203 D; πάτρης, 125 D, 2. 589. 31. ἐποικομένην, 544 d; ἀντιόωσαν, 370 D a. 32. σαώτερος, 210 D. (than if you stay) 662; κέ, 873 b. 741; νέηαι, 363 D.

1, 33. ὥς, 250 D; ἔφατ', 404 D, 2; ἔδδεισεν, 409 D, 5; μύθῳ, 595 b. 34. παρά, 648 a; πολυφλοίσβοιο, 209. 35. πολλά, 226. 552 a; ἀπάνευθε, 79 D; κιών, 440 D, 5; ὁ (as art.) γεραιός, 524. 221 b. 36. ἀνακτι, 500 c; τόν (rel.), 243 D; ἡύκομος, 227 D fin. 37. κλυθι, 408 D, 28; μεῦ, 233 D. 576; ἀμφιβέβηκας, 712. 38. Τενέδοιο, 581 a; τὲ ἱφι ἀνάσσεις, 67 D a. 39. εἴ ποτέ τοι, 104 b. 109. 597; ἐπ(ι)-ἔρεψα, 616. 745; νηόν, 146 D. 40. δῆ, 851 b; πίονα, 221 d; μηρί', 201 a; κατ(ὰ)-ἔκηα, 616. 434 D, 1. 41. ἡδ', 855; τόδε, 679; ἐέλδωρ, 23 D a. 153 D. 42. τίσειαν, 349 b. 721. 854; Δαναοί, 1 D; βέλεσσιν, 154 D b. 55 D. 611.

1, 44. κατ', 631 a; Οὐλύμποιο, 28 D; καρήνων, 202 D, 24; κῆρ, 549 a. 45. ὥμοισιν, 612; ἀμφηρεφέα, 88 D. 176 D. 46. ἐκλαγξαν, 428, 12. 47. αὐτοῦ (in contrast w. οἷστοί), 669 b; κινηθέντος, 414. 790 a; ἥϊε, 405 D, 1; εἰκώς, 23 D. 603. 48. μετὰ (as adv., to the midst), 615. 49. δεινῇ, 488 a; βιοῖο, 564. 50. οὐρῆας, 24 D c; μέν . . αὐτάρ, 862 a fin. 51. αὐτάρ, 864, 4; αὐτοῖσι (sc. ἀνθρώποις), 669 b; ἔχεπευκές (having sharp point), 480. 52. βάλλ' (αὐτούς), 881. (repeated action) 701; αἰεῖ, 24 D c; νεκύων, 563; θαμειαί, 219 D fin. 54. δεκάτῃ (sc. ἡμέρᾳ), 509 b. 613; ἀγορήνδε, 203 D; καλέσσατο, 344 D. 55. τῷ γάρ (cf. ὁ γάρ, l. 9), 595 a; ἐπί, 618 a; θῆκε, 505 b; θεά, Ἥρην, 125 D, 2. 56. Δαναῶν, 576; ῥά, 865; θνήσκοντας, 799; ὀρᾶτο, 312. 57. ἤγερθεν, 355 D c. 58. τοῖσι, 601; δ', 862 b; ἀνιστάμενος, 688; πόδας, 549 a.

1, 59. ἄμμε, 233 D; -πλαγχθέντας, 328 b; οἶω, 422 D, 15. 60. ἀπονοστήσειν (conclusion, with two conditions, conforms to last and principal one: *we shall have to return—should we escape death—if war and plague together are to oppress*), 745. 751; εἴ κεν (Att. εἰάν) w. opt., 748 fin. 61. εἰ δῆ, 851; θαμᾶ, 443 D, 1. 375. 62. ἄγε δῆ, 851; ἐρειομεν (pres. subj. for ἐρέωμεν), 424 D, 9. 347 D. 370 D b. 63. ὀνειροπόλον, 479 a, καὶ γάρ τ' (for the dream also), 870 d. 856 a; ὄναρ, 201 b. 64. κ' εἴποι, 722; ὅ τι (wh), 552 a. 825. 113 a; τόσσον, 241. 40 D. 552 a. 65. εἴτ', 831; ὅγ', 850; εὐχολῆς, 577 a. 66. αἴ κεν, 830 fin.; ἀρνῶν, 202, 2; κνίσσης . . ἀντιάσας, 574 c. 67. βούλεται (subj.), 347 D; ἡμῖν, 597. 68. ἦτοι, 852, 12; τοῖσι, 601. 69. Θεστορίδης, 466. 70. ἦδη, 409, 6. 23 D. 86 D fin.; τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα, 406 D, 1. 524. 71. νήεσσ', 189 D. 597; Ἴλιον, 551. 72. ἦν, 238; τήν, 243 D; οἶ, 671 b; πόρε, 706. 73. σφίν, 233 D. 79 D. 105 D; ἀγορήσατο, 335 D; μετέειπεν, 450 D, 8.

1, 74. κέλει, 363 D; Δί (cf. l. 578), 88 D. 75. ἐκατηβέλετα, 136 D b. 76. τοιγάρα, 867, 5; ἐγών, 79 D; σύ, 667; συνθεο, 363 D. 401 c;

ἄμοσσον, 344 D. 77. ἦ μὲν, 852, 10; πρόφρων . . ἀρήξειν, 775. 488 c; ἔπε-
 σιν, 78 c. 78. ἦ, 852, 10; χολωσέμεν, 359 D. 775; μέγα, 226. 79.
 Ἀργείων, 1 D. 581 a; κρατέει, 370 D b; οἶ (not ῶ), 818 d. 23 D. 86 D, 2.
 80. βασιλεύς, 508 a; ὅτε, 758. 759; χώσεται, 347 D; ἀνδρί, 595 b fin.; χέρηϊ,
 223 D, 2. 81. εἶπερ, 850, 3. 747 b; καί (even, repeated in l. 82), 856 b.
 82. ἀλλά τε, 856 a; ὄφρα τελέσση, 877, 7. 760 a. 83. εἰσὶ, 238 D; εἰ,
 830; σαώσεις, 431 D, 5.

1, 85. θαρσήσας, 708; εἰπέ, 366 b. 23 D; οἴσθα, 409, 6. 23 D. 86.
 μά, 545; ῶτε, 856 a; Κάλχαν, 158 e. 87. εὐχόμενος, 789 b. 88. οὐτις,
 252; ζῶντος, 790 a. 89. σοί (not τοί), 233 D; κοίλῃς (cf. l. 26), 129 D b.
 90. Δαναῶν, 559; οὐδ' (not even), 858 b; ἦν, 872. 91. πολλόν, 219 D.
 552 a. 92. θάρσησε, 708; ἀμύμων, 27. 96. τοῦνεκ', 68. 97. πρίν
 . . πρίν, 769 fin. 878 fin.; λοιμοῖο, 580. 98. δόμεναι, 400 D e. 774; ἐλικώ-
 πίδα, 171 D; κούρην, 24 D c. 125 d. 100. μίν, 233 D. 109; πεπίθοιμεν,
 384 D. 722. 103. μένεος, 575. 104. ὅσσε, 201 D a; οἶ, 598 b; λαμ-
 πετόωντι, 370 D a; εἵκτην, 409 D, 7. 23 D. 105. Κάλχαντα, 854; πρῶ-
 τιστα, 224 D. 228; κάκ', 100. 547 c.

1, 106. κακῶν, 565; οὐ πώποτε, 848 b. 107. τὰ κάκ', 535 a; φρεσί,
 500 b; μαντεύεσθαι, 776. 767. 108. εἶπες ἔπος, 86 D fin. 110. τοῦδ',
 679. 111. ἐγώ, 667; κούρης, 563; Χρυσήϊδος, 466; ἀγλά' (cf. l. 23), 100.
 112. ἔθελον (augmented?), 422, 9 a; αὐτήν (in contrast w. ἄποινα), 669 b.
 113. οἴκοι, 205; καὶ γάρ (for even before Cl.), 870 d; Κλυταιμνήστρης, 583.
 114. ἀλόχου, 500 c; οὐ ἑθέν ἐστι, 104 b. 109. 233 D; χερείων, 223 D, 2.
 115. δέμας, 201 D b. 549 b; οὐδέ, 858 a; οὔτε . . οὔτε, 859; οὔτε τι, 848 a;
 ἔργα, 23 D. 116. καὶ ὥς (notwithstanding this), 250 D; δόμεναι, 505 b.
 117. βούλομ', 70 D. 854; σόον, 210 D; ἔμμεναι, 406 D, 1. 118. αὐτίχ',
 72. 119. ἔω, 406 D, 1. 739; ἐπεί, 869, 2; οὐδέ (not even), 858 b. 120.
 ὅ, 868 b; μοί, 597; ἄλλη, 509 a.

1, 122. κύδιστε, 222 D; φιλοκτεανώτατε, 221 a. 123. γάρ (can you
 ask this? for how), 870 b. 124. οὐδέ τί που, 109. 848 a; πὸν ἴδμεν, 23 D.
 46 D; ξυνήϊα, 488 a. 496; πολλά, 488 b. 125. τὰ μὲν, 243 D; πολίων ἐξ
 ἐπράθομεν, 186 D. 104 a. 383 D. (or πολίων ἐξεπράθομεν, 583); τά, 239 D;
 δέδασται, 434 D, 4. 126. παλίλλογα (so as to be again collected), 488 b;
 ἐπαγείρειν, 763. 127. πρόες, 401 b. 128. τριπλῇ, 258 D c. cf. 258 b.
 208. 608; ἀποτίσομεν, 435, 5; ποθί (= πού, perchance), 248 D. 129. δῶσι,
 361 D. 747 a; Τροίην, 500 d; ἐξαλαπάξαι, 328 D b.

1, 131. μὴ δὴ (w. imper.), 851; δὴ οὕτως, 37; πέρ, 850, 3 fin. 132.
 νόω, 144 D. 612; παρελεύσεαι, 363 D. 133. ἐθέλεις followed by ὄφρ' ἔχῃς,
 739, and by ἦσθαι, 764 b; ἔμ', 232. 100. 134. δευόμενον, 422 D, 4.
 135. εἰ μὲν δώσουσι, 745. (καλῶς ἔσται) 753 a. 136. ἄρσαντες, 447 D, 15;
 ὅπως, 756. 137. δώωσιν, 400 D i; δέ, 862 b; κέν ἔλωμαι, 450, 1. 720 e.
 138. τεόν, 238 D; Ὀδυσῆος, 40 D. 189 D. 139 κέν, 710 b; κεχολώσεται,

712 a; ὄν, 551; ἴκωμαι, 757. 760 a. 140. μεταφρασόμεσθα, 355 D d, αὐτίς, 65 D. 141. νῆα, 189 D; ἐρύσσομεν, 344 D. 347 D; ἄλα, 172 a; δῖαν, 207 D. 142. ἀγείρομεν (aor.), 347 D. 143. θείομεν, 400 D i; ἄν, 73 D. 616. 144. βήσομεν, 416, 2; ἀρχός, 489 b; ἀνήρ (appos. w. εἰς τις), 500 d; βουληφόρος, 479 a. 488 a. 146. ἐκπαγλότατ', 221 a. 147. ἡμιν, 232; ἰλάσσεαι, 444, 5. 347 D. 363 D; ἱερά (cf. l. 99), 28 D; ῥέξας, 789 b.

1, 148. ὑπόδρα (perhaps for ὑποδρακ), 75; ἰδών, 23 D. 149. ὦ μοι, 599; ἀναιδείην, 553 a; ἐπιειμένε, 440 D, 1. 150. πρόφρων, 488 b, c; ἔπεσιν, 500 b fin.; πείθεται, 720 c. 151. δδόν, 547 b; ἐλθέμεναι, 359 D. 765; ἀνδράσιν, 602. 152. Τρώων, 160 c; ἡλυθον, 450 D, 2; αἰχμητῶν, 128 D a. 153. μαχησόμενος, 422 D, 10. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 226. 342. 491. 535), 910; οὔτι, 848 a; μοί, 595 c. 154. οὐ γὰρ πώποτ', 848 b; μέν, 852, 13. 155. ἐριβόλακι, 218; βωτιανείρη, 218 D. 156. ἐπειή (= ἐπεὶ ἦ), 86 D. 157. οὔρεα, 28 D; σκιδέντα, ἠχῆεσσα, 214 D. 470, 5. 158. σοί, 602; ἐσπόμεθ', 424, 8; χαίρης, 740 a. 159. ἀρνύμενοι, 702 fin.; κυνῶπα, 135. 160. πρόσ, 653 b; τῶν, 518 b. 576. 161. δῆ, 851 b; μοί, 597; αὐτός (pred.), 775. 162. ἐπι, 102 D b; πόλλ', 100; (δ) δόσαν, 818 c; υἷες, 202 D, 17. 163. μέν, 852, 13; σοί (= σοῦ γέρα), 603 a; ἴσον, 23 D; ὀππότ', 40 D. 758. 759. 165. τὸ πλεῖον, 528 a; πολέμοιο, 559. 166. δασμός, 460 b. 167. τὸ (as art.) γέρας, 524. 527 c; ὀλίγον, 509 a. 168. ἐπήν, 759; κεκάμω, 384 D; (others read ἐπεὶ κε κάμω;) πολεμίζων, 800. 169. εἶμι, 405, 1 a; φέρτερον, 223 D, 1. 662. 170. ἵμεν, 405 D, 1; σ' (σοί), 70 D. 597. 171. ἄτιμος ἐών (pred.), 775; ἄφενος, 201 D b.

1, 173. τοί, 598 b; ἐπέσσονται, 426 D, 9. 712; ἔγωγε, 850, 1 fin. 174. εἵνεκ', 24 D c. 626, 8; ἐμεῖο, 233 D; πάρ' (for πάρα), 102 D a. (not for παρά) 100. 175. κέ, 710 b; μητίετα, 136 D a. 176. ἔχθιστος, 222; ἐσσί, 406 D, 1. 55 D. 105 D. 177. τοί, 595 c; φίλη, 508 a. 511 h. 178. καρτερός, 57 D; σοί, 111 b; ἔδωκεν, 706. 179. σῆς, 129 D b. 180. Μυρμιδόνεσσιν, 154 D b. 597; σέθεν, 233 D. 576. 181. κοτέοντος, 789 f; τοί, 595 b; ὦδε, 239 a. 679. 182. ὥς, 875 c; ἔμ', Χρυσήϊδα, 553. 184. κ' ἄγω, 720 e. 185. αὐτός, 669 b; εὖ εἰδῆς, 23 D. 186. ὄσσον, 40 D. 825 b. 187. ἴσον, 547 c; ἐμοί, 603; φάσθαι, 404 D, 2; ὁμοιωθήμεναι, 359 D. 414; ἄντην, 622.

1, 188. Πηλείωνι, 466 a; ἦτορ, 153 D. 201 D b. 189. στήθεσσιν, 500 b fin.; μερμήριξεν, 328 D b. 190. ἦ . . ἦε (l. 192), 831 a; ἐρυσσάμενος, 689. 23 D. 191. ἀναστήσειεν, 737; ὁ δ' (un-Attic), 525 γ; ἐναρίξοι (better ἐναρίζαι or ἐναρίζοι), 328 D b. 262 D. 192. παύσειεν, 688. 193. ἕως (pronounced εἶος or ἦος), 248 D; ὥρμαινε, ἔλκετο, 701. 194. ἔλκετο, 312. 419, 19; ἦλθε δ', 862 b. 195. οὐρανόθεν, 203 D; ἦκε, 403, 1. 196. ὁμῶς, 864, 8; θυμῶ, 612; φιλέουσα, 789 c. 197. κόμης, Πηλείωνα, 574 b.

198. φαινομένη, 688. 199. δάμβησεν, 708. 200. δεινώ, 471. 488 b; οἶ, if masc., 595 b, if fem., 598 b; φάανθεν, 396 D. 355 D c. 517. 201. μίν, ἔπεα, 553; φωνήσας, 708. 717 a; πτερόεντα, 214 D. 470, 5.

1, 202. τίπτ', 38 D; εἰλήλουθας, 25 D. 203. ἦ, 828 b; ἴδῃ, 450, 4 a. 204. ἐρέω, 450 D, 8; τελέεσθαι, 374. 412 b. 264 D. 205. ἦς, 238. 129 D. 854; ὑπεροπλήσι, 129 D. 518 c; ὀλέσση, 720 e. 206. αὐτε (different from l. 202), 864, 3. 207. παύσουσα, 789 d; πίθαι, 295 a. 363 D. 688. 210. ἔριδος, 580; ἔλκεο, 363 D. 723 a. 211. ὥς-περ, 876, 2; ἔσεται, 406 D, 1. 504 d. 213. καί (even, w. τρίς τόσσα), 856 b; τοί, 605; παρέσσεται, 406 D, 1. 214. ἴσχεο, 332. 688. 216. χρή, 764 b fin.; σφωῖτερον, 238 D; εἰρύσσασθαι, 405 D b. 217. καί-περ, 874, 3. 795 f; κεχολωμένον, 712; ἄμεινον, 223, 1. 175 a. 662. 508 a. 504 d. 218. ἐπιπείθεται, 757; τ(οί), 70 D. 852, 11; ἔκλυον, 426 D, 8. 707; αὐτοῦ, 669 c. 219. ἦ, 404, 1; ἀργυρέῃ, 208; σχέθε, 411 D. 220. κουλέον (cf. l. 194), 24 D c; ὤσε, 448, 11; οὐδ', 858 a. 221. Οὐλυμπόνδε, 28 D; βεβήκει, 311 a. 712. 222. μετά, 645 a. 223. ἐπέεσσιν, 608.

1, 225. κραδίην, 57 D. 226. ἅμα, 602 b; θωρηχθῆναι, 414. 227. ἀριστήεσσιν, 189 D. 228. τέτληκας, 408, 6. 712; εἴδεται, 450, 4 a fin. 229. ἦ, 852, 10; λώϊον, 223 D, 1. 230. ἀποαιρεῖσθαι, 553; ὅστις, 510 b. 810; σέθεν, 108. 589; (ἂν) εἶπῃ, 759. 231. δημοβόρος, 479 a; βασιλεύς, 541 fin. 232. ὕστατα, 228; ἂν λωβήσαιο (sc. εἰ μὴ οὐτιδανοὶ γένοιντο), 752. 233. ἐπὶ μέγαν, 87 D; ὄρκον, 547 b. 234. ναὶ μά, 545. 235. φύσει, 416, 3; τομήν, 455 c. 236. ἀναθελήσει, 432 D, 6; ἔ (= αὐτό), 671 b. 23 D; ἔλεψεν, 706. 237. φύλλα, 500 b fin.; αὐτε, 864, 3; μίν (neut.), 233 D. 238. οἶτε, 856 a; θέμιστας, 202 D, 7. 239. εἰρύαται, 405 D b. 240. Ἀχιλλῆος, 566; υἱας, 551. 241. πέρ, 850, 3 fin. 242. εὐτ', 877, 2; ὑφ', 656 b. 243. πίπτωσι, 758; ἔνδοθι, 203 D. 244. ὅτ' (= ὅτι?), 70 D; οὐδέν, 255 D fin. 547 c. 245. ποτί (= πρός), 652; γαίῃ, 132 D. 612. 246. χρυσείοις, 24 D c. 208; ἥλοισι, 607; πεπαρμένον, 432, 13. 247. τοῖσι, 601. 248. ἡδυεπής, 219 D; ἀνόρουσε, 442 D, 11 fin. 249. μέλιτος, 166. 585; γλυκίων, 222 D; ῥέεν, 371 b. 250. τῷ, 601; δύο γενεαί, 517; ἀνθρώπων, 560. 251. ἐφθίαθ', 435, 6. 355 D e; οἶ, 105 a. 602 b; τράφεν, 355 D c. 252. ἡγαθέῃ, 28 D. 117 b; τριτάτοισιν, 253 D. 643.

1, 255. γηθήσαι, 367 e. 511 h. 748. 256. κεχαροίατο, 432 D, 21. 357 D. 257. σφῶϊν, 233 D. 570; τάδε, 544; (or, σφῶϊν, 576; τάδε, 547 c;) μαρναμένοιιν, 443 D, 4. 140 D a. 258. οἶ, 517. 503 a; βουλήν, 549 b; Δαναῶν, 583. cf. 581; ἐστέ, 111 c; μάχεσθαι, 764 b. 259. ἀλλά, 863 b; ἐστόν, 111 d. 260. καί (even), 856 b; ἀρείοσιν, 223 D, 1; ὑμῖν 586 a. 261. ἀνδράσιν, 602; ὠμίλησα, 706. 262. οὐ γάρ πω, 848 b; τοίους, 241; ἀνέρας, 173 D; ἴδωμαι, 450, 4 a. 720 e. 833 fin. 263. οἶον Πειρίθοον, (= οἶος Πειρίθοος ἦν), 816. 265. Θησέα, 189 D; ἐπι(φ)είκελον, 23 D; ἄθανάτοισιν, 28 D. 266. κάρτιστοι, 57 D; δῆ (w. superl.), 851; κείνοι,

- 240 D 267. μὲν . . καί, 862 a fin. ; ἔσαν, 406 D, 1. 269. μέν, 852, 13
 270. καλέσαντο, 689 ; αὐτοί, 669 b. 271. ἔμ' αὐτόν, 100. 235 D. 272.
 βροτοὶ ἐπιχθόνιοι, 488 b. 53 D ; μαχέοιτο, 422 D, 10. 722. 273. βουλέων,
 128 D b. 576 ; ξύνιεν, 400 D d. 274. ὕμμες, 233 D. 15 D. 275.
 ἀποαίρεο (for -έεο), 370 D b. 276. ὥς οἱ, 105 a. 277. Πηλείδῃ, ἔθελ',
 37 D ; βασιλῆϊ, 602. 278. ἔμμορε, 432 D, 25 ; τιμῆς, 574 a. 279.
 σκηπτουῖχος, 479 a fin. 280. γείνατο, 449 D, 1. 416, 8. 281. ἀλλ',
 863 a. 283. λίσσομ', 505 b ; Ἀχιλλῆϊ, 87 D. 595 d (or, perhaps, 595 a) ;
 μεθέμεν, 403, 1. 359 D. 776. 284. πολέμοιο, 565.
 1, 286. ναί, 852, 14 ; μοῖραν (not -ην), 125 D, 2 ; εἶπες, 706. 288.
 πάντων, 160 b. 581 a ; πάντεσσι, 154 D b. 597. 289. πᾶσι, 160 b. 595 a ;
 ἄ, 510 c. 810. 549 c ; τιν(ά), 773. 290. εἰ, 745 ; μὲν αἰχμητήν, 556. 293.
 γάρ (referring to *implied* thought), 870 a ; δειλός, 471 ; καλεοίμην, 750.
 294. εἰ δὴ, 851 ; σοί (emphatic and accented, cf. l. 297), 232. 233 D ; πᾶν,
 161 ; ἔργον, 549 c ; ὅ τι, 40 D. 113 a ; εἵπης, 757. 296. οὐ . . ἔτι, 848 b.
 297. ἐνὶ φρεσί, 627. 618 a ; σῆσιν, 129 D a. 298. οὗτοι, 852, 11. 299.
 σοί, 602 ; τῷ (= τινί), 244 b ; μ' (αὐτήν), 553 ; δόντες, 717. 300. μοί, 598.
 301. τῶν (= τούτων, repeats τῶν ἄλλων), 680 ; φέροις, 722 ; ἀέκοντος, 32 D e.
 483 b. 23 D. 791 b. 302. εἰ δὲ (βούλει), cf. 508 b ; μήν, 852, 13 ;
 πείρησαι, 335 D. 367 e ; γνῶσι, 400 D i. 505 d. 303. αἶψα, 854 ; τοί,
 598 b ; δουρί, 202 D, 5.
 1, 305. ἀνστήτην, 73 D ; λῦσαν, 517. 306. εἵσας, 23 D a. 307. καὶ
 οἷς, 23 D. 308. ἄλαδε, 203 D ; προέρυσσεν, 420 D, 12. 686. 309. ἐς-
 ἔκρινεν, 616. 705 ; εἰκοσιν, 23 D a. 310. ἐς-βῆσε, 416, 2. 311. ἀν(ἀ)-
 εἶσεν, 431 D, 6 ; ἀρχός, 457 c. 540. 312. κέλευθα, 200 D. 313. ἄνωγεν
 (plur.), 351 D. 315. ἔρδον, 428, 14. 316. ταύρων, 560 ; ἁλός, 563.
 317. κνίσση, 125 D, 2 ; οὐρανόν, 551. 319. τήν, Ἀχιλλῆϊ, 595 a. 321.
 οἷ, 598 ; ἔσαν, 517. 323. χειρός (αὐτήν), 574 b ; ἐλόντε (pred.-part.)
 ἀγέμεν, 784. 717. 324. δώρῃσιν, 400 D i ; δέ, 862 b ; ἔλωμαι, 720 e. 325.
 ῥίγιον, 223 D, 10. 222 D fin. 175 a. 662. 326. προῖει, 403, 1 ; κρατερόν (cf.
 l. 178), 57 D. 327. βάτην, 408 D, 1. 331. ταρβήσαντε, 708 ; αἰδομένω,
 448, 1. 332. προσεφώνεον, 517. 544 d ; ἐρέοντο, 424 D, 9.
 1, 335. ἄσσον, 229 D. 337. Πατρόκλεις, 199 D. 338. σφῶϊν (en-
 clit., not σφῶϊν), 233 D ; ἄγειν, 765 ; αὐτῷ, 669 a (not 234 fin.) ; μάρτυροι,
 202 D, 11. 517. 339. πρὸς θεῶν, 653 a. 340. τοῦ (*that*), 239 D ; εἰ
 ποτε, 747 b. (if written with full stop before it), 883 ; δὴ αὖτε, 37 D. 341.
 χρειῶ, 24 D c ; ἀμῦναι, 367 e. 765. 342. ἄλλοις, 597 ; ὁλοιῇσι, 24 D c.
 343. οἶδε νοῆσαι, 802 ; πρόσσω, 40 D. 229. 344. οἷ, 599 ; σόοι, 210 D.
 488 c. ; μαχέοιντο (pres. opt.), 740 b : Thiersch proposes μαχέονται (fut. ind.),
 756. cf. 357 D. 347. ἵτην, 405 D, 1. 348. ἀέκουσ', 488 c ; γυνή, 500 d fin.
 349. δακρύσας, 708 ; ἐτάρων . . νόσφι, 589. 79 D. 350. θῖν' (= θινί), 100
 (others read θῖν', = θῖνα) ; δρόων, 370 D a ; οἶνοπα, 23 D. 351. ὀρεγνύς,

442 D, 18. 352. ἐπεί (causal), 877, 5; πέρ . . πέρ (place μινυνθάδεν and τιμήν in emphatic contrast), 850, 3. 353. ὄφελλεν, 432 D, 12. 703. 354. οὐδέ (not even), 858 b; ἔτισεν (not from τίνω), 435 D, 5. 706. 355. ἐλών, 788 (not 797); ἀπούρας, 408 D, 19. 357. πότνια, 218 D. 359. ἄλός, 590 b; ἡὔτ', 876, 7; ὁμίχλη, 508 c. 360. πάροιθ', 79 D; αὐτοῖο, 589. 361. κατέρεξεν, 43 D. 362. σέ, 551; φρένας, 500 b. 363. εἶδομεν, 409 D, 6. 23 D. 356 b.

1, 365. οἶσθα, ταῦτ' εἰδυίη (better ταῦτα ἰδυίη), 409, 6. 368. σφίσιν (reflexive and orthotone), 671 b. 232. 643. 370. αἶθ', 864, 3. 380. τοῖο, 239 D. 381. ἤκουσεν, 379; ἦεν (ὁ γέρων), 504 b. 382. Ἀργείοισι, 618 a; νύ, 867, 3. 383. ἐπασσύτεροι, 224 D. 488 c; κῆλα, 500 d fin. 384. ἄμμι, 233 D. 386. πρῶτος, 488 c. 387. Ἀτρείωνα, 466 a. 388. δῆ, 851 b. 391. ἔβαν, 408 D, 1. 392. κούρην, 500 d. 393. γέ, 850, 1; περίσχεο (take hold of him all round, and thus *guard, protect*), 574 b; ἐῆος, 227 D. 394. Δία λίσαι, 87 D; τι, 347 c. 395. ἔπει, 607; ὦνησας, 403, 6. 745. 396. πολλάκι, 259. 80 D fin.; σέο, 576 a; ἐνί, 87 D. 397. εὐχομένης, 799; ἔφησθα, 356 a; Κρονίῳ, 466 a. 597. 398. οἴη (pred.), 775. 399. ξυνδῆσαι, 420, 1. 367 e. 400. Ποσειδάων, 26 D. 401. ὑπελύσαο, 363 D; δεσμῶν, 200. 580. 402. ὦχ', 72. 227 D; καλέσας', 789 b. 403. Βριάρεων, 146 D. 149 a. 37 D. 556; δέ τε, 856 a. 404. αὐτε, 864, 3; βίη, 609. 405. ὅς (dem.), 243 D; κύδεϊ, 611 a; γαίῳ, 439 D, 5. 406. οὐδέ τ', 856 a. 407. τῶν, μίν, 576. 554; μνήσασα, 444, 6; λαβέ, 366 b; γούνων, 202 D, 3. (by the knees) 574 b. 408. αἶ κεν, 830 fin.; ἐθέλησιν, 361 D; Τρώεσσιν, 595 b. 409. ἔλσαι, 345 D. 432 D, 22. 23 D; Ἀχαιοῦς, 500 d fin. 410. ἐπαύρωνται, 447, 5. 574 d.

1, 413. δάκρυ, 199. 514. 414. τί, 552 a; αἰνά, 226. 415. αἶθ' ὄφελες, 721 b fin. 416. μινυνθα (as pred.), 492 h; μάλα δ(ε)ήν, 87 D. 417. περί, 650 b. 418. ἔπλεο, 424 D, 35; τῷ (therefore), 611; αἶση, 608. 419. τοί, 597; ἐρέουσα, 789 d. 420. εἰμ', 405, 1 a; αἶ κε, 830 fin. 421. νηυσί, 605. 422. Ἀχαιοῖσιν, 595 b fin.; ἀποπαύεο (cf. l. 192), 688. 423. γάρ (accounts for l. 426), 870; Αἰθιοπῆας, 199 D fin. 424. χθιζός, 488 c; ἔποντο, 312. 425. δωδεκάτη, 509 b; τοί, 599; ἐλεύσεται, 450, 2 a. 426. δῶ, 201 D b. 427. πείσεσθαι, 688. 428. ἀπεβήσετο, 349 D; αὐτοῦ, 590 a. 429. ἐϋζώνοιο, 227 D; γυναικός, 577 a. 430. βίη, 608; ἀέκοντος, 791 a, b; ἀπηύρων, 504 c. 432. δῆ, 851 b; λιμένος, 589. 433. ἐν, 618 a. 434. ἰστοδόκη (fr. δέκομαι), 65 D. 480; προτόνοισιν, 607; ὑφέντες, 403, 1. 435. προέρεσαν, 47 D. 430, 4. 437. ἐκ-βαῖνον (they went out, one after another), 701; ἐπί, 618 a. 87 D. 438. βῆσαν, 416, 2. 439. ἐκ-βῆ (single act), 705. 441. πατρί, 595 a; τίθει, 401 h.

1, 443. σοί, 232. 233 D; ἀγέμεν, 765. 444. ἱλασόμσθα, 347 D. 355 D d. (cf. l. 100) 88 D. 446. χαίρων (with joy), 788 a. 447. τοί, 239 D. 448. ἔστησαν, 416, 1. 449. οὐλοχύτας, 201 a. 450. μεγάλ', 226.

453. ἡ μὲν δὴ (better than ἡδη μὲν), 852, 10, 13. 851 b. 454. τίμησας, 307 D (not τιμήσας, 367 b); ἐμέ, μέγα, 87 D; ὕψας, 363 D. 458. ἐΰξαντο, 706. 459. αὐέρυσαν (prob. for αἴφερυσαν, = αν(α)-φερυσαν, fr. ἀνερύω), 73 D. (object implied) 505 b. 460. ἐξέταμον, 435 D, 9. 461. δίπτυχα (prob. acc. sing. of δίπτυξ: subj. κνίσσην), 488 b. 463. παρ' αὐτόν, 618 a. 669 c; χερσίν, 612. 464. μῆρ' (cf. l. 40), 201 a; ἐπάσαντο, 448, 8. 465. τᾶλλα, 99; ἀμφ' (w. dat.), 637. 466. ἐρύσαντο, 420 D, 12. 467. τετύκοντο, 425 D, 15. 468. δαιτός, 575. 469. ἐξ-έντο, 403, 1; ἔρον, 169 D. 470. κρητῆρας, 24 D a; ποτοῖο, 575. 471. πᾶσιν (ποτόν), 595 a; δεπάεσσιν, 612. 472. πανημέριοι (cf. l. 592), 482. 488 c. 473. κοῦροι, 500 d fin. 474. φρένα, 549 a.
- 1, 475. ἥμος, 248 D. 877, 4; ἥελιος, 65 D. 476. δὴ τότε, 851 c; παρά (along by), 648 a. 477. ἡριγένεια, 219 D; φάνη, 414; Ἡώς, 182. 65 D. 478. καί (even), 856 b. 479. ἴκμενον, 46 D. 408 D, 45. 480. στήσαντ', 689. 416, 1. 481. μέσον, 536. 482. στείρη, 605; πορφύρεον, 208; ἵαχε, 309. 483. ἔθεεν, 371 b; διαπρήσσουσα, 24 D a; κέλευθον, 200 D. 486. τάνυσσαν, 433 D, 5. 487. ἐσκίδναντο, 443 D, 8. 489. Πηλέος, 189 D. 37 D. 490. πωλέσκετο, 410 D; κυδιάνειραν, 218 D. 491. φθινύθεσκε, 410 D. 411 D; κῆρ, 549 a. 492. αὖθι (= αὐτόθι, = αὐτοῦ, l. 428), 203 D. 493. τοῖο, 496; δυωδεκάτη, 253 D. 494. ἴσαν, 405 D, 1. 495. λήθετ', 437, 5 a. 576. 496. ἀνεδύσετο, 349 D; κῦμα, 544 c fin. (per haps 551). 497. ἡερίη, 488 c; οὐρανόν, 551. 498. ἄλλων, 589. cf. 626, 5. 501. σκαιῇ, 509 b; δεξιτερῇ, 221 D; ὑπ', 656 a.
- 1, 503. εἴ ποτε δὴ, 745. 851 b. 505. ὠκυμωρώτατος, 221 a; ἄλλων, 586 c. 506. ἔπλετ', 424 D, 35. 508. μητίετα, 135. 509. τίθει, 401 b. 510. τίσωσιν, 760 a; ὀφέλλωσιν, 345 D fin.; τέ ἐ, 23 D. 511. νεφεληγερέτα, 136 D a. 512. ὥς . . ὥς, 875 b; ἡψατο, 691; γούνων, 574 b. 513. ἔχετ', 691; ἐμπεφυυῖα, 386 D. 416, 3; εἶρετο, 424 D, 9; δεύτερον, 257. 228. 514. νημερτές, 482; ὑπόσχεο, 438, 6. 515. ἀπόειπ', 23 D. 366 b; ἐπι δ(φ)έος, 102 a. 87 D. 516. ὅσον, 825 b fin.; ἀτιμοτάτη, 221 a; θεός, 118. 517. ὀχθήσας, 717 a. 518. ἐργ' (ἔσται), 508 a. 23 D; ἐφήσεις, 403, 1. 521. καί τέ μέ φησι, 109. 856 a; μάχη, 612; Τρώεσσιν, 544 b. 522. ἀπόστιχε, 425, 10. 716 a; νοήση, 739. 523. κὲ μελήσεται, 710 b. 524. κεφαλῇ, 607; πεποίθης, 417. 526. τέκμωρ, 153 D. 201 D b; ἐμόν (sc. word, saying), 496; παλινάγρετον, 488 b. 527. ὅ τι (antec. indetermin., same as subj. of ἐμόν), 510 c; κατανέωσω, 757. 528. ἡ, 404, 1; κῦανέησιν, 28 D; ὀφρύσι, 607. 530. κρατός, 202 D, 24.
- 1, 531. διέτμαγεν, 425 D, 18. 355 D c. 414. 517. 532. ἄλτο, 408 D, 33; ἀπ' (from upon), 623. 533. Ζεὺς (ἄλτο, but properly ἔβη), 882; ἀνέστην, 355 D c. 368 b. 534. ἐξ (from within), 624; σφοῦ, 238 D. 535. ἀντίοι, 488 c. 536. μὲν (w. ἡγνοίησεν: anticipation of οἷ in l. 537), 726. 537. ἡγνοίησεν, 24 D c; ἰδοῦσ', 789 c; συμφράσσατο, 47 D. 539. κερτο

μίοισι, 509 c. 607. 540. τίς δὴ αὖ, 37. 851; δολομήτα, 135. 541. ἀπονόσφιν (cf. l. 349), 79 D. 589; ἐόντα (not ἐόντι), 776 fin. 542. κρυπτάδια, 496; οὐδέ τί πώ μοι, 109. 848 a, b. 543. πρόφρων, 488 c; ὃ τι νοήσης, 759. 545. μὴ δὴ, 851; ἐπιέλπεο, 23 D. 546. εἰδήσειν, 409 D, 6; χαλεποὶ ἔσονται (εἰδέναι, = χαλεπὸν ἔσται εἰδέναι αὐτούς), cf. 777. 547. κ' ἐπεικές (ῆ), 508 a; ἀκουέμεν, 774. 763. 548. οὔτε, 843; πρότερος (ἢ σύ), 662. 549. ἐθέλωμι, 361 D. 550. μήτι, 848 a; ταῦτα ἕκαστα (instead of τόνγε μῦθον), 496. cf. 514 d fin.

1, 552. ποῖον, 826 a. 553. λίην, 24 D a. 554. ἄσος, 246 D; ἐθέλησθα, 357 D. 555. δείδοικα, 409 D, 5; μή, 743. 557. λάβε (σε) γούνων, 505 b. 574 b. 558. τῇ, 595 a; ὥς, 733. 875 d. 559. τιμήσης, 720 e; πολέας, 219 D. 37 D. 561. ὅτεαι, 363 a; λήθω, 437, 5. 544 a. 562. ἔμπης, 24 D a. 563. μᾶλλον (than before), 662. 222 a; ἐμοί, 601. 565. κάθησο, ἐμῷ, 67 D c. 566. μή . . οὐ χραίσμωσιν, 720 d; ὅσοι θεοί, 809, 3. 567. ἰόνθ', = ἰόντα (με), 505 b; ἐφείω, 400 D i. 569. καθῆστο, 406, 2. 368 b. 570. Οὐρανίωες, 466 a. 571. ἦρχ', 691. 572. ἐπὶ ἦρα φέρων (= ἦρα ἐπιφέρων), 201 D b. 573. οὐδ' ἔτ', 848 b; ἀνεκτά, 424, 11 a. 574. ἐριδαίνετον, 436 D, 15. 576. ἦδος, 201 D b. 577. καὶ αὐτῇ περ (though of herself), 669 a. 795 f; νοεούση (intrans.), 684 a. 578. Δί, ὕφρα, 67 D c. 579. νεικείησι, 370 D b; ἤμιν, 232. 597. 580. εἵπερ . . . στυφελίξαι (conclusion, στυφελίξει, omitted), 883. 581. στυφελίξαι (ἡμᾶς), 328 D b. 505 b. 582. σὺ . . καθάπτεσθαι, 784. 583. ἴλαος, 210 D.

1, 584. ἀναίξας (Att. ἀνάξας), 32 D e. 586. τέτλαθι, 409 D, 10. 589. χραισμεῖν (aor.), 448 D, 19; ἀργαλέος . . ἀντιφέρεσθαι, 777. 590. μεμαῶτα, 409 D, 9. 360 D. 591. ποδός, 574 b; τεταγών, 384 D. 592. ἡμαρ, 550 a; ἡελίω, 602 b; καταδύντι, 416, 4. 788 a. 593. κάππεσον, 73 D; ἐν, 618 a. 596. μειδήσασα, 717 a; παιδός, 580; χειρί, 612. 598. οἰνοχόει (different from οἰνοχοεῖ), 98. 472 c. 599. ἐνώρτο, 442 D, 11; γέλως, 169 D; θεοῖσιν, 605. 600. ποιπνύοντα, 472 k. 601. μέν (foll. by αὐτάρ, l. 605), 862 a fin. 603. οὐ μέν (ἐδεύετο), 852, 13. 508 c. 605. φάος, 166 D. 606. κακκείοντες, 73 D. 378 D; ἕκαστος, 500 b. 607. ἦχι, 248 D. 879, 4. 608. ἰδυήσι, 409 D, 6. 610. κοιμᾶθ' (customary), 701; ἰκάνοι, 757. 760 c. 611. καθεῦδ', 368 b fin.; παρά (adv.), 615; Ἡρη, 508 c.

2, 1. ἵπποκορυσταί, 218 a. 2. εἶδον, 422, 7; οὐκ ἔχε (did not continue to hold), 701. 3. ὥς (how) τιμήση, 735 b (others read τιμήσει, 737). 5. ἦδε, 513 c. 6. πέμψαι (in app. w. ἦδε), 766. 8. βάσκ' ἴθι, 444 D, 11. 9. ἐλθών (pred.) . . . ἀγορευέμεν, 784. 11. κερηκομόωντας (or κάρη κομόωντας), 202 D, 24. 549 a. 370 D a. 12. πανσυδίη, 52; κὲν ἔλοι, 722. 15. λισσομένη, 789 b; ἐφῆπται, 368 b. 16. τόν (that), 239 D. 20. Νηληϊῶ,

468. 189 D; *νῆι*, 202 D, 17. 21. *τῷ* (customary), 701. 22. *εἰσάμενος*, 450, 4 a fin. 23 D a. 603; *προσεφώνεε*, 544 d. 24. *παννύχιον*, 488 b, c. *βουληφόρον*, 488 a. 479 a. 25. *ἐπιτετράφεται*, 392 a, D; *μέμηλεν*, 422 D, 11. 26. *ξύνες*, 403, 1; *τοί*, 595 d. 27. *σεῦ*, 576. 232; *έών*, 789 f. 33. *ἐκ*, 624 c. 34. *εὐτ'*, 877, 2; *ἀνήη*, 400 D i.
- 2, 35. *τελέεσθαι*, as in 1, 204; *ἔμελλον*, 308 D a. 515 b. 711. 39. *ἐπ'* (as adv., *in addition*, to former sufferings), 615. 40. *διά* (*through*, the course of), 630 a. 41. *ἔγρετο*, 384 D fin.; *ἀμφέχυντ'*, 408 D, 32. 42. *ὀρθωθείς*, 414. 43. *δὲ μέγα*, 87 D. 44. *ποσσί*, 47 D; *ὑπὸ λιπαροῖσιν*, 87 D. 46. *πατρώϊον*, 32 D e. 49. *Ζηνί*, 202 D, 6; *φόως*, 166 D; *ἐρέουσα*, 789 d. 52. *τοί*, 239 D. 53. *γερόντων*, 560. 54. *Πυλοιογενέος*, 473 b fin. 205; *βασιλῆος*, 523 b. 56. *δειός*, 854; *ἐνύπνιον* (= *ἐν ὕπνῳ*), 226. (better, perhaps, *ἐνύπνιος*, 488 c.) 57. *διά*, 630 a; *μάλιστα* (repeated in *ἄγχιστα*), not quite like 665 b. 58. *ἄγχιστα*, 229 D. 59. *πρὸς-ἔειπεν*, 553. 71. *ἀποπτάμενος* (*in swift flight*), 788 a fin. 408, 5. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. ll. 24. 165. 228. 449) 910. 72. *δωρήσομεν*, 347 D. 73. *ῆ*, 608 (or *ῆ*, instead of *δ*, 513 c). 74. *πολυκλήϊσι*, 171 D. 75. *ὑμεῖς . . ἐρητύειν*, 784; *ἄλλος*, 500 b.
- 2, 77. *ἡμαθόεντος*, 28 D. 80. *τόν*, 239 D; *ἔνισπεν*, 450 D, 8. 746. 750 fin. 81. *ψεῦδος*, 489 b. 506. 556; *φαῖμεν*, 348 D; *μᾶλλον* (than if he had not said it), 662. 83. *ἀλλ'*, 863 b. 84. *ἐξ* (prop. *ἐξ*), 104 a; *ἦρχε*, 691. 85. *ἐπανέστησαν*, 416, 1. 87. *ἔθνεα*, 23 D; *εἴσι*, 405, 1. 497 b; *μελισσάων*, 560. 88. *νέον*, 226. 89. *εἰαρινοῖσιν*, 28 D. 470, 4 fin. 90. *ἄλις*, 23 D; *πεποτήαται*, 355 D e. 424, 19 a. 712. 91. *ἄπο*, 102 D b. 92. *ἡϊόνος* (Att. *ῆόνος*), 32 D e. 93. *δεδήει*, 434 D, 3. 95. *τετρήχει*, 428, 8. 96. *λαών*, 790 c; *σφέας*, 37 D. 97. *εἰ*, 830 fin.; *ἀϋτῆς*, 580. 98. *σχοίατ'*, 357 D; *ἀκούσειαν*, 349 b. 99. *σπουδῇ*, 25 D. 608; *καθ' ἑδρας*, 632 d. 100. *παυσάμενοι*, 688. 101. *τεύχων*, 800. 104. *Ἑρμείας*, 133. 32 D e. 24 D c; *πληξίππῳ*, 476 b. 480, 1. 105. *Πέλοψ* (in app. w. *δ*), 500 d. 106. *πολύαρνι*, 481. cf. 202, 2. 107. *Θυέστ(α)*, 136 D a; *λεῖπε* (*was leaving*, i. e. gave him a *still continued* possession), 701; *φορῆναι*, 371 D c. 765. 109. *τῷ*, 607; *ἐρεισάμενος*, 717 a; *Ἀργείοισι*, 605.
- 2, 110. *Ἄρῃος*, 202 D, 1. 111. *ἄτρη*, 605. 112. *δς*, 822; *πρίν* (not conj.), 878. 113. *ἐκπέρσαντ'* (dat. or acc.; prob. acc.), 70 D. 776 fin.; *ἄπονέεσθαι*, 28 D. 114. *νῦν* (gives the time, not of *βουλεύσατο*, but of an implied *οἶδ' ὅτι*), cf. 868 a; *βουλεύσατο*, 690 a. 115. *δυσκλέα* (prop. *δυσκλεᾶ*), 178. 98. 86 D. (better, perhaps, *δυσκλεῖ* Ἄργος, 178 D.) 116. *ὑπερμένει*, 88 D. 482 b. 117. *κάρηνα*, 202 D, 24. 119. *ἐσσομένοισι*, 601; *πυθέσθαι*, 776. 121. *πόλεμον*, 547 a; *πολεμίζειν* (in app. w. *τόδε*), 766. 123. *κ' ἐθέλοιμεν*, 748. 124. *ὄρκια ταμόντες*, 546. 125. *ἐφέστιοι*, 482 a. 126. *δεκάδας*, 258 d; *διακοσμηθεῖμεν*, 348 D. 127. *ἐλοίμεθα*, 591; *οἶνοχοεύειν*, 472 d. 765. 129. *πλέας*, 223 D, 5. 130. *Τρώων*, 585.

131. ἐγχέσπαλοι, 479 a fin.; ἄνδρες, 489 a. 132. πλάζουσιν, 328 b; εἰῶσ', 370 D a. 133. Ἰλίου, 561. 134. δῆ, 851 b; βεβάασιν, 409 D, 2. 135. σέσηπε, 417; λέλυνται, 515 b. 136. ἡμέτεραι, 512 b. 137. εἶατ(αι), 70 D. 406 D, 2; ποτιδέγμεναι, 408 D, 36; ἄμμι, 601. 139. εἵπω, 720 e (or, perhaps, 758). 140. φεύγωμεν, 854; πατρίδα, 218 D.

2, 142. ὄρινεν, 442 D, 11 fin. 143. πληθύν, 202 D, 28; ἐπάκουσαν, 706. 144. κύματα (κινεῖται), 508 c. 145. πόντου, 500 d; τ(οί), 70 D. 852, 11. 146. ὥρορ', 511 h. 707. 147. ὅτε (ἄν), 759. 148. λάβρος, 488 c; ἐπ(ί)-ἡμύει (sc. λήϊον), 504 b; ἀσταχύεσσιν, 607. 149. τῶν, 560; ἀλαλητῶ, 608. 150. ἔπ', 102 D b; ἐσσεύοντο, 308 D; ποδῶν, 589; κονίη, 88 D. 151. ἀειρομένη, 432, 2. 154. ἰεμένων, 791 a. 155. Ἀργείοισιν, 601; ὑπέρμορα, 226; ἐτύχθη, 425, 15. 746. 159. φεύζονται, 412 a. 377. 160. καὶ δέ, 73 D; εὐχολήν, Ἑλένην, 556; κέν (κατα)λίποιν (*could they leave?* nearly = fut. ind.), 722 b. 162. αἴης, 132 D. 165. μηδέ τ' ἔα, 856 a. 169. Δί, 603. 87 D; μῆτιν, 549 b. 88 D. 170. ἔσταότ', 409 D, 1. 416, 1; ἐϋσσέλμοιο, 40 D. 171. κραδίην, 500 b fin. 172. ἀγχοῦ, 229 D.

2, 182. θεᾶς, 562; ὕπα, 544; (or, perhaps, θεᾶς, 576; ὕπα, 547 b;) φωνησάσης (*when she spoke*), 717 a. 183. θέειν, 765. 184. οἶ, 602; ὀπήδει (diff. fr. ὀπηδεῖ), 98. 185. Ἀτρεΐδew, 587 f. 186. οἶ (*for him*, as interested and concurring in the action), 601. 188. μέν (answers to δέ in l. 198), 862 a; κιχείη, 404 D d. 189. τὸν δ', 862 b; ἐρητύσασκε, 410 D; παραστάς, 717 a. 190. ὥς, 104 a; δειδίσσεσθαι, 763. 191. ἄλλους, 538 e fin. 192. σάφα, 227 D; οἶος, 825 b fin. 193. πειράται (not -ῆται), 24 D a. 195. ῥέξη, 720 d; κακὸν υἱας, 555. 198. δήμου, 559. 200. μῦθον, 576 a. cf. 1, 396, but also 2, 143. 203. μέν, 852, 13. 204. ἀγαθόν, 522. 205. ἔδωκε (obj. *it*, sc. βασιλεύειν, implied in context), 505 b; but ἔδωκε σκῆπτρον, if l. 206 is genuine. 209. ἡχῇ, 608. 210. αἰγιαλῶ, 612.

2, 213. ἦδη, 409, 6. 214. ἐρίζεσθαι, 765. 215. ἀλλ' (ἐρίζων εἰπεῖν, *to say in contention*, suggested by ἐρίζεσθαι), 881; Ἀργείοισιν (*in view of the Arg.*), 601. 216. δὲ ἀνὴρ, 67 D d. 540; ὑπὸ Ἰλίον, 23 D. 217. φολκός, 854; οἶ, 598 b. 218. συνοχωκότε, 424 D, 11. 219. ἐπενήνοθε, 321 D. 220. Ἀχιλῆϊ, Ὀδυσῆϊ, 40 D; μάλιστ', 665 b. 221. νεικείεσκε, 370 D b. 410 D. 222. ὀξέα, 547 c; κεκληγώς, 428 D, 12; τῶ, 595 b fin. 223. νεμέσσηθεν (*took offence*), 708. 224. μακρά, 226. 225. τέο, 244 D; ἐπιμέμφεαι, 577 a; χατίζεις, 575. 226. χαλκοῦ, 584 b. 227. Ἀχαιοί, 489 a. 506. 228. πρωτίστῳ (diff. from πρώτιστα, 1, 105), 488 c fin. 229. κέ, 710 b. 230. υἱος (not υἱός), 202 D, 17; ὄν, ἄποινα, 556. 232. γυναικα (ποθέεις, understood from ἐπιδεύειν), cf. 882; μίσγειν, κατίσχειν, 347 D. 234. ἀρχὸν ἐόντα (τινά), 506. 774; κακῶν, 590 a. 235. Αἰαίδες, cf. 467 c. 236. οἴκαδ' ἐπερ (*straight home*), 850, 3. 237.

- γέρᾱ, 182 D; πεσσέμεν, 429, 1. 238. ἦ, ἦε, 831 a; ἦ ῥά τί οἱ χ', 109; better, ἦ ῥά τί οἱ χῆμεῖς (for καὶ ἡμεῖς, *we also*, beside his own force), 68 a; οὐκί, 65 D. 239. ἔο (refl.), 671 b. 23 D. 87 D. 241. Ἀχιλῆϊ, 598; φρεσίν, 612; μεθήμων (ἐστὶν Ἀχ.), 508 a. 242. λωβήσαιο (sc. εἰ χολώσαιτο), 752.
- 2, 245. ἡνίπαπε, 427 D, 20. 246. Θεροῖτ(ᾱ), 135; ἐὼν ἀγορητής (pred. to σύ), 506. 248. σέο, 111 b; φημί, 108; χερειότερον, 223 D, 2. 249. ὅσοι, 510 b. (rel. sentence = gen. part.) 810. 250. τῷ, 611; ἀνὰ στόμ', 636 fin.; ἀγορεύοις, 722 b fin. 252. ὅπως (*how*), 825 a. 253. ἦ, ἦε, 831 a. 254. Ἀτρεΐδῃ, 595 b. 255. διδοῦσιν, 400 D h. 258. ἀφραίνοντα, 799; εἴ κε κιχήσομαι (prob. aor. subj.: conclusion μηκέτ' . . ἐπείη, dependent also on a further condition, l. 261), 747; ὥσπερ (ἀφραίνεις), 508 c. 259. μηκέτ', 80 b. 848 b. 834; Ὀδυσῆϊ, 598; κάρη, 202 D, 24; ὥμοισιν, 605; ἐπείη, 721. (in place of imper. in conclusion) 747. 745. 260. κεκλημένος εἶην, 393. 712. 261. ἀπὸ-δύσω (*cause to put off*), 416, 4. 553-4; φίλα εἶματα, 23 D. 262. χλαῖναν, 500 b; αἰδῶ, 181-2. 263. (σὲ) αὐτόν (in contrast with εἶματα), 669 b. 264. ἀγορήθεν, 203 D; ἀεικέσσι, 483 b. 266. πληξεν (a single blow), 705; οἶ, 601. 268. ὑπο, 102 D b. 269. ἀχρεῖον, 547 c fin. 270. ἡδύ, 547 c. 23 D; γέλασσαν, 379. 271. εἵπεσ-κεν (denotes *repeated* saying, though not by the same speaker), 410 D. 272. ἔοργεν, 322 D. 23 D. 273. ἐξάρχων, 789 b. 274. μέγ', 226; ἄριστον, 488 b. 275. ὅς, 822; τόν, 239 D; ἐπεσβόλον, 479 a. 276. θήν, 852, 9. 278. πληθύς, 202 D, 28. 514 a; πτολίπορθος, 479 a fin. 279. παρά (adv.), 615. 280. ἀνώγει (plup.), 409 D, 11. 281. θ' (repeated in πρῶτοί τε: redundant), 72. 282. ἀκούσειαν, 739.
- 2, 285. ἐλέγχιστον, 222 D; δέμεναι, 400 D e; βροτοῖσιν, 601. 286. ἦνπερ (which, *however*, they assumed, = ὑποστάντες περ), 850, 3. 288. ἐκπέρσαντ' (see τοί, l. 286, and cf. l. 113), 776 fin. 289. ὥστε, 876, 4 a; ἦ . . τέ (instead of ἦ . . ἦ), 860 a. 290. νέεσθαι, 764 b. 291. ἀνιθέντα, 335 D. 774 fin.; ἀνιθέντα νέεσθαι (prop., to have one's return *preceded* by a time of trouble), 717. 763. 292. καὶ γάρ (*for if he stay even one month*), 870 d; θ', 852, 11. 70 D; μένων, 789 e. 293. ὄνπερ, 251 fin. 294. εἰλέωσιν, 37 D. 759. 295. ἡμῖν, 601 a; εἵνατος, 253 D; περιτροπέων, 785. 296. μιμνόντεσσι, 449, 3. 154 D b. 297. ἀσχαλάαν (cf. ἀσχαλάα, l. 293), 370 D a. 371 a. 764 c. 298. τοί, 852, 11; κενεόν, 774 fin. 299. τλήτε, 408, 6; δαῶμεν, 447 D, 10. 300. ἦ, ἦε, 831 a. 301. ἐστέ, 111 a. 302. μάρτυροι, 202 D, 11; οὐς μή, 761. 835. 303. χθιζά (ἦν, *it was yesterday*, lit., they were things of yesterday), 508 a. 494. 518 a. 304. ἡγερέθοντο, 411 D. 305. ἀμφί (adv.), 615. 306. ἔρδομεν, 307 D. 307. πλατανίστῳ, 117 b. 308. ἐφάνη, 414; δράκων (explanatory of σῆμα), 854. 309. φόωςδε, 203 D. 166 D. 310. βωμοῦ, 580; ὄρουσεν, 442 D, 11 fin. 312. πετάλοις, 605; ὑποπεπτηῶτες, 428 D, 7. 314. ἐλεεινά, 547 c;

τετριγῶτας, 428, 16. 360 D. 315. ἀμφεποτᾶτο, 424, 19 a. 316. τήν, πτέρυγος, 574 b; ἀμφιαχυῖαν (no redupl.), 318 D. 424 D, 33. 317. αὐτήν, 669 b. 318. ἀρίζηλον, 488 b; ὅσπερ, 251 fin. 319. λαᾶν, μίν, 202, 10. 556. 320. θανμάζομεν, 307 D; οἶον, 815. 321. ὥς, 875 b. 322. δ', 862 b. 324. τέρας, 168 D. 325. ὅου, 243 D. 328. πτολεμίζομεν, 328 D b; αὐθι (= αὐτόθι = αὐτοῦ, l. 332), 203 D. 329. εὐρυάγυιαν, 481. 330. τῶς, 250 D; δῆ (w. dem.), 851 a; τελεῖται (are in course of fulfilment), 696. 332. αὐτοῦ, 590 a; εἰσόκεν, 877, 7.

2, 334. ὑπ', 656 b. 335. ἐπαινήσαντες, 420 D, 4. 717 a. 336. ἱππότα, 136 D a. 337. ᾠγοράσθε, 28 D. 339. πῇ, 248. 608; βήσεται, 511 h. 340. ἐν πυρί (pred.), 492 h; γενοῖατο, 721. 341. ἐπέπιθμεν, 409 D, 15. 343. ἐόντες, 789 f. 345. Ἀργείοισι, 597. 346. ἓνα καὶ δύο, 500 c; Ἀχαιῶν, 589. 347. αὐτῶν (masc.), 564. (perhaps αὐτέων, sc. βουλῶν, 565.) 348. πρίν (cf. l. 344), 88 D; πρὶν . . πρίν, 878 fin. 349. εἴτε, ἦε (= ἦ, ἦε), 831 a; ψεῦδος, 489 b. 350. κατανεῦσαι (sc. ὑπόσχεσιν), 505 b. 353. ἀστράπτων (as if ὅτι κατένευσε Κρονίων stood in l. 350), 886. 356. τίσασθαι, 435, 5; Ἑλένης (connected with Helen, as object or cause), 565 or 566. 359. πότμον, 46 D; ἐπίσπῃ, 424 D, 8. 360. ἄναξ, 158 D. 361. ἀπόβλητον, 398. 362. κατὰ, 632 d. 363. φρήτρηφιν, 206 D. 595 b. 364. ἔρξης (transient action), πείθωνται (continued obedience), 716 a. 365. ὅς . . κ' ἔησι, 757. 825 b fin. 366. σφέας, 671 b fin.; μαχέονται, 374. 422 D, 10. 367. γνῶσσαι (cf. l. 365), 363 D. 37 D. 412 a; εἰ, ἦ (= ἦ, ἦ, cf. l. 349), 831 a; θεσπεσίη (μοίρα or βουλῇ), 509 b. 611. 368. πολέμοιο, 565.

2, 370. μάν, 852, 13. 371. αὖ γάρ, 721 a; Ἀπολλον, 172 b. 372. συμφράδμονες, 46 D. 373. τῷ (by this, the having ten such: equiv. to εἰ οὕτως εἴη), 607. 751. 374. ὑφ', 655; ἀλουσα (transient event), περθομένη (continued desolation), 716 a. 375. αἰγίοχος, 479 a fin. 377. καὶ γάρ, 870 d; μαχησάμεθ', 356 b. 511 c.. 378. ἦρχον χαλεπαίνων (was the first to be angry), 691. 798. 379. μίαν, 509 a fin. 380. Τρωσίν, 598; κακοῦ, 565; οὐδ' (not even), 858 b. 381. Ἀρηα, 202 D, 1. 384. ἀμφίς (= ἀμφί), 80 D. 102 D b. 385. κέ, 741; κρινώμεθ' (prob. pres.), 716 a; Ἀρηϊ, 608. 388. τεῦ, 244 D. 562; τελαμών, 569; ἀμφί, 637. 389. ἀσπίδος, 563; ἀμφιβρότης, 482 a; χεῖρα, 549 a; καυεῖται (τὶς), 504 b. 390. τιταίνων, 433 D, 5. 789 c. 391. νοήσω, 757. 799. 393. ἐσσεῖται, 406 D, 1. cf. 377; φυγέειν, 352 D.

2, 394. κῦμα (ἰάχει), 508 c. 396. προβλήτι, 218; σκοπέλω, 500 c. 397. ἀνέμων, 566. 398. ὀρέοντο (cl. 7, for ὥρνυντο), 442, 11; κεδασθέντες, 439 D, 4. 400. ἔρεζε, 43 D; αἰειγενετάων, 218 a. 404. κίκλησκεν, 420 D, 5. 408. βοήν, 549 c. 409. ἦδεε, 409 D, 6; ἀδελφεὸν ὥς ἐπ. (= ὥς ἀδελφεὸς ἐπ.), 726. 410. περιστήσαντο (properly signifies set around themselves: better περιστήσαν τε), 416, 1. 413. ἐπι-δύναι (βού-

- λομαι), cf. 508 b. 414. πρηνές, 488 b. 415. αἰθαλόεν, 488 a; πυρός, 590 a (or, perhaps, 582). 416. δαΐξαι, 367 e. 417. ῥωγαλέον, 488 b; πολέες, 219 D. 418. λαζοίατο, 429 D, 5. 420. δέκτο, 408 D, 36; ἱρά, 32 D e; ὕφελλεν (prob. aorist, like δέκτο), 345 D fin. 426. ἀμπεύραντες, 73 D; Ἡφαίστοιο, 583. 438. ἀγειρόντων, 358 D. 440. ἴομεν, 88 D; κέ, 741; θᾶσσον, 222. 228; ἐγείρομεν (aor. subj.), 347 D.
- 2, 444. μάλ' ὦκα, 227. 227 D. 445. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρ., 639. 446. θῦνον, 435 D, 10; μετὰ (adv., *in the midst*), 615; Ἀθήνη (θῦνε), 508 c. 447. ἀγήραον, 147. 448. τῆς, 563 (perhaps, 590 b); ἠερέθονται, 411 D. 450. διέσσυτο, 408 D, 31. 452. καρδίη (cf. 1, 225), 500 b fin.; ἄλληκτον, 40 D. 547 c; πολεμίζειν (w. σθένος), 767. 455. ἄ-σπε-τον (root σεπ), 450 D, 8. 457. τῶν ἐρχομένων, 790 a. 458. παμφανόωσα, 472 k. 459. τῶν (repeated in l. 464), 560; ὥστ', 876, 4 a; ὀρνίθων (here masc., as shown by προκαθίζόντων, l. 463), 169: hence ἀγαλλόμεναι (l. 462) cannot be explained acc. to 523, but must be changed to ἀγαλλόμενα. 460. δουλιχοδείρων, 28 D. 461. Ἀσίω (gen. of Ἀσίας, 136 D, 3 (better Ἀσίω, adj.); ῥέεθρα (Att. ῥεῖθρα), 32 D e. 462. ποτῶνται, 515 b; πτερύγεσσιν, 611 a. 465. προχέοντο (Att. προῦχέοντο), 313. 371 b. 466. σμερδαλέον, 547 c; ποδῶν (w. ὑπὸ-κονάβιζε, *was resounding underneath*), 583; αὐτῶν (ἀνθρώπων), 669 b. 468. μυρίοι, 257 fin.; (τόσσοι) ὅσσα (lit., *that-number, which-number the leaves grow*), 247. 488 b: properly ὅσσοι (503), but takes gender of subject, by a change the converse of that in 513 b; ὥρη, 613. 471. τέ (w. rel.), 856 a.
- 2, 474. αἰγῶν, 560; αἰπόλοι, 479 a; ἄνδρες, 500 a. 475. ῥεῖα, 223 D, 7; διακρίνωσιν, 758 (or, perhaps, 720 e); νομῶ, 612; μιγέωσιν, 395 D. 758. 477. ἰέναι, 765; μετὰ (adv.), 615. 479. Ἀρεῖ (cf. Ἀρηϊ, l. 385), 202 D, 1. 88 D. 480. ἀγέληφι, 206 D. 612; πάντων, 584 g. 481. ταῦρος, 500 d; βόεσσι, 189 D. 605; ἀγρομένησιν, 384 D fin. 482. τοῖον, 241. 488 b. 483. πολλοῖσι . . . ἠρώεσσιν, 885. 484. ἔσπετε, 450 D, 8. 485. ὑμεῖς, ἡμεῖς, 667; πάρεστε (πᾶσι), 605. 881. 487. οἵτινες, 825. 488. μυθήσομαι, 720 e. (instead of μυθησαίμην, 748) 750. 489. εἶεν, 511 a. 490. ἄρρηκτος (*unbreakable*), 398; χάλκεον, 37 D. 145 c.; ἐνείη, 511 h. 491. Ὀλυμπιάδες, cf. 467 c. 492. μνησαίαθ' (Att. μνησθεῖεν), 444, 6 a.

REFERENCES

TO

GOODWIN'S SYNTAX OF THE MOODS AND TENSES OF THE GREEK VERB.

N. B.—These references are adapted to the second and third editions of this work, published at Cambridge, Mass., in 1865 and 1866. Whenever the reference does not suit the first edition, the fact is indicated.]

BOOK I.

Verses 1-50. 8. μάχεσθαι, § 97, N. 2. 11. οὐνεκα ἠτίμησε, § 81, 1. 13. λυσόμενος, § 109, 5. 18. δοῖεν, § 82. 20. λῦσαι, δέχεσθαι, § 101, and Rem. 23. αἰδεῖσθαι, § 92, 1, N. 1. 26. κιχέω, § 86, N. 2. 27. δηθύνοντ', § 112, 1. 28. μὴ οὐ χραίσμη, § 44, 1; § 43, N. 2 (cf. § 26, N. 1, c). 29. πρίν, § 67, N. 5 (cf. vs. 97, below). 32. μή μ' ἐρέθιζε, § 86.—ὥς κε νέηαι, § 44, 1, N. 2. 39-41. § 49, 1. 42. τίσειαν, § 82. 47. κινηθέντος, § 109, 8.

Verses 51-100. 56. ὅτι, § 81, 1. 57. ἐπεί, § 59. 60. ἀπονοστήσειν, § 73, 1.—εἴ κεν φύγοιμεν, § 50, 2, N. 2. 61. εἰ δαμά (Fut.), § 49, 1, N. 3. 62. ἄγε . . . ἐρείομεν, § 85, N. 1. 64. ὅς κ' εἴποι, § 52, 2.—ὅ τι ἐχώσατο, § 70, 1. 66, 67. αἴ κεν . . . βούλεται (Subj.), § 53, N. 2 (§ 50, 1). 77. ἀρήξειν, § 73, 1. So χολώσεμεν in vs. 78. 80. ὅτε χώσεται, § 62; § 63, 1. 81. εἴ περ καταπέψῃ, § 51, with N. 2. 82. ἀλλά, § 57.—ὄφρα τελέσση, § 66, 4. 83. εἴ με σαώσεις, § 70, 1. 90. ἦν εἴπῃς, § 50, 1. 98. πρίν, § 106, 1. 100. τότε κεν πεπίθοιμεν, § 52, 2, Note.

Verses 101-150. 110. ὥς τεύχει, § 70, 1. 112. ἤθελον, βούλομαι, § 81, 1. 119. ὄφρα, § 44, 1. 120. ὅ, § 78, 2. 124. κείμενα, § 113. 128, 129. αἴ κε δώσι, § 50, 1. 132. κλέπτε, § 86.—ἐπεί, § 81, 1. 135. εἰ μὲν δώσ. υσι, § 50, 1, N. 1; § 53, N. 1. 137. εἴ κε μὴ δώωσιν, § 50, 1.—ἔλωμαί κεν, § 38, 2; § 50, 1, N. 2 (α).—δέ, § 57. 139. κεν, § 37, 2.—ἴκωμαι, § 61, 3. 140-144. μεταφρασόμεσθα, etc., § 85. 150. πῶς πείθεται, § 88, N. 1 (or § 87).

Verses 151-200. 151. ἐλθέμεναι, § 97, N. 2. 153. μαχήσομενος, § 109, 5. 159. ἀρνύμενοι, § 109, 5. 161. ἀφαιρήσεσθαι, § 73, 1. 163.

ὁππότ' ἐκπέρσωσ', § 62; § 63, 1. 166. ἦν ἵκηται, § 51. 168. ἐπὶ
κεκάμω, § 62; § 20, N. 1.—πολεμίζων, § 109, 2. 169. εἶμι, § 10, 1, N. 6.
171. ἀφύξειν, § 73, 1. 173. § 49, 1. 175. οἳ κέ με τιμήσουσι, § 37, 2.
178. § 49, 1. 182. ὡς, § 81, 1. 184. ἐγώ κ' ἄγω, § 87, Note; § 38, 2.
191, 192. ἀναστήσειεν, ἐναρίζοι, etc., § 71 (§ 88). 193. ἕως, § 59.
194. δέ, § 57.

Verses 201–250. 204. τελέεσθαι (Fut.), § 73, 1. 205. τάχ' ἂν
ὀλέσση, § 38, 2; § 87, N. 207. παύσουσα, § 109, 5.—αἶ κε πίθηται, § 50, 1.
218. ὅς κε ἐπιπείθεται, § 62, and Rem.—ἐκλυον, § 30, 1. 230. ὅστις
εἶπεν, § 62; § 63, 1. 232. § 52, 2 (or § 49, 2, N. 6). 235. ἐπειδή,
§ 59. 241. ἀχνύμενός περ, § 109, 7, and N. 5 (b). 242. εὐτ' ἂν πί-
πτωσι, § 61, 3.—ὅτ' . . . ἔτισας, § 81, 1.

Verses 251–300. 255–257. § 50, 2. 258. μάχεσθαι, § 93, 2, N. 3.
262. οὐδὲ ἴδωμαι, § 87. 272. κείνοισι δ' ἂν . . . μαχέοιτο, § 52, 2.—οἷ . . .
εἰσιν, § 59. 275. ἀγαθός περ ἐών, § 109, 7, and N. 5. 280. § 49, 1.
281. ἀλλά, § 57. 289. πείσεσθαι, § 73, 1. 291. μυθήσασθαι, § 92, 1.
293, 294. § 54, 1 (b).—ὅ τι κεν εἶπης, § 61, 3. 296. μὴ σήμαινε, § 86.
—πείσεσθαι, § 73, 1.

Verses 301–350. 301. οὐκ ἂν τι φέροις, § 52, 2, N. 302. εἰ δ',
ἄγε μὴν, § 52, 1, N. 1. 323. ἀγέμεν, § 101. 324. See vs. 137. 338.
ἄγειν, § 97. 340, 341. εἶποτε γένηται, § 50, 1, N. 2 (d).—ἀμῦναι, § 97,
N. 1. 343. οἶδε νοῆσαι, § 113, N. 8 (2d ed.). 344. ὅπως μαχέοιντο,
§ 44, 2, N. 2. 347. ἄγειν, § 97.

Verses 351–400. 353. § 49, 2, N. 3 (b): see vs. 415. 363. ἵνα
εἶδομεν (Subj.), § 44, 1. 381. ἐπεὶ, § 81, 1. 393, 395. § 49, 1.
397, 399. ὅτ' ἔφησθα, ὁππότε ἤθελον, § 59.

Verses 401–450. 408. αἶ κεν ἐθέλῃσιν, § 53, N. 2 (§ 50, 1). 410,
411. ἐπαύρωνται, γνῶ, § 44, 1. 412. ὅτ' ἔτισε, § 81, 1. 415. αἶθ'
ὄφελος, § 83, 2: see vs. 353. 420. αἶ κε πίθηται, § 53, N. 2. 426.
εἶμι, § 10, 1, N. 6. 432. ὅτε ἵκοντο, § 19, N. 4. 437, 439. βαῖνον, βῆ,
§ 11, N. 5. 443. ἀγέμεν, § 97, N. 1. 444. ἱλασόμεσθα (Subj.), § 44, 1.

Verses 451–500. 465, 466. § 11, N. 5. 492. ὅτε γένετο, § 59.

Verses 501–550. 503. εἶποτε ὄνησα, § 49, 1. 509. ὅφρ' ἂν τίσω
σιν, § 66, 2. 518. ὅτε μ' ἐφήσεις, § 59. 519. ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν,
§ 61, 3. 521. ἀρήγειν, § 73, 1; § 15, 2. 523. ἐμοὶ δέ κε μελήσεται,
§ 38, 2; § 87.—ὄφρα τελέσσω, § 66, 2. 524. εἰ δ', ἄγε τοι κατανεύσομαι,
§ 52, 1, N. 1. 527. ὅ τι κεν κατανεύσω, § 61, 3; or § 62. 537. ὅτι
συμφράσσατο, § 70, 2. 543. ὅ τι νοήσης, § 62; § 63, 1. 545. μὴ
ἐπιέλπεο, § 86. 546. εἰδήσειν, § 73, 1; § 27, N. 3.—περ εἴουση, § 109,
N. 5 (b). 547. ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς (sc. ἦ), § 61, 3. 549. ὃν δέ κ' ἐγὼν
ἐθέλωμι, § 61, 3.

Verses 551–611. 553. § 10, 1, N. 3. 554. ἄσος ἐθέλῃσθα, § 62;

§ 62, 1. 555. μή σε παρείπη, § 46. 558. κατανεῦσαι, § 73, 1; § 23, 2 (cf. II, vs. 11). 559. ὡς τιμήσης, § 45, N. 5 (c). 564. §, 49, 1. 566. μὴ οὐ χραίσμωσιν, § 44, 1; § 43, N. 2. 567. ὅτε κεν ἐφείω, § 61, 3. 574, 575. εἰ δὴ ἐριδαίνετον, ἐλαύνετον (Subj.), § 50, 1, and N. 2 (d). 580. εἵπερ κ' ἐθέλησιν, § 53, N. 1 (2d ed.). 582. καθάπτεσθαι, § 101. 588. θεινομένην, § 112, 1.—ἀχνύμενός περ, § 109, N. 5. 589. ἀντιφέρεσθαι, § 93, 2. 601. ἐς ἥλιον καταδύντα, § 108, N. 4, b (2d ed.). 610. ὅτε ἱκάνοι, § 62.

BOOK II.

Verses 1–50. 3, 4. Ὡς τιμήση, ὀλέση δέ (or τιμήσει, ὀλέσαι δέ), § 45, N. 2. 6. πέμψαι, § 91. 10. ἀγορευέμεν, § 101. 11. θωρήξαι, § 23, 1 (cf. I, vs. 558). 12. νῦν γὰρ κεν ἔλοι, § 52, 2. 19. εὖδοντ', § 112, 1. 25. § 59. 29. (See vs. 12). 34. αἰρείτω, § 86.—εὐτ' ἂν ἀνήη, § 61, 3. 36. οὐ τελέεσθαι ἔμελλον, § 25, 2, N. 2. (See vs. 39). 37. αἰρήσειν, § 73, 1. 49. ἐρέουσα, § 109, 5.

Verses 51–100. 51. κηρύσσειν, § 15, 1 (cf. vs. 11). 71. ὥχετ' ἀποπτάμενος, § 112, 2; § 11, N. 3. 72. αἶ κέν πως θωρήξομεν, § 71, N. 2 (2d ed.); or § 53, N. 2. 73. ἥ θέμις ἐστί, § 59. 75. ἐρητύειν, § 101. 80, 81. § 49, 2, N. 6. 83. (See vs. 72.). 98. εἵποτε σχοίατ', ἀκούσειαν δέ, § 53, N. 2.

Verses 101–150. 107, 108. φορῆναι, ἀνάσσειν, § 97. 113. ἐκπέρσαντ', § 24.—ἀπονέεσθαι (as Fut.), § 27, N. 3. 119. πυθέσθαι, § 93, 2. 121. πολεμίζειν, μάχεσθαι, § 91. 123–128. § 50, 2, and N. 2 (b). 127. οἰνοχοεύειν, § 97. 129. ἔμμεναι, § 73, 1. 139. ὡς ἂν εἴπω, § 61, 3; § 20. 140. φεύγωμεν, § 85. 147. ὅτε κινήση, § 62, N. 3.

Verses 151–200. 155, 156. § 49, 2. 160. καὶ δέ κεν λίποιν, § 52, 2, N. (Cf. φεύγονται, vs. 159.) 170. ἐσταότ', § 112, 1. 176. (See vs. 160.) 183. βῆ δὲ θέειν, § 97, N. 188. ὄντινα κιχείη, § 62. 189. δέ, § 57, and Rem. before § 65.—ἐρητύσασκε, § 30, 2, N. 1. 190. δειδίσσεσθαι, § 91; § 15, 2, N. 3. 195. μή τι ῥέξη, § 86; or § 44, 1 (μή τι ῥέξη depending on vs. 191). 198, 199. (See vss. 188 and 189.)

Verses 201–250. 205. ἔδωκε, § 61, 1. 210. βρέμεται, § 62, N. 3. 214. ἐριζέμεναι, § 97, N. 2. 215. εἵσαιτο, § 62. 228. εὐτ' ἂν ἔλωμεν, § 62. 229. ὃν κέ τις οἴσει, § 37, 2. 231. ὃν κεν ἀγάγω, § 61, 3. 233. ἦντε κατίσχει, § 65, 1, N. 2. 234. ἐπιβασκέμεν, see vs. 190. 236. νεώμεθα, § 86. 238. § 70, 1. 242. See I, vs. 232. 249. ἔμμεναι, § 73, 1; § 15, 1. 250. οὐκ ἂν ἀγορεύοις, § 52, 2.

Verses 251–300. 251. προφέροις, φυλάσσοις, § 42, 4. 252. ὅπως ἔσται, § 70, 1, the direct question being πῶς ἔσται; 255. ὅτι διδοῦσιν, § 81, 1. 258. εἴ κε κιχήσομαι, § 50, 1. 259, 260. § 82. 261.

263. εἰ μὴ δύνῃω, . . . ἀφήσω, § 50, 1, N. 1. 270. καὶ ἀχνύμενοί π
§ 109, N. 5. 275. ὅς ἔσχε, § 65, 4; § 59, N. 2 (first edition). 28
282. ὡς ἀκούσειαν, § 44, 1; § 32, 2. 287. στείχοντες, § 109, 1. 2
ἀπονέεσθαι, § 92, 1, N. 2. 290. ὁδύρονται νέεσθαι, § 92, 1, N. 1. 2
νέεσθαι, § 91. 298. μένειν, § 91. 300. μαντεύεται, § 70, 1.
Verses 301–350. 302. οὗς ὑὴ ἔβαν φέρουσαι, § 61, 1. 317. ἐ
ἔφαγε, § 19, N. 4 (b). 332. εἰσόκεν ἔλωμεν, § 66, 2, N. 2. 340. γενοία
§ 82. 343. ἐόντες, § 10, 1, N. 3. 346, 347. τοί κεν βουλεύω
§ 61, 3. 348. πρὶν ἰέναι, § 106, 1. 350. κατανεύσαι, § 73, 1; § 23
Verses 351–400. 355. πρὶν, § 106, 1, and N. 4. 357. εἰ ἐ
§ 49, 1. 361. ὅ ττι κεν εἶπω, § 61, 3. 363. ὡς ἀρήγη, § 44, 1. 36
εἰ δέ κεν ἔρξης, § 50, 1. 365, 366. ὅς κ' ἔησι, § 61, 3. 367. εἰ
ἀλαπάξεις, § 50, 1, N. 1; § 47, 3, N. 371, 372. αἶ γὰρ εἶεν, §
373. τῷ κε τάχ' ἡμύσειε, § 50, 2. 379. εἰ βουλεύσομεν, § 50, 1, N.
381. ἵνα ξυνάγωμεν, § 44, 1. 385. ὡς κε κρινώμεθα, § 44, 1, N. 2. 38
εἰ μὴ διακρινέει, § 50, 1, N. 1. 391. ὃν δέ κε νοήσω, § 61, 3. 395. ὅτ
κινήση, § 62, N. 3. 397. ὅτ' ἂν γένωται, § 62.
Verses 401–450. 401. φυγεῖν, § 23, 2, N. 2. 413. μὴ δύναι, κ
ἐλθεῖν, § 100.—πρὶν, § 106, N. 4. 414. πρὶν, § 106, 1. 418. λαζοία
§ 82. 435. μηκέτι λεγώμεθα, § 86. 437, 438. ἄγε, ἀγειρόντων, § 8
N. 1. 440. ἵομεν, § 85.—ὄφρα κε ἀγείρομεν (Subj.), § 44, 1, N. 2.
Verses 451–500. 452. πολεμίζειν, μάχεσθαι, § 92, 1, N. 2. 45
νέεσθαι, § 91. 474, 475. ὡς τ' αἰπόλοι διακρινέωσιν, § 62, N. 3.—ἔπε
μιγέωσιν, § 62. 480. ἔπλετο, § 30, 1, N. 3. 488. οὐκ ἂν μυθήσ
§ 38, 2; § 86, N. 489–492. εἰ . . . εἶεν, . . . ἐνείη, εἰ μὴ . . . μνησαί
§ 50, 2.
Verses 501–877. 544. ῥήξειν, § 27, N. 2. 534. κοσμήσαι, § 9
N. 4. 613. περάαν, § 97. 665. βῆ φεύγων, § 112, 2. 687. ε
ἡγήσαιτο, § 65, 1, N. 2. 724. μνήσεσθαι ἔμελλον, § 25, 2, N. 2. 7
ὄφρα μήνιεν, § 59. 780. ὡς εἴ τε νέμοιτο, § 109, N. 9 (2d and 3d e
782. ὅτε ἰμάσση, § 62, N. 3. 794. ὁππότε ἀφορμηθεῖεν, § 77, 1 (d). 8
μαχησόμενοι, § 109, 5.

BOOK III.

- Verse 23. ὡς τε λέων ἐχάρη, § 62, N. 3 (b); so vss. 33–35. 25,
εἴ περ ἂν σεύωνται, § 51; § 50, 1, N. 2 (b). 40. § 83, 2. 41. § 5
54, 55. οὐκ ἂν χραίσμη, ὅτε μιγείης, § 86, Note. 61, 62. ὅς ἐκτάμνη
§ 62, N. 3. 74. ναίοιτε, νεέσθων, § 82, N. 1. 120. οἰσέμεναι, § 27, N.
194. ιδέσθαι, § 93, 2, N. 3. 224. οὐκ ἂν ἐρίσσειε, § 49, 2, N. 6. 2
300. ὁππότεροι πημήνεια, ῥέοι, § 61, 3; § 64, 1. 317. ὁππότερος ἀφεί
§ 71. (The direct question would be πότερος ἀφῆ, which shall hurl? § 88.)

Lincoln's Livy.

Selections from the first Five Books, together with the Twenty-First and Twenty-Second Books entire; with a Plan of Rome, a Map of the passage of Hannibal, and English Notes for the use of Schools. By J. L. LINCOLN, Professor of the Latin Language and Literature in Brown University. 12mo, 329 pages.

The publishers believe that in this edition of Livy a want is supplied which has been universally felt; there being previous to this no American edition furnished with the requisite aids for the successful study of this Latin author. The text is chiefly that of Alschevski, which is now generally received by the best critics. The notes have been prepared with special reference to the grammatical study of the language, and the illustration of its forms, constructions, and idioms, as used by Livy. They will not be found to foster habits of dependence in the student, by supplying indiscriminate translation or unnecessary assistance; but come to his help only in such parts as it is fair to suppose he cannot master by his own exertions. They also embrace all necessary information relating to history, geography, and antiquities.

Lincoln's Livy has been highly commended by critics, and is used in nearly all the colleges in the country.

From PROF. ANDERSON, of Waterville College.

"A careful examination of several portions of your work has convinced me that, for the use of students, it is altogether superior to any edition of Livy with which I am acquainted. Among its excellencies you will permit me to name the close attention given to particles, to the subjunctive mood, the constant reference to the grammars, the discrimination of words nearly synonymous, and the care in giving the localities mentioned in the text. The book will be hereafter used in our college."

Beza's Latin Version of the New Testament.

12mo, 291 pages.

The now acknowledged propriety of giving students of languages familiar works for translation—thus adopting in the schools the mode by which the child first learns a language—has induced the publication of this new American edition of Beza's Latin Version of the New Testament. Ever since its first appearance, this work has kept its place in the general esteem; while more recent versions have been so strongly tinged with the peculiar views of the translators as to make them acceptable to particular classes only. The editor has exerted himself to render the present edition worthy of patronage by its superior accuracy and neatness; and the publishers flatter themselves that the pains bestowed will insure for it a preference over other editions.

Cæsar's Commentaries on the Gallic War.

With English Notes, Critical and Explanatory ; a Lexicon, Geographical and Historical Indexes, a Map of Gaul, &c. By Rev. J. A. SPENCER, D.D. 12mo, 408 pages.

In the preparation of this volume, great care has been taken to adapt it in every respect to the wants of the young student, to make it a means at the same time of advancing him in a thorough knowledge of Latin, and inspiring him with a desire for further acquaintance with the classics of the language. Dr. Spencer has not, like some commentators, given an abundance of help on the easy passages, and allowed the difficult ones to speak for themselves. His Notes are on those parts on which the pupil wants them, and explain, not only grammatical difficulties, but allusions of every kind in the text. A well-drawn sketch of Cæsar's life, a Map of the region in which his campaigns were carried on, and a Vocabulary, which removes the necessity of using a large dictionary and the waste of time consequent thereon, enhance the value of the volume in no small degree.

Quintus Curtius :

Life and Exploits of Alexander the Great. Edited and illustrated with English Notes. By WM. HENRY CROSBY. 12mo, 385 pages.

Curtius' History of Alexander the Great, though little used in the schools of this country, in England and on the Continent holds a high place in the estimation of classical instructors. The interesting character of its subject, the elegance of its style and the purity of its moral sentiments, ought to place it at least on a par with Cæsar's Commentaries or Sallust's Histories. The present edition, by the late Professor of Latin in Rutgers College, is unexceptionable in typography, convenient in form, scholarly and practical in its notes, and altogether an admirable text-book for classes preparing for college.

From PROF. OWEN, of the New York Free Academy.

"It gives me great pleasure to add my testimonial to the many you are receiving in favor of the beautiful and well-edited edition of Quintus Curtius, by Professor Wm. Henry Crosby. It is seldom that a classical book is submitted to me for examination, to which I can give so hearty a recommendation as to this. The external appearance is attractive; the paper, type, and binding being just what a text-book should be, neat, clean, and durable. The notes are brief, pertinent, scholar-like, neither too exuberant nor too meagre, but happily exemplifying the golden mean so desirable and yet so very difficult of attainment."

Arnold's Greek Course.

Revised, Corrected, and Improved, by the Rev. J. A. SPENCER, D.D.,
late Professor of Latin and Oriental Languages in Burlington College,
N. J.

FIRST GREEK BOOK, on the Plan of the First Latin Book. 12mo, 254 pages.

PRACTICAL INTRODUCTION TO GREEK PROSE COMPOSITION. 18mo,
237 pages.

SECOND PART TO THE ABOVE. 12mo, 248 pages.

GREEK READING BOOK. Containing the substance of the Practical Introduction
to Greek Construing, and a Treatise on the Greek Particles; also, copious selections
from Greek Authors, with Critical and Explanatory English Notes, and a
Lexicon. 12mo, 618 pages.

A complete, thorough, practical and easy Greek course is here presented. The
beginner commences with the "First Book," in which the elementary principles of
the language are unfolded, not in abstract language, difficult both to comprehend and
to remember, but as practically applied in sentences. Throughout the whole, the
pupil sees just where he stands, and is taught to use and apply what he learns. His
progress is, therefore, as rapid as it is intelligent and pleasant. There is no unnecessary
verbiage, nor is the pupil's attention diverted from what is really important by
a mass of minor details. It is the experience of teachers who use this book, that with
a given amount of Greek Grammar can be imparted to a pupil in a shorter time and
with far less trouble than with any other text-book.

The "First Book" may with advantage be followed by the "Introduction to
Greek Prose Composition." The object of this work is to enable the student, as soon
as he can decline and conjugate with tolerable facility, to translate simple sentences
after given examples and with given words; the principles employed being those of
imitation and very frequent repetition. It is at once a Syntax, a Vocabulary, and an
Exercise book. The "Second Part" carries the subject further, unfolding the most
complicated constructions, and the nicest points of Latin Syntax. A Key is provided
for the teacher's use.

The "Reader," besides extracts judiciously selected from the Greek classics, contains
valuable instructions to guide the learner in translating and construing, and a complete
exposition of the particles, their signification and government. It is a fitting sequel to
the earlier parts of the course, everywhere showing the hand of an acute critic, an
accomplished scholar, and an experienced teacher.

From the REV. DR. COLEMAN, *Professor of Greek and Latin, Princeton, N. J.*

"I can, from the most satisfactory experience, bear testimony to the excellence of
your series of Text-Books for Schools. I am in the daily use of Arnold's Latin and
Greek Exercises, and consider them decidedly superior to any other Elementary Works
in those Languages."

Selections from Herodotus ;

Comprising mainly such portions as give a Connected History of the East to the Fall of Babylon and the Death of Cyrus the Great. By HERMAN M. JOHNSON, D.D., Professor of Philosophy and English Literature in Dickinson College. 12mo, 185 pages.

The present selection embraces such parts of Herodotus as give a connected history of Asiatic nations. These portions are not only particularly interesting in themselves, but open to the student a new field, inasmuch as the other Greek and Roman authors commonly put into his hands leave this period of history untouched.

Herodotus is peculiarly adapted to academical reading. It has charms for the student which no other text-book possesses, on account of the simple elegance of the style and the liveliness of the narrative. In preparing his notes, the editor has borne in mind that they are intended for learners in the earlier part of their classical course; he has therefore made the explanations in the former part of the work quite full, with frequent references to such grammars as are in the hands of most students.

The notes proper are purely explanatory and grammatical. Other remarks, in the way of criticism or investigation, are appended to the several chapters, for the sake of awakening reflection and inciting to further inquiry.

A condensed treatise on the Ionic Dialect, and the peculiar forms of declension and conjugation used by Herodotus, removes one of the most serious difficulties that has heretofore embarrassed the student in reading this author. If this chapter is learned in advance, the dialectic forms, otherwise so troublesome, will be recognized without the slightest difficulty.

The text is printed in large, bold type, and accompanied with a Map of the regions described.

Sophocles' *Œdipus Tyrannus*.

With English Notes, for the use of Students in Schools and Colleges. By HOWARD CROSBY, A.M., Professor of the Greek Language and Literature in the New York University. 12mo, 138 pages.

The object had in view in this publication is to furnish to college-students the masterpiece of the greatest of Greek tragic poets in a convenient form. No learned criticism on text was needed or has been attempted. The Tauchnitz edition has been chiefly followed, and such aid is rendered, in the way of notes, as may assist, not render needless, the efforts of the student. Too much help begets indolence; too little, despair: the author has striven to present the happy mean.

The inviting appearance of the text and the merit of the commentary have made this volume a favorite wherever it has been used.

STANDARD CLASSICAL WORKS.

Arnold's Greek Reading Book, containing the Substance of the Practical Introduction to Greek Construing and a Treatise on the Greek Particles; also, copious Selections from Greek Authors, with Critical and Explanatory English Notes, and a Lexicon. 12mo. 618 pages.

Boise's Exercises in Greek Prose Composition. Adapted to the First Book of Xenophon's Anabasis. By JAMES R. BOISE, Prof. of Greek in University of Michigan. 12mo. 185 pages.

Champlin's Short and Comprehensive Greek Grammar. By J. T. CHAMPLIN, Professor of Greek and Latin in Waterville College. 12mo. 208 pages.

First Lessons in Greek; * or, the Beginner's Companion-Book to Hadley's Grammar. By JAMES MORRIS WHITON, Rector of Hopkins's Grammar School, New Haven, Ct. 12mo.

Hadley's Greek Grammar,* for Schools and Colleges. By JAMES HADLEY, Professor in Yale College. 12mo. 366 pages.

———— **Elements of the Greek Grammar.** 12mo.

Herodotus, Selections from; comprising mainly such portions as give a Connected History of the East, to the Fall of Babylon and the Death of Cyrus the Great. By HERMAN M. JOHNSON, D. D., 12mo. 185 pages.

Homer's Iliad, according to the Text of WOLF, with Notes, by JOHN J. OWEN, D. D., LL. D., Professor of the Latin and Greek Languages and Literature in the Free Academy of the City of New York. 1 vol., 12mo. 740 pages.

———— **Odyssey**, according to the Text of WOLF, with Notes by JOHN J. OWEN. Sixteenth Edition. 12mo.

Kühner's Greek Grammar. Translated by Professors EDWARDS and TAYLOR. Large 12mo. 620 pages.

Kendrick's Greek Ollendorff,* Being a Progressive Exhibition of the Principles of the Greek Grammar. By ASAHEL C. KENDRICK, Prof. of Greek Language in the University of Rochester. 12mo. 371 pages.

Owen's Xenophon's Anabasis. A new and enlarged edition, with numerous references to Kühner's, Crosby's, and Hadley's Grammars. 12mo.

———— **Homer's Iliad.** 12mo. 750 pages.

———— **Greek Reader.** 12mo.

———— **Acts of the Apostles**, in Greek, with a Lexicon. 12mo.

———— **Homer's Odyssey.** Tenth Edition. 12mo.

———— **Thucydides.** With Map. 12mo. 700 pages.

———— **Xenophon's Cyropædia.** Eighth Edition. 12mo.

Plato's Apology and Crito.* With Notes by W. S. TYLER, Graves Professor of Greek in Amherst College. 12mo. 180 pp.

3 1197 00111 7107

DATE DUE

Thucyd

to th

Map

Xenoph

duct

bury

Sch

in t

DOR

Map

with

Sophoc

Sch

Gre

Geseni

rect

J. C

nar

Uhlem

By

Gra

the

D. AE

Includi

i

DEMCO 38-297

Will be sent, free of postage, to those applying for it.

A single copy for *examination*, of any of the works marked thus *, will be transmitted by mail, postage prepaid, to any *Teacher* remitting one-half of its price. Any of the others will be sent by mail, *postage prepaid*, upon receipt of full retail price.

